

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

6000102711

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ
ΠΕΡΙ
ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

HEPHAESTIONIS
ALEXANDRINI ENCHIRIDION

AD MSS. FIDEM RECENSITUM

CUM

NOTIS VARIORUM

PRAECIPUE LEONARDI HOTCHKIS, A. M.

CURANTE

THOMA GAISFORD, A. M.

AEDIS CHRISTI ALUMNO.

ACCEDIT

PROCLI CHRESTOMATHIA GRAMMATICA.

EDITIO NOVA ET AUCTION.

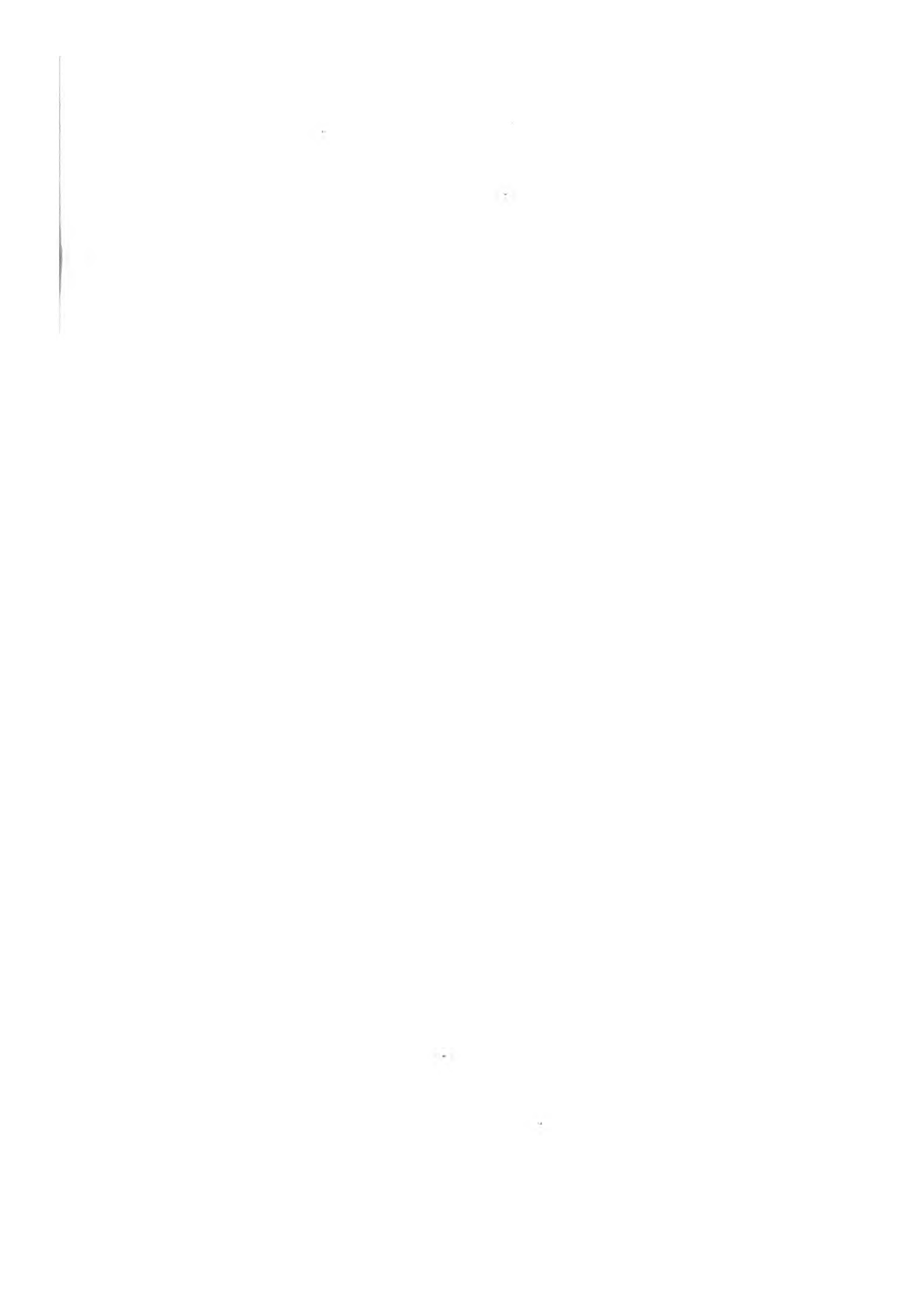

L I P S I A E,
SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXXII.

528.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ
ΠΕΡΙ
ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

HEPHAESTIONIS
ALEXANDRINI ENCHIRIDION

AD MSS. FIDEM RECENSITUM

CUM

NOTIS VARIORUM

PRAECIPUE LEONARDI HOTCHKIS, A. M.

CURANTE

THOMA GAISFORD, A. M.

AEDIS CHRISTI ALUMNO.

ACCEDIT

PROCLI CHRESTOMATHIA GRAMMATICA.

EDITIO NOVA ET AUCTION.

L I P S I A E,
SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXXII.

528.

258

P R A E F A T I O.

DATUR tibi in manus, Lector benevole, Hephaestionis Alexandrini, eruditi et perelegantis Grammatici, editio nova, scriptorum codicum, quotquot in Anglia reperiri potuerunt, subsidiis instructa, virorum insuper doctorum commentariis subinde illustrata. In contextu auctoris describendo, lectiones eas potissimum adoptavi, quas optimi quique codices repraesentabant. Emendationes ex coniectura perpaucas, nullas certe inconsulto lectore, admittendas iudicavi. In notulis ad inferiorem cuiuslibet paginae oram subiectis tam Manuscriptorum, quam editionum Florent. et Turneb. lectiones a receptis dissidentes, illas quidem plerumque mendosas, sed memorata tamen haud indignas, exhibui. In uberioribus, quae ad calcem apponuntur, annotationibus, duo praecipue spectavi: primum, ut Grammaticorum Latinorum, ex Graecis fontibus, ut probabile est, sua omnia haurientium, auctoritate Hephaestionis nostri praecepta confirmarentur, et locorum similium inter se facta collatione dilucidiora evaderent. Adde quod haud paucas metrorum formas

quae ex Nostro, invidam epitomatoris manum passim experto, male exulabant, ex scriptoribus istis postliminio restitui posse arbitratus sum. Verba ad editionis Putschianae fidem fere semper citavi; nullos enim aut MSS. aut editiones veteres praesto habebam, si unam excipias Diomedis Mediolanensem. Fiat aliquando, ut ingens illa Grammaticorum veterum collectio, cum collatione MSS. etc. ex Bibliotheca Petri Bondami, viri edito variarum lectionum libello aliisque scriptis celeberrimi, in publicam ^a Academiae Leidensis illata, communibus eruditorum usibus, typographicae ope, subiiciatur.

Secundo, operae pretium facturus mihi videbar, si ex Poetis antiquis, metrorum, quae maxime frequentata essent, specimina nonnulla exciperem. Itaque Tragicorum, Comicorum, et Lyricorum loca nonnunquam integra in notas transtuli, nonnunquam, versuum tantummodo ^b numeris designatis, ad auctores ipsos lectorem ablegare malui. Pindarum et Aeschylum caeteris eapropter parcius laudavi, quod virorum in omni

---

^a) Videnda *Ionae Guilielmi Te Water Narratio de Rebus Academiae Lugd. Bat. 1802.* Svo. p. 78.

^b) In citandis Tragicorum versibus, usus sum numeris

Aeschyli ed. Pauwianae, Euripidis (praeterquam in 4. prioribus fabulis a Porsono emendatis) Musgravianae, Sophoclis, Brunckianae. In Aristophane, Kusterianae.

literarum genere, tum praecipue in re metrica, peritissimorum Hermannii Burneiique opera maximo cum fructu tironibus adiri posse censebam.

Excerpta ex Aristidis Quintiliani de Musica libris, D'Orvillii iussu, subiunxi.

Deinde tractatum Procli utilissimum, appendicis loco, annectendum curavi, cum notis Sylburgii, Schotti, et Nunnesii. In quibus etsi multa immutari, multa etiam haud male resecari posse intelligebam, mecum tamen constitui nihil innovare, si nonnulla excipias aperta operarum vitia hinc inde sublata, et pauca fortasse alia inter imprimendum emendata.

Vales B. L. et opellae nostrae in studiosae Iuventutis usus collocatae faveas, bonique consulas.

Subsidia huius Editionis, et signorum explicatio.

- B. Libri MSS. tres Bibliothecae Bodleianae. Barocc. 72. 115. 165. MS. num. 74. Epitomen tantum continet.
- C. Codex Collegii Caii-Gonvilliensis apud Cantabrigienses, cuius usum mihi concessit vir humanissimus Martinus Davy, M. D. collegii istius magister.
- H. Codex Harleianus, in Museo Britannico servatus.
- N. Codex Norfolciensis, Bibliothecae Reg. Soc. Londini. Horum duorum codicum collationem mihi suppeditavit ingenuarum artium dum apud nos erat fautor optimus, Cyrillus Jackson, S. T. P. intra paucos menses Aedis Christi Decanus.
- M. Codex Publicae Bibliothecae apud Cantabrigienses, olim Viri admodum Reverendi, Ioannis Mori, Episc.

- Eliensis. Huius libri lectiones ad fidem collationis Bentleianaë citantur.
- D.** Editio Turnebiana cum MS. collata, quam in Vanno Critica laudat D'Orvillius. Huius usum mihi obtulit Vir doctissimus Carolus Burneus L. L. D. Grenovicensis.
- Bentl.** Notulae quaedam ad marginem exemplaris Turnebiani adscriptae manu Ricardi Bentleii, in Bibliotheca Coll. SS. Trin. Cant. adservatae. Harum descriptionem industriae debeo P. P. Dobraei A. M. eiusdem Collegii Soc.
- L. Hotchkis.** Hephaestionis Enchiridion ex MSS. emendatum, et commentario illustratum, nondum tamen typis exscriptum, studio Leonardi Hotchkis A. M. Collegii S. Ioannis Bapt. apud Cantab. olim. socii, necnon Scholae Regiae Salopiensis haud ita pridem magistri. Vir eruditus cuius industriae hoc emendatum Hephaestionis exemplar debemus, MSS. omnes Anglicanos adhibuerat, totumque opus, specimenibus versuum ex Poetarum veterum reliquiis undecunque allatis, illustrarat. Quantum ex illius laboribus profecerim, omnium optime potest statuere amicissimus Burneus, qui, pro sua literas Graecas voluntate, his copiis nostram editionem augere et locupletari dignatus est. Illud interim lectorem monitum velim, me Hotchkisii nomen, quotiescunque verba ipsius integra proferenda, aut emendationes in veterem aliquem auctorem propositae memorandae erant, fideliter adscripsisse: multa tamen alia illinc mutuo sumpsisse, quae singillatim recensere mihi non ubique licuit. Laudem itaque laborum ad Grammaticum nostrum explicandum feliciter susceptorum per me integram *habeat secum, servetque sepulcro.*
- Tyrwhitt.** Notulae quaedam manu Thomae Tyrwhitti ad marginem exemplaris ed. Pauw. penes cl. Burneium adscriptae.

Arnaldus. Georgii D'Arnaud Specimen Animadversionum Criticarum *Harlingae*. 1728. 8vo.

D'Orvilius. Critica Vannus in inanes I. C. Pavonis *Paleas Amstelaedami* 1737. 8vo.

Fl. Theodorus Gaza, G. Lecapenus, Em. Moschopulus, et Hephaestionis Enchiridion, *Florentiae* per haeredes Philippae Iuntae 1526. 8vo. min.

Turn. H. E. apud Adrianum Turnebum *Parisiis* 1553. 4to.

Pauw. H. E. cum animadversionibus I. C. de Pauw. *Traiecti ad Rhenum* 1726. 4to.

H. R. Ad Proclum emendandam adhibiti sunt duo codd. Museo Britannico servati, Harl. 5592. p. 261. Reg. 16. C. XIII. Priorem haud dubie usurparat Sylburgius.

Index Manuscriptorum, ex Fabricii Bibl. Gr. T. VI. p. 299. seq. ed. Harles. quos, uti sperandum est, futurus editor in consilium advocabit.

Hispania.

BIBLIOTH. REG. MATRIT. n. XL. fol. 56. Hephaest. enchir. de Metris: incip. *εὶ μέλλοιμεν ἐμμελῶς*. Sed non consentit cum editis. In eodem cod. sunt alia de metris fragmenta aut excerpta, etiam quantum eundem animadverti, diversa ab editis Hephaestionis, aut forsan quaedam sunt ab aliis ad Hephaestionem scripta scholia: ut fol. 38. averso, et fol. 41. de metro iambico: tum fol. 51. de eodem metro, et de longa, brevi, atque communi syllaba: fol. 68. de metris, praecipue de pedibus. fol. 105. de pedibus metri. Ab hoc cod. multis locis est diversus, nec vero cum editis conspirans cod. n. XCV. fol. 192. cum Constantini Lascaris notis, animadversionibus, scholiis, auctariisque. Vide *Iriarte* Cat. Codd. Gr. p. 147. et 380. sqq.

Italia.

ROMAE, in Bibliotheca Barberina, cod. chartae. saec. XIV.

MEDIOLANI, in Bibl. Ambros. teste Montfauçon. Diar. Ital. p. 17.

NEAPOLI in Bibl. Reg. cod. chart. n. XCVIII. et secundum Montfauçon loc. cit. p. 310. cod. rec. in bibl. S. Ioan. de Carbon. Augustinian.

VENETIIS, in bibliotheca D. Marci n. CCLXIII. et CCCCLXXXIII. cum quibusdam scholiis marginalibus, praemissis prolegomenis *Longini* et epitome novem metrorum, sequitur expositio in Hephaest. enchiridion sine nomine auctoris; denique subsequitur opusculum de metris sine nomine auctoris; cum nota praefixa, *ἔγγραφη ἐκ παλαιοῦ τινος βιβλίου·* init. *πὺς μετρικὸν σύστημα.* Et alia opuscula grammatica. In Cod. DXXXI. Hephaest. de metris et Epitome novem metrorum ex illius enchiridio. Catal. Codd. Gr. pp. 130. 254. 287. Inter Codd. Nannianos n. CCXCI. sunt fragmenta ex Hephaest. sed in compendium redacta, et auctor catalogi illorum Codd. p. 488. collati cod. cum ed. Pauwii varias enotavit lectiones.

FLORENTIAE in Bibl. Medic. Cod. XXI. plut. X. n. 6. Cod. XXXIII. plut. 57. n. 3. Cod. XXXIII. n. 2. plut. 58. (Bandin. Cat. Gr. I. p. 489. II. col. 385. et 480.) In cod. VII. n. 35. plut. 55. est fragmentum adscripto quidem, at a manu recentiore, nomine Hephaestionis, sed eius textus, quia diversus est ab edito, Bandinio loc. cit. II. col. 264. ad alium grammaticum pertinere videtur.

Gallia.

PARISIIS in bibl. olim regia, Hephaest. aut excerpta ex illo sunt in XIV. codd. Nempe 1270. 2008. 2674. 2676. una cum scholiis quae ab editis discrepant, uti in sequenti cod. 2677. 2711. 2713. 2717. 2755. 2756. 2757. cum scholiis 2847. in nonnullis

differt ab editis. 2881. in quo etiam sunt *Longini* prolegomena, a Ioanne Boivin primum edita: anonymi de novem metrorum generibus, quae ad verbum exstant in scholiis ad Hephaest. ed. Turneb. p. 85. tum n. 5. Anonym. de variis metrorum generibus, auctore quodam Christiano; nam (p. 173.) *S. Sophronium* laudat, eumque ut multo se antiquiorem: (consector Catal. T. II. p. 565. id ineditum opus esse arbitratur: incip. λοιδορεῖν βουλόμενοι) n. 7. Anonymi fragm. de carminis pedibus, cuius auctor initio paginae *Dionysius* dicitur. n. 8. Anonym. de Iambico, Heroico, et Anacreontico metro: denique in cod. 2972. Hephaest. enchirid. et anon. tract. de metris e veterum scriptis collectus.

MONTPELLIER in Bibl. Pellicieri teste Montfaucon.

Germania.

MONACHII in bibl. Elect. Bavar. Cod. 175. Hephaest. cum additamento *Demetrii Triclinii*. Cat. Codd. Gr. pag. 69. ^c

[c] Notitiam accuratiorem huius codicis, quam Io. Christ. de Aretin in suis Beyträge zur Geschichte und Litteratur, Vol. III. p. 7 sqq. (Monachii. 1804, 8.) protulit, huc transcribimus. Est: „*Εγχειρίδιον ἠφαιστίωνος περὶ μέτρων καὶ πρώτων περὶ βραχείας συλλαβῆς.* Hephaestionis (Alex.) enchiridion de metris et primum de brevi syllaba.

A. βραχεῖα ἐστὶν συλλαβή.
T. ἐν ἑτέρῳ μέτρῳ ἐμπίπτειν. — † Extat graece Traiect. ad Rhenum 1726. 4. cum scholiis antiquis. Codex electoralis ab editione plurimum differt alio iam capitulo-

rum ordine, qui est: περὶ βραχείας συλλαβῆς. μακρῶς. κοινῆς. ἀντισπαστικοῦ. ἰωνικοῦ μετρίου. τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῦ. παιονικοῦ. τῆς κατ' ἀντιπαθείαν μίξεως. ἐπιωνικοῦ. ἀσυναρτήτων. λογαδικοῦ. χοριαμβικοῦ. συνεκφωνήσεως. ποδῶν. ἀποθέσεως. λαμβικοῦ. τοῦ τροχαϊκοῦ. δακτυλικοῦ ἀιολικῶν. λογαδικῶν. ἀναπαιστικοῦ. τοῦ ἐλεγείου μέτρον. πολυσχημάτιστων. ποιμάτων. στίχου. κώλου. κόμματος καὶ συστήματος. σημείων. Quibus in editione finitis, codex Msc. quasi filo continuo sic pergit: τὰ μὲν κατὰ στίχου. ὅσα ὑπὸ τοῦ

BRESLAVIAE in bibl. Rhediger. teste Kranz in memorabil. bibl. Elizabet. Wratislav. p. 88. [Hinc inde ex hoc codice varietatem lectionis protulimus.]

αὐτοῦ μέτρον καταμετρεῖται
 κ. τ. λ. Tum incipiunt scholia in Hephaestionem de metris, ut in editione, sed differentia. Tituli autem sunt isti: περὶ διαφορῶν μέτρον καὶ ὀρθοῦ. ἐπιπλοκῆς. ἥρωικοῦ μέτρον. λαμβικοῦ. χωλιαμβικοῦ. τροχαικοῦ. δακτύλου. δακτυλικοῦ ἀιολικοῦ. τοῦ λογαδικοῦ. ἀναπαιστικοῦ. τῶν αὐτῶν. ἥρωικοῦ. ἐλεγείου, ἀνακρεοντείου. συνζήσεως. ἔπων χωλῶν. διαφορῶν τοῦ ἥρωικοῦ. ποδῶν. πόθεν ὀνομάζονται πόδες. ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν ἐν συνόψει, τοῦ λαμβικοῦ. ἀναπαιστικοῦ. Facta collatione haec discrimina offendi in enchiridio. Pag. 4. cit. edit. ad tit. περὶ κοινῆς, post haec: σπανιώτερον οὕτως, ista sequuntur: αἱ κνθερεῖας ἐπιπνεῖ κ. τ. λ. quae in editione ad tit. περὶ τοῦ χοριαμβικοῦ leguntur ea, quae ad tit. περὶ κοινῆς in editione sequuntur, nempe ὡς τὸ τοῦ ἀρχελαίου, foliis non mutatis. Ad tit. περὶ ἀσυναρτήτων, ad aliquod spatium conveniunt. Mox ea, quae ad tit. περὶ ἀναπαιστικοῦ pertinent, hic adiecta sunt usque ad finem et vicissim. Tit. περὶ συνεκφωνήσεως sic desinit: ὡς ἐν τῷ δένδρῳ ἐφεξόμενοι καὶ χρυσέῳ ἀνασχίπτρω. Tit. περὶ ποδῶν desint: ὁ καὶ μονογενής. Caetera desunt.

Ad scholia in Hephaestionem pag. 76. haec differunt. Pro: παρ' ὀμήρῳ ἢ προσυλλαβῇ. In fine leguntur haec: φωνή ἐστὶν ἀνήρ πεπληγμένος. In tit. περὶ ἐπιπλοκῆς finis est: εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος et tit. incipit: περὶ ἥρωικοῦ μέτρον, quod in editione filo continuo est. In tit. περὶ λαμβικοῦ edit. cit. continetur etiam tit. περὶ χοριαμβικοῦ in Msc. In editione pag. 87. occurrit tit. ἔτι περὶ τοῦ αὐτοῦ, qui in Msc. est: περὶ τῶν αὐτῶν. In edit. pag. 90. tit. ἔτι περὶ τοῦ αὐτοῦ δακτυλικοῦ in Msc. est: περὶ ἥρωικοῦ. In tit. περὶ τοῦ ἐλεγείου pag. 94. in edit. scholium: ἰστέον, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κ. τ. λ. deest in Msc. Tis. περὶ ἔπων χωλῶν des. ἵππους δὲ ζανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. Caetera desunt. In tit. περὶ ποδῶν cit. edit. continetur adhuc tit. πόθεν ὀνομάζονται πόδες in Msc. Tit. Msc. ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν ἐν συνόψει non occurrit in editione, neque etiam sequentes duo περὶ λαμβικοῦ et περὶ ἀναπαιστικοῦ. "]

d) Ut ex notitia in *Catalogue des Manuscrits laissés par feu M. T. I. Bast.* Paris. 1812, 8. p. 10, no. XXIII. apparet, in bibliotheca Magni Ducis Hassiae codex mstus Hephaestionis, cum scholiis ad-

HEIDELBERGAE quondam in bibl. Palat. n. 132. et cum proleg. *Longini* n. 314. it. *Hephaest.* et *Is. Argyrus* metris de n. 386. in Sylburgii catal. AUGUSTAE VINDEL. in bibl. publ. v. Reiseri Catal. pag. 88^d.

Bataaia.

LEIDAE. In Bibl. publ. inter codd. legati Scaliger. quaedam ex *Hephaestione*. Catal. p. 343. n. 61. Inter Codd. *Is. Vossii* n. 32. sive Cat. n. 2704.^{e f}

huc ineditis asservatur, quamque codicem *Bastius* ipse contulit. Collatio autem postea in Angliam, in bibliothecam Oxoniensem, cum aliis *Bastii* relictis schedis venit.]

[e] Excerpta ex *Hephaestionis* *Enchiridio*, et alia *Demetrii Triclinii* de metris quibus *Aristophanes* usus est, praefixa sunt *Aristophanis Aldi-*

nae editioni, a. 1498. proditae, f. 3a.]

[f] *Bastius*, quod in *Catalogue d'une partie des livres de feu M. T. I. Bast.* Paris. 1812, 8. p. 25, no. 212. indicatur, *Villoisoni* exemplar *Hephaestionis* (Tri. ad Rh. 1726, 4.), cuius in margine hic nonnullas adscripserat notas, possessit.]

Testimonia Veterum de Hephaestione.

E x S u i d a.

Ἡφαιστίων Ἀλεξανδρὸς γραμματικὸς ἔγραψεν ἐγχειρίδια περὶ μέτρων, καὶ μετρικὰ διάφορα, περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν, κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις, καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμοὺς, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Inter praeceptores Imperatoris Veri *Hephaestionem* recenset *Iulius Capitolinus* c. 2. p. 409. ubi *Casaubonus*: „*Hephaestion* hic videtur esse *Alexandrinus Grammaticus*, cuius exstat hodieque de re metrica elegans libellus. Auctorem certe illum antiquissimum esse nullus dubito.“

Prisciani verba p. 1327. et 1329. suis locis dedimus.

Hephaestionis saepe meminit Scholiastes Aristophanis Tragicorum et Pindari metricus; scholiastes Hermogenis p. 381. ὁ δὲ ῥυθμὸς ἐστίν, ὡς φησὶν Ἀριστοξένος καὶ Ἡφαιστίων, χρόνων τάξις. Χρόνος δὲ ἐστὶ μόριον ποδός, ἢ φωνῆς μέτρον ἐλάχιστον, ἢ μέτρον κινήσεως.

Ibid. 387. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἡφαιστίων φυσικὰ μέτρα γενικὰ βούλεται εἶναι ἐννέα, δακτυλικόν, ἀναπαιστικόν, λαμβικόν, τροχαϊκόν, ἀντισπαστικόν, χοριαμβικόν, ἰωνικόν ἀπὸ μείζονος, ἰωνικόν ἀπ' ἐλάσσονος, κρητικόν· τὰ δὲ παρὰ ταῦτα ἀσυνάρτητα, καὶ συγκεχυμένα.

ο
ηλι
XY.
νοη
ΟΣ
Σ -

[NB. In hac nova editione paginas edd. Pauw et prioris Gaisf. numeris margini appositis designavimus. Praeterea adnotandum, uncis his [ ] quas addidimus nova ubique circumsepsimus.]

V
TO.
ΛΔ
ΠΔ
M
PG
IM
B
27
O.
TO
4F
4F

ο
ηλ
XY
Γ.
νοή
N
OΣ
Q
M
A
A
A
M
A
N
E
ΓO.
K.
AA
ΠA
M
PO
IM
BC
BT
O.
ΓO.
AP
AB

σα
ιοδ
μ
εχ
τ
πε
κο
Τ
τ
ωι
υν
αί
οι
τιο
κα
κω
τα

qu
n
is
et
iof
n
κ

σι δὲ τὴν ὄνο-
δῶν τινῶν εἰσὶ,
μὰ γὰρ μακρὰ
εἰας διπλασίων.
ρεῖς δὲ παρα-
κρίαμβος καλεῖ-
εὶ ἀναπαιστικὸν
ἂ προκελευσμα-
έταρτος ποιῶσι
νικὸν ἐπιπλοκὴν
ται. Ἰστέον δὲ
ων τρίτος· ἐάν
| Ἄπο τῶν ἐξ
παστικὸν, ἀπει-
ρχὴν συλλαβῆς
ἐλάσσονος ἰωνι-
μβος γιγνόμενος
ν ποιεῖ τὸ ἐπί-
ῶ, καὶ τὸ τρί-

isset. Quid? an
όλις? An Κοῦ-
inspice Casaubo-
Deliaca in Mis-
lius autem et Ca-
hac pagina. Pe-
imis. An maluit
D'Orvillius.

Η Φ Α Ι Σ Τ Ι Ω Ν Ο Σ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Π Ρ Ω Τ Ο Ν.

ΠΕΡΙ ΠΟΣΟΤΗΤΟΣ ΣΥΛΛΑΒΩΝ.

α. **ΒΡΑΧΕΙΑ** ἔστι συλλαβὴ ἢ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν, ἢ ^a βραχυνόμενον, μὴ ἐπὶ ^b τέλους λέξεως, οὕτως ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τούτου τοῦ φωνήεντος καὶ τοῦ ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ σύμφωνα πλείονα ἐνὸς ἀπλοῦ, ἀλλ' ἦτοι ἐν, ἢ μηδὲ ἐν. P. 1
G. 1
5

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Σ' c Ἰστέον ὅτι τὸ ΒΡΑΧΥΝΟΜΕΝΟΝ εἴρηκεν, ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τῶν φωνήεντων ἢ σύμφωνα ἢ διπλαῦν· τὸ δὲ, ΜΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ, εἴρηται ἵνα ἀντιδιαστελλῇ αὐτὴν πρὸς τὴν λεγομένην κοινήν.

V A R I A E L E C T I O N E S.

a) βραχυνόμενον et sect. seq. μηχυνόμενον. Scilicet vocales medias sive ancipites, A. I. Y. quae vel breves vel longae pro re nata effici possunt. L. НОТСНІС.

b) τέλους. Sic editum ex C. D. N. Alii [in quibus Turn.

et P.] τέλει. Mox ἐνὸς ἀπλοῦ om. N.

c) Ἰστέον ὅτι ex D. addita. Idem Codex post κοινήν habet τὸ προσῆκον πλῆθος. N. B. Scholia, quae infra textum subiiciuntur, et quae ex Mss. fortasse Parisinis pri-

ΗΕΡΗΑΕΣΤΙΟΝ.

A

G. 2 β. ΜΑΚΡΑ ἔστι συλλαβὴ ἢ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν, ἢ μηχανόμενον, ἢ μίαν^d τῶν καλουμένων διφθόγγων,

1. ^e Μακρὰ μὲν, σημειώσις ἔστιν ἐκτεινομένου φωνήεντος· βραχεῖα δὲ, σημειώσις ουσυτελλομένου φωνήεντος· καὶ τίθεται ἢ μὲν μακρὰ εἰς δίχρονον ἐκτεταμένον, οἷον, λιτότατος, ἰσχυρότατος, δυσπραγίωτατος· ἢ δὲ βραχεῖα εἰς δίχρονον συνημιταμένον, οἷον, ἀγιώτατος, ὀχυρώτατος, ἀγλαώτατος. [ἰστέον ὅτι τὰ διὰ τοῦ ὀτερος καὶ ὀτατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω σ γράφεται. Βραχεῖα ὡς ἐπὶ πέντε· α. ε. ι. ο. υ. εὐρισκομένων δὲ δύο συμφώνων, ἐκτείνεται τὸ πρὸ ἢ τοῦ φωνῆεν. οἷον ἀβρότατος καὶ λαμπρότατος. ἐκτείνουσι γὰρ τὸ μ. καὶ τὸ π. καὶ τὸ βρ. ὁμοίως δὲ καὶ ἐνὸς τῶν διπλῶν εὐρισκομένου ἐκτείνεται, οἷον ἰ ἀψότερος καὶ ἀξιότερος, ἀντὶ γὰρ δύο συμφώνων εἰσὶ διπλᾶ.] ^k τὰ δὲ σεσημειωμένα ἐν τοῖς βραχεῖαι μακρὰ τῶν φωνήεντων, ἃ καὶ χωρὶς δύο συμφώνων καὶ διπλῶν ἐκτείνονται, ταῦτά ἐστι κατὰ στοιχείον. Ἄκρατος, ἀνιαρός, ἀνύτατος, ἀνισος, ἀπρόσιτος. Βοῦλιμος, βόθυνος, βρουχή, βριμῶν, βροίθω. Γλίφω, γλίχων, γρουπός, γρούφος [γυρός D.]. Δυσπραγίωτος, δυσπέρατος. Ἐπάρατος, εὐθύνω. Θεῖα, θυμός. Ἰσος, ἰσχυρός, ἰφθίμος. Κενός, κηλὶς, κνιπός, κριτός, κριθῆ, κίνδυνος, κῦμα, κῦρος. Λίπος, λιθός, λιμός, ἰ λίτος, λύμη. Μαρός, μῦθος. Νίκη. Ξεναγός, ξένος. Οἰζυρός, ὀμιλος. Πρῶτος, πῖον, περῶσις, πράγος, πυγῆ, πυρά, πυρός. Ράθυμος, ῥάων, ῥινός, ῥιγῶ, ῥυσός. ^m Σίμος, σιλῶν, σέριφος. Τιμῆ, τρατός, τῆφος. Τλη. Φανός, φθίνω, φριμῶ, φλυαρῶ. Χαλινός, χρυσός, χυμός, χυλός. Ψαρός, ψιλός, ψυχή. Ταῦτα μὲν ἢ τῶν ποιητῶν χρῆσις μακρὰ δέχεται· ὅσα δὲ ἀπ' αὐτῶν, γράφεται διὰ τοῦ ὀτερος καὶ

mus evulgavit Turnebus, a Codicibus nostris omnino absunt.

d) τῶν καλουμένων διφθόγγων. Sic C. Turn. διφθόγγων καλουμένων N. τὴν καλουμένην δίφθογγον Fl. et Mss. alii.

e) De his syllabarum notis υ - vide Villosioni Prolegomena ad Homerum p. VII. quas, ne textui nostro insererentur, vetuerunt rationes typographicae. Et nemo vel levissime literis imbutus istarum usum, uti spero, desiderabit.

f) Verba uncinis inclusa suppeditat Ms. apud D' Orvillium.

g) Lege Porsoni notas breves in Xenophontis Anab. p. XLIII. (90. l. 3.) [in edit. Anab. Bornemann. p. 579 sq.] Vide et Eustathium II. P. p. 1114, 40. = 1154, 5.

h) τῶν Tyrwhittus.

i) „Certe ἀψότερος et ἀξιότερος corruptae voces.“ D' ORVILLIUS.

k) τὰ δὲ σεσημειωμένα] τὰ κατ' ἐπέκτασιν σεσημειωμένα τὰ καὶ διὰ τοῦ ὀτερος μακρὰ ποιοῦντα· εἰσὶ δὲ ῥ. D. [Statim post ταῦτά εἰσι Turn. P.

l) λιτός D.

m) σιμός, σίλω, σ. σιγῆ στρατηγός. D. „Vox στρα

οὕτως, ὡς ἐξῆς εἶναι σύμφωνον, ἥτοι τελικὸν αὐτῆς τῆς G. 3 συλλαβῆς, ἢ τῆς ἐξῆς ἀρχτικὸν, οἷον, ° θῆς, θῶς, ναῦς, παῖς· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσὶν ἀντικρυς μακροαὶ, ἀλλὰ κοιναὶ, ὡς ἐξῆς ῥηθήσεται.

Θέσει ^p δὲ μακροαὶ γίνονται, ὅταν βραχέος ὄντος, 5 ἢ βραχυνομένου φωνήεντος σύμφωνα πίπτῃ μεταξὺ ^q αὐτοῦ τε καὶ τοῦ τῆς ἐξῆς συλλαβῆς φωνήεντος, πλείονα ἐνὸς ἀπλοῦ, ἢ ἐν διπλοῦν. ^r Γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πέντε τρό-

όμοιος. [ⁿ Διαλαμβάνει περὶ τούτων ὁ Δράκων ἐν τῷ περὶ μέτρων, πλατύτερον μετὰ πολλῆς ἄγων τῆς ἀκριβείας, καὶ ὁ βουλόμενος ἐκείθεν συμφῶς εἴσεται.]

τηγὸς huc nihil facit.“ D’ORVILLIUS.

π) Haec suppeditavit D. Ad Suidam v. Δράκων provo-
cat D’Orvillius. Draco Stra-
toniceus de Metris Poeticis oc-
currit inter Codd. Colbert. in
Bibl. Parisiensi N. 1215. item
inter Mss. de M. le Président
de Mesme. v. Bibl. Bibl. Mon-
tefalconii p. 1326. C. Hunc
Grammaticum citant Pierson.
ad Moerin p. 70. Valekenaer.
Diatribē Eurip. p. 217. Koën.
praef. ad Gregor. p. XXII.
Brunck. Fr. Soph. ΚΡΥΣΙΣ,
et Lex. Soph. v. φάρος. [Edi-
tus est Draconis Straionicen-
sis liber de Metris Poeticis a
G. Hermannno, Lips. 1812.]
cf. Hermann. de em. rat. Gram-
mat. pag. 443. et nota in
Aeschyli fragmento ἴσον οὐ-
ρανῶ duos Mss. Bibliothecae
Bodleianae Herodiani opus
complectentes, et in nonnul-
lis Hermanniano integriores,
retinere. Quod superest, vix
necesse est ut moneam in

his scholiis, prout nunc le-
guntur, multa esse falsissi-
ma; sed in emendandis iis aut
refutandis oleam atque operam
consumere vix tanti existimo.
[Ceterum scholiasta Draco-
nem hic non laudare videtur
propter uberiorem disputatio-
nem de formis ὀτερος et ὀτα-
τος proxime praecedentibus
(de his enim in edito Dracone
nihil legimus); sed propter ex-
positionem de nominibus voca-
lem ancipitem habentibus, pau-
lo ante enumeratis. Conf. Her-
manni Praef. ad Drac. p. X. sq.]

ο) θῆς, θῶς. Fl. B. παῖς
καὶ ναῦς Turn. καὶ ναῦς ὀ-
misso παῖς C.

p) δὲ deest Fl. C. B. H.

q) Sic B. H. Fl. αὐτοῦ καὶ
τοῦ ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ φ.
Turn. τὰ φωνήεντα C. et mox
omittit ἢ ἐν διπλοῦν.

r) γ. δ. τ. καὶ ἀεὶ ῥαδίως
Mss. Fl. γ. δ. τ. κατὰ πέντε
τρόπους Turn. Utrumque,
D’Orvillio obsecutus, coniunxi.

πους καὶ αἰὲ ῥαδίως. "Ἦτοι γὰρ ὁ λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἶον

P. 2 ^t Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρασε —
καὶ [Alcm. Fr. LXVI. coll. Welek. p. 68.]

5 ^u Καὶ κείνος ἐν σάλεσιν ἡμενος μάκρος ἀνήρ.

G. 4 καὶ ^x Τιμοκρέων ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι,
^Ω ἐμβουλεύειν χάρις ἀπο, τοὺς δὲ πύρα.

s) λήξει C.

t) Τίρυνς, οὐδέ τι. Sic Turn. cum H. N. C. Τίρυνς καὶ οὐκέτι τεῖχος ἐπήρασε Fl. B. De hac urbe Homerus II. B. 559. Τίρυνθ' αὖτε τεχιόεσσαν. Huius moenia a Cyclopiibus condita Pausanias miranda ut Pyramidas Boeot. IX, 35. p. 783. et Argivos diruisse tradidit, Corinth. II, 17. p. 148. de quorum demolitione poeta haec scripsisse videtur. L. HOTCHKIS.

u) Καὶ κείνος. Sic Fl. H. B. καὶ κείνος Turn. C. Pro ἡμενος Turnebus in calce pro varia lectione κείμενος exhibet. Hoc fragmentum Alcmanis esse testatur Apollonius Dyscolus post Maittairii librum de Dialectis a Reitzio editus p. 423. [de Pron. edit. Bekker. p. 73 sqq.] Αἱ διάλεκτοι ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν, ἔορτή, ὄρτή· τελέως, λέως· τρόμος, τέτρομος· ἐγὼ, ἐγώνη. Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν, ἅμα καρσ' ἐκείνος φησὶν (ἁμάκρος ἐκείνος coniecit D' Orvillius), et mox, Ἀωριεὺς τήνος . . καθηρημένος θῆν καὶ τήνος ὑπὸ τῷ χρόνω. Σώφρων. Σπανίως διὰ τοῦ κ· Καὶ κείνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς

ἡμενος, Ἀλκμάν. Pro σάλεσι D' Orvillius coniecit τύπησι, et locum ita constituit, Κάκεινος ἐν τύπησι πολλοῖς ἡμενος Ἀμάκρος ἀνήρ. Pausanias hariolatur σάλεσιν. Harum emendationum neutra mihi quidem arridet, neque quidquam interea melius habeo, quod ipse proponam. Videtur tamen esse versus Iambicus tetrametrus acatalectus, quam speciem ab antiquis Lyricis nonnunquam usurpari patet ex Nostro infra cap. V. licet ab ea Tragicis et Comicis constanter abstinerint. [Censor Edin. pro κείνος emendat κῆνος, et pro σάλεσιν coniecit κάλλεσιν laudans Aeschyl. Agam. 925. et Eupolidis fr. in Etym. M. p. 486, 44. [in Eupol. Fr. ed. Runkel. p. 177.] Idem D' Orvillii ἁμάκρος improbat. Adde quae de hoc versu disputavit Welcker. in *Fragm. Alcm. Lyr.* p. 68 sq., cuius coniecturam σαλέεσιν (Dorice pro θαλέεσιν) sententiae quippe aptissimam probat Censor Jen. 1816. N. 154. p. 300., si refingatur in σάλεσιν; et Bast. ad Greg. Cor. p. 575.]

x) Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπι-

καὶ Ἐμπειδοκλῆς [Fr. Phys. I. I. v. 187. ed. Sturz.],

γ) Ἄς ἐπάγει ἑπῆσαν, ἕως μένος ἠέλιου —

Ἴ ἐν τῇ ἐξῆς ἐστι. ² ταῦτα συλλαβῆ, οἶον, ³ Ἐ-κτωρ.

γραμμῶν Turn. C. σέρος ἀπὸ
ν. δὴ π. Fl. B. H. χερσὶν δ' ἔπο
C. σερσ' ἀποίνους δὴ N. χέρσι
δὲ [? immo χέρσ' ἔπο] Turn.
Edidi e verissima Toup̄ii con-
iectura Append. ad Theocrit.
XVI. 34. Verba Toup̄ii sunt:
„ἢ συμβουλευεῖν, χέρσι ἔπο,
νοῦς δὲ πάρα. Ita scriben-
dus iste versiculus, qui val-
de exercitos habuit viros eru-
ditos. Dicitur autem χέρσι,
ut ἄρσι, μύκασσι, et si quae
alia eiusdem farinae vocabu-
la. Quare Timocreonis ver-
siculus ita demum vertendus
est: *Qui mentem ad delibe-
randum habet, vires ad pu-
gandum non habet.* Quod
de Seniore aliquo intelligen-
dum videtur.“ Ceterum de
Timocreonis consulas Meur-
um Rhod. II. 13. [qui Ti-
mocreonem μελοποιῶν etiam
Comicis veteris comoediae
annumerat, secutus Suidam
T. III. pag. 475.; quorum
numero cum eximit Meine-
kias in Commentt. Miscell.
Fasc. I. p. 31 sq. cf. praeter-
ea Jacobs. ad Anthol. Gr. T.
III. V. III. p. 962. Aliud eius-
dem fragmentum affert He-
phaest. infra cap. XII. extr.]

γ) Ἄς. „Mare Boreae im-
petu fuit concretum, donec
res Solis illud solveret.“ Sic
bene interpretatur D' Orvil-
lans. ἐπάγει Fl. et Mss. qui-
dam. ἕως μένος Fl. ἑωσμένως

Turn. ἑωσμένως C. [Sturzius
recepit lectionem Turn. ἑωσμέ-
νος, pag. 594. haec scribens:
„Quamvis propter ea, quae p.
312. ex antiquis scriptoribus
tradidi, pene malim intelligere
mare, atque ἑωσμένη legere:
tamen verbum ἐπάγει, coa-
gmentatus fuit, facit ut de
sale interpretandum putem (cf.
Tzetz. ad Lycophr. 135.), ni-
si ἐπάγει ad mare relatum ex-
plicare velis collectum s. or-
tum fuit.“]

ζ) ταῦτα e Mss. addidimus.

α) „Hunc locum sanissi-
mum iniuria turbat Cl. Corn.
Pauw. Ad quod probandum
ante omnia loci sensum ex-
hibebo. *Aut in sequenti sunt
syllaba* (duae consonantes)
ut, Ἐκτωρ δ' ἐν κλισίῃσιν.
*Quo in casu observandum
est, ne prior consonans sit
muta, posterior vero liqui-
da; tales enim syllabae com-
munes sunt, ut in sequenti-
bus dicitur. Aut syllaba de-
sinit in unam consonantem,
sequentem vero habet ab alia
inchoatam: ut ἄλλος.* Quo
sensu nihil est clarius: nam
in voce Ἐκτωρ duae conso-
nantes secundam inchoant syl-
labam, in quibus casibus ple-
rumque, et fere semper, prior
consonans est muta, posterior
liquida. In ἄλλος, priorem
syllabam consonans prima
claudit, et posteriorem in-

- Q. 5 Ἐνθα καὶ δεῖ παρατηρεῖν, μὴ τὸ μὲν πρότερον ἄφω-
νον ἦ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· αἱ γὰρ τοιαῦται κοιναί, ὡς
ἐξῆς εἰρήσεται. Ἡ λήγει μὲν εἰς ἐν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐξῆς
^b ἀρχομένην ἀπὸ ἐτέρου, οἶον, ἄλ-λος. Ἡ εἰς διπλοῦν
5 λήγει, οἶον, ἐξ. Ἡ τὴν ἐξῆς ἔχει ἀπὸ διπλοῦ ἀρχομένην,
οἶον, ^c ξ-ξω.

choat secunda, quod mani-
festo vult Hephaestio. Hu-
ius loci integritate vindicata,
Viri docti coniecturam exa-
minabimus. Is locum ita
constituit: Ἡ ἐν τῇ ἐξῆς ἐστὶ
συλλαβῇ· οἶον, ἄλλος. Ἡ
λήγει μὲν εἰς ἐν, ἔχει δὲ καὶ
τὴν ἐξῆς ἀρχομένην ἀπὸ ἐτέ-
ρου· οἶον, Ἐκτορ κ. τ. λ. Ex-
empla ab Hephaestione allata
hoc pacto male esse posita ne-
mo est qui non videat; ἄλ-
λος enim non habet syllabam
a duabus consonantibus in-
choatam; sed altera eius syl-
laba consonante finitur, alte-
ra inchoatur; unde patet non
idoneum ei locum tribuere
V. Cl. Alterum exemplum
Ἐκτορ etc. itidem non debita
locatur in sede; etenim in
voce Ἐκτορ primam syllaba-
m constituit ε, ultimam
κτορ; et quamvis concedere-
tur pronuntiari posse ἔκ-τορ,
exemplum hoc in ordine
locum habere non posset:
quoniam subiunguntur illa,
ex ipsius Viri Docti senten-
tia, ἔνθα καὶ δεῖ etc. nam
in vocibus habentibus sylla-
bam ancipitem propter mu-
tam vel liquidam, ut ἄκρος,
ὄπλος etc., prior consonans
non claudit syllabam, nec

posterior sequentem inchoat,
sed ambae ad sequentem re-
feruntur, hoc pacto: ἄ-κρον,
ὄ-πλον; alioquin syllaba,
mutam et liquidam praece-
dens, non posset esse bre-
vis, quod docet ipse He-
phaestio p. 6. ARNALDUS.
Exemplum restat in voce
Ἐκτωρ. itaque reieci Ἐκτορ
δ' ἐν κλισίῃσιν Turnebi. E fit
longa ante KT. Pars reliqua
versus omissa est in ed. Fl. et
Mss. atque ut alia ex Homero
plurima supplementa ab aliena
manu addita fuisse videntur.
L. HOTCHKIS. Recte statuisse
videtur Vir eruditus; etsi ed.
Fl. et Codices, quos vidi, omnes
totidem literis exhibeant Ἐ-
κτωρ δ' ἐν κλισίῃσιν.

b) Pro verbis ἀρχομένην ἀ.
ἐ. ο. ἄ. ἄ ἢ ε. δ. λήγει C. habet
ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην ξ-
τέρον.

c) „Doctissimus Corn. Pauw
ξξω genuinum esse dubitat,
quia non credit veteres ξ-ξω
pronuntiasse pro ἔκ-σω; re-
ponit igitur ξξω. Sed nul-
lus dubitem veteres ξξω pro-
nuntiasse, prout hic notat
Hephaestio; constans enim
regula esto, priscos in pro-
nuntiando analogiam secutos
esse, adeoque cum in prae-

ΠΕΡΙ ΠΟΣΟΤΗΤΟΣ ΣΥΛΛΑΒΩΝ. (C. I, 2. 3.) 7

γ. ΚΟΙΝΗ γίνεται συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς. P. 3
ἤτοι ὅταν μακροῦ φωνήεντι, ἢ διχρόνῳ μηκνυμένῳ, ἢ G. 6
διφθόγγῳ ἐπιφέρηται φωνήεν, οἷον (Od. α. 1.)

Ἄνδρα δ μοι ἔννεπε Μοῦσα [ε πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ]
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης [ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε]. 5

καὶ (Il. δ. 109.)

τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς [ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει].

Ῥῥῶν μὲν οὖν γίνεται ἡ τοιαύτη ἴ κοινή, εἴγε ἡ συλλαβὴ
εἰς μέρος λόγου εἶη πεπερατωμένη, ὡς ἐν τοῖς προκει- G. 7

1. Κοινή] Κοινήν τὴν συλλαβὴν ἀμφίδροσον καλοῦσι, διὰ τὸ ἀμφί-
βολον εἶναι τὴν περὶ αὐτῆς δόξαν· πῆ μὲν γὰρ ἀντὶ μακρῆς, πῆ
δὲ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται· διὸ ὅρον αὐτῆς οὐκ ἐκθετόν·
οὐ γὰρ ἐστὶν, ἀλλὰ γίνεται. Ὅταν γὰρ ἡ χρεῖα καλέσῃ, ἢ μακρὰ,
ἢ βραχεῖά ἐστιν. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη, κοινή προσαγο-
ρεῖται.

7. Κέρα] Τὸ ρα μακρόν ἐστιν, ἀπὸ συναιρέσεως γινόμενον, μᾶλλον
δὲ ἐκ κρίσεως· ὡς γὰρ κρέας κρέατος καὶ κρέως, καὶ κρέατα,
κρέατα, καὶ κρέα· καὶ ἐστὶ τοῦ κρέα τοῦ α μακρόν. τὰ γὰρ δύο αὐ
εἰς α μακρόν κινῶνται. οὕτω καὶ τὸ κέρα λεγόμενον τοῦ κέρματος
καὶ κέρματος, καὶ κέρως, τῶ κέρατι καὶ κέρα καὶ κέρα, καὶ ἐστὶ
τὸ ρα μακρόν ἐκ κρίσεως, διὰ τοῦτό ἐστι τὸ ρα μηκνυόμενον.

8. Ῥῥῶν μὲν] Ἡ γὰρ ἀνάπαισις τοῦ λόγου τὰς συλλαβὰς ἀπ' ἀλλή-
λων χωρίζουσα, τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι. Φησὶ δὲ
ὁ μετρίζος, ὅτι ἡ κοινή συλλαβὴ ὅταν καταλήξῃ εἰς μέρος λόγου,
καλλίστη ἐστίν. Εὐρίσκειται δὲ μὴ εἰς μέρος λόγου πεπερατωμένη.

sentī pronuntiarent ἔ-χω, in
futuro dicebant ἔ-ξω. Ea-
dem analogica pronuntiandi
ratio servatur in τέ-χνη,
τέ-χνον, ὕ-πνος, κα-πνός,
Αἰγύ-πιος, ἔρε-τμόν,
ἔρε-τμή, et similibus; hinc
etiam fit, ut vocales, istas
consonantes praecedentes, fue-
rint ancipites habitae. Verum
si concederemus V. D., veteres
non ἔ-ξω sed ἔκ-σω pro-
nuntiasse; ἔξω etiam heic
apud Hephaestionem locum
non habere, probari posset.
Nihil enim nos inducit ut
credamus veteres magis ἔ-
ξω, vel soluta duplici ἔ-δσω,
quam ἔ-ζω vel ἔδ-σω pro-
nuntiasse. Viro Docto impo-

suit fortasse vulgaris voces
istas efferendi ratio, qua ἔξω
pronuntiamus ἔκ-σω, et ἔξω
ἔ-δσω. ARNALDUS.

d) Exemplum diphthongi,
quae hic fit communis, est
MOI. Vocalis longa est H in
πλάγχθη. Vocalis producta
est A in κέρα. Κέρα enim a
κέραια factum habet A produ-
ctum, ut et vocales contractae
producuntur omnes, quae ta-
men ante alterum fient com-
munes. I. NOTCHKIS.

e) Loca uncinis inclusa igno-
rant Codices quidam. Scholion
κέρα — μηκνυόμενον ex D. ad-
ditum est. [In seqq. καὶ ante
ν. τοῦ κέρα om. Turn. et P.]

f) κοινή. Sic Turn. C. Alii

μένοις παραδείγμασι· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μέσης λέξεως. Οὐ μὴν ἀλλ' ὁμως εὐρίσκεται, καὶ μάλιστα ^ε ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις· ἐν μὲν ἰαμβικῶ, *Αισχύλος ἐν Νιόβῃ* [Fr. 150. Vol. V. ed. Schütz.]

5

^h Ἴστρος τοιαύτας παρθέτους λοχεύεται.

^ε. Ἴστρος τοιαύτας] Κοινή ἐστὶν ἐν μέσῳ τὸ ΤΟΙ. Ὁ γὰρ Ἰαμβος ἐν ταῖς ἀριταῖς χώραις ἀπὸ βραχείας ἄρχεται. Τὸ δὲ, ΤΙΝΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ, ἰ Σωτάδου ἐστίν, ὃν ἀνεῖλε Φιλάδελφος ὁ Πτολεμαῖος ἐλεγθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τῇ ἀδελφῇ συγγίνουτο.

Codd. cum Fl. addunt συλλαβή. Mox ἢ pro εἴη C.

g) Ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις. C. habet ἐν τριμέτροις. Exempla modo allata fuerunt in versibus Epicis Homeri. Nunc ait vocales longas vel diphthongos fieri communes, saepius in aliis versibus quam in Epicis. L. HOTCHKIS.

h) Ita C. M. et fere N. cum Prisciano l. p. 562. Fl. Turn. et alii Codices *Οἷστρος τοιαύτης παρθέτου*. Sed Prisciani locus, tironum praecipue in gratiam, deinceps adscribendus est. Et sic quidem se habet editio, quae sola fere manibus studiosorum teritur, Putschiana: *Invenitur tamen haec diphthongus in media dictione correpta tunc, quando compositae dictionis antecedentis in fine est sequente vocali, ut praecustis. Virgil. in VII. Stipitibus duris agitur, sudibusve praecustis. Hom. ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. sicut etiam longae vocales solent corripī, ut dehisco. Virgilius in V. Intindunt pariter sulcos, totumque dehiscit convulsum remis, rostris stridentibus,*

*aequor. OE quoque idem patitur apud Graecos. Aeschylus ἴστρος τοιαύτας παρθέτου λοχεύεται. Unde quidam non sine ratione unum tempus et semis singulas eas habere dicunt. Ideoque si consequatur consonans, quae dimidium tempus habet, omnimodo producantur. Iam vero librorum quorundam varietates enotemus. Ac primum editio Iuntina anni 1525. (hanc enim temporis notam exemplar, quod ipse possideo, in calce excusam gerit, quum alteram 1554. in fronte praeferat, adeo ut quae huc usque pro diversis habitae sunt, unam esse eandemque luculento satis confirmetur testimonio) post Hom. addit in VI. *Ἰλιάδος σοὶ ναλοὺς ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.* In secundo Virgillii loco metrum certe salvum praestitit Putschius *Rostris stridentibus edendo.* Iuntina vero exhibet cum nonnullis Virgillii scriptis exemplaribus: *rostrisque stridentibus*, ubi molossus dactyli sedem occupat. Sanissime Aldus: *rostrisque triden-**

καὶ ^k Σοφοκλῆς [Aī. 1097. Herm.] G. 8

οὐδ' ἂν τοιαύτην γλῶσσαν —

καὶ μὴν καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 13.)

ἔπερ ποιήσω —

ἐν δὲ ἰωνικῷ ^l τῷ ἀπὸ μείζονος, Σωτάδου ἐξ Ἀδών- 5
δος τόδε,

τίνα τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν θέλει ἰσακοῦσαι.

ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος [Od. LX. ed. Fischer.]

^m ἴκου νῦν ἐπὶ Ἀθηναίου.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεισι σπανιώτερον οὕτως, ὡς τὸ τοῦ Ἀρ- 10
γλάου ⁿ ὄνομα ^o Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ P. 4

10. Ἐν δὲ] Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος σύγκεται ἀπὸ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχυῶν. Ὁ γοῦν Σωτάδης ἀντὶ τῆς ἐν ἀρχῇ μακροῦς δύο βραχυῶν, τὴν ΤΙΝΑ, παρέλαβε, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ δύο συλλαβῶν βραχυῶν ἀντὶ μακροῦς.

tibus. In Aeschyli fragmento ed. Iunt. sic: οἷστρος τοιαύτης, παρθένους λοχεύετε. Ed. Ald. οἷστρος τοιαύτας παρθένους μαιεύεται. Aldinae editionis vestigia sequuntur edd. Ascensiana Paris. M. XXVII. (sic) fol. et Basiliensis 1545. 8vo. [Plura de hoc loco supeditabit Krehlius ad Prisciani l. l. Vol. I. p. 47 sq.]

i) Σωτάδου. Plutarch. II. p. 11. A. Τοῦ γὰρ Φιλαδέλφου γήμαντος τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην, Σωτάδης εἰπὼν, „Εἰς οὐχ ὀσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς“, ἐν δεσμωτηρίῳ πολλοὺς κατεσάπη χρότους, καὶ τῆς ἀκαίρου λαλιᾶς ἐν μεμπτῇ ἐδωκε δίκην. Ἵνα δὲ γέλωτα παράσχη (nonne παράσχοι;) τοῖς ἄλλοις, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσεν. Vide Athenaeum XIV. p. 620. F. et Eustathium ad Il. II. p. 1069 = 1090, 32. Od. Z. p.

1565, 1. = 266, 27. De huius scriptoris Iiade, cuius infra mentio, vide Strabonem VIII. p. 345. C. ed. Paris. et confer Hermogenem p. 247. ed. Crispin. Demetrium Phalereum sect. 189. Eustath. ad Il. A. p. 12 = 10, 10. [De versu Sotadeo cf. Herm. Elem. doctr. metr. p. 444 sq.]

k) Locos Sophoclis et Aristophanis exhibent soli C et M.

l) τῷ deest Turn.

m) οἴκου Fl. B. H. N. ἦκου C.

n) ὄνομα deest Fl. B. H.

o) Σοφοκλῆς. De Sophocle, Aristonis filio, Tragici celeberrimi nepote, qui elegias condidit, consulendus Mausaeus ad Harpocratonem in v. ἀρχὴ ἄνδρα δεικνυσι. [Vol. II. p. 128 sq. ed. Lips.] Singularia videntur Eustathii verba ad Il. B. p. 264, 19, = 200, 24. πενέλεως, πηνέλεως, ἄτ-

ᾤετο ἐγγωρεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν. Φη-
G. 9 σὶ γοῦν^p,

^p Ἀρχέλειος· ἦν γὰρ q σύμμετρον ὡς λέγειν.

καὶ Παρθένιος δὲ ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα^r γράφων ἐλε-
5 γειακόν, τὸν τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἰαμ-
βικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα^s ἐρεῖν ἐμελλεν,

^r Ἀμυσχρὸν οὖνομ^s ἴσασι^s Ἀρχελαΐδος.

διὰ τοῦτο καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Π. ξ. 489.) συστέλλομεν τῆν

^t Πηγελέοιο ἄνακτος.

7. Ἀμυσχρὸν] Ἰαμβικός τρίμετρος ἀκατάλυκτος. Τὸ γὰρ Ἀρχε-
λαΐδος καὶ τὸ Πηγελέοιο, τὸ λα ἐκτεταμένον ἐστὶ· γίνεται οὖν
κοινή.

τικῶς· οὗ τὸ κοινόν, ἄχρηστον
ἠρωϊκῶ μέτρῳ· ἤγουν τὸ πη-
γέλαος· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ
Ἀρχέλειος ἐν Τραχινίαις. Haec
vox in Sophoclis certe Trachi-
niis non exstat. Quid si ad
locum a Nostro citatum re-
spexerit doctissimus Praesul?

Μοχ οὔτ' εἰς ἔπος οὔτ' ἐλε-
γείαν exhibet Turn. quasi pars
esset versus heroici, impro-
bantibus Pauwio et D' Orvillio.

p) γοῦν ὁ Σοφοκλῆς Turn.

q) τὸ σύμμετρον C.

r) γράφει Fl. H. B. Par-
thenius, elegiarum et aliorum
carminum scriptor, vixit, te-
ste Suida, usque ad Tiberii
tempora. Pleniorum eius no-
titiam petas ex Vossio de Poë-
tis Graecis c. VIII. p. 70. et
Fabricio Bibl. Gr. III, 27.

s) ἐρεῖν. ἐρεῖν N. [τοῦνο-
μα Turn. P.]

t) Sic Mss. Fl. Πηγελέοιο
Turn. Paullo ante συστέλλε-
ται τῆν μὲν N. „Nota συστέλ-
λεσθαι positum pro corrigere,
qua significatione id apud

Grammaticos ut plurimum re-
perias, ut apud Athenaeum
IX. p. 588. F. Πέρδιξ· τού-
των πολλοὶ μὲν μέμνηται,
ὡς καὶ Ἀριστοφάνης. Τοῦ
δὲ ὀνόματος αὐτῶν ἔνιοι ΣΥ-
ΣΤΕΛΛΟΥΣΙ τὴν μέσην
συλλαβὴν· ὡς Ἀρχίλοχος,
Πτώσσουσαν ὥστε Πέρδικι.
Lib. X. p. 446. E. Ἐνίοτε δὲ
καὶ ΣΥΣΤΕΛΛΟΥΣΙ τὸ ε
(quod est in πίομαι), ὡς Πλά-
των ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν, Οὐδ'
ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χροῆ-
ματα. Καὶ ἐν Σόφοκλι, Καὶ
πίεσθ' ὕδωρ πολὺ. Scholiast.
β. Aeschyl. Sept. Theb. 509.
[488.] Ὀφείλει δὲ τὸ δύσχιμον
διὰ διαφθόγγου γράφεσθαι ἀπὸ
τοῦ χειμῶνος, νῦν δὲ ἠναγ-
κάσθη διὰ τὸ μέτρον, καὶ
ΣΥΝΕΣΤΕΙΛΕΝ αὐτὸ, ἐ-
κτος γὰρ ἐστὶ πούς. Apud Co-
rinthum, seu potius Gregori-
um Corinthi Metropolitanum
De Dialecto Dorica num. 86.
[p. 274. ed. Sch.] Hephaest.
Schol. p. 2. aliosque.“ AR-
NALDUS.

"Ῥίνθων μὲν γὰρ καὶ ἐν λάμβω ἐπισημασίας ἤξιωσε τὸ τοιοῦτον· ἐν γὰρ Ὀρέστη δράματι φησὶν,

Ὡς σὲ Διόνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείη·

Ἰθ' Ἰππώνυκτος τὸ μέτρον, οὐδὲν μοι μέλει.

G.10

α) Ῥίνθων. De Rhinthone, φλυάων, sive fabularum ubi res tragicæ ludicro sermone tractabantur, scriptore, consulas Fabricium in notitia Tragicorum deperditorum B. G. II. XIX. et auctores ibi allegatos. [Tom. II. p. 320. Harl. Adde Osann. Anal. crit. p. 70 sqq.] Exstat in Rhinthonem Epigramma Nossidis satis venustum in Anthol. H. Steph. p. 208. Analect. Brunck. T. I. p. 196. Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί· Ῥίνθων εἴμ' ὁ Συρακόσιος, Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ φλυάων Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα. Sic enim locum exhibet Ms. Vaticanus. Edd. ante Brunckianam v. 3. male sistunt καλύων, quae lectio viros longe doctissimos, in quibus Tourium, qui de hoc scriptore praeclare meritus est Emend. II. p. 136., mirum in modum exercuit. Sed quum Nossidis inciderit mentio, a me impetrare nequeo, quin aliud eiusdem Poëtriae Epigramma in collectione Brunckiana proxime antecedens, et a magno Bentleio in Dissert. Phalarid. p. 355. minus feliciter tentatum, ex Cod. Vaticani vestigijs a viro eruditissimo R. Porsono duobus in locis restitu-

tum cum Lectoribus meis communicem. Ὡ ξεῖν' εἰ τὴ γε πλείς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν, τῶν Σαπφῶ Χαρίτων ἄνθος ἐνοσόμενος, Εἰπεῖν, ὡς Μουσαῖσι ΦΙΛΑΘΗΝ, Α ΤΕ Λοχοῖς γῦ Τίχτεν, ΙΣΑΙΣ Θ' ὅτι μοι τοῦνομα Νόσσις, ἴθι. Ceterum in fragmento quod sequitur amplexus sum lectiones C. et M. a Bentleio probatas. C. tamen habet διόνυσος. Fl. ὅδε διόνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείης. εἰδ' ἰππώνυκτος τὸ μέτρον οὐ μοι μέλλοι. Mss. nonnulli ὁ σε — ἐξώλη θείης vel ησ' et versu seq. μέλλει. Turneb. ὁ Διόνυσος — εἰθ' — οὐ μοι μέλει. Huc respicit Herodianus Ms. in Biblioth. Leidensi, quem plenius velim exscripsisset Valckenaerius ad Eurip. Phoen. 1508. πολλάκις — εὐρίσχομεν τὸ ΜΝ ἀποτελοῦν κοινήν συλλαβὴν — ὁμοίως καὶ τὸ ΠΤ — καὶ τὸ ΚΤ, ὡς παρὰ Τυρίνθω, Ἰππώνυκτος τὸ μέτρον οὐδὲν μοι μέγα· ubi corrigendum monet vir egregius παρὰ τῷ Ῥίνθωνι Ἰ. τ. μ. οὐδὲν μοι μέλει, et Nostri locum indicat. [Quam correctionem, Porsoni iudicio auctam et confirmatam, receptae nunc demum anteferendam censeo.] Ex Corrig.] Versum secundum, prout nunc editur, satis aspe-

καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἐκάβῃ [1084. Matth.]

πάθῃ ταλαίης ἐξυπαλλάξαι ζώης.

Ὅμως μέντοι καὶ ἐν ἔπεσιν εὐρίσκεται, ὡς παρὰ Θεοκρί-
τω (Id. XI. 18.) ^z

5 ἕψηλᾶς ἐς πόντον ὄρων ἄειδε τοιαῦτα.

G.11 καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Il. v. 275.)

οἶδ' ἀρετὴν οἶός ἐσσι, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.

καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις [Fragm. LVII. ed.
Fischer.]

10 οὐδέ τί τοι πρὸς θυμὸν, ὅμως γε μὲν ὡς ^a ἀδοίστως.

ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν τοιούτων (Hom. Il. π. 235.)

σοὶ ναλοῦσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιῦναι,

καὶ ^b πάλιν (Od. κ. 243.)

ἴδμεναι οἷα σῦες χαμαιαινάδες ἀλλ' ἴδουσιν,

15 ^c ἴσως διὰ τὸ φαντασίαν τινὰ παρέχειν τοῦ ^d ἀπηριτίσθαι

τὴν λέξιν ἐν τῷ χαμαί, ὡς μία ἢ χαμαὶ ἀκούεται· τῇ

P.5 μέντοι γε ^e υἱ διφθόγγῳ ἐὰν παρακολουθήσῃ τὸ τοιοῦτον,

τελείως τραχὺς ὁ στίχος γίνεται· οἷον (Il. η. 47.)

^e Ἐκτωρ υἱὸς Ἡριάμοιο —.

rum atque horridum esse fa-
teor, et quem fastidiosae At-
ticorum aures procul dubio
non tolerassent; a Siculis for-
tasse atque Italis paullo plus
licentiae, poetis praesertim
Iudicri generis, fuit conces-
sum. Versum ex Euripidis
Hecuba soli exhibent C. et M.,
sed ibi ζώης, metri causa, edi-
dit Porsonus, quam formam le-
gibus analogiae optime conve-
nire docet Eustath. Il. Γ. p.
411. init. = 311, 28. [Cf.
Elmsl. ad Eurip. Med. v. 946.]
Editio Euripidis Basiliensis
1544. cum lectionibus e Mstis
magnam partem ductis, in Bibl.
Bodl. adservata, locum ita cor-

rectum dat, ζώης] ο ὡς πνέω
πνοή, οὕτω καὶ ζέω ζοή τῇ
χρεία τοῦ μέτρον.

z) καὶ φησὶ addunt Mss.
nonnulli. Mox γὰρ ἄειδε C.
[Pro ἐς Turn. et P. habent εἰς.]
Sequens ex Homero exemplum
omittit N.

a) ἀδιόστως Fl. B.

b) πάλιν deest Mss. Fl.

c) ἴσως. ἴσθι C.

d) ἀπηριτίσθαι Fl. B. ἀπαρ-
τίσθαι C. A. καὶ πάλιν ad ἐν
τῷ χαμαὶ desunt N. τὴν λέ-
ξιν ὡς ἐν τῷ Χαμαὶ ἀκούεται
habet C.

e) Sic Codd. plures. τῇ
μέντοι γ F. τῇ μέντοι γέ διφθ.
Turn. Ἐκτωρ C.

Δεύτερος ^F δέ ἐστι τρόπος, ὅταν βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ σύμφωνα δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωvόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον ^B ὑγρόν· οἶον, ὄπλον, ἄκρον, (II. τ. 287.)

Πάτροκλέ μοι διελῆ —

5

ὅταν δὲ ^h τὸ προηγούμενον ἡμίφωνον ἦ, οὐκέτι κοινή G.12

1. Δεύτερός ἐστι] Δεύτερον τρόπον φησὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωvόν ἦ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· καὶ ὅταν κατὰ σύλληψιν ὑπέρχωσιν. Εἰκότως. Τὸ γὰρ ἄφωvόν πάντως ἐστὶν ἀσθενές, ὡς κακόφωvον· τὸ δὲ δεύτερον εὐόλισθον καὶ τρέχον. Διὰ γοῦν τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἄφωvου καὶ τὸ ἐνκίνητον τοῦ ὑγροῦ οὐκ ἀισθάνεται ἢ ἀκοῇ τὴν μακρῶν, καὶ γίνεται κοινή συλλαβή. Ποιοῦσι δὲ κοινήν τὴν συλλαβὴν δύο σύμφωνα, ἐπεὶ ἐκάστη συλλαβὴ ἔχει τινὰ σιωπὴν· ὡς οὖν ἀσθενέστερα πλείω χρόνον ἐποιοῦν ἐν τῇ κινήσει, καὶ ἠλέγχετο ἡ κοινή συλλαβή.

6. Ἡμίφωνον] Οἶον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.

f) δὲ deest Turn.

g) ἀμετάβολον Barocc. 72. In scholiis pro πλείω χρόνον Pauwius coniecit μεῖω χρόνον.

h) τὸ deest Turn. „Sequitur προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ: unde apparet, mendam in his haerere: nam unum evertit alterum, et haec simul vera esse non possunt: dicam quod sentio tribus verbis: aut inter ἄφωvα et ἡμίφωvα non distinxit Hephaestion, aut ὑγρά et ἡμίφωvα pro iisdem habuit: si prius sumas, legendum ὅταν δὲ προηγούμενον ὑγρόν ἦ, οὐκέτι κοινή ἐστὶν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελῶς μακρά. προτάσσεται δὲ ἡμίφωvον ὑγροῦ. Si posterius, contra scribendum ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωvον ἦ, οὐκέτι κοινή ἐστὶν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελῶς μακρά. προτάσσεται δὲ ἄφωvον ὑγροῦ. Tertium non datur hic: tu elige quod cupis: potes enim; quia

non scimus certo, quid de aphonis, hemiphonis et liquidis praecise senserit Hephaestion.“ PAUW.

„Locum hunc, licet minime obscurum, haud videtur intellexisse V. D. Error ortus est ex ignoratis ἡμιφώνοις, vel semivocalibus, quas eadem credidit cum ἄφώνοις, vel cum ὑγροῖς; ideoque duplicem huius loci emendationem protulit; sed neutra vera est; sanissimus enim hic est locus, ut iam demonstrabimus. Ἡμίφωvα vel semivocales plerumque esse dicuntur istae literae, quae in pronuntiando a vocalibus incipiunt, quod tamen falsum esse recte demonstravit magnus I. G. Vossius Lib. I. de Arte Gramm. c. 14. Scholiastes Hephaest. scribit: Ἡμίφωvον· οἶον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Sed ibi cum semivocalibus confundit liquidas. Quicquid eius sit,

G.13 ἔστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελῶς μακρά· προτάσσεται

certum est, secundum Hephaestionem μ cum consonanti praeponitur semivocalem esse, at cum postponitur, liquidam; prius hac in pagina, posterius in sequenti docet. Praeter μ , secundum eundem, σ est semivocalis. Hae autem duae semivocales solae sunt, quae in eadem syllaba liquidae praeponantur. Sensus ergo loci Hephaestionis hic est: *Secundus modus (syllabae ancipitis) est, cum natura brevi vel correptae vocali adiunguntur in sequenti syllaba duo consonantes, quarum prior est liquida, posterior muta etc. Cum vero primo in loco est semivocalis, non anceps est praecedens vocalis, sed prorsus longa.* Hunc esse huius loci verum et genuinum sensum, liquido patet ex eo, quod mox scribat Noster, ἤδη μέντοι ἢ διὰ τοῦ MN σύνταξις ἐποίησέ μου καὶ βραχεῖαν, quae est exceptio regulae modo datae, de vocalibus liquidas praecedentibus. ARNALDUS.

„Non senserit diversa ab Dionysio Thrace in Gramm. apud I. A. Fabricium B. G. T. VII, p. 27. [Bekker. Anecdd. Vol. II. p. 631.] et Aristide Quintiliano L. I. p. 44. Et utrumque stultum est, quod ponit, Hephaestionem non distinxisse inter ἄφωνα et ἡμίφωνα, vel non inter ἴγρα et ἡμίφωνα. Sed nescivit no-

men generis haerere saepe speciei. Sic literae $M. \Sigma.$ hic vocantur semivocales, quales re vera sunt; et quales sunt $A. N. P. Z. \Xi. \Psi.$ sed illae rursus distinguuntur in liquidas et duplices. Ergo omnes liquidae sunt semivocales, sed non omnes semivocales liquidae, et liquidas sine vitio semivocales adpellamus. Ἡμίφωνα ὀκτώ, ait Dionysius (De Struct. Or. cap. XIV. p. 96. ed. Upton.) ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Hic autem Hephaestion docet, quomodo syllaba produci debeat, quando semivocalis, quae simul liquida est, praemittitur liquidae; et verba ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ἢ et verba προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον idem notant, et sibi lucem addunt invicem. Exempla adducit τοῦ MN, τοῦ ΣΜ, et τοῦ ΣΑ, nam Σ inter semivocales, sed nec liquida, nec duplex, ut me docuit Vossius, et ΣN . Hi sunt unici casus, ubi semivocalis potest praecedere liquidae. Et syllabae his semivocalibus praemissae longae sunt, nisi quod mox excipiat, ἤδη μέντοι ἢ διὰ τοῦ MN σύνταξις ἐποίησέ μου καὶ βραχεῖαν, ὕμνος. Ita hic locus intelligendus, et nulla mutatione indiget. Homo posuit voces ἐσμός, ἀμύσλης, πάσνης corripit in prima. Minime gentium. Syllabae sunt longissimae: unica MN compositio

δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ, τὸ μὲν μ τοῦ ν, οἷον ἀμνός· τὸ ἰ δὲ
 σ τοῦ μ, οἷον ἐσμός· καὶ τὸ σ τοῦ λ, κατὰ πάθος· ὡς
 ἐν τῷ^k μάσλης· καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς ἐν τῷ^l Πάσνης G.14
 καὶ Μάσνης, ἃ δὴ ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ εἰσὶν ἐν τοῖς

excipitur. Haec scripseram cum vidi Arnaldum hic bene quoque refutasse Pauwium, dissimili aliquantum modo. Sed nobis facile convenerit. Dicit praeterea (Pauwius sc.) de quo non cogitaveram, primam in ἐσλός pro ἐσθλός corripi: de quo nec ipse Hephaestion cogitat. Nam alioquin non solum MN adduxisset, ut idem animadvertit. Mox Arnaldus docet, male τὸ μὲν M τοῦ N mutari a Pavone in Γ τοῦ N. Nam prius se habet optime. Vide quoque M. Meibomium ad Aristidem Quintilianum p. 274. d' ORVILLIUS.

ι) τὸ δὲ Σ τοῦ M desunt C.

κ) μάσλης C. et sic coniecit Pauwius, κατὰ πάθος, i. e. per omissionem literae θ, more Dorico, pro μάσθλης. Ἀμάσλης Fl. Turn. cum maiore parte Codicum, et hanc lectionem defendunt Arnaldus et D' Orvillius. Locus Pollucis VII, 93. a D' Orvillio laudatus ita se habet: τὰς μέντοι Τυρρηνικὰς, ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, ποικίλος εἶη, μάσθλης Λύδιον κακὸν ἔργον· ubi Iungermannii Codex τὰ μέντοι τυρρηνικὰ εἶη ἂν ὁ Σάπφους μάσκλης ποικίλος, verbis Sarpheus omissis. Falckenburgius, Hemsterhusio teste, aliam medelam adhibet: τὰς μέντοι

τυρρηνικὰς, εἶη ἂν ὁ Σαπφοῦς μάσθλης (ad oram μάλης) ποικίλος μάσθλης εἶπε, Λύδιον καλῶν καλὸν ἔργον. Tourius Emend. T. IV. p. 232. rescribit: τὰ μέντοι Τυρρηνικὰ ὁ Σαπφοῦς μάσθλης ἂν εἶη. Ποικίλος μάσθλης, Λύδιον καλὸν ἔργον. Iudicium meum haud interpono; etsi pro varia lectione μάλης non omnino incommodum crediderim μάσλης. Similem literae θ omissionem in voce ἐσλός recte notat Pauwius, de cuius formae ratione consulenda est Hermannii disputatio ad Pindari Olymp. II. 34.

l) Sic C. Πάσνης καὶ Ἀσνης Turn. Μάσνης tantum Fl. H. B. Etymologus M. p. 249, 15. Δάσκληρα. Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσκληρα ὀνομάζεται λίμνης· (N. B. pro ἔστι Ms. D' Orv. habet δὲ τοῦτο) καὶ Βρυσηδός, ἔστι δὲ ὄνομα βουσιλέως· καὶ Πάσνης καὶ Μάσνης, ὀνόματα ποταμῶν· καὶ Ὀσροήνη, ὅπερ τινὲς Ὀρροήνη λέγουσιν, ἔστι δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν Συρίᾳ· τὸ σ ἐν συλλήψει ἔστι μετὰ τῶν ἐπιφερομένων συμφώνων. Similia habet Codex Ms. Barocc. 50. fol. 329. b. e quo saepius Etymologus restaurari et augeri potest: Μάσθλης ἔστιν λῶρος ὁ εὐμάλα-

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (v. Fragm. Bentr. XXVII.),

P. 6

ο τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος —

ῥ ἂν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ἦ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρὸν, οὐκέτι γίνεται κοινή G.16 συλλαβή, ἀλλ' ἀντικρὺς μακρὰ, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ [Fr. 5 LXVI. coll. Matth. p. 53.],

ρ ἔκ με λάσας ἀλύων,

3. Τὸ ἄφωνον] Ὡστε εἶναι αὐτὸ κατὰ διάστασιν δηλονότι· οὕτω γὰρ ὁ ἐξηγητὴς φησι.

7. Ἐκ με λάσας] Μακρὸν γὰρ ἔμεινεν ἡ ε· καίτοι ἐξῆς ὄντος ἀφώνου καὶ ὑγροῦ· ἀλλὰ κατὰ διάστασιν.

imperfectae sententiae locos ad regulas confirmandas adhibere. Sed, ne id omitterem, vetuit Mss. auctoritas, qui omnes, praeter N, ubi locus omnino deest, ἡγήτην retinent. ἔχουσα et φιλόληρος Fl. B. H. [Censor Anglicus Epicharmi locum sic corrigit: εὔμυρός TE — Καὶ μουσικὰν ἔχουσα πᾶσαν Ἄ φιλόληρος Ἠγά.]

ο) Hoc Callimachi fragmentum citat Priscianus I. p. 542. 551. et II. p. 572. [Vol. I. p. 15 sq. 29. 64. ed. Krehl.] Priorem locum adscribam: Sunt similiter in consonantibus ancipites vel liquidae, ut L et R, quae modo longam modo bretem post mutas positae in eadem syllaba faciunt syllabam. His quidam addunt non irrationabiliter Met N: quia ipsae quoque communes faciunt syllabas post mutas positae: quod dicentium confirmatur auctoritate tam Graecorum, quam Latinorum. Ovidius in X. Metamorphoseon. Piscosamque Gnidon, gravidamque

HEPHAESTION.

Amathunta metallis. Euripides in Phoenissis: ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισεν. In eisdem: ἀπολλόμεσθα, δύο κακῶ σπεύδεις τέκνον. Apud Graecos invenitur tamen ante n posita, nec producens ante se vocalem more mutarum. Callimachus: τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναίνῳ. Ubi Ed. Ald. habet ὄλλεσεν αἰνῶν, in duobus aliis locis ὄλλεσεν αἰνῶς. Ed. Flor. Euripidis versus corruptissime exhibet: ὅτι τὰ θνητὰ ζῆν κατ' ἀριθμὸν ὥρισε, et ἀπολλόμεσθα νῦν κακοῖς μητρὸς τέκνον: neque melius Callimachi: τὼς μὲν ὄμνησ' ἀργεῖος ἔφη ξένος, ὄλλυσεν αἰνῶς. In posteriore tamen p. aliquanto melius: ἰσότης ἔταξε καὶ κατὰ ἀριθμὸν διώρισε — ἀπολλόμεσθα. διὸ κακωσπούδεις τέκνον. τὼς μενομνῆς ἀργεῖος ἔφη ξένος, ὧδε συναίνῳ. [Cf. Bekker. Anecd. III. p. 1176.]

ρ) καὶ Turn. deinde ἀρχικὸν C.

q) Sic recte distinxit Bent-

B

(καὶ παρ' Ὀμήρω Od. p. 90.),

ἐκ ῥ' ἄσαμινθου βάντες.

Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος, τὸ μ ἐπιφερόμενον ἄφωγῳ ἤτ-
 G.17 τον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἐπιση-
 5 βάς. Διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς ἡ Χείρωσι πεποίη-
 κε [Fr. IX. coll. Runkel. p. 64.],

3. Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος] Ἐπιλαμβάνεται Ἡλιόδωρου μὴ οιομένου ποιεῖν κοινήν, ὅταν μετὰ τὸ ἄφωγον τὸ μ ἐστίν· ὡς ΟΓΜΟΣ, καὶ ἐπιφέρει τὰ παραδείγματα.

leius post Horatium p. 709. [Praef. p. XVIII. ed. Lips.] Imitatur nempe Alcaeus Homericum ἐκ δέ με πάντων Ἀηθῶρει, ὅσ' ἔπαθον, aut aliquid simile. Libri omnes male ἐκ μ' ἐλάσας. [Verba καὶ παρ' Ὀμήρω desunt in edd. Turn. et P.]

r) „Heliodorus dixerat, M parcissime ceterarum liquidarum post mutam corripere syllabam in *Epicis*: ideoque contenderat a Cratino dictum ἐλλήλυμεν pro ἐλλήλυθμεν, quod pro ἐλλήλυθαμεν alias ponitur. Eam opinionem refutat Hephæstion ostendens primo exemplis vocum ex ipso Cratino ἄκμων, ἀριθμητοί, τεκμαρτόν, in *hexametris* correptarum. Dein et magis eum arguet, cum dicat in voce ἐλλήλυμεν id non spectasse Cratinum, in *Epicis*, quia hac voce utuntur etiam in aliis metris, ut in trimetro hoc, Κύνου δὲ πρῶτα πρὸς δόμους ἐλλήλυμεν. Quin hanc Syncopen et usurpatam in aliis personis, ubi M locum habere non poterit, ut in hoc Trimetro Iambo: Τοιοῦδε πρὸς πρὸς δόμους ἐλλήλυτε, pro ἐλλή-

λύθατε. Ad haec Sch. primo ait, ἐπιλαμβάνεται reprehendit Heliodorum, qui putat syllabam non esse communem ante M cum muta. Mox autem in alia nota ad versum Σκῆψιν· συνηγορῶν Ἡλιόδωρω δῆθεν ταῦτά φησιν. quasi dicat: Patrocinatus Heliodoro scilicet haec dixit. Nam vera prima specie hoc ad Heliodori sententiam firmandam faciebat exemplum, nisi cetera argumenta in contrarium advocasset: quibus nempe patebat, eum in aliis usum positione debili ante M, et in aliis etiam metris, non *Epicis* solis, occurrere ἐλλήλυμεν et ἐλλήλυτε. * * * Heliodoro vera συνηγορεῖ Aristides Quintilianus Lib. I. p. 47. ubi vide M. Meibomium“. D' ORVILLIUS.

s) Sic Turn. C. ἄλλω Fl. H. N. B. et mox ὑγρὸν F. B.

t) συλλαβὰς, μᾶλλον δὲ μακρὰς C.

u) Χείρωσι. Sic Edd. et Mss. praeter N. postulante metro. Vide Iungermannum ad Pollucem X. 186. Hemsterhusium ad Lucian. T. I. p. 556. Menagium ad Diogenem Laer-

× σκῆψιν μὲν, Χείρωνες, ἐλήλυθεν, ὡς ὑποθήκας —

ἀντὶ τοῦ ἐλήλυθαμεν, ὅπερ ἐξηλέγξαμεν ψεῦδος ὄν· πρὸς γὰρ τῷ μυριάδι εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις, ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλακίς οὔσαν, ὡς ἐν ^γ Κλεοβουλίναις [Fr. V. coll. Runkel. p. 28.],

5

ἔστιν ἄκμων καὶ ἂ σφῦρα νεανία εὐτριχι πάλω.

1. Σκῆψιν μὲν] Συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν. Ἰδύνατο γὰρ ἐλήλυθμεν εἶναι, εἰ μὴδὲν ἐκώλυε· κατὰ σύλληψιν γὰρ ἐπέφερε τὸ ἀφώνιον καὶ ὑγρόν· ψεῦδος δὲ τοῦτο. Ἀττικὸν γὰρ ἔστι τὸ ἐλήλυθμεν· οὐ γὰρ διὰ τὸ μέτρον ἀφηρέθη τὸ θ, ἀλλὰ σὺνηθεὶς αὐτῷ οὕτω λέγειν.

6. Ἔστιν ἄκμων] Ἐν ταύτῃ γὰρ ὀφειλοῦσα βραχεία εἶναι ἐπιφέρεται τὸ μ· ἰδοὺ οὖν ἀφώνιον ὄντος × πρὸ τοῦ μ γίνεται κοινή. Οὐκ οὖν οὐδὲν ἔβλαπτε καὶ εἰς τὸ ἐλήλυθμεν ἢ ἐπιφορὰ τοῦ ἀφώνου καὶ τοῦ μ.

tium I. 62. Itaque miror Hermannum ad Aristoph. Nub. Schol. 920. pravam adoptasse lectionem Χείροσι. [In edit. secunda p. 337. dedit Χείρωσι.] Versus Cratini apud Luciani Scholiasten, citati etiam a Suida v. Ραδαμάνθου ὄρκος, et a Scholiaste Platonis p. 5. ed. Ruhnken. ita digerendi, Ὅς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ Κύων, ἔπειτα γῆν, θεὸς δ' ἰσίγων. Prior est iambicus, alter iambicus trimeter catalecticus.

×) Σκῆψιν. Arnaldus putat σκῆψιν sumi pro monitu, ut apud Aesch. Ag. 895. Τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. Nescio tamen an Σκῆψις in h. l. sit nomen civitatis, ut Etymolog. M. Σκῆψις ἔστι πόλις ἐν Τροίᾳ, de qua civitate Strabo XIII. p. 607. atque hic legamus,

Σκῆψιν μὲν ΧΕΙΡΩΝΟΣ ἐλήλυθεν ὡς ὑποθήκας.

l. ΗΟΥΤΗΚΙΣ. Edidi secutus

Turnebum. Χείρωνας F. H. B. Χείρωνι N. σκῆψιν μὲν ὡ Χείρωνες C. ἐλήλυθμεν Fl. Per vocem ὑποθήκας alludit fortasse Comicus ad opus, quod olim, Suida teste, sub Chironis nomine circumferebatur, ὑποθήκας, ἃς ποιῆται πρὸς Ἀχιλλέα, nisi mavis intelligere carmen Χείρωνος ὑποθήκας inscriptum, quod Hesiodo tribuunt complures, ab Aristophane in Δαιταλεῦσιν derisum auctor est Phrynichus Ecl. Att. p. 32. [p. 91. ed. Lob.] [Cf. Hanovii Exercitt. crit. in Comicos Gr. lib. I. p. 58.]

γ) Κλεοβουλίναις. De hac fabula satagunt Viri docti ad Hesychium v. Αἰθήρας.

×) σφῦρά (sic) edidit Turn. [sequitur P.] σφύρα Fl. [et Gaisf. pravo accentu, quem correxi.] Causa nulla erat quare dubitaret D' Orvillius an ultima in σφυρα corripere. Aristoph. Pac. 565. Νῆ Δί' ἢ γὰρ σφῦρα λαμπρόν ἦν ἄν

G.18 καὶ ^a πάλιν ἐν Πανόπταις [Fr. IV. coll. Runkel. p. 44.],

^b κράνια δισοῦ φορεῖν, ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί.

καὶ ^c πάλιν ἐν Ὠραῖς [Fr. X. coll. Runk. p. 70.],

^d οὐδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτόν.

5 Ἄλλως τε καὶ τὸ ^e ἐλήλυθεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις μέ-
P. 7 τροῖς συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαιῶν ἐν

^f Κύνῳ,

Κύνου δὲ πρῶτα πρὸς ε δόμους ἐλήλυθεν.

παρ' ὧ καὶ τὸ δευτέρον ἐστὶν ἀκολούθως πρόσωπον,

10 τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε.

Τρίτος δὲ ἐστὶ ^h τρόπος, ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ τελικὴ
ⁱ λέξεως ἦ, μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς θέσεως μακρῶς
^k ποιητικῶν συμφώνων, ἀλλ' ἦτοι ἑνός, ἢ μηδενός· ὡς
ἐν τῷ (II. ξ. 421.)

ἔξωπλισμένη. [Cf. quae disputat Passow in Lex. Gr. s. h. v. ibique cit.] Melius tamen observat locutionem Cratino adhaesisse ex Hom. Od. Γ. 434. ἄκμονά τε σφυρῶν τ' εὐποιήτων τε πυράγορον. Pro πῶλω Fl. et Mss. B. H. πῶπω. C. πόλω.

a) πάλιν deest Fl. B. D. H. Totum exemplum N.

b) Sic C. Turn. [Scribendum χρονία etc.] κράνεια δισάφορα — ἀριθμητοὶ Fl. B. H.

c) πάλιν deest Fl. B. H.

d) Sic Turn. εἶδος οὐδὲν ἄρ' ἦν οὐδὲν π. τ. C. et puto M. ἄρ' οὐκ οὐδὲν τι προσιδόντες τ. F. H. et sic, vel τοι B. In Aristoph. Avv. 482. pro ἀλλ' ὄρνιθες, κάβυσίλενον, πόλλ' ἐστὶ τεκμήρια τούτων edidit Beckius, ἀλλ' ὄρνις, κάβυσίλενον, πόλλ' ἐστὶν τεκμήρια τούτων. „Mutavi“, inquit, „has lectiones metri causa.“ Immo recepta lectio unice vera

est. Mutata metrum pessumdat.

e) ἐλήλυθμεν Fl. ἐλήλυθ^{μεν} (sic) C. i. e. ἐλήλυθεν, quod delet, substituens ἐλήλυμεν. Utamque lectionem coniungere videtur Fl. Deinde καὶ om. Fl. H. αὐτοῖς λεγόμενον desunt C.

f) Κύνῳ. Hoc nomen Athenaeo VI. p. 270. E. recte restituit Casaubonus. Et alibi permutantur κύκνος et κύκλος. Sic in Eurip. Ion. 163. Aldus dedit: ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει Κύνκλος. Etymologus M. p. 544, 4. inter alias τοῦ κύκνος origines ponit κύκλος. [Ἀχαιῶν male Turn. P.]

g) δόμον ἐλήλυθμεν F. et paullo post ἐλήλυθε.

h) τρόπος κοινῆς συλλαβῆς [om. ἐστὶ] Turn.

i) λέξις Fl. B. H. θέσειω deest C.

k) ποιητικῶν deest Fl. B. H.

ΠΕΡΙ ΠΟΣΟΤΗΤΟΣ ΣΥΛΛΑΒΩΝ. (C. I, 3.) 21

οἱ δὲ μέγα λαχόντες ἐπέδραμον —

G. 19

¹ ἢ (Π. μ. 144. ο. 396.),

αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν γένητο λαχὴ τε —

καὶ (Π. ξ. 1.),

^m Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν λαχὴ πίνοντά περ Ἴμης —

P. 8

5

(Od. ι. 109.)

ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

(Π. ζ. 194.)

καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον —

ἐνταῦθα καὶ εἰς μέρος λόγου ἢ κοινῇ ἔληξε, καὶ ⁿ εἰς τὴν 10
τοῦ ποδὸς ^o τελευταίαν· αἱ γὰρ ἄλλαι κοιναί, ἃς εἶπον,
ἀρκικαὶ ^p ποδῶν ἦσαν· αὕτη δὲ, καὶ τοῦ ποδὸς, ^q καὶ
τῆς λέξεως ληκτικῇ, λέγω δὲ ἢ MEN.

l) ἢ deest Turn. qui habet
etiam θρόος τέ in fine ver-
sus. [καὶ ante Νέστορα om.
Turn. P.]

m) Priscianus I. p. 563.
[Vol. I. p. 60. ed. Kr.] citante
D' Orvillio: *Apud Graecos
tamen quoque i sequente pro-
ducers licet antecedentem ε
breuem, ut Homer. in hoc
versu, Νέστορα δ' οὐκ ἔλα-*

θεν λαχὴ πίνοντά περ Ἴμ-
πης.

n) εἰς τὴν deest C.

o) ποδὸς τελευτήν ἔληξεν·

Turn. ἔληξεν quoque addit C.

p) ποδὸς Turn. C.

q) καὶ τῆς λέξεως om. C.

λέγω δὲ ἢ MEN desunt Turn.

pro his καὶ μὲν habent C. M.

pro ληκτικῇ N. dat ἀρ-

κτικῇ.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Β.

Π Ε Ρ Ι Σ Υ Ν Ε Κ Φ Ω Ν Η Σ Ε Ω Σ.

- G.20 ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΙΣ ἐστίν, ὅποταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξύ ἀλλήλων, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. Τρόποι δὲ εἰσι τῆς συνεκφωνήσεως οἷδε· ἢ γὰρ ἑ δύο μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, 5^ο οἶον (Π. ε. 349.),
- G.21 ἢ οὐχ ἄλλοι ὅτι γυναῖκας ἀνύκιδας ἠπεροπεύεις,

1. Συνεκφώνησις] Ἡ συνεκφώνησις ἀναγκαῖόν ἐστι μάθημα, καὶ πάντων μετρικῶν ἀρμοδιώτατον· πολλοὶ γὰρ λελυμῆνθαι δοκοῦντες στίχοι, καὶ ἄμετρον ἔχοντες τὴν σύνθεσιν, διὰ τῆς συνεκφωνήσεως τὸν τῆς μετροποιίας κόσμον ἀπολαμβάνουσι, τὸ γὰρ [Π. α. 18.] ἡμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, εἰ κοινὸν τις λῆξις, μέγιστον ποιήσει ἐναντίωμα τοῖς προειρημέσοις. Φασὶ μὲν γὰρ κῆμον εἶναι κοινῆς, εἰ εἰς φωνῆν λήγει, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. Ἐνταῦθα δὲ κατὰ τὸν δεύτερον πόδα τῆς συλλαβῆς τὸ δοῖ ἐπιφερόμενον ἀκῶζιν ποιῶν τὸν στίχον, εἰ μὴ τῷ τῆς συνεκφωνήσεως θεραπευθεῖν λόγῳ. Συνεκφωνῶ γὰρ τὸ ε, καὶ γίνεται σπονδεῖος, μὲν θεοί. Αὕτη ἡ συνεκφώνησις λέγεται καὶ συνῆξις. Πάντως δὲ τετυχημέναι τῶν δραμάτων, ὅτι ἡ φωνὴ ὑποθλίβουσα καὶ ὑποκλέπτουσα τι τῶν φωνηέντων, τὰς κακομετρίας ἀφαιρῶν τῶν στίχων· ὅταν γὰρ φωνηέντων γίνηται ἄλλεπάλληλος φορὰ, συνεκφώνησις γινομένη, καὶ ὑφεζόμεναι ἀλλήλοις ποιοῦσα τὰ φωνήεντα, τὰς δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναίρει· οἶον ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος τὸ θεοί, δι-σύλλαβον ὑποκλέψασα διὰ τὴν χρεῖαν ἢ συνεκφώνησις, τὸ μὲν ε συνεξέθλιψε· τὸ δὲ εἰ προσενεγκοῦσα, μονοσύλλαβον ἀντὶ δισύλλαβου πεποίηκε τούνομα, καὶ γέγονε θεοὶ τρόπον τινά. Διαφέρει δὲ συνεκφώνησις συναλοιφῆς· κλοπή γὰρ ἐστὶ χρόνων αὕτη, γραμμάτων οὐσίας τῆς συναλοιφῆς· ὅτι ἢ μὲν συναλοιφῆ ὡς γράφεται καὶ φαίνεται, οἶον, ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα· οὐ γὰρ ὀλοκλήρως φαίνονται, οἶον, ὡς ἔφατο, ἀλλὰ ὡς γράφεται, ἔφαθ'. Ἡ δὲ συνεκφώνησις ὀλοκλήρως μὲν γράφεται, φαίνεται δὲ ἑλλιπῶς, οἶον, χρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἑλλασατο πάντας Ἀχαιοῦς. κοινὸν δὲ ἐκατέρωθεν τὸ παρατηρεῖν, μὴ ἀσύνφωνον ἢ μεταξύ. Ἡφαιστῶν δὲ προλαμβάνει καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ συνεκφωνήσεως, ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον.

r) δύο deest Fl.

s) ὡς τὸ Turn.

καὶ ἄλιν (Od. v. 227.),

βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῶ —

ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν ^x (Od. α. 183.),

πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,

ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν μακρὰν (Od. ι. 283.),

νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ὑ ἐνὶ πόντῳ,

ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν βραχεῖαν· ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις εὐ-
ρίσκεται μέτροις, ὡς παρὰ Σωτάδῃ ^z ἐν τῇ Ἰλιάδι,

5

8. Ἐν τῇ Ἰλιάδι] Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης μεταθεὶς τὰ τοῦ ποιη-

u) ἄλιν deest Mss. Fl.

x) Sequentia in omnibus, quae vidi, exemplaribus corrupte leguntur. Fl. B. H. sistunt ἢ γὰρ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, οἶον, ἢ οὐχ ἄλλοις ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ὑπεροπέεις, καὶ βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῶ. ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν. νέα μὲν μοι κατέαξε ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ, πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον, ἢ δύο βραχεῖαι ε. μ. β. et sic fere C. N. In C. autem omittitur versus νέα μὲν μοι κατέαξε, in N. deest βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῶ. Diverso modo in T. scribitur: ἢ γὰρ δύο μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ, ἢ οὐχ ἄλλοις ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ὑπεροπέεις, καὶ ἄλιν, Βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῶ αὐτ' ἄφρονι φῶτι ἰοικας ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ, εἰς μίαν μακρὰν. Ἐπειδὴ δ' εἰς νῆας τε καὶ ἐλλήσποντον ἵκοντο. καὶ ἄλιν, Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον. ἢ δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν μακρὰν. Νέα μὲν μοι κατέαξε ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ. ἢ δύο β. ε. μ. β. Sensu itaque postulan-

te, sic locum refingendum curavi, ut in textu exhiberetur synizeseos schema ad sequentem normam accommodatum. 1mo, Duae longae in unam longam contrahuntur. 2do, Brevis et longa in unam longam. 3tio, Duae breves in unam longam. 4to, Duae breves in unam brevem. Quomodo et hic olim scriptum fuisse ex Eustathio ad Il. A. p. 12. = 10, 1. colligere mihi videtur. Eustathium infra exscribam. Quod ad Hom. Od. I. 283. attinet, Νέα μὲν μοι κ. non inutile erit monere Cod. Harl. 5674. in contextu habere Νῆα, et supra νέα μὲν μοι οὕτως ἀρίσταρχος. Vocem νέα alibi apud Homerum non reperio. Quid igitur hio statuendum? Si verum a Turnebo editum, ex Hom. II. Ψ. 1. servandum iudicabis, legendum plane cum Arnaldo et Bentleio, Ἐπειδὴ δ' εἰς νέας τε. Quem tamen, Mss. omnibus adstipulantibus, reiicere non dubitavi.

y) „ἐνοσίχθων προ ἐνὶ πόντῳ Homeri edd.“ PAUW.

z) ἐν τῇ Ἰλιάδι desunt Fl. B. H.

- G.22 σείων μέλην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὄμον.
 ἐν δὲ τοῖς ἔπεισι σπανίως ὥσπερ ^a Κριτίας ἐν τῇ ^b εἰς
 P. 9 Ἀλκιβιάδην ἐλεγεία οὐκ ᾤετο ^c ἐγχωρεῖν τὸ τοῦ Ἀλκιβιά-
 δου ὄνομα, φησὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ οὕτως [Fr. III. coll.
 5 Bach. p. 44.],
 καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν ^d Ἀθηναῖον στεφανώσω,
 Ἀλκιβιάδην νεοῖσιν ὑμνήσας τρόποις,
 οὐ γὰρ πως ἦν τοῦνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ,
 νῦν δ' ἐν λαμβείῳ κέσεται οὐκ ἀμέτρως.
 10 ἔστι μέντοι καὶ ^e ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίννη ἐν τῷ πέμ-
 πτῳ (Ursin. p. 46.),
 ἧ ^f διανεκῶς εὔδεις, οὐ μὲν πάρος ἦσθα Κόρινθα.

τοῦ εἰς ἴδιον μέτρον. Ἔστιν οὖν τὸ παράδειγμα Ἰωνικὸν ἀπὸ μεί-
 ζονος· καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία, ε ΗΝ ΗΗΛΙΑΔΑ, τῶν δύο
 βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς λαμβανομένων.

12. Ἡ διανεκῶς] Ὁ πρῶτος ποὺς ἐστὶ ἡ τετραούλλαβος, τῆς ΔΙΑ ἀν-
 τὶ μιᾶς βραχείας παραλαμβανομένης. Παραλείπει δὲ ἡ διάρσεις

a) Κριτίας. Vide Plutar-
 chum in vita Alcibiadis [c. 33.]
 T. I. p. 209. F. [T. I. p. 341.
 ed. Schaef.]

b) εἰς sic Turn. et Mss. qui-
 dam. πρὸς Fl.

c) ἐγχωρεῖν τοῦ Ἀ. τὸ ὄ. C.
 Turn.

d) Ἀθηναῖον B. et sic reci-
 tat Bentleius ad Manilium II.
 898. Alii [Turn. et P.] Ἀθη-
 ναίου. [Pro υἱόν, quod edd.
 Turn. P. Gaisf. exhibent, cor-
 rexi υἱόν cum Bachio ex Cod.
 Rehdig.] Paulo supra ἐν ἐκεί-
 νῃ οὕτως ex D. addita. [Hos
 vss. citari a Demetrio de Elo-
 cut. §. 189. omisso καὶ, mo-
 net censor Anglicus.]

e) ἐν deest Fl. (, ἐν ἔπει
 dictum est pro ἐν ἑξαμέτρῳ,
 nec id ad ἐν τῷ πέμπτῳ re-
 petendum, sed ἴσμιτι potius

supplendum". Welcker. in
 Creuzeri Melet. P. II. p. 15.]

f) Sic Fl. Turn. et plerique
 Mss. quomodo sine mendi sus-
 picione citat Piersonus ad
 Moerin p. 130. de voce δια-
 νεκῶς agens. Recte tamen,
 ut videtur, observat Pauwius
 διανεκῶς Doricum pro διηνε-
 κῶς secundam producere, sed
 frustra emendat διανέχοισ'.
 Arnaldi coniecturam διακενῶς
 calculo suo comprobat Tou-
 pius Em. T. III. p. 288. διαν-
 νεκῶς C. [cf. Blomfield. Glos-
 sar. ad Aesch. Agam. p. 187.
 ed. Lips. et Hermannii Elem.
 Metr. p. 54.] Mox οἶσθα Turn.
 in calce. Sed ἦσθα tuetur
 Koënius ad Gregor. p. 273.

g) Sic legendum videtur
 cum Pauwio pro vulg. καὶ
 Πηλιάδα.

[h) Ὁ πρῶτος ποὺς, ἐστὶ

καὶ παρὰ Πραξιλλῆ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾧ δὴ ἐπιγραφομένη
Ἀχιλλεύς (Ursin. p. 53.),

Ἄλλὰ τεὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,

τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα (Π. α. 402.),

ὡχ' ἐκατόγχευρον καλέσασ' —

(Π. α. 350.)

θῖν' ἐφ' ἄλως πολιῆς —

οὐ μᾶλλον συνεκφώνησιν ἔχει ἢ συναλοιφήν· ἔστι δ' ὅπου
καὶ βραχεῖα καὶ ἰ μακρὰ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται,
ὡς ἐν τῷ (Π. γ. 152.),

Δενδρέω ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰῖσι,

καὶ (Π. α. 15.),

χρυσέω ἀνὰ σκήπτρω.

5

G.23

10

ὄνο μακρὰς ἀντὶ βραχείας, ὅπερ οὐχ εὐρίσκειται· βραχεῖαν δὲ καὶ
κοινήν ἀντὶ μακρὰς εὐρίσκομεν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ ποιητοῦ,

Μῆνιν ἄειδε θεὸν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

τε τρισύλλαβος, τῆς etc. est βος, τῆς διὰ etc. Tacite cor-
in edd. Turn. et Pauw. Vitium rexit Gaisf.]
odoratus Pauwius in Not. p. i) κοινή Turn. C. Deinde
107. proposuit legendum: 'Ο παραλαμβάνονται C. [Paulo
πρ. πὸς ἔστι τρισύλλαβος, supra versui Hom. θῖν' ἐφ'
deleto τε, aut: ὁ πρ. πὸς τε etc. edd. Turn. et P. praefi-
τρασύλλαβος ἔστι τρισύλλα- xum habent καί.]

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Δ.

Π Ε Ρ Ι Α Π Ο Θ Ε Σ Ε Ω Σ Μ Ε Τ Ρ Ω Ν.

P.12
G.24 *ΑΚΑΤΑΛΗΚΤΑ* καλεῖται μέτρα, ὅσα τὸν τελευ-
ταῖον πόδα ὀλόκληρον ἔχει· ἰ οῖον, ὡς ἐπὶ δακτυλικῷ,
[Alcm. Fr. IV. coll. Welck. p. 22.]

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θυγάτηρ Διός.

1. Ἰστέον οὖν, ὅτι ἐὰν τὰ δακτυλικά ἢ ἀναπαιστικά βληθῆται κατὰ
συζυγίαν, ἔχουσι ἀποθέσεις ἕξ.

Ἀκατάληκτον, ἤγουν μὴ ἔχον τὸ τυχὸν ἔλλειμμα, ὡς τὸ,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θυγάτηρ Διός.

*Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἤγουν ἐνδέον τοῦ τελείου μιᾶ
συλλαβῆ, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραδείγματος,*

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θυγάτηρ Δι.

Καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ἐνδέον δύο συλλαβῶν,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θυγάτηρ.

k *Ἵπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ὁ πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέ-
ρος ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον,*

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα.

Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,]

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα.

ταῦτα μὲν οὕτως ἐν τῷ δακτυλικῷ καὶ ἀναπαιστικῷ μέτρῳ εὑρίσκει-
ται. Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μέτροις ἀνάγκη αἰ τέσσαρες, πλὴν τῆς
καταληκτικῆς εἰς δισύλλαβον, καὶ ὑπερκαταλήκτου εἰς δισύλλα-
βον. δισύλλαβων γὰρ ὄντων τῶν ποδῶν, τὸ μὲν καταληκτικὸν εἰς
δισύλλαβον ἀκατάληκτόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλα-
βον, βραχυκατάληκτον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ ἐστὶν ἀπόθεσις καὶ
κατάληξις· καὶ γενικὸν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις· καὶ εἰδικὸν ἀντὶ
τοῦ ἐλάττωσις. Ἀπὸ τούτου οὖν τοῦ εἰδικοῦ ὀνόμασται τὸ ἀκα-
τάληκτον καὶ καταληκτικόν· τὸ γὰρ ὑπερκατάληκτον δύναται ἀπὸ
τοῦ γενικοῦ. Ἰστέον δ' ὅτι ἐὰν ἡ δισύλλαβος ὁ πούς, ὅπερ καὶ
ἄνωθεν ἔφαμεν, καὶ ἐνδεῖ μιᾶ συλλαβῆ, λέγεται εἶναι καταληκτι-
κὸν εἰς συλλαβὴν· εἰ δὲ τρισύλλαβος ἢ ὁ πούς, καὶ ἐνδεῖ μιᾶ συλ-
λαβῆ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς δύο συλλαβῶν.

i) οῖον ὡς καὶ C. ὡς om. N.

k) Schol. „Locus corruptus
est, quem ita legere vellem:
Ἵπερκατάληκτον εἰς συλλα-
βῆν, ἥως ὁ πρὸς τῷ τελείῳ,
καὶ μέρος προσέλαβε μονο-

σύλλαβον, *Μῶσ' ἄγε Καλ-
λιόπα. Illud θύγα ortum est
ex sequenti exemplo Brachy-
catalectorum. Hoc vero ex-
emplum, ut iam emendavi-
mus, admodum aptum est:*

ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΑ δὲ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν **G.25**
τελευταῖον πόδα· οἶον, ¹ ἐπὶ ἰαμβικοῦ [Sapph. Fr.
LXXVIII. coll. Neu.],

Χαίροις αὖτις, χαίρω δ' ὁ γαμβρός.

ἐνταῦθα γὰρ ἢ **ΒΡΟΣ** τελευταία συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου πο- 5
δός ἰαμβικοῦ κεῖται.

Ἐὰν δὲ τρισύλλαβος ἢ ὁ παῦς, ὃ τὸ μέτρον συνιστᾷς,
δύναται καὶ παρὰ δύο συλλαβὰς εἶναι τὸ καταληκτικόν·
οἶον, ἐπὶ δακτυλικῶ [Archil. Fr. LXIV. coll. Lieb.],

Ἐν δὲ Βατουσιῶδης,

10

ἐνταῦθα γὰρ ἢ **ΔΗΣ** συλλαβὴ ἀντὶ τρισυλλάβου κεῖται
^m δακτυλικῶ. Ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων τὸ μὲν παρὰ συλ-
λαβὴν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ δὲ παρὰ
δύο συλλαβὰς καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν.

P.13

ΒΡΑΧΥΚΑΤΑΛΗΚΤΑ δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ 15
διποδίας ἐπὶ τέλους ὅλῳ ποδὶ μεμείωται, οἶον, ἐπὶ ἰαμ-
βικοῦ,

ⁿ Ἄγ' αὖτ' ἐς οἶκον τὸν Κλησιόπῳ.

ἐνταῦθα γὰρ ὁ **ΣΙΠΠΩ** πούς ἀντὶ ὅλης ἰαμβικῆς κεῖται
διποδίας.

20

ΥΠΕΡΚΑΤΑΛΗΚΤΑ δὲ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ
προσίλαβε μέρος ποδός· οἶον, ἐπὶ ἰαμβικοῦ,

^o Ἐμ' ὡς' ἄπ' ὑσσάκῳ λυθῆσαι.

G.26

plane enim respondet ei, quod
affert Hephaestio, Ἐν δὲ Βα-
τουσιῶδης. ARNALDUS.

1) ἐπὶ μὲν ἰαμβικοῦ C.
Sapphus fragmentum quod se-
quitur prout edidi exhibit
Bentleius post Horat. p. 709.
[Praef. p. XVIII. ed. Lips.]
cum edd. Fl. Turn. et nonnul-
lis Mss. χαίροις ἀντίμῳ C.
χαίροις ἀντίμῳ B. 2. M. χαί-
ροις ὦ Turnebus in calce con-
tra metrum. χαίροις τυ Ar-
naldus. Non video quare ali-
quid immutetur. Sensus pen-
det ab antecedentibus. [Secus

videtur Neuio Sapph. Fragm.
p. 84.] Ad hunc vero poe-
triae locum respexit fortasse Theo-
eritus, Id. XVIII. 49. χαίροις,
ὦ νόμῳ, χαίροις εὐπένθερε
γαμβρό. Mox γὰρ deest Fl. Mss.
m) δακτυλικῶ. Sic B. Fl.
H. δακτύλου Turn. Vocem o-
mittit C. [„δακτυλικῶ cum C.
deletam mallet.“ Ex Corrig.]
Deinde post δύο συλλαβὰς,
καλεῖται habet Turn.

n) ἄγατ' ἐς C. M. Mox
[ὁ post γὰρ et] πούς deest
Turn.

o) Ita correxit Bentleius ex

τοῦτο μὲν οὖν πλείονι ^P συλλαβῇ περιττεύει. Δύναται μὲν οὖν καὶ δισυλλάβῳ περιττεύειν, ὁπόταν ἐκάτερος τῶν ἐν τῇ συζυγίᾳ ποδῶν τρισύλλαβος ἢ οἶον, ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ,

5 αἰθ' Ἀρτεμις, ὦ 9 κόραι.

τοῦτο γὰρ πρὸς τῇ ὀλοκλήρῳ συζυγίᾳ, δισύλλαβον ἔσχε τὸν τελευταῖον, ὅπερ ἀναπαιστού μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ. Καλοῦνται δὲ ταῦτα πάντα ἀποθέσεις.

P.14 β. Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ, ἅσπε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν, καὶ μακράν· οἶον (Π. β. 1.),

Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκοροῦσται
εὐδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

15 ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ βραχεῖα.

γ. Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπιληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμαμάτων,

ἢ μίγ' Ἀθηναίοισι τ' φόως γένεθ', ἦνικ' Ἀριστο-
γέτων Ἰππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἀρμόδιος.

20 G.27 καὶ πάλιν ^α Νικομάχου τοῦ ^β τὴν περὶ ζωγράφων ἐλεγείαν πεποιηκός,

vestigii codicum C. et M. εἶμ' ὡ τὰ πύσσα κωλυθεῖσα, citans (Hesychii verba) "Υσσαχος· πάσσαλος. Verum partim viderat Pauwius, partim D' Orvillius cum Hemsterhuisio in nota ad Hesychium II. p. 1089. In D. exhibetur *α* *πυσα*, quod ad veram lectionem proxime accedit. Ceteri omnes, εἶμ' ὡστ' ἀπὸ πυσσάλω λυθεῖσα. Bentleianae etiam emendationi favet Ms. in Catalogo librorum apud Nannios p. 488. εἶμ' ὡς ἀπυσσάλω λυθεῖσα.

p) συλλαβῇ πλείονι Turn.

C. Mox δύναται δ' Fl. et καὶ om. C.

q) κόρα Fl. B. Sed de hoc exemplo confer infra Cap. XI.

r) φόως deest in Fl. B. H. C. Hunc Simonidis locum ob usum vocis φόως citat I. Priscaeus ad S. Lucam I. 79. Paullo supra pro ἐπιληπτα Eustathius Nostrum compilans ad II. Ξ. p. 984, 6. = 975, 2. habet ἐπιλήψιμα. Eustathii locum infra dabimus.

s) De Nicomacho vide Fabricii Bibl. Gr. IV. 22.

t) Sic C. M. τοῦ περὶ ζ. τὴν ε. Turn. τὴν om. Fl. H. B.

οὗτος δὴ σοι δ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-
δωρος· ἢ γινώσκεις τοῦνομα τοῦτο κλύων.

ταῦτα μὲν οὖν ἐγένετο διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην·
οὐ γὰρ ἐνεχώρει. ^x Ἐνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοί,
ὡς Εὐπολις ἐν Βάπταις [Fr. XIV. coll. Runkel. p. 104.], 5

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ γ' ἀλλὰ προ- P.15
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

<p>μ) γινώσκειν Fl. x) ἔνιοι Fl. B. γ) οὐ γὰρ ἀλλὰ correxit et illustravit Bentleius ad Cal- limachi Fr. XCII. [p. 461. ed. Ern. Adde Hermann. Elem. D. Metr. p. 140.] ἄλλο Edd. Mss. Aristoph. Eq. 1205. ἔπιθ',</p>	<p>οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἢ χάρις. Quo respexit Suidas, male a Kustero mulcatus, Ἐπιθ' οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ. Aristophanis et Suidae locorum notitiam viri omnium longe eruditissimi Ricardi Porson indicationi debeo.</p>
---	--

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ε.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

6.28 ΤΟ ἰαμβικὸν ² δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς
χώρας, τοῦτ' ἔστι πρώτην, τρίτην, ^a πέμπτην, ἰαμ-

1. Ἀπο ἰάμβου πρῶτον ὁ Ἰφαιστίων ἤρξατο, οἷχ' ὅτι τῶν ἄλλων τιμωτέρος, ἀλλ' ὅτι τῶν ἄλλων βραχυτέρος· ὑπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μέγ' ἀναβαίνειν ἔθος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς περὶ βραχείας, εἴτα περὶ μακρῶς τὸν λόγον ἐποίησατο, ἰαμβικὸν ἡμῖν προειπεῖν βουλόμενος. Ἰαμβος δὲ οὐ πῦς ἔστι λολδορῆς ἐν κωμῳδίᾳ μὲν γὰρ σιωμυλλεύεται καὶ λαιδορεῖ, ἐν τραγωδίᾳ δὲ πενθεῖ· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ὕμνοι γράφονται τοιῶν, ὥστε καὶ εὐσεβής. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν κατυληκτικῶν ἰάμβων, ὅταν ἐνδέη μιᾷ συλλαβῇ, ὁ ἰαμβος παραλήγει, καὶ μετ' αὐτὸν ἔστιν ἡ μία συλλαβῇ ἢ τελευταία· ὑποκίεται γὰρ ὁ τελευταῖος ποὺς ἐνδεῖν μιᾷ συλλαβῇ· ἢ ὁ τρίβραχος παραλήγει. Ἄλλ' εἰ μὲν ὁ ἰαμβος παραλήγει μετὰ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, λέγεται τὸ τέλος τοῦ ἰάμβου ἀμφίβραχος, ἐκ τῆς βραχείας τοῦ ἰάμβου καὶ τῆς μακρῶς αὐτοῦ, καὶ τῆς βραχείας τῆς τελευταίας συλλαβῆς· εἰ δὲ ὁ τρίβραχος παραλήγει, προστίθεται καὶ τούτῳ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν· καὶ εἰ μὲν μακρὰ εἴη αὕτη, ποιήσοι ἂν τὸν τέταρτον παίωνα· εἰ δὲ βραχεῖα, προκλεινοσηματικόν· τὰ δὲ αὐτοῦ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, περὶ μόνης τῆς τοῦ ἰάμβου παραλήξεως εἴρηται· εἰ δὲ σπονδεῖος εἴη παραλήγων, εἰ μὲν μακρὰ εἴη ἢ λήγουσα, γίνεται μολοττός· εἰ δὲ βραχεῖα, ^b παλιμβακχεῖος· πύλιν, εἰ ἰαμβος παραλήγει, τῆς ἐπιφερομένης μακρῶς οὐσης, γίνεται βακχεῖος. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα ^c βραχυκατάληκτα καλεῖται, οἷον τὸ [Archil. Fr. LXIII. coll. Lieb.],

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τοδί; τίς σὺς παρήμερε
φρένας;

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τετράσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὐρεθείη, περίοδος καλεῖται, ἄχρι τούτου ἔστιν ὁ κανὼν. Εἰ δὲ καθορὰ ἦν τὰ ἰαμβικά, ἰδέχεται καὶ τὰς ἄλλας δύο παρανήσεις· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἐπίτσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἴσθησαν, τὴν μέσην τάξιν ὀδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἐπτασήμους, καὶ τὴν κατακλιδα ἐπίτσημον.

2) Τὸ ἰαμβ. μέτρον δέχεται Turn. κατὰ μὲν τὰς πρώτας C.

a) καὶ πέμπτην Turneb. σπονδεῖον δάκτυλον om. C.

b) Schol. παλιμβακχεῖος. Sic emend. Pauwius. Vulgabatur ἐπίτριτος τέταρτος.

c) ἀκατάληκτα em. Pauwius, et mox pro τετράσημον

βον, τρίβραχυν, σπονδειον, δάκτυλον, ανάπαιστον·
κατὰ δὲ τὶς ἀρτίους, τοῦτ' ἔστι δευτέραν, τετάρτην,
ἕκτην, ἰαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· ^d τοῦτον δὲ ^{G.29}
παρὰ ^e μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ^f ἰαμβο-
ποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιώτερον. Ὅτε μὲν οὖν ἀκατά- 5
ληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἰαμβον δέχεται μόνον,
ἢ τὸν πυρρῆχιον διὰ τὴν ἀδιάφορον· ^g ὅτε δὲ κα-
ταληκτικόν, τὸν ἰαμβον ^h παραλήγοντα, ἢ σπανίως τρί-
βραχυν, ὥστε γίνεσθαι τὴν κατακλειδα ἢτοι ἀμφίβραχυν,
ἢ βαρχεῖον. Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν 10
ⁱ δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται·
οἷον [Fr. XXXI. ed. Fisch.],

ἔρω τε κ δῆτα κοῦκ ἔρω,
καὶ μαινομαι κοῦ μαινομαι.

P.16

τρίμετρα δὲ, ὡς τὸ ^l [Anacr. Fr. LI. ed. Fisch.],

15

ἔστε ξένοισι μειλίχοις λοικότες.

idem triazaitriakonτάσημον,
et pro ὀκτάσημος, ὀκτιασή-
μους.

d) Sic B. 1. 3. C. H. τοῦτο
B. 2. Fl. τοῦτον δὲ τὸν ἀνά-
παιστον Turn.

e) Alii τοῖς, alii μὲν. Utrum-
que coniunxi. [παρὰ μὲν τοῖς
etiam Turn. P.] Deinde pro
συνεχῶς legit συγγενῶς et hic
et infra pp. 17. et 20. T.
Hemsterhusius apud Gavellum
in Observ. Misc. Nov. IV. pag.
236.

f) Scriptores intelligit qua-
les erant Archilochus, Solon,
et Simonides; vide infra ad
Proclum.

g) ὅταν B. 1. H. C. Fl.
ὅταν δὲ ἐστὶ B. 2.

h) παραλήγοντα ἔχει σπά-
τως D.

i) τρίμετρα H. B. D. τρί-
μετρα Fl. αὐτοῖς N.

k) δ' ἦντε C.

l) τὸ deest Turn. C. ἔσται
ξένοι εἰλίχοις λοικότες Fl. B.
H. ἔσται quoque C. Plutar-
chum adversus Stoicos T. II.
p. 1068. B. ex editione Al-
dina citat Bentleius: διψών-
τες οὖν ὕδατος, οὐκ ἔχουσι
χρεῖαν, οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες.
Ἔσται ξένοισι μειλίχοις λοικώ-
τες Στέγης μῶνον καὶ πυρρὸς
κεχρημένοις. Οὗτος οὐκ εἶχε
χρεῖαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ γλαῦ-
νης, ἐκεῖνος ὁ λέγων Δὸς γλαῦ-
ναν Ἰππώνακτι, κάρτα (γὰρ)
ῥιγῶ. Ubi miror non vidisse
doctissimum Wyttenbachium
lenissima medela duos senarios
posse restitui, Ἔστε ξένοισι
μειλίχοις λοικότες, Στέγης τε
μῶνον καὶ πυρρὸς κεχρημένοις.
Ad Hipponactis verba, quae
paullo plenius laudat Plutar-
chus, p. 1058. D., Aristopha-

- ^m τετράμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου [Fr. XL. coll. Matth. p. 41.],
 G.30 δέξαι με κωμίζοντα, δέξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι.
ⁿ καταληκτικὰ δὲ, δίμετρα μὲν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνα-
 5 κρεόντειον, οἷον [Od. XXXVIII. ed. Fisch.],
 δ μὲν θέλων μάχεσθαι,
 πάρεσσι γὰρ, μαχέσθω.
 τρίμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου [Fr. XCIV. coll. Lieb.],
 ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ.
 10 τετράμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἰππώνακτος [Fr. LXIV. coll. Welck.],
 ο εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλὴ τε καὶ τέρπεινα.
 β. Ἔστιν ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ τὸ κα-
 λούμενον χωλόν. ^p ὅπερ τινὲς μὲν Ἰππώνακτος, ἄλλοι δὲ
 15 Ἀνανίου εὐρημα φασὶν εἶναι. Διαφέρει δὲ τοῦ ὀρθοῦ, ἢ
 ἐκεῖνο μὲν τὸν τελευταῖον λαμβον ἔχει, ἢ πυρόριχον ^q διὰ

nem in Avv. 935. respicere docuit Iosephus Scaliger ad Virgilio Catalecta, p. 232. Confer Interpretes Hesychii in v. Βαμβαλύζει.

m) τετράμετρον δὲ οἷον τὰ Ἀλκαίου C. [Cf. Liebel. ad Archil. Rel. p. 260.]

n) καταληκτικὸν δὲ δίμετρον τὸ καλούμενον C. Turn. τρίμετρα N. οἷον deest C. Turn. Huc respicit Scholiastes Aristoph. Plut. 302. ubi recte observat Hemsterhusius alterum Anacreontis versum cum priore non inepte coniungi posse; quomodo sentiebat etiam doctissimus Bondamus in Variis Lectionibus, p. 350. Plotium emendans De metris, p. 2642. Lemmata ista λαμβιχὸς τρίμετρος καταληκτικὸς cum plurimis eiusmodi, quae in ed. Turn. passim conspiciuntur, Manuscriptorum au-

toritate delevi. Quod semel monuisse satis est. Sed, ut ad Anacreontem revertar, mirari satis nequeo Brunckium in Analectis T. I. p. 101. edentem παρέστω καὶ μαχέσθω, quum ex Hephaestione et Schol. Aristoph. veram lectionem dudum restituerit Barnesius. Mox τρίμετρον, et τετράμετρον Turn. C. [τοῦ ante Ἰππων. om. Turn. P.]

o) ἔμοι C. M. [„Omisi monere versum Hipponactis ab Hephaestione citatum sine auctoris nomine circumferri in Etymol. M. p. 26. Antep.“ scribit Gaisf. infra in Notis p. 246.]

p) [τὸ χωλ. καλ. Turn. P.] ὅπερ τ. μ. Ἰ. τινὲς δὲ Ἀνανίου φασὶν εὐρημα Turn. C. Dedimus ex Fl. B. H. N. D.

q) διὰ τὴν ἀδιάφορον om. C.

τὴν ἀδιάφορον· τοῦτο δὲ ἢ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον· ³ καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τῶν παραληγόντων μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο, ἰάμβου καὶ σπονδείου, δέχεται καὶ τρισυλλάβους, τὸν δάκτυλον, τὸν τρίβραχυν, καὶ τὸν ἀνάπαιστον· P. 17 τὸ δὲ χολὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνά- G. 31 παιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἰάμβου, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τὸ,

ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω —

ἔσθ' ὅτε καὶ σπονδεῖον, ὅτε καὶ ⁴ τραχύτερον γίνεται, 10 ὡς τὸ,

εἰς ἄκρον x ἦκων, ὥσπερ ἀλλὰντα ψύχων.

γ. Ἐπιδη δὲ πᾶσα ἴ μέτρον ἀρχὴ ἀδιάφορος, καὶ ² ὁ ἰάμβος ἐδέξατο ² ἐν ἀρχῇ τὸν σπονδεῖον· τούτου δὲ κοινώσαντος τῷ μέτρῳ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ λυθέντες ^b ἐκοι- 15 νώησαν· δάκτυλος, φημί, καὶ ἀνάπαιστος· ὁ γὰρ χορεῖος τοῦ ἰάμβου ἐστὶ λύσις. Εἰ τοίνυν τὸν σπονδεῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπ' αὐτοῦ λυθέντα ἀνάπαιστον ὀφείλει δέχεσθαι. Παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς τοῦτο σώζεται· παρὰ δὲ κωμικοῖς, οὐ λίαν ἀν- 20 τιποιομένοις συμμετρίας, οὐκέτι. Τὸν δὲ τροχαῖον, ὅς

γ) ἢ τροχαῖον abest B. 2. hiatus tamen relicto.

δ) καὶ ὅτι ἐκεῖνο cum reliquis ad καὶ τὸν ἀνάπαιστον absunt a C.

ε) Sic N. quomodo emendavit Pauwius. Edd. et Mss. alii ἰάμβους καὶ σπονδείους.

ς) [Sic Flor. probante Dorvill.] τραχύτερος Turn.

ζ) „Verterim: In altum trahens, ac si frigefaceret botulum. Ψύχειν saepe de eduliis quae frigefiunt usurpatur: ut apud Athenaeum IX. 383. E. Praeterea etiam ἀλλάντες fervidi et in frustra secti edendi apponebantur. Phe-

ΠΕΡΗΑΕΣΤΙΟΝ.

recreates [vid. Fr. ed. Runk. p. 43.] apud Polluc. VI. 58. φύσκει τε καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι. Cf. Athen. VI. 268. F.“ ARNALDUS. In Fl. B. N. H. ἦκων. [Cf. de utroque fragm. Welcker. in *Hipponactis Fragm.* p. 63 sq.]

γ) μέτρων Turn. Totam hanc sectionem omittunt C. M.

δ) Vel legatur ὁ ἰαμβικός, vel saltem ἰάμβος hic versum iambicum, non pedem, denotat. L. HOTCHKIS.

ε) ἐν deest B. 1. Fl. H. ἀρχὴν N.

ς) ἐκοινώνησαν καὶ οὔτοι τῷ ἰαμβικῷ μέτρῳ Turn.

ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ, παρητήσαντο. Εὐρίσκειται δὲ πα-
 ρὰ ^c τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς ὁ ἀνάπαιστος· τὸν γὰρ βίον
 G.32 οὗτοι μιμούμενοι, θέλουσι δοκεῖν διαλελυμένως διαλέγε-
 σθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως· ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλελυμένην
 5 ποιῆ τὴν φράσιν διὰ τὸ ^d τετράσημον. Ἰαμβοποιοὶ μέν-
 τοι καὶ τραγωδιοποιοὶ, ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, οὐ συν-
 εχῶς κέχρηται.

---

c) τοῖς om. H.	coniicit τρισύλλαβον. Mox
d) τετράσημον. Sic recte	οὐ contra sensum omittunt Fl.
Mss. Fl. Male Turnebus τρί-	et Pauw. recte habent Turn.
σημον. Male etiam Arnaldus	N. H.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

ΤΟ τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχεται^{P. 81 G.33} τροχαῖον, ^e τρίβραχυν, καὶ δάκτυλον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τούτους τε καὶ σπονδεῖον, καὶ ἀνάπαιστον.
^f Ὅτε δὲ ἐστὶ καταληκτικὸν, τὸν παραλήγοντα μάλιστα μὲν τροχαῖον δέχεται, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τρίβραχυν· ^g ἐὰν δὲ ^h βραχυκατάληκτον, οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετράσημον ἔχειν. Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ καταληκτικά· δίμετρον μὲν καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον, ἢ Ληκύθειον· οἷόν ἐστι (Phoen. 250.),

νῦν δέ μοι πρὸ τευχῶν
 θούριος μολῶν Ἄρης·

10

1. Ἀκολουθῶς ὁ λόγος μετὰ τὸ λαμβικὸν ἦκει ἐπὶ τὸ τροχαϊκόν· ἀμφὶ γὰρ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἰσι, τῆς καλουμένης τρισήμου ἢ ἑξασημου δυαδικῆς· ἄλλως τε καὶ ἀντιπαθῆς ἐστὶν αὐτῶν, καὶ εὐπειθῆς ἑκατέρω τομῇ· γένεσις τε ἐστὶν ἑκατέρω ἢ αὐτῇ· καὶ γὰρ τῷ λαμβικῷ εἰ προσθεῖς κατ' ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, τροχαϊκὸν ποιήσεις· εἰ δὲ τῷ τροχαϊκῷ βραχεῖαν, λαμβικόν· ἐπειθ' ὁ ἱαμβος κατὰ τὰς περιττὰς τοὺς πέντε δέχεται, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς τρεῖς· τὸ δὲ τροχαϊκὸν τούταντιον.

6. Τετράσημον] Σημιασται οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται.

10. Νῦν δέ μοι] Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον, ἢ Ληκύθειον, ἀπλῶν ποδῶν τριῶν, καὶ μιᾶς συλλα-

e) Post τρίβραχυν tam in Edd. quam in Mss. quibusdam sequitur ἱαμβον. Hanc vocem delendam esse recte existimavit Pauwius, et sic tandem omisi auctoritate N. C. M. Contra Arnaldus male retinendam duxit, provocans ad Aristoph. Nub. 518. 607. Sed

hi versus sunt Eupolidei polyschematisti, de quibus infra tractat Hephaestio, c. 16, 4.

f) καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστὶ, μάλιστα μὲν τὸν παραλήγοντα C. et in prioribus Turn.

g) καὶ ἐὰν ἦ Turn. C. mox αὐτοῖς et ληκύθειον N.

P.19 τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν, ἢ οἷόν ἐστι τὸ Ἀρχιλόχου,
G.34 ὃ τινες ἀκέφαλον ἰαμβικὸν καλοῦσι·

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον,

5

ἰ' Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροίζεται στρατός.

βῆς. Ληκύθιον δὲ φασιν αὐτὸ, ἢ δι' Ἀριστοφάνην σκώπτοντι τὸ μέτρον τὸ ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδου, τὸ (Ran. 1264.),

Θοαῖσιν ἵπποις. Α. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ἢ διὰ τὸν βόμβον τὸν τραγικόν· βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον ἐκ τοῦ ἐμπειρομένου αὐτῷ ἄερος κινουμένου, ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρός, ἢ ὑπ' ἄλλου· διὸ καὶ ἢ Καλλίμαχος ΜΟΥΣΑΝ ΜΙΚΤΘΙΑΝ τὴν τραγωδίαν λέγει.

3. Ζεῦ πάτερ] Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἢ ἀκέφαλον ἰαμβικόν, πέντε πόδας ἔχον καὶ συλλαβὴν· ἀκέφαλον δὲ φασιν αὐτὸ εἶναι ὡς πρὸς ἰαμβόν· ἐάν γὰρ δεξιῆται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβὴν, ἰαμβος γίνεται. Ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατον ἐστὶν ὑπερβῆναι στίχον οἷον· δηποτε τοὺς λβ χρόνους, διὸ βραχεῖαν ἔφαμεν δέχεσθαι.

h) οἷον τὸ Turn.

i) ἰαμβὸν Mss. Fl. v. Porsoni notam ad Eurip. Orest. 141.

k) Sic D. C. M. et Nannianus. Ceteri cum edd. ἐδαισάμην. [Censor Anglicus praefert formam antiquiorem ἐδαισάμην. cf. Liebel. Archil. Reliq. p. 199.]

l) Ἐρξίη omittunt M. C. et pro δῆτ' habent δ' ἦντ'. De nomine Ἐρξίη nihil habeo quod confidenter affirmem. Etymologum citat D' Orvillius, Ἐρξίας ὄνομα κύριον, p. 376, 51. Bentleius remittit ad Athenaeum XIII. p. 561. F. ubi allegatur Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς. Herodotus vero VI. 98. δύναται δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖος ἐρξείης. Ubi Wesselingius: „Advertit animum meum Ἐρξίης Arch. cui facile primas tribuo ob haec ve-

teris poetae apud Hephaest. Enchirid. p. 19. Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροίζεται στρατός. Quae quidem Simo- nides si sint, Iac. Uptoni ea coniectura, pondus addent explicationi, tangentque Dari hanc in Graecos expeditio- nem: sententia namque, *Dario sane infelices comparantur copiae*. Haec vir doctus ad Dionysium de Struct. Or Sect. III. p. 23. Commodum observat L. Hotchkis simile no- men in Anacreontis fragmento LXXIII. ed. Barnes. [Fr. D ed. Fisch.] ex Athenaeo XI. 498. C. occurrere: Ἐγὼ ἔχων σκύρον Ἐρξίῳι λευκόλοφω μεστὸν ἔξέπεινε Deinde ὁ στρατός exhibet I cum parte codicum. Ms. Na- nianus ἔρξας ἰῆ· πῆ δ' ἦν καὶ ἄνολβος ἀθροίζεται στρατός.

m) Vide Scholiasten Pini- ri p. 167. ed. Heynii, et Be-

τοῦτο δὲ τὸ " τετράμετρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ ° παρατελείτου ποδὸς σπονδείου γενομένου, οἷον ἔστι καὶ τὸ,

ρ μὴ προτίμα δῆτ' · ἐμὲ χρὴ τῷ σκοτῷ διακίεσθαι. G.35

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ, καίπερ ὄντι ἄπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρησθαι συμβέβηκεν: οἷον ἔστι καὶ τὸ Καλλιμάχου (Fr. 5 Benth. CXV.),

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἔπ' οἰνηρῆς Χίου.

1. Χωλὸν] *Εἰ παραλίγει ὁ σπονδεῖος τοῖς καταληκτικοῖς, χωλὸν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον· ἢ γὰρ πρὸ τῆς καταληγούσης συλλαβῆς χώρα περιττὴ ἔστιν· ἔβδομη γάρ.*

7. ἔρχεται] *Τροχαϊκὸν πεντάμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον*

leium ad Callimachi Fragma. CCCXIX. [Adde Weichert. in *Poëtarum latin. Reliq.* p. 387 sqq.]

n) μέτρον Turn.

ο) παρατελείτου. Sic Mss. cum Fl. ut credo, omnes παρατελευταίου Turn. Similis est harum vocum confusio in Mss. Moeridis p. 191. 192. et Athenaei III. p. 106. C. ubi consule Schweighauserum. Deinde οἷον ἔστι καὶ τὸ absunt a Turn.

p) Μὴ προτίμα. Hic libri discrepant. Μητροτίμῳ Turn. C. M. μίτροτίμῳ Fl. μὴ προτίμῳ H. N. B. Sumo ἢ προτίμα, ne praeiudica, e calce ed. Turn. et Schol. p. 89. δ' ἤντέ με H. δηῦτέ με N. C. [δεῦτέ με in textu habent Turn. et P.] δ' ἤν τέ με Fl. B. 2. (pro δεῦτε, δ' αὖ D. δῆτ' Turn. in calce cum Schol.) puto δ' οὔτ' ut verus et sententia sit huiusmodi: *Ante ne damnate, non est iudicandum in obscuro.* L. HOTCHKIS. Huius versus scriptura displicere videtur Adria-

no Heringae Observ. c. XXI. p. 178. qui nihil tamen melius in medium profert. [Hunc vs. inter incerta Hipponactis fragmenta retulit Welcker. in *Fragm. Hipp.* p. 106. quem vid. Censor Anglicus contra Hotchkisium monet, μὴ προτίμα non posse significare nisi: *ne praefer*, et probat coniecturam a viro docto in *Monthly Review* Vol. XXVIII. propositam: μητροτίμῳ — σκοτίῳ etc.]

q) Ὑπερμέτρῳ. Inquit versum e duobus et triginta temporibus esse supra metrum, quod non ultra triginta extendere debet. Cap. XIII. p. 44. Bentleyus ad Fragmenta Callimachi Fr. CXV. pro *διανήξας* ex Anthologia inedita restituit *διατμήξας*, quod metrum postulat, atque hunc versum addidit, *Ἀμφορεύς, πολὺς δὲ Λισβίης ἄωτον νέκταρ οἰνάνθες ἄγων.* forte τ' ἄγων. L. HOTCHKIS. Ms. Nannianus *ἔρχεται πολὺς, αἰγαῖον δὲ νῆξας ἄπ' οἰνηρῆς χίου.*

Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ ἐπίσημον καὶ τὸ δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον Ἴθυφαλλικόν, ὃ πρῶτος μὲν ἴ' Ἀρχιλόχος κέχρηται, συζεύξας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον, οὕτως,

5 οὐκέθ' ὅμως ε θάλλεις ἀπαλὸν χροῶ· ἔ κάρφεται γὰρ ἤδη.
G.36 οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπίγαγον αὐτὸ ἱαμβεῖω, ὥσπερ ὁ
Καλλιμάχος (Fr. CXVII. Bentl.),

ἡ Ἐρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνεῖ θεός,
ἐμμι τῷ φυγαλχημα.

10 ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐπίση-
μόν ἐστιν· οἶον,

οὐδ' ἔ' Ἀμειβίαν δοῦτε πτωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν·
οἶον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος [Fr. LIV. ed. Fisch.],

15 κλυθί μεν γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

P.20 β. Τὰ μὲν οὖν ἐπισημότερα ἐν ὧ αὐτῷ ταῦτά ἐστι.
Τῷ δὲ δακτύλῳ τῷ κατὰ τὰς περιττὰς ἐμπίπτοντι χώρας,
ἥμιστα οἱ ἱαμβοποιοὶ ἐχρήσαντο ποιηταί· σπανίως δὲ καὶ
οἱ τραγικοὶ, οἱ δὲ κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ

yy Κλειομάχειον, ποδῶν ἀπλῶν θ, καὶ μιᾶς συλλαβῆς. κλιῶς δὲ εἶ-
πε, κλίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ἔχοντι δέκα πόδας. Εὐρίσκοιται καὶ
τετραάχρονοι, καὶ ὑπερβαίνουσι τοὺς λβ χρόνους.

5. Κάρφεται] Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται
Ἴθυφαλλικόν, τρεῖς ἔχον τροχαίους, διὸ καὶ βραχυκατάληκτον αὐ-
τὸ λέγεται· λέγεται δὲ Ἴθυφαλλικόν, ἐπειδὴ τούτῳ ἐκέχρητο ἐν τῇ
τοῦ Ἴθυφάλλου πομπῇ.

19. Οἱ δὲ κωμικοὶ] Ὡσπερ ἐπὶ τοῦ ἱάμβου κατὰ τὰς ἀρτίους τὸν ἀνά-

r) Ἀρχιλόχος μὲν ἐχρήσατο
Turn. et mox αὐτὸ δακτυλικῷ
τετραμέτρῳ Turn. C. N.

s) θάλλοις Ms. Nann. θάλ-
λης F. B. H.

t) κάρφεται. Ad illud Ho-
meri referre videtur Od. N.
430. κάρφει μὲν οἱ χροῶ κα-
λὸν ἐνὶ γναμφοῖσι μέλεσσι.
I. ΠΟΤΣΙΚΙΣ.

u) Corrupte Fl. et fere H.
αἰνεῖ θεός. ἐμμιτῷ * τῷ φυ-

γαλχημα. αἰνεῖων C. M. N.

[v) Ἀμειβίαν vel Ἀμνιβίαν
corrigit Meinek. Quaest. Sc.
II. p. 42.]

x) Ἔστιν ἔνδοξον· οἶον
ἐστι τὸ τοῦ Ἀ. Turn. Idem
in corrigendis paullo supra
exhibet πτωχὸν ὄντ' ἐν
ἡμῶν.

y) τούτῳ C.

[yy) Καλλιμάχειον corrigit
Gaisf. in Indice Scriptorum.]

ιαμβικῶ, τῶ ἐπὶ τῆς ἀρτίου ἀναπαίστω· ἐκάτερον γὰρ
 ἄλογον· οὔτε γὰρ ἐν τῶ ἰαμβικῶ ἐχρῆν ἀνάπαιστον ἐπὶ
 τῆς ἀρτίου χώρας, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, ^a οὐ
 λύσις ἐστὶν ὁ ἀνάπαιστος· οὔτε ἐν τῶ τροχαϊκῶ, ἐπὶ τῆς
 περιττῆς τὸν δάκτυλον, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, ⁵
 οὐ ὁμοίως λύσις ὁ δάκτυλος. "Ἐτι μέντοι καὶ ἐν τοῖς κα-
 ταληκτικοῖς καὶ ὁ τρίβραχυς ἐγχωρεῖ, καθάπερ προεῖρη- ^{G.37}
 καμεν, οὐ μόνον ὁ τροχαῖος, ὡς τινες οἴονται. Παρά-
 δεγμα τόδε,

τῶν πολιτῶν ^b ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ. 10

τῆς γὰρ κατακλιῆδος οὔσης **ΑΠΟΦΑΝΩ**, δῆλον ὡς ὁ
 παρακείμενος πούς **ΑΠΟΦΑ** ἐστὶ τρίβραχυς, ^c ὡς προ-
 εῖρηται.

παιστον ἔλαμβάνον οἱ κωμικοὶ, οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ λαμποποιοὶ
 σπανίως· οὕτω καὶ ἐνταῦθα δακτύλῳ κατὰ τὰς περιττὰς φησι
 χρῆσθαι τοὺς κωμικοὺς διὰ τὸ ὁμηλικόν, καὶ τὸ βούλεσθαι δο-
 κεῖν τὸ μέτρον εἶναι διαλελυμένον. τῆς γὰρ πρώτης τοῦ σπονδείου
 μακρῶς εἰς δύο βραχίλια διαλυομένης, ἀνάπαιστος γίνεται· ὁμοίως
 δὲ καὶ τῆς δευτέρας διαλυομένης, ὁ δάκτυλος.

^z) Pro ἄλογον forte ἀνά-
 λογον. I. HOTCHKIS.

^a) οὐ λύσις — ἐγχωρεῖ de-
 sunt F. H. B.

^b) ἄνδρες F. dein δημιουρ-
 γοὺς om. F. H. B.

^c) Voces ὡς προεῖρηται ab-
 sunt F. H. B.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

- P.21
G.38 ΤΟ δακτυλικὸν δέχεται δακτύλους καὶ σπονδείους κατὰ πᾶσαν χώραν, πλὴν τῆς τελευταίας· ἐπὶ ταύτης δὲ, εἰ μὲν ἀκατάληκτον εἶη, δάκτυλον ἔξει, ἢ διὰ τὴν ἀδιάφορον, ^d κρητικόν· εἰ δὲ καταληκτικόν, τὰ ἀπ' αὐτοῦ μειωμένα, ἢτοι συλλαβῆ, ἢ δύο συλλαβαῖς· καὶ τὸ μὲν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ δὲ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. ^e Ἐπισημότετα δὲ ἐστὶν ἐν αὐτῷ, τὸ τε ἑξάμετρον, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον ἔπος· οἶον,
- 10 μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
ἐπὶ γὰρ τῆς ἐσχάτης λέξεως τῆς ΔΗΘΣ, λείπει ὁ δάκτυλος μιᾷ συλλαβῆ. Καὶ τὸ πεντάμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον· οἶον,
χαῖρε ἄναξ ἴσταρε, ζαθέας μάκαρ ἦβας.
- 15 ^g Καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ^φ
P.22 πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπιδόϊς, οἶον,
G.39 φαινόμενον κακὸν οἶκαδ' ἄγεσθαι.

I. Τοῦ ἠρωϊκοῦ μέτρον εἶσιν ὀνομασίαι πέντε· Δακτυλικόν, ἀπὸ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀρμόζοντος αὐτῷ· Ἡρώϊον, ἀπὸ τοῦ τὰς πράξεις τῶν Ἡρώων τούτῳ γεγράφθαι τῷ μέτρῳ· ἢ ὅτι εἰρωστον τοῦτο τὸ μέτρον, ὡς καὶ οἱ Ἡρωεῖς· Πυθικόν, ἀπὸ τοῦ τὸν Πύθειον

d) ἤγον ἀμφίμακρον addunt Fl. H. B. deinde εἰ δὲ καταληκτικὸν om. C.

e) ἐπισημότετον Turn. et credo N. ἐπισημοτατων C. syllaba των deleta.

f) ἑτάρα M. B. χαῖρε ἄναξ ἑτά. ραζεθε· ἀσμάκαρ. C. de Aeolico ἴσταρε vid. Gregorium p. 286. [p. 609. ed. Sch.]

g) καὶ τετράμετρον εἰς δισύλλαβον καταληκτικὸν C.

ὑστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ἢ ὅλα ἄσματα συνέθηκεν [Fr. LVII. ed. Fisch.],

Ἄδυμελὲς χαρῆσσα χελιδοῖ.

καὶ [Fr. CXXIII. ed. Fisch.],

Μνάται ἰ δηῦτε φαλακρὸς Ἀλεξίς.

Ταῦτα μὲν οὖν τῶν εἰς δισύλλαβον καταληκτικῶν παραδείγματα· τῶν δὲ εἰς συλλαβὴν, τῷ μὲν πενθημιμερεῖ πρὸς δύο ποσὶν οὐσῶν τῶν συλλαβῶν Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν ^k ἐπωδῶ, οἶον,

5

τούτῳ κέχρησθαι τῷ μέτρῳ. Ἔπος, κατ' ἐξοχὴν, ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι τὰς βάσεις ἀλλήλαις, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον εἶναι.
kk Ἐξάμετρον, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βάσεων.

deinde μὲν dant C. H. μοχ οἶον deest Turn. C.

h) καὶ ἄλλα ἄσματα συνέθηκεν C. συντίθεικεν Fl. H. N. συντίθεικεν B. καὶ ὅλα Turn.

i) δεῦτε Turn. Ad v. χαρῆσσα χελιδοῖ annotavit Bentleius: „Sic Sophocles Aiace p. 38. (ed. H. Stephani sc. v. 628. Br.) οὐδ' οἰκτρῶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς. Schol. ἢ ἀηδῶ δὲ κατὰ Μιτυληναίους. Unde illud eiusdem Schol. p. 87. (Electr. 149.) Ἦρος ἄγγελος ἰμερόφωνος ἀηδῶν fortasse legendum, Ἦρος ἄγγελ', ἰμερόφων' ἀηδοῖ. Versus Sapphicus.“ Vid. Eustath. II. O. p. 716, 53. = 604, 30.

k) ἐπωδῶ Mss. plerique, ἐπωδῆ Turn. Fl. „Hunc locum vitii suspectum habeo, et quidem in fine, ubi ei aliquid deesse colligere licet ex Schol. Arist. Nub. 274. cuius verba ad hunc Hephaestionis locum omnino sunt referenda: Ὡν τὰ πρῶτα δύο, δακτυλικά πενθημιμερῆ, ἃ καλεῖται Ἀρ-

χιλόχεια, ὡς Ἡφαιστίων φησὶ, διὰ τὸ τὸν Ἀρχίλοχον τούτοις χρήσασθαι ἐν ἐπωδῶ· ὡς τὸ, Ἐν δὲ Βατούσιādης. Atqui nullibi apud Hephaest. nunc legitur Dactylica Penthem. dicta fuisse Archiloehica. Hinc conicio hunc locum olim ita fere constitutum fuisse ab Hephaestione: Τῷ μὲν πενθημιμερεῖ Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν ἐπωδῶ, ὃ διὰ τοῦτο Ἀρχιλόχειον καλεῖται· ὡς τὸ, Ἐν δὲ Βατούσιādης.“ ARNALDUS. „De priore recte monuit Scholiographus, Ἀέναοι νεφέλαι esse Archiloehium. Versus autem secundus extendit in hexametrum. Ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον. et vv. 284. 285. connectendi sunt in Simmiecum ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σέλαγεῖται. Duces adeo fallaces sunt de ea gente Grammatici, etiamsi ab Hephaestione hausisse profiteantur.“ L. HOTCHKIS.

[kk) Ἐξάμετρον corrigat Santen. ad Terent. M. p. 222.]

¹ ἐν δὲ Βατουσιάδης.

6.40 τῷ δὲ ἐφθήμεμερῇ Ἀλκμάν [Fr. LXIV. coll. Welck.],

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ, τὸ τετράμετρον Ἀρχίλοχος ἐν-
5 δοξον ἐποίησε, διὰ τὸ προτάξαι ^m αὐτὸ τροχαϊκοῦ τοῦ
καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ, οὕτως·

οὐκ ἔθ' ὅμως θάλλεις ἀπαλὸν χοῶ· κίρφεται γὰρ ἤδη.

Ἀλκμάν δὲ καὶ ὅλας στροφάς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέ-
τρησε [Fr. IV. coll. Welcker.],

10

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θυγάτηρ Διός,

ἄρχ' ἔρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἡμερον

ⁿ ἕμνον, καὶ χαράντα τίθει χορόν.

ταῦτα μὲν οὖν κοινὰ δακτυλικά.

1) Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Celebris hiece Archilochi versiculus adhuc delitescit in corrupto Prisciani *de Ponderibus* libro, p. 1350. quem mihi olim indigitavit Porsonus. Locus Prisciani sic se habet: Αἰδύμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας Υ, Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ, τὰ δύο ἡμισυ, ἡμισυ τρίτον φασὶ, καὶ τὰ ἕξ ἡμισυ τάλαντα, ἑβδομον ἡμιτάλαντον, καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισυ πῆγεις, πέμπτην ἡμισυθαμῆν, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος προθεὶς τὸ ἐνδεκάτους. Ἰάδης ἐν τῷ περὶ μουσικῆς Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον, ἀντὶ τοῦ, δύο ἡμισυ πόδες. Ubi primo notandum verba καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισυ πῆγεις, π. ἦ. ad Herodotum non pertinere, ut bene observat Wesselingius ad I. 50. Quicquid au-

tem de superioribus statuas, certissimum est nonnulla post Ἡρόδοτος excidisse, et pro portentosis istis ἐνδεκάτους. Ἰάδης restitui debere Ἐν δὲ Βατουσιάδης. De locutione δύο ἡμισυ, praeter auctores ab Wesselingio allatos, vide Hesychium v. Ἡμισύτριτον, (Archilochum, qui ab Hesychio laudatur, poterat quoque Didymus respicere) Ulpianum ad Demosthenem c. Androt. pag. 386, 30. ed. Paris. et Bentleium in Epistola ad Davisium Anglice scripta post Dissert. Phalarid. ed. 1777. p. 444.

m) Sic C. N. H. αὐτὸ τοῦ τρ. Turn. αὐτοῦ τρ. Fl.

n) ἕμνον Fl. Turn. Mss. ἕμνον primus restituit F. Ursinus ad Lyricorum Fragmenta p. 65. ex Scholiaste Hermogenis p. 400. ubi legitur

β. Τὰ δὲ Αἰολικά ° καλούμενα, τὸν μὲν πρῶ- P.23
τον ἔχει πόδα P πάντως ἕνα τῶν δυσλλάβων ἀδιάφορον,
ἦτοι σπονδεῖον, ἢ ἰαμβον, ἢ τροχαῖον, ἢ πυρόριχον G.41
τούς δὲ ἐν μέσῳ, δακτύλους πάντας· τὸν δὲ τελευταῖον
πρὸς τὴν ἀπόθεσιν δάκτυλον μὲν, ἢ κρητικόν, διὰ τὸ 5
τῆς τελευταίας ἀδιάφορον, ἐὰν ἀκατάληκτον ἦ· ἐὰν δὲ
καταληκτικόν, καὶ τὰ ἀπὸ τούτου μεμειωμένα, εἰς διπύλ-
λαβον καὶ συλλαβὴν. Τὸ μὲν οὖν Αἰολικὸν ἔπος τὸ κα-
ταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι [Fr. Sapph. XXXIII. coll. Neu.],

κέλομαι τινα τὸν χαρλντα Μένωνα 9 καλέσαι, 10
τ εἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἐμοὶ γεγενῆσθαι.

πεντάμετρα δὲ καταληκτικὰ εἰς διπύλλαβον [Fr. Sapph.
XXXIV. coll. Neu.],

ς τίω σ', ὦ φίλε γαμβρὸς, καλῶς ἐκάσσω;
ὄρακι τ βραδινῶ σε μάλιστα' ἐκάσσω. 15

14. Τίω σ', ὦ] Αἰολικὸν πεντάμετρον τοῦ ἑξαμέτρον δακτύλῳ με-
μειωμένον. Τὸ δὲ ΒΡΑΔΙΝΩι, ἀντὶ τοῦ βραδινῶ ἐστι, πλεονα-
σμῶ τοῦ β αἰολικῶς.

ἐπὶ δ' ἱερὸν ὕμνον. Ad hunc
quoque locum provocat Bent-
leius. Recte coniungit ἐφίμε-
ρον ὕμνον Arnaldus, citans
Theocrit. I. 62. Theogn. 987.
Addo corruptum in Dianam
canticum apud Athenaeum
XIV. p. 636. D. Sensum vo-
cis τίθει explicat Toupus
Em. T. II. p. 295. [Ursini ra-
tionem improbat Welcker. in
Fragm. Alcm. p. 22. et cum
eo Censor Ienensis (Ien. Lite-
ratzt. 1816. Nr. 154. p. 290).]

α) καλούμενα μέτρα τὸ
μὲν C.

ρ) πάντως deest Fl. H. B.

q) καλέσαι Edd. et credo
Mss. paullo ante κέλλομαι Fl.
H.

ρ) ἔχρην B. 2. ἔχρη B. 3.
ἐπόνασιν H. B. Fl.

s) „Sic citat Scaliger ad Ca-
tullum LVII. p. 46. τίω = τί-
νι Hesych.“ D' ORVILLIUS. vide
Eustath. Od. A. p. 1695, 21.
τίω Edd. Mss. Nannianus τί
ἦς ὄ.

t) „Dictiones omnes, quae
a P litera incipiunt, quia so-
let aspirari, Aeoles loco aspi-
rationis B praeponunt, nam
in eam literam mutari con-
suevit illorum digamma, hinc
βρόδον pro ῥόδον dicunt,
βρυτήρ pro ῥυτήρ, βράκος
pro ῥάκος.“ Salmasius ad
Consecr. templi in agro Her-
culis, p. 45. et v. Priscian.
p. 547. l. HOTCHKIS. Vide
Koënum ad Gregorium de
Dialectis p. 270. [p. 572
sq. ed. Sch.] et auctarium
ad Hesychii T. I. p. 759, 4.

τὸ δὲ τετράμετρον [Fr. Sapph. XXXVIII. coll. Neu.] :

G.42   u θυρωρῶ πόδες x ἐπτορόγνιοι,
                  τὰ δὲ y σύμβολα πεντεβόεια,
                  πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξέπνευσαν.

5 τῶν δὲ ἀκαταλήκτων, τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σα-
P.24 πφικὸν τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον ^z Σα-
πφουῦς ὄλον γέγραπται [Fr. XIV. coll. Neu.],

2. Θυρωρῶ] Αἰολικὸν τετράμετρον, τοῦ ἑξαμέτρου δυοῖ δακτύλοις με-
μειωμένον· τὸ δὲ ἙΠΤΑΘΟΡΓΓΙΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἑπταοργγίου.

u) Θυρόποδες Fl.

x) ἐπτορόγνιοι. Metrum re-
cusat ἑπταθόργνιοι Turnebi,
nec ἐπτορόγνιοι e calce, ut
sit spondeus pro dactylo, re-
cipi potest, etsi Scholiastes
contra auctorem ait, ἐπιδέχε-
ται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τοὺς
τε δακτύλους καὶ σπονδείους.
Lectio ed. Flor. et Mss. pe-
ne omnium est verisimilior,
ἑπταρόγιοι (ἑπταθορρόγιοι
C. M.) facta ab ἐπτορόγνιοι,
quam veram puto. Etymolo-
gus M. p. 633, 5. Ὀρόγνια·
ὄρεγω τὸ ἐκτείνω· ὁ μέσος
παρακείμενος ὄρεγα. ἢ μετο-
χὴ ὄρεγώς· τὸ θηλυκὸν ὄρε-
γνία· συστολῆ καὶ τροπῆ
ὄρόγνια. Similis error defor-
mat Iambicum Aristophanis in
Avibus v. 1130. Ἐκατον-
τόργνιον, ubi legendum puto
Ἐκατοντορόγνιον· ὦ Πόσει-
δον τοῦ μάκρους. I. HOCHK-
KIS. Vide Menstruam libro-
rum censuram (Monthly Re-
view, Vol. XXVIII. N. S. p.
430.), ubi criticus eruditis-
simus citat Photium Ms. ὄρο-
γνίας λέγουσιν (i. e. Attici)
οὐχὶ ὄρεγνίας, Ἀριστοφάνης.

Consule quoque, si his non
contentus sis, Stephanum By-
zantinum in v. Ἀγνιά. Ms. Nan-
nianus ἑπταόργνιοι. [Hanc
Hotchkisii scripturam probat
etiam Censor Anglicus.]

y) σύμβολα πενταβόεια
Turn. πεντεβόημ C. M. „Hunc
locum expressit fortasse Dem.
Phalereus ἐν τῷ περὶ Ἐρμ.
§. 167. scribens: ἄλλως δὲ
σκώπτει (Σαπφῶ) τὸν ἄγροικον
νυμφίον, καὶ τὸν θυρω-
ρὸν τὸν ἐν γάμοις.“ URSINUS.
σύμβολα· σάνδαλα Hesych.
Πίσυγγοι. Pollux VII. 82.
τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥά-
πτοντας ΠΙΣΥΓΓΟΥΣ ἐνιοι
τῶν κωμικῶν καλοῦσι· καὶ
τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν ΠΙ-
ΣΥΓΓΙΑ. In Athenaeo XV.
p. 699. C. ingeniose corrigi-
tur: ἔγραφε δ' ὠνήρ Εὐ,
παρ' Ὀμηρείην ἀγλαίην ἐπέ-
ων, Πίσυγγος, ἢ φῶρας
ἀναιδείας —. Descriptio est
Parodi celebris Homericor-
um carminum grandiloquen-
tiam ad res vilissimas detor-
quentis.

z) ὄλον Σαπφουῦς C. H.

ἡράμην μὲν ἐγὼ σέθεν, ^a Ἄτθι, πάλαι πόκα.

τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον [Fr. Sapph. XXXVII. coll. Neu.],

^b ἔρος δ' αὐτέ μ' ὁ λυσιμελής δονεῖ

γλυκύπικρον ἀμάχανον ^c ὄρπειον.

^d Ἄτθι, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο

φροντίσθην, ἐπὶ δ' Ἄνδρομέδαν ποτῆ.

5
G.43

γ. Ἔστι δέ τινα καὶ ΛΟΓΑΟΙΔΙΚΑ καλούμενα ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύ-

1. Ἡράμην] Ὁ πρῶτος δισύλλαβος, οἱ δὲ ἑξῆς τέσσαρες τρισύλλαβοι πόδες συλλαβῶν ἱβ' καὶ οὕτω γίνεται τὸ ὅλον ἰδ' συλλαβῶν. Πανταχοῦ γὰρ ἐν τῷ αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισύλλαβος ἀδιάφορος.

8. Λογοιοδικὰ ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος· ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις. Λογοιοδικὸν οὖν καλεῖται τὸ μέτρον ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον, ἐπειδὴ εὐρυθμός· λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηται αὐτῷ, ὅτι θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὔσα.

a) Ἄτθι. Fl. Turn. B. H. N. cum Plotio p. 2636. exhibent ἄτε. C. M. vero propius ἄτι. Quod edidimus eleganter et optime coniecere Tyrwhittus et Bentleius. Unius lineolae additione sanam lectionem praestabit Ms. Nannianus, qui habet ἄτοι.

b) ἔρος δ' αὐτέ μ' ὄλλυσι μελήσδων ἐλ Fl. et sic fere Ms. Farnes. apud Ursinum p. 285. ἔρος etiam Mss. apud Koëniū ad Gregor. p. 286. [p. 608. ed. Sch. coll. p. 664. §. 39.] Ἐρωσ Turn.

c) ὄρπειον. Rutgersius Var. Lect. IV, 6. corrigit ἔρπειον. Male. vid. Koën. ad Gregor. p. 284. [p. 605. ed. Sch.] In schol. secutus sum certam Hotchkisii coniecturam pro vulg. τέσσαρες τετρασύλλαβοι π.

d) Ἄτθι. Sic M. C. alii male Ἄτθις. Lege canonem a Porsono prolatum in nota ad Euripidis Orest. 614. In versu sequente literas male separatas φροντίς δ' ἦν sagacissime coniunxit Bentleius. φροντίσθην Aeolice pro φροντίζειν. Deinde ποτῆ idem ex C. M. Ceteri ποτέ. Superest ut moneam, quod observarunt etiam viri doctissimi Bentleius et Hotchkisius, ad hunc locum respicere Terentianum Maurum pag. 2431. Aeolicum ex isto genuit doctissima Sappho, Quod sit quinque pedum velut hoc modo perspicias: Nam primum addidit illa disyllabon ut libet; Spondeum nec enim capiti locat omnium: Sed quia mobilis hic locus, et chorion

λους ἔχει· τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δ' αὐ-
τῶν ^c ἐπισημότατα, τὸ τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τρο-
χαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον
[Fr. Alc. CXXIII. coll. Matth.]·

5

καὶ τις ἐπ' ἰσχυταιῶσιν ^f οἰκίς.

καὶ τὸ πρὸς τρισὶ, καλούμενον Πραξιλλεῖον (Ursin.
p. 53.),

ὡς διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλάν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

*solet Admiscere, dein quater quum foret, Ille tetrametro
addere dactylon: Cordi quan- datur ante disyllabus.*
do fuisse sibi canit Althida e) ἐπισημότατον Fl. Mss.
Parvam, florea virginitas sua f) οἴκοις C. M.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

ΤΟ ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται σπον- P.25
 δειον, ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκειλευσματικόν· G.44
 παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς, ^β καὶ δάκτυλον. Εἰσὶ δὲ
^α αὐτοῦ ἀποθέσεις ἕξ κατὰ συζυγίαν¹ διαιρουμένου. ^κ Ὑπερ-
 κατάληκτος εἰς δισύλλαβον, ὑπερκατάληκτος εἰς συλλα- 5
 βήν, ἀκατάληκτος· καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον, κατα-
 λεκτικὴ εἰς συλλαβήν, βραχυκατάληκτος.

Ἐπισημώτατον δὲ ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τετράμετρον κα-
 ταληκτικὸν εἰς συλλαβήν τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον 10
 (Nub. 959.),

Ὅτι ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤρθουν, καὶ σωφροσύνη γενό-
 μιστο.

κέληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὐ-
 ρόντος¹ πρώτου, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶ [Fr. coll.
 Runk. p. 56.],

χαίρετε δαίμονες οἱ Λεβύδειαν Βοιώτιον οὐθαῖ ἀρούρης. 15

1. Ὡστερ τροχῆϊκὸν ποιῆ τμηθεῖς ὁ ἴαμβος, οὕτω καὶ ἀναπαιστι-
 κὸν γένος μὲν δάκτυλος, γένεσις δὲ δακτυλικόν· ἐν γὰρ μίαν
 ἀφ᾽ ἑλῆς τοῦ δακτυλικοῦ συλλαβήν, τὸ καταλειπόμενον εἴη πάντως
 ἀναπαιστικόν· ὡς τοῦ

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

ἀφιλομένης τῆς ΤΟΝ συλλαβῆς, ἀναπαιστικὸν γίνεται,

ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

g) Inepte addunt καὶ ἴαμ-
 βον F. Turn. et pars codicum.
 Eas voces delevi auctoritate
 C. M. et Scholiast. Arist. Plut.
 487. ubi vide Hemsterhusium.
 Alia est ratio loci Archilochei,
 cuius infra mentio p. 47, 10.

h) αὐτῷ Fl. B.

i) διαιρούμενου N. M. C.

διαιρούμεναι Fl. Turn. αὐτῷ^{ου}
 διαιρουμένῳ H.

k) Fl. cum nonnullis Mss.
 habet ὑπερκατάληκτον —
 ἀκατάληκτον — καταληκτι-
 κὸν — βραχυκατάληκτον.

l) πρώτον Turn. et paullo
 post αὐτῷ κεχρησθῆναι πολλῶ.

G.45 ἀλλὰ διὰ τὸν Ἀριστοφάνην πολλῶν αὐτῶ κεχρησθαι.
 Καὶ πρὸ Κρατίνου παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὅλα δύο
 δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τοὺς τε Χορεύοντας,
 καὶ τὸν Ἐπινίκιον. Ἀριστόξενος δὲ ὁ Σελινοῦντιος Ἐπι-
 5 χάρμου πρεσβύτερος ἐγένετο ποιητῆς, οὗ καὶ αὐτὸς Ἐπι-
 χάρμος μνημονεύει ἐν^m Λόγῳ καὶ Λογίῳνα,
 οἱ τοὺς λάμβουςⁿ καττὸν ἀρχαῖον τρόπον,
 ὃν πρῶτος εἰσηγήσαθ' Ὀριστόξενος.

καὶ τούτου τοίνυν τοῦ Ἀριστοξένου μνημονεύεται τινα
 10 τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγραμμένα·

τίς ο ἄλαζονίαν πλείοταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μίν-
 τεις.

τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον

6. Καὶ Λογγίνος] Τοῦτο τινὲς μὲν ὡς στίχον μετροῦσιν, ἀρχόμενοι
 ἀπὸ τοῦ ΟΙ ΤΟΤΣ ΙΑΜΒΟΣ, τινὲς δὲ λέγουσι τίθεσθαι αὐτὸ
 εἰς μίμην τῶν Ἀριστοξένου λόγων.

m) Ita huius fabulae titulum scribendum esse me monuit Porsonus. Λογίῳνα foemininum est τοῦ Λόγος. Mss. habent λογίνα. Λογγίνος Turn. et Schol. In Athenaeo III. p. 106. E. Ms. Veneto - Parisiensis dat λογίναι et VIII. p. 338. D. λόγον εἶναι. Ms. Hesychii a Schowio collatus Λόγεια. [Miram dicit hanc Porsoni coniecturam Welckerus in Ephemerid. scholast. 1830. sect. II. Nr. 55. docens fabulae nomen esse Λόγος καὶ Λογίνας.]

n) καττὸν ἀρχαῖον. Et haec lectio Porsoni sagacitati debetur. Libri omnes habent καὶ τὸν ἄριστον. Prima vox ex Doricae dialecti ignorance facile corrumpi potuit, ἄριστον ex Ἀριστόξενος paullo post sequente pro-

culdubio irrepsit. κατὰ τὸν ἄριστον legebat L. Hotchkis, καὶ τὸν ἀναπαιστον Bentley, κατὰ γε τὸν ἄριστον Hermannus. In v. sequenti πρῶτος suppeditant pro πρῶτος C. M. Ὀριστόξενος Mss. ut credo, omnes. Locutio ἀρχαῖον τρόπον occurrit in Fragmento Eupolidis apud Suidam v. βασιτάσας, sic forsitan constituendo: "Ἄγε δὴ πότερα βούλεσθε τὴν ΝΥΝ διάθεσιν Ωιδῆς ἀκούειν, ἢ τὸν ΑΡΧΑΙΟΝ ΤΡΟΠΟΝ; Ἀμφότερ' ἔρεῖς· ἐγὼ δ' ἀκούσας τῶν τρόπων (vel τοῖν τρόποιν), ὃν ἂν δοκῆ μοι βυστάσας αἰρήσομαι. —

o) ἀλαζονίαν. Sic Hermannus. Edd. et Mss. ἀλαζονείαν. Quis non statim in memoriam revocat Aristot. Ethic.

παραλήγοντα, εἰσὶν οἱ Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι G. 46
 παραδείγματα, P. 26

ἄγεται ὡς Σπάρτας ἑνοπλοὶ κοῦροι ποτὶ τὰν P Ἄρεως κίνασιν.

Ἔστι μὲντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανεῖ⁹ καλουμένῳ ἀδια-
 φόρως εὐρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος, ἢ σπονδεῖος, 5
 δηλώσει Κρατῖνος· εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσεῆας εἰσβάλλον,
 τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο·

ἰ τίνες αὖ πόντον κατέχουσ' αὔραι· νέφος οὐραίνιον τόδ'
 ὀρῶμαι.

ἐποίησε δὲ τινα στίχον καὶ σπονδεῖῳ τῷ παραλήγοντι κε- 10
 χρημένον·

ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλλοῖς ἢ ταῦς ἡμῶν πειθαρχῆ.

⁹ Περὶ μὲν οὖν τοῦ τετραμέτρου ταῦτα. Τῷ δὲ τριμέτρῳ
 Σιμίας ὁ Ῥόδιος ὄλον ποιημάτιον ἔγραψεν, ὡς τὸ·

ἰστία ἄγνὰ ἀπ' εὐξείνων ἰ μέσα τοίχων. 15

Τὸ δὲ δίμετρον καταληκτικὸν, καλεῖται μὲν παροιμιακόν,
 διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι·^u οἶον·

πότε δ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε.

καὶ κόρκορος ἐν λαχίνοισιν.

ἀλλὰ παροιμίαι εἰσὶ καὶ ἐπικαὶ καὶ ἰαμβικαὶ, καὶ οὐ τοῦ- 20
 του τοῦ μέτρου^x μόνου, ὥστε οὐκ εἰκότως^y αὐτὸ μόνον

21. Οὐκ εἰκότως παροιμιακόν] Οὐ καλῶς λέγει τοῦτο ὁ Ἑφαιστίων, οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα, παροιμιακόν αὐτὸ καλεῖσθαι, εἴ τινες γρά-

IV, 72? οἱ μὲν οὖν δόξης χά-
 ριν ΑΛΑΖΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ,
 τὰ τοιαῦτα προσποιῶνται, ἐφ'
 οἷς ἔπαινος ἢ εὐδαιμονισμός·
 οἱ δὲ κέρδους, ὧν ἀπόλαυσις
 ἔστι τοῖς πέλας, καὶ ἂ διαλα-
 θεῖν ἔστι μὴ ὄντα, οἶον
 λατρὸν, ἢ ΜΑΝΤΙΝ σόφρον.

p) Ἄρεος κίνησιν D.

q) καλουμένῳ om. N.

r) τίνες οὖν Fl.

s) τῷ δὲ τριμέτρῳ — ὡς τὸ
 om. Fl. περὶ — ταῦτα om.
 Turn. Ambo habent M. C.

t) Sic ed. Turn. μέσα τοῖ

ΠΕΡΗΛΕΣΤΙΟΝ.

ἔχων Fl. B. ἐστία-μέσα τοί-
 χων M. C. locum corruptum
 putant Micyllus et Hotchkis.

u) οἶον ex D. Καὶ κόρκο-
 ρος. Vide Schol. Nicandri p.
 41. ed. Colon. Schol. Aristoph.
 Vespp. 239.

x) μόνου Fl. Mss. μόνον
 Turn.

y) παροιμιακόν τοῦτο μόνον
 Turn. De loco Cratini vide
 Hemsterhusium ad Aristoph.
 Plut. p. 197. [Runkel. in Cr.
 Fr. p. 42. et Lucas in Diss. de
 Crat. et Eupol. p. 68.]

G. 47 παροιμιᾶν καλοῦσι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσι συνεχῆ αὐτῶ ἐχρήσατο.

σιγᾶν νῦν ἅπας ἔχε σιγᾶν·
καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει·
5 ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατὴρ ἐστὶ,
πλέομεν δ' ἄμ' Ὀδυσσεῦ θείῳ.

P. 27 πρῶτος δ' Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ² μεγέθει τούτῳ, ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ. Τὸ γὰρ·

10 Ἐρασμονίδη Χαρίλαε
ἐφθήμερες ἐστὶν ἀναπαιστικόν. Ἐχρήσατο δὲ τῷ πρώτῳ ποδὶ καὶ ἰάμβῳ,^a ὡς καὶ ἐκ τοῦ παραδείγματός ἐστι δῆλον· καὶ σπονδείῳ,
Δήμητροί τε χεῖρας ἀνέξων.

φαντες παροιμίας, κατεχρήσαντο τῷ μέτρῳ, καὶ ἰαμβικῶν καὶ ἐπικῶν οὐσῶν παροιμιῶν. Ὡς γὰρ τὸ Ἀριστοφάνειον μέτρον, καλπερ Ἀριστοφάνους μὴ εὐρηκότος, ὅμως τῷ καταχρησασθαι τοῦτον αὐτῷ, ἄνομόςθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέσχετο· ὡσαύτως καὶ ταῦθα· ὥστε μάτην Ἡφαιστίων ἐμέμψατο.

12. Καὶ ἰάμβῳ] καλῶς πᾶν ὁ Λογγῖνος ἐποίησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δέχεται τὸ μέτρον τοῦτο ἰαμβόν· καὶ φησὶν, ὅτι ἐν τῷ δακτυλικῷ μέτρῳ μετὰ τὴν πρῶτον τροχαῖον ἰαμβος εὐρίσκειται, καὶ οἱ ἄλλοι (ἀνάπαιστοι) οἶον,

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προς   τροχαῖος καὶ
ἐφῆ πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.   λοιπὸς ἰαμβος καὶ ἀνάπαιστοι·

z) Pro μεγέθει coniecerat Marklandus legendum μέτρῳ. Sed recte se habet textus. Infra in Cap. de Ion. a min. τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν, τὸ μὲν ἐπισημώτατόν ἐστι τὸ τετράμετρον κ. τ. λ. „Fl. μεγέθη. Saepe ita ei et η et οι et υ miscentur in Fl. ut in omnib. libris. Pro χαρίλαε habet χαρίλας.“ D'ORV. Lectio ed. Flor. videtur merus typorum error; quam tamen, modo metri lex pateretur, admittendam esse putet fortasse aliquis

propter Athenaeum. X. p. 415. E. Ἀρχίλοχος δὲ ἐν τετραμέτροις Χαρίλαν εἰς τὰ ὅμοια διαβέβληκεν, ὡς οἱ κωμωδιοποιοὶ Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον. Ex Athenaei Epitoma Eustathius ad Od. I. p. 1630, 8. = 356, 46. τίς χαρίλας κατὰ Ἀρχίλοχον. Adde Aelianum V. H. I. 27. [et Liebel. in Reliq. p. 132 sq.]

a) ὡς καὶ ἐκ τ. Sic C. ὡς ἐκ τε π. Fl. B. D. H. ὡς καὶ ἐπὶ τ. π. Turn.

ἀναπαιστῶ δὲ τῶ πρώτῳ ἐπὶ δύο ^b μόνον στίχων κεχρησθαι G.48
δοκεῖ·

ἰρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων·

καὶ πάλιν,

φιλέειν στυγνὸν περ ἕοντα.

5

ταῦτα δὲ ἀμφοτέρω κατὰ συνεκφώνησιν ἴαμβον ἔχει τὸν
πρῶτον πόδα.

β. ° Τῶ δὲ ἀναπαιστικῷ ὑποστέλλοιτο ἂν καὶ τὸ
ΠΡΟΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚΟΝ ὑπ' ἐνίων καλούμενον, οἷον
τὸ τετράμετρον τοῦτο Ἀριστοφάνειον, 10

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ^d ἐπέοντο βροτῶν,

γίνεται ^e γὰρ, ἐκάστου τῶν πρώτων τριῶν ποδῶν ἀναπαί-
στων λελυμένου εἰς τὸν προκελευσματικόν, ^f δίμετρον
ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. Τινὲς δὲ αὐτὸ κατὰ πόδα
διαιροῦντες πυρρίχαϊκὸν καλοῦσι· τοῖς δὲ χαριεστέροις ^{G.4}
δοκεῖ ἀναπαιστικὸν εἶναι, ἀντὶ ἐκάστου ἀναπαιστού προ- ¹⁵

6. [ἴαμβον ἔχει] Τοῦτο φησιν, ὅτι τὸ ΕΡΕΩ καὶ τὸ ΦΙΛΕΕΙΝ ἴαμβοι γίνονται κατὰ συνίτησιν τῶν δύο ἐν γινομένων, ΕΡΩ, ΦΙΛΕΙΝ. Καὶ ἔστιν, ὡς ἔοικε, ἰωνικὴ διαίρεσις, ἐπεὶ διὰ τινὰ αἰτίας ἐπὶ μόνων τούτων καθαρῶς ἐχρήσατο τῷ παραδείγματι τοῦ ἀναπαιστού ἐν ἀρχῇ.

8. [ὑποστέλλοιτο ἂν] Ἀντὶ τοῦ ὑποπίπτει, καθότι τῆς ἀναπαιστού διαλυθείσης μακρᾶς ὁ προκελευσματικὸς γίνεται.

13. [Εἰς τὸν προκελευσματικόν]. Ἐκ γὰρ τῶν πρώτων δύο προκελευσματικῶν γίνεται μία συζυγία ἀναπαιστικῆ, καὶ ἐκ τοῦ ἐξῆς προκελευσματικοῦ, καὶ τοῦ τελείου πόδος, ὄντος ἀναπαιστού, ἡ δευτέρα συζυγία· ὥστε γίνεσθαι αὐτὸ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ διὰ μέτρον μετρούμενον, τοῦτ' ἔστιν ἔχον τελείους τέσσαρας ἀναπαιστους. Εἰκότως δὲ ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς λήγοντα ἔταξεν ἀναπαιστον, ὅτι δάκτυλον ἂν ἴσως ἦν ὁ διαλυθεὶς, ἢ ἄλλος ἰσόχρονος, οὐχὶ ὁ ἀναπαιστος.

b) Sic C. δύο μόνων Turn. μόνων δύο Fl. mox πάλιν de-
sunt Fl. et aliis. De hisce ex-
emplis plenius agetur infra in-
fra in capite De Asynartetis.

c) δὲ et mox ἂν desunt Fl.
B. H.

d) ἐπέοντο Fl. et Mss.

e) δὲ Fl. B. et mox λελυ-
μένων.

f) δίμετρον. Sic C. M.
τετράμετρον Fl. Turn. et alii.
Marius Victorinus p. 2546.

Nam ex Dimetro Anapaestico
Trimeter (lege Tetrameter)
Proceleusmaticus figurabitur

κελευσματικῷ παραλαμβανομένου ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν· ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας φυλαττομένου αὐτοῦ καθαροῦ, καὶ μὴ λελυμένου.

γ. Ὡσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι ΛΟΓΑΟΙΔΙΚΟΝ, 5 οὕτω καὶ τοῖς ἀναπαιστικοῖς, τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον· οὗ ἐστὶν ἐπισημότερον, τὸ μετὰ τέσσαρας πόδας αὐτὸν ἔχον τὸν βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος γίνεται καὶ σπονδειῶς καὶ ἰαμβος. Καλεῖται μὲν οὖν Ἀρχεβούλειον, ἀπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου ποιητοῦ χρησαμένου 10 αὐτῷ κατακόρως· γέγραπται δὲ καὶ Καλλιμάχῳ [Fr. Bentl. CXLVI. ed. Ern. p. 500.]

Ἄγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα ἢ τῶδ' αἰδεῖν·

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ ἀναπαιστού· ἀπὸ δὲ σπονδειού,

Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἄμαζαν ἦδη.

15 ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

Φιλώτερα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἴωνα.

τούς δὲ μετὰ τὸν πρῶτον ἰ πόδα τρεῖς, οἱ μὲν ἐν συνεχείᾳ γράψαντες τὸ μέτρον, πάντως ἀναπαιστούς ἐφύλαξαν. Ἄλκμᾶν δὲ που καὶ σπονδειούς ἰ παραλαμβάνει.

7) Ἐχον τὸν βακχεῖον] Εὐρήσεται οὖν πρὸς τῇ τέλει ἰαμβος καὶ μ'α συλλαβή, ἵνα ἢ καταληκτικὸν εἰς διούλλαβον· ἐπεὶ καὶ χαίρει τῷ ἰάμβῳ ὁ ἀναπαιστος, ὡς ἀπὸ βρυχίας ἔρχομένῳ· ὥσπερ ἰ δάκτυλος τῷ τροχαίῳ διὰ τὴν μακράν.

versus, longa eius in breves soluta, et syzygia in simplices pedes divisa.

g) ἔχοντα C.

h) τῶδ'. Ita Bentleius [probante Ern., dissentiente Pauwio in Not. p. 119.] ad Callimachum pro librorum lectione [servata a Turn. P.]

τῶν δ'. Mox αἰδεῖν mavuli Ernestus. Paullo post hiatus vitandi causa, φιλωτέρῳ ἄρατι γὰρ οἱ reponendum suade Ernestus, remittens ad Schol. Aristoph. Plut. 388.

i) πόδας Fl. H.

[k) Cf. Welcker. *Fragm. Alcm. Lyr.* p. 12. 2.]

ΚΕΦ. Θ.

ΠΕΡΙ ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συν-G.50
τίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικὰς· ὡς ἐπίπαν^{P. 29}
δὲ, ¹ ὅτε καταληκτικὸν ἐστὶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλι-
δα περαιούται, τοῦτ' ἐστὶν, εἰς ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον
διὰ τὴν ἀδιάφορον. Περαιούται μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν 5
ἰδίαν, τὸν δάκτυλον, ἢ κρητικὸν, οἶον, δίμετρον μὲν, τὸ,
ἰστοπόνοι ^m μείρακες.

1. Το χοριαμβικὸν] δέχεται τὸν χοριαμβον καὶ τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας· ὅτε δὲ καταληκτικὸν ἐστὶ, τότε τὸν τελευταῖον βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν, ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν, τὸν καὶ ἀμφίμικρον, συνεχίστηρον· Γίνεται δὲ καὶ διαλυομένης τῆς πρώτης μακρῆς εἰς δύο βραχεῖας ἢ πεντασύλλαβος [ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη. Μὴ διαλεινόμενης γὰρ τῆς πρώτης μακρῆς, ἴδει μᾶλλον τροχαῖκόν καλεῖσθαι. Ἐπεὶ δὲ διαλύεται ἡ πρώτη μακρὰ, χοριαμβικὸν κέκληται. Ὁ γὰρ χοριαμβος ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου συγκείται, ἤγουν μακρῆς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρῆς.]
2. Ἐπίμικτον] Ἐπίμικτα καλεῖ, τὰ ἔχοντα ἐπιμίκτους συζυγίας· ἐπίμικτα δὲ καθ' ὅ καθ' ἑαυτὸν μικτὸς ὁ χοριαμβος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τετρασύλλαβοι, ἐκ δύο ποδῶν ἀπλῶν ὄντες. Εἰ οὖν καθ' αὐτὸν μικτὸς, ἄλλο προσλαβὼν ἐπίμικτος ἴσται.
7. Ἰστοπόνοι] Τὸ ἸΣΤΟΠΟΝΟΙ ΜΕΙΡΑΚΕΣ, χοριαμβικὸν δέ-

1) καὶ addunt Fl. B. H.

m) Μείρακες. Hoc exemplum subiungas Piersoni notae ad Moerin. p. 262. In verbis Cratini citandis metrum iugulavit Vir doctissimus. Re-
pone, quemadmodum apud Suidam legitur; Ποδαπόους ὑμᾶς ἴσαι φάσκων, ὦ μείρακες,

οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν. Suidae locum tangit Hemsterhusius ad Lucianum T. I. p. 260, ubi αὐτοῖς omnino retinendum esse cuius statim patebit inspicienti Nostrum paullo supra p. 18. 6.

n) Ita em. Tyrwhittus, qui et sequentia uncinis inclusit. πενταδάκτυλος edd.

G. 51 τρίμετρον δὲ, ° οἶον,

οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί-

τετράμετρον δὲ,

αἰ P Κυθέρειας ἐπιπνέει ὄργια λευκωλένου.

5 ἀλλὰ τῷ ταῦτα συνεχέστερα εἶναι, ἀπρεπέστερά ἐστι.

Τὰ δὲ εἰς τὸν ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον, δίμετρα μὲν, τὰ
ἐξ⁹ Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους, [Fr. XIII. ed. Dind.]

οὐκ ἐτός, αἰ γυναῖκες,

P. 30

πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς

μετρὸν ἐστι· μετρεῖται δὲ κατὰ διποδίαν καὶ τοῖτο, δηλαδὴ τὸ χοριαμβικόν. Μόνον γὰρ τὸ δακτυλικὸν βαίνει κατὰ μονοποδίαν. Ἐπεὶ οὖν οἱ τετρασύλλαβοι πόδες οὐκ εἰσὶν ἀπλοῖ, ἀλλὰ διπλοῖ, ὥσπερ καὶ ὁ χορίαμβος· διπλοῦς γὰρ ἐστὶν ἐκ τροχαίου καὶ λάμβου· οὐ δύναται κατὰ μονοποδίαν, μετρεῖσθαι ὡς τὸ δακτυλικόν· καὶ τούτου ἕνεκεν, φαίμεν ἂν εἶναι τὸ παρὸν χοριαμβικόν, τὸ ἸΣΤΟΠΟΝΟΙ ΜΕΙΡΑΚΕΣ, δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ τροχαίου καὶ λάμβου, καὶ αὐθις τροχαίου καὶ βραχείας συλλαβῆς περιττῆς. Οὕτω μὲν οὖν ὅταν ὡς ἀπλοῦς αὐτοὺς θεωρῶμεν, ἐπεὶ ἐν γὰρ τῇ συνθέσει, ἄλλως ἔξει τὰ κατ' αὐτούς. Ἀντίκα γὰρ τὸ ἸΣΤΟΠΟΝΟΙ ΜΕΙΡΑΚΕΣ, ἐστὶ χορίαμβος ὁ πρῶτος πούς· ὁ δὲ τελευταῖος περιουῖται εἰς δάκτυλον [s Ἀδιάφορον.] Ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα, ἅμα τῷ λάμβῳ βακχεῖον ποιεῖ, ὅτε μακρὰ ἐστὶν, ἢ ἀμφίβραχυν, ὅτε βραχεῖα ἐστὶν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν κατακλιδα. [Δάκτυλον] Ὁ γὰρ δάκτυλος ἔχει τὴν τελευταίαν μακρὰν, ἢ χορίαμβος ἐστὶν· οἷον ἐστὶ κἀνταῦθα τὸ ΜΕΙΡΑΚΕΣ.

2. Οὐδὲ λεόντων] Τὸ ΟΥΔΕ ΛΕΟΝΤΩΝ ΣΘΕΝΟΣ ΟΥΔΕ ΤΡΟΦΑΙ ἀμφίμακρός ἐστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι.

4. Λευκωλένου] Ὁμοίως καὶ τὸ ΛΛΕΝΟΤ ἀμφίμακρον ἀντὶ δακτύλου. Εἰς γὰρ δάκτυλον γίνεται ἢ κατακλις, τῶν πρώτων χοριαμβῶν ὄντων.

8. Γυναῖκες] Πρῶτος, χορίαμβος· καὶ ὁ τελευταῖος, ἴαμβος ἐνδίων μὲν συλλαβῇ, τῇ μακρᾷ δηλονότι, τοῦτ' ἐστὶν οὕτως ὡς ἔχει, ἀμφίβραχυν.

ο) οἶον om. Fl. H. mox nonnulli habent τρίμετρα et τετράμετρα.

p) Κυθέρειας C. et mox, οἶον δίμετρα.

q) Αἰολοσίκωνος. De titulo huius fabulae vide Casaubonum ad Athenaeum III. 15. IX, 6. [et Dindorf. Fragment. Aristoph. p. 120. Ranke de Vita Aristophanis p. CCCLX.

Ceterum pro οὐκ ἐτός edd. Turn. P. scribunt ἔτος, quod P. in Not. recte correxit.]

r) τοῦ mavult Pauwius.

s) Voces uncinis inclusae Pauwii monitu insertae sunt.

t) L. παρὰ Pauwius.

u) [Al. χορίαμβός ἐστιν οἶον. Sic in Addend.]

v) L. δίταμβος cum Pauwio.

φλώσιν ἐκάστοι ἀνδρες·
δεινὰ γὰρ ἔργα θρωῶσαι
λαμβάνόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

τριμέτρα δὲ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος, [Fr. XXII. ed. Fisch.] G. 52
δακρυόεσσαν τ' × ἐφίλησεν αἰχμῶν·

τετράμετρα δὲ, ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, ὧ οἷα ταυτὰ τὰ 5
Σαπφούς [Fr. XII. ed. Neue.]·

z δεῦτε νῦν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοι τε Μοῖσαι.

Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου
ἄσματος ἐκ τριβράχους καὶ ἱαμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοι- 10
νὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἱαμβικῆς, [Fr.
XXIII, ed. Fisch.]

a ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πετρύγεσι κούφαις.

πολὴ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλειδί τὴν δευτέραν συ-
ζυγίαν ἱαμβικὴν ἔχον, οἷον ἐστὶ παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι, 15
[Fr. XXIV. ed. Fisch.],

4. Τριμέτρα δὲ] Τὰ τριμέτρα δύο ἔχουσι χοριάμβους, καὶ ἓνα ἱαμ-
βον καὶ συλλαβὴν· τὰ δὲ τετράμετρα, τρεῖς χοριάμβους καὶ ἓνα
ἱαμβον, καὶ συλλαβὴν· τριμέτρον χοριαμβικόν,
Δακρυόεσσαν τ' ἐφίλησεν αἰχμῶν·

τετράμετρον,

Δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοι τε Μοῖσαι.

13. Ἀναπέτομαι] Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ τριβράχους καὶ τοῦ ἱαμβου συζυγία,
λύσις ἐστὶν ἱαμβικῆς τε συζυγίας καὶ χοριαμβικῆς· ἱαμβικῆς μὲν, τοῦ
πρώτου ποδὸς κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν, λέγω τὴν μακρὰν,
διαλυομένην εἰς δύο βραχείας· χοριαμβικῆς δὲ τῆς πρώτης μα-
κρᾶς, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας, καὶ τῆς ἐξῆς οὐσης βραχείας.
Γίνεται οὖν τῆς ΑΝΑΠΕΤΟΜΑΙ λέξεως τὸ ΤΟΜΑΙ τριβράχους,
τῆς ΜΑΙ συλλαβῆς τοῦ ἱαμβικοῦ, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας.
Καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ΔΙΠ ΠΡΟΣ ΟΛΤΜ χοριάμβου, διαλύεται ἡ ΔΗ
μικρὰ, καὶ γίνεται ἕτερος τριβράχους, καὶ μένει τὸ ΟΛΡΜ ἱαμ-
βικόν.

x) ἐφίλησαν. N.

y) οἷον Fl. H.

z) δεῦτε νῦν C. δεῦτέ νῦν
alii. [Turn. P. quibus accedit
Neuius p. 70.] Si legeris, in-
quit Bentleius, δεῦτε νῦν ἃ
similis erit Horatiano, *Te
Deus oro, Sybarin cur pro-
peres amando.*

a) Hoc fragmentum uno
versiculo auctius legitur apud
Scholiasten Aristoph. *Avv.*
1372. διὰ τὸν ἔρωτ' οὐ γὰρ
ἔμοι τέλει συνηβᾶν. Ubi cor-
rigendum esse οὐ γὰρ ἔμοι
παῖς ἐθέλει συνηβᾶν, me
docuit eruditissimus Porso-
nus.

ἐκ ποταμοῦ ἢ πανέρομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

παρά δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐπιφάνειω [Fr. XXIV. ed. Dind.],

G.53 οἶδα μὲν ἄρχαϊόν τι δρῶν, κοῦχὲ λήθη' ἑμαντόν·

P.31 καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὄλον ποιήματα τὸν
5 Ἐπιφάνειον συνέθηκε, [Fr. Bentl. XXXVI. ed. Ern. p. 427.],

δαίμονες εὐνυμότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχαί.

Ἐπιφάνειος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἰς ὧν τῆς Ἡλιάδος,

9. Εἰς ὧν τῆς Ἡλιάδος] Ἐπιφάνειος γὰρ λέγονται εἶναι τραγῳδοί· διὸ καὶ Ἡλιάδος ὠνομάσθησαν· ὧν εἰς ἑστίν οὗτος ὁ Φίλικος. Ἐπιφάνειος.

δ) παρέρομαι C. M., quae non varia est lectio, sed merus scribae festinantis error, et ρ pro μ exarantis.

ε) Ἐπιφάνειος. Sic Fl. B. H. Ἐπιφάνειος C. Ἐπιφάνειος Turn. De hac Aristophanis fabula vide Hemsterhusium ad Plut. p. 233. [et Dindorf. in Fr. Aristoph.]

δ) ἄρχαϊόν τι δρῶν. Sic Fl. cum Mss. ἄρχαϊόν τ' ἰδῶν Turnebus, typorum forsitan errore, nam in corrigendis recte emendatur. Hoc tamen, utcumque sit, pravam Turnebiani textus lectionem in Aristophaneorum fragmentorum collectione adoptat Brunckius.

ε) Ἐπιφάνειος. Sic Fl. et Mss. [quod quoque legi vult D'Orvill. in Vanno crit. p. 444.] Ἐπιφάνειος Turn. Lego Bentleyum ad Callimachi fragmenta [p. 427. ed. Ern.] Strabo IX, p. 421. C. ed. Paris. Τοῦ δὲ Μαχίρειος ἀπόγονόν φασι ΒΡΑΓΧΟΝ τὸν προσιατήσαντα τοῦ ἐν ΔΙΔΥ-

ΜΟΙΣ ἱέρον. Vide etiam XIV. p. 634. C. D.

[f] Naekius in commemoratis Schedis criticis p. 18. vult Φίλικος, non Φιλίσκος. Aug. Meineke in Quaestionum scenicarum spec. III. p. 58. illum adpellat *Philiscus*. Ante eum Santen. ad Terentianum Maurum T. II. p. 325. haec „Adsentia enim Doctis nescio quibus apud Salmasium ad Simmiae Alas. p. 185. et Tournio, qui verum huius Poetae nomen *Philiscum* fuisse notat ad haec Suidae: Φιλίσκος Κερκυραῖος Φιλώτου υἱός, Τραγικός, καὶ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου ἐπὶ (Cod. L. ὑπὸ) τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου γεγνηώς· καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ (addidi ex Leid. Cod.) Φιλίσκων (Codex. Φιλίσκειον) μέτρον προσηγορεύθη, ἐπέπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο etc.]

g) De Tragicorum Pleiade vide Fabricium Bibl. Gr. II. XIX. p. 688. [et Naekii perdoctam disputationem de sin-

^h ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα ·

τῇ χθονίῃ μυστικῇ Δημητρὶ τε καὶ ⁱ Περσεφόνῃ καὶ Κλυ-
μένῳ τὰ δῶρα.

τοῦτο δὲ καὶ ἀλαξονεύεται εὐρηκέναι ^k Φίλικος λέγων,

λεμάλον δὲ γεγονόσιν οὗτοι, ἄριστοι τραγικοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι,
Ὀμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Δυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φίλικος,
Διονυσιάδης, Αἰαντιάδης.

gulis Pleiadi Tragicorum vulgo adscriptis poetis in eisdem Schedis criticis. Halis Saxonum, 1812, 4. 32 pp. Nonnulla quoque proponit Aloys. Capelmannus in principio diss. suae, inscriptae: Alexandri Aetoli fragmenta collecta et illustrata. Bonnæ, 1829. 8.] Pro Κερκυραῖος N. habet ποροφαῖος.

^h) ἑξαμέτρον Fl. et ali.

ⁱ) Περσεφόνῃ Turn C. [et Pauw.] κεκλημένῳ N. pro καὶ Κλυμένῳ.

^k) Φίλικος D. [Sic quoque Fl. et D'Orvill. in Vanno crit. p. 444.] Salmasius ad [Simmiae Rh.] Alas p. 244. [p. 185 sq. ed. Paris 1619.] Perperam apud Atilium Fortunatianum in Arte p. 2678. Phalaeccium metrum pro Philicium, scriptum est. Sed et Phalaeccus apud eundem male pro Philicus legitur, ubi dicit Phalaeccum conscripsisse hymnos Cereri et Liberæ tali genere metri. Philicus enim non Phalaeccus hoc metro carmen in honorem Cereris et Liberæ composuerat, cuius initium τῇ χθονίῃ μυστικῇ Δημητρὶ etc. quem versum sic ibidem latine

reddidit, aut imitatus est Fortunatianus. *Frugiferae sacrae Deae, quae colitis mystica, iunctaeque Iovi nefasto. Frugifera Dea est Δημήτηρ· Iupiter nefastus, ὁ κλύμενος, hoc est, Pluto. Iuncta Iovi nefasto, Proserpina.* [Quae Naeke in Schedis crit. p. 18 sq. de hac re disputat, cum illa commentatio certo in paucorum manibus sit, huc adscribimus. Sunt autem.] Noster (Poeta) omnino Φίλικος appellandus est, non Φιλίσκος. Φίλικον dictum vidimus supra ab Hephaestione eiusq. Scholiasta, ad quem Pauw. p. 123. „Φίλικος) Ita legendum: — in aliis Membranis etiam male hic Φιλίσκος.“ Alter perperam Φιλίσκος. Pauwio praeciverant duo viri, Salmasius ad Simmiae Rh. Alas p. 185. 6. (Paris. 1619.)“ — hexametra sunt, quae Philica Marius Sacerdos appellat in libro de metris, a Philico Coreyraeo poeta τῆς πλειάδες, qui sub Ptolemaeo Philadelpho vixit, — Hunc Philicium docti viri, Philiscus ut vocetur, contendunt: et quibuscunque locis apud auctores Φίλικον scriptum repe-

kk καινογραφοῦς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί,
δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

G.54 ψεύδεται δέ· πρὸ γὰρ αὐτοῦ Συμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρή-
σατο ἔν τε τῷ Πελέκει,

4. Ἐν τῷ Πελέκει] Σύγγραμμα ὁ Πέλεκος. Ἐπεὶ κατὰ μίμησιν
πελέκνος συντέθειται· μακρῶν γὰρ ἐκατέρωθεν τέθεικεν· ἔστι δὲ
καὶ Σφαῖρα, καὶ Θρόνος, σύγγραμμα καλούμενον.

riunt. in Φιλίσκον mutant. quod miror: cum ipse Φιλίσκον sibi nomen esse illo versu, quem supra ex Hephaestione attulimus, testatus sit; ubi si Φιλίσκον legerimus, non stabit versus. Fuere quidem et Φιλίσκοι in terra Graecia, sed hic Φίλικος vocabatur. Versus hic est: καινογραπῆς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς. In eandem sententiam sed paullo copiosius disputat Vessius l. l. de P. Gr. p. 218. qui apud Marium Plotium in Arte de Metris Col. 265. P. quod carmen *Philicum* vocatur, *Philicium* corrigi iubet. Marius nunc ad manum non est, sed profecto a Φίλικος non potest carmen *Philicum* dici, ac miror non idem Salmasium vidisse, iusi apud hunc error calami vel typorum est. *Philicium*, Φιλίκιον, quod Suidas et Eudocia Φιλίσκιον in errorem delati vel aliorum auctoritate vel quod Φίλικος minus usitatum esset nomen quam illud. Post alios testes etiam Tzetzes commemorari potest quem vidimus [Περὶ γένους — Ἀνκόφρονος] Φίλικον

appellare. Quam igitur Salmasio et Vossio praeceuntibus assumserant lectionem Pauw. et Kuster. ad Sidam, eam rursus auctor exstitit ut commutarem cum altera, Toup. Em. in S. P. III. p. 546. z. Lps. „Nimirum syllaba secunda τοῦ Φιλίσκος, quod viros doctissimos fugit, nunc longa, nunc brevis est.“ Sane hoc et me fugiebat, indoctum. Delirat ubi semel in hanc quaestionem de correptione ante consonantes incidit Toup. Cuius nunc in memoriam mitri recurrit disquisitio de „*Liquidarum* natura parum hactenus perspecta“ ut in Indice ad Adenda in Theocr. p. 402. Illic abusus fuerat pluribus optimorum scriptorum partim dudum ab ipso demum corruptis locis, ut demonstraret — heresco referens —, ante μφ, λμ, μπ, ντ, ργ, posse corrigi. etc.“ Adde quoque Santen. ad Terentianum Maur. T. II. p. 325 sq.]

kk) καινογραφοῦς Mss. et mox ὑμᾶς. Καινογραφῆς — ἡμᾶς Turn. [Censor Edin. damnat formas καινογραφοῦς et καινογραφῆς tanquam so-

Ἀνδροθέει δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερῶς ἰ μηδοσύνας ἦρα
 ἢ τίνων Ἀθάνη.

κᾶν ταῖς Πτέρυξι,

ἢ λεύσετε τὸν γᾶς τε ὁ βαθυστέρνου ἀνακτὶ ῥ ἀκμονίδαν τ᾽ 5
 ἄλλυδις ἰδράσαντα.

πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φίλικος, οὐχ ὡς πρῶτος εὐρηκῶς τὸ
 μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα
 ποιήματα γράψας.

Ioecas monetque legendum esse
 καινογράφου. Pauw.] καινο-
 γραφῆς. D'Orvill. „καινογρα-
 φοῖς. Cod. καινογραφοῦς.“

l) κηδοσύνας N.

m) τίνων praefert Salmasius.

n) λεύσσε με. Salm. [λέν-
 σετε. Fl.]

o) βαθύστερον. M. C. D.
 [βαρυστέρνου. Fl.]

p) ἀκμονίδαν ἄλλυδις δρᾶ-
 σαντα M. C. ἀκμονίδαν ἄλ-
 λυδος ἰδράσαντα Fl. et sic fe-
 re alii. ἰδρασσασα Turn. Sen-
 sus est interprete Salmasio:
*Vide me, qui laetae terrae
 rex sum, quiq̄ue Caelum in
 alia sede constitui.* Hesy-
 chius: Ἀκμονίδης ὁ Χάρων
 καὶ ὁ οὐρανός· Ἀκμονος γὰρ
 παῖς. Eustathius II. Σ. p. 1154,

23. = 1209, 49. Ἀκμων δὲ
 ὅτι καὶ ὁ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐξ-
 ῥέθη λέγεται πατὴρ διὰ τὸ
 ἀκίματον τῆς οὐρανόθεν κινή-
 σεως, ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ ὁ
 Ἄτλας εἰληπται, καὶ ὅτι ἀκμο-
 νίδαί οἱ οὐρανόθεν, δηλοῦσιν
 οἱ παλαιοί· ὡς δὲ Ἀκμονος ὁ
 οὐρανός, ὁ Ἄλκμων, φασίν,
 ἱστορεῖ. Etymolog. M. p. 49.

46. Ἀκμων σημαίνει τὸν τε
 σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς
 τύπτουσι, καὶ τοῦ οὐρανοῦ
 τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν
 γενεαλογοῦσι· Καλλίμαχος·
 Τῷ περιδινῆεντ ἄκμονίδην
 ἔβαλεν. Plura non exscribam.
 [Cf. omnino de posteriori Sim-
 miae loco Mehlhorn. Anthol.
 Lyr. Lips. 1827. edit. p. 66
 b. et p. 123.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΥ.

G. 55
P. 32 ΤΟ ἀντισπαστικὸν τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει
 τρεπομένην, κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ^α εἰς τὰ τέσσαρα
 τοῦ δισυλλάβου σχήματα· τὰς δὲ ἐν μέσῳ, καθαρὰς ἀν-
 τισπαστικὰς· τὴν δὲ τελευταίαν, ὅποτε ἐστὶν ἀκατάλη-
 5 πτον, ἰαμβικήν· ἐὰν δὲ ^β που ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβι-
 P. 33 καῖς, οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην
 κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς
 ἐπομένην. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος πούς εἰς
 τριβραχυν. Καὶ ἔστιν ἐπίσημα ἐν αὐτῷ τάδε· πενδη-
 10 μιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον ^γ ΔΟΧΜΙΑΚΟΝ, οἶον,

1. Τὸ ἀντισπαστικὸν] Τὸ ἀντισπαστικὸν δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον, ἢ ἐπίτετον τέταρτον, ἢ παλινα τρίτον, ἢ διτρόχαιον· τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς ἰαμβικὰς· τὴν δὲ τελευταίαν ὅτε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ὅτε δὲ καταληκτικόν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἐπομένην συζυγίαν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρῶτον πόδα εἰς τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.

5. Ἐὰν δὲ που] Τοῦτο φησὶν, ὅτι ἐὰν ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς ὁ ἀντίσπαστος, οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοὺς δισυλλάβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν, τίθεται ὁ ἀντίσπαστος· καὶ πάλιν ὁ πρῶτος αὐτοῦ πούς τρέπεται εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους· Ἔστι γὰρ ἡ πρώτη διποδία ἀντίσπαστος, ἢ δευτέρα ἰαμβική, καὶ ἡ τρίτη πάλιν ἀντίσπαστος, καὶ τρέπεται κατὰ τὸν πρότερον πόδα· τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γὰρ ἐστὶ· κῶλα δὲ, ποδῶν ἀπλῶν δύο, καὶ συλλαβῆς.

g) τὰ deest Turn. Mox
 τετρασυλλάβου C. cum δισυλ-
 λάβου in marg.

r) ποῦ deest Fl. B. H. et
 forte aliis.

s) δογμαϊκὸν edd. et Mss.
 nonnulli. Sed alterum prae-
 stant C. Marius Victorinus, p.
 2534. Plotius p. 2657. alii-
 que: et sic dudum emendavit

κλύειν μαλετα
 τὸν ἔγχωριον.

G. 56

ἐφθημιμερὲς δὲ, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον, [Fr. VI.
 ἐν Κοριαννοῖ. coll. Runk.]

u ἄνδρες, πρόσχετε τὸν νοῦν
 ἔξενήματι καινῷ,
 συμπτύκτοις, ἀναπαίστοις.

5

δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκῶνειον, αὐ-
 τοῦ^x τοῦ Γλύκωνος εὐρόντος αὐτό.

5. Ἄνδρες] x Ἐκ Κοριάντῶν, ὡς κατὰ ἄπλοῦν δὲ πόδα βαῖνον, ἐφθημιμερὲς εἴρηται. ἴσθι δὲ ποδῶν ἄπλων τριῶν, καὶ συλλαβῆς. ἴσθι δὲ ὁ πρῶτος πούς, τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος· εἶτα λαμβος καὶ συλλαβή.

Meibomius ad Aristid. Quint. p. 266. ex Etymolog. M. p. 285, 25. qui sic se habet: Δογμακός, εἶδος μέτρον ἀντισπαστικῶν· ἴσθι δὲ μονόμετρον ὑπερχατάληκτον·

Ἐγὼ δ' οὔτε σοὶ — ἴσθι δὲ Εὐριπίδου Φοινισσῶν. (357.) Πολλὰ ῥυθμῶν ὀνόματα καὶ ἄλλα· ἀτὰρ δὴ καὶ ταῦτα, ἴαμβος, ἰαμβικός· δάκτυλος, δακτυλικός· παίων, παίτριτος. οὔτοι μὲν οὖν ὀρθοί εἰσι ῥυθμοί, ἐν ἰσότητι γὰρ κίηται· ἢ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, ἢ δυὰς πρὸς τριάδα, ἢ τριάς πρὸς τριάδα· ἢ τριάς πλεονεκτεῖται μονάδος. ἐν τῷ δογμακῷ, τριάς ἴσθι πρὸς πεντάδα, καὶ δυὰς ἢ πλεονεκτοῦσα. οὔτος οὖν ὁ ῥυθμὸς οὐκ ἠδύνατο καλεῖσθαι ὀρθός· ἐκλήθη τοίνυν δογμακός, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνισότητος μείζον κατὰ τὴν εὐθειαν κρίνεται. καὶ τὸ μέτρον οὖν δογμακόν, ὡς ἐπιπιτόντων ἐν αὐτῷ τῶν ὀκτιῶ χρόνων.

[t] „τόν pro τό ante Pavium iam scripserat Scaliger in Poet. 2. 19.“ Santen. ad Tereñtian. Maurum. T. II. p. 129.]

u) Pherecratis versus, (vide infra XV, 15.) e Nostro, ut videtur, citat Scholiastes Aristoph. Nub. 563. προσέχετε C. Codd. nonnulli συμπήκτοις. Fl. συμπύκτοις. C. συμπίκτοις. Hermannus ait: „Pro ἀναπαίστοις vereor ne sit ἀντισπαστοῖς legendum, si quidem Pherecrates de hoc ipso metro, ut videtur loquutus est.“ Sed haec emendatio metrum prorsus corrumpit. [Paulo aliter de h. l. statuit Hermannus in Elem. Doctr. Metr. p. 603. Ceterum pro πρόσχετε, quod Turn. P. Gaisf. edd. tenent, scripsi, ut scribendum erat, πρόσσχετε, monente etiam censore Edin. Scripserat dudum Hermann. l. l.]

x) τοῦ deest Turn. C.

κίπρος ἤνιχ' ὁ μαινώλης
 ὀδόντι σκυλακοτόνω
 Κύπριδος θάλος ὤλεσε.

δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν
 5 ἐννεασύλλαβον, ἢ Ἴππωνάκειον· οἶον,¹
 καὶ κλίση τινὰ α θυμῆσας.

τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ μόνην τὴν
 G. 56 πρῶτην^b ἀντισπαστικὴν ἔχον, τὰς δὲ ἐξῆς ἄλλας ἱαμβι-
 κάς, Φαλαίκειον καλεῖται· οἶον,

10^c Χαῖρε, χρυσόκερω, βαβάκτα, κήλων
 G. 58 Πάν, Πελασγικὸν Ἄργος^d ἱμβατεύων.

.6 Καὶ κλίση] Μετὰ διποδίαν, συλλαβὴ ἐπὶ τῶν ὑπερκαταλήκτων εὑρίσκεται. Εἰσὶν οὖν δύο ἀντισπαστοι, καὶ συλλαβή.

10. Χαῖρ' ὦ] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον. Λίγεται δὲ ἓνα ἀντισπαστον, ἦτοι τέταρτον ἐπίτρι-
 τον, καὶ τρεῖς ἱάμβους, καὶ συλλαβὴν.

[y] Incertum hoc fragmen-
 tum Welcker. vult adscribi
 Hipponacti et sistit no. CXII.
 ubi v.]

[z] Turn. et Pauw. Κοριά-
 νους. Conf. Meineke Quaest.
 scen. II. p. 36.]

a) Θωμηῆσας Turn.

b) ἀναπαιστικὴν B. ἀνα-
 σπαστικὴν H.

c) χαῖρε. Sic editum ex
 Etymologo Magno p. 183, 42.
 Βαβάκτης, ὀρχήστης, λάλος,
 μαινώδης, βακχεύτης, λέγε-
 ται δὲ καὶ ὁ Πάν. Κρατῖνος,
 Χαῖρε χρυσόκερω βαβάκτα
 κήλων Πάν· βαβάκτρα κήλ'.
 F. H. D. βαβάκτρα κήλων N.
 βαβάκτα κήλων C. βαβάκτα
 γάλλων Turn. De voce κήλων
 consulas Eustathium ad II. B.
 p. 258. pen = 196. 15. Od. Θ

1597, 28 = 310, 2. Ety-
 mol. M. p. 510. 50. Lectioni
 γάλλων aliqua saltem ex parte
 patrocinabitur Eustathius Od.
 A p. 1494, 61 = 166, 18.
 τὰ μέντοι ἐναντία τοῦ ἀβα-
 κεῖν, βάβαξ, ἦτοι λάλος, μαι-
 νόμενος, ἄσωτος, γάλλος κα-
 τὰ τοὺς παλαιούς· οὗ χρῆσις
 καὶ παρὰ Ἀνρόφρονι (472)
 ὃ δ' αὐτὸς καὶ βαβάκτης ἐκ
 τοῦ βάζειν. Sed omnes Mss.
 edd. habent χαῖρ' ὦ χρυσόκε-
 ρως. Misere se torquet Pau-
 wius sequentem in modum a
 D'Orvillio castigatus: „ὦ non
 opus. Χρυσόκερω signatus vo-
 cativus non deterior. Et κή-
 λων pro Γάλλων praestare pro-
 nunciavit iam Is. Vossius ad
 Catullum p. 163. qui ὀχεντὴν
 interpretatur, et postea expli-
 catius Wesselingius ad Itine-

τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον λαμ-Ρ. 34

rarium Antonini p. 641. interpretatus, secundum Suidam, θεριμὸν εἰς τὴν συνουσίαν, Πανί vasato, ut ad Calabr. VI, 480. vocas, aptum docuit. Et has lectiones esse veriores, non solummodo Etymologus editus affirmat: quocum codex meus eius Grammatici vetustissimus et accuratissimus consentit; sed et liber Florentinus Hephaestionis, quem laudat Vossius. Et sic laudavit quoque D. Heinsius ad Silium Italicum XIII, 329. quae omnia ille ignoravit, imo longe plura. Nam nec scivit esse Cratini fragmentum; quod Etymologus testatur: non Diphili [ex *Theseide* eius, quae ab Athenaeo p. 262. A. 451. B. memoratur, duo chiliambos affert Schol. Pind. Ol. X. 85.] ut male Heinsium laudasse animadvertit Wesselingius; et Cratini quidem Maioris, secundum Theod. Canterum in collectis Comicorum fragmentis. Imo haec non solum, sed ne cogitavit quidem inquirere, quid sit hic τὸ Πελασγικὸν Ἄργος: quod quidem notum ex Homeri Il. B. v. 681. et eius interpretibus. Unde possemus hic innui credere *Λύκαια* vel similia festa non solummodo in Arcadia in Panis honorem, sed et in Thessalia celebrata; nisi minus verosimile esset Atheniensem Comicum Cratinum huc respicere. At cum Panos antrum et sacellum non

procul ab Acropoli Atheniensi fuisse doceat I. Meursius in Athenis Atticis II. c. 8 ex Pausaniae Att. c. 28. et Herod. VI. 105. et Euripidis Ione 938, et 493. ubi et chororum mentio fit: quin Luciani locum ex *Bis Accusato* T. II, p. 219. idem Meursius adducat, ubi Pan dicitur (In fragmento Telephi Euripidei apud Dionys. Halic. T. II. p. 59. = *Συνθροισ.* p. 256. ed. Upton. recte reposuit Musgravius ὅς τε πέτρον Ἀρχάδων δυσχέμερον Πάν ἐμβατεύεις. Euripidis versus ob oculos proculdubio habuit Castorio Athenaei X. p. 455 A. Ex CORRIG.) τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπυλῆι σπήλογγα οἰκεῖν μικρὸν ὑπὸ (forte ἀπὸ) τοῦ ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΥ. Et Schol. dicat esse τόπον Ἀθηναῖς ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων. Possemus suspicari illud ipsum Templum Panos indicari non procul a loco *Pelagicon* dicto: et quem Cratinus hic ioco Comico vocat Ἄργος Πελασγικόν. Qua de re utinam doctissimus Tib. Hemsterhusius sententiam aliquando suam aperiat, ut sperare fecit Wesselingius, quem omnino consulito ad Antoninum et VV. Cl. Wassium et Dukerum ad Thucyd. II, 16. D'ORVILLIUS.

d) ἐμβατεύων illustrat Arnaldus citans Sophoc. Oedip. Col. 679. (710) Eurip. Thes. 225. Aeschyl. Pers. 447.

Blomf. no. XXXII. Matth. no. LXVII.]

ἔστι δὲ περὶ τῶν γῶν, ἐλεφαντίναν
καὶ τὸ ἕρπης χρυσοδέταν ἔχων.

ἡ δὲ αὐτὴ μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην
πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλά-
βου ἰσχυμάτου, ἐκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη
ἐκ τοῦ σπονδείου ἀρχεται, ἡ Ἀλκμαϊκὸν καλεῖται δωδε-
κασύλλαβον, οἶον,

κόλψ σ' ἰδέξανθ' ἀγναὶ Χάρμιτες Κρόνῳ.

ἡ ἕρπης] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται
ἐλεφαντίναν. Ἰστί δὲ ποδῶν ἀπλῶν ἕξ, τὴν τελευταίαν μόνην
ἔχον ἰαμβικὴν, τὴν ΑΕΦΑΝΤΙΝΑΝ. Πρὸς τὸ ἄνω δὲ τὸ, τὸ
αὐτὸ ἀκατάληκτον, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐπήγαγε τὸ Ἀσκληπιάδειον,
ἐκ δύο τροχαίων, καὶ ἀντισπαστον, καὶ δύο ἰαμβῶν τελείων ἀκά-
ταληκτον γὰρ ἔστι. καὶ τὸ ἕξης πύλιν, τρίμετρον ἀκατάληκτον,
ἐκ δύο ἀντισπαστῶν καὶ ἐκ δύο ἰαμβῶν.

ἡ Κόλψ σ'] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται
Ἀλκμαϊκὸν δωδεκάσύλλαβον, ποδῶν ἀπλῶν ἕξ, τῆς μέσης μόνης
ἀντισπαστικῆς οὐσης, ἐκατέρωθεν δὲ ἰαμβικῆς· τὸ σπονδεῖον ἤρξα-
το τοῦ ΚΟΛΠΩ. ἡ μέση δὲ ἀντισπαστικὴ καὶ αὐτὴ ἀδιάρμορον
ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα· σπονδεῖον γάρ. — Κατθνίσκει] Τὸ τε-
τράμετρον καταληκτικὸν ἔστιν, ἐκ τριῶν ἀντισπαστῶν, καὶ ἰαμβῶν
καὶ συλλαβῆς. Ἰστί δὲ ποδῶν ἀπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς.

ε) τὸ Ἀλκαίου desunt Fl.
H. B. mox ἦλθεν Fl. H. ἦλ-
θεν H.

ζ) ἦνθες et γῶς pro ἦλ-
θεν et γῆς. Blomfield.]

η) κατὰ τὸν ἕτερον Edd.
Max. Inmo contra omnes li-
brum posui πρότερον. Pes
secundae dipodiae potest
esse quivis disyllabus. Versus
enim constat ex Iambica dipo-
dia, aut Glyconium, et in
tuto Glyconii pes prior An-
teprasticae est e quovis disyl-
labo. I. HOTCHKIS. Pro σχή-
ματα D. habet τρήματα.

η) Ἀλκμαϊκόν. N. habet
ἀλχκαϊκόν C. ἀλχαικόν.

ι) κόλπος ἰδέξανθ' Fl.
[Ob lectionis adnotatam va-
rietatem ἀλκμαϊκόν pro ἀλ-
καϊκόν dubitatur an Alcmani
utrum Alcaeo hoc fragmentum
adnumerandum sit. Matth. p.
70. no. CXXIV. autem adscri-
bit cum Blomf. no. XXXIII. Al-
caeo Welcker. contra adnume-
rat Alcmanis fragmentis, po-
nitque no. XLII. Pauw. in tex-
tu κρόνω i. e. κρόνου legit.:
ad calcem autem libri corrigit
κρόνω i. e. tandem.]

τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν ἐστὶ τὸ τοιοῦτον,

κ καταθνάσκει Κυθέρη ἄβρῶς Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν.
κατιτύπτεσθε κόραι, καὶ ἰ κατερείκεσθε χιτῶνας.

τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, καλεῖται Πριάπιον· 5
οἶον,

ἤρσιτσα μὲν ἱερὸν λεπτοῦ μικρὸν ἢ ἀποκλάς·
οἶνον δ' ἐξέπιον ἢ κάδον· νῦν δ' ἄβρῶς ἐρόεσσα
ψάλλω πηκίδα τῇ φλη, κωμάζων ὁ παῖδ' ἄβρῆ·

4. Κατιτύπτεσθε] Τέταρτος ἐπίκριτος, εἰς ἀντισπαστος, εἶτα ἀντί-
σπαστος, καὶ ἰαμβος, καὶ συλλαβή· εἶτα πάλιν ἐστὶ τοῦ Οἶνου,

k) Posui καταθνάσκει pro καταθνάσκει ut Poetae frequenter, et ut versus hic postulat. Ita breviter scribi solet καταθνάσκει. L. HOTCHKIS. Sic citat Bentleius ad Horat. p. 710. Κυθέρη· habet C. Ceteri καταθνάσκει κυθέρει. [Hermann. de Metris pag. 218. καταθνάσκει pro καταθνάσκει, quod sicut κατιτύπτεσθε quasi ex errore calami ortum, non probat Welcker. Mox τι κε θεῖμεν uno ducto Fl. Pauw. autem „pro τι κε θεῖμεν pravo conamine proponit i. e. θεόμεν, quid currimus“, monuit Welcker. p. 82. Idem V. D. ib. „H. Steph. bene vertit quid faciamus? in quo respexerit Hesychii glossas θεῖωμεν. (i. θεόμεν) Ποιήσομεν, et θείης· Ποιήσεις. Nam de forma θεῖμι· Ποιῶ dubitare licet Apud Atticos scriptores frequens est θεῖμεν pro θείμεν.“ Inter Alcaei fragmenta incerta hos binos versus retulit Matth. p. 70. cum Blomfieldo. Welcker. cum H. Stephano et Ion-
ΗΕΡΗΑΕΣΤΙΟΝ.

sio De poesi Asiat. p. 255. Alemani tribuitur; Neuius contra (praeunte ut videtur Hermanno in De Metris p. 218.) verisimilium Sapphoni adscribi existimat in Sapph. Fragm. p. 98.]

l) κατερείκεσθε. Sic optime Pauwius, probantibus viris doctissimis Wesselingio et Valckenaerio ad Herodotum p. 230. [V. etiam Blomf. Gloss. Aeschyl. Pers. 544.] Hic igitur Pauwium immerito castigat D'Orvillius, etsi in plerisque satis culpabilem. Peior est Bentleii emendatio καταρήγνυσθε, et a librorum lectione, κατερύκεσθε (C. κατερυσκεσθαι) exhibentium, remotior.

[m] ἀπὸ κλάς Pauw. Rectius Turneb. ἀποκλάς. Santen. ad Terent. Maur. T. II. p. 360. legit ἀποκλασμι.]

n) κάδον. Sic N. H. C. cum Athenaeo XI. p. 472. F. alii male κάδδον. L. HOTCHKIS.

o) ποδι ἰ ἄβρῆ Fl. H. B. I. potius ποδὶν (sic, voluit forte ποσὶν) ἄβρῶς. sed παιδὶ ἄβρῆ.

Η ΦΑΙΣΤΙΩΝ

~~ἄλλα τὸ γὰρ~~ μὲν οὖν αὐτὸ ποιῶσιν· ἄλλα τόγε κα-
 ληματοποιημένον ἐστὶ τοιοῦτον. "Ἔστι δὲ πυκνὸν
 δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον·^p ᾧ μέτρῳ
 ἰσόμενα καὶ Σαπφῶ,^q ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου,
 p. 9.) [no. XXXII. coll. Neu.]

^r γλυκεῖα μήτηρ, οὗ τοι δύναιμι κρέκειν ^s τὸν ἰσὸν,
 πόφῃ δαμιῖσου παιδός, ^t βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

τέταρτος ἐπίκριτος, εἰς ἀντισπαστος, πάλιν ἀντισπαστος, ἵαμβος καὶ
 συλλαβή.

6. Γλυκεῖα] Δύο ἵαμβοι, ἀντισπαστος, τρεῖς ἵαμβοι, συλλαβή, καὶ
 τὸ ἕξῃς τοιοῦτον.

T. et Mss. alii, unde fuisse sus-
 picior παιδ' ἄβροῦ vel κόρη
 ἄβροῦ. L. HOTSCHK. ποδὶ ἄβροῦ
 citat Scaliger ad Catullum p.
 16. et Vossius ad Catullum p.
 344. [quem sequitur quoque
 Santen. ad Terent. Maur. T. II.
 p. 369. ποδὶ ἰαβροῦ D'Orvill.]
 Hoc fragmentum [„ex drilo-
 potae Anacreontis poculo, ex
 quo corrigendus Athenaeus XI.
 6. p. 472. F.“ Santen. ad Te-
 rentian. Maur. T. II. p. 369.]
 inter Anacreontea retulit Bar-
 nesius n. LXXX. ex Athenaeo
 XI, p. 472. F. XIV. 646. C.
 Polluce X. 70.

[p] „ceteras puta iambicas:
 ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ἴσμενα καὶ
 Σαπφῶ ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου.“
 Neue Sapph. fragm. p. 14.]

q) [Hic vulgata lectio est
 retenta „unde Pauwius fecit
 ἐπὶ τῆς ε' τοῦ ε., male ob-
 mentionem praegressam ἰσμέ-
 των.“ Neue Fragg. Sapph. p.
 14.] ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου C. [„ex
 quo (cod.) etiam in Hephae-
 stionis verbis ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου
 pro vulgato ἐπὶ τῆς τοῦ ε. re-

cipiendum esse, in expositione
 metrorum docuimus.“ Neue p.
 56. sq.] ἐπὶ δὲ τοῦ ἑβδόμου
 Fl. H. B. Hae voces omnino
 desunt D. „Subaudiendum est
 ᾧδῆς. In Oda libri septimi.
 Ut vides, numerus Odae omit-
 titur: et hunc adscripsit forte
 Hephaestio, sed male neglexe-
 runt Hephaestionis scribae:
 commode profecto legi posset
 hic, ἐπὶ τῆς ε' τοῦ ἑβδόμου,
 in sexta Oda libri septimi.
 Ita peccatum millies: nihil ta-
 men affirmo.“ Pauw.

r) γλυκεῖα — κρέκειν C. et
 μοχ ἑξκαίδεκάσύλλαβον. Prio-
 rem versum sine auctoris no-
 mine citat Etymologus M. p.
 505. ult. „Vide Wolfium in
 Sapphicis p. 230. Vossium ad
 Catullum p. 345. Yvonem Vil-
 liomarum in Locos controver-
 sos R. Titii L. V. p. 101. ed.
 Commelii. Victor IX. Var.
 Lect. XVIII.“ D'ORVILL. [„In
 Etymol. Gud. p. 316. 35. haec
 leguntur: Κερκίς, κρέκω γὰρ
 προκυτάρχει ῥῆμα, ὄλον· Γλυ-
 κεία μήτηρ, καὶ οὔτι δύναιμι

τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑκκαίδεκασύλλα-
βον· ᾧ τὸ τρίτον ^α ὄλον Σαπφουῶς γέγραπται· πολλὰ δὲ
καὶ Ἀλκαίου ἄσματα, (Ursin p. 105.) [Matth. no. LXVIII.
Blomf. no. XXII.]

Νύμφαις ^x ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχῳ φασὶ ^y τετυγμέναις. 5

^z Σιμμίας δὲ καὶ τῷ ὑπερκαταλήκτῳ κέχρηται.

τὸν σινγνὸν Μελαντίπου φόνον αἰ πατροφόνων ^a ἔριθοι.

ὅπερ ^b καὶ καλεῖται Σιμμιακόν· ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πεντα- G.61
μέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο, (Ursin. p. 105.) [Matth.
no. XXVI.] 10

Κρονίδα βουσιλῆος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον ^c πεδ' Ἀχιλλῆα.

5. Νύμφαις] Ποδῶν ἀπλῶν ὀκτώ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς λαμβ-
νῆς οὐσης· τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἑμβοί, ἀκατάληκτον γάρ.

7. Τὸν σινγνὸν] Τοῦτο ἀντισπαστικόν ἐστι, τετράμετρον ὑπερκα-
τάληκτον, ὃ καλεῖται Σιμμιακόν, ποδῶν ἀπλῶν ὀκτώ, καὶ συλλαβῆς
μίας. Ἐπὶ γάρ τῶν ὑπερκαταλήκτων, τίθεται συλλαβὴ μία.
Εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι, καὶ μίᾳ συλλαβῇ.

11. Ἀχιλλῆα.] Ἐξ ὀλοκλήρου, τὸ ΑΧΙΛΛΕΑ, ἵνα γένηται ἀκατά-
ληκτον· Ἐν τισὶ δὲ, τὸ τέλος κατὰ συνῆξιν τὸ ΑΧΙΛΛΕΑ ἵνα
γένηται καταλήκτικόν. εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ, τέσσαρες ἀν-
τίσπαστοι, καὶ ἑμβος, καὶ συλλαβὴ, εἰ καταλήκτικόν· εἰ δὲ ἀκα-
τάληκτον, δύο ἑμβοί.

κρέκειν τὸν ἰστόν· κρέκω κρε-
κίς, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν
κρεκίς· παρὰ τὸ κρέκειν ὃ
ἐστὶν ἡχεῖν. περὶ παθῶν. Hu-
ius indicis liber crebro lauda-
tur Herodiani nomine addito.
Eadem, sed ordine turbato,
habet Etym. M. p. 505. extr.,
in versu tamen Sapphonis καὶ
recte omittit. Contracta prae-
bet Zonaras Lex. p. 1190, is
quoque οὔτι omitta vocula καὶ
scribens. Neue Sapph. p. 51.]

[s] τον ἰαστόν· πύθω.
D'Orvill.]

1) βραδινὰν ἰδὲν quod ῥα-
δινὰν. Per agilem Venerem,
Spanhem. ad Callim. Lav. Pall.
72. v. Cap. VII. L. НОТСКІС.

[u] Σαπφουῶς ὄλον. D'Or-
vill.]

[x] ταῖς, pro accus. aeol.
habens dedit Blomf., et φαισί,
ut Priscian. p. 30.]

y) τετιγμέναις Fl. B. τετυ-
σμέναις H. [αἰγιόχου φασὶ
τετιγμέναις Fl.]

z) Σιμμίας μὲν N.

[a] ἔριθοι. Fl.]

b) καὶ ex C. additum.

c) πεδ' Ἀχιλλῆα. Ita dudum
correxere viri doctissimi Casaub.
ad Athen. XV, 15. [VIII. 273.
Schw.] Portus ad lyricos p. 182.
Bentl. ad Horatium, et fortasse
alii Mss. παιδ' Ἀχιλλῆα. Turn.
πόδ' Ἀχιλλῆα. Vide sis Valke-
naerium ad Eurip. Phoen. 1034.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ^d ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν, συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ἐπίμικτον· ὅτε μέντοι ἀκατάληκτόν ἐστι, καθόλου σπανίως εἰς^e τὴν ἰωνικὴν περαιοῦται, διὰ τὸ ἀπρεπῆ εἶναι τὴν ἰωνικὴν ἐπὶ
5 τέλους οὖσαν· ἔστι τοίνυν^f ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἐφθημιμερῆ μὲν,^g τὰ τοιαῦτα οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο, (Ursin. p. 49.)

^a Ἀδ' Ἄρτεμις, ὧ κόραι,
φιέγοισι τὸν Ἄλφειόν.

G.63 καὶ δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Κλεομάχειον,
10 ἐν ᾧ καὶ οἱ μολοσσοὶ ἐπὶ τῶν ἀρτίων χωρῶν ἐμπίπτουσι,
καὶ οἱ χορίαμβοι,^h οἶον,

5. Ἐφθημιμερῆ μὲν] Τὸ ἰωνικὸν ἐφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει ποδας καὶ συλλαβὴν· καὶ ἐν τούτῳ ἡ πρώτη ἀδιάφορος· ἡ δὲ κατακλείς, τροχαϊκῆ.

11. Οἱ μολοσσοὶ] Εἰκότως δὲ ἐπὶ τῶν ἀρτίων οἱ μολοσσοί. Τοῦ γὰρ μολοσσοῦ τιθεμένου κατ' ἀρχάς, καὶ τοῦ ἰωνικοῦ μετ' αὐτὸν, εὐρίσκοντο πέντε μακρὰ ἐφεξῆς, καὶ ἀφόνθματα πολλὰ ἐγένετο· τοῦ δὲ μέτρον, ὃ ἐπιφέρει, ὁ πρῶτος, ἰωνικός, καὶ μολοσσός, εἶτα δι-τροχαιος, καὶ πάλιν μολοσσός. τὸ γὰρ ΗΝ ἩΜΩΝ καὶ τὸ ΓΩ ΠΙΝΩΝ, μολοττοὶ ἀντὶ ὀλοκλήρων ἰωνικῶν εἶσιν. Ἡ γὰρ τελευταία μακρὰ διαιρουμένη εἰς δύο βραχεῖας ποιεῖ τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπεὶ καὶ τῶν ἐπὶ τέλους δύο βραχειῶν συναιρεθειῶν, ὁ μολοττός γίνεται. Ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλοῦ-

d) Τὸ δὲ Turn. C. et καὶ abest.

e) τὸν ἰωνικὸν Fl. H. Interpuncti Arnaldo auctore, qui interpretatur καθόλου σπανίως, In universum raro.

f) ἐν τῷ ἰωνικῷ ἐπίσημα Fl.

[g) τὰ ταῦτα ὁ. D'Orville. Van. crit.]

h) οἶον om. Turn.

Τίς τὴν ὑδρὴν ὑμῶν

ἐψόφησ' ; ἐγὼ πίνων.

καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξιλλεῖα· G. 63
 ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊ-
 κήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς· (Ursin. p. 15.) 5
 [Neue. no. LVI.]

Πλήρης μὲν ἰ φαίνεθ' ἃ σελίνα·

αἱ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν.

τὰ δὲ κ τρίμετρα ἀκατάληκτα, διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰο-P. 37
 λῆϊς· τὰ μὲν γὰρ, ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίη- 01
 σαν βάσειως· οἷον, [Neue coll. fragmm. Sapph. no.
 XLVI.]

ἰ Κρησσαι νύ ποθ' ὦδ' ἑμμελέως πόδεσσιν

ἢ ὠρχεῦνθ' ἀπαλοῖς ἄμφ' ἐρόεντα βωμόν.

ἑνα δὲ καὶ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν· οἷον, 15

ἢ Τριβώλετες· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λῶβα.

μενον Κλειομάχειον. τὸ δὲ ΕΨΟΦΗΣ' Ε διτροχάιος· εἶπε γὰρ
 ἐπιμίγησθαι πρὸς τὴς τροχαϊκός. τὸ αὐτὸ πλήρες, ἐψόφησεν·
 εἶτα ἀμοιβαῖον, ΕΓΩ ΠΙΝΩΝ, κατὰ πένθει καὶ ἐπόκησιν.

7. Πλήρης] Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Πρα-
 ξιλλεῖον· βραχυκατάληκτον δὲ, διότι δύο συλλαβαῖς ἐνδεῖ πρὸς τὸν
 τέλειον τρίμετρον ἰωνικόν. —

(i) „Alibi luna ceteraque
 sidera φαίνουσι, lucent; φαί-
 νεσθαι proprium est de ortu.“
 Neue Coll. fragmm. p. 73.]

k) δῖμετρα Fl. βάσειως de-
 est C.

(l) „Sapphoni tribuit Blom-
 fieldus, quia proxime antece-
 dant versus, ab Hephaestione
 nominatim ei adscripti, se-
 quuntur alii, quos eidem par-
 tim Hephaestionis testimonium
 assignat, partim argumenti ra-
 tio assignari iubet.“ Neue Coll.
 fragmm. Sapph. p. 67. ubi
 quoque: Κρησσαι νύ ποθ' ὦδ'
 ἑμμελέως πόδεσσιν || ὠρχεῦντ'
 ἀπαλοῖς ἄμφ' ἐρόεντα βωμόν.]

m) Vide Spanhemium ad
 Callim. H. Del. 306. ὠρχεῦντ'
 ἀπαλοῖς Fl. ὠρχεῦντ' H. ὠρ-
 χεῦθ' C.

n) τριβώλετες Fl. H. B.
 [quod Hermannus Elem. doct.
 metr. p. 442. praetulit. Co-
 piosius de hoc Sapphonis
 fragm., inprimisque de verbo
 τριβώλετες, Choerobosci lo-
 cum in Bekkeri Anecd. Gr.
 p. 1239. exhibens, agit Neue
 in Coll. fragmm. Sapph. p. 73.
 no. LVII.] Vox videtur corru-
 pta, neque succurrit coniectu-
 ra, cuius ope locus integrior
 exhibeatur.

τῶν δὲ τετραμέτρων, ἐπισημώτατόν ° ἐστὶ τὸ βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σωτάδειον· τοῦτο δὲ κατὰ τρεῖς χώρας δέχεται ἰωνικὴν συζυγίαν, ἢ τροχαϊκὴν, ἢ τὴν ἐξ ἀναπαίστου καὶ πυθόριχου, ἢ τὴν ἐκ τριβράχους καὶ τρο-
5 χαίου, ἢ τὴν ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν, ἢ τὴν ἐκ βραχειῶν ἐξ, οἶον,

Ἦρην ποτὲ φασὶν Δία τὸν τερπικέρανον.

G. 64 καὶ ῥ τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν. καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν
10 ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Ἀϊολικόν, ὅτι Σαπφῶ πολλῶ ἀυτῷ ἐχρήσατο· οἶον, (Ursin. p. 13.) [Neue. no. XLII.]

ἡ εὐμορφότερα Μνασιδίκα τὰς ἀπαλῆς Γυριννῶς.
ἄσαροτέρας, οὐδὲ μὰ πῶ ἕαννα σέθεν τυχοῖσα.

4. Ἀναπαίστου] Διότι λυομένων τῶν ἄκρων τοῦ ἰωνικοῦ, γίνεται ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μικρᾶς, καὶ πυθόριχος ἐκ δύο βραχειῶν· τοῦ δὲ τροχαίου λελυμένου γίνεται ὁ τριβράχης; Συγγενὴς οὖν ὁ τροχαῖος τῷ ἰωνικῷ. Τῶν γὰρ δύο μακρῶν τῶν ἄκρων, λυθεισῶν εἰς τέσσαρας βραχείας, καὶ τῶν δύο βραχειῶν μινουσῶν, ἐξ γίνονται αἱ πᾶσαι· αἱ δὲ ἐξ βραχεῖαι, ἄδηλον, εἴτε τοῦ ἰωνικοῦ λυθέντος, εἴτε τοῦ τροχαίου γεγόνυσι.

7. Ἦρην] Ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σωτάδειον, ἐκ τριῶν ἰωνικῶν, καὶ ἑνὸς τροχαίου· ἐνδεῖ δὲ δύο συλλαβαῖς, εἰς τὸ ἰωνικὸν εἶναι ἀκατάληκτον.

13. Ἀσαροτέρας] Τὸ ἈΣΑΡΟΤΕ δεῦτερος παλῶν. Συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α, ὡς ἐν τῷ,

ῖ μὴ μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνλαιοι.

ο) [Sic Flor.] τὸ deest C. Idem mox κατὰ τὰς τρεῖς habet.

ρ) τετράμετρον δὲ ἀκατάληκτον δ. συνετέθησαν Fl. B. H. [τετράμετρα καὶ Pauw.] συνετέθησαν D. [„συνέθησαν. vitiose. vulgata lectio praestat. sequitur enim ἐπήγαγον.“ D'Orv.] Deinde ἢ γὰρ C.

q) [Neue de hoc Sapphonis fragmento multum disputavit p. 62 sq., et sic constituit: — — Γυρίννωσ ἄσαροτέρας

οὐδὲ μ' ἔπωράνια σέθεν τύχοις ἄν. τύχαις ἄν ex lectione Msti derivat probatque Censor Gaisfordii.] Μνασιδίκα abest a Fl. et multis codicibus. Γυρίννω H. Longini Fr. p. 173. Etymolog. M. p. 243, 51. Γυρίννω, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης· εἴρηται παρωνύμως, παρὰ το γυρίνος ὃ δηλοῖ τὸν βύτραχον, ὡς ἔρατος, Ἐρατώ· καὶ κλέος, κλεῶ καὶ Κλειώ. Γυρίνω Turn. γυρίνω Fl. γηρίνω C. (vel γηρί-

παρατηρεῖν δὲ χρῆ, ὅτι τὴν πρώτην συζυγίαν καὶ ἀπὸ G.65
βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις,
s πῶς τέρεν ἄνθος μαλακὸν τ μάτοισαι.

3. Πῶς] Ἰωνικῶ γὰρ ὄντι ἡ πρώτη βραχεῖα ἀπελείφθη, ἡ ΠΟ.
Ἐξεῖ δὲ ἰωνικὴν διποδίαν, εἶτα τροχαϊκὴν.

νω καὶ collationi enim meae
h. l. aliquantum diffido) ἀργυ-
ρίνω Ν. Γυριννώς correxit
Toupius. Sequentem versum
cum Arnaldo corruptum puto.
ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπώ-
ραναν σέθεν τυχοῖσα Fl. B.
H. nisi quod in hoc τυχοῖσα
legitur. ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ'
ἐπ' ὤρανε σέθεν τυχοῖσα Ν.
ἀσαρωτέρα σουδαμὰ πύρανα
σέθεν τυχοῖσαν C. Exhibui ita-
que [quem Blomfield. quoque
est secutus], partim ex Ar-
naldi coniectura, ut sensus ex
autecedentibus, quae temporis
iniuria intercidere, pendeat,
hac sententia: *fastidiosa
magis, nequus adhuc tui,
o amabilis, compos factus
sum.* Quam periculosum sit
laceris deperditorum aucto-
rum fragmentis coniectandi
medelam adhibere nemo fere
nescit; et Poetarum praeser-
tim Aeolicorum, quorum ne
unus quidem integer ad no-
stram usque aetatem perdura-
vit. Quocirca, si quid in his-
ce edendis aut corrigendis pec-
caverim, veniam, uti spero,
haud denegabit aequus et eru-
ditior lector. Sed, ut ad No-
strum revertar, si secundum
Poetriae versiculum cum prio-
re arcte coniungendum sta-
tuas, fortasse legendum ἀσα-
ροτέρα τ'.

γ) Ultima corruptissime edi-
dit Turnebus, *Μή με ἄσαις,
ἀμηδοκίαισιν.* Sapphus verba
quaedam ex eadem Oda haud
minus corrupta leguntur apud
Etymologum M. p. 485, 41.
*Καλήζω, κατὰ διάλεκτον.
Οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης
συζυγίας, διὰ τοῦ η προφέ-
ρουσιν, ἀδικήω. Ὠψάτ' ἀδι-
κήη.* Sic Edd. Aliquanto meli-
us codex D'Orvillianus, ὦψαφ'
ἀδικήη. Proculdubio innuitur
Lesbiae Poetriae versiculus ex
celeberrima Oda, quam nobis
conservavit Dionys. Halicarn.
*περὶ Συνθεσ. Ὀνομ. Sect. 23.
[c. 23. p. 206 sqq.] Τίς σ'
ὦ Σαπφοῦ, ἀδικῆ;* [inseruit-
que Neue collectioni suae frag-
mentorum Sapph. p. 18 sq.
praeter alios, qui illam Odam
ediderunt] Proxime ad Ms.
D'Orvill. lectionem aecedit Al-
dus Rhet. p. 537. *τίς σω ψα-
πφαδίκη.* Durissima sane est
diphthongi οἷ elisio: legendum
tamen videtur *τίς σ', ὦ Σαπφ',
ἀδικήη.* Potes quidem levi
transpositione facta sic dige-
rere, *Σαπφοῦ, Τίς σ' ἀδικήη,*
sed hoc alteri non temere prae-
tulerim. N. B. In p. superiore
lin. 10. ab im. corrige Ὠψάτ'.

[s] Iungendum hunc v. su-
perioribus l) signatis iudicat
Santen. ad Terentianum Mau-
rum p. 118.]

ἐνίοτε δὲ ἐναλλάξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν, ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες· ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασημῶν τροχαϊκῶν, ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασημῶν τροχαϊκὰς, 5 οἶον, (Ursin. p. 10.) [Neue coll. fragmm. Sapph. no. LV.]

P. 38

ἡ δίδυκε μὲν ἅ σελήνα καὶ πληταδες· μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὦρα· ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

1. Παραλαμβάνουσι] Τηυτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες, τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχέϊαν μηκύνοντες, ὃ ἔστι, σπονδεῖον τὸν δεύτερον ἄπλοῦν πόδα ποιήσαντες, ὡς ἴθος τῷ τροχαίῳ.

3. Παραλαμβάνοντες] Ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχέϊας ἀρχομένου, ὅπερ ἔστι παιωνικοῦ δευτέρου, καὶ τροχαϊκοῦ ἑπτασημῶν, ἦτοι ἐπιτρίτου β, ὡς τὸ πρῶτον,

Δίδυκε μὲν ἅ σελήνα.

ὅπου ὡς προείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν καὶ τροχαϊκῶν. Τὸ οὖν Ἄ ΣΕΛΑΝΑ, ἑπτάσημῶς ἔστι τροχαϊκῆ. Τροχαῖος γάρ ἔστι καὶ σπονδεῖος, μακρὸν γάρ ἔστι καὶ τὸ τελευταῖον α. Ἔστιν οὖν τὸ Ἄ ΣΕΛΑΝΑ, ἐπιτρίτος δεύτερος, τῆς α τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.

ε) μάτοισαι sic D. H. μά-
τοισαν Fl. B. μάτεισαι Turn.
C. Scaliger ad Varron. p. 30.
[Herman. Elem. doctr. metr.
p. 444. 454. et Blomfieldus]
citat ματεῦσαι, ubi [et Co-
lumna p. 103.] Versum Ennii
[quem nobis Varro servavit]
sic emendatum, *Ibant mala-
cam viere Veneriam corollam,*
ex Nostro translatum existi-
mat. [V. prorsus quae Neue
coll. fragmm. Sapph. p. 68. de
hoc versu proponit.]

[u] „Tetrametros duos cum

editoribus Hephaestionis facit
Blomfieldus: per dimetros ple-
rique describunt, in his Brun-
ckius Anall. T. I. p. 56. et
Schneiderus select. carm. pag.
45, probante Hermannō Elem.
doctr. metr. p. 442.“ Neue.
Fallitur. Omnes editores He-
phaestionis (Flor. Turn. et
Pauw., quibus adsentitur D'-
Orvill. in Vanno crit. p. 447.)
usque ad Gaisfordium, qui male
tetrametros duos, recte, me
nuper admonente Hermannō,
per dimetros descripserunt.
Neue Dimetros.]

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Β.

G. 66

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠ' ΕΛΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ ^α ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καὶ P. 39
καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊ-
κάς ^γ διποδίας οὕτως, ὥστε τὴν πρὸ τῆς τροχαϊκῆς ἀεὶ
γίνεσθαι πεντάσημον, τοῦτ' ἔστι τρίτην παιωνικήν, καὶ
τὴν τροχαϊκὴν, ὅποταν προτάττοιο τῆς ἰωνικῆς, γίνε- 5
σθαι ἐπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸν καλούμενον δεύτερον
ἐπίτритον. Ἔσθ' ὅτε δὲ ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιριῖ-
ται εἰς παλμβράκχειον, τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ
πρότερος λύεται εἰς τριβραχυν. Ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ
μολοττοὶ ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος 10
ἰωνικοῖς, ὥσπερ ^β ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων.

Καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς
^α παρ' Ἀλκμᾶνι, (Ursin. p. 67.) [Welcker. no. VII.]

Ἐκατόν μὲν Διὸς νιόν·
τάδε Μῶσαι κροκόπελοι.

15

^β καὶ παρὰ Σαπφοῖ, (Ursin. p. 13. [Neue coll. LI.])

7. Ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ] Τουτέστι τρίτος παῖων. Γίνεται δὲ πα-
λμβράκχειος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων·
ὥστε γίνεσθαι ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας· τοῦ δὲ ἰωνικοῦ τῶν
πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων γίνεται ὁ μολοττός.

ε) Τὸ δὲ Turn.

γ) συζυγίας N.

ζ) ἐπὶ τοῖς Fl. H. B.

α) ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι C. alii
ὥσπερ Ἀλκμᾶνι. [Mox Ἐκα-

τον, Apollinet, cum Ursino
pro ἑκατόν scribit Welcker.;
et duos versus in unum con-
iunxit.]

β) καὶ παρὰ Σαπφοῖ D. alii
Σαπφοῖ δέ.

τί με Πανδιονίς c ὠράνα χελιδών.

G. 67 Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε, (Ursin. p. 104.)
[Blomf. no. XXXVI. Matth. no. LXIX.]

Ἔμε δειλὴν, ζμ d πασῶν κατοτάτων πεδέχοισαν.

Τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν τὸ μὲν ἐπισημότερον ἐστὶ
5 τὸ τετράμετρον καταληκτικόν, οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Φρονίχου
τοῦ τραγικοῦ τουτί,

Τό γε μὴν ζέλινα δούσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται
ὀλέσαι, e κάποτεμειν ὄξετ χαλκῶ κεφαλάν.

9. Τί γε μὴν] Ἐκ τεσσάρων ἰωνικῶν· ἐνδεῖ δὲ συλλαβῇ, διὰ τὸ καταληκτικόν. Τοιοῦτον καὶ τὸ μετ' αὐτὸ, καὶ τὸ ἕτερον· τὸ δὲ Ἄ Δ ἈΝΑΓΚΑ οὐδέτερον ἐστὶν ἄρθρον, ἐν σαυτολῇ τὸ α ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἄ τινα.

c) ὠράνα. Pauwius probat ἄραϊα e calce Turnebi [qui in textu ὠράνα]. Arnaldus et D'Orvillius ὦ ῥαννά, quomodo et Vossius apud Koëniūm ad Gregor. de Dialectis p. 279. [nuper Lennep. quoque probat ad Santeni Terentian. Maur. v. 2060.] Sed ὠράνα retinet Bentleius ad Horatium Carm. III, 12. [et Hermann. in Elem. doctr. metr. p. 471.] Hesychius: Ὠράνα· χελιδόνων ὀροφή, ubi Vossius, „apud Sappho ponitur ὠράνα pro ὦ ῥαννά. Vide tamen num ὠράνα fit *verna* ab ὦρα [vel ὦρα] ver: unde eadem ἤρινά Aristophani.“ [Metro commodior Neue vult legi ὠράνια, vertitque v. sic: *Quid me Pandionis ad caelum usque hirundo.*] Locus Aristophanis est Pac. 800. [al. 798.] ὅταν ἤρινά μὲν φωνῇ χελιδῶν Ἐξομένη κελαδῆ. ubi Scholiastes: καὶ αὕτη πλοκῆ Σησιγοροεῖος· φησὶ γὰρ οὐτος· ὅταν ἤρος ὦρα κελαδῆ

χελιδῶν. Hesychii Glossa haud dubie corrupta est, et duplici modo tentat Tourpius Em. T. III. p. 523, IV. p. 116. χελιδῶν in fine correxit Vossius. Debat saltem χελιδῶ. [Πανδιονίς χελιδῶν apud Hesiodum est in O. et D. 566.]

d) [πᾶσαν Fl. πασῶν Turn. Apud Pauw. vitiose, ut iam D'Orvill. monuit, excidit accentus]. κακοτάτων πεδ' ἔχοισαν C. κ. πόδ' ἔ. Turn. κακότητα παῖδ' ἔ. Fl. B. H. [et apud Ursinum p. 104. „ubi quoque κακοτάταν. quod vitiosum hic genitivus enim hanc terminationem non admittit, quod scio. Pindar. certe Nem.“ VIII. 3. ἀμβροσιᾶν φιλοτατων.“ D'Orvill.] Versum post Casaubonum emendavere Stanley ad Aeschyl. Choëph. 587. et Bentl. ad Horat. Carm. III, 12.

e) κάποτεμειν [legitur ib. κάποτεμειν] emendatio est D'Orvillii, καὶ ποτέ μιν edd. et credo Mss.

καὶ παρὰ Φρονίῳ τῷ κωμικῷ·

Γ' Α δ' ἀνάγκα ὅθ' ἱερεῦσιν καθαρῶν φράσσομεν.

ε Τοῦτο μέντοι καὶ ΓΑΛΛΙΑΜΒΙΚΟΝ, καὶ ΜΗ-
ΤΡΩΙΑΚΟΝ, καὶ ΑΝΑΚΛΩΜΕΝΟΝ καλεῖται· ὕστερον^{P. 40}
δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη· διὰ τὸ πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς^{G. 68}
τὴν μητέρα τῶν θεῶν γράφαι τούτῳ μέτρῳ·⁵ ἢ ἐν οἷς καὶ
τὰ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα καὶ τὸν παλιμβάκχειον,
καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ
καθαρὰ, ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα
ⁱ δηλοῖ,

10

Γαλλὰι μητρὸς ὀρεῖης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα.

5. Ἀνακλώμενον] Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσὶν. Οὔτε γὰρ ἢ ἰσχυρὰ τοῦ ἰωνικοῦ μακρὰ οὕσα γέγονε βραχεῖα, οὔτε δὲ τροχαϊκὴν ἔχουσιν, ἀλλὰ καθαρὰ εἰσιν. Ἴσως δὲ περὶ τῶν ἐξῆς ὁ λόγος. Γαλλιαμβικὸν δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ Γάλλοι διαβάλλονται ὡς κ θήλειαν νόσον ἔχοντες· διὸ καὶ σώματαⁱ φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίους εἰς τοῦτο· οἱ τοιοῦτοὶ δὲ ἱερεῖς εἰσὶ Δίμητρος.

11. Γαλλὰι] Ὁ πρῶτος μολοττός ἐστιν. Εἶπε γὰρ, ὅτι δέχεται μολοττόν ἐν ταῖς περιτταῖς. Αἱ δὲ ἐξῆς ἰωνικαὶ· δηλονότι ἐπιμνησθῆναι τὰ προειρημένα τοῖς καθαρῶς· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἄλλων καθαρῶν ὄντων τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὸν πρῶτον μολοττόν. περιττῇ

f) Sic Tyrwhittus et fere I. C. Scaliger Poet. II, 21. ἃ δ' ἀναγκαῖ· Pauwius. ἃ δ' ἀνάγκας θ' edd. [De Phrynico v. A. Meineke Quaest. Scen. II. p. 6 sqq., Bernhardy Eratosth. p. 100.]

g) Concinnius haec ad sequentem modum refingas: Τοῦτο μέντοι καὶ Γαλλιαμβικόν, καὶ Μητροιακόν καλεῖται (ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη) διὰ τὸ κ. τ. λ. Marius Victorinus p. 2602: Quod quidam Metroiacum, eo quod deum matris cantibus aptum sit, meritoque etiam Galliambum a Gallis ministris deae appella-

runt. Mox τούτῳ τῷ μέτρῳ desunt Fl. et Mss. quibusdam.

h) Arnaldus putat hunc locum sic esse constituendum e schol. Aristoph. Ran. 326. Ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς ΔΕΥΤΕΡΟΥΣ ΕΠΙΤΡΙΤΟΥΣ καὶ τρίτους παίωνας ἔχοντα. Pro καθαρὰ, καθὰ Fl. μακρὰ C.

i) Sic C. in marg. quomodo emendavit Pauwius δῆλον C. in textu. Ceteri δῆλα [quod rectius videtur.]

k) συντέθεικε Fl. N. H. B.

l) Vide Wesselingium et Larcherum ad Herod. I, 105. et notas Longinum c. XXVIII. Adde Iortin's Remarks on Eccles. Hist. T. II. p. 261. ed. 1805.

καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὄλα ἄσματα ^k συν-
έθηκε. (Fr. I. XXXIX.)

μεγάλη δ' ἤντε μ' ἔρωσ ἔκοψεν ὥστε χαλκὸς
πελέκει, χειμερὶν δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

G. 69
5 τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν ἀκατάληκτον, (Ursin. p. 16.)
[Neue. coll. fr. Sapph. no. LIII.]

ⁿ ζαελεξίμαν ὄναρ ο Κυπρογενήμ.

γὰρ ἡ χώρα· τὰς δὲ ἐξῆς ἰωνικὰς καθαρὰς· τὸ δὲ δεύτερον, ὁμοίως
τῷ πρώτῳ, μολοττόν, κατὰ συνίτησιν τῶν δύο βραχείων, τῶν μετὰ
τὰς δύο μακρὰς, εἰς μίαν λαμβανομένων· Αἰς Ἐντῆα, Αἰς
Ἐντῆ· ὁμοίως, καὶ ἐν τῷ ΧΑΛΚΕΑ, ΧΑΛΚΗ· Ἀνακλώμενον
δὲ καλεῖται τὸ μέτρον διὰ τὴν ποιὰν τοῦ μέτρον συμπάθειαν· ἡ
γὰρ τελευταία τῶν προτέρων ποδῶν, ἀνακλάται τῇ ἀρχῇ τῶν δευ-
τέρων, διὰ τὸ ἐν ὀρχήσει ἀνακλασμὸν μελῶν γίνεσθαι.

3. Μεγάλη] Ταῦτα μὲν ἐξ ἐπιμιξίας εἰσὶν ἀνακλώμενα βραχυκατά-
ληκτα. Ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχείαν ἀντὶ μα-
κρᾶς. Ἐληγται δὲ κατ' ἀρχὴν, ὅτι ὅταν ἐπιμίσγηται τῇ τρο-
χαϊκῇ, πάντως ἢ πρὸ αὐτῆς ἔσται πεντάσημος, ὃ ἔστι παιωνικὴ,
ὡς ἡ, ΚΟΨΙΝ ὩΣΤΕ τροχαϊκὴ συζυγία ὄσα, ἔχει τὴν πρὸ
αὐτῆς τὴν ΤΕ Μ' ΕΡΩΣ Ε παιωνικὴν· τὸ δὲ ἐξῆς τὸ ΠΡΟΣ-
ΕΛΕΞΑΜΑΝ δύναται καὶ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται καὶ ἐπι-
μικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς, τῆς παιωνικῆς προκειμένης, ὁμοίως
τοῖς προλεχθεῖσιν. Ἔστι γὰρ ἡ πρώτη συζυγία, ΠΡΟΣΕΛΕΞΑ,
παιων τρίτος· ἡ δὲ δευτέρα ΜΑΝ ΟΝΑΡ ΚΤ μακρὰς γενομένης
διὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τὸ ΠΡΟ, ἔστι τροχαϊκὴ ἐπιπίσημος, τῆς πρώ-
της μακρᾶς ἀνακλωμένης ἐπὶ τὴν τελευταίαν βραχείαν τῆς πρώτης
συζυγίας. Βραχείαν γὰρ αὐτὴν εἶπε, καὶ οὐκ ἔποιε τὸ ἰωνικόν·
κοινῆς δὲ συλλαβῆς γενομένης τῆς ΚΤ διὰ τὸ ἄφρονον εἶναι καὶ
ἀμετάβολον, τὰ ἐξῆς ἔσται ἡ προειρημένη ἐπιμιξία.

m) Lampridium in Alexan-
dro Severo c. 24. citat D'Or-
villius. Mox pro Ἀήμετρος
Scaliger ad Eusebium p. 122.
corrigit Ἰδαίος μητρός.

n) ζαελεξίμαν. Sic C. pro-
bante Bentleio [quem deinde
sunt secuti Blomfield. et Her-
mann. Elem. doct. metr. p.
464. 471.] προσελεξίμην
Fl. προσεδεξίμαν H. a p. m.
προσελαβίμαν N. ζαελεξίμαν
est pro διελεξίμην, more Aeolico.
Etymologus M. p. 407,
7. Οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ διὰ, ζα

φασί· καὶ τὸν διάπλοντον, ζά-
πλοντον. Iidem teste eodem
in sequentibus, pro διαφλεγῆς
dicebant ζαφλεγῆς, pro καρ-
δία, κάρζα, pro διαμενῆς, ζα-
μενῆς, pro διάκορος, ζάκο-
ρος. Vide interpretes Hesy-
chii in v. ζαβάλλειν, et prae-
cipue ibi citatum C. I. Vossium
in Etymolog. v. Zeta.

o) Κυπρογενήμ Bentleius.
κυπρογενεία Turn. et Mss. ple-
rique. κυπρογέννα C. [quam co-
dicis lectionem retinent Blom-
field. et Hermann.]

παρὰ τῇ Σαπφοί· παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσχη-
ματίζονται, (Fr. LXIX.)

ἀπό μοι θανεῖν γενοῖτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γενοῖτ' P οὐδαμὰ τῶνδε.

τὸ δὲ καταληκτικόν· (Fr. CXXVI.)

Διονύσου ρ σαῦλαι τ Βυσσαρίδες.

5

6. Διονύσου] Ὁ δεύτερος στίχος μολοττός ἐστιν ἰωνικός ἀπ' ἐλάσ-
σονος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν συναρθεῖσάν·
ὁ δὲ πρῶτος στίχος ἰωνικός.

ρ) Οὐδαμά. Vide Toupium
ad Suid. T. II. p. 113. [Vi-
detur γένοιτο. οὐδ' ἅμα τῶν-
δε.]

q) Vocem σαῦλαι trisylla-
bum faciunt σάυλαι Micyllus
p. 98. et Panwius, improban-
tibus Arnaldo et D'Orvillio.
Etymologus M. p. 270, 38.
Διασαλακῶνισον, ἀντὶ τοῦ
διάθρηψαι, διαγαυρίασον·
Ἀριστοφάνης, [Vesp. 1169]
τρονφερόν τι διασαλακῶνισον.
Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς
διαθρηπτομένους, ἀπὸ τοῦ
σαλοῦσθαι, ὃ ἐστιν ἀβρῶς
(sic enim Ms. D'Orvillia-
nus, magno literarum no-
strarum emolumento inter the-
sauros Bibliothecae Bodleianae
haud ita pridem repositus, pro
vulg. ἀκριβῶς, quomodo et-
iam Suidas), διαβαίνειν, καὶ
οἷονεῖ σείεσθαι, παρὰ τὸν σά-
λον. Ὅρω γὰρ ὡς ὄμφακα
διασαυλούμενον. Ἀριστοφά-
νης. (Fr. CV. ubi legendum vi-
detur στόμφακα, quae vox oc-
currit Nub. 1370. nam ὄμ-
φακα secundam corripit, uti
testatur idem Acharn. 351. et

Plato Comicus apud Schol. ibid.
Suidam vv. δεινὸν, ὄμφαξ.
quem locum unicum hoc consilio
proferunt Grammatici, Phry-
nichus Eclog. Att. p. 16. [Ar-
parat. Sophist. Ms. τὰς ὄμφα-
κας θηλυκῶς εἶπεν Πλάτων]
Eustathius Od. A. p. 1390,
54. = 19, 37. ut ὄμφαξ ge-
nere foeminino a veteribus
usurpatam fuisse ostendant.
Hac occasione liceat observa-
re elegantem Babrii choliamb-
bum apud Etymologum p. 625,
53. iisdem fere verbis in Mss.
D'Orvilliano exhiberi, quibus
eum correxerat perspicacissi-
mus Musgravius apud Tyrwhit-
tum in Append. Dissert. de Ba-
brio p. 53. Ὅμφαξ ὁ βότρυς,
οὐ πέπειρος ὡς ὤμην.) Δια-
σαυλούμενος, ἀβρυνόμενος,
καὶ διαθρηπτόμενος· παρὰ
τὸν σαῦλον τὸν τρονφερόν καὶ
γαῦρον· Σιμωνίδης ἐν ἰάμ-
βοις, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος
ὡς κορωνίτης. Aristophanis
fragmentum post vocem δια-
θρηπτόμενος collocandum vi-
dit Brunckius, sed ante Brun-
ckium idem viderat Albertus

G. 70 τὸ δὲ ἄκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλῶμενον χαρακτήρα, πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστὶ, (Fr. CXVIII.)

ad Hesychium. In Vespis 1169. perpendi merentur variae lectiones apud Scholiasten διαλυκῶνισον et διελακῶνισεν. Consule H. Steph. Append. Thesaur. col. 743. C. D. F.

τ) Βασσαρίδες erant Bacchae Etymologus M. p. 191, 2. Βασσαρίδες, αἱ Βάχαι, παρὰ τὸ διάγειν ἐν βήσσαις, ὅ ἐστιν ὄρειοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ βασσάρη τὸ λεγόμενον ὑπόδημα· ὅπερ εἴρηται παρὰ τὸ τῆ βάσει ἀρηρέναι. λέγονται βασσάραι αἱ Θράκιαι Βάχαι. χιτῶνας οὖν ἐφόρουσιν ἀπὸ τοῦ βάχχου Διονύσου· ἀπὸ τῶν βησσῶν. Haec sincera esse nemo affirmaverit, neque satis feliciter expedivit Sylburgius. Hesychius: Βασσάραι, χιτῶνες, οὓς ἐφόρουσιν αἱ Θράκιαι Βάχαι. Scholiastes Persii Sat. 1. 101. *Bassarides, Bacchae, quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vulpibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. Hinc fortasse Etymologus paullo verisimilius corrigi potest: Λέγονται βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουσιν αἱ Θράκιαι βάχαι, ἀπὸ τοῦ Βασσάρου Διονύσου, ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν.* Huic emendationi favet aliquatenus Ms. D'Orvillianus, qui postrema

sic exhibet ἀπὸ τοῦ βα διον· ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν. Voces Βασσάρου Διονύσου reperiuntur coniunctae apud Clementis Alexand. Cohort. p. 19, 12. ὄργιον Διονύσου βασσάρου. Sed neque locutio βάχχου Διονύσου, licet ab hoc loco aliena, temere damnanda est. Eustathius Od. Z. p. 1551, 55. = 247, 29. βακχείω — ἔχοντι τὴν κλῆσιν, ἀπὸ τοῦ βάχχου Διονύσου. Hesychius v. Βάχχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτηρίας Σεμέλης· οἱ δὲ Βάχχου τοῦ Διονύσου, καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης. Athenaeus p. 78. C. et ex eo Eustathius Od. Ω. p. 1964, 16. = 839. 8. Βακχέως Διονύσου· vide et Wesseling. ad Diodor. Sic. IV. 5. Paullum diversa est Sophocli. Oed. Col. 678. βακχειώτας Διόνυσος. Eudocia in Anecdosis Graecis Villosioni T. I. p. 87. Βασσάραι αἱ τοῦ Βάχχου τροφοί· διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρᾷ ποιῆσθαι τὸ μανιῶδες. Eustathius ad Il. Ξ. p. 989. = 982. qui ex eodem fonte, ex quo Eudocia, hausit, habet διὰ τὸ μανιῶδες, διὰ vero omittit Phavorinus, p. 356, 22. et Basil. Cornutus c. 30. p. 219 ed. Gale. sic forsitan distinguendus est: καὶ τὴν κίτταν, ὡς λάλον ὄρειον ἀφιεροῦσιν αὐτῷ. Καὶ Βασσαρία καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ βάζειν κ. τ. λ. Bacchus scl. voca-

Παρά δ' ἤντε ἰ Πυθόμενδρον κατέδυν' ἔρωτα φεύγων. G. 71
 τῷ δὲ ἰ καθάρῳ ἔφθνημιμερεῖ ὄλον ἄσμα Τιμοκρέων συν-
 ἔθηκε,

Σικελὸς κομψὸς ἀνήρ
 ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

5

tur Bassareus, non pica, ut minus recte interpretes. Sed ut ad Βασσαρίδας revertar, hoc nomine inscriptam fabulam composuit Aeschylus, cuius meminerunt et alii et Eratosthenes in Catasterismis p. 9. ed. Fell. unde nonnulla exscribam argumentum istius istius tragoediae exponentia. Orpheus τὸν Διόνυσον οὐκ ἔτιμα, τὸν δὲ Ἕλιον μέγιστον τῶν θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν ἐπειρομένους τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινήν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον, προσέμενε τὰς ἀνατολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἕλιον πρῶτον. Ὅθεν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ, ἔπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ὡς φησὶν Ἀισχύλος ὁ ποιητῆς, αἱ τινες αὐτὸν διέσπασαν, καὶ τὰ μέλη διέθριψαν χωρὶς ἕκαστον αἱ δὲ Μοῦσαι συναγαγῶσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Λειβήθροις. — Valckenaerius in Callimacheis p. 186. e Ms. corrigit ἐπειρομένους ἐπὶ τὴν ἔω, et

paullo post e coniectura ἐπέπεμψε.

ι) ἄκαταληκτικὸν C.

υ) Πυθόμενδρον sic Fl. et Mss. probante Bentleio ad Horat. Carm. 1. 23, 5. Πυθόμενδρον C. πυθόμεαν δὲ Turn. typonum forsitan errore, nam alia lectio ad calcem commemoratur.

χ) καθάρως Turn. qui sequentia sic exhibet, Τιμοκρέων συνέθηκε σικελὸς, κομψὸς ἀνήρ. deinde ut versum Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα. Haec vero prava verborum distinctio ad finem libri recte emendatur. Quod quidem fugisse videtur eruditissimum Meursium Rhod. II, 13. ubi ex hoc Nostri loco Timocreontem *Siculum* vocat. Ceterum ad hosce ipsos versus respicere videtur Plato in Gorgia p. 300. A. ed. Laemar. καὶ τοῦτο ἄρα τις μυθολογῶν, κομψὸς ἀνήρ, ἴσως Σικελὸς τις ἢ Ἰταλικός. Inter Anacreonta n. CVI. male inseruit Barnesius, secutus fortasse Scaligerum Poet. II. 21.

G. 72
P. 41

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Γ.

Π Ε Ρ Ι Π Α Ι Ω Ν Ι Κ Ο Υ.

ΤΟ δὲ ^x παιωνικὸν εἶδη μὲν ἔχει τρία, τό, τε ΚΡΗΤΙΚΟΝ καὶ τὸ ΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, καὶ τὸ ΠΑΛΙΜΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειόν ἐστι πρὸς μελοποιίαν. Τὸ δὲ κρητικὸν ἐπιτήδειον. Δέχεται δὲ καὶ 5 λύσεις τὰς εἰς τοὺς καλουμένους παίωνας. Καλεῖται δὲ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν κρητικόν, ὡσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφωνίῳ, [Runk. no. V. p. 60.]

P. 42 y Ἰγίρει δὴ νῦν, μοῦσα, κρητικὸν μέλος.

10 εἶτα ἐπιφέρει,

1. Τὸ δὲ κρητικόν] Ὁ πρῶτος παίων τὰς ἐν τέλει βραχέας συνελών εἰς μίαν μακρὰν, ποιεῖ τὸν κρητικόν, τοῦτ' ἴσθι τὸν ἀμφιμακρὸν· ὁ δεῦτερος πάλιν τὰς τελευταίας συνελών ποιεῖ τὸν βακχειον· ὁ δὲ τρίτος πάλιν, τὰς πρώτας δύο βραχέας συνελών, ποιεῖ τὸν παλιμβάκχειον.
4. Μελοποιίαν] Ἐδρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς καὶ Σ δύο βραχέων πάλιν, ἀφ' ὧν θύμια πολλὴ γίνεται καὶ ἐν τετραπλασίονι λόγῳ εὐρήσεται. Ἐπὶ μέτροι γε ἀμφιμάκρου ἢ διπλασίον ὁ λόγος γίνεται.
5. Λύσεις] Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πόδες λύνονται εἰς τοὺς παίωνας· ἢ γὰρ πρώτη συνλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν τέταρτον παίωνα· ἢ δὲ ἐσχάτη τὸν πρῶτον.

[x) Santen. ad Terentianum Maur. p. 122. cum Fl. vult semper scribi Παιωνικον, quodque servat cod. Rhedig.]
y) δὴ νῦν cum Turnebo [et Pauwio] omittit Plotius pag. 2661. [sed retinet Fl. cod. D'Orvillianus, quorum describendi versus rationem probat Santen. quoque ad Terent. Maur. T. II. p. 99.]

z) Sic edd. Mss. cum Plotio l. c. Hermannus p. 355. scribendum putat δ' ἦλθες, οὔτοι πρὶν ἔλθοῦσα σαφέως· ἀλλ' ὅπως. Vellem hunc locum plenius exscripsisset Toupius ad Hesych. T. III, p. 428.

a) μιῦς βραχέας πάλιν conicit Pauwius.

χαῖρε δὴ, μοῦσα· χρονία μὲν ἦμεις· ὅμως
δ' ἤλθεις, ^b οὐ πρὶν ἔλθειν ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως.

ἐπιτηδεύουσι δὲ ἔνιοι τῶν ποιητῶν τοὺς πρώτους καλου-
μένους παίωνας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας
χώρας, εἰς ἣν τὸν κρητικὸν παραλαμβάνουσιν. Οὕτω G. 73
γούν τὸ πολυθρύλλητον τετράμετρον συντιθέασιν, οὗ 5
^c παράδειγμα ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν· (Fr. VIII.)

ὦ δ πόλι φιλῆ Κέκροπος, αὐτοφύες Ἀττικῆ,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὐθαυ ἀγαθῆς χθονός.

κίχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλοις δράμασιν ὁ Ἀριστοφά- 10
της, καὶ ἐν Σφηξίν· (1266)

^c ὦ μακάρι· Ἀυτόμενες ὡς σε μακαρίζομεν.

καὶ Εὐπολις ἐν Κόλαξι, [Runk. p. 128. no. XI.]

φημί δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ,
καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθά· ταῦτα δ' ἀποδείζομεν. 15

ὁμῶς δὲ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέ-
ταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου, οὐ τηρήσας τὸ πρῶτον
παρατήρημα, (Fr. IX.)

ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφντεύσομεν. 20

9. Ὡ πόλι φιλῆ] Ὅλοι παῖωνες κρῶτοι κοινῆς οὔσης τῆς ΚΕ ἐν
τῷ ΔΗ ΚΕΚΡΟΠΙΟΣ τῆς τελευταίας μόνης τὸν κρητικὸν ἐχού-
σης. Ἔστι δὲ τὸ μέτρον παιωνικὸν τετράμετρον.

20. Ἐν ἀγορᾷ] Τὸ γὰρ ΕΝ ΑΓΟΡΑ τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ
πρώτου ἰδέσμετο· τοὺς δὲ f τέσσαρας ἐξῆς πρώτους παίωνας.

b) Legendum videtur ἡμιό-
λιος, vide supra Schol. ad
cap. 3. Marium Victorinum
p. 2485.

c) παράδειγμα sic C. alii
παραδείγματα.

d) ὦ πόλι. Vide Hemster-
husium ad Aristoph. Plut. p.
261. Totus hic locus valde
turbatur in ed. Turn. οὐθαυ
ἀγαθῆς χθονός. Ὡ μακάρι·
Ἀυτόμενες ὡς σε μακαρίζομεν·
τοῦτω μὲν οὖν τῷ ὑστάτῳ κέ-
ΗΕΡΗΛΕΣΤΙΟΝ.

χρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν
ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφη-
ξίν· ἀλλὰ καὶ Εὐπολις ἐν Κό-
ραξι· φησὶ γούν οὕτως. De-
dimus ex Fl. et Mss.

[e] Ὡ μακάρι· Ἀυτόμενες
sive ut al. scribitur μακάριε in
hoc versu desunt in Fl. Ut
nunc scribitur, constituit ver-
sum D'Orvill. in Vanno crit.
p. 453.]

f) Lege τρεῖς.
F

ἐν δὲ ταῖς ὁ δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις; καὶ κρητι-
G.74 κούς πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε,
(Fr. XXII.)

5 μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρέχους,
μήτε Χάριτας βοῶν εἰς χορὸν Ὀλυμπίας,
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὡς φησὶν ὁ διδάσκαλος.

P.43 Σιμμίας δὲ ἐπετήδευσεν ἐν τισὶ ποιήμασι τοὺς πλείστους
κρητικούς παραλαμβάνειν,

5. Εἰς χορὸν] Πάλιν τὸ ΤΑΣ ΒΟΑΝ κρητικὸν παρέλαβεν ἐν
μέσῳ, καὶ τὸ, ΕΙΣΙΝ ὩΣ κρητικόν. Ὅλως δὲ οἱ τελευταῖοι
ὁμοίως κρητικοί.

g) δευτέραις. Omnes libri protérais. Exscribo Arnaldi notam. „Vir cel. T. Hemsterhusius ed Iul. Polluc. X. 152. iure merito pro protérais hic reponendum esse censet δευτέραις. At si sententia Cl. Pauw. vera foret, haec emendatio supervacanea esset; sed qui Thesmophoriazusaе, quae ad nos pervenerunt, fuerint secundae, cum omnia loca et voces, quae a veteribus ex iis citantur, in nostris non inveniuntur? Ita apud Athen. I. 29. A. et Harpocrat. v. Πύλη, ut iam notavit vir eruditus Lud. Kusterus, duo loca ex secundis citantur Thesmophoriazusaс, quorum neutrum in nostris reperias. Iste, qui ab Harpocrate citatur, plenius exstat apud Schol. Aristoph. Nub. 623. sed ibi simpliciter est ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Addi possunt duo Suidae loca notata a viro apprime docto I. A. Fa-

bricio Bibl. Gr. II, 21. pag. 677. Quorum locorum alter est in v. Λακωνίζω, alter in Λύκος ἔχανεν. Eam vocem idque proverbium, quo etiam usus est Euphron in Adelpis apud Athen. IX p. 380. B. Suidas extare ait in Thesmophoriazusaс secundis: utriusque tamen nec vola nec vestigium in nostris est Thesmophoriazusaс. Statuendum itaque omnino, eas, quas habemus Thesmophoriazusaс, primas esse; eoque magis quod A. Gellius N. A. XV. 30. locum citet ex primis Thesmophoriazusaс, ut scribit, depromptum: qui etiam in nostris reperitur. Inde certo liquet pro protérais, hic legendum esse δευτέραις: versiculi enim, quos Hephaestio citat, in nostris Thesmophoriazusaс non inveniuntur.“ v. Casaubon. ad Athen. I, 23. Kuster. ad Thesmoph. init. D'Orvill. Crit. V. pag. 533.

μᾶτερ ὦ πότνια, κλυθι, νυμφᾶν ἀβραῖν;
Δῶρι, κυμοκτύπων ἢ ἤραν ἄλλων μυχῶν.

καὶ πάλιν,

G. 75

σοὶ μὲν εὐπιπος, ἰ εὐπωλος, ἐγγέσπαλος
δῶκεν αλχμᾶν Ἐννάλιος εὐσκοπον ἔχειν.

5

ἐν δὲ ποίημα ἐπετήδευσε συνθεῖναι, ὥστε ^k ἀμφοτέρας
τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ κρητικοῦ μακρὰς λύσας τὸν ^l ἐκ
πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας,
ἐφ' ἧς τὸν τέταρτον παραλαμβάνει παίωνα· ἔσθ' ὅτε
δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ^m παρατελεύτου κέχρηται,

10

σέ ποτε Διὸς ἀνὰ πύματι νεαρὰ κόρε νεβροχίτων.

συντιθέασι δὲ τινες καὶ ἐτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον,
ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίονας·
εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικόν,

ⁿ θυμηλικᾶν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

15

1. Μᾶτερ] Ὅλοι κρητικοί, τοῦ πότνια ο τῆς α ἀντὶ μακρᾶς, τῷ
λόγῳ τῆς κοινῆς, καθὼ κατέμιξε, λαμβανομένης· ἔτι δὲ, καὶ διὰ
τὴν τῶν δύο συμφῶνων ἐπιφορᾶν.

11. Σέ ποτε] Ἴδου αὶ μὲν τρεῖς βάσεις ἐκ τοῦ πενταβράχιος· ἡ δὲ
τετάρτη ἐκ τοῦ τετάρτου παίονος, τῆς NE πάλιν, ἐν τῷ NE-
BPOXITΩΝ ἀντὶ βρυχέας παραλαμβανομένης.

h) Ἦρα Turn. ἤραν Fl.
Mss. ἤραν' lectio est Salmasii
ad Simmiae Rhodii Securim
p. 207.

i) Εὐπωλος. Sic omnes Edd.
et Mss. defenditque Arnaldus ex
Sophoclis Oed. Col. 711. Ex
Pauwii coniectura εὐκωλος edi-
dit Hermannus. εὐμωλος con-
iicit Tourpius Em. T. III. p.
551. eodem plane modo, quo
ad Sophoclem Musgravius. In
versu sequente Turnebus ha-
bet εὐσκοπόν γ', quod metrum
pessumdat, Ἐννάλιος enim
secundam producit. Diony-
sius quidem Halicarn. περὶ
Συνθέσεως ὄν. c. XVII. pag.

128. ed. Upton. allegat pro
exemplo pedis Chorei, Βρό-
μιε, δορατόφορ', ἐννάλιε,
πολεμοκέλαδε, quem tamen
locum hoc nomine vitii suspe-
ctum habeo. [Mox ἔδωκεν pro
hic receptum δῶκεν habent Fl.
et Mss., vitiose, monente
D'Orvill. in V. Crit. p. 454.]

k) ἀμφοτέρας deest Fl. B.
H. [et cod. Rhedig.]

l) ἐκ πέντε βραχειῶν παρα-
λαμβάνειν παίωνα C. ε. π. β.
παραλαμβάνει πλὴν τῆς τελευ-
ταίας. ἐφ' ἧς τὸν δ' παίωνα Fl.

m) παρατελευταίου Turn.

n) θυμηλικᾶν C.

o) Sic Pauwius pro τὸ α.

ὡ δὴ ἔφαμεν τρόπον συνεχῶς κεχρησθαι αὐτοὺς ἐπὶ ^ρ τοῦ τετραμέτρου, ὥστε τοῖς τρισὶ παίωσι τοῖς πρώτοις ἐπά-
G.76 γεν κρητικόν· τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θεό-
πομπος ὁ Κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισίν, ἀφ' οὗ καὶ
5 Θεοπόμπειον καλεῖται,

πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας.

ἴ δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου ^ς προκόπτειν τὸ μέ-
P.44 τρον, διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη
ἀν' ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμα-
10 νος, ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων, (Ursin. p. 65.) [Welck. no.
XXXIV.]

ἴ Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἴα ^υ παῖς
παῖσδε

ἄκρ' ἐπ' ἀνθη καβαίνων, ἃ μὴ μοι θίγῃς τῷ ^ν κυπριόσκῳ.

1. Ὡ δὴ] Ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀντιτρέχει, ὅπου ἔφη, ἐπιτηδεύουσι λαμβάνειν τοὺς πρώτους παῖνας, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ φησὶ τὸ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν ὀ τετραμέτρων πεποιημέναι Θεόπομπον.

7. Δύναται] Ὁ γὰρ παῖων πεντάχρονός ἐστι, καὶ οἱ εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον ἐμπλήθυντες, ὃ τε κρητικὸς, καὶ ὁ βακχικός· ὥστε εἶναι τὸ ἑξάμετρον τριακοντα χρόνων· πάντακις γὰρ ἑξ, τριακοντα. Ἔως τούτου δὲ προβαίνει ἡ ποσότης τῶν ἐν τοῖς στίχοις χρόνων κατὰ Ἡφαιστίωνα· ἐπεὶ καθ' ἕτερον καὶ ἕως λβ. Ἐνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρι-

p) τῶν τετραμέτρων. Fl. B. H. [De Theopompo comico v. A. Meinek. in Quaest. Scen. II. p. 68 sqq.]

q) Recte πενταμέτρων Pauw. [r) δύναται καὶ etc. Tricha p. 40. med.]

s) προκόπτειν - ἑξάμετρον om. C.

[t) „Ego satius duxi, versus, ut sibi invicem alienos, puncto distinguere.“ WELCK. Improbatur illam coniecturam censor Ienens. p. 299., qui Bentleii et Toupium coniecturam a Gaisfordio receptam esse laudat.]

u) παῖς παῖδει. Sic cum

Bentl. Toupium Em. T. III. p. 385. οἴα παῖσδα [Ursin.] Fl. B. N. H. παῖσδε C. et Turn. com. in calce. παῖς δὴ Turn. [et Pauw. qui postea corrigit δῆτα. Idem pro καβαίνων, quod invenimus in cod. Rhed., καβαίνων scripsit. Καμβαίνων Ursin.]

v) κυπριόσκῳ sic recte Turn. C. Eustathii loca II. E. p. 969. = 954, 20. Φ. 1239. = 1328. 47. Od. K. 1648, 7 = 382. 31. citavit D'Orvillius. Vide Koëmium ad Gregor. p. 115. alii κυπριόσκῳ [et Welckerem coll. fragm. p. 56. sq.]

δεδηλώσθω δὲ, ὅτι καὶ ὅλα ἄσματα κρητικὰ συντίθεται, ὡσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδη, (Ursin. p. 202.) [no. XXII. coll. Bacch. Neue.]

× ὡ περικλειτὲ γ δ' ἄλλ' ἀγνοήσιν μὲν οὐ σ' ἔλπομαι.

β. Τὸ δὲ ΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, σπάνιον ἔστιν· ὥστε, εἰ καὶ ^{G.77} 5
που ποτὲ ἐμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ εὐρίσκεσθαι, ² οἶον,

ὁ ταῦρος δ' ἴοικεν ² κυρῆζειν τιν' ἀρχάν,
φθύσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προσηθήσεται νιν.

τοσαῦτα περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν καὶ ὁμοιοειδῶν
μέτρων. 10

τον γένος τῶν ποδῶν ὡς ἔχοντα ἕξ χρόνους, εὐδέποτε ποιῆ ἑξά-
μετρον ὑπερπίπτοντα τὸν λ. πλὴν σημείωσαι, ὅτι τὸ κρητικὸν δια-
φέρει πρὸς τὰ ἄλλα μέτρα. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κατ' ἀφαίρεσιν τὰ
ἀντιπαθούντα αὐτοῖς μέτρα τίθει· ὡσπερ τὸ λαμβικὸν κατ' ἀφαίρε-
σιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ βραχείας τίθει τὸ τροχαϊκὸν· τροχαϊκὸν δὲ
κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρῆς τίθει τὸ λαμβικὸν· ταῦτό
καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ καὶ ἀναπαιστικοῦ. Τὸ μέντοι κρητικὸν
κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρῆς, ποιῆ τὸ βακχιακὸν
μέτρον, ὃ ^b μονοειδὲς αὐτό. Ἀύξεται δὲ τοῦτο καὶ μέχρι ἑξα-
μέτρον.

9. Μονοειδῶν] Μονοειδῶν ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀσυνκρητή-
των. Ἐκεῖνα γὰρ ἐκ δύο εἰδῶν συνέστηκεν.

9. Ὁμοιοειδῶν] Ὁμοιοειδῶν, διότι ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναφέρεται
πλείονα· οἶον, ὑπὸ τὸ ἀντισπαστικὸν, τὸ Φερεκράτειον, τὸ Γλυ-
ζωγεῖον, ὁμοίως καὶ τῶν ἄλλων.

[x] Neue p. 35. corrigat
Περικλειτίδα, ἄλλ'.]

y) τ' ἄλλ' Turnebus in cal-
ce [ἄλλ' male Fl., et Pauw.
in textu, quod postea corrigat.]

[z] οἶον omittunt Turn. et
Pauw. addunt Flor. et C.]

a) κορύζειν Fl. B. κορίζειν
H. κορύψειν D. κυρῆζειν Turn.
in calce. κηρύζειν C.

b) ὁμοιοειδὲς conicit Pau-
wius, deinde αὐτῷ Tyrwhitt.
ὁμοιοειδὲς αὐτῷ Bentleius.

G. 78
P. 45

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Δ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ ΜΙΞΕΩΝ.

ΤΗΣ δὲ κατὰ ἀντιπάθειαν μίξεως νῦν τὰ πυκνότατα παραθησόμεθα. ΕΠΙΧΟΡΙΛΑΜΒΙΚΟΝ μὲν οὖν, τὸ ΣΑΠΦΙΚΟΝ καλούμενον ἘΝΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ, οἶον,

- 5 Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα.
τοῦτο δὲ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τροχαϊκὴν ἑξάσημον, ἢ ἐπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, χοριαμβικὴν· τὴν δὲ κατακλείδα ἐξ ἰάμβου, καὶ τῆς ἀδιαφόρου, ὥστε εἶναι τὰ πάντα δύο σχήματα περὶ τὴν τετάρτην συλλαβὴν, πῆ μὲν βραχεῖαν γινομένην, πῆ δὲ μακράν. Θάτερον μὲν οὖν σχῆμα, τὸ

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα
πρόκειται· θάτερον δὲ,
ἀλλὰ δ τυιδ' ἔλθ' αἶ ποκα κατερῶτα.

- 15 ὥστε εἶναι τὸν κανόνα τοιοῦτον,

βαβα βααβ αββ
βαββ βααβ αβα

c) ἑξάμετρον Fl. B.

d) τυιδ' ἔλθ' αἶ ποτε κατ' ἔρωτα Fl. αἶ πότα C. τοί δ' ἔλθ' αἶ ποτε κ. ἔ. Turn. Locus exhibetur secundum Vossii emendationem ad Catullum, p. 116. Sed pro κατερῶτα videtur scribendum κατέρωτα. Vide Koëmium ad Gregor. p. 274. In canonibus metricis edendis Editionum et Manuscriptorum nulla habenda

erat ratio. Ubique ad Hephaestionis mentem, non monito lectore, reformavi. Hoc tantum notent tirones, syllabam brevem litera α, unum tempus, longam litera β, duo tempora significante, indigitari. Ceterum hunc locum egregie illustrabunt observata peritissimi verum musicarum interpretis Caroli Burneii, *History of Music* T. I. p. 74.

ἔστι δὲ καὶ παρ' ^e Ἀλκαίῳ, καὶ ἄδηλον ὅποτέρου ἔστιν G.79
εὐρημα, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἶον,

χαῖρε Κυλλίνας ἰ ὁ μέδεις, σὲ γάρ μοι. P.46

τοιούτοις χρῶνται τρισὶν εἰς ἑκάστην στροφὴν· εἴτ' ^ε ἐπι-
φέρουσι τὸ τέταρτον πεντασύλλαβον, χοριαμβικὸν πενθη- 5
μιμερὲς, συνέμπιπτον δακτυλικῶ τῷ εἰς δεύτερον τρο-
χαῖον· ^h οἶόν ἐστι τὸ,

πότνια θυμόν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ τροχαϊκῆς ἔστιν ἐπιχοριαμβικόν.

β. Ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον ΠΙΝ- 10
ΔΑΡΙΚΟΝ ἰ ἘΝΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ, ὃ τὴν μὲν πρῶ-
την ^k ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμοίως τῷ
Σαπφικῷ χοριαμβικὴν καὶ ἰαμβικὴν κατακλεῖδα· ^h οἶον,
(Schneider I. XV.)

Ὅ ἰ Μουσαγέτας με καλιῶ χορεῦσαι, 15
ἄγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

γ. ΕΠΩΝΙΚΟΝ δὲ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ τρίμετρον
καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον ΑΛΚΑΙΚΟΝ ἘΝΔΕ-
ΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ· ὃ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμ-
βικὴν, ἥτοι ἐξάσημον, ἢ ἐπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, 20
ἰωνικὴν ἀπὸ μείζονος, ἢ δευτέραν παιωνικὴν· τὴν δὲ

e) Ἀλκαίῳ. Sic calx Tur-
nebi cum Fabricio Bibl. Gr.
VII, p. 19. Ἀλκαίῳ edd. et
credo Mss. Ἀλμάγι quidem C.
sed statim delet. [„mendum
enim est παρ' Ἀλκαίῳ, ut
alibi Ἀλμαίων, Ἀλκαίῳ.“
WELCKER. in Coll. fragmm.
Alemanis p. 13.]

f) μέδεις sic Mss. ὅς με-
δέεις Fl. μέδων Turn.

g) ἐπιφέρουσι τὸ διχοριαμ-
βικόν Fl. B. H.

h) οἶόν ἐστι τὸ τοιοῦτον
Turn.

i) ἑνδεκασύλλαβον om. C.

k) ἀναπαιστικὴν Fl. H. B.

l) Μουσαγέτας est Epithe-
ton Apollinis, qui ita vocatur
a Platone Legg. II. init. Stra-
bo X. p. 468. A. Aristides
Quintilianus p. 4. invocat τὸν
πρόσω θεὸν Μουσαγέτην, qui
ibi est Ἀπόλλων Μουσῶν ἐπι-
στάτης L. HOTCHKIS. Vide
Bentleium ad Horat. Carm. IV.
6, 25. Pindar. Nem. V. 45.
Aristoph. Av. 217. Eustath.
II. A. p. 10 = 8, 45.

G.80 κατακλειδα, ἐκ τροχαιου καὶ τῆς ἀδιαφόρου, οἶον, (Ursin. p. 104.) [Blomf. no. VI. Matth. no. XX. et no. VII.]

m ὦ 'ναξ Ἀπολλον, καὶ μέγαλω Διός.

n Μελαγχρος ο αἰδῶς ἄξιος εἰς πόλιν.

5 ὥστε εἶναι σχήματα μὲν αὐτοῦ τέσσαρα, κανόνα δὲ τοιόνδε,

αβαβ βββα βαα

ββαβ ββαα βαα

αβαβ αβαα βαα

ββαβ αβαα βαα

10 δ. Τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιτεῦον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ ΑΛΚΑΙΚΟΝ ΔΩΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ, οἶον, (Ursin. p. 102.) [Blomf. no. XXXVIII. Matth. no. XLII.]

P. 47

ἰόπλοζ', ἀγνὰ P μελιχόμεϊδε Σαυποῖ.

m) ἄναξ - μέγαλοιο Fl. H. B.

n) Melanchrus Mitylenae tyrannus a Pittaco interficitur. Diog. Laert. I. 74. Suidas in v. Πίττακος. Alcaeus Pittaco inimicus haec in laudem Melanchri scripsisse videtur. Vide D'Orvillii Van. Cr. p. 459. et Bentleium Dissert. Phalarid. p. 33. ed. 1699. L. HOTCHKIS. Bentleius in notulis Mss. nescio qua de causa scripserat, „Μελάγχρωσ καὶ μελαγχρῆς· ἀμφότερα Ἀττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η. Κρατῖνος. Photii Lex. Ms.“ Quibuscum tamen conferenda Eustathii Od. II. pag. 1799, 16 = 601, 1. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ συγκόπας τὸ μελαγχροῖς, μελαγχρῆς λέγει· ὅθεν καὶ Μένανδρος, μελαγχρῆς φασιν εἶπε μειράκιον. Menandri locus, in fallor, Clericum effugit. Antiphanes Athenaci IV. p. 161. A. Eustath. Od. T. p. 1863, 55 =

694, 8. μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

o) αἰδῶς Fl. Turn. Arnaldus αἰδοῦς legendum suadet, quod est verisimile, vel pro illo αἰδῶς. L. HOTCHKIS. Edidi αἰδῶς secutus Vossium ad Catullum p. 118. probante D'Orvillio.

p) μελιχόμεϊδε. Hanc vocem ad corruptam Hesychii glossam bene admovit Toupius Em. T. III. p. 426. etsi in verbis lexicographi constituendis, Msti ope destitutus, a vero aliquantum aberraverit. Codex Venetus apud Schowium pro Musurianis Μελιχόμεϊτις, ἡδῶς, exhibet tantum μελιχομεϊδης. Una τ literula deleta omnia plana evadent: μελιχομεϊδης, πραῦγελως, ἡδύγελως, ἡδεῖα, πραῦνοος. Non tamen negarim vocem ultimam τῷ μελιχόμεϊτις aptius convenire. Conferendus H. Stephan. Thesaur. II. p. 1612. A.

ἰ οὐ κανὼν οὗτος,

G. 81

αβαβ ββαα βαβα
ββαβ αβαα βυββ

ε. Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν, ὃ τὴν μὲν
πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν, ἥτοι ἐξάσημον, ἢ ἐπτάσημον, τὴν 5
δὲ δευτέραν ἰωνικὴν, ἢ δευτέραν παιωνικὴν, τὴν δὲ τρί-
την τροχαϊκὴν ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον· εἶτα τὴν ἐκ τρο-
χαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου κατακλειῖδα· οἶον,

τοιούτος εἰς Θήβας πάϊς τ' ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος.

μ μόλις μὲν Ἐννη λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λίαν.

10

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος,

αβαβ ββαα βαβα βαα
ββαβ αβαα βαββ βαβ

ς. ΑΠ' ΕΛΛΑΣΣΟΝΟΣ δὲ ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ τρίμετρον
ἀκατάληκτόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμ- 15
βικὴν ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, τὰς δὲ ἐξῆς δύο ἰωνικὰς ἐξασή-
μους καθαρὰς, οἶον, (Ursin. p. 66.) [Welck. no. XXVV.]

περισσόν. αἶ γὰρ Ἀπόλλων ὁ τ' Λύκειος.

υ Ἰνὸν σαλασσομέδοισαν ἀπὸ μάσδων.

20

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος,

αβαβ ααββ ααββ
ββαβ ααββ ααβα

ζ. Καθαροῦ μὲν ὄντος τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτο· ἀνακλωμέ-

23. Ἀνακλωμένου] Ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις
ὁ λίπων χρόνος ἐν τινὶ βᾶσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βύσιν, ὥσπερ

η) καὶ ἐστὶν ὁ κανὼν οὗτος
Fl. B. D. H.

ρ) ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος.
Sic Bentleyus ὀχούμενος Ar-
naldus. ἀρμάτεσσι χήμενος
Turn. Fl. χείμενος C.

σ) μᾶλις C. Ἐννα Τουρίου
ad Suid. T. I. p. 168. Canon
deest in ed. Turn. ἀκατάληκ-
τον deest Turn.

τ) Λύκηος C. Λύκειος Turn.
Fl.

υ) Ἰνὸν σάλας ὁ μίδοισαν

ἀπο μάσδων Fl. Ἰνωσαλασσο-
μέδοισαν ἀπὸ μάσδων C. Ἰνὸν
σάλας ὀμέδοισαν ἀπομάσδων
Turn. σάλασσα pro θάλασσα
Doriensibus tribuit Etymologus
Ms. Paris. apud Koën. Gregor.
p. 137. [Ursin. p. 299: „pro
σάλας ὀ μέδοισαν, emendavi-
mus θαλασσομέδοισαν, nam
inter maris Deas numeratur
Ino. Lucil. in Epigr. p. 439:
Γλάνκω καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ,
καὶ Μελικέρτη.“]

6.82νου δὲ ὄντος αὐτοῦ, προταχθεῖσα λαμβικὴ ἐξάσημος ^x ἢ
ἐπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον· οἶον παρὰ Σαπφοῖ, (U-
sin. p. 10.) [Neue no. LVIII.]

ἔχει μὲν γ' Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβίαν.

5 Σαπφοῖ τί τὴν πολυόλβον Ἀφροδίταν.

κανῶν δὲ αὐτοῦ ^z οὔτος,

αβαβ ααβα βαββ

ββαβ ααβα βαβα.

τῆς δευτέρας βάσεως τοῦ δευτέρου παραδείγματος λειπούσης χρό-
νω· πάλιν γὰρ ἔχει τρίτον πεντάσημον, ὃ λείπων χρόνος ἀνελά-
σθη ἐν τῷ ΑΦΡΟΔΙΤΑΝ, ἐπτάσημον γὰρ ἔχει διποδῖαν τροχῶ-
κην· ἔχει δὲ οὕτως ὡς ὑποτίθεται ὑπὸ τοῦ Τεχνικοῦ. Ἡ γὰρ
τελευταία τῆς δευτέρας ὀφείλουσα εἶναι μακρὰ, βραχεῖα ἔστιν· ἢ
δὲ πρώτη τῆς τρίτης ὀφείλουσα βραχεῖα εἶναι, μακρὰ ἔστιν, ἢ τις
ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν, καὶ κατὰ ἀντιστροφὴν
ποιεῖται.

x) ἢ ἐπτάσημος om. Fl. ἤτοι
ante ἐξάσημος habet Turn.

y) Ἀνδρομέδαν καλὰ ἀμοι-
βίαν C. ψάφοι Fl. ψαπφοῖ B.
H. C. [quod Neue recepit. Blom-

field. sequitur Gaisfordium, qui
aliter ac Neue seiungendorum
versuum causa post ἀμοιβίαν
ponit punctum.]

z) οὔτος. ὅδε Turn.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Κ Ο Ν Ι Ε.

G. 83
P. 48

Π Ε Ρ Ι Α Σ Υ Ν Α Ρ Τ Η Τ Ω Ν.

ΓΙΝΕΤΑΙ δὲ ^a καὶ ἀσυνάρτητα, ὁπότεν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι, μηδὲ ἔνωσιν ἔχειν, ἀντὶ ἐνὸς μόνου ^b παραλαμβάνηται στίχου. Πρῶτος δὲ ^c καὶ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται· πῆ μὲν γὰρ ἐποίησεν ἔκ τε ἀναπαιστικῷ ἐφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, τοῦ 5 καλουμένου ἰθυραλλικοῦ, [Liebel. no. XLVII.] ^c

^a Ἐρασμονίδη Χαρίλαι, χρῆμά το γελοῖον.

2. Μηδὲ ἔνωσιν] Ὡς τὰ ἐλεγεία. Τὸ γὰρ πρῶτον μέρος τοῦ ἐλεγίου πρὸς τὸ δεύτερον οὐκ ἤνεται ἐν τῷ μέτρῳ, οἷον μὴ κοινωπλαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα. Ἰστίον δὲ ὅτι ἀσυνάρτητα γίνεται τὰ πάντα ξδ. Τὰ γὰρ ὀκτώ μέτρα τοῖς ὀκτώ μέτροις, τοῦτ' ἐστὶν ἰαντοῖς, ἐπιπλεκόμενα, τὰ ξδ ταῦτα γίνεται. Ἀπὸ τῶν ἐξασημῶν μὲν, λς· ἐξάκις γὰρ τὰς, λς. Τῶν δὲ τετρασημῶν ^d εἰσιν κδ, καὶ τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, ἃ καὶ αὐτὰ ἐστὶ τῶν ἀσυναρτήτων. Ἔτι καὶ θύτερον τρόπον, τούτων μονοειδῆ μὲν ἐστὶν ὀκτώ· μονοειδὲς δὲ λέγεται ἀσυνάρτητον, οἷον τὸ ἐλεγειακόν· ὁμοειδῆ δὲ ὀκτώ, οἷον, ὅταν τὰ λαμβικά μὴ τέλεια ὄντα χοριαμβικοῖς ἢ ἀντισπαστικοῖς ἐπιφέρηται, ἢ τροχαϊκῶν ἰωνικοῖς, ἢ ἐναλλάξ· ἐπισύνθετα δὲ κδ, ἀντιπαθῆ κδ, ὧν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκτιθεμένης, τὸ ὅλον ἐν ποιῆι, ΑΧΡΕΙΟΥΓΕΛΩΣ. Ἐν γὰρ τῷ ΑΩΣ ἔληξε τὸ μέρος τοῦ λόγου· τὸ δὲ ἐφθημιμερές ἐστὶν ἐν τῷ Ο, καὶ ἔτεμε τὸ ΟΜΙΛΕ.

5. Ἡμιολίου] Ἡμιόλιον εἶπε τοὺς τρεῖς ἀπλοῦς πόδας, ἤγουν τὸ ἥμισυ τοῦ τριμέτρου.

a) Καὶ deest Turn.

b) παραλαμβάνονται Turn.

[Idem in fine παραλαμβάνεται. Receptam lectionem iam probavit D'ORVILLE.]

[c] καὶ et hic abest Turn.]

d) Ita emendavit Pauwius. Turnebus edidit τῶν δὲ τετρα-

σημῶν τέσσαρα τὰ λ. ε. εἰσὶ κδ.

[e] Cum hoc versu VV. DD. duos infra initio p. G. 88. prolatos, quia metrum sententiaeque eadem est, coniungunt quod si recte faciant dubitat, Liebel.]

Τούτο δὲ οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν· οὗτος μὲν γὰρ τῇ τε τομῇ δι' ὅλου κέχρηται τοῦ ἐφθημιμέρους, καὶ σπονδείου παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ^ε κώλῳ δύο, οἶον,

G. 84 Ἀστων δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν· οἱ δὲ πολλοί.

5 οἱ δὲ μετ' αὐτὸν τῇ μὲν τομῇ ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ὡσερ^ς Κρατῖνος, [Runk. no. LVIII.]

χαῖρ', ὡ μέγ' ἡ ἀχρειόγελως, ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις,
τῆς ἡμετέρας σοφίας κριτῆς ἄριστε πάντων,

10 εὐδαίμον' ἰέτικτέ σε μήτηρ ἰατρῶν ψόφῃσις.

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως^κ τὸ τρίτον τέτμηται τοῖς Ἀρχιλοχείοις· τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο, πρὸ συλλαβῆς. Καὶ μὲν-

2. Ἐφθημιμεροῦς] Ἐφθημιμερές ἐστι τὸ ὑπάρτιζον τὸ τοῦ λόγου μέρος μετὰ τρεῖς ἰσπλοῦς πόδας καὶ συλλαβῆν.

6. Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν] Ὁ ἐστὶν οὐκ εἰς τὸ ἐφθημιμερές τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀπαρτίζοντες, ἀλλ' ἢ πρὸ, ἢ μετὰ· οἶον πρὸ τοῦ λῆσαι εἰς μέρος λόγου ἐγένετο ἐφθημιμερές.

10. Εὐδαίμον'] Εὐδαίμον' ἔτικτε, σπονδεῖος ἀνάπαιστος· ἢ ΚΤΕ συλλαβῆ μὴ λήγουσα εἰς μέρος λόγου· Ἰαμβος, τροχαῖος, Ἰαμβος.

11. Ἐνταῦθα] Ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως, ὡς ἐν τῷ ἐφθημιμερεῖ, ἀπῆρτισται τὸ τοῦ λόγου μέρος· ἐν δὲ ἰ τῇ πρὸ αὐτοῦ πρὸ συλλαβῆς τοῦ ἐφθημιμεροῦς, ἡ τομῆ τοῦ μέρους τοῦ λόγου γέγονε.

f) κώλῳ Fl. N. H. B. κόλῳ C. tum δύο Turn. quod deest Fl. et credo Mss.

g) Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις Turn. [ἐν τῷ τοιούτοις om. Fl. C. ut adnotat D'ORVILL. et cod. Rhed.]

h) Ἀχρειόγελως. [Receptam lect. coniecit D'Orvill.] Suidas ad hunc locum fortasse respiciens, Ἀχρειόγελως ἀνθρώπος· ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπονδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. Loquendi ratio defluxit ex Od. Σ. 162. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν. De ἐπίβδαις vide Ruhnkenium ad Timaeum p. 119, 120. [quem Hermann. Elem. doct. metr. III. 8. p.

594. sequitur.] Versum male repraesentat Turnebus Χαῖρ' ὡ μέγα Χρειογέλωσ ὁμιλετῆς ἐπίβδαις. ἀχρειόγελος ὁ μιταῖς Fl. ὁμιλετεῖν C. [Cod. D'ORVILL. ὁμιλεται. In Emen-dat. Turn. legitur ἴσως, ὁμιλετοῖς. Adnotante D'Orvill. V. C. p. 466. Canterus tribuebat fragm. hoc Iuniori Cratino, de quo praeter Runkelium v. Meineck. in Spec. III. Quaest. Scen. p. 46 sqq.]

i) ἔτικτε τε — ψόφῃσιν Fl. μετ' αὐτὸν Ἀρχιλόχον Turn.

k) τὸ τρίτον. Sic Fl. et Mss. τρίμετρον Turn. τρίτον μέτρον coniecit Tyrwhittus.

l) τοῖς Pauwius.

τοι καὶ τοὺς σπονδεῖους παρητήσαντο τοὺς ἐν τῷ μέσῳ οἱ μετὰ τὸν Ἀρχιλόχον, οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι, ἀλλὰ ΠΡΟΣΟΔΙΑΚΟΝ, τὸ ἐξ ἰωνικῆς, καὶ χοριαμβικῆς, P.49 τῆς ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν πρώτην δεχομένης. Δύνα-G.85 ται δὲ καὶ εἰς ὁ τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι εἰ ἀπὸ 5^p σπονδείων ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς, (Ursin. p. 7.) [Neue. no. LXXII.]

αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα.

τοῦ προσοδιακοῦ ἐν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον.

10

4. Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον] Οἷον, ὡς ἀναπαιστικόν, τρεῖς ἔχει ἀναπαιστους· καὶ ὁ πρῶτος σπονδεῖος, δυνάμει ἀνάπαιστος ἐστὶ, καὶ ὁ ^m ἔξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς συνέμπτωσιν εἶναι τῷ προσοδιακῷ πρὸς ἀναπαιστικὸν δέμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ, ἈΤΤΑ ΔΕ ΣΤ ΚΑΛΛΙΟΠΑ· ⁿ δύναται δὲ καὶ ὁ πρῶτος ἰωνικὸς ἀπὸ μελζονος εἶναι, ἐὰν ποδισθῇ οὕτως, ΑΤΤΑ ΔΕ ΣΤ, καὶ ἐξῆς χοριαμβος, ὅπερ ἐστὶ προσοδιακόν.

8. Ἀὐτὰ] Δύο συλλαβαί. τὸ ΑΤΤΑ ΔΕ ΣΤ ΚΑΛΛΙΟΠΑ δύναται εἶναι σπονδεῖος, καὶ ὁ δεύτερος ἀνάπαιστος· δύναται δὲ καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μελζονος ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος χοριαμβος.

9. Τοῦ προσοδιακοῦ] Ἐσθ' ὅτε γὰρ καὶ τὰς ἰαμβικὰς ἐπιμυγνύουσαι ταῖς κατελιγεμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ, καὶ τῇ χοριαμβικῇ, πάλιν προσοδιακόν καλοῦντες, ὥσπερ Εὐπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν·

Ἔ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἄκουσον ἢ ἄν λέγω σοι.

ἐφθημιμερὲς γὰρ ἰαμβικὸν τῷ προσοδιακῷ τῷ καθαρῷ ἐπιμεικται,

m) ἐξῆς vel οἱ ἐξῆς Pauwius.

n) Sic Pauwius pro δύναται δὲ τὸ κα.

o) τρίμετρον ἀνάπαιστον T. [In textu; a Gaisfordio autem receptam scripturam Turn. in Emendatt. proposuit], τρίτον ἀνάπαιστον Fl. N. H. B. exhibent, ubi nullus dubito, quin scriptum fuerit εἰς Γ. ἀναπαιστους atque ex γ littera numerali τρίμετρον et τρίτον orta esse. Auctor vult, Prosodiacum ex Ionico a maiore et Choriambica dipodia posse

dividi in Anapaesticum e Spondeo et duobus Anapaestis,

αὐτὰ — δὲ σὺ Καλ - λιώπα. L. HOTCHKIS.

p) σπονδείον Turn.

q) ἄν λέγω. Sic proculdubio corrigendum est, quod et me monuit Dobraeus. ἄ λέγω Turn. Particula ἄν alias nonnunquam a librariis omittitur. Sic in versu Euripidis Suppl. 736, ubi edd. recte habent ἄν σὺ τυγχάνης, Plutarchus II. 1056. C. quomodo fere Diogenes Laërt. IX. 71. et Sui-

Τὸ τοίνυν ἀναπαιστικὸν εἴ τις οὕτω ἵ διαιροῖτο, εὐ-
 G.86 ρήσει τῷ προσοδιακῷ ἐφάρμοζον. Ἐὰν μὲν γὰρ σπον-
 δεῖον ἔχη τὸν πρῶτον, τοὺς δὲ ἐξῆς ἀναπαίστους, τὰς
 τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου δύο βραχείας ⁸ προστιθείς τῷ
 5 σπονδείῳ, ἵ ποιήσει ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ^u οἷς ἐξῆς
 χορίαμβος.

Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου καὶ ἀπὸ δακτύλου
 ἄρχηται τὸ ἀναπαιστικὸν ὡς ἰωνικὸν λελυμένον παρα-

καὶ προσοδιακὸν ὁμοίως καλεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ προσοδιακὸν
 δέχεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, παίωνα δεύτερον, ἢ μολοττόν, καὶ
 χορίαμβον, ὅπερ ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ποδὸς ποιεῖ ἀναπαιστικόν.
 Τὸ ἐξῆς ΤΟΤΣ ΔΕ ΕΞΗΣ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΤΣ βούλεται δεῖξαι
 τὸν ἀναπαιστον ὑκνωμένον τῷ τοιούτῳ προσοδιακῷ. Ἐπεὶ γὰρ τὸ
 προσοδιακὸν σύγκειται ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριαμβικοῦ,
 φησὶν ὅτι, ἐὰν ἢ ὁ πρῶτος ποὺς σπονδαίος, οἱ δὲ ἐξῆς ἀναπαιστοί,
 προστίθῃται τὰς δύο βραχείας τοῦ ἀναπαίστου τῷ σπονδείῳ, καὶ
 γίνεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν,
 καὶ λοιπὸν ὁ ἐξῆς εὐρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τε τῆς μακρᾶς τῆς κα-
 ταλειφθείσης τοῦ πρώτου ἀναπαίστου, καὶ ἐκ τῶν δύο βραχειῶν
 καὶ τῆς μακρᾶς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου.

7. Καὶ ἀπὸ δακτύλου] Καὶ πάλιν ἐπειδὴ λύσις τοῦ σπονδαίου ἐστὶ
 δάκτυλος καὶ ἀνάπαιστος, ἐὰν ἐν ἀρχῇ τεθῇ ὁ δάκτυλος, τῶν ἐξῆς
 ὄντων ἀναπαίστων, τὸ αὐτὸ γίνεται· οἷον ἐστὶν ὁ δάκτυλος ἐκ μα-
 κρᾶς καὶ δύο βραχειῶν. Γίνεται οὖν ὁ πρῶτος ἰωνικός, τῆς δευτέ-
 ρας συλλαβῆς λελυμένης, ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν τῶν
 δύο τοῦ αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο τοῦ ἀναπαίστου, καὶ γίνεται πρῶτος
 παίων· λοιπὸν ὁ ἐξῆς εὐρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς
 μεινάσης τοῦ ἀναπαίστου καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἀναπαίστου. Πάλιν,
 ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ ὁ ἀνάπαιστος, γίνεται ἰωνικός, ἔχων τὴν πρώτην
 λελυμένην μακρᾶν, καὶ γίνεται δεύτερος παίων, καὶ ὁ ἐξῆς χορί-
 αμβος ἐκ τῆς μεινάσης μακρᾶς καὶ τοῦ ἀναπαίστου. Διὸ καὶ ἀπὸ
 ἱαμβοῦ ἄρχονται ἐστὶν ὅτι· ἐπεὶ συγγενὴς ὁ ἱαμβὸς τῷ ἀναπαίστῳ.
 Ἐὰν γὰρ λάβωμεν στίχον ἔχοντα τομὴν ἐφθρημιμερῆ, εἰς μέρος
 λόγου λήγουσαν, τὸ μετ' αὐτὸ ἱαμβικὸν εὐρίσκεται, καὶ λοιπὸν
 ἀνάπαιστοι ἐξ αὐτοῦ· οἷον,

das v. Πυθρόωνιοι, citat à σὺ
 τνηχάνεις. Λέγομεν e conie-
 ctura Pauwii recepit Herman-
 nus, quod nequeo probare,
 quia tam Scholiastae, quam
 Eupolidis ipsius sententiae ad-
 versari videtur.

r) διαιροῖτο. Sic Turn. et
 C. ex emend. διαιρεῖ Fl. B. N.
 H. C. a p. m.

s) προσθεῖς C. Turn.

t) ποιήσεις C. Turn.

u) οἷς ἐξῆς χορίαμβος. Sic
 C. οἷς ἐξῆς χορίαμβον Fl. H.
 οἷον ἐξῆς χοριαμβικὸν Turn.
 Aliquando conieci ὄντος ἐξῆς
 χορίαμβον. Dobraeus καὶ τὸν
 ἐξῆς χορίαμβον.

λαμβάνεσθαι, ^v τοῦ δὲ ἐξῆς χορίαμβου γενομένου· διὰ
τουτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ,
ὡσπερ Ἀρχιλόχος ἐν τῷ,

x Ἐρασμοσίδη Χαρίλαε.

ὡς δυναμένου καὶ τοῦ παιῶνος δευτέρου, ἀντὶ ἰωνικοῦ 5
τοῦ ἀπὸ μείζονος παραλαμβάνεσθαι, ἵνα μὴ ἀπεικὸς τῷ G.87
προσοδιακῷ γένηται τὸ ἀναπαιστικόν. Παραιτοῦνται τοί-
νων τοὺς ἐν μέσῳ σπονδαίους, ἵνα μὴ ἀλλότριον γένηται
τὰ ἀναπαιστικόν τοῦ προσοδιακοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ ^v ἰωνι-
κοῦ καὶ χορίαμβικοῦ· δύναται δὲ τις βιαζόμενος καὶ 10
ἐξῆς ὄντων δύο σπονδαίων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ,

ἄστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν

² τὸν πρῶτον σπονδαῖον καὶ τὴν τοῦ δευτέρου συλλαβὴν

καὶ τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσ —
ἔφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

λοιπὸν τὸ ΕΦΗ, Ἰαμβος· τὸ δὲ ΠΟΛΑΣ Ω ἀνάπαιστος· καὶ
ΚΡΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ ἀνάπαιστος καὶ συλλαβή· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ
ἀνάπαιστον, ἵνα εἰ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν αἱ πρῶται δύο βρα-
χεῖαι, ὡσπερ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμέναι· ἐὰν δὲ ἀπὸ δακτύλου,
πῶλον αἱ μετὰ τὴν μακρὰν δύο βραχεῖαι, ὡς τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυ-
μένον, καὶ ἡ συζυγία πεντασύλλαβος λαμβάνεται.

10. Δύναται δὲ τις] Δύναται, φησὶ, τίς βιάσασθαι καὶ προσοδια-
κὸν ποιῆσαι, ὄντων τῶν δύο ἐξῆς σπονδαίων, Ἀστῶν οἱ μὲν κατό-
πισθεν, ἄχρι δύο σπονδαίων. Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν, καὶ
ἀνάπαιστον, καὶ τὴν συλλαβὴν τοῦ ἐφθήμεμερους, ἵνα ποιήσωμεν τὸν
ἀνάπαιστον μολοσσόν, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ λάβωμεν αὐτὸν ἀντὶ
ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος· συναίρεσις γὰρ αὐτοῦ ἐστὶ· καὶ λοιπὸν
γίνεται ὁ ἐξῆς, χορίαμβος. Χορίαμβος ἐστὶ, τὸ ΜΕΝ ΚΑΤΟ-
ΠΙΣΘ. Ἀλλ' οὐ τῷ προσοδιακῷ ἐμπίπτει ἡ συναίρεσις τοῦ ἰω-
νικοῦ, τοῦτ' ἐστὶν ὁ μολοσσός, διὸ εἶπε, βιαζόμενος.

v) τοῦ δὲ ἐξῆς χορίαμβου
γενομένου. Sic Fl. quacum
conspirant N. H. B. in N. vero
dē deest. τῶν ἐξῆς χορίαμβων
γενομένων C. sed τῶν om.
Turn.

x) Ἐρμονίδη Fl. B. H.

y) ἰωνικοῦ Fl. et Mss. ἰαμ-
βικοῦ Turn.

z) τὸν — ποιήσας. Ita Fl.
B. H. D. et sic fere Turn. ad

calcem. τὸν ἀνάπαιστον μο-
λοσσὸν ποιήσας Turn. C. et
mox αὐτῶν.

τὸν πρῶτον. Ita Fl. nempe
Ἀστῶν δ' οἱ essent molossus,
atque μὲν κατόπισ Choriambus.
Sed Ionicus eam contractio-
nem in molossus minime reci-
piet. Turnebus haec peius τὸν
ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας
L. HOTCHKIS.

μολοσσὸν ποιήσας, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ
P.50 ἀπὸ μείζονος, τὸν ἐξῆς χορίαμβον ποιῆσαι· εἰ μὴ ἄρα
ἐν τῷ προσοδιακῷ, ἢ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ'
ἔστιν ὁ μόλοσσος, μὴ ἐμπίπτοι.

5 Ὑπονοήσεις δ' ἂν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι
τῷ Ἀρχιλόῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν, καθ' ἣν ἀναπαι-
στω δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι,

G.88 Ἐρέω πολὺ φιλταθ' ἑταίρων, τέρψεται δ' ἀκοίων.
φιλέειν συγγόνον περ ἴοντα, μηδὲ διαλέγεσθαι.

10 ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκεῖνοι· φαίνεται δ' οὐδ' αὐτὸς κεχη-
μένος, δύναται γὰρ ἀμφοτέρω κατὰ συνεκφώνησιν εἰς
ἱαμβον περιύστασθαι. Ἡ δὲ τοῦ ^a ἀναπαισίου φαντα-
σία γέγονε διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν· ὥστε
τὰς προειρημένας δύο μόνως διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέ-
15 ροις πρὸς τὸν ἱαμβοποιὸν Ἀρχίλοχον. Κρατῖνος δὲ
ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς ^b Ἀρχιλόχοις [Runk. p. 5. no. I.]

^c Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἄωρολείων,

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι ^c οὐκ ἀντικρυς μιμεῖται τοῦ
Ἀρχιλόχου τὸν Ἐρασμονίδη, [Liebel. no. LXXVI.]

14. Τρίτην διαφορὰν εἶναι] Οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδέποτε τὸν πρῶτον
ἀνάπαιστον παραλαμβάνουσι, βουλόμενοι τὸ προσοδιακὸν εἶναι,
καὶ εἰ ἱαμβικὸν λαμβάνουσι, τὸν δευτέρου παῖωνα ποιῶντες, ἢ
σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ποιῶντες.

15. Πρὸς τὸν ἱαμβοποιὸν] Τρίτον γὰρ πεποίηκεν ἱαμβον ὁ Κρατί-
νος, καὶ οὐκέτι συμφωνεῖ αὐτῷ τὸ προσοδιακὸν, ὅπερ ἔστιν ἐν τῷ

a) ἀναπαιστικοῦ C. mox
γεγονέναι Fl. N. H. quod ortum
ex γεγόναι.

b) Ἀρχιλόχοις. De titulo
huius fabulae vide Casaubo-
num ad Athenaeum III. 9.
Menagium ad Laert. 1. 12.
Hanc vocem Hesychio v. εὔδον-
τι admodum probabiliter re-
stituit Sopingius. De fragmen-
to sequente adi Sopingium ad
Hesych. v. ἐράσμιον. De voce
ἄωρολείων, praeter Suidam,

conf. Casaubonum ad Sueton.
1. 47. et Toupium Add. Theocr.
V. 90. Ad calcem Turnebi
alia commemoratur lectio ἄω-
ρολλείων, quam habet quoque
Scholiastes.

c) οὐκ ἀντικρυς. Hoc est,
ut Hermanni verbis utar „pro
Dactylico ordine Logaedicum
adhibuit,“ vel ad Nostri ratio-
nes accommodatius, iambum
pro anapaesto in sedem tertiam
introduxit.

β. Ἐν μὲν δὴ τοῦτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων. Ἄλλο δὲ, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας, καὶ τοῦ αὐτοῦ Ἴθυφαλλικοῦ, ^d οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον, [Liebel. no. LXXVII.]

Ὅκ εἶθ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χρῶα, κάρφεται γὰρ ἤδη. 5
γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας, διὰ τὴν ἐπὶ
τέλους ἀδιάφορον, καὶ κρητικὸς, οἷόν ἐστιν οὗτος,
καὶ βήσας ὀρέων δυσπαιπάλους οἶος ἦν εἰφ' ἤβης.

τοῦτο ἴ παρα τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστίν, ὥσπερ
καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, (Fr. CXCI.) 10

εἰ τὸν με παλαιστρίταν ὁμόσας θεὸν ἐπτάκις φιλήσειν.
παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς ^h Σεριφίοις, οὐκέτι ἀκατά-

Ἀρχιλοχέω. Δοκῶν οὖν τοῦτο μιμῆσθαι, ἔλαθε μιμησόμενος
ΤΩΝ ΑΩΡΤΑΛΕΙΩΝ. Ἀωρύλλιοι· οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειούμε-
νοι, οἷον ἐν γῆρι καλλωπιζόμενοι.

2. Τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας] Τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων καὶ
τριῶν τροχαίων.

6. Ὁ τελευταῖος] Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος ὥσπερ ἐν τέλει ἰ στί-
χου· στίχος γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴ γε δύο συνειρημέναι εἰσὶ· καὶ
μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται.

d) οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον de-
sunt Fl. et Mss. et mox οἷόν
ἐστὶν οὗτος.

e) ἐπ' ἤβης Fl. οἷον - ἐπὴ-
βης C. [Hermann. hunc v. tri-
buit Archilocho, vide Metr.
p. 42.]

f) παρὰ μὲν τ. Turn. καὶ
deest Turn.

g) De hoc Callimachi loco
agit Valckenaerius in Disserta-
tione de Aristobulo p. 125.
eius verba exprōmam. „Ex
omnibus aliis Poetis unus mihi
Callimachus videtur, ipsius
aetate Graece conversos libros
evolvisse nostros sacros, hinc
etiam transsumsisse nonnulla,
quin septimum quoque diem

HEPHAESTION.

mundo natalem laudare potu-
isse, numeri certe septenariū
laudator H. in Del. v. 251. et
seq. Hephæstion hunc dat ver-
sum Callimachi p. 50. Τὸν
με παλαιστρίταν ὁμόσας θεὸν
ἐπτάκις φιλήσειν. ne oscula
quidem absque Numine septies
fuissent repetita. Certe hoc
spectavit Apuleius Met. XI. p.
238. marino lavacro se tra-
diderit septies submerso flucti-
bus capite.“

h) Σεριφίοις. Edd. et cre-
do Mss. habent Σερίφοις. Sed
alteram lectionem praetulere
Viri doctissimi ad Pollucem
VII. 69. X. 156. quemadmo-
dum Codex D'Orvillianus Ety-

G

ληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, [Runk. no. I. p. 56.]

G. 90
5

χαίρετε πάντες θεοὶ, πολύβωτον, ποντίαν Σέρiffον —
γ. Τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόφῳ ἀσυναρτήτων, ἐκ δακτυλικῶν πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικῶν διμέτρου ἀκαταλήκτου,

ἀλλὰ μ' ὁ¹ λυσιμελής, ὦ² ταῖρε, δάμναται πόθος.

δ. Ἐνδοξόν ἐστι^m καὶ ἐπισύνθετον, καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ ΕΓΚΩΜΙΟΛΟΓΙΚΟΝ καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικῶν πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικῶν τοῦ ἴσου, ὧ³ κέχρηται μὲνⁿ καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή, (Ursin. p. 104.) [Blomf. no. XL. Matth. no. LXX.]

15

² Ἡ ῥ' ἐτι ο Δινομένει τῷ Τυρράκῳ
³ ἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήφ.

5. Ἀσυναρτήτων] ^k Τρία εἶδη ἀσυναρτήτων· ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς, καὶ δύο ἰάμβων.

9. Ἐνδοξόν ἐστὶν ἐπισύνθετον]. Ἐπισύνθετον δέ, τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον, ἀσυμφώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα δι-συλλάβων καὶ τρισυλλάβων.

mologi M. p. 751. 5. [De hac Cratini fabula eiusque inscriptione v. Lucas De Crat. et Eur. diss. p. 68 sqq.] In versu Cratini πολυβώτου ποντίας Σερiffου emendat Hemsterhusius ad posteriorem Pollucis locum, sine necessitati, ut vidit Pauwius. Pro ποντίαν Fl. male habet παντοῖαν. In C. πάντα θεοὶ οἱ πολύβρωτον ποντίαν. [Dobrae. Ar. Add. 126. 127.]

i) Sic Pauwius: erat στίχος. στίχον.

k) Corrigit Pauwius τρίτον εἶδος ἀ. ζ. δ. δ. κ. σ. καὶ δ. h. e. τεσσάρων ἰάμβων.

l) λυσιτελής Mss. πάθος

Turn. [Mox „Fl. ἐταῖρε not. πόθος, ut apud H. Stephanum, Vitio typographico πάθος in Turneb.“ D'ORV.]

m) καὶ om. Turn. et mox ἐστὶν Fl. H. B.

n) καὶ om. Turn. et mox ᾄσμασιν dat Fl.

o) δινομένη τῷ τυρράκῳ Fl. H. B. μυρσίνῳ Fl. C. B. μυρσίνῳ D. Bentleyus in epistola ad medicum celeberrimum Ricardum Mead, p. 250. splendidi operis quod munificentiae viri de humanioribus literis optime meriti, C. Burneii, debemus, „in τιον may be either pronounced and make a syllabe; or be adiunctum

ῥ κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν, (Fr. CXX.)

ῑ Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμῶν.

ε. Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ, **ΙΑΜΒΕΛΕΓΟΣ** 91
καλιῖται· ῑ τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρη- 5
μένον, διεσπαρμένως δέ·

πρῶτον μὲν εὐβουλον θέμιον οὐρανίαν.

ῑ κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χειρῶν ἀναξ.

ς. Γίνεται δὲ καὶ τριπενδημιμετρὲς ἐκ τούτων, τὸ
καλούμενον Πλατωνικόν, ἐν ᾧ, τὰ μὲν ἐκατέρωθεν δύο 10
ῑ δακτυλικά εἰσι πενδημιμερῆ· τὸ δὲ μέσον, ἰαμβικόν· κέ-
χρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξανθρίαις,

4. Ἀντεστραμμένον] Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ ποσοῦ ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἰαμβέλεγος ἐκ τοῦ ποιοῦ· τοῦτο δὲ ἐν συνεχείᾳ. Τὸ πρῶτον γὰρ ἐστὶν ἐκ δύο ἰάμβων, καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ δεύτερον ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς μιᾶς· τὸ δὲ τρίτον, δύο ἰαμβοὶ καὶ συλλαβῆ, ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἰαμβοὶ καὶ δύο συλλαβαὶ καὶ τέσσαρες δάκτυλοι καὶ δύο συλλαβαί. Τὸ μὲν β διπλάσιον. Εἰ γὰρ ἐκ δισυλλάβου εἶη, οὐ δυνατόν· Τὸ γὰρ δεύτερον μέρος πάντως δισυλλάβους αἰτεῖ.

(that is, *iota subscriptum*.) in the Aeolian manner; as I remember these verses of Sappho (sic) in Hephaestion. Deinde citat nostri verba prout in textu leguntur. In notulis Mss. idem indicavit corruptum Athenaei locum XI. p. 460. D. Ἀλκαῖος. Ἐκ δὲ ποτηρίων πώ-
της διννομένη παρίσδων. Ms. habet παρίσδωνι. Sed haec ingenii meo sagacioribus per-
suasanda commendo. D'Orvillii et aliorum super hos versus disputationes commodiore loco infra dabuntur.

p) κέχρηται - ᾄσμασιν om. D.

q) Ὀρσόλοπος sic C. et Codex Etymologi D'Orvillianus

p. 634, 11. quemadmodum recte edidit Barnesius. Ὀρσό-
λεπος Fl. H. ὀρσόλεπτος B. ὀρσ' ὀλέπος Turn. φιλέειν Fl. H. B. μὲν αἰχμῶν Edd. Mss. μεναιχμῆν vult Pauwius, alterum D'Orvillius.

r) τοῦτο Turn.

s) κείνων. Recte, ut videtur, inter Pindaricorum carminum fragmenta nō. LXVII. edidit Schneiderus. Priorem versum Pindaro diserte tribuit Clemens Alexand. Strom. VI. p. 731. (Fr. C.) λυθέντες C.

t) Pro δακτυλικά C. habet πλατωνικά. Quod ad fabulae Platonicae epigraphen attinet, eodem plane, quo hic exhibetur, modo scriptam allegat,

χαῖρε παλαιογόνων ἀνδρῶν θεατῶν ^α ξύλλογε παντοσόφων.

ζ. Ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον, (Fr. LXVIII.)

- P. 52 ὃς καὶ ^v τυπεῖς ἀγῶνῃ πελέκει τέκετο ξανθῶν Ἀθίναν.
 5 ^x σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἶνησαν περισσῶς.
 G. 92 η. Τοῦ δὲ ^y δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δις λαμβανόμενον γίνεται τὸ ΕΛΕΓΕΙΟΝ, ἀλλὰ τὸ μὲν δεύτερον αὐτοῦ μέρος ἐπτασύλλαβον αἰεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ πρότερον, κινουμένους ἔχει τοὺς
 P. 54 10 ^z δύο πόδας, ὥστε ἢ δακτύλους αὐτοὺς γίνεσθαι, ἢ σπονδείους· ἢ τὸν μὲν πρῶτον, δάκτυλον· τὸν δὲ δεύτερον σπονδεῖον· ἢ ἀνάπαλιν, τὸν μὲν πρῶτον, σπονδεῖον· τὸν δὲ δεύτερον, δάκτυλον. Παρ' ἣν αἰτίαν, τὸ μὲν δεύτερον αἰεὶ διπλασιαζόμενον τὴν ἐλεγείαν ποιεῖ· τὸ δὲ πρότερον
 15 οὐκέτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο ^a δακτύλων συνεστήκη· οἶον,
^b Νηΐδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

auctoris licet nomine omisso, Etymologus M. p. 595, 40. τῶνδε βούλευτις πόνων· ἐν ταῖς Ξαντοῖαις. In p. 755, 43. Ms. D'Orvillianus praestat

^α Πλάτων ζτ (i. e. ξάνταις) ἦν δὴ θόρμος τευταζόντων. Suidas etiam ξάνταις v. Πλάτων. τευτάζειν. Adde Eudociam Villoisoni v. Πλάτων.

υ) ξύλλογον N. πανσόφων C.

ο) τί πῶς Fl. B. τυπῶς H.

κ) σοφοί. Hunc versum inter Pindarica no. XXIX. Plutarchi auctoritate II. p. 116. D. recepit Schneiderus.

γ) Pro δακτυλικοῦ C. habet καταληκτικοῦ. Pro δις Fl. exhibet δύο. [Ante Verba τοῦ δὲ δακτυλικοῦ κ. τ. λ. Turn. ponit Argumentum hoc ΠΕΡΙ

ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.]

z) δύο om. C. mox αὐτοὺς om. Turn.

a) δακτυλικῶν Fl. B. συνεστικῶι Turn. συνεστήκει C.

b) Νηΐδες. Hunc versum ex Elegis Callimachi depromptum esse sibi persuasum habuit Hemsterhusius ad istius Poetae Fr. CXI. qui constructionem sic ordinat: φίλοι, οἱ οὐκ ἐγένοντο νηΐδες Μούσης. [Ad Elegias refert Valkenarius.] Citatur etiam hic versus sine auctoris nomine in Grammatico Ms. quem infra exscribam. Diserte imitantur Auctores Epigrammatum apud Brunck. Anal. T. III. p. 265. no. DXXXIX. ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας εἰ δὲ πέφυκας Νηΐς Μουσαίων

τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν ποιεῖ ἐλεγείαν, τὸ δὲ πρό-
τερον οὐ. Ὡστε αὐτὸ ποτὲ μὲν τεσσαρεσκαίδεκάσύλλα-
βον, ποτὲ δὲ ^c τρισκαίδεκάσύλλαβον, ποτὲ δὲ δωδεκάσύλ-
λαβον εἶναι.

Καὶ τοῦ μὲν τεσσαρεσκαίδεκάσυλλάβου, ἐν σχῆμα· 5
^d παύσατε, τῶν δ' ἐτέων ἢ δεκάς οὐκ ὀλίγη.

ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκάσυλλάβου ἐν· G.93
^e τίκτεσθαι· βροντῶν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.

τοῦ δὲ τρισκαίδεκάσυλλάβου, δύο σχήματα. ποτὲ μὲν
πρῶτος ὁ δάκτυλος· 10

Νηΐδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

ποτὲ δὲ δεύτερος·

ῥέξιν, καὶ στεφάνων εὔαδε τῷ Παρθῷ. P.55

Ἀεὶ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως ^f καθ' ἕτερον

14. Ἀεὶ δὲ τὸ ἐλεγεῖον] Ἀντὶ τοῦ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν· ἐὰν
δὲ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἐλεγείου, οἷον τὸ, ΟΥΚ ΕΓΕΝΟΝΤΟ

ῥίψον ἢ μὴ νοεῖς. et p. 269.
no. DLXIV. Εἰ δέ σε φίλατα
Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας·
εἰ δὲ Νηΐς ἔφυσ Μουσέων,
χερσὶ βάρος φορέεις. [Pro
ἐλεγείαν quod sequitur, ἐλε-
γεῖον mavult Santen. ad Te-
rent. Maur. p. 287.]

c) Ita legendum erat postu-
lante sensu. Mss. et Fl. tan-
tum habent δωδεκάσύλλαβον
[ex quo Pauw. recepit. Sic
quoque cod. Rhed. ubi desunt
verba ποτὲ δὲ δωδεκάσύλλα-
βον εἶναι]. Turn. tantum τρισ-
καίδεκάσύλλαβον. Mox pro
εἶναι quod deest Fl. γένεσθαι
N. H.

d) Hunc versum, e poeta
vestuto, forsan Callimacho,
desumptum, mutatus est Aga-
thias Brunck. Anal. III. p. 40.
no. XX. Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη

ταναοῦ ἐπὶ γήραος οὐδ' ἦ Τὴν
ἀπὸ τῆς ἠβῆς οὐκ ἀπέθηκε
χάριν. Ἀλλ' ἔτι μαρμαίρουσι
παρηΐδες, ὄμμα δὲ θέλγον Οὐ
λάθε. ΤΩΝ Δ' ΕΤΕΩΝ Ἡ
ΔΕΚΑΣ ΟΥΚ ΟΛΙΓΗ.
[., Οὐ λάθε. Si hoc epigramma
citat Hephaestion, pro Οὐ λάθε
legendum est Παῖς ἄτε, aut
forsan ita fuerat in epigram-
mate, quod compilavit Aga-
thias." Porson. ad Anthol. in
Miscell. ed. Kidd. p. 25.]

e) Plutarchus, *Quomodo
Adulator ab Amico internosca-
tur* T. II. p. 54. D. εὐφυνῆς
εἰμι ποιητῆς καὶ στίχων οὐ
φωλότερον γράφων· ΒΡΟΝ-
ΤΑΙΝ Δ' ΟΥΚ ΕΜΟΝ,
ΑΛΛΑ ΔΙΟΣ.

f) καθ' ἕτερον. N. habet
καθ' ἕκαστον. L. НОТСКІС
coniicit κατὰ πρότερον.

τῶν πενθήμερων· εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον, οἶον τὸ Καλλιμάχου, (Fr. CXCH.)

ff ἰερά, νῦν δὲ Διοσκουρίδω γενεή.

θ. Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην
G.94 ἀντιπάθειαν ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ
5 τροχαϊκοῦ ἐφθήμερου, τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου·
οἶον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον ἢ Ἰοβάχους,
[Liebel. no. LXX.]

ΦΙΛΟΙ, διπλασιάση τις, ποιῆ ἔλεγιον· ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος καὶ τὸ δεύτερον δέχεται δικτύλους· τὸ δὲ πρῶτον ἐν διπλασιάση τις, οὐ πάντως ποιῆ ἔλεγιον· Ἐὰν γὰρ ἔχη τὸ πρῶτον μέρος σπονδεῖον, οὐ γίνεται· οὐδὲ γὰρ δύναται αὐτὸν τάξει ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει, μὴ δεχομένου τοῦ δευτέρου μέρους σπονδεῖον· ἐὰν δὲ τὸ πρῶτον μέρος ἐκ δικτύλων ἢ δυνατόν· διὸ β εἶπεν οὐ πάντως· Δεῖ δὲ τοῦτο ἐπιστημῆσθαι, ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου μέρους συλλαβὴ βραχεῖα εἴη, οὐδὲ αὐτὸ ποιῆ ἔλεγιον· εὐρήσεται δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐν τῷ διπλασιάσθαι τοῦ πρῶτου μέρους βραχεῖα· ὅπερ ἔστιν ἀδύνατον, εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας.

3. Διοσκουρίδω] Ἡ γὰρ τομὴ τοῦ πρώτου πενθήμερου οὐκ ἀνήρτησεν εἰς μέρος λόγου. Λήγει γὰρ εἰς τὸ ΔΙΟΣ· τὸ δὲ ὅλον μέρος εἰς τὸ ΔΙΟΣΚΟΤΡΙΑΕΩ.

4. Κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν] Πρώτη ἀντιπάθεια, ἢ ἐκ τῶν δισυλλάβων τῶν ἐναντίων σύνθεσις, πρὸς τοὺς δισυλλάβους ἢ ἐκ τρισυλλάβων, τοῦτ' ἔστι τῶν ἀπλῶν, ὅταν ἐξ ἀντιστροφῆς παραλαμβάνονται· οἶον, εἰ ἀντὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχῆς ἴμβρον ὁ ἀπὸ μακρῆς τροχαῖος παραληφθεῖη· καὶ ἀντὶ ἀπὸ μακρῆς ἀρχῆς δικτύλου καὶ δύο βραχειῶν, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος βραχεῖος, καὶ ἐξῆς

[ff) „Lege ἰερά.“ BLOMF. Callim. p. 257.]

g) εἶπον Pauwius.

h) [Antea οἶόν ἐστι τὸ Turn. Pauw.] Ἰοβάχους. „Fl. plenam distinctionem ante hanc vocem habet, et Cod. Ἰοβάχους habet in initio versus. nec agnoscit voculam καὶ, sed recte vulgata se habet, vid. I. A. Fabricium Bibl. Gr. 1. p. 572. ad hos Ἰοβάχους in Bacchicis fetis cani solitos respicit Pollux IV. c. VII. παροΐνια, Ἰοβάχοι. Vero simile autem

fit, Archilochum forte primum Ἰοβάχον composuisse: deinde ab aliis poetis alios hymnos eiusdem argumenti fuisse additos: sensum omnes illos in unum fasciculum collectos et ad unum auctorem relatos esse. Sic Pervigilia Veneris duo in unum locum collata coaluerunt ut probabile admodum nuper reddidit illustris I. Buhnerius in adnott. ad illud carmen, Petronii de bello civili Poëmatio subiunctum.“ D'ORVILLE. De his infra ad Proclum.

Δήμητρος ἄγνης καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων·

ι. Ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, τὸ καλούμενον ἰ Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαίδεκάσυλλαβον· οἶον, παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ, (Fr. inc. CXCVIII.)

5

Ἐῷος ἦν'χ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, (Fr. CXVI.)

κ ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χόρῳ· τῆς λύρης ἀκούω·
καὶ τῶν Ἐρώτων ἠσθόμην· ἔστι κ' Ἀφροδίτη.

G. 95

ια. Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ ἰαμβικοῦ ἐφθημιμεροῦς, ὅπερ, ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν.

10

π ἔστι μοι καλὰ πῶς χρυσοῖσιν ἀνθέμοισιν

ἔμπερῇ ἔχοισα μορφὰν, Κλεῖς ἀγαπυτά,

ἀντι τᾶς ἐγὼ οὐδὲ Δυδίαν πᾶσαν, οὐδ' ἱραννάν.

15

P. 56

Ἰῶν δύο μακρὰς παραληφθεῖη. Ἔστι δὲ ἰ ἀντιπάθεια ἢ ἐν τοῖς συνθετοῖς ἐναντίοις· λέγω ἐν τοῖς τετρασυσλλάβοις ἢ οἷον ἔστι τὸ ἀναπαύοις· ὡς εἶναι μὲν τριῶν μερῶν τῶν ἐπὶ τέλος τροχαίων, μὴ προσούσης τῆς συλλαβῆς· τούτο δὲ ἔστι τὸ ἰθυφαλλικόν, συγκείμενον ἐκ τριῶν τροχαίων.

6. Ἐῷος ἦν'χ'] Ἐνθεῖ γὰρ ἡ συλλαβὴ τοῦ ἐφθημιμεροῦς· καὶ τὸ ἐξῆς ὁμοιον, καὶ τὸ γ.

10. Ὅμοίως κατὰ τὴν πρώτην] Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὸ α τῶν δύο ἀσυναρτήτων, τῶν συγκεκριμένων ἐξ ἐναντίων ποδῶν διασυσλλάβων. Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἰαμβῶν σύγκειται, τὸ δὲ ἐκ τροχαίων, οἱ εἰσιν ἐναντίοι.

13. Γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν] Ὅλον τροχαϊκὸν λοιπὸν ἔσται, εἰ παραλλάξῃς τοῦ δέοντος τόπου τὴν τομὴν, προκαταληκτικόν, διὰ τὸ, κατὰ τὸν δέοντα τῆς καταλήξεως τόπον συμβαίνειν τὴν τομὴν, ὡς ἐξῆς ὑπόκειται.

ι) Εὐριπίδειον. Vide Schol. Aristoph. Equit. 753. in ed. Fl. male ἔλαμψεν.

κ) In C. locus sic exhibetur mutilus, ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χόρῳ τῆς λύρης ἠσθόμην· ἔστι χ' ἀπόλλων ἀφροδίτη. Verba ἀκούω καὶ τῶν ἐρώτων ibidem manu sua supplevit Bentleius. [Turn. in fine ἐνεστὶ πολλῶν.]

ι) ἢ β. ἀντιπάθεια Pauw.

μ) Legendum videtur οἶον ἔστιν ὁ ἀντίσπαστος.

ν) Hi versus omnes constant e Trochaico Dimetro et Iambico Hephthemimeri. Sed solus eorum secundus iuxta eam formam caesuram recipit, ἔμπερῇ ἔχοισα μορφὰν est igitur Trochaicus dimetrus aca-

τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον ° δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς
 ὅτι οὕτως σύγκεται, ^p ὡς προεῖρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ
 G.96 διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἐφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ·
 τὸ δὲ πρῶτον, διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομῆν,
 5 ἐγένετο προκαταληκτικόν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς,
 ἐστὶ μοι καλὰ πάϊς,

talectus, cuius pars reliqua debet esse Hephthemimeres Iambicum. Sed κλεῖς ἀγαπητὰ vel κλεῖς κάγαπητὰ non est tale. Coniectura igitur suppleatur κλεῖς ΤΕ κ' ἀγαπητὰ. L. НОТЧКІS. Hunc versum etsi mendosum, prout in Mss. scribitur, reliqui. Bentleius sic: lege Κλεῖς ἀ' γαπατὰ, et totum fortasse sic, ἐστὶ μοι καλὰ πάϊς || χουσοῖσιν ἀνθέμοισιν Ἐμφερῆ ἔχοισα μορ || φᾶν, Κλεῖς ἀ' γαπητὰ Ἀντὶ τᾶς δ' ἐγὼ οὐ θέλω || Ἀυδίαν πᾶσαν οὐδ' ἔραρνάν. Tyrwhittus voluit, ἐμφερῆ μάλιστα ἔχοισα || μορφᾶν Κλεῖς ἀγαπατὰ. [Conf. Hermann. ad Orph. p. 722. et Boeckh. de metr. Pind. p. 102. Versum primum bis, sed eum diversa distinctione pedum exhibent Cod. D'Orvill. Turn. et Pauw. Ἀνθέμοισιν Fl. cod. Rhed. ἔχοισα μορφῆν κλεῖς ἀγαπητὰ Ursin. Turn. Pauw. Fl. ἔχοισα μορφᾶν κλεῖς ἀγαπατὰ. idem cod. Monac. ut annotat Neue, nisi quod κλεῖς praeberet. Neue, scribet κληῖς ἀγαπατὰ. ἀντὶ τᾶς ἐγὼ οὐ Fl. et cod. Monac. in v. 3. subiunctaque explicatione τᾶς δ' Ursin. Turn. Pauw., in explicatione τᾶς δ'. Ἀυδίαν Fl. cod.

Rhed. λιδίαν cod. Monac. In explicatione λυδίας Fl. ἄραρνάν pro ἔραρνάν cod. Monac. ἔραρνάν Turn.] Πᾶσαν deest Turn. Ceterum Sapphoni recte, ut videtur tribuit Ursinus, p. 287. [et Neue p. 81 sqq., quem omnino v.]

ο) δῆλον-ὅτι οὕτως. Libri omnes agnoscunt οὕτως. Turnebus vero, quia Κλεῖς κάγαπητὰ non fuit Hephthemimeres Iambicum, ut debuit, ου posuit [Fl. utroque loco οὐ v. 3. habet], et ad calcem Libri abiecit οὕτως. Pauwius, ut in erroribus solet, hunc sequitur. Miror vero D'Orvillium, cui Hephaestio tantum debet, hoc probasse. L. НОТЧКІS. Turnebus ita locum exhibet: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἐφθημιμερῆ ἔχον μορφῆν, Κλεῖς ἀγαπητὰ, δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς ὅτι οὐ σύγκεται [pro quo in fine ὅτι οὕτως σύγκ. Fl. om. δηλαδὴ τὸ ἐφθημιμερῆ . . . ἀγαπητὰ.] D. quem male cepit D'Orvillius, hoc modo: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἐφθημιμερῆς, τὸ ἐμφερῆ ἔχοισα μορφῆν.

p) Pro ὡς προεῖρηται C. habet ὡσπερ εἴρηται.

καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου, τοῦ,
χρυσόοισιν ἀνθέμοισι.

τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου,
ἀντὶ τὰς ἐγὼ οὐδὲ Λυδίας.

καὶ βραχυκαταλήκτου, 5
πᾶσαν οὐδ' ἑρανίαν.

ιβ. Ἀνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῶ ἀλλὰ χοριαμβικῶ ἐπι-
 μίκτω πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν, (Fr.
 CLVII.)

τὸν λυροποιὸν ἠρόμην ἢ Στράτιν εἰ κομήσει. 10

ιγ. Τούτου δὲ μεζζόν ἐστι συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ τὸ
 καλούμενον Κρατίνειον. Ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπι-
 μίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊ-
 κοῦ ἐφθημιμεροῦς·

Εὔτε κισσοχαῖτ' ἀναξ, χαῖρ', τ' ἔφασκ' Ἐκφαντίδης, 15

2. Χρυσόοισιν ἀνθέμοισιν] Ἐάν εἰς τὸ ΧΡΤ γένηται ἡ τομῇ, εὐρί-
 σκονται τέσσαρες τροχαῖοι, καὶ τρεῖς ἰαμβοί, καὶ συλλαβὴ, καὶ ἡ
 τομῇ οὐ λήγει εἰς λέξιν. Ἐάν δὲ ἡ τομῇ γένηται εἰς τὸ ΠΑΙΣ,
 καὶ εἰς λέξιν λήγει, καὶ εὐρίσκεται τὸ ὅλον τροχαϊκόν. Τὰ δύο τὰ
 ἐφεξῆς, ἐκ τροχαίων καὶ ἰαμβῶν. Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ ΕΜΦΕΡΗ
 ΕΧΟΤΣΑ ΜΟΡΦΗΝ διὰ τὸ τρισύλλαβον, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς
 διούσης ἐν τῷ ΠΑΙΣ. Ἔδει γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν τετμη-
 σθαι.

3. Ἐξ ὑπερκαταλήκτου] Ἐπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ μετὰ τελειότητος
 περιτιθεὶν συλλαβῇ, εἰ δισύλλαβοι εἴεν οἱ πόδες· εἰ δὲ τρισύλλαβοι
 καὶ δύο.

5. Καὶ βραχυκαταλήκτου] Παρὰ συλλαβὴν γὰρ εὐρίσκεται τὸ ἐφθη-
 μιμερές, ὥστε γίνεσθαι διμέτρον βραχυκατάληκτον.

10. Τὸν λυροποιόν] Ἔστι γὰρ χοριαμβος καὶ δύο ἰαμβοί, καὶ τρεῖς
 τροχαῖοι, τὸ ἰθυφαλλικόν, ἕως τοῦ ΚΟΜΗΣΕΙ.

η) Στράτιν et κομήσει Turn.
 Στρατίνον εἰ κομήσει Scaliger
 Poet. II. 23. non ut notat Bar-
 nesius ad Anacreont. p. 305.

τ) [εὔτε κισσοχαῖτ' ἀνέξ
 χαῖρ' ἔφασκ' Ἐκφαντίδης. Conf.
 Meineke Quaest. Scen. I. p.
 13 sqq. de Ecphantide poeta,
 deinde Naeke Choeril. p. 53.]
 ἔφασκε Φαντίδης Turn. Male

[Runkel. in coll. fragmentorum
 Cratini refert hoc fragmentum
 inter incerta huius poëtae no.
 LIX.] Maussacus in dissert.
 Crit. p. 402. Harpocrat. ed.
 Blancard. ex citatione D'OR-
 VILLII: „Ecphantis vel Ecphan-
 tides Poeta Comicus fuit igno-
 bilis, et parum ob vestusta-
 tem et inscitiam notus: e cu-

- G.97 πάντα φορητά, πάντα τολμητά τῷδε τῷ χορῷ,
 G.98 πλὴν Ξενίου νόμοισι, καὶ ἡ Σχοινίωνος, ὡς Χάρον.
 τὸ μὲν οὖν καθαρὸν Κρατίνειον τοιοῦτόν ἐστι.
 P.57 ἰδ. Πολυσχημάτιστον δὲ αὐτὸ πεποιήκασιν οἱ Κω-

ius Σατύροις hoc fragmentum habemus apud Athenaeum III. p. 96. C. πάδας τε εἰ δέοι πριάμενον καταφαγεῖν ἐφ' θοῦς ὕος. (Hermannus corrigit πάδας ἔτ' εἰ, ut versus sit Trochaicus tetrameter. Schweighaeuser, T. XIII. p. 414.) „Scholiastes Comici Vesp. 1182. Φραντίδην hunc vocat; sed ut animadverterunt docti viri, illic legendum est Τηλεκλείδης καὶ Ἐκφραντίδης, ut optime habet Pollux II. 127.“ Plura habet ibidem Vir eruditissimus sed longiora, quam ut hic commode exscribantur. Viri praestantissimi, quos reprehendit, sunt Iosephus Scaliger ad Virg. Copiam, p. 261. et Florens Christianus ad Aristoph. Vesp. 151. Vide etiam Casaubonum ad Athenaei I. cit. Hesychius v. Ἐκκεχοιριλωμένη· τοῦ Χοιρίλου οὕσα. Ἐκφραντίδης γὰρ τῷ Κωμικῷ Χοίριλος θεράπων ἦν, ὃς συνέποιετο κωμωδίας. et Χορίλον Ἐκφραντίδος. Κρατίνος τὸν Ἐκφραντίδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορίλλον. Emendant Χοίριλον. Ubi eadem fere de causa Ecphantidem deridet Cratinus, qua Euripidem Aristophanes Ran. 975. Εἶτ' ἀνέτρεφον μονωδίας, Κηφισοφῶντα μιννύς. Schol. ὅτι ἐδόκει δοῦλος ἂν συμπονεῖν αὐτῷ ὁ Κηφισοφῶν, καὶ μάλιστα τὰ μέλη. Ecphan-

tidae quoque meminit Aristoteles in Polit. VIII. p. 227, 15. ed. Sylburg. Sed omnino lectu digna sunt Aspasii verba in comment. ad Aristot. Ethic. Nic. p. 53. b. καὶ κωμωδῶν χορηγῶν, σύνηδες ἐν κωμωδίᾳ παραπετάσματα 1 δέξοις ποιεῖν οὐ 2 πορφυρίδας μυρτίλος ἐν τιτανόπαισι τὸ, 3 δεινῆς ἀκούεις ἠρόακλεις. τουτέστι σοὶ τὸ σκῶμμα ἀσελγές καὶ μεγαρικόν, καὶ σφόδρα ψυχρὸν γέλως, ὅρας τὰ παιδία. διασύρονται γὰρ οἱ μεγάροις ἐν κωμωδίᾳ, ἐπεὶ καὶ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς. ὡς παρ' αὐτοῖς πρῶτον εὐρεθείσης, εἴ γε καὶ σουσαρίων ὁ κατάρξας κωμωδίας μεγαρεύς. ὡς φορτικοὶ τοίνυν καὶ ψυχροὶ διαβάλλονται. καὶ πορφυρίδι χρώμενοι ἐν τῇ παρόδῳ. καὶ γοῦν ἀριστοφάνης ἐπισκώπτων αὐτοὺς λέγει πον, μὴ δ' αὖ γέλωτα μεγαρόθεν κεκλημέρον. ἀλλὰ καὶ ἐκφραντίδης παλαιότατος τῶν ἀρχαίων ποιητῆς φησί· μεγαρικῆς κωμωδίας ἄσμα 4 διειμιαῖσχύνομαι τὸ δρᾶμα μεγαρικόν ποιεῖν. δείκνυται γὰρ ἐκ πάντων τούτων ὅτι μεγάροις τῆς κωμωδίας εὐρεταί. Codex Ms. C. C. C. obiter a me inspectus nihil discrepat a vulgatis, nisi quod 1. δέξοις in textu omittat, suprascripto tamen δέξοις. 2. habeat πορφυράς. 3. δεινῆς a. p. m.

μικοί. Τὸς γὰρ σπονδαίους τοὺς ἐμπύπτοντας ἐν τοῖς
 ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς τροχαϊκοῖς, παρὰ τάξιν παραλαμβάν-

1. Τὸς γὰρ σπονδαίους] Ὅλον ἐν τοῖς ἀρτίοις δέχεται τὸν σπον-
 δαῖον το τροχαϊκόν· οὗτοι δ' ἐν περιτταῖς τιθέασιν· καὶ τὸ ἰαμ-
 βικόν οὗτοι δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρτίαις τιθέασιν.

sed deinde ex em. D. et 4 διεῖμ' ἰσχυρότην. Diversum exem-
 plar videtur secutus I. Bernard.
 Felicianus in Versione Latina
 Venetiis edita, 1589. fol.
 „Splendorem autem et muni-
 ficentiam absone affectat, qui
 sicut inquit, vel ἑρανοσταῖς,
 id est, contributariis sodali-
 bus convivium apparatu nu-
 ptiali factum exhibet, vel co-
 moedos, hoc est, histriones
 comicos, purpureis stragulis
 in scenam inducit, cum ta-
 men in comoedia non e purpu-
 ra sed e ciliciis stragula fieri
 consueverint. Carpuntur au-
 tem Megarenses in comoedia,
 quod purpureis vestibus in ea
 uti soleant, quodque importu-
 ni, insulsi, ineptique in ea
 habeantur, cuius inventionem
 sibi vendicant. Susarion enim,
 qui comoediam auspicatus est,
 fuisse Megarensis perhibetur.
 Quos quidem taxans Myrtilus
 in ea fabula, quam Titanum
 filios inscripsit, ita inquit;
 Graviter audis Hercules: Hoc
 est tibi dicterium petulans ac
 Megaricum. Item Aristopha-
 nes in Vespis: Et frigide ad-
 modum irrides: puerulos aspi-
 cis, Debetis expectare nunc
 nil maxumum A me: nec ut de
 Megarico huc risum afferam

Raptum solo ad vos. *Ecphan-
 tides quoque antiquissimus ve-
 terum comoediarum scriptor,*
*Praetereo, inquit, carmen Me-
 garicae comoediae, Nam me
 pudet facere Megaricam fabu-
 lam. Quibus omnibus insulsa
 Megarensium importunitas
 videtur notari.*“ Aspasius for-
 tasse ex melioribus Mss. ali-
 quando redintegrabitur; inte-
 rim consulas Aristoph. Vesp.
 57. et in schol. corrige Ἐν-
 πολίς Προσπαλτίοις. [Προ-
 σπαλτίοις correxerat Grotius
 Excerpt. p. 503. et versum sic
 constituerat τὸ σκῶμμ' ἀσελ-
 γές ἡδὲ Μεγαρικὸν σφόδρα.
 Ex ADDENDIS.]

s) Σχοινίωνος. „Apud Plu-
 tarch. de Mus. p. 1132. D. in-
 ter νόμους tibiarum recense-
 tur Σχοινίων. Et Σχοινίων
 apud Hesychium quoque scri-
 bendum Cratinus apud He-
 phaest. p. 56. Πλὴν ξ. κ. τ.
 λ. et de hoc accipiendum est.
 Non recte igitur Is. Casaubon.
 ad Athen. XIV. p. 894. dictum
 putat, quod fracta et effemi-
 nata sit saltu suo.“ *Sopingius*
ad Hesych. v. Σχοινίων. Vide
et Pollucem IV. 65, 79.

t) ἐν ταῖς περιτταῖς hic sup-
 plet Pauwius.

νοῦσιν ἐν ταῖς μέσαις συζυγίαις, τῇ τροχαϊκῇ καὶ τῇ
 ἰαμβικῇ. Εὐπολις δὲ ἐν τοῖς ἄστρατεύτοις, καὶ

1. Ἐν ταῖς μέσαις] Μέσαις τοῦ παντὸς μεγέθους ἐν τε τῇ δευτέρῃ
 τοῦ ἰαμβικοῦ, καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ τροχαϊκοῦ.

υ) [Runkel. coll. fragmen-
 torum Pherecratis et Eupolidis
 in Eupolidi p. 92. no. VI. sed
 initio fragmentorum huius fa-
 bulae nihil de varia lectione
 in nomine eiusdem profert.]
 ἄστρατεύτοις. „In aliis Co-
 dicibus est ἔνστρατεύτοις
 (Turneb. in calc. B. C.) Sed
 hoc spurium est; satis enim
 frequenter huius fabulae verum
 nomen, quod est ἄστρατεύ-
 τοι, occurrit; ut apud Schol.
 Aristoph. Avv. [1555. Pac.]
 808. Hephaest. p. 61. Athe-
 naeum C. Diogenem Laertium
 et Suidam. Videtur Eupolis
 hoc dramate perstrinxisse ho-
 mines molles militiaeque ob-
 nimium otii studium et meti-
 culosum ingenium ineptos. Id
 non leviter firmat alter huius
 dramatis titulus; duplici enim
 nomine vocabatur ἄστρα-
 τέυτοι et ἄνδρογύνοι, teste
 Suida in v. Εὐπολις. Idem
 etiam, quod de dramatis huius
 argumento dixi, ferme colligi
 potest ex fragmentis, quae
 hinc et inde superant. Apud
 Schol. Aristoph. Av. 1555.
 exstat ex hoc dramate locus,
 in quo perstringit Pisandrum,
 hominem meticulosissimum,
 quem alii etiam Comici sale
 Comico perfricuerunt, et Athe-
 nensibus in scena deridendum
 propinarunt. Eupolidis verba

haec sunt: Πείσανδρος εἰς
 Πάκτωλον ἐτραστεύετο· Κάν-
 ταῦθα τῆς σῆς στρατείας κά-
 κιστος ἦν ἄνθρωπος. Versum se-
 cundum, sensu et metro flagi-
 tante, ita legas velim: κάν-
 ταῦθα τῆς ὅλης στρατιᾶς κά-
 κιστος ἦν. Alius ex eisdem
 Astrateutis locus est apud Athe-
 naeum IX. p. 397. C. Haec ver-
 ba ita ad legem metricam sunt
 reducenda: μὴ πότε θρέψω
 Παρὰ Φερσεφόνη τοιόνδε τα-
 ῶν ὅς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.
 Versus sunt Anapaestici, quo-
 rum primus est posterius bi-
 segmen dimetri Anapaestici.
 Secundus, integer Dimeter
 Anapaesticus. Tertius, Di-
 meter Catalecticus; quales non
 raro claudunt sententiam;
 apud Aeschylum fere semper.
 Tertius denique ex Astrateutis
 locus, nobis servatus est a
 Diogene Laert. III. 7. in quo
 Philosophos tangit. Ἐν εὐ-
 σκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμιον
 θεοῦ ARNALDUS. „Eupolidis
 fragmentum ita scribendum est,
 deleto σῆς, quod ex articulo
 τῆς in vicinia natum est,
 κάνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκι-
 στος ἦν ἄνθρωπος.“ Porsonus in
 Append. ad Toupium Em. T. IV.
 p. 467. Secundum eiusdem
 poetae fragmentum sic liben-
 tius constituerim, ut paroec-
 miacum proxime antecedit ba-

^x ἀτακτοτάτως συνέθηκε τὸ εἶδος· πῆ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ,

G. 99

ἄνδρες ἑταῖροι δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην ὕ προσίχετε
εἰ δυνατὸν, καὶ μὴ τι μείζον πράττουσα τυγχάνει.

πῆ δὲ τοιαῦτα,

5

καὶ ^z ξυνεγενόμην αἰὲ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν.

3. Ἄνδρες ἑταῖροι] Ἐν τῷ λαμβικῷ σπονδεῖον εἰς τὴν ἀρτίαν, λέγω δὴ τὴν τετάρτην, ἣ ἴστιν ἢδε ΔΕΤΡ' ΗΛΗ. Καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, εἰς τὴν περιττὴν, λέγω δὲ ^a τὴν πρώτην ἣ ἴστι ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ.

6. Καὶ ξυνεγενόμην] Τοῦτο καὶ τὸ ἐξῆς Ἀνακρεόντειον ἔχουσι τὸν μὲν ^a χορῶμβον, εἶτα δύο ἰάμβους· καὶ πάλιν χορῶμβον καὶ

sis Anapaestica: Μὴ ποτε θρέψω παρὰ Φερσεφόνη τοῖονδε ταῶν ὅς τοὺς εὐδοντας ἐγέλρει.

^x) ἀτακτότατα Turn. ἀτακτοτάτοις. C. [ἀτακτοτάτως cod. D'ORVILL.]

^y) προσίχετε recte Hermannus [qui constituit initium v. sic: Ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γ. π.] Libri habent προίσχετε - μὴ τοι et τυγχάνη Fl.

^z) ξυνεγενόμην citat Valckenaerius ad Eurip. Phoen. 360. [conf. Hermann. E. D. M. III. 5. p. 583 sqq. et Schaefer. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 165.] ξυνεγενόμην Mss. Fl. Καὶ ξυνεγενόμην αἰὲ τοῖς ἀγαθοῖς, φάγροισιν Turneb. „Tolle distinctionem, quae est post ἀγαθοῖς, et hoc iunge cum φάγροις, per quos, non homines, ut vult Cl. Pauwius, sed pisces intelligas velim. Ξυγγίνεσθαι vel συγγίνεσθαι per metaphoram ponitur pro comedere, ut a Teleclide apud

Athen. II. p. 56. Vide de hac significatione τὸν πάνυ (Cassaubonum) Animadvers. II. 15. III. 34. Φάγροι vero a veteribus in deliciis habebantur, hinc Metagenes apud eundem Athenaeum VI. p. 269. F. scribit, Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἐν μὲν ἐντεῦθεν ῥέει Τευθῆσιν ὄπταις καὶ ΦΑΓΡΟΙΣ καὶ καράβοις. Priorem versum metro postulante et sensu legita: Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἐντεῦθεν ῥέει, eiectis μὲν ἐν, quae orta sunt ex priore vocis ἐντεῦθεν syllaba. Idem, quod de phagris dixi, liquet ex Mnesimachi Hippotropho apud Athen. IX. p. 403. B. cuius illi versus omnes in Anapaesticos dimetros sunt dispendendi. Carne vescebantur phagri teste Platone in Cleophonte apud Athen. VII. p. 315 C. Σὲ γὰρ γραῦ συγκατάρισε σπρὰν Ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν. Locus hic paullo aliter legendus est, et sic quidem: . . . σὲ γὰρ γραῦ

ὥσθ' ὄλον^b αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὁμοιον
'Ανακρεοντείῳ τῷδε,

^c Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτιδ' ἔχοντα καλήν.

^d πῆ δὲ καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασι.

5

ιε. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν δὲ ^e καταληκτι-

^f τροχαῖον καὶ συλλαβήν· καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν· ἀντισπαστος δὲ ἔστιν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας. Εἰρηται δὲ ὅτι τὴν πρώτην συλλαβὴν τρέπει πρὸς τοὺς τέσσαυρας διουλλάβους, καὶ ἡνίκα γίνεται ἢ ἕ πρώτη ἀντὶ βραχείας, γίνεται ὁ τέταρτος ἐπίτριτος, ὡσπερ ἐνταῦθα. Τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἢ ἀναπαστικῶν περὶ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Καταληκτικὰ γὰρ εἶπεν εἶναι αὐτά.

συγκατώκισεν σαπρὰν Ὀρφοῖς
σελαχίους τε καὶ φάγροις βο-
ράν. Nota hunc posteriorem
versum citari ab Athenaeo VII.
pag. 327. solum, hoc pacto
Ὀρφοῖς σελαχίους τε καὶ φά-
γροις ἔση βορά. Sed illud ἔση
a Glossatore profectum est, ni
ad sensum supplendum sit
ipsius Athenaei: quicquid eius
sit, ex integro fragmento li-
quet, non ipsius id esse Poe-
tae; sive sit ille Plato, vel
Ameipsias: id enim etiam in-
certum; nam priore in loco,
ubi hunc versiculum citat Di-
pnosophista, eum Platoni tri-
buit, in posteriore vero Amei-
psiae. Optimi Phagri repe-
riebantur in Eretria, indeque
Ἐρετρίοι dicuntur Antiphani
ἐν Προβατεῖ apud Athen. VII.
p. 295. D. De Phagris multa
adhuc habet quae diximus fir-
mantia, Athenaeus, p. 327.
Ubi inter alia citat Strattidis
locum ex Philoctete, qui ita ad
Anapaesticos dimetros acata-
lecticos est redigendus: Κατ'
εἰς ἀγορὰν ἐλθόντες ἀδρούς

Ὀψωνοῦσιν μεγάλους τε φά-
γρους, Καὶ Κοπαίδων ἀπαλῶν
τεμάχη Στρογγυλιπλεύρων.
ARNALDUS. „Parasitus hic lo-
quitur et helluo qui se iactat
semper ἀγαθοῖς φάγροις συ-
γενέσθαι, nempe τοῖς Ἐρε-
τριακοῖς. Eos enim in deli-
ciis fuisse patet ex Athenaeo
VII. 295. D, τὰ ἀγαθὰ saepe
de exquisitis ferculis dici no-
tum, uti apud Latinos Bonae
res.“ D'ORVILLIUS.

a) Sic Pauwius pro τὴν
μήν.

b) αὐτὸν Turn. C.

c) Σίμαλον. Sic Turn. C.
et forte H. N. Σίμαλλον B.
Σίμετρον Fl.

d) πῆ δὲ καὶ ἄλλοις. Sic C.
quomodo emendavit Herman-
nus. Ceteri καὶ ἐν ἄλλοις,
quae lectio, subintellecto δρά-
μασι, retineri poterat.

e) καταληκτικὸν δίμετρον
Fl. B. N.

f) ἴαμβον Pauwius.

g) μακρὰ Pauwius.

h) ἀντισπαστικῶν περὶ Pau-
wius.

κῶν διμέτρων ¹ δικατάληκτον, ὃ Φερεκράτης ἐνώσας, σύμπτυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ, ἐν τῇ ^k Κοριαννοῖ, [Runkel. no. VI.]

¹ ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ συμπύκτοις ἀναπαιστοῖς.

G.102

5

1. Δικατάληκτον ὃ Φερεκράτης] Ἐπεὶ τὸ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν δικατάληκτον εἶπε.

2. Σύμπτυκτον ἀνάπαιστον] Οὐχ ὅτι ἐξ ἀναπαιστοῦ σύγκριται, ἀλλ' ἵσκειν ἐν παραβίσει αὐτῷ κεχρησθαι ὃ Φερεκράτης μετὰ τὸ κομμάτιον, ἐν τῷ καλουμένῳ ἀναπαιστῷ, καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἶη τὸ μέτρον.

4. Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν] Ἡ γὰρ τελευτάα ΤΕ ΤΟΝ ΝΟΤΝ

i) δικαταλήκτων C.

k) „Κοριαννοῖ. Athenaeus XIII. 3. πολλὰ δρώματα ἀπὸ τῶν ἐταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Φερεκρατοῦς Κοριαννώ. quem locum advocat Sylburgius ad Etym. M. in Ὑοσκάμος. ubi habetur etiam in Cod. meo, ἐν Κοριαννοῖς. At apud Athenaeum semper ἐν Κοριαννοῖ. Vide dubitautem lungermannum ad Polluc. X. 179. ubi Cod. Κοριαννοῖ. Photius vitiose, ἐπὶ δὲ ἀρσενικῷ Κοριάνις Φερεκράτης. πάντων γὰρ εἶσι τῶν φίλων ἐνὸς γέτου. V. doctiss. Alberti Indicem. et Meursii Bibl. Attic. necnon ad Nicomachum pag. 175. et Fabric. Bibl. Gr. Mirror tamen toties Κοριαννοῖς occurrere. An pluralis numerus de causa nobis ignota habuit locum, ut in Menaechmis Plauti, et Archiloehis Cratini? D'ORVILLE. [Quae A. Meineke in Q. Scen. II. p. 36. disputavit de huius fabulae inscriptione, cum huiusmodi libelli admodum rari sint, adscribo. „Κοριαννώ, cui a me-

retrice nomén inditum esse constat ex Athen. XIII. p. 567. c., plerumque corrupto elogio laudatur, velut, Grammat. Seguer. I. p. 345. Φερεκράτης Κοριάνοις pro Κοριαννοῖ. Idem vitium ibidem p. 406. 412. 418. apud Suid. s. v. ἀνδρεύσασθαι aliisque locis permultis, quibus omnibus Κοριαννοῖ restituendum est, contra ac Dorvillio visum est ad Hephaest. p. 101. Gaif., male comparanti Plauti Menaechmos et Cratini Archilochos. Eodem errore, ut videtur, Suidas: Κοριαννοῖ. Φερεκράτης κέχρηται, ubi frustra T. Hemsterh. ad Polluc. II. p. 1369. corrigit Κοριαννώ. Alius in huius nominis scriptura error hic est, si quando simplici νῦ effertur, ut in Schol. Hephaest. p. 56. Etym. M. aliisque locis permultis. Κοριαννώ formatum ut Ναννώ et similia, ac quemadmodum κοριαννω constanti usu duplici νῦ scribitur, ita enim Κοριαννώ.“]

l) [Schol. Aristophanis Nub. 563. Runkel. sic describit vv.

ις. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἱαμβικῶν ἐφθημιμερῶν δικατά-
ληκτον Καλλίμαχος, [Blomf. epigr. XL.]

^m Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν,

ⁿ ὅπερ προέταξεν ἐπισυνθέτου, τοῦ ἐκ δακτυλικῆς τετρα-
5 ποδίας καὶ ἰθυφαλλικοῦ, τοῦδε,

Ἄκρίσιος τὸν νηὸν ὁ ἐδείματο ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης.

ις. Καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο, ἡ Σαπρῶ ^p πε-
ποίηκε, (Ursin. p. 7.) [Neue. no. LXXVII.]

P. 58 ^q δεῦρο δεῦτε Μοῖσαι χρύσειον λιποῖσαι.

10 ιη. Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθημιμερῶν τῶν εἰς
τὴν ἱαμβικὴν κατακλεῖδα, ἡ αὐτὴ ποιήτρια, (Ursin. p.
11.) [Neue. no. LXIII.]

κατακλεῖς ἀντισπαστική ἐστιν, ὃ ἐστιν ἀντίσπαστος πυρὸς συλλαβὴν
τὴν βραχέϊαν, ἣτις λείπει.

9. Αἰῦρο δεῦτε] Χοριαμβος, καὶ ἱαμβος καὶ συλλαβὴ ἐστιν, ὃ ἐστιν
ἐφθημιμερὲς, πέντε δὲ τοιαῦτα παρατίθεται· δοκεῖ δὲ τὸ Σαπρι-
κὸν μὴ εἶναι ἀσυνάρτητον· δύο γὰρ τροχαϊκὰ εἰσι. Φαμὲν οὖν
ὅτι ἐὰν συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκὰ, εὐρίσκειται ἐν τῇ τρίτῃ
χώρῃ τῇ περιττῇ σπονδαίος, ἐν τροχαϊκῇ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον.

Ἄνδρες πρόσσχετε τὸν νοῦν ||
Ἐξευρήματι καινῷ, || Συμ-
πτόκτοις ἀναπαίστοις. Conf.
Hermann. E. D. M. III. 8. p.
603 sq.] προσέχετε C. ἐξευρή-
ματι καινῷ desunt Fl.

m) Integrum Callimachi Epi-
gramma est: Δήμητρι τῇ πυ-
λαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ [οὐκ
Blomf.] Πελασγῶν Ἄκρίσιος
τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ
Ναυκρατίτης Καὶ τῇ κάτω
θύγατρί τὰ δῶρα Τιμόδημος
Εἶσατο τῶν κερδέων δεκατεύ-
ματα, καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως
[ἐκ Πελασγῶν, Turn. Pauw.
τῇ τούτων ἑ ἐκ Πελασγῶν Fl.
„Codex Vatic. Anthol. vitiose

οὐκ ἐπελασγῶν.“ D'ORVILL
in Van. Crit. p. 488.]

[n] ὅπερ προέταξεν ἐπισύν-
θετον, τοῦ ἐκ δακτυλικῆς τε-
τραποδίας Turneb. servat,
om. cod. D'ORVILL. ἐπὶ συνθέ-
του et ἡ ἰθυφαλλικοῦ Fl.]

[o] ἐδείματο Turn. ἐδείματο
Flor. et apud Bentleium, Blom-
fieldum „et in Membrana Va-
ticana.“ D'ORVILL. V. C. p.
488.]

p) πεποίηται C.

q) δηῦτε Fl. Mss. [et cod.
Rhed. „Graecum non est, quod
praeter librorum fidem vulga-
tur, δεῦρε δεῦτε.“ NEUE. et
ille legit Αἰῦρο δὴ αὐτε, Μοῖ-
σαι, χ. λ.]

ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, τ ὡς ἄραο,
ἐκτετέλεστ', ἔχεις δὲ παρθένον, ἂν ἄραο.

καὶ ὁ ποῦς συνῆψε τὴν λέξιν, (Ursin. p. 13.) [Neue.
no. LXIV.]

^s μελίχρος δ' ἐφ' ἡμερτῶ κέχεται προσώπῳ.

5

τοσαῦτα περὶ τῶν ἀσυναρτήτων.

3. Καὶ ὁ ποῦς συνῆψε τὴν λέξιν] Οὐκ ἔτεμε γὰρ τὸ μέρος τοῦ λό-
γου εἰς τὴν κατακλιῖδα τὴν λαμβικὴν, ἀλλὰ συνῆψε τῷ ἐφεξῆς
ἸΜΕΡΤΩ.

<p>r) ὡς ἀραῖ C. [ὡς ἄρας cod. Rhed., et cod. Monac. ut adnotat Neue.] et mox [ἐκτε- τέλεσται cod. Rhed. deinde pro vulgo ἂν ἄραο quod recepit Turn.] ἀνάρας Fl. B. ἂν ἀραῖ C. [cod. Monac. et Rhed. habent] [Hermann E. D. M. p. 605. videtur ἀραῖ; conf.</p>	<p>Neue fragmm. Sapph. pag. 30.] s) μελίχρος δ' ἐπιμερτῶ Fl. [μέλιχροος δ' ἐπ' ἡμερτῶ Tur- neb.] μελίχρονος C. μελίχρος— κέχρηται N. μηλόχροος ex Pauwii emendatione recepit Hermannus. [Hermann. E. Doct. Met. p. 614. μελλίχρας.]</p>
--	---

παγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίας ὀργιασμένος ἦκω,
ὀδεύων Πηλουσιακὸν ^b κνεφαῖος παρὰ ^c τέλμα.

b) κνεφαῖος deest Fl.

c) „τέλμα. Fl. [et cod. Rhed.] λαῖτμα. hoc est natum e gl. λαῖτμα θαλάσσης notissimum erat: non adeo τέλμα. Nempe Euphorion respicit opinionem, qua Πηλούσιον ἀπὸ τοῦ πηλοῦ dictum volebant. Hesyech. Τέλμα τόπος πηλώδης, ἔλαφος (ab ἔλος) πλέξ, ἰλός. Τελμῖνος μολύσματος πηλώδους. Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος. Τελμύτων, πηλῶν. et quod extra dubium hanc rem ponit, en Strabonis testimonium XVII. pag. 1154. Μεταξὺ δὲ τοῦ Ταυτικῶ καὶ τοῦ Πηλουσιακῶ ἄμναι, καὶ ἔλη μεγάλα καὶ συνεχῆ, κόμους πολλὰς ἔχοντα. καὶ αὐτὸ τὸ Πηλούσιον κύκλω περιζέμενα ἔχει ἔλη, ἅτινες Βάραθρα καλοῦσι καὶ ΤΕΛΜΑΤΑ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν ΤΕΛΜΑΤΩΝ. Euphorionis autem ingenium erat non alienum ab his lusibus. Helladius loco modo laudato eum ait habere multas κακοζήλους λέξεις. hanc tamen locutionem inter has non retulerim. Boni Poetae etiam in his sibi indulserunt. Porro ait Strabo illa loca τέλματα et βάραθρα vocari, at in aliis Codd. Strabonis habetur βάθρα. βάραθρα reponit magnus Casaubonus ad L. XVI. et XVII. pag.

1076. et 1154. ex tribus locis Diodori, et ex altero Polybii, ubi βάραθρα διὰ τῆς ἀνδροῦ vocari dicuntur. Si βάραθρα vera lectio, ut nihil dubito, illa etiam Suidae restituenda, ubi τέλματα explicantur βάθρα. Eodem modo apud Photium. Et id vero simile: quia et τέλμα φρέαρ et βάραθρον χάσμα φρεατώδες explicatur Suidae. Aristoph. Av. 1592. Ὀμβριον ὕδωρ ἂν εἶχετ' ἐν τοῖς τέλμασι. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι. Κυρίως δὲ τὸ πηλώδες καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ. Sed huius rei arbitrium esto penes doctissimum Wesselingium: qui Diodoro salutare admovit manus, et si quid in codd. eius varietur nos monere non gravabitur. Rursus certe apud eundem L. I. p. 26. (18.) de his locis verba, πέδια τελματώδη, τὰ προσυγορευόμενα βάραθρα firmanct lectionem Euphorionis, et emendationem in Suida et Photio. Quin tamen Etym. M. βάθρα, in Codice meo quoque, agnoscitur, et praeterea definitur τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων, ubi negans particula inserenda, ut ne Polybio et Schol. Aristophanis adverteatur. βάθρα possent respondere vadis, quae circa Pelusiacum litus sunt: sed de illis cogitari nolim.“ D'ORVILL.

β. Ὅμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ΓΛΥΚΩΝΕΙΩΝ^d τοιαῦτα^{G.106}
σχήματα παραλαμβάνεται· ὅσον ἐν τοῖς Κορίννης, (Ur-
sin. p. 46.)

e καλὰ γέροια εἰσομένα.

Ταναγρίδεσσι β λευκοπέπλους.

h μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε πόλις.

i λιγουροκωτίλης κ ἐνοπῆς.

G.107

5

1. Καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων] Τὸ καθαρὸν γλυκωνεῖον, ἀντισπαστι-
κὸν ἴσκι, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἔχον ἰαμβικὴν τὴν δευτέραν συ-
ζυγίαν· οἶον,

Καπρὸς ἦνίχ' ὁ μαινόλης.

4. Καλὰ γέροια εἰσομένα] Ὁ πρῶτος λέλυται εἰς τριβραχυν. καὶ
ἴσκιον ἢ συζυγίαν ΚΑΛΑ ΓΕΡΕΙΑ· εἴτα Εἰσομένα, ἢ ὑπερ-
θεν τῆς ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρῷ εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα· διὸ γέ-
γονε πολυσημῆτιστον· καὶ τὰ ἐξῆς δὲ ὡσαυτως.

Καλὰ γέροια εἰσομένα,
ἀντισπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην· εἴτα ὁ δεύτερος, χο-
ριαμβος ὁμοίως,

Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλους·

καὶ τὸ τρίτον ἴσκι,

μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε·

καὶ τὸ τέταρτον,

λιγουροκωτίλης.

καὶ τὸ πέμπτον,

καὶ πεντήκονθ' οὐψιβλας.

παραβεβλασται δὲ τοῦτο, ἔχον μακρὰν τὴν τελευταίαν, τὸ ΚΟΝ·
τὴν γὰρ πρώτην ἀδιάφορον ἔχει.

7. Λιγουροκωτίλης] Βοιωτικὴ ἢ τοῦ ο προσθήκη, καὶ βραχεῖα
μὴν, ἢ ου. πάλιν δὲ οἱ πρῶτοι πόδες εἰς τριβραχυν ἀνελύθησαν·
διὸ καὶ πεντασύλλαβοι αἱ πρῶται συζυγίαι εἰσὶν, ἀσυνήθως τῷ
ἀντισπαστικῷ ἢ δευτέρῳ χοριαμβικῷ πολυσημῆτιστον ἐποίησε.

d) τὰ τοιαῦτα Turn.

e) καλὰ deest Fl. [et cod.
Rhod. om.] mox γέροια Turn.

f) ὑπερθεὶν τὴν — μακρὰν
Pauw.

g) λευκοπέπλους Fl.

h) μεγάδ' ἐμὴ μέγαδε Fl.
μέγα δὲ σε πόλις sic C.
spatio relicto.

i) λιγουροκωτίλης Fl. et
Ms. λιγουροκωτίλης. „Vide
Metrici (Pauwii scil.) ignoran-
tiam cum edat cum Turnebo

λιγουροκωτίλης ἐνοπῆς, et se-
cundam in prima voce produ-
cat, ignarus Boeotorum dia-
lecto dici θουγάτηρ, et tamen
corripi syllabam. Vide de hae
re et de hoc versu Salmasium
ad Inscript. p. 176. Sic mox
pro γλυκοῦ scribendum γλου-
κοῦ, ut recte in Fl. Hinc forte
varietas illa in οὐψιβλας, ubi
forte an οὐψιβλας scriptum ab
ipsa Corinna. Hinc suo iure
Graeci Postumus potuerunt ver-

G.108 ὦδε καὶ τόδε,

καὶ πεντηκόνθ' ὄψιβίαις.

ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν,

^l δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππῳ.

5

^m κατὰ μὲν βριμούμενοι.

πόλιν δ' ἐπράθομεν.

προφανῆς ⁿ Γλοῦκου δέ τις ἄδων.

πελέκεσσι δονεῖται.

γ. Τάχα δὲ καὶ τὸ κωμικόν, τὸ καλούμενον ΕΠΙΩ-
10 ΝΙΚΟΝ πολυσχημάτιστον συνέθεσαν. Μάλιστα δ' ἐν
αὐτῷ ἀταξία πολλή, ἢ τοὺς σπονδαίους ἐπὶ ἀρτίους χῶ-

6. Πόλιν δ' ἐπράθομεν] Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικῶς διμετρα, βραχυ-
κατάληκτα, πολυσχημάτιστα· ὁ γὰρ πρῶτος ἀντίσπαστος, ἄνω
στρέψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χοροῖαμβρον,
τοῦ πρώτου ὄντος τροχαίου· ἢ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστικῆ· τὸ δὲ,
πόλιν δ' ἐπράθομεν,
ἀντίσπαστος καθαρὸς, καὶ ἵαμβος, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν· τὸ δὲ,
προφανῆς γλοῦκου δέ τις ἄδων,
ἀντίσπαστος, καὶ χοροῖαμβρος, καὶ συλλαβή· τὸ δὲ,
πελέκεσσι δονεῖται,
ἀντίσπαστος ἔχων λελυμένην τὴν μίαν μακρὰν, καὶ τροχαῖος.

tere Πρόστουμος, nec tamen
producere syllabam. Sed ta-
men p. 159. e Schol. hoc didi-
cit, quem nondum antea per-
ceperat. Nam hoc ad ipsum
textum monitum oportebat;
quod etiam ibi de Ταναγρίδεσσι
factum oportuerat. Porro Cri-
ticum rogatum velim quid de
hoc versiculo sentiat, sit ne
Corinnae an alius. Ursinus et
Wolfius in Corinnae fragmen-
tis non agnoverunt. Ego Co-
rinnae putarim, quia sequitur,
ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέ-
χρηται σχήμασιν. Schol. una
quoque explicat. D'ORVILL.
Citat quidem Salmasius λυγού-
ροκωτίλης ἐνιπῆς typorum for-
san vitio. De Boeoticae dia-

lecti usu, ου pro v adoptantis,
consulas velim Villoisonum in
Prolegom. ad Homerum pag.
XLIX. et Koënum ad Gregor.
de Dialectis p. 179.

k) ἐνωπῆ C.

l) „Vidit I. C. Wolfius in
Poetriis p. 45. agi de ἵππῳ
δουρατέῳ Equo Troiano quo
inclusi Danaï hic dicunt, ut
legendum est, ut puto, Δου-
ρατέῳ τ' ἐφ' ἵππῳ κατὰ μὲν
βριμούμενοι, Πόλιν δ' ἐπρά-
θομεν.“ D'ORVILL.

m) καὶ τὰ C. βριμούμενοι C.

n) Γλυκοῦ Turn. receptam
tuentur Mss. [γλουκουδέ Fl.]
ἀεῖδων C. αἰδῶν Fl. [Cod.
Rhed. ἀιδῶν.] Mox πελέκεσιν
ARNALDUS.

ρας ἔχουσα τῶν ἰαμβικῶν συζυγιῶν, οἷον παρ' ὁ Εὐπό-
λιδι ἐν Χρυσῷ Γένει,

ὦ καλλίστη πόλι πασῶν ὄσας Κλέων ἐφορᾷ, G.109
ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν δὲ μᾶλλον P ἔσει. P.61

δ. Καὶ τὸ Εὐπολίδειον τὸ καλούμενον ἐπιχοριαμβι- 5
κὸν πολυσχημάτιστόν ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς τροχαϊκὰς ἠ παρα

ο) Priscianus, qui hunc ipsum Hephaestionem locum respicit in fine libri de Metris Comicis [c. 1330, 3. p. 253. Lindem. ed.] pleniore et meliore videtur usus Grammatici Nostri exemplo, quam quod in nostras manus devenit. Verba eius, etsi in editionibus insigniter corrupta, Lectori aliqua saltem ex parte integriora, proponam. *Hephaestionem quoque metricus ostendit comicum epionicum spondeos paribus locis habentem iambicarum συζυγιῶν, id est, coniugationum, ut est apud Euripolim in fabula quae dicitur χρυσὸς γένος ὁ κακίστη πόλει πᾶς ὠνασας κλέων ἐφορῶς, ὡς εὐδαίμων πρότερόν γε σὺ νῦν τε μᾶλλον ἔσει. Idem: ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν πῶς οὖν, οὐκ ἄν τις ὁμιλῶν χαιροί τοι αἶδε πόλεις ἦν ἔξεστι πάντ' ἐν τῷ κακῷ γε τὴν ἰδέαν. Hi omnes locis paribus spondeos habent. Ita quidem Putschius Aldinum exemplar presse secutus. Meliorum vero lectionum vestigia suppeditat editio Iuntina: χρύσον, γένος ὠκαμίστη πόλει πάσω ὠνασας κλέωνε φοραίως εὐδέμων πρότερον γέσσαντε μᾶλ-*

λον ἔσει. *Idem: ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν πῶς οὖν νοῦ κἀντις ὁμιλῶν χαιροίγειαιδε πολίειν ἔξεστι πᾶν ὑλεν τῷ κακῷ γε τὴν ἰδέαν. Unde quivis facile eruet, quod et ad oram libri sui, in Bibliotheca Bodleiana servati, apposuerat magnus Scaliger χρυσοῦν γένος, ὦ καλλίστη πόλι πασῶν ὄσας Κλέων ἐφορᾷ Ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα νῦν τε μᾶλλον ἔσει. Idem: ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν. Πῶς οὖν οὐκ ἄν τις ὁμιλῶν χαιροί τοιᾶδε πόλει ἴν' ἔξεστι. Pro corruptis πάντ' ἐν scripsit Vir egregius πᾶν λεπτιῷ unde nihil extrico. De fabula Eupolidis vide Casaubonum ad Athenaeum IX. 17. et Hemsterhusium ad Pollucem IX. 26. X. 63. [Runkel. in collect. fragmentorum Pherecratis et Eupolidis. Lips. 1829, 8. p. 160.]*

p) ἔσση C. alii ἔση [sic Turneb. Pauw. et cod. Rhed. In v. priore pro ἐφορᾷ quod servat Fl. habet ἐφορᾷ Turn. et Pauw.]

q) παρατάξις N. [Antea ἐπιχοριαμβικὸν in calce Turn. pro χοριαμβικὸν quod in tex-

τάξιν ποιῶσι δέχεσθαι τὸν σπονδεῖον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιῶσιν· οἶον,

εὐφράνας ἡμᾶς ἀπόπεμπ' οἰκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.

τ ὁ σῶφρων τε χῶ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην.

5 ε. Καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμ-
 6.110βικῶν καὶ τροχαϊκῶν πολυσηματίστον ἐστίν. Ἀρκέσει
 τοῦτο δεῖξαι ἢ παράβασις ἢ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐ-
 πόλιδος πᾶσα, ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν παραδείγματα πα-
 ρατιθέμενοι. Τοσαῦτα περὶ τῶν μέτρων· περὶ δὲ ποιή-
 10 ματος ἐξῆς ὁ ῥητέον.

4. Καὶ τὸ Κρατίνειον] Τὸ καθαρὸν κρατίνειον τετράμετρον ἐστίν, καταληκτικόν, ἔχον τὴν πρώτην, χοριαμβικὴν· τὴν δευτέραν, λαμβικὴν· τὴν τρίτην, τροχαϊκὴν· τὴν κατακλείδα, τροχαϊκὴν· καὶ ἐν ταῖς λαμβικαῖς τολύων καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τὰξιν τιθέντες τοὺς σπονδεῖους, πολυσηματίστον αὐτὸ ποιῶσιν, οἷα ἐστὶν ἢ παράβασις ἤδε, Ἄνδρες ἑταῖροι διῦρ' ἤδη τὴν γνώμην προσηχετε.

ἢ πρώτη, χοριαμβικὴ ΑΠΔΡΕΣ ἘΤΑΙ· ἢ δευτέρα λαμβικὴ οὔσα, ἐν τῇ ἀρτίῳ ἔσχε τὸν σπονδεῖον, ΡΟΙ ΔΕΤΡ' Η· ἢ τρίτη, τροχαϊκὴ οὔσα, ἐν τῇ περιττῇ, ἔσχε τὸν σπονδεῖον, ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ ΠΡΟ· καὶ λοιπὸν ἢ κατακλείς τροχαϊκὴ ΙΣΧΕΤΕ.

Εἰ δυνατόν, καὶ μὴ τι μείζον πράττουσα τυγχάνει.

ὁ πρῶτος χοριαμβος, ΕΙ ΔΤΝΑΤΟΝ· ὁ δευτερός, ἐν λαμβικῇ γνησίῳ, ΚΑΙ ΜΗ ΤΙΜΕΙ· ἢ τρίτη, τροχαϊκὴ οὔσα ἐν τῇ περιττῇ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ΖΟΝ ΠΡΑΤΤΟΡΣΑ· ἢ κατακλείς πάλιν τροχαϊκὴ ΤΤΓΧΑΝΕΙ· ἐξῆς ὁμοίως ταῖς λαμβικαῖς, καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τὰξιν ὁ σπονδεῖος ἐποίησε τεθεῖς τὸ πολυσηματίστον, ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ ἀσυναρτήτῳ.

tu legitur. Cod. et Fl. εὐπολί-
 διον. Pro τοῦτο cod. habet
 τὸ. Pro ἐν ᾧ τὰς τροχαικὰς
 Cod. et Fl. ut iam monuit D'
 ORVILL. V. Crit. p. 494.]

r) ὁ σῶφρων. Ex Aristoph.
 Nub. 529. [χ' ᾧ Turn. χῶ
 Fl.]

[s) ῥητέον quod om. Turn.,
 addunt Fl. et cod. D'ORVILL.]

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Α. G.111

• Π Ε Ρ Ι Π Ο Ι Η Μ Α Τ Ω Ν. P.63

[ΤΩΝ ποιημάτων τὰ μὲν ἐστὶ κατὰ στίχον, τὰ δὲ συστηματικά, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά.

Κατὰ στίχον μὲν ὅσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου καταμετρεῖται, ὡς τὰ Ὀμήρου καὶ τὰ τῶν ἐποποιῶν ἔπη·
^b καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὑπὸ κώλου ἢ κόμματος, ὡς τὰ 5
 Καλλιμάχειον τοῦνο ποιημάτιον,

ἢ παῖς ἢ κατάκλειτος,
 τὴν οἱ φασὶ τεκόντες.

καταμετρεῖται γὰρ ὑπὸ κόμματος ἀντισπαστικοῦ, καλουμένου Φερεκρατείου. 10

β. Συστηματικά δὲ ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων εἰς ἓν σῶμα ^c παραληφθέντων καταμετρεῖται ἢ συμπληροῦνται.

γ. Μικτὰ δὲ ὅσα μέρος μὲν τι ἔχει ὑπὸ στίχου καταμετρούμενον, μέρος δὲ συστηματικόν. 15

δ. Κοινὰ δὲ ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν καταμετρεῖ-

a) In edit. Turneb. insertio est, Ἡφαιστίωνος περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος. [In cod. D'orvill. et Fl. sic simpliciter περὶ ποιημάτων.] Sed totum hoc caput cum duobus sequentibus a mala epitomatoris sive interpolatoris manu profectum arbitror. Nihil enim continent quod non longe melius atque dilucidius in cap. IV. et reli-

quis exponatur. Quare, si vel unius probae notae codicis auctoritate instructus essem, e textu prorsus eliminassem. Ut nunc est, consultius putavi hanc meam suspicionem doctiorum iudicio permittere; ideoque uncinis tantum adhibui.

b) καταχρηστικῶς δὲ om. Fl. et alii [cod. Rhed.]

c) παραληφθέντων. Sic C. παραληφθέντα Fl. Turn.

G.112 γαι, αὐτὸ δὲ τὸ ^d σύστημα ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφούς, ἐν οἷς καταμετρεῖται μὲν ὑπὸ ^e διστιχίας, αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία ὁμοία ἐστί.

^f Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Β.

ΤΑ ^g μὲν κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ ἕξ ὁμοίων, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινὰ.

Κατὰ σχέσιν μὲν ἐστί, ὅσα μετρεῖται ὑπὸ συστήματος. Καλεῖται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἔχειν τινὰ πρὸς ἀλλήλα σχέσιν τὰ ἐν τῷ ποιήματι συστήματα ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι.

β. Ἐξ ὁμοίων δὲ ὅσα ^h ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποδός ἐστιν, ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας, ἢ τῆς αὐτῆς περιόδου ἀρχικῆς, οὔτε ὑπὸ στίχου, οὔτε ὑπὸ συστήματος καταμετρούμενα.

γ. Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα ἐκ μέτρων μὲν ^k ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύκλῃσιν οὐκ ἔχει, οὔτε κατὰ στίχον, οὔτε ^l κατὰ συστήματα, οἷός ἐστιν ^m ὁ Μαργίτης ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρῆσπαρται τοῖς ἔπεισιν λαμβικὰ, καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον G.113 σύστημα. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Σιμωνίδειον ἐπίγραμμα,

d) συστηματικὸν ἐστί Fl. et alii.

e) διστοιχίας et διστοιχία C.

[f) Inscriptio ΚΕΦ. Β. abest cod. Rhed. qui caput praecedens et sequens coniungit.]

g) Sic C. Τα μὲν desunt Fl. Turn. et al. et mox habent ἃ δὲ ἀπολελυμένα τὰ μὲν ἕξ ὁμ.

h) ἐκ om. C.

i) ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας om. F. N. mox ἀρχῆς Turn.

k) Sic Turn. C. ὁμολογουμένα συνέστη Fl. B.

l) Pro κατὰ συστήματα C. D. N. habet συστηματικά.

m) ὁ om. C. [De Simonidis epigr. v. Santen. ad Terent. Maur. T. II. p. 152. πάλαι pro πάλα Fl. et Ms. D'Orvill.]

Ἴσθμια δις, Νεμέα δις, Ὀλυμπία ἑσπεφανώθην,
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνη,
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλα.

δ. Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μὲν τι ἔχει κατὰ σχέσιν,
μέρος δὲ τι ἀπολελύμενον, ἢ ἐξ ὁμοίων. 5

ε. Κοινὰ δὲ, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν ἰδέαν γέγραπται
τοῦ ^π συστήματος· δύναται δὲ ^ο καὶ καθ' ἑτέραν γε-
γράφθαι δοκεῖν· οἷον, φέρ' εἰπεῖν, ἐξ ὁμοίων ὄντα,
κατὰ σχέσιν δοκεῖν γεγράφθαι. Τόσαῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Γ.

ΠΑΛΙΝ δὲ ^ρ ἕκαστον τῶν προειρημένων ὑποδιαί-
ρετόν. Τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν, τὰ μὲν ἐστὶ μονοστρο-
φικά, τὰ δὲ ἐπωδικὰ, τὰ δὲ κατὰ ^q περικοπὴν ἀνομοιο-
μερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικά, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, ^τ τὰ
δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν. 5

Τὰ μὲν οὖν ^ς μονοστροφικά εἰσιν, ὅποσα ὑπὸ μιᾶς
στροφῆς καταμετρεῖται.

β. Τὰ δὲ ἐπωδικὰ καλεῖται * * εἴαν δὲ ἐν τῇ πρώ-
τῃ, προωδικὰ, εἴαν δὲ ἐν ^ι μέσῃ, μεσωδικὰ. Ταῦτα μὲν G.114
οὖν, καὶ ἐν τριάσιν ὀραῖται· εἴαν δὲ ^υ ὑπερεξαγάγῃ τὴν 10
τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ἰδέαι δύο. Ἦτοι γὰρ περὶ-
δικὰ ἐστὶν, ^ν ὅταν αἱ μὲν ἐκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν,

π) σώματος Fl. B. D.

ο) καὶ deest Fl. B.

ρ) ἕκαστα Turn. C.

q) περικοπὴν. Sic C. Fl. περικοπὴν et alii. Praepositiones περὶ et παρὰ in Mss. quam saepissime confunduntur; ideoque in huius generis varietatibus enotandis in posterum operae meae parcam.

ρ) τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν om. Fl. B. D. et forte alii.

ς) μονόστροφα εἰσὶν ὅσα Fl. B. D. [In cod. Rhed. nulla lacuna in sequentibus.]

τ) ἐν μέσῳ ὠδικὰ Fl. B. [μέσῳ ὠδικὰ cod. Rhed.]

υ) ὑπερεξαγάγῃ sic C. ὑπὲρ ἕξ ἀπάγῃ Fl. ὑπὲρ ἕξ ἐπάγῃ Turn. [et cod. Rhed.]

ν) ὅτε εἰ Fl.

ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιχοῦσαις ἀνόμοιαι.
 * Ἡ παλινωδικὰ, ὅταν αἱ ἐκατέρωθεν ἀλλήλαις μελο-
 ποιταὶ ὅμοιαι ᾦσιν, ^γ καὶ αἱ ἐν μέσῳ ταῖς περιχοῦσαις
 ἀνόμοιαι.

5 γ. Τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ τὰς περι-
 κοπὰς ὁμοίας ἀλλήλαις ἔχει· τὰς δὲ ἐν ταῖς περικοπαῖς
 περιόδους ἀνομοίους· καλεῖται δὲ, τὰ μὲν δυαδικὰ, ὅσα
 δύο τὰς ἐν τῇ περικοπῇ περιόδους ἔχει· τὰ δὲ τριαδικὰ,
 ὅσα τρεῖς· τὰ δὲ τετραδικὰ, ὅσα τέσσαρας· καὶ ἐπὶ τῶν
 10 ἐξῆς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

δ. Ἀντιθετικά δὲ, ὅσα κατὰ ^z σχέσιν μὲν γέγρα-
 πται, οὐ μὲντοι κατὰ τὴν αὐτὴν ^a τάξιν ^b παραβάλλεται
 P. 65 ἀλλήλοις τὰ ἀντιστρέφοντα· ^c ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ
 τέλους τῷ πρώτῳ παραβάλλεται τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὸ
 15 δευτέρον ἀπὸ τέλους τῷ δευτέρῳ τῷ ἀπ' ἀρχῆς· τὸ δὲ τρί-
 τον ἀπὸ τέλους τῷ τρίτῳ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν οὕτω.
 Ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ τὸ Ῥον τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλ-
 λα παίγνια.

ε. Μικτὰ δὲ κατὰ σχέσιν εἰσὶν, ὅσα ἐκ μέτρων
 20 ἐστὶν, ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις
 κατὰ τὴν ἰδέαν, ἐκ τε ἐπωδικῶν, καὶ μονοστροφικῶν,
 G. 115^η κατὰ περικοπὴν.

ς. Κοινὰ δὲ ἐστὶ κατὰ σχέσιν, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν
^d ἰδέαν τῶν κατὰ σχέσιν γέγραπται, δύναται δὲ καὶ καθ'
 25 ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν, οἷον, εἰ μονοστροφικῶς γρα-
 φῆν, δύναται τοῦτο καὶ ἐπωδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν.]

x) ἢ παλινωδικὰ — ᾦσιν om. C. til. p. 282. edd. et Mss. habent θέσιν.

y) καὶ αἱ — ἀνόμοιαι om. Fl. B. [et cod. Rhed.]

z) σχέσιν. Emendatio est Meibomii ad Aristidem Quin-

a) πρᾶξιν C.
 b) παραβάλλονται Fl. D.
 c) ἀλλὰ om. C. et mox ἀπὸ τέλους, et τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.
 d) ἰδεῶν Turn.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Δ.

• ΠΕΡΙ ΣΤΙΧΟΥ, ΚΩΛΟΥ, ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ G.116
ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

ΣΤΙΧΟΣ ἐστὶ ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττον ἐστὶ τριῶν συζυγιῶν, ^f οὔτε μείζον τεσσάρων. Τὸ δὲ ἔλαττον ὄν ^b τριῶν συζυγιῶν, ἐὰν μὲν πλήρεις ἔχη τὰς συζυγίας, ἀκατάληκτόν ἐστι, καὶ καλεῖται ΚΩΛΟΝ, ἐὰν δέ τι ἐλλείπη, ΚΟΜΜΑ. 5

β. ΣΥΣΤΗΜΑ δὲ ἐστὶ μέτρων συναγωγή, ἥτοι δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεία· ἑξαμέτρου γάρ ἐστὶ πρὸς πεντάμετρον

1. Στίχος ἐστὶ] Ἰστίον ὅτι τὸ μὲν ἐστὶ μετροῦν, ὡς ἡ συλλαβή· τὸ δὲ μετροῦν καὶ μετρούμενον, ὡς οἱ πόδες. Μετροῦται μὲν γὰρ ὑπο τῆς συλλαβῆς πᾶς πούς· μετρεῖ δ' αὐτὸς τὰ μέτρα· τὸ δὲ μετρούμενον ἐστὶ, ὡς τὰ ποιήματα. Διαλαβὼν οὖν ὁ τεχνικὸς περὶ μόνου μετροῦντος, καὶ μετροῦντος καὶ μετρομένου, νῦν περὶ μόνου μετρομένου διδάσκει, ὃ ἐστὶ περὶ ποιήματος.

8. Ἑξαμέτρου πρὸς πεντ.] Το ἑξαμέτρον καὶ τὸ ἐλεγείον, ἐκ ποσοῦ ἔχουσι τὴν διαφορὰν.

e) Inscriptio in ed. Turn. Τοῦ αὐτοῦ Ἡρακλείωνος σαφιστέρα διδασκαλία περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος. Et haec sane inscriptio mihi saltem superiorum capitum interpolationem indicare videtur. Ceterum novam capitum et sectionum divisio-

nem, Hotchkisii monitu adoptavi.

f) οὔτε μείζον τεσσάρων desunt Fl. B. [In cod. Rhed. οὔτε μείζον τεσσάρων. Τὸ δὲ ἔλαττον ὄν τριῶν συζυγιῶν desunt.]

g) δύο Turn. C.

^h κοινωνία· και οἱ ἐπῳδοί. Τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δεύτερον Σαπφοῦς, ὡς προϊόντες δεῖξομεν.

G.117

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ε.

ΟΝΤΩΝ δὴ τούτων τῶν ἀνωτάτω γενῶν, κατὰ τὴν τούτων μίξιν ὑφίσταται τὰ τε ΜΙΚΤΑ ΓΕΝΙΚΑ ^{hh}προσαγορευόμενα, καὶ τὰ ΚΟΙΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ· καὶ μικτὰ μὲν γενικὰ, ὡς αἱ τραγωδίαί, καὶ αἱ παλαιαὶ 5 κωμῳδίαί. Μῆρος μὲν γὰρ τούτων γέγραπται κατὰ στίχον, μέρος δὲ κατὰ σύστημα.

β. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγράφθαι φάσκων, ὑγιῶς ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον Σαπφοῦς. Διὰ 10 μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο P.66δῶν παραγεγραμμένον ἕκαστον ἄσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μὴδὲν εὐρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, ^kκατὰ συστήματα νομιζομεν αὐτὰ γεγράφθαι. Πάλιν δὲ, τῷ ὁμοίον ἑκάτερον εἶναι τῶν ἐν τῇ ^{kk}δυστάδι στίχων, καὶ τῷ δύνασθαι

1. Τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων] Ἄνόμοιοι δὲ εἶσιν, ὅταν οἱ μὲν σύγκεινται ἐξ ἀντισπαστικῶν, οἱ δὲ, εἰ τύχοι, ἐκ χοριαμβικῶν· ὡς αἱ τραγωδίαί, ἃ μὲν αὐτῶν τοὺς ἰαμβικούς ἔχει στίχους· ἃ δὲ χορικά, τὰ ἐκ κώλων συγκείμενα.

7. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ] Συστηματικὰ γὰρ ἂν εἴη, κοινωνοῦντα τοῖς κατὰ στίχον. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις, κατὰ δύο ὄραν παραγεγραμμένα, ὡςπερ ἐν περιορισμῷ, συστήματα· προσέτι καὶ διὰ τὸ μὴδὲν εὐρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ ⁱἐν ταύτῃ, ὡςπερ εἰ πλήρη, καὶ ἀντιστρέφοντα ἀλλήλοις εὐρήσεται.

11. Καὶ ἔτι διὰ τὸ μὴδὲν] Οὔτε γὰρ ποιότητι, οὔτε ποσότητι διαφέρει· κατὰ δύαδα δὲ διήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

14. Καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν] Τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω, καὶ διὰ τὸ μὴδὲν εὐρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, φασὶ δυνατόν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμμένον.

h) κοινωνικὰ C. et οἱ ἐπῳδοὶ ibidem desunt.

i) ἐν τούτῳ vel ἐν τούτοις Pauwius.

[hh) προσαγορευόμενα — μὲν γενικὰ om. cod. Rhed.]

[k) κατὰ σύστημα Turneb. Pauw.]

kk) δύαδι διστίχων Fl. B.

τὴν ποιήτριαν κατὰ τύχην τινὰ ἀρτίου πάντα ἀριθμοῦ
πεποιημένοι, φαίη τις ἂν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι.

γ. Δειγμένου δ' ἡμῖν τί τε ἐστὶ στίχος, καὶ τὸ
κόμμα, καὶ τὸ κῶλον, καὶ τὸ σύστημα, ὅμως παρέντες
ἡμεῖς τὴν τοιαύτην ἀκριβολογίαν, καὶ ταῦτα, καίπερ^{G.118}
κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατὰ στίχον γεγράφθαι φαμέν, 5

ἢ παῖς ἢ κατάκλειστος,

τὴν οἱ φασὶ τεκόντες

1 εὐναίους ὀαρισμοὺς

ἔχθαι ἴσον ὀλέθρου.

10

2. Κατὰ στίχον γεγράφθαι] Ἐπέπερ στίχου, μόνου δὲ, κόμματα
λέγει ἔξῃς· καὶ τὰ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, καταχρώμενοι φασὶ
κατὰ στίχον γεγράφθαι.

7. Ἡ παῖς ἢ κατάκλειστος] Δίμετρα γὰρ εἰσι καταληκτικὰ ταῦτα
τὰ κομμάτια.

1) [Turn. in calce *Εὐναίους*.] *ἔχειν*. Edd. et credo Mss. [et
cod. Rhed.] Sed *ἔχθαι* ex Scali-
geri citatione ad Catullum p.
73. edidit Bentley [et Blom-
field.] inter *Fragm. Callima-*

chi CXVIII. In Fl. et B. pro
εὐναίους ὀαρισμοὺς male le-
gitur *εὐνεύους ἀρίθμους*. Scali-
ger porro, *ἢ παῖς ἢ τὰν-
φασί*.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν 5'.

ΤΩΝ δὲ ΚΑΤΑ ΣΤΙΧΟΝ τὰ μὲν ἔστι μικτὰ, τὰ δὲ οὐ. Καὶ ΜΙΚΤΑ μὲν, ὡς αἱ Μενάνδρου κωμῳδίαι· πῆ μὲν γὰρ τετράμετρα ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι, πῆ δὲ τρίμετρα εὐρίσκεται. Τὰ δὲ ΑΜΙΚΤΑ, ὡς αἱ
5 τοῦ Ὀμήρου κωμῳδίαι.

G.119

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ζ.

ΤΩΝ δὲ ΚΑΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ γεγραμμένων, τὰ μὲν ἔστι κατὰ σχέσιμ, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μικτὰ συστηματικὰ, τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ· περὶ ὧν ἐροῦμεν.

5 ΚΑΤΑ ΣΧΕΣΙΝ μὲν οὖν ἴστιν, ἃ^m δουλεύοντα ἀνταποδόσει καὶ ἀνακύκλῃσι ὁ ποιήτης γράφει.

β. ΑΠΟΛΕΛΥΜΕΝΑ δὲ, ἃ^{mm} εἰκῆ γέγραπται, καὶ ἄνευ μέτρου ὠρισμένου· οἷόν εἰσιν οἱ νόμοι οἱ κωμῳδικοὶ Τιμοθέου.

1. Τῶν δὲ κατὰ συστήματα] Τὸ σύστημα ἐκ στίχου καὶ κομμάτων καὶ κώλων γίνεται.

4. Τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ] Τοῦτο ἐν εἰδός ἐστι, τοῖς κατὰ σχέσιμ ἀλλήλοις, ὁμωνύμως τῷ προειρημένῳ· ὥστε κατὰ μέτρον, τὴν τε κατὰ στίχον, καὶ συστηματικὴν, ὑφίσταται τὸ κοινὸν συστηματικόν.

7. Ἐικῆ γέγραπται] Ὡς ἔτυχε, καὶ ἄνευ τῆς ποσότητος τῶν στίχων, τοῦ ἐν αὐτοῖς μέτρου ὅρον οὐκ ἔχοντος, ἀλλ' ἀδιαφόρως δυνάμενον ἀρμόσαι, δίχα ἐλέγχων· οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλλα, ὥστε στιχίρη γενέσθαι· οὔτε ἀνακύκλῃσιν, ὥστε κατὰ σχέσιμ

m) δουλεύοντ' ἀποδώσει [mm) Turn. in Emendat. & Fl. B. δουλεύων ἀνταποδόσει ὡς ἔτυχε γέγρα.]
Turn. C.

γ. Μετρικὰ δὲ ΑΤΑΚΤΑ ἔστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπται τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύκλῃσιν· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα,

Ἴσθμια δις, Νεμέα δις, Ὀλυμπία Ἰσπεφανώθην, 5
οὐ πλατέϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνη,
ἢ Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πύλα.

τοιούτός ἐστι καὶ ὁ Μαργίτης Ὀμήρου· οὐ γὰρ τεταγ- G.120
μένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ λαμβικὸν ἐπιφέρεται. P.67

δ. ΕΞ ὈΜΟΙΩΝ δὲ ἔστιν, ἅπερ ὑπὸ ὁ ποδός, ἢ 10
συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινός ὀρισμένου, ὡς ἐὰν τεταγμένος ἀριθμὸς ἦ, οὐκ ἔστιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ἄσματι, οὗ ἡ ἀρχή,

ἱμὲ οο δειλῶν, ἱμὲ πασῶν κακοτάτων ρ πεδέχοισιν. 15

γενέσθαι, ἀλλὰ ἀδιάφορον τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγὴν· οὔτε δὲ τὰ ἀπολελυμένα, φησὶν, ἀνακύκλῃσιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν ἔστιν ὁμολογούμενα, οἷον τὸ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, Ἴσθμια δις, Νεμέα δις. Δακτυλικὸν γὰρ ἐξίμετρον, καὶ ἑλιγία, καὶ ἱμβος, οὔτε κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ σχέσιν ἀντιποδιδόμενα.

8. Οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν] Ἄλλ' ἀτάκτως ὅποι ποτὲ, τὸ ἄτακτον ἐποίησε μετρικόν· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ μετὰ γὰρ δέκα στίχους ἐπιφέρει ἱμβον· καὶ πάλιν μετὰ πέντε καὶ ὀκτώ.

10. Ἐξ ὁμοίων δὲ ἔστι] Περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπισημῆναι· τῶν γὰρ μέτρων, τὰ μὲν ὑπὸ ποδός, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, ὡς τὰ λαμβικά, καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δὲ ὑπὸ περιόδου καταμετρεῖται· περίοδος δὲ ἔστιν, ἢ ἐκ διαφόρων ποδῶν ἐν τῷ στίχῳ σύνθεσις· οἷον, δακτύλου, τροχαίου, ἀναπαίστου, ἱμβου, καὶ εἴ τι τοιούτων· ἀκολουθῶν μόντοι ὄντων καὶ τῶν ἐξῆς· οἷον, καὶ τὸ προσοδιακόν ἔστιν.

10. Ἡ συζυγίας, ἢ περιόδου] Περίοδος ἔστι ποδική ἐν τρισὶ ποσὶ καταριθμησίς· ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν δακτυλικόν, ὑπὸ ποδός μετρεῖται, τα δὲ ὑπὸ συζυγίας, τουτέστι δύο ποδῶν ἀπλῶν, οὕτω καὶ ὑπὸ

η) Edd. et fere Mss. [ad-
sentitur quoque cod. Rhed.]
Ἀριστόδαμος Θρασὺς ἀλεῖος
πύλα. Quod edidi ex conie-
ctura ex Scaligeri ad Euse-
bium, p. 266. ed. pr. p. 428.
ed. sec. cui adstipulantur Bent-

leius et D'Orvillius. Ipso ci-
tante Pausanias VI. 3. p. 457.
ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἡλι-
δος παλαιστῆς ἀνὴρ Ἀριστό-
δημος Θράσιδος.

ο) ποδῶν Fl. B.

[οο] δειλῶν Turn. et cod.

ΠΕΡΗΛΕΣΤΙΟΝ.

I

ἄπειρος μὲν γὰρ τις ὢν φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶ-
ναι, ἐξ ἰωνικῆς ἅπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμε-
νον· ἡμεῖς δὲ, ^{pp} ἐπειδὴ κατὰ δέκα ὀρώμεν αὐτὸ συζυ-
γίας ^q καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι
5 φαιμέν. Διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικὰ ἄσματα, δέκα ὄντα
συζυγίων, οὕτω πεποιῆσθαι νομιζομεν. Ἔστι δὲ τινα
G.121 τὰ ἐξ ὁμοίων οὕτω πεποιημένα, οἷον τὰ Ἑρμείου, παιω-
νικὰ ὄντα

ι Ἑπτὰ μοι δις τριάκοντα βασιλεὺς σχεδόν.

10 καὶ τὰ ἐξῆς.

ιτ ε. Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν περὶ τε τῶν ^s μικτῶν συ-
στηματικῶν εἰπεῖν, καὶ τῶν κοινῶν συστηματικῶν. Λέ-

περίοδου, τουτέστι τριῶν ποδῶν, ὡς ἐν συζυγίαις καταμετρεῖται
ἀνευ ἄριθμοῦ τινὸς ὠρισμένου, οὐκ ἐπιφερομένης τινὸς ἀντιστρό-
φου· ἀλλ' ὡσπερ ἀδιαφόρως, εἰ τύχοι, τριμέτρων δύο καὶ ἐνὸς
τετραμέτρου καὶ μονομέτρου, καὶ ἐξῆς ὁμοίως, ἀδιαφόρως οὐσῆς
τῆς αὐτοῦ ποσότητος· περίοδος γὰρ ἢ ἐκ διαφόρων κώλων περικο-
πή, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκίω ἄσματι· ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται συ-
στηματικῆ.

9. Ἑπτὰ μοι δις τριάκοντα] Τοῦτο παιωνικόν ἐστι, τὴν πρώτην καὶ
δευτέραν συζυγίαν ἔχον συνηρημένην, ἙΠΤΑ ΜΟΙ ΔΙΣ ΤΡΙΑ-
ἔστι γὰρ ὁ πρῶτος ποῦς, τὰς τελευταίας συνελών, καὶ κρητικὸν
ποιήσας, ἐκ — υ —, καὶ ἀντὶ δύο βραχειῶν μακρῶν μίαν· ἢ δὲ
τρίτη καὶ τετάρτη, ὁμοίως ἔχουσι τὸν πρῶτον παῖωνα, ΚΟΝΤΑ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΧΕΔΟΝ.

11. Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν] Μικτὰ μὲν οὖν ἐστὶν, ἃ παραθέσεις ἔχουσι,
τὰ τρία ἄσματα· τὰ δὲ ἐν σχέσει, ὡς εἰ τις τὴν πρώτην φθῆν·
ἐκατέρω μὲν γὰρ τῶν φθῶν, κατὰ σύστημα γέγραπται, διάφορον
δὲ ἔχει μέτρον, ὡς ἢ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν· ἢ μὲν γὰρ πρῶ-
τη ἐκ τοῦ παιωνικοῦ σύγκειται, ἢ δὲ δευτέρα ἐκ τοῦ χοριαμβικοῦ·
εἰ τις οὖν μίξειεν ἀμφοτέρας τὰς φθῆς, οὐσὺς συστηματικῆς, εἴποι

[p] πόδ' ἔχοισαν Turn.
παῖδ' ἔχοισαν cod. Rhed. „κα-
κοτατ' παῖδ' Fl. Cod. quoque
παῖδ'“, sie adnotat D'Orvill.
in V. Crit. p. 495.]

pp) ἐπεὶ Turn. C.

q) γεγραμμένον Turn.

r) ἐπτάμυδης Turn.

[rr) Turn. hic posuit argu-

mentum hoc ΠΕΡΙ ΜΙΚΤΩΝ
ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ
ΚΟΙΝΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙ-
ΚΩΝ. omniaque quae sequun-
tur sine ulla distinctione con-
iunxit.]

s) καταμίκτων Turn. συ-
στημάτων Fl. [„μικτῶν in
Cod. videtur“, adscribit D'Or-
vill. V. C. p. 495.]

γομεν τοίνυν ὅτι ΜΙΚΤΑ μὲν ἐστὶ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ,
ὡσπερ εἴ τις τὴν πρώτην ὁδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Ἀλκαίου,
καὶ τὴν δευτέραν συνάψιμι, συστηματικῆς οὐσης αὐτῶν
ἑκατέρας.

5. ΚΟΙΝΑ δὲ ἐστὶ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ, τὰ δύο 5
εἶδωσιν ὑποπεπτωκότα· οἷον συμβέβηκεν ἐπὶ τοῦ,

ἐμὲ δειλῶν, ἐμὲ πασῶν κακωτάτων πεδέχοισαν.

ἄπειρος μὲν γὰρ τις ὢν τῆς τοῦ ποιητοῦ προθέσεως, G.122
ἐξ ὁμοίων φήσειεν ἂν εἶναι τὸ ἄσμα· ὁ δὲ ἔμπειρος κατὰ
σχέσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεδείξαμεν.

ἂν τὸ μέτρον ἐκ μικτῶν συστηματικῶν συγκεῖσθαι· καὶ ἔστι τῆς
μὲν πρώτης ὁδῆς ἀρχή,

Ω· ναξ Ἀπολλον καὶ μεγάλω

Διός,

Χαῖρε Κυλλήνας ὁ μέδων.

σὲ γάρ μοι,

ἐπιῶνική· τῆς δὲ δευτέρας,

ἐπιχοριαμβική.

5. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ] Τὰ δυνάμενα ἐπιδείξασθαι τὰ δύο εἶδη· τὰ
δὲ δύο εἶδη εἶωσιν ὑποπεπτωκότα, τῷ τε ἐξ ὁμοίων, καὶ τῷ κατὰ σχέσιν
ἐξ ὁμοίων. ἄπειρος μὲν οὖν φήσειεν εἶναι ἄσμα, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐ-
τῶν ποδῶν τῶν ἰωνικῶν καταμετρεῖσθαι· τῇ δὲ ποιότητι ἐναλλάτ-
την· ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν
στροφῶν· εἰκότως δὲ οὐκ ἔστιν ἴσατον τῶν τριῶν ἀριθμῶν. τὸ
γὰρ ὁμοίον, τῶν πρὸς τί· τινὲ γὰρ ὁμοίον· προτίθεμεν γὰρ καὶ τὸ
ἀνομοίον. καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος, ἕκτος, ἐν οἷς τὰ μὲν πε-
ριχορτα ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει, συστηματικά· τὰ δὲ περιεχόμενα ταῦτα,
ἢ ἐν τριάδι, ἢ ἐν πεντάδι· οὐ γὰρ δυνατόν ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνε-
ται μεσσηδική.

[ss) Turn. v. hunc in textu
non distinguit, et ib. non legitur
in fine versus πεδέχοισαν, sic-
uti in cod. Rhed. D'Orvill. in

V. C. haec „κακωτάτην Fl. in
Msto videtur esse δειλὰ et κα-
κοτάτω.“ Cod. Rhed. δειλῶν hic
ut antea et κακωτάτην legit.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

ΤΩΝ δὲ κατὰ σχέσιν, τὰ μὲν ἔστι μονοστροφικά,
P.68 τὰ δὲ ἐπωδικά, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ
δὲ ἀντιθετικά, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ κοινὰ
κατὰ σχέσιν.

5 ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ μὲν οὖν εἰσὶν, ἡ ὅσα ὑπὸ
μιαῖς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ
τὰ Σαπφούς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος.

β. ΕΠΩΔΙΚΑ δὲ ἔστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις
ἀνόμοιον τι ἐπιφέρεται. Τοῦ δὲ ἐπωδικοῦ γένους τὰ μὲν
10 ἔστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπωδικά, * τὰ δὲ προ-
ωδικά, τὰ δὲ μεσωδικά, τὰ δὲ περιωδικά, τὰ δὲ παλιν-
ωδικά.

Ἐπωδικὰ μὲν οὖν ἔστιν ἐν οἷς † συστήμασιν ὁμοίοις

τ) τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν
om. Fl. B.

υ) ὅποσα C. Turn.

χ) τὰ δὲ προωδικά — πα-
λινωδικά. Ex C. adiecta. Ce-
tera omittunt.

γ) συστήμασιν abest a Fl.
et Mss. Ante ἐπ' ἔλαττον Mss.
et edd. habent δηλονότι.
„Unicuique haec fugiente tan-
tum oculo inspicienti liquido
constabit ea turbata esse. In
hoc loco sanando, et quae spu-
ria sunt ex eo eradendo, non
levem opem nobis commodabit
Scholiastes Euripidis Hecubae
629. Hic primo omittit συ-
στήμασι, in quo eum sequitur
Triclinius, in metris Sophocl.
Ai. p. XI. Tamen, etsi fretus
duplici illa auctoritate, minime
asseveraverim eam vocem esse
delendam. Totum locum ita

exhibet modo laudatus Scho-
liastes: Ἐπωδικὰ δὲ ἔστιν ὡς
Ἡφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς ὁ-
μοίοις ἀνόμοιον τι ἐπιφέρεται
ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν
τριῶν ἀριθμοῦ ἦτοι στροφῆς,
ἀντιστροφῆς, καὶ ἐπωδοῦ,
οὐκ ἂν γένοιτο τὸ τοιοῦτον·
ἐπὶ πλεῖον δὲ οὐδὲν κωλύει
ἐκτείνεσθαι· γίνεται δὲ ὡσπερ
τριῶς ἐπωδικῆ, οὕτω καὶ τε-
τραῶς, καὶ πεντῶς, καὶ ἐπὶ
πλεῖον. Unde patet apud He-
phaestionem ista, τοῦ δὲ ἐπω-
δικοῦ — δηλονότι quae sensum
turbant, expungenda esse; ce-
tera sic satis dilucida sunt.
Neque enim certum est haec,
ἦτοι στροφῆς, ἀντιστροφῆς,
καὶ ἐπωδοῦ, quae apud Euripi-
dis Scholiasten leguntur, He-
phaestionis textui esse inse-
renda; facile enim ab ipso

ἀνόμοιον τι ἐπιφέρεται. Ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν G.123
 τριῶν ἀριθμοῦ οὐκ ἂν γένοιτό τι τοιοῦτον· ἐπὶ πλεῖον
 δὲ οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι· γίνεται γὰρ, ὡσπερ
 τριᾶς ἐπωδική, οὕτω καὶ τετράς, καὶ πεντάς, καὶ ἐπὶ
 πλεον, ὡς τὰ γε πλείστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πε- 5
 ποιῆται.

ΠΡΟΩΔΙΚΑ δὲ ἐστίν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτέ-
 ταται τῶν ὁμοίων.

ΜΕΣΩΔΙΚΑ δὲ, ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, 10
 μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται.

ΠΑΛΙΝΩΔΙΚΑ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλ-
 λήλοις ἐστίν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις· τὰ
 δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὁμοιά ἐστίν, ἀνόμοια δὲ
 τοῖς περιέχουσι.

ΠΕΡΙΩΔΙΚΑ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλ- 15
 λήλοις ἐστίν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε
 τοῖς περιεχομένοις.

γ. ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ δὲ ἐστίν ΑΝΟΜΟΙΟ-
 ΜΕΡΗ, ὁπότεν ἐκθέμενος ὁ ποιητὴς ὅποσα δήποτε συ- G.124
 στήματα ^z διάφορα ἐπαγάγη ἐκ τῶν αὐτῶν συστημάτων 20
 συνστῶσαν περικοπήν· ὥστε τὰ μὲν ἐν ἑκατέρῃ ἢ ἑκά-
 στη περικοπῇ συστήματα ^{z z} ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις· τὰς
 δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρως ἀλλήλοις ὁμοίας, ἢ ^a πάσας.

15. Περιωδικὰ δὲ] Ὡστε τρόπον τινὰ καὶ περιωδικὰ εἶναι, καὶ ἐπω-
 δικὰ, ἐκείτερον ἐν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιωδικὰ καλεῖται.

18. Κατὰ περικοπήν δὲ] Ὡστε, εἰ τύχοι, γέρεσθαι περικοπήν κώ-
 λων καὶ στίχων λς, διαφόρων, ἢ ὅσων βούλεται τις· καὶ ἐπιγε-
 σθαι ὅμοια μὲν λς, τῶν μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων, οἷον ἐν
 συστήμασι τριῶν, ἢ ὅσοις βούλεται ὁ ποιῶν, κωλικούς, ἢ στιχηροῖς·
 οἷον, δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, καὶ ἐξῆς ἐπάγει τοσαῦτα
 συστήματα, ὅμοια τοῖς προκειμένοις· πάλιν ἀλλήλοις μὲν ἀνόμοιά
 ἴσθιν· ἀνταποδιδόμενα δὲ τοῖς προκειμένοις συστήμασιν, οἷον ἐν
 τύχοι, δύο περικοπαί, ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ, ταῦτα

Grammatico, maioris lucis cau-
 sa, addi potuerunt." ARNAL-
 DUS.

[zz) ὅμοια εἶναι Turn. in
 calc.]

[a) Turneb. in fine sic
 πάσας ἀλλήλαις εἶναι ὁ-
 μοίας.]

z) διάφορα om. Fl. B. D.

δ. *ΑΝΤΙΘΕΤΙΚΑ* δέ ἐστιν, ὅποταν ὁ ποιητὴς γράφῃ ὅποσα δήποτε κῶλα ὡς ἀνόμοια, καὶ ὡς βούλεται· εἶτα τούτων ἀνταποδῶ τῷ μὲν τελευταίῳ τὸ πρῶτον, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀπὸ τέλους τὸ δεύτερον, καὶ οὕτω πάντα 5 κατὰ τὸν αὐτὸν ^α λόγον. Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς σπαινιώτατόν ἐστι, παρὰ δὲ Σιμμίᾳ τῷ Ῥοδίῳ ἐστὶν οὕτω πεποιημένα ἐν τῷ ^β ἐπιγραφομένῳ Ῥῶ.

P.69 ε. *ΜΙΚΤΟΝ* δέ ἐστι *ΚΑΤΑ ΣΧΕΣΙΝ* ποίημα, G.125 ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ, ἅπερ ἔφαμεν εἶναι τοῦ κατὰ σχέσιν 10 ^ε εἶδους, οἶον, λόγου χάριν, τό τε ἐπωδικόν, καὶ τὸ μεσσοδικόν.

ζ. *ΚΟΙΝΟΝ* δέ ἐστι *ΚΑΤΑ ΣΧΕΣΙΝ* τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἄνακρέοντος ἄσμα, (Od. LX.) 15

ἀλλήλοις ἀνόμοια: ἐπιφερομένων δὲ αὐτοῖς ὁμοίων, γίνεται τὸ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές· τοιαῦτα δὲ ἐστὶν ἐν δυάδι, τὰ ἐν ταῖς κωμικαῖς παραβάσειν· οἶον τὸ μέλος καὶ τὸ ἐπιθύμημα ἐξῆς κείμενα, ἀλλήλοις ἐστὶν ἀνόμοια· ἀλλ' ἐπιγεγομένου αὐτοῖς τοῦ τε ἀντιστρέφοντος τῷ μέλει, καὶ τοῦ ἀντεπιθύμηματος γινομένου, τὸ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, τῶν μὲν περικοπῶν ἀντιστρέφουσῶν ἀλλήλαις, τῶν δὲ μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων ἀμφοτέρων ἀλλήλοις· ὥστε τὰ ἐν ταῖς παραβάσει τῶν κωμικῶν, κατὰ διστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον, δακτυλικόν, ἢ ἄλλο ὅμοιον, σπαινιώτατά ἐστιν.

10. Ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ] Οἶον, μέρη τοῦ ποιήματος, εἶδη ὄντα τῶν κατὰ σχέσιν. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν εἰδῶν τὸ περικοδικόν, καὶ ἐπωδικόν, καὶ τᾶλλα. εἰ οὖν τὰ μέρη τῶν κατὰ σχέσιν ἐκ διεσφύρων εἰδῶν συγκόοιτο κατὰ ταυτὸν, τὸ κατὰ σχέσιν ῥηθῆσεται μικτόν κατὰ σχέσιν.

Γουνοῦμαλ σ', ἐλαφροβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
δέσποιν' Ἀρτεμι Θηρῶν,
ἔκου νῦν ἐπὶ Ἀθηταίου,
δίνησι· ββ θρασκευαδίων,
ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
χαίρουσ'. οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολέητας.

[αα) λόγον. ταῦτη μὲν ἰδέα
παρὰ παλαιοῖς cod. Rhed.]

β) ἐπιγεγραμμένῳ Turn.

ββ) θρασκευαδίων calx
Turnebi.

γ) εἶδη Fl. B. C.

γοννοῦμαι σ', Ἐλαφιβόλε,
Ξανθή παι Διός, ἀγρίων
δέσποινα Ἀρτεμι Θηρῶν.

cc και τὰ ἐξῆς.

Κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ 5
στροφὴ, καὶ τὸ ἄσμα ἐστὶ μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ
ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἰς τε τριάδα, καὶ πεντάδα, ἡ στρο-
φή ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστή-
ματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων, ἢ τῶν πέντε.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Θ.

ΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΥ δὲ ἡαῖν τινὰ ἐστὶ τὰ ἀπολείλυ-G.126
μίνα, φαιμέν εἶδη τούτων εἶναι τὰ τε ἄστροφα, καὶ τὰ
ἀνομοιόστροφα, καὶ ἄτμητα.

ΑΣΤΡΟΦΑ μὲν οὖν ἐστὶ, τὰ τηλικούτου μεγέθους
ὄντα ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς dd μὴδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι 5
αὐτὰ ὑπονοητικά.

8. Τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος] Ὁ ἐστὶν ἀναπαιστικόν, ἐφθη-
μιτικός, οἷον τὸ τρίτον. Δέσποινα Ἀρτεμι Θηρῶν, τὸ τελευταῖον,
Ποιμαίνεις πολιήτας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὀρθοῦν.

cc) και τὰ ἐξῆς desunt Fl.
d) Ἀνομοιόστροφα. „Haec
apud Schol. Aristoph. Ran.
1295. maxima ex parte con-
spiciuntur. Legit autem pro
ἀνομοιόστροφα, ἀλλοιόστρο-
φα. Sed male: ἀλλοιόστροφα
enim sunt genus tantum ἀνο-
μοιοστροφῶν. Fortasse haec
Hephaestionis verba accommo-
davit ad Aristophanis, quem
illustrabat locum: in eo enim
sunt tria, ὠδὴ, σύστημα, et
ἑρδῆ, quae tria inaequalia si-
mul sumpta sunt ἀλλοιόστρο-
φα. Hephaestionis, quae prae-

manibus sunt, verba etiam ad-
ducit Triclinius de metr. Soph.
Ai. p. 13. et pro ἡ κατὰ ἄλλο
ἐπιφώνημα, habet ἡ κατ' ἄλ-
λο ἀναφώνημα. Sed Hephae-
stionis ἐπιφώνημα malim quàm
eius ἀναφώνημα. Ἀλλοιο-
στροφῶν inter alia exemplum
est ap. Eurip. in Hecub. v.
687. ad quod Schol. haec me-
trici verba; sed ex parte tan-
tummodo nim. usque ad illa:
ἡ κατὰ ἐφύμνιον etc. citat.“
ARNALDUS.

[dd) μὴ δὲ cod. Rhed.]

- G.127 β. *ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ* δέ ἐστιν, ὅσα πάντως
 διαιρεῖται, ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς
 ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ ἐπιφθόν,
 ἢ κατ' ἄλλο τι ^ι ἐπιφώνημα. Διαιρεῖται δὲ ἦτοι εἰς
 5 δύο, ἢ εἰς πλείω. Ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῆ, κα-
 λεῖται ἐτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείω, ἀλλοιόστροφον.
 γ. *ΑΤΜΗΤΑ* δέ ἐστι, τὰ τηλικαῦτα, ὥστε δύ-
 νασθαι μὲν τέμνεσθαι, μὴ μέντοι τεκμήριόν τι ὑπάρχειν
 τοῦ τὸν ποιητὴν αὐτὰ ^ε τετμηκέναι, μήτε ^η βραχυκατά-
 10 ληξιν, μήτε τι ἕτερον τῶν ^ι διοριζόντων τὰ ποιήματα,
 οἷον ἐφύμνιον, ἢ ἀναφώνημα.

1. Ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι] Ὡς εἰ τύχοι, τριῶν κώλων·
 ὥστε μὴ δύνασθαι εἰς στροφῆς διαιρεῖσθαι, καίτοι εἰκὴ γεγραμ-
 μένα, * ἀλλ' οὐδ' ἐν τῷ δυνατὸν τοῦ διαιρεῖσθαι ἔχοντος ἀμοι-
 βαῖον, ὡσπερ Ἡλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σοφο-
 κλεῖ· ἢ κατὰ ἐφύμνιον, τὸ ἐπαδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ· ἢ
 κατὰ ἐπιφθόν, τὸ ἐπαδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προ-
 κειμένοις. εἰς δύο διαιρέσεις, ὡς τὸ, Φεῦ φεῦ, Ἰοῦ ἰοῦ· ἔστι
 τοιοῦτον ἐτερόστροφον προειρημένου τοῦ τῆς διαιρέσεως τρόπου.
 ἐπὶ γὰρ δύο ἐτερόστροφα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο ἕτερος· ἐπὶ δὲ πολλῶν,
 ἄλλος· ὥστε δύνασθαι διὰ ποσότητα κώλων πλειόνων ὄντων, τὸ
 ἐναντίον τῆ ἀντιστροφῶ· τὰ τηλικούτου μεγέθους ὄντα, φηοῖν,
 ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑπονοητικὰ, βραχυκα-
 τήληκτα, βραχυτέρου κώλου ἐπιφορᾶ. τοῦτο γὰρ ὡσπερὶ τεκμή-
 ριον ἔστι μικροῖς ἐπενεχθέν· κατὰ περιορισμούς δὲ ἀνίσους, οἷα
 ἔστιν ἡ εἰσβολὴ τῆς ^ε Λευκαδίας Μενάνδρου· οἷον, βραχέος κώ-
 λου ἐπιφορᾶ· οἷον, οὐ πάντα δίμετρα, ἀλλὰ τὰ μὲν δίμετρα, τὰ
 δὲ μονόμετρα καταληκτικὰ· εἰ γὰρ ἴσα εἴη τὰ διαιροῦντα, καὶ
 δι' ἴσων γένοιτο κώλων, γίνεται συστηματικὰ κατὰ σχέσιν.

e) Vide fragmentum Menan-
 dri ex Strabone p. 452. apud
 Clericum p. 110. et Emend.
 Benti. p. 45. ed. Cant. Adde
 Scaligerum ad Virgilii Catalecta
 p. 69. ed. Lug. Bat. 1595.

f) ἀναφώνημα Fl. B. Mox
 πλείονα Turn.

g) τετμηκέναι deest Fl.

h) βραχυκαταληξίαν Edd.
 Mss.

i) διοριζόντων C.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι.

ΤΩΝ δὲ ΕΞ ὍΜΟΙΩΝ, τὰ μὲν ἐστὶν ἀπεριόρι-
στα, τὰ δὲ κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους.

ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΑ μὲν, ὅποσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πο-
δὸς ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας καταμετρούμενα, ἢ περιόδου,
περιγραφὴν οὐδεμίαν ἔχει μεταξὺ, ἀλλὰ μεχρὶ τῆς τε- 5
λευταίας ὁμοιά ἐστι.

β. ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥΣ δὲ ΑΝΙΣΟΥΣ
ἐστὶν, ὅποσα ἐξ ὁμοίων συνεσιῶτα ἔχει κατάληξιν, ἢ^{G.128}
^k βραχυκατάληξιν μεταξὺ, οὐ μέντοι ἴσοις μεγέθεσι
ταύτην ἐπιζευγνυμένην αἰεὶ, οἷα μάλιστα φιλεῖ γενέσθαι 10
ἐν τοῖς ^l παρόδοις τῶν χορῶν. Ἐκεῖ γὰρ μετὰ δέκα P.70
ἀναπαιστικά, ^m λόγου χάριν, καὶ κατάληξιν, ἐπάγουσιν
ἐθὺς ὁμοια μὲν, καὶ ἀναπαιστικά, οὐ μέντοι τῶν ἴσων
συζυγιῶν.

11. Ἐν ταῖς παρόδοις] Ὅπως καλεῖται ἡ πρώτη τῶν χορῶν ἐπὶ
τὴν σκηνὴν εἰσοδος.

13. Τῶν ἴσων συζυγιῶν] Ὅσον τῶν ἰσοκάλων, ἐπεὶ γίνεται κατὰ
σχέσει· μεχρὶ δὲ τῶν ἐνταῦθα διαίρεσις.

k) βραχυκατάληξιν D. ce-
τι βραχυκαταληξίαν.

l) παρόδοις Turn.

m) λόγου χάριν — ἀναπαι-
στικά om. Fl. ἐθὺς ὁμοια μὲν-
τοι τῶν ἰ. σ. C.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

ΕΣΤΙ δέ τινα ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ τὰ καλού-
μενα ^η ΕΦΥΜΝΙΑ, ἅπερ ταύτης τῆς προσηγορίας τε-
τύχηκεν, ἐπειδὴ καὶ ἐφύμνιον τε εἰώθασιν ἐπάγειν οἱ ποιη-
ταὶ ταῖς στροφαῖς, οἷά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα,

5 Ἰήϊε παιάν.

καὶ

Ἦ ^{ηη} διθύραμβε.

ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ μετὰ στί-
G.129χον κέηται παραλαμβάνομενον ἄλλῳ στίχῳ, ΜΕΣΥΜ-
10 ΝΙΟΝ καλεῖται τὸ ποίημα, οἷον ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῦ,
(Ursin. p. 11.) [Neue. no. LXXIII.]

ο ὕψι δὴ τὸ μέλαθρον,
Ἰμέναιον,

1. Τὰ κελούμενα ἐφύμνια] Ταῦτα καὶ τὰ μέτρον διαιρεῖν εἰώθασιν.

8. Μὴ μετὰ στροφὴν] Οἷον, μεταξὺ δύο στίχων, ὡς τὰ μεσοδικὰ, ὑπὸ τῆς ἐπιδού. μεγάλῳ στίχῳ, ἀντισπαστικῶ ἢ ἀναπαιστικῶ.

η) ἐφύμνια. Vide Spanhe-
nium ad Callimach. H. Apoll.
98. [adde quos Santen. citat
ad Terent. Maur. p. 152.] In
Scholiis pro μεγάλῳ στίχῳ
forte legendum ἄλλῳ στίχῳ,
ex Hephaest. p. sq.

[ηη) De hoc Bachii epitheto
v. Diss. Luetkii de Graecorum
Dithyrambis. Berol. 1829. p.
9 sqq.]

ο) [ὕψοι δὲ cod. Rhed.] ὕψοι
δὲ Fl. ἴσως ἄρει Fl. „Fulvius
Ursinus ὕψι δὴ et ἄρει. ὕψι.
μετέωρον. ἄνω. ὑψηλοῦ. apud
Hesych. Suid. et sic apud poe-
tas saepius. Portus quoque
ὕψιδῆ. Sic recte edidit Wol-
fius. Sic extat apud Deme-
trium Phalereum de Eloc. §.
CXLVIII. quem ignoravit Pa-
vus, qui pro auctoritate, ὕψοι

idem quod ὕψοι. Porro De-
metrius quoque recte habet
ἄρει, et praeterea εἰσέρχεται.
D'ORVILLIUS. [Fischer. in ed.
Demetrii sua ad h. l. varieta-
tem adnotat „ὕψι — ἀείρατε
τέκτονες. Ald. νίψω — ἀείρα
τε τέκτονα. Fisch. et Schneid.
legunt ἀείρατε. Ἄνδρες apud
Demetrium non legi iam no-
tum. Fisch. et Schneid. εἰσέρ-
χεται.] ἀείρατε Fl. Turn. ἀεί-
ρατε C. [ἴσος Ἀρεῖ Turn. quod
quoque Schneider. in ed. De-
metrii recepit. Fisch. ib. scri-
psit ἴσος Ἀρηῖ.] Hunc versum
voce Ἰμέναιον eiecta, in ex-
emplum Hexametri aeolici ad-
ducit Bentleius post Horatium
p. 710. ὕψι δὴ τὸ μέλαθρον
ἀείρατε, τέκτονες ἄνδρες. Edd.
Mss. habent ὑμέναιον.

αἰρήσετε τέκτονες ἄνδρες·
 Ἰμέναιον,
 γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος Ἄρηϊ.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Β.

ΕΙΣΙ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀφῳενικῶς οὕτω
 καλούμενοι ΕΠΩΙΔΟΙ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι
 ἐπιφέρηται, οἶον,

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφρῶσω τόδε;
 τίς σὺς παρήειρε φρένας; 5

καὶ ἔτι,

ρ Ἐντε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροῦζετο,
 ἐν δὲ Βατουσιάδης.

β. Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἢ τάξις ἦ, ΠΡΩΩΙΔΟΣ κα-G.130
 λείται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι, (Fr. 123.) 10

ἄρθεις δ' ἦντ' ἀπὸ Λευκάδος
 πέτρης, ἐς πολλὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

γ. Ὡσπερ δὲ ταῦτα εὐρίσκεται, οὕτω γένοιντ' ἄν
 τινες καὶ ΜΕΣΩΙΔΟΙ, ὅταν περιέχη μὲν τι μείζον,
 μεταξὺ δὲ τὸ μείον ἢ τεταγμένον. 15

4. Πάτερ Λυκάμβα] Προτίταται γὰρ ὁ ἐπὶ πόδες· ἀντισπαστικὴ γὰρ
 ἴσος· οἶον τὸ μὲν ἠγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δὲ ἐπό-
 μενον, τετράμετρον ἀκατάληκτον.

9. Ὅταν δὲ ἔμπαλιν] Οἶον ὅταν τὸ βραχὺ προτάτῃται.

14. Ὅταν περιέχη μέντοι] Ὡς τὰ μεσοδικὰ, καὶ τὰ ἐφύμνια· δια-
 φῶως ταῦτα τὰ ἐφύμνια συνέχειαν φυλάττουσι, πρὸς τὰς στρο-
 φάς, τὰ δὲ ἐπιφθέγματι, οὐ.

ρ) Ἐντε. Sic citat Bentle- q) τίνες C. Turn. abest a ce-
 ius ad Horatii Ep. I. XIX. 29. teris.
 Edd. et Mss. plerique εὔ τοι.
 C. habet εὔ τι.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Γ.

ΕΣΤΙ δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ΕΠΙΦΘΕΓΜΑ-
ΤΙΚΑ ἃ διαφέρει ταύτη τῶν ἐφνυμίων, ὅτι τὰ μὲν
ἐφνυμια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικά
καὶ ἐκ περιττοῦ, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ
5 πρόσκειται· οἷον τὸ Βακχυλίδου, (Ursin. p. 203.) [Neue
no. XXIV. XXV.]

ἢ καλὸς Θεόκριτος, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἔρας,
καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ,
P. 71 οὐ δ' ἐν χιτῶνι ἔσ μόνον παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύ-
10 γεις.

β. "Ὅταν μὲν οὖν βραχεία ἢ τὰ ἐπιφθεγματικά,
τοῦτο πρόσεστιν αὐτοῖς ἕ μόνον· ἐὰν δὲ καὶ τηλικαῦτα
G.131 ὥστε στροφὴν ἐκπληροῦν, καὶ προτετάχθαι μὲν τὴν τοῦ
ποιητοῦ στροφὴν, ἐπιζεύχθαι δὲ τὴν τῶν ἐπιφθεγμά-
15 τῶν, εἶτα πάλιν τὰ ἴσα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἔσται τὸ
τοιούτον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές.

τ) καὶ deest Fl. B.

ς) ἔρας. Sic Fulvius Ursi-
nus, [Hic dicit potius p. 342.
„ἔρας vel ἔρα λέgerem.“] et
Bentleius, [Prius sic edidit,
probante Hermanno Elem. D.
M. p. 29., Gaisford. „Idem
pro μόνος non debebat emen-
dare μόνος, quum nec de
metro, nec de sensu satis con-
stet; taxavit Hermannus ibi-

dem, qui fieri potuisse monet,
ut pro οὐ scriptum fuerit σύ.“
NEUE. μόνος Turn. Pauw.]
ἔρας edd. Mss. [Stephanus le-
git ἔρα.]

[ss) μόνω Turn. Pauw.
μόνον Fl. et Ursin. p. 203.]

t) μόνον. Hermannus con-
iicit ὄνομα. Pro τηλικαῦτα Fl.
mox exhibet τοιαῦτα.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Δ.

ΕΣΤΙ δέ τις ἐν ταῖς κωμωδίαις καὶ ἡ καλουμένη
 « ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ, ἣ τις ἐὰν τελεία γράφηται, ἐστὶν
 αὐτῆς ^x εἶδη ἑπτὰ. Καλεῖται δὲ παράβασις, ἐπειδὴ εἰσ-
 ἰδόντες εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἀντιπρόσωποι ἀλλήλοις
 σιάντες οἱ χορευταὶ παρέβαινον, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀπο-^{G.132}
 βλέποντες ἔλεγόν τινα.

5

Τὰ δὲ ^y εἶδη τῆς παραβάσεως ἐστί ταῦτα· ΚΟΜΜΑ-
 ΤΙΟΝ, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς οὕτως ^z ὠνομά-

u) Grammatico Nostro lu-
 cem haud exiguam hic loci af-
 fundet Pollux IV, III. dein-
 ceeps exscribendus: Τῶν δὲ
 χορικῶν ἀσμάτων τῶν κωμι-
 κῶν, ἐν τι καὶ ἡ παράβασις,
 ὅταν ἂ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέ-
 ατρον βούληται λέγειν, ὁ χο-
 ρὸς παρελθὼν λέγει ταῦτα.
 Ἐπεικῶς δὲ αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ
 κωμωδοποιηταὶ, τραγικὸν δὲ
 οὐκ ἔστιν, ἀλλ' Ἐδριπίδης
 αὐτὸ πεποιήκεν ἐν πολλοῖς δρά-
 μασι. Ἐν μὲν γε ταῖς Δα-
 ναῖσι, τὸν χορὸν τὰς γυναῖ-
 κας, ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας
 παρεπεῖν, ἐκλαθόμενος, ὡς
 ἄνθρωπος λέγειν ἐποίησε τῷ σχή-
 ματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας.
 Καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς
 πρὸς ἐκεῖνον ἀμίλλης ποιῆ-
 σπανάκις, ὡσπερ ἐν Ἰππῶνῳ.
 Τῆς μέντοι παραβάσεως τῆς
 κωμικῆς, ἑπτὰ ἂν εἴη μέρη,
 κομμάτιον, παράβασις, μα-
 κρόν, στροφὴ, ἐπίρρημα, ἀν-
 τίστροφος, ἀντεπίρρημα. Ὡν
 τὸ μὲν κομμάτιον, καταβο-
 λή τις ἐστὶ βραχέος μέλους.

Ἡ δὲ παράβασις, ὡς τὸ πολὺ
 μὲν ἐν ἀναπαίστῳ μέτρῳ· εἰ
 δ' οὖν καὶ ἐν ἄλλῳ, ἀνάπαι-
 στα τὸ ἐπίκλην ἔχει. Τὸ δὲ
 ὀνομαζόμενον μακρόν, ἐπὶ τῇ
 παραβάσει βραχὺ μελύδριον
 ἐστὶν, ἀπνευστὶ ἀδόμενον.
 Τῇ δὲ στροφῇ ἐν κώλοις προα-
 σθείσῃ, τὸ ἐπίρρημα, ἐν τε-
 τραμέτροις ἐπάγεται. Καὶ
 τῆς ἀντιστροφῆς τῇ στροφῇ
 ἀντισθείσῃ, τὸ ἀντεπίρρημα
 τελευταῖον ὄν τῆς παραβάσεως.
 ἐστὶ τετραμέτρα, οὐκ ἐλάττω
 τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐπίρρημα-
 τος. „Quum suo nomine po-
 pulum alloqui poeta vult, per
 Chorum id facit, et Παράβα-
 σις dicitur, cuius generis plu-
 res exstant in Aristophane.
 Nunquam autem tum iambicis
 utebatur chorus, sed semper
 anapaestis, vel tetrametris.“
 Bentleius Dissert. Phalar. p.
 111. ed. Lennep. p. 204. ed.
 1699.

x) μέρη Fl. Mss.

y) μέρη Fl. B.

z) ὠνομάσθη Turn. C.

ζέτο· φησὶ γὰρ Εὐπόλις, ^a „Ελωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦ-
το“ δεύτερον δὲ ^b εἶδός ἐστιν, ἢ ὁμωνύμως τῷ ^c γένει
καλουμένη ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ· καὶ τρίτον, τὸ ΜΑΚΡΟΝ
προσαγορευόμενον, ὃ καὶ φάμεν εἶναι ^d ἐπιμηκέστερον·
5 οὐ μὴν ἀλλὰ, καὶ διὰ τὸ ἀπνευστὶ λέγεσθαι, ἐδόκει εἶναι
μακρότερον.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐστὶν ἀπολελυμένα. Ἔτερα δὲ ἐστὶ
τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα, τὸ τε ΜΕΛΟΣ, καὶ τὸ
^e ΕΠΙΡΡΗΜΑ, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἑκκαίδεκα ἦν
10 στίχων, καὶ τὸ τῷ μέλει ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΝ· καὶ τὸ
καλούμενον ΑΝΤΕΠΙΡΡΗΜΑ, ὅπερ ἦν τῶν ἴσων κώ-
λων τῷ ἐπιρρήματι.

a) Ελωθὸς C. [Porson. in Adversariis p. 253. „versus initium ex Eupolide habet Hephaestio p. 71: Ελωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο.“]

b) εἶδός ἐστιν om. Fl. et Mss.

c) γένει. Sic Turn. C. ὄλω Fl. et alii.

d) ἐπιμηκέστερον Fl. B. C.

e) Etymologus M. p. 363, 46. Ἐπιρρήματα. Ἐν τοῖς χοριακοῖς, ὅτε συστροφὴν ἕσειαν

μέλος, ἐπελέγετο ποιημάτιον, ἰς στίχων· εἶτα τὴν ἀντίστροφον ἀποδόντες, ἐπελέγετο πᾶν τετράμετρον ποιημάτων τῶν ἴσων στίχων. Ἐκαλοῦντο δὲ ταῦτα ἐπιρρήματα. Ubi cum Sylburgio legendum, ὅτε τὴν στροφὴν ἕσειαν, et ἐπελέγετο πάλιν τετράμετρον ποιημάτιον τ. ἴ. σ. quemadmodum fere existat apud Argumentum Aristoph. Nub. Vide etiam Pollucis locum paullo ante citatum.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ.

P. 74
G. 133

ΤΑ ⁵ σημεῖα τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλως παρ' ἄλλοις καίται· λέγω δὲ, ὁποῖά ἐστιν ἢ τε ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ—, καὶ ἢ ΚΟΡΩΝΙΣ—, καὶ ἢ ΕΞΩ ΝΕΝΕΥΚΥΙΑ ΔΙΠΛΗ<, καὶ ἢ ΕΣΩ>, καὶ ὁ ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΣ X , καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. 5

Παρὰ μὲν οὖν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ἄσμα ἦ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἢ παράγραφον, εἴτα ἐπὶ τέλους τοῦ ἄσματος ἢ κορωνίς. Ἐὰν δὲ κατὰ περικοπὴν τὰ ἄσματα ἦ γεγραμμένα, ὥστε εἶναι στροφὴν, καὶ ἀντιστροφὴν, καὶ ἐπωδὸν, ἢ παράγραφον 10 μὲν ^h ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ^l ἀντιστόρφου κείται, ἐπὶ δὲ τῇ ἐπωδῷ ἢ κορωνίς· καὶ οὕτως ἢ παράγραφον, ἢ διορίζει τὰ τε ὅμοια καὶ τὰ ἀνόμοια.

Ἐπὶ μέντοι τῷ τέλει ὁ ἀστερίσκος τίθεται, γνώρισμα τοῦ ^k τετέλεσθαι τὸ ἄσμα, ἐπεὶ ἢ κορωνίς ἐπὶ πα- 15 σῶν τίθεται τῶν ἐπωδῶν. Καὶ μάλιστα εἰώθειν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ἦ τὸ ἄσμα τὸ ἐξῆς· ὁ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γί- G. 134 νεται, Σαπφοῦς τε, καὶ Ἀνακρέοντος, καὶ Ἀλκαίου· ἐπὶ δὲ ^l τῶν Ἀλκαίου ἰδίως, κατὰ μὲν τὴν ^m Ἀριστο- 20

f) De his signis eruditissime agit Villoisonus in Prolegomenis ad Homerum, p. XIII. sqq. qui et hoc caput edidit e Codice Veneto p. LIX. Vide praecipue, quorum non oblitus est Villoisonus, Viros doctos ad Ciceronis Ep. ad Atticum VIII, 2. p. 751. ed. Graevii. Casaubonum et Menagium ad Diogen. Laert. III. 65. Lectura etiam dignissima Noltenius, in re non multum dissimili, ha-

bet in Lexico Antibarbaro parte Orthograph. v. *Signa distinctionis.*

g) Τὰ σημεῖα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλοις ἄλλως κ. Fl.

h) ἐπὶ τὸ τέλος Fl.

i) ἀντιστροφῆς Fl.

k) τετέλεσθαι C. Ven. τετελείσθαι Fl. τετελειῶσθαι Turn.

l) τῶν sic C. τοῦ alii.

m) De Aristophane Byzantino Critico perillustri, erudite agit, F. A. Wolfius in Prole-

φάνειον ἔκδοσιν, ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης· κατὰ δὲ τὴν νῦν τὴν Ἀρισταρχεῖον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῆς.

ⁿ Καὶ ἡ μὲν διπλῆ, ἡ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν
5 τοῖς Κωμικοῖς καὶ τοῖς Τραγικοῖς, ἔστι πολλή· παρὰ δὲ
τοῖς Λυρικοῖς σπανία· παρὰ Ἀλκμαῖν γοῦν εὐρίσκειται.
^o Ἐγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ἄσματα·
ὧν τὸ μὲν ἡμισυ, τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἐπτάστρο-
φον· τὸ δὲ ἡμισυ, ἑτέρου. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἐπτά
P.75 στροφαῖς ^p ταῖς ἑτέραις τίθεται. Ἡ δὲ διπλῆ σημαίνει
10 τὸ μεταβολικῶς τὸ ἄσμα γεγράφθαι.

β. Τούτοις τοῖς σημείοις τοῖς προειρημένοις, πλὴν
τοῦ ἀστερίσκου, καὶ ἑτέροις τισὶ, περὶ ὧν λέξομεν, ἐν τοῖς
δράμασι χρώμεθα. Τῇ μὲν οὖν κορωνίδι, κατὰ τρόπους
15 τρεῖς· ἥτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ, καὶ ἀπαλ-
λαγόντων, ^a καταλείπεται ὁ χορός· ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν
μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκη-
νῆς. Τῇ δὲ παραγράφῳ, ἥτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα
ἐν τε τοῖς λαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξὺ τῆς τε
20 στροφῆς καὶ τῆς ^r ἀντιστροφῆς. Ἐὰν μέντοι ἡ στροφή
G.135^{εξ} ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἔξαρκεῖ ^s πρὸς τὸ
δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ ^t στροφή ἢ παράγραφος, ἐπι-
φερομένης ἄλλης στροφῆς· ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἐκάστου κώλου
οὐδὲν ἥττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἴσω νενευκνῖα
25 διπλῆ· τοῦτο δὲ, ἐὰν ἀντιστροφος ἐπιφέρηται· ὡς ἐάν
γε μεταβολὴ μόνον ἢ ^u στροφῶν, ἡ ἔξω βλέπουσα τί-
θεται.

γ. Εἰπόντων δὲ ἡμῶν ὅτι ἔστι τινὰ κατὰ περιορι-

gomenis ad Homerum §. XLIV.
p. CCXVI. et sqq. De Aristar-
cho vide eundem capite se-
quente. [De utroque disputavit
Stoecker. in diss. de Sophoclis
et Aristophanis interpretibus
graec. 1826, 4. p. 6 sq.]

n) ἡ δὲ διπλῆ Turn. C.

o) γράψας C.

p) ταῖς ἑτέραις τίθεται ἡ
διπλῆ, σημαίνουσα τὸ μ.
Turn.

q) καταλείπεται Turn. κα-
αλείπεται C.

r) ἀντιστροφῆς Fl. B.

s) προσδηλῶσαι C.

t) γραφῆ C.

u) στροφῆς Turn.

μοὺς ἀνίσους ἀναπαιστικά γεγραμμένα, ἃ δὴ ἐν παρόδῳ ὁ χορὸς λέγει, ἐφ' ἐκάστου περιορισμοῦ τίθεται ἡ παράγραφος.

Τῆς δὲ παραβάσεως μερῶν ὄντων ἐπτὰ, ἐπὶ ἐν ἑαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος, τοῦ κομματίου, καὶ τῆς παραβάσεως, καὶ τοῦ μακροῦ· οὐδὲν ἦττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους, καὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ἂν μηδὲν ὕ ἀνταποδιδῶται· ἂ Ἐὰν δὲ ἐνῆ, ὕ τὰ ἀνακκλούμενα, τό τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται ὕ ἔσω νενευκῖα διπλῆ, ὕπὲρ τοῦ δηλῶσαι ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπίρρηματος ἡ ἔξω νενευκῖα.

δ. Εἰώθασι τοίνυν αὐτοὶ οἱ δραματοποιοὶ, μεταξὶ ἱαμβείων τινῶν, γράφειν ἑτέρῳ μέτρῳ ἔποσασοῦν στροφάς· αἶτα πάλιν περᾶναντες δι' ἱαμβείων τὸ προκείμενον, κατὰ ἂ διέχειαν ἀνταποδιδόναι τὰς στροφάς. Ἐφ' ἑκάστης οὖν στροφῆς τίθεται παράγραφος· ἐν δὲ ταῖς προτέραις στροφαῖς, ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου δύο τίθενται διπλαῖ· ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς ἔξω βλέπουσα· ἡ δὲ κατὰ τὸ P. 76 τέλος ἔσω νενευκῖα· δηλούντων ἡμῶν διὰ τῆς ἔσω βλε-G.136 πούσης ὅτι ἀνταποδίδονται τινὰ αὐτοῖς· ἐν δὲ τοῖς ἀνταποδιδόμενοις, πάλιν ἐφ' ἑκάστης στροφῆς, παράγραφος· ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο διπλαῖ· ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκῖαι· διὰ τούτων δηλούντων ἡμῶν ὅτι ἀνταποδίδονται.

υ) ἀνταποδιδῶται C. ἀναποδιδῶνται Fl. αἰτῶ ἀποδιδῶται Turn.

χ) εἰ δὲ εἴη Fl.

γ) τὰ ἀνακκώμενα Turn.

κ) συνέχειαν Turn.

G.137

* ΕΚ ΤΩΝ

ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

Τ Α

Π Ρ Ο Λ Ε Γ Ο Μ Ε Ν Α

Ε Ι Σ Τ Ο Τ Ο Υ

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

I.

α. ΑΛΛ' ^b εἴτε νέα τῶν μέτρων ἢ θεωρία, εἴτε Μούσης εὔρεμα παλαιῶς, ἐκάτερον ἔξει καλῶς. Ἀρχαία μὲν γὰρ οὔσα, ἐκ τῆς παλαιότητος ἔξει τὴν σεμνότητα· νέα δὲ οὔσα, ποθεινότερα καθ' ^c Ὀμηρον,

Τὴν γὰρ ᾠοιδὴν ^d πάντες ἐπιλείουσι ἄνθρωποι,
Ἦ τις ^e ἀκούοντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρον δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ ^f θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ^g ἔσχον τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγγετο.

a) Haec integrius exhibentur ex Longini ed. Hudsoniana. Mutila sunt in edd. et Mss. Hephaestionis.

b) Praecesserat nempe aliquid de artis metricae antiquitate. BOIVIN.

c) Odys. α. 351. BOIVIN.

d) In vulgatis, non πάντες, sed μᾶλλον. BOIVIN.

e) Αἰόντεςσι Codex Vaticanus: item Codex Ambrosianus. BOIVIN.

f) Videntur haec pertinuisse ad fragmentum de *Metri origine divina*, quod infra exhibebimus. BOIVIN. Haec corrupta sunt, atque ita emendanda: Μέτρον δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ΕΣΧΕ τὴν ἀρχὴν θεός δὲ τὸ μέτρον ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ. Suidas. Ἐλεγείν· τὸ παραφρονεῖν τινῶν παλαιῶν. Καὶ τὸ ἐλεγείσει μέτρον ἀπὸ τούτου τινὲς κλη

β. Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς G.138 ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρων ὄρου, ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίῳ κατακολουθήσομεν, ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι. Πρῶτον δὲ ὀλίγα προοιπεῖν δίκαιον.

γ. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή. "Ἐνιοι γοῦν οὕτως ὠρίσαντο· ΜΕΤΡΟΝ ΕΣΤΙ ΠΟΛΩΝ Η ΒΑΣΕΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΣ, ΔΙΣΘΗΣΕΙ ΤΗ ΔΙ' ΑΚΟΗΣ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗ. εἰ δὲ τὸ κρίνον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσμοῦν ἐστὶ φωνή. Ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτίνουσά τε καὶ συστέλλουσα φωνή σχηματίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἢ ἀκοή.

δ. Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πτώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Ἐύροι γοῦν ἂν τις παρὰ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἠρωϊκὸν κεκοιμημένον, ὅς ἠδυνήθη λαθεῖν, διὰ τὸ πεζὴν οὔσαν τὴν προφορὰν· συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοὴν φησὶ γοῦν.

h Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίση πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλλάτιαν ἦλθε Φίλιππος.

στίχος ἐστὶν ἠρωῶς. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἴωνικὸν, ὅταν λέγη, Πολλῶν δὲ λόγων ἰ καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν.

ἴσθαι νομίζουσι, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος κατὰ ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ ματις. Ita scribendus iste locus. Confer Etymol. v. Ἐλεγαίνειν. Atque hinc facile emendandus Scholiast. Hermogen. p. 387. Ἰὸ καὶ μέτρον πνεῦμα τὸν φεθμόν φησιν ὁ Λογγῖνος. Immo, μέτρον πατέρων. Eodem respicit Schol. Aristoph. Nub. 638. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ φεθμός. καὶ ὅτι ΠΑΤΗΡ ΜΕΤΡΟΥ ῥΥΘΜΟΣ. Quem

locum mihi subindicavit amicissimus Ruhnkenius. TOURNIER. Hesychius ab eruditissimo Praesule Asaphensi refictus, ῥυθμός, μέτρον κανῶν.

g) Supple τὰ μέτρα: vel legendum ἔσχε. Mox in Codice Vaticano legitur ἔχον. BOIVIN.

h) Demosthenes in orat. de Corona p. 333. edit. Basil. BOIVIN.

i) Γρ. καὶ θορύβων γιγνομένων. BOIVIN.

τοῦτο γὰρ ἄντικρυς ^k Ἴωνικόν ἐστὶν ἀπὸ μείζονος, ὁμοί-
ον τῷ,

G.139

Ἐύμορφοτέρα Μνασίδικα τῆς ἀπαλῆς Γυρίνω.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπτώσεις ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπιδειξομεν.
ε. Διαφέρει δὲ μέτρον ἰ ῥυθμοῦ. Ὑλη ^m μὲν γὰρ
τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γέ-
νοιτο μέτρον. ὁ ⁿ γὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλα-
βαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ.

k) Id est, a spondeo inci-
piens. Ionicum autem a mi-
nori illud est quod a Pyrrhichio
incipit; ut, *Miserarum est
neque amori dare ludam* etc.
BOIVIN. Sapphonis locus
auctior legitur apud Hephaest.
p. 37. Scribendum autem au-
ctoritate Etymologi Magni et
Choerobosci Grammatici Γυ-
ρινῶς sive Γυριννῶς. Etymol.
Γυριννῶ, ὄνομα κύριον Λεσ-
βίας κόρης. Εἴρηται παρω-
νύμως παρὰ τὸ γυρίνος ὃ δη-
λοῖ τὸν βύτραχον. Γυρίνος
γυριννῶ, ὡς ἔρατος Ἐρατῶ·
καὶ κλέος, Κλειῶ καὶ Κλειῶ.
Choeroboscus περὶ τῶν εἰς ω.
p. 268. apud Ald. Οἱ δὲ Αἰο-
λεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι
μέρος Δωριέων, προσθέσει,
τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν·
οἶον, ἢ Σαπφῶ, τῆς Σαπφῶς,
καὶ ἢ Αἰτῶ, τῆς Αἰτῶς·
καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως
ἔχουσαι. Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς
ἀμελγόμενος μὲν τοὶ φέρω·
καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφῶ.
Μάλα δὲ κεκορημένη στορ-
γῆς· (lege Στοργῶς.) καὶ πά-
λιν· Εὐμορφοτέρα Μναΐδος
καὶ τῆς ἀπαλῆς Πυρινῶς. Le-
ge Γυρινῶς ex Etymologo. Vi-

des Γυρινῶ facere Γυρινῶς, ut
Σαπφῶ Σαπφῶς. et notanda
varia lectio apud Choerobo-
scum Εὐμορφοτέρα Μναΐδος.
(Sic Fulvius Ursinus.) Sed
vulgatam ut metrum taceam,
satis firmat Longinus. Recte
autem emendavimus Στοργῶς.
Storgo est nomen mulieris, ut
Sappho et Gyrino, nisi prae-
stat Γοργῶς. Gorgo enim ex
Sapphus amasiis. Max. Tyr.
Dissert. XXIV. 9. Καὶ ὁ, τι
περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι,
Πρόδικος, καὶ Γοργίας, τοῦτο
τῇ Σαπφῶι ΓΟΡΓΩ καὶ Ἀν-
δρομέδα. Ceterum quae hic
Γυρινῶ sive Γυριννῶ dicitur,
Γυρίναν vocat Maximus. Ὁ,
τι γὰρ Σωκράτει Ἀλκιβιάδης,
καὶ Χαρμίδης, καὶ Φαῖδρος,
τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ ΓΥΡΙΝΝΑ,
καὶ Ἀτθίς, καὶ Ἀνακτορία.
TOURNIER.

l) Vide Quinctilianum in
Instit. Orat. lib. IX. c. 4. et
huc refer ea quae ab illo de
Rhythmi et Metri differentia
dicuntur. BOIVIN.

m) Mēn abundat, et abest
a Codice Vaticano. BOIVIN.

n) Pro γὰρ legendum δέ.
BOIVIN.

Ὅταν μὲν γὰρ τοὺς χαλκίας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν ὁ ἀκούομεν· καὶ ἔππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κινήσεις δακτύλων, καὶ ῥ μελῶν καὶ σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα. Μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς. Ἐτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχὺν, καὶ τὸν μετὰ τοῦτον, τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρὸς ἐστὶ καὶ βραχὺς· ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἔλκει τοὺς χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιῆ μακρόν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί· λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῆδος ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ. Ἡ ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάξει Ἀριστοφάνης· πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκείνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. Εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τὸ ῥυθμὸς μέτρον διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν.

ε. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. Καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, ΜΕ-

ο) Ita in Cod. Vat. ἀκούσομεν in aliis Codd. ΒΟΙΒΙΝ.

ρ) Legendum καὶ μελῶν σχήματα. ut in edit. Oxon. ΒΟΙΒΙΝ. D'Orvillius Vann. Crit. p. 540. legit πτερούσματα. Sed neutra vox Graeca est. Ut a πτύσσω πτύγμα, sic a πτερύσσω πτερόνγμα, non πτερόνγμα. Quare scribendum sine dubio, πτερονγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat. ΤΟΥΡΙΟΥΣ.

σ) Legendum videtur, ὁ γοῦν ἐν ταῖς νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, etc. vel sic interpretandum, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης

ἐν ταῖς νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάξει Ἀριστοφάνης· πότερον, etc. ΒΟΙΒΙΝ. Posteriora haec glossesma sapiunt. Quare lego, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις. Πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; Occurrit autem iste versiculus apud Aristoph. Nub. 638. ubi recte legitur. Πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν; ΤΟΥΡΙΟΥΣ.

τ) Voces οἱ παλαιοὶ absunt a Codice Vaticano. ΒΟΙΒΙΝ.

θ) συμμετρίαν Sch. Hephaest.

ΤΡΟΝ ΔΡΙΣΤΟΝ· εἶτε σοφὸν ἄποφθεγμα, εἶτε G.140 θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἀρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὐρετής. Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφοτέρω δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὐτὸ πάλιν εἰ ἢ εἴποι χάρα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρῶ ποσότητά τινα· καὶ αὐτὸ πάλιν αὐτὴν τὴν ποσότητα χάρα προσαγορεύομεν· ^x [καὶ αὐτὸ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

t) Ita locutus est Iulian. Or. 2. Ἔστι γὰρ ὁ νόμος ἔκγονος τῆς δίκης, **ἸΕΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ** ἀληθῶς τοῦ μεγίστου θεοῦ. Idem apud Suid. v. Ἀμφίων. Ἡ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν (Ἀμφίονα) ἀκοῆ παραδέμεθα, οὐτὰς ἀρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξενρεῖν τὴν λύραν, **Εἴτε** δαιμονιωτέρα χρησάμενον ἐπινοία, **Εἴτε τινι θεῖα Δόσει**, διὰ τινα συμμαχίαν ἀμήχανον. Quae plane gemella sunt. Confer Porphy. apud Ioannem Stobaeum Serm. XXI. p. 185. Quod sequitur, *Λέγεται* — μέδιμνος, depromptum videtur ex Plutarcho de Oracul. Defect. p. 416. Ἀλλὰ μὴν κάκεινο δῆλον, τὸ πόλλακις **ΤΟ ΜΕΤΡΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ** τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην, καὶ χοίρικα, καὶ ἀμφορέα, καὶ **ΜΕΔΙΜΝΟΝ**. Τουπίου. Similiter Eustathius ad II. B. p. 196, 29. = 149, 1. Ἰστέον γὰρ ὅτι ὡσπερ μέδιμνος τό τε

σκεῦος τὸ μετροῦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, εἶτε δὲ καὶ χοῖνιξ ὁμοίως, λέγομεν γὰρ μέτρον τι χοίρικα, καὶ πῆχυν δὲ αὐτός τε ὁ μετροῦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, οὕτω καὶ τάλαντον, οὐ μόνον ὁ σταθμὸς δι' οὗ τὰ βάρη διακρίνεται τῶν σωματιῶν ἐντιθεμένων ταῖς πλάστιγξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ βάρος τὸ σταθμώμενον. Quae partim repetit ad Od. O. 1782, 57. = 577, 4.

u) *Εἴπομι* uterque Cod. Vat. et Ambros. **ΒΟΙΒΙΝ**.

x) Uncis inclusa aberant a Codice Regio: exstant autem in Vaticano. Vide Hephaestionis Enchiridion, p. 76. edit. Turnebi, ubi haec eadem rectius. **ΒΟΙΒΙΝ**. Sic leguntur: λέγεται μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, ὡς ὅταν λέγωμεν πῆχυν· καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, ἐν ᾧ μετροῦμεν ποσότητά τινα· καὶ αὐτὸ πάλιν αὐτὸ τὸ μετρούμενον ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν λέγομεν.

ζ. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολ-
 λαχόθεν λέγεται μέτρον. Μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν
 τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἶπω, τὰ μὲν Πλάτωνος, πεζὰ, τὰ
 δὲ Ὀμήρου, μέτρα. Μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἐκάστου·
 ὡς ὅταν εἶπω, μέτρον Ἴωνικόν, καὶ μέτρον Ἰαμβικόν,
 καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος
 ἕκαστος· ὡς ὅταν εἶπω ἢ πρώτη Ὀμήρου ῥαψῳδία μέ-
 τρα ἔχει χ· τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο.
 ἂ Εἰ τοίνυν μέτρον καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τουτέστι τὴν G.141
 διποδίαν, ὅταν τὸ Ἰαμβικόν, τὸ ἀπὸ ἑξ· ποδῶν συγ-
 κείμενον, τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ
 τὸν χρόνον· ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγο-
 ρεῖουσιν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, παράδειγμα τεθή-
 σεται, ὃ τινες μὲν Ὀρφείως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας πα-
 ραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἢ λέγουσα,
 Ὀρθιον, ἑξαμερὲς, τετάρων καὶ εἰκοσι μέτρων·
 καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὥσπερ εἶρηκα. Μέτρον δὲ καὶ
 τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν
 προειρημένων αὐτὸ τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα,

y) Καὶ abest a Codice Vati-
 cano. BOIVIN.

z) De *Ulyssae metrico equi-*
dem nihil quidquam habeo com-
pertum. Ioannes Fabricius, vir
 doctissimus, legebat, *Ὀδυσσεὺς*
Ὀμηρικὸς. Quod minor. Ce-
 terum haec verba non leguntur
 in scholiis ad Hephaestionem.
 Quare ex margine huc invec-
 tidentur. Quod et cl. Moro-
 visum. TOUPIUS. Habent h. l.
 Longini Mss. τοῦτο δὲ Ὀδυσ-
 σεὺς ὁ μετρικὸς etc. Legendum
 puto, ἢ πρώτη Ὀμήρου ῥα-
 ψῳδία μέτρα ἔχει ΥΜΔ, τοῦ-
 το δὲ Ὀδυσσεὺς ἐσημειώσατο.
 Scilicet in libro primo Odys-
 seas esse metra, i. e. versus

444. Ex his scriba minime
 peritus facile mutavit Y in X,
 atque ex ΜΔ ὁ μετρικὸς ab-
 breviari somniavit, tum ab
 Ὀδυσσεὺς ille novus metri-
 cus formatur. L. HOTCHKIS.

a) Pro εἰ τοίνυν, legendum
 videtur, ἔτι νῦν. BOIVIN.

b) Ὡς ὅταν in edit. Oxon.
 BOIVIN.

c) Μετρικῶν Cod. Vat. BOI-
 VIN.

d) Post προειρημένων, vir-
 gula, non punctum. BOIVIN.

e) Recte cl. Pearceius, αὐτὸ
 μετρούμενον. Schol. ad He-
 phaest. p. 71. ed. Pauw. τὸ δὲ
 μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιή-
 ματα. TOUPIUS.

μέτρον προσαγορεύεται, ^ε [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας. χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πούς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα. πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.]

η. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὃ ἐστὶ μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

^β Ἴσον ἔμοι βασίλευε, καὶ ἡμισυ μέρειο τιμῆς.

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σειστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον. Ὄνομα γοῦν ἐστὶ, καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

θ. Περὶ δὲ ὄρων μέτρον νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἑφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς ^η ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τῆς μετροποιίας ^ι γεγευμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὄρον.

ι. Ἐπιγράφεται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, οὐχ ὡς τινες φήθησαν διὰ τὸ ξίφος, ^κ ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν ^λ μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν ^μ παραγγελημάτων. Ὅτι δὲ ταῦτα ^ν οὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τοῦ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει· τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο.

ια. Ἦρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἑφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ

f) Uncis inclusa absunt a Codice Vaticano. BOIVIN.

g) Post ἴσον, et post ἡμισυ, subauditur μέτρον. Itaque perinde est ac si Homerus dixisset, ἴσον ἔμοι μέτρον βασίλευε, καὶ ἡμισυ μέτρον μέρειο νιμῆς. Iliad. I. ver. 16. BOIVIN.

h) Ἐπαρχομένοις. Cod. Vat. BOIVIN.

i) Γρ. γευσαμένοις. BOIVIN.

k) Pro ἀλλὰ lego καὶ, et mox pro καὶ lego ἀλλὰ. Traiectio manifesta. BOIVIN.

l) Forte μὴ εἰδότες. L. HOTCHKIS.

m) παραδειγμάτων Ms. Harl. inter lineas.

n) Ita in Cod. Vat. in aliis male οὐχ οὕτως.

συλλαβῆς, ὅλη γὰρ τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ· καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον. Τὸ ποιοῦν πρὸ τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ ὁ ἤρξαντο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἶδους. Διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ἢ γένος μὲν ἐστὶ τὸ πρωτότυπον, εἰς εἶδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ, τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διηρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἶδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μὲν ἐστὶν ἢ συλλαβῇ· εἶδη δὲ αὐτῆς, βραχεῖα, καὶ μακρὰ, καὶ κοινῇ καλουμένη. Οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· τεχνικὸς γὰρ οὗτος ὁ λόγος, καὶ οὐ πᾶν τοῖς μέτροις συμβάλλεται, οὔτε ὄρω τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, οὔτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς ἐτυμολογίας. Καίτοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς ἔλεγχον ἔσχεν ὁ ὄρος.

ιβ. ἠ "Ἐστὶν ἢ συλλαβῇ . . . . .

ιγ. ἠ "Ἐτι ἢ συλλαβῇ παρὰ τοῦτο ὠνόμασται, παρὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὡν ἔξεστιν ὑφ' ἓνα φθόγγον παραλαβεῖν, ἢ ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητεῖωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδ. Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση. Καθόλου γὰρ αἱ μὲν αἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ Πυρρήχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ

ο) Ἦρξατο Cod. Vat. BOIVIN.

ρ) Ἐλεγχον ἔσχεν. ὁ ὄρος. Sic interpungo, ut post ἔσχεν subaudiatur Ἐφαιστίων, et ut ὁ ὄρος initium sit vel argumentum sectionis duodecima e quaе deficit. BOIVIN.

q) Definitio syllabae ommissa a Librario, quem duarum se-

ctionum similia initia in errorem induxerunt. BOIVIN.

r) Ita legitur in Cod. Vatic. in aliis ἔστι ἢ συλλαβῇ. Hinc patet definitionem praecessisse. BOIVIN.

s) In Ms. οὐκ ἔξεστιν περπεραμ. BOIVIN.

t) Ita lego. in Ms. εἴποι τις. sine ἂν μή. BOIVIN.

στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν ποσότητι ^u καταριθμοῦντες τοὺς χρό-
νους, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τῆς ποσότητος.

II.

G.143 * *ΑΡΚΤΕΟΝ* δὲ ἀπὸ βραχείας. οὕτω τοίνυν ὁ
Ἑφαιστίων αὐτὴν ὀρίζεται· *ΒΡΑΧΕΙΑ ΕΣΤΙ ΣΥΛ-
ΛΑΒΗ ἢ ΕΧΟΥΣΑ* ^y *ΒΡΑΧΥ ΦΩΝΗΕΝ, ἢ
ΒΡΑΧΥΝΟΜΕΝΟΝ, ΜΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΔΕΞΕΩΣ,
ΟΥΤΩΣ ὩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝ
Τῆ ἘΞΗΣ ΣΥΛΛΑΒῆ ΦΩΝΗΕΝΤΟΣ ΜΗ
ὑΠΑΡΧΕΙΝ ΣΥΜΦΩΝΑ ΠΛΕΙΟΝΑ ἘΝΟΣ Ἀ-
ΠΛΟΥ, ΑΛΛ' ἩΤΟΙ ἘΝ, ἢ ΜΗΔΕ ἘΝ.*

Πάνν οὖν ἐπαίνου ἄξιος ὁ ὄρος, ὡς πάντα ἔχων
ὅσα δεῖ ὑγιῆ ὄρον ἔχειν. Ὅρος ^z καὶ ταῖς φιλοσόφοις
^a εἶναι, ὁ μηδὲν ἔξωθεν τῶν ὀριζομένων συμπεριλαμβά-
νων, ἢ ὁ μηδὲν τῶν ὀριζομένων καταλιπὼν, ὅς ἀντι-
στρέφει πρὸς τὸ κεφαλαϊῶδες· τουτέστιν ἐὰν ἀλλήλων

u) Καταμετροῦντες in Cod.
Vat. BOIVIN.

x) In Codice Regio, unde
hoc fragmentum habuimus pro-
xime subsequuntur scholia in
definitionem syllabae brevis.
Sunt autem ea quoque Longi-
ni; ut et caput *περὶ ἐπιπλο-
κῆς*, et *ἐπιτομῆ τῶν ἐννέα
μέτρων*, quod utrumque in Co-
dice Regio exstat. Verum ul-
tima haec duo in lucem edidit
Turnebus cum Enchiridio He-
phaestionis. At illa de quibus
loquimur scholia nondum, quod
sciam, vulgata sunt. Addantur
itaque supra allatis, tametsi
sunt mendosa, et, ut puto,
interpolata. BOIVIN.

y) Id est, vel brevem, ut
ι et ο; vel correptam, ut α,
ι, υ, quae modo breves, mo-
do longae sunt. Quin et vo-
cales longae η et ω, et ipsae
etiam diphthongi, aliquando
corripiuntur, ut in *οὐρανῶ
ἐστήριξε κάρη*, et in *δείσας δ'
ἐκ θρόνου ἄλτο*, etc. Sed hae
quidem in fine tantum dictio-
nis, ubi dictio sequens a vo-
cali incipit: nec tamen brevem
per se syllabam faciunt. Unde
opinor Hephaestion addit, *non
in fine dictionis*. BOIVIN.

z) Legendum γὰρ. BOIVIN.

a) *Εἶναι* Graeco-barbare,
pro *ἐστί*. BOIVIN.

ὑπάρχωσιν οἱ ὄροι αὐτός τε ὁ ὄρος καὶ τὸ ὀριζόμενον, οὕτως ὡς ἐπὶ τοιοῦδε παραδείγματος· ἄνθρωπός ἐστι ζῶον λογικόν, θνητόν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν. Εἴ τι οὖν ἐστι ζῶον λογικόν, θνητόν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν, τοῦτό ἐστιν ἄνθρωπος πάντως. Καὶ αὖ πάλιν, φωνή ἐστὶν ἀήρ πεπληγμένος. Εἴ τι οὖν ἔστιν ἀήρ πεπληγμένος, τοῦτο φωνή πάντως. Οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὄρου, εἶδωμεν τὸ ἀντιστρέφον. Εἴ τι ἐστὶ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, ^c μετὰ τῆς ἄλλης συλλαβῆς οὐκ ἔχον σύμφωνα ἐνὸς πλείονα, τοῦτο πάντως ἐστὶ συλλαβὴ βραχεῖα. Προεῖρηται δὲ τὸ μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, διὰ τὴν κοινήν λεγομένην. ^d [ἐάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζη λόγου, τῷ τῆς κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον, ὅταν συλλαβὴ βραχεῖά ἐστιν ἐπὶ τέ-¹⁴⁴λους λέξεως κείμενη, ἐνομίσθη ποτὲ μακρὰ, ὡς ἢ ^e παρὰ τῷ ποιητῇ, ^f „τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα.“ καὶ αὖ πάλιν ἢ „πρὸς“ συλλαβὴ βραχεῖά ἐστιν, ἀλλ’ ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς, ὅταν Ὅμηρος εἴπῃ „πρὸς οἶκον“ ^g Πηληῖος.“ σπονδαῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸν πόδα]. Εἴ δὲ φησὶ μὴ ἔχει ^h σύμφωνον μετὰ ἐν, διὰ τὴν μακρὰν· εἰ γὰρ συμβαίῃ βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνῆεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, οἷον ⁱ ἢ μὲν συλλαβὴ ἐστὶ βραχεῖα. ἀλλ’ ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆ, ὡς ἐν τῷ „Ἐκτωρ“, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν. Διὰ τοῦτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ’ ἐν ἀπλοῦν, ἢ μηδὲ ἕν. Καὶ γὰρ ἐὰν διπλοῦν προσ-

b) Plutarchus de Musica T. II. p. 1131. D. ἐπεὶ δ’ ὀρίζονται τὴν φωνὴν οἱ ἄριστοι γραμματικοί, ἀέρα πεπληγμένον αἰσθητὸν ἀκοῆς.

c) Legendum puto, μετὰ ἐν αὐτοῦ καὶ τῆς ἄλλης συλλ. BOIVIN.

d) Uncis inclusa non bene cohaerent, sed scholium scholio additum sapiunt, ac videntur

e margine in mediam paginam irrepisse. BOIVIN.

e) Περὶ in Ms.

f) Π. Φ. 352.

g) Π. I. 147. BOIVIN.

h) Legendum συμφωνα μετὰ ἐν ἐνὸς πλείονα, διὰ τὴν θέσει μακρὰν. BOIVIN.

i) Legendum ἢ μὲν E συλλαβὴ. BOIVIN.

ενεχθῆ, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ,
„ἄξω ἐλών.“

III.

^k ΠΡΟΗΛΘΕ δὲ τὸ μέτρον ἐκ Θεοῦ, μέτρῳ τὰ τε οὐράνια καὶ ἐπιγεια κεκοσμηκότος. Ἀρμονία γὰρ τίς ἐστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ἐπιγείοις. Ἡ πῶς ἂν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινι καὶ τάξει διεκεκόσμητο; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Εἰ δὲ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε καὶ περιεικτικὸς ἀπάντων ὢν. Ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἀρμονία τίς· καὶ δῆλον ἐξ ὧν τοῦ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ οὐ. Μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ, πάθεισι πλείστοις χρωμένῳ καὶ λέξεσι· καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἀρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τοὺς¹ οἰκίους ἐποίουν λόγους, ἢ πεζοὺς. Καὶ

k) Addo (ex Cod. Reg. 2765. 2.) tertium fragmentum, quod puto initium fuisse horum ipsorum quae damus Longini in Hephaestionis Enchiridion προλεγόμενων. Nam ea initio carente perspicuum est: et hoc iis exordium ita convenit, ut nullum possit aptius excogitari. Descriptum autem est ex Codice Regio, ubi inter alia multa, et ipsa suspicor esse Longini, hoc de Metri origine divina legitur. BOIVIN.

1) Οἰκεῖοι λόγοι sunt sermones familiares. Quare vertendum: Idcirco antiqui stricta potius quam soluta oratione in sermone familiari

utebantur. Philosophus in Poeticis, c. 4. Λέξεως δὲ γενομένης αὐτῆ ἢ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εἶρε, μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Σημεῖον δὲ τούτου· πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους. Idem in Rhetor. III. 8. ὁ δὲ ἰαμβος αὐτῆ ἐστὶν λέξις ἢ τῶν πολλῶν· διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. Demetr. Phal. de Elocut. §. 43. ὁ δὲ ἰαμβος εὐτελής καὶ τῆ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. Πολλοὶ γοῦν μέτρα ἰαμβικὰ λαλοῦσιν οὐκ εἰδότες. Cicero in Orat. ad M. Brutum §. 189.

μὴν τῷ μέτρῳ πρόσεστιν ἄρμονία· ἢ δ' ἄρμονία μου-
σική τυγχάνει. Τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος ἐστίν, οὐ-
δεὶς ἀγνοεῖ. Ὡστε καὶ τὸ μέτρον, ἐν τῶν ἀρίστων ὑπὸ
τὴν μουσικὴν ὄν, ἥς τὸ κλέος, ὡς Ὅμηρος ἔφη, οἷον
ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

---

*Senarios vero et Hipponacteos gnam enim partem ex Iambis
effugere vix possumus: ma- constat oratio. TOUPIUS.*

G.147

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Α .

P. 77 ^m Ο ΜΕΝ τεχνικός τρεῖς μόνους εἶπε τρόπους κοινῆς συλλαβῆς, ὡς πρὸς εἰσαγομένους τὸν λόγον ποιούμενος. οἱ δὲ εἰσι δυοκαίδεκα· δύο μὲν, οἱ τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφέροντες· δέκα δὲ, οἱ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφέροντες· καὶ πρῶτός ἐστι τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων οὗτος· (Π. γ. 164.)

οὔτι μοι αἰτή ἐσσι, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσὶ.

Τρεῖς δὲ λέγει παραφυλακὰς ἔχειν· τὸ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν, τὸ εἰς φωνῆεν, καὶ τὸ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεσθαι. Θάτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων ἐστίν, ὅταν δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται ἐν συλλήψει· τὸ μὲν δεύτερον, ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγούμενον, ἐν τῶν ἀφώνων· οἶον,

Πάτροκλέ μοι δειλῆ πλείστον κεχαρισμένε θυμῷ·

τρίτος τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα οὔσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· οἶον,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν λαχὴ πίνοντα πέρ ἔμπης.

καὶ πάλιν,

οἱ δὲ μέγα λάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν.

τούτων οὖν τῶν τριῶν τρόπων, ὁ μὲν φόσει, φαίνεται ἐν τῷ,

Οὔτι μοι αἰπὴ ἐσσι·

ὁ δὲ, θέσει, ἐν τῷ,

Πάτροκλέ μοι δειλῆ.

m) Desunt in Fl. ad ἔμηκυνε τὴν να συλλαβὴν.

ὁ δὲ βραχὺς, ἐν τῷ,

Οἱ δὲ μέγα λύχοντες ἐπέδραμον.

Σημειῶσαι δὲ ὅτι κἂν τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ συμφώνου ἀρ-G.148 χομένην, λήγη δὲ ἡ πρώτη εἰς φωνήεν, κοινήν ποιεῖ συλλαβὴν· οἷον,

ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

ⁿ (Ἄλλως.) Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων πρῶτος οὗτος τρόπος, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ *ι*, ὡς ἐν τῷ,

οἱ δὲ μέγα λύχοντες ἐπέδραμον υἱες Ἀχαιῶν.

καὶ,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν λαχὴ πίνοντά περ ἕμπης.

δευτέρως δὲ τρόπος τῶν τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, ὁ διὰ τῆς ὀξεῖας. Αὕτη οὖν ἡ ὀξεῖα ἐπικειμένη τινὶ τῶν βραχέων ἢ βραχυνομένων διχρόνων, μηκύνει· ὡς ἐπὶ τοῦ, (II. μ. 208.)

Τρῶες δ' ἐβόλησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

ἴδου ὁ τελευταῖος ποῦς, πυρόλιχος μὲν ὑπάρχει· ἐπειδὴ δὲ τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπικειμένην ἐπὶ τὸ *Ο*, ἀντι τροπῆς παρεῖληπται τῆς ὀξεῖας μηκνύουσης τὸ *Ο*, καὶ οὐκ ἀκαιρως· δοκεῖ γὰρ ἡ ὀξεῖα ἀνατεινομένη τῇ τε φωνῇ, καὶ αὐτῇ τῇ θέσει καὶ διατυπώσει τοῦ χαρακτῆρος ἐαυτῆς τὴν βραχεῖαν ἀνακαλεῖσθαι εἰς ἑτέραν τάξιν. Ἡ οὖν ὀξεῖα τοιαύτην ἔχει φύσιν καὶ δύναμιν, ὡς μὴ μόνον ἐπικειμένη ἐπάνω βραχεῖας, μηκύνειν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ προκειμένη, καὶ μετακειμένη, δύνασθαι τῇ βραχεῖα χρόνον χαρμῆσθαι· ὡς ἐπὶ τοῦ, (II. δ. 76.)

ⁿ ἢ ταύτησι τέρας.

ἢ *ΡΑΣ* συλλαβῇ, βραχεῖα οὖσα διὰ τῆς προκειμένης ὀξεῖας ἐμηκύνθη. Μετακειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους, (II. ζ. 62.)

Ἄισμα παρειοῖν· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χειρὶ.

n) Ἄλλως, addidi monente Pauwio.

τὴν ° ΠΟ βραχείαν οὖσαν ἢ ὀξεία τοῦ ἘΘΕΝ ἐμήκυνεν ὅθεν ὁ στίχος δοκῶν πάθος ἔχειν τὸ λεγόμενον λαγρόν, ἀπαθῆς, ὡς οἶόν τε, γέγονε, διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τῆς ὀξείας· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ποδός, μὴ ἐσχηκῶς μηδεμίαν βοήθειαν, ἔμεινε τὸ προλεχθὲν πάθος τὸ λαγρόν. ^P Τοῦ γὰρ ΠΛΡΕΙΠΩΝ τὸ Α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων G.149 ἔτυχε βοήθειας. Τῶν ἀναφερομένων τὴν βραχείαν εἰς P. 78 μακρὰν ὡσπερ ἐπὶ τοῦ ἘΘΕΝ ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας ἐμηκύνθη· καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρησθαι· ἡμῖν δὲ τῶν δέκα τρόπων ἐνὶ μόνῳ ἔξεστι κεχρησθαι, ὃν μετ' ὀλλγον ἐροῦμεν.

Τρίτος τρόπος, ὁ διὰ τῆς περισπωμένης. Αὕτη τοίνυν προκειμένη καὶ μετακειμένη· οὐ γὰρ τίθεται ἐπάνω βραχείας· τῆς γὰρ περισπωμένης ἐκ δύο τότε συγκειμένης, καὶ ἐπιζητούσης τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει. Οἱ γὰρ τόνοι, ὡς φύσει ὄντες, καὶ τὰς φύσει μακρὰς ἴσασι, καὶ οὐχὶ τὰς διὰ συμφώνου θέσει μακρὰς γιγνομένας, τῆς βραχείας χρόνον ἐχούσης, καὶ μὴ δυναμένης ὑποδέξασθαι τῶν δύο χρόνων τὴν τοικίην δύναμιν. Αὕτη τοίνυν περισπωμένη τῇ πρὸ αὐτῆς, ἢ τῇ μετ' αὐτὴν, δύναμιν χαρίζεται τινα, καὶ ἀπὸ βραχείας εἰς μακρὰν ἀναφέρει· καὶ τὴν μὲν πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ, (II. ζ. 81.)

πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν,

τοῦ γὰρ ΠΡΙΝ τὸ Ι συστελλόμενον ἐμηκύνθη διὰ τῆς ἐπιφερομένης· τὴν δὲ μετ' αὐτὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (II. ζ. 366.)

οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην —

πάλιν γὰρ τὸ ΑΣ συστελλόμενον, διὰ τῆς προκειμένης περισπωμένης μηκύνεται.

Τέταρτος τρόπος ὁ διὰ τῆς δασείας. Αὕτη τοίνυν ἢ δασεῖα, ἐπικειμένη, καὶ μετακειμένη, καὶ προκειμένη,

ο) Sic recte Pauwius. Erat ἀπὸ βραχείας.

ρ) Scribe τοῦ γὰρ ΠΛΡΕΙΠΩΝ τὸ Α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοήθειας,

τῶν ἀναφερόντων τὴν βραχείαν εἰς μακρὰν, ὡσπερ ἐπὶ τοῦ ἘΘΕΝ ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας, ὃ ἐμηκύνθη. PAUWIUS.

τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀνάγει· ἐπικειμένη μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Π. α. 193.)

⁹ ἕως ὃ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

προκεφάλου γὰρ ὄντος τοῦ στίχου, τὸ μὲν *E* ἐν ἀρχῇ οὐ μετρεῖται· τὸ δὲ *ΩΣ* *Ο*, ἀντὶ σπονδείου παραλαμβάνεται, τῆς δευτέρας συλλαβῆς τὸ *O* μόνον ἐχούσης, καὶ μὴ ἐπιφερομένων δύο συμφώνων· ἀλλ' ἡ δασεῖα ἐπικειμένη, ἐμήκυνεν αὐτὴν τῷ πνεύματι, καὶ τῇ διαστάσει τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν μᾶλλον διατεινο-^{G.150}μένων ἐν τῇ προφορᾷ τοῦ πλείονος πνεύματος. Προκειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος τουτουῖ στίχου, (Π. η. 353.)

Ἐπομαι ἐκτελέσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

τοῦ γὰρ *INA* τὴν *NA* συλλαβὴν βραχεῖαν οὔσαν, ἢ ἐπὶ τοῦ *i*, δασεῖα προκειμένη ἐμήκυνεν. Ἄλλ' εἶποι τις ὅτι τὸ *MH* ἐπιφερόμενον ἐμήκυνε τὴν *NA* συλλαβὴν.

⁵ Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ, ἢ γουν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοὶ· οἱ γραμματικοὶ ἐκείνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται, τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς μεῖζόν τι· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόνδε εἶναι μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεως

γ) Eustathius Π. Α. p. 80 = 60, 50. Τὸ δὲ *ΕΩΣ* *Ο* *ΤΑΥΘ'* *ΩΡΜΑΙΝΕ* πάθος ἔχει περὶ τὴν τοῦ στίχου καταρχὴν προκεφάλου εἶτον μακροκεφάλου ὄντος. Τὸν γὰρ πρῶτον τύπον πούς ἐπέχει ἀμφίβραχυσ *ΕΩΣ* *Ο*. Ὁ δὲ ἀμφίβραχυσ ἀνοίκειος μέτρον δακτυλικῶν, εἰ μὴ θεραπεύοιτο, καθάπερ καὶ ἐνταῦθα θεραπευία τις τῷ πάθει τῆς τοῦ στίχου κεφαλῆς ἐφεύρηται. Τὸ μὲν γὰρ *ΕΩΣ* κατὰ λόγον σπηζήσεως εἰς μίαν καταλογίζεται μακρὰν συλλαβὴν· τὸ

δὲ *O* κατὰ τέσσαρας τρόπους κοινῆς συλλαβῆς ἐκ τοῦ ταπεινάματος τῆς βραχείας ἀνίσταται μηχανόμενον. Καὶ γὰρ καὶ δασύνεται, καὶ τόνον ἔχει ὀξύνην, καὶ ἢ συνέπεια βαρύνῃ αὐτό· καὶ εἰς μέρος δὲ λόγου καταπεραιοῖ, καὶ διὰ τοῦτο δύναται στίζεσθαι· ἔχει δὲ καὶ τὸ *τ* ἐπαγόμενον.

γ) Haec, usque ad finem capitis in Ed. Fl. leguntur post vocem παραλαμβάνει p. 92. ed. Turn. qui numerus margini nostrae recensiois appingitur.

HERPHAESTION.

L

χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων· οἷον τὴν ΩΣ, οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν εἶναι δύο χρόνων· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμίσεως· δύο μὲν τοῦ Ω μακροῦ, ἡμίσεως δὲ χρόνου τοῦ Σ. Πᾶν γὰρ σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἡμισυν χρόνον· Ἰστέον ὅτι παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἡ ὀξύτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἐστὶ τῆς βαρυνομένης, οἷον ἡ ΛΟΣ συλλαβὴ, ἢ ἐν τῷ ΚΑΛΟΣ, μείζων ἐστὶ τῆς ἐν τῷ ΦΙΛΟΣ· γίνεται γὰρ βραδύτης τις τοῦ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται, διὰ τῆς ὀξείας· ἡ δὲ περισπωμένη ἐστὶ τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βραχυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. Πάλιν ἡ ὀξύτονουμένη, συλλαβὴ, ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προαναπέμποντος ἐν αὐτῇ τῆς συλλαβῆς τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἀπλῶς ὀξύτονουμένης, καὶ μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, οἷον, (Il. ι. 457.)

Ζιὺς τε,

(Od. ψ. 13.)

καὶ τε χαλιφρονέοντα.

Ἵγρὰ στοιχεῖα λέγεται τὰ ἀμετάβολα.

Ἰστέον ὅτι ὅταν αἱ δίφθογγοι καθαριεύωσι, καὶ τὰ μακρὰ τῶν φωνηέντων πρὸς τὴν ἐξῆς συλλαβὴν· ἤτοι ὅταν φωνῆεν ἐπιφέρηται τῷ διφθόγγῳ, ἢ τῷ μακρῷ φωνήεντι, ἢ τῷ Ρ· ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ὡς φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ^s δασύνεται· ὅταν ταῦτα ἔμπροσθεν εὔρηται διφθόγγου ἢ μακροῦ φωνήεντος, ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς ἢ δίφθογγος καὶ τὸ μακρὸν εὔρηται φωνῆεν.

s) δασύνεται. Videtis Fischerum in Animadv. ad Welleri Grammat. Gr. T. I. pag. 244, 245. et auctores ibi laudatos, viz. Anonymum περὶ πνευμάτων, post Ammonium

Valkenaerii p. 114. Schol. Vernet. ad Homer. Il. A. 56. Porphyrium in Villoisoni Anecdotis p. 114. Villoisonum in Prolegom. ad Homer. p. 4. Anecd. Gr. p. 121.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

G.152

ΠΕΡΙ ΣΥΝΙΖΗΣΕΩΣ.

ΣΥΝΙΖΗΣΙΣ ἐστὶ σύλληψις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν ἐν τῷ βαίνειν, ἢ δύο μακρῶν εἰς μίαν μακράν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακράν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν βραχεϊαν, ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς εἰς μίαν βραχεϊαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν, ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας εἰς μίαν βραχεϊαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν· δύο μὲν μακρῶν εἰς μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ,

ἢ οὐχ ἄλλοις ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ἠπεροπέεις.

ἐπιτῶθα γὰρ καὶ τὸ Η καὶ τὸ ΟΥ ἀμφοτέρω μακρὰ ὄντα, εἰς μίαν συλλαβὴν μακράν καταλογίζονται. Δύο δὲ βραχειῶν εἰς μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ, (Π. γ. 237.)

Κάστορά θ' Ἰππόδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

τῆς ΚΕ καὶ Α συλλαβῆς, καὶ ἀμφοτέρων βραχειῶν οὐσῶν, εἰς μίαν μακράν συναιρουμένων. Τοῦτο δὲ τινες οὐ φασιν εἶναι συνιζήσιν, ἀλλὰ διάλυσιν τῆς τελευταίας τοῦ σπονδείου μακρᾶς. Ἡ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεϊαν, ὡς ἐν τῷ,

ἀλλὰ τὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐπειθεν.

ἐπιτῶθα γὰρ ἢ ΤΕ καὶ ΟΝ συλλαβῆ, εἰς μίαν βραχεϊαν συνιζάνονται· τινὲς δὲ μᾶλλον τὴν ΟΝ καὶ ΟΥ εἰς μίαν μακράν συλλαμβάνουσι. Βραχείας δὲ καὶ μακρᾶς εἰς μίαν μακράν, ὡς ἔχει τε ἢ ἄνω χρῆσις, καὶ ἐν τῷ, (Π. η. 159.)

Ἐμῶν οὐπερ ἴασι.

τῆς ΜΕ καὶ ΩΝ εἰς μίαν μακράν συναιρουμένης· Καὶ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεϊαν, ὡς ἐν τῷ, (Π. γ. 152.)

δενδρέω ἐφεζόμενοι.

τῆς Ε καὶ Ω εἰς μίαν βραχεϊαν. Μακρᾶς δὲ καὶ βραχείας εἰς μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ, (Π. ω. 769.)

Δαίρων ἢ γαλόων.

τῆς ΔΑ καὶ Ε εἰς μίαν μακράν. Ὅτι δὲ τὸ ΔΑ μακρὸν ἐστὶ, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ, (Π. γ. 180.)

Δαήρ αὐτ' ἐμός —

G.153 καὶ, (Π. ξ. 156.)

αὐτοκασίγητον καὶ δαίρα.

ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,
δενδρέῳ ἐφεζόμενοι,

δύναται γὰρ καὶ οὕτω γενέσθαι συνίξεις τοῦ Ω καὶ Ε εἰς μίαν βραχεῖαν. Ἐν τούτῳ δέ τινες τὸ Ω κοινήν συλλαβὴν ποιοῦσι πρότερον, ἵνα δύο βραχείας εἰς μίαν μακρὰν συναιρήσωσι. Διαφέρει δὲ συναλοιφὴ συνεκφωνήσεως, ἢ γουὺν συνιζήσεως. Ἡ μὲν γὰρ συναλοιφὴ ὡς γράφεται, οὕτω καὶ ἐκφωνεῖται· ἡ δὲ συνίξις οὐχ ὡς γράφεται ἐκφωνεῖται. ἄλλ' ἐν τῷ βαίνειν τὰς δύο συλλαβὰς ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ μέτρου θεραπείας συνεκφωνεῖται· διὸ καὶ συνίξεις λέγεται· συνιζάνειν γὰρ λέγεται τὸ ἐκ τινὸς μειζωνος εἰς ἔλαττον συμπίπτειν. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς καθέζομένους συμβαίνοντος· ἐπειδὴ οὗτοι καθεσθέντες συστέλλουσι τὸ μέγεθος αὐτῶν.

G.154

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Γ.

Π Ε Ρ Ι Π Ο Δ Ω Ν.

ΠΟΥΣ ἐστὶ ποιῶν καὶ ποσῶν συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα· ποιῶν μὲν, ὅτι δεῖ τὰς μὲν μακρὰς εἶναι, τὰς δὲ βραχείας· ποσῶν δὲ, ὅτι δεῖ δύο εἶναι, ἢ πλείους· εἰς εὐπρεπὲς δὲ σχῆμα, ὡς ὅταν εἰπωμεν τὰς συλλαβὰς ἢ καθ' ἑαυτὰς συντίθεσθαι ἀλλήλαις, ἢ τῆς μακρᾶς λωμένης εἰς δύο βραχείας. Τινὲς δὲ οὕτως ὠρίσαντο, πούς ἐστι τάξις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν περιέχουσα. Οἱ δὲ οὕτως, πούς ἐστι μετρικὴ συλλαβῶν σχέσις ἀπὸ δύο ἕως τεσσάρων ἢ πέντε· ἐν αἷς γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδος τε καὶ μέγεθος. Ὑλῆ δὲ ποδῶν συλλαβαὶ ἐν ποσότητί τε καὶ ποιότητι εὐπρεπῶς κινούμεναι. Αἱ γὰρ δύο συλλαβαί, βραχεῖά τε καὶ μακρὰ ἀλλήλαις συμπλεκόμεναι τοὺς τετρασυλλάβους ἀποτελοῦσι.

Πᾶν γὰρ διφυῆς ἑτέρω ἢ διφυεῖ συμπλεκόμενον τέσσαρα σχήματα ἀποτελεῖ, ὡς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων εἶπομεν· καὶ ἡ ἀριθμητικὴ δὲ δυνὰς ἐπὶ τὴν δυνάδα πολλαπλασιαζομένη τὸν δ ποιεῖ. Εἰσὶν οὖν οἱ δισύλλαβοι ἄπλοῖ πόδες τέσσαρες ἐκ τῆς τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, συμπλοκῆς ἀποτελούμενοι· μετ' αὐτοὺς δὲ εἰσὶν οἱ τρισύλλαβοι ἄπλοῖ καὶ αὐτοὶ ὄντες, εἰς ὅκτῳ δὲ τοὺς πάντας ἀπαρτιζόμενοι. Καὶ ἄπλοῖ μὲν εἰσι, ὅτι οὐκ ἐκ συνθέσεως τῶν δισυλλαβῶν γίνονται, ἀλλὰ συλλαβῶν προστιθεμένων αὐτοῖς. Ἐπεὶ οὖν δύο εἰσὶν αἱ συλλαβαί, μακρὰ καὶ βραχεῖα, προστιθέμεναι τοῖς δ δισυλλάβοις, τοὺς ὅκτῳ τρισυλλάβους ποιοῦσι. δις γὰρ τὰ δ, ὅκτῳ. Ἐκκειμένων γὰρ τῶν ἡ τεσσάρων δισυλλάβων, τοῦ τε πυρρήχιου, τοῦ ἰάμβου, τοῦ τροχαίου, καὶ τοῦ σπονδείου, ἑκατέρω τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ τῆς βραχείας, ἑκάστῳ προσιούσα δύο πόδας ποιεῖ. Καὶ γοῦν ἡ μὲν βραχεῖα τῷ πυρρήχιῳ προσιούσα τὸν τρίβραχυν, ἡ γοῦν τὸν χορεῖον, ποιεῖ· ἡ δὲ μακρὰ τὸν δάκτυλον· τῷ δὲ ἰάμβῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀνάπαιστον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν ἀμφίμακρον· ἡ δὲ τῷ δὲ τροχαίῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀμφίβραχυν, ἡ δὲ μακρὰ τὸν παλιμβάκχιον· τῷ δὲ σπονδείῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν βάκχιον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν μολοσσόν. Οἱ δὲ τετρασύλλαβοι ἐκ συν-G.155 θέσεως τελειῶν τῶν τεσσάρων δισυλλάβων γίνονται· διὸ καὶ ἑκαίδεκα εἰσὶ. τετράκις γὰρ τὰ δ, δεκαεῖς. Καὶ γὰρ ὁ πυρρήχιος ἐφ' ἑαυτὸν συντιθέμενος τὸν προκελευσματικὸν ποιεῖ· ἐπὶ τὸν ἰάμβον δὲ, τὸν τέταρτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τρίτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος. Ὁ δὲ ἰάμβος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρήχιον, τὸν δεῦτερον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν ἀντίσπαστον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν δίταμβον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν πρῶτον ἐπίτριτον. Ὁ

1) συμπύει Mss.

x) Mancus erat locus in edd.

u) γὰρ τῶν δ συλλαβῶν Fl. emendavimus e Mss.

τῶν τεσσαρῶν Mss. τῶν δισυλλαβῶν Turn.

δὲ τροχαῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρῆριον, τὸν πρῶτον παίωνα ποιεῖ· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν χορίαμβον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διτρόχαιον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν δευτέρου ἐπίτριτον· Ὁ δὲ σπονδεῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρῆριον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν τρίτον ἐπίτριτον· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τέταρτον ἐπίτριτον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν δισπόνδειον. Ὅτι δὲ ἕκαστος τούτων σύνθετός ἐστιν ἐκ δύο ποδῶν δυσύλλαβων, δῆλον ἐκ τοῦ λέγεσθαι ἕκαστον αὐτῶν καὶ διποδῖαν, ἢ καὶ συζυγίαν. Ποσοῦνται τοίνυν ^γ οὗτοι, οἱ τε δυσύλλαβοι τέσσαρες, οἱ τρισύλλαβοι ὀκτώ, καὶ οἱ τετρασύλλαβοι ἑκαίδεκα, εἰς εἴκοσι ὀκτώ. Καὶ μεχρὶ μὲν οὖν τούτων οἱ ἀκριβέστεροι τῶν μετρικῶν ἰστώσι τοὺς πόδας· καὶ εἰ που δὲ εὐρεθῆ πεντασύλλαβος πούς, λυομένης, φασί, τῆς ἐν τινὶ ^ζ τετρασυλλάβῳ ποδὶ μιᾶς μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, γίνεσθαι τοῦτον. Ἄλλοι δὲ φασί, τοὺς τετρασυλλάβους προσλαμβάνοντας ἑκατέραν ^α τῶν συλλαβῶν, πεντασυλλάβους ἀπογεννᾶν τριάκοντα δύο, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δυσύλλαβων καὶ τρισυλλάβων. ὥσπερ γὰρ, φασίν, οἱ δυσύλλαβοι τέσσαρες ὄντες τὰς δύο συλλαβὰς προσλαμβάνοντες τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐποίησαν, οὕτω καὶ οἱ ἑκαίδεκα τετρασύλλαβοι τὰς τοιαύτας ^β ἑκατέρας προσλαμβάνοντες, τοὺς λβ πεντασυλλάβους ποιοῦσιν· οἷς ὀνόματα μὲν οὐκ ἔθεντο ἰδίως ἑκάστοις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τῶν προειρημένων μετὰ συλλαβῆς συνθέσεως ἕκαστον δηλοῦσι, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν διπλᾶς ποιοῦνται, ^ς τρισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ δυσυλλάβων, ἢ δυσυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων. αὐτίκα γὰρ, (Eurip. Phoen. 2.)

ἦλιε θεοῖς ἔμποισι.

γ) οὕτως Turn.

ζ) τετρασυλλάβου ποδίας

Fl. B. 1. τετρασυλλάβου διποδίας B. 2.

α) τῶν δύο συλλαβῶν. Sic bene Pauwius.

β) ἑκατέραν Fl. Mss.

ς) Sic emendavimus Pauwium fere secuti. Fl. et Mss. δυσυλλ., φ. ε. μ. τρισ. ἢ τρισ. μ. τρισ.

δύνανται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς, καὶ τροχαϊκῶς. Ἰαμβι-G.156
 κῶς μὲν, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιῶντες ^d τρισύλλα-
 βον, ἤγουν δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον ἰαμβον· τροχαϊ-
 κῶς δὲ, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιῶντες δισύλλαβον, τρο-
 χαῖον· τὸν δὲ δεύτερον, ἀναπαῖστον, ἰσοδυναμοῦντα τῷ
 σπονδαίῳ. Πάλιν δὲ τούτοις τοῖς λβ πεντασυλλάβοις ἑκα-
 τέραν τῶν δύο συλλαβῶν (^e προστιθέντες) ἑξασυλλάβους P.81
 ποιῶσι ξδ. καὶ εἰσὶν ὁμοῦ οἱ πάντες δ, η, ις, λβ, ξδ,
 συγκροτούμενοι εἰς ρκδ. Ἄλλοι δὲ τοὺς ιβ ἀπλοῦς πό-
 दाs, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτῶ
 τρισυλλάβους ἐφ' ἑαυτοὺς ^f πολυπλασιάζοντες, ἤγουν δω-
 δεκάκις δώδεκα ποιῶντες, ρμδ ποιῶσι· καὶ πῶς ἂν λυ-
 θῆῃ ἢ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν
 προτερὰν μέθοδον, καθ' ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλή-
 ψεως ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν τοὺς πεντασυλλάβους
 ποιῶσι, λβ εἰσὶν οἱ πεντασύλλαβοι· κατὰ δὲ τὴν δευ-
 τέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων συν-
 τιθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδ
 γίνονται. Πολυπλασιάζομενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς
 ὀκτῶ τρισυλλάβους, λβ. καὶ πάλιν οἱ ὀκτῶ τρισύλλαβοι
 ἐπὶ τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, ἄλλους λβ. καὶ ὁμοῦ ξδ.
 ις οὖν τετρασύλλαβοι καὶ ξδ πεντασύλλαβοι ^g (καὶ ξδ ἑξα-
 σύλλαβοι) ρμδ ποιῶσι τοὺς συνθέτους τῶν ἀπλῶν. Δῆ-
 λον τοῦτ' ἐστὶ τῶν τεσσάρων δισυλλάβων, καὶ τῶν ὀκτῶ
 τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς. Εἰ γὰρ συν-
 αριθμηθεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ρνς ἔσονται οἱ πάντες.
 Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομά-
 ζεσθαι, μεταφορικῶς εἰληπται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζώοις πο-
 δῶν, δι' ὧν ποιῶνται τὴν κίνησιν. Ὡσπερ γὰρ οἱ τῶν
 ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν ἐργάζον-
 ται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιπατό-
 μενοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ

d) Sic cum Pauwio. vulgo
 δισ.

e) Vocem supplevit Pauw.

f) πολυπλασιάζοντες Turn.

g) Supplevimus secuti Pau-
 vium.

κίνησεν εὐρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον ^h ἀποτελοῦσι. Λέγεται δὲ τὸ τοῦ πόδος ὄνομα καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. Λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας, καὶ ἐπὶ πηδαλίου νηός· καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ὀξύτερον μέρος τὸ πρὸς τῇ νηϊ, πούς κέκληται. Ἐκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύχηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ρυθμῶν, ἢ ^l ἐδῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ' ἑκαστῷ δηλώσομεν.

G.157 Ἔστιν οὖν ὁ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ ἐκ ^k δύο βραχειῶν συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραφύτατόν ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυρρίχη, ἐνόπιος ὄρχησις οὔσα. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύρρου παρωνομάσθαι φασί. Πρώτῳ γὰρ ^l τοῦτῳ ἐκ τοῦ Δουρίου ἵππου πηδήσαντι, ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. Καλεῖται δὲ παρὰ τισι καὶ ^m παρίαμβος, ἐπεὶ παρὰ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὐρίσκεται ἢ ὅτι πυρρίχιος καὶ ἰαμβος παρὰ τι ὁμοιοὶ εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν ⁿ διαλλάσσοντες, ἣτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ πάντος μέτρον. Ἄλλοι δὲ καὶ Ἡγεμόνα φασὶν αὐτόν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες· οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ ^o κατάπυκνον γίνεσθαι τὴν βᾶσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· κατὰ διποδῖαν δὲ συντιθέμενος, καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν,

h) Vocem e Mss. restitui-
mus.

i) ἐθνῶν conii. Pauw. ex al-
tero schol. ἀπὸ ῥ. ἢ σ. ἢ πό-
λεων χρησαμένων. Idem mox
ἢ ἀριθμῶν delet.

k) δύο abest Fl. Mss. De
saltatione Pyrrhica vide Athe-
naeum XIV. pag. 629, 630.
Eustath. ad. Il. N. 957, 46.
= 938, 8. Etymolog. M. p.
634, antip. Mémoires de Lit-
térature T. I. p. 119. Histo-

re de l'Académie des Inscri-
ptions T. XXXV. p. 262.

l) πρ. γ. τῷ Πύρρῳ B. 2.

m) παρίαμβος. *Pariambus
ideo (dictus) quod minus ha-
beat unum tempus ab Iambo:*
*παρὰ enim Graeci minus di-
cunt.* Marius Victorinus pag.
2486.

n) διαλλάσσονες Fl. Turn.

o) κατάπυκτον — συγχεῖ-
σθαι Fl. Mss.

τὰ καλούμενα προκελευσματικά, ἢ ^P πυρρίχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα,

ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδισμα ἑλάφου πτεροφόρον χερσὸν καθήμενα, ὁ προκελευσματικός.

Δεύτερος IAMBOS, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς Κελσοῦ θεραπεΐνης, ὅτι ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὔσα ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς, καὶ πλανωμένη παρεξενώθη πρὸ ὀνόματι Κελεῶ, καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ ⁴ Μετανείρῃ· καὶ τούτου ἢ Θεράπεινα, ἢ καὶ Ἰάμβη καλουμένη, ὡς G.158 ἔφαμεν, παρεμύθησατο τὴν Δήμητρα ὀρχησαμένη, καὶ ὄσματα ἐν τοιούτῳ ῥυθμῷ προενεγκοῦσα· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς κόρης αἰσχυρῶς ὑβρισθείσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀγχόνῃ χρησαμένης· ἢ ἀπὸ γραῶς τινος Ἰάμβης καλουμένης, ἢ πλυ-

p) πυρρίχιακὰ Fl. Mss. Exemplum quod sequitur satis probabiliter expedire nequeo. Paulus, cui adstipulatur Tourpius Em. III, 426. corrigat ἐπὶ δέσμα, sed in ceteris nihil iuvat. [Santen. ad Terent. Maur. p. 231. legit sic ἐπιθεμιῖ ἑλάφον, πτεροφόρον ἐπὶ χεῖρα καθέμενε.]

q) Edd. et Mss. male τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νῆρι. Edidimus secuti Heinsium ad Ovid. Fast. IV. 539. qui Meursium compilavit Athen. Att. III, 1. docente Ruhnkenio ad Homeridae H. in Cer. 161. Scholiastes Nicandri a Ruhnkenio laudatus sic se habet: Ἰστέον ὅτι τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Περσεφόνης ἀρπαγείσης ὑπὸ τοῦ, Πλούτωνος, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἢ Δήω περιόρχετο νῆσις ζητοῦσα αὐτήν. Ὑπεδέχθη δὲ ἐν τοῖς οἴκῳ τοῦ Ἴπποθῶντος, ὃς ἦν

υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας· ἢ τις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει. Ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτὴν οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρὸς, ἀλφίτων δὲ αὐτὴν κυκεῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι, ὃν δεξαμένη, ἔπιεν. Ἰάμβη δὲ τις δούλη τῆς Μετανείρας, ῥαθυμοῦσαν τὴν θεὸν ὀρώσα, γελοιώδεις λόγους, καὶ σκώματα τινὰ πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν. Ἦσαν δὲ τὰ ῥηθέντα ὑπ' αὐτῆς ἰαμβικῶν μέτρῳ ῥυθμισθέντα, ὅπερ αὐτῇ πρῶτον εἶπεν. Ἐξ ἧς καὶ τὴν προσηγορίαν ἔλαβον ἰαμβοὶ λέγεσθαι. Adde Eustathium ad Od. A. p. 1684. = 435. quem infra dabimus ad p. 87.

νούση συντυχῶν ὁ Ἰππώναξ, καὶ ἀψάμενος τῆς σκάφης,
ἐφ' ἧς ἐπλυνεν ἢ γραῦς τὰ ἔρια, ἤκουσε λεγούσης,

ἄνθρωπ' ἀπελθε· τὴν σκάφην 99 ἀνατρέψεις.

ἢ ὅτι τὸ λουδορεῖν λαμβιβίζειν ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ ἴον βάζειν,
τοῦτ' ἔστι λόγους μιστοὺς πικρίας λέγειν· ἔστι δὲ τὸ μέ-
τρον λουδορικόν.

1.82 Τρίτος ὁ ΤΡΟΧΑΙΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας,
οὕτω λεγόμενος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, οἳ τινες
ἐν τῷ προΐεναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὕδου, κατὰ
μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.

Τέταρτος ὁ ΣΠΟΝΔΕΙΟΣ, ἐκ δύο μακρῶν συγ-
κείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς
ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιοῦτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο ὁ πολ-
υχρονωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τὰ ἄλλα
τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.

Τῶν δὲ τρισυλλάβων, πρῶτος μὲν ὁ ΧΟΡΕΙΟΣ, ὁ
καὶ ΤΡΙΒΡΑΧΥΣ, ἐκ τριῶν βραχειῶν. ἐκλήθη δὲ χο-
ρεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ἀδόμενοι ἐν ταῖς χο-
ρείας ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιούτων συνίσταντο
μέτρων· ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. Δεύτερος ὁ
ΜΟΛΟΤΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ τριῶν μακρῶν.
Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ Πύρρον καὶ Ἀνδρομά-
χης ὡδᾶς ἐν τοιοῦτῳ μέτρῳ εἰπόντος ἑν τῷ ἱερῷ Δωδώ-
νης· ὁ ὡ καὶ τριμακρὸς· ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων

[99] „Ex Tricha ἀνατρέ-
ψεις emendandum est.“ Wel-
cker in Hipponactis et Ananii
fragm. coll. p. 17.]

r) ἴον βάζειν. Sic emenda-
vit Tyrwhittus pro vulg. ἰβά-
ζειν. Etymologus M. p. 463,
23. Ἰάμβη. Τινὲς ὅτι Ἰάμ-
βη Ἠχοῦς καὶ Πανὸς θυγάτηρ
(sic Schol. Nicandri loco su-
pra citato) τὴν Δημίτραν δὲ
λεπαιμένην παῖζουσα καὶ
ἀχρηστολογοῦσα, καὶ σχήμα-
τι ἀχρηστία ποιοῦσα, ἐποίησε

γελάσαι· καὶ λαμβεῖον εἶρηται,
ἀπὸ τοῦ λαμβιβίζειν τὸ ὑβριζίνειν,
ἀπὸ τοῦ ἴον βάζειν, ἢ ὡς βέ-
λη βάλλειν τὰ λεγόμενα· ἢ
ἀπὸ τῆς εὐρούσης γυναικὸς
βάχης τινὸς Ἰάμβης καλου-
μένης· ἢ ἀπὸ τοῦ ἴον βάζειν·
ἢ γὰρ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων
φωνὴ ἴα καλεῖται.

s) πολυχροσίαν B. 2.

t) ὡς ἐν τῷ i. J. B. 1. 2.

u Sic B. 2. τριμακρὸς δὲ
Fl. Turn.

μολοσσός κέκληται· ^x τοὺς γὰρ μηκίστους οἱ παλαιοὶ μολοσσούς ἐκάλουν. Τρίτος ὁ ΔΑΚΤΥΛΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οὕτω κεκλημένος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμογῶν τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων. ἀπὸ γὰρ μείζονος ἀρμογῆς ἐπὶ τὰς δύο ἐλάττους προτάσιν· ἢ ἀπὸ τῶν δακτύλων οὓς ἐπιλαβομένη τῆς γῆς ἀνῆκεν ἡ Ῥέα, οὓς καὶ Κορηῆτας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ περὶ τὸν Δία κοῦρον ὄντα^{G.159} εἰλεῖσθαι· οἱ δέκα ὄντες, καὶ τούτῳ τῷ μέλει ἄδοντες καὶ ὀρχούμενοι, τὸν Κρόνον ἠπάτων. Καλοῦσι δὲ τοῦτον καὶ ἠρῶν, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ γενεᾶς ἠρώων καὶ πράξεις καταλέγειν. Τέταρτος ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέκληται, οἰονεὶ ἀναπεποδισμένος, τουτέστιν ἀνίστροφος ^y δακτύλῳ, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος. Πέμπτος ὁ ΑΜΦΙΒΡΑΧΥΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος, διὰ τὸ ἐκατέρωθεν τῆς ^z μακρᾶς ἔχειν τὰς βραχείας· ὁ καὶ ὑπερθετικὸς, ὅτι ὑπερτιθεμένην ἔχει τὴν βραχεῖαν. Ἐκτος ὁ ΑΜΦΙΜΑΚΡΟΣ, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ μακρᾶς, καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ ἐκατέρωθεν τῆς βραχείας ἔχειν τὰς μακρᾶς, ὁ καὶ ΚΡΗΤΙΚΟΣ καὶ ^a παιωνικός· τὸ μὲν ὅτι ὑπὸ Κρήτων εὔρεθῆναι δοκεῖ· τὸ δὲ, ὅτι πρὸς τὰ παιωνικά κλιούμενα μέτρα ἤρμοσται. Ἑβδομος ὁ ΒΑΚΧΕΙΟΣ, ἐκ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὕμνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου τοῦ μέτρου ἦσαν· ὁ καὶ ὑποβραχεῖος. Ὁγδοὸς ὁ ΠΑΛΙΜΒΑΚΧΕΙΟΣ, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἀνίστροφος εἶναι τῷ βακχεῖῳ· ὁ καὶ Διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ διονυσιακὰ μέλη πεποιήται· ὁ καὶ προσοδιακός, καὶ πομπευτικός, διὰ τὸ

x) ὅτι τὸ παλαιὸν τοὺς μ.
λ. Β. 2.

y) δάκτυλος Fl. B. 1. 2.

z) βραχείας Fl.

a) παιωνικός — παιωνικά.
Sic dudum emendavit Micyl-
lus de Re Metrica p. 6. b. ἰω-
νικός — ἰωνικά Mss. Edd.

ἐν ^b προσοδίοις ὕμνοις οὕτω καλουμένοις, καὶ ἐν ταῖς διονυσιακαῖς πομπαῖς ^c ἐπιτήδειος εἶναι. Τῶν δὲ τετρα-
 G.160συλλάβων μνίαν οἱ σχολιογράφοι οὐκ ἐποιήσαντο· διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν φιλοκρινοῦμεν. Τέως εἰσὶν οὗτοι, πρῶτος ὁ ΠΡΟΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚΟΣ, οὕτω καλούμενος, ἐπειδὴ πρῶτός ἐστι τῶν διπλῶν, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο πυρρόχιων. Δεύτερος ὁ ἀντικείμενος αὐτῷ, ΔΙΣΠΟΝΔΕΙΟΣ, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο σπονδείων. Τρίτος, ὁ ΔΙ-
 ΙΑΜΒΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, σύνθετος ὢν ἐκ δύο ἰάμβων, ὁ καὶ παράλλη-

δ) ποδῆς Fl. ποδίοις B. 1. 2.

ε) ἐπιτήδειον Fl. B. 1. Mox φιλοκρινοῦμεν accuratius tractabimus, interprete Toupio Emend. III. p. 428. Nescio quomodo accidit, ut hoc verbum Thucydideo usu satis probatum, et a Budaeo in commentarios fideliter relatum, ex H. Stephani Thesaurο prorsus exulet. Vide Wassii indicem in v. et Abreschii Dilucid. p. 581. Auctar. p. 373. Φιλοκρινεῖν vel φυλοκρινεῖν saepe usurpat Eustathius, cuius loca in eorum praecipue gratiam qui lexicis condendis operam daturi sunt, quanta scilicet ad manum enotata habeo, iam deinceps transcribam. II. B. p. 339, 35. = 257, 10. Τὴν γὰρ Ἀχιλλέως πανοπλίαν τί χρῆ καὶ λέγειν, τὸ τῆς Πριάδος δαιδάλεον ἔργον; οὕτω καὶ τοὺς κρείττους τῶν ἵππων, οἷά τι καὶ αὐτοὺς ὄπλον φιλοκρινεῖ. I. 773. = 681, 25. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὕτω πολλὸς περὶ τοῦ Καλυδωνίου τοῦτου σὺν λόγος παρὰ τοῖς παλαιοῖς,

ὡς καὶ γένος αὐτοῦ φυλοκρινεῖν, et paullo post Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἀγρίους αἱ ἱστορίαι σύας μεγάλους φυλοκρινοῦσιν. A. 865, 12. = 810, 35. οἱ δὲ ταῦτα φυλοκρινοῦντες. Σ. 1154, 17. = 1209, 42. τούτου δὲ τὴν αἰτίαν φιλοκρινεῖ πιθανῶς Πλούταρχος. Y. 1212, 52. = 1291, 27. φιλοκρινοῦνται δὲ τοῖς ἥρωσι τὰ τοιαῦτα οὐ μόνον στρατηγικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ πολυμάθειαν. X. 1262, 50. = 1361, 14. οἱ τὰ περὶ ζώων φυλοκρινήσαντες. Od. Θ. 1591, 46. = 301, 46. καὶ κεν ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνει τὸ σῆμα ἀμφοτέρων. ἦγονν διερευνώμενος ἀφ᾽ ἡ, φιλοκρινῶν, περιβλεπόμενος. I. 1619, 26 = 341, 19. οὕτω καὶ τοὺς εἰς γεωργίαν δεξιὸς τόπους τεχνήντως ὁ ποιητῆς φιλοκρινεῖ. X. 1918, 57. = 773, 32. οἷα συγχευμένον τοῦ Εὐρυμάχου καὶ μὴ φυλοκρινοῦντος λόγου ἀκριβειαν. Ω. 1957, 17. = 829, 8. οἱ ταῦτα φυλοκρινοῦντες.

λος ἰαμβος, ἢ ἰαμβικὴ ταυτοποδία. Τετάρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ, ΔΙΤΡΟΧΑΙΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ Διχόριος, ἢ Τροχαϊκὴ Ταυτοποδία. Πέμπτος, ὁ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ πυρρῆχίου καὶ σπονδείου, ὁ καὶ ὑποκύκλιος. Ἐκτὸς, ὁ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ δύο μακρῶν, καὶ δύο βραχειῶν, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ περσικὸς· ἰωνικὸς μὲν, ὅτι οἱ Ἴωνες αὐτῷ ἐκέρητον· περσικὸς δὲ, διὰ τὸ τὰς ἱστορίας τὰς περσικὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγράφθαι. Ἑβδομος ὁ ΑΝΤΙΣΠΑ- P.83 ΣΤΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος, ὁ καὶ σπονδειακὸς, καὶ βραχεῖος κατὰ ἰαμβον. Ὀγδοὸς ὁ ΧΟΡΙΛΑΜΒΟΣ, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ μακρᾶς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ κύκλιος, ἢ ὑποβάκχειος, ἢ βακχεῖος κατὰ τροχαῖον. Ἐφεξῆς δὲ τούτων οἱ τέσσαρες εἰσι ΠΑΙΩΝΕΣ, κοινῶ μὲν ὀνόματι οὕτω καλούμενοι, μίαν δὲ ^d μόνην συλλαβὴν ἔχοντες ἕκαστος μακρὰν, τὰς δὲ λοιπὰς τρεῖς βραχείας. Περροχομένης ^e δὲ τῆς μακρᾶς τὰς τέσσαρας τούτου χώρας, διαστέλλονται ἕκαστος τῷ πρώτῳ λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. Ἔστι τοίνυν πρώτος παίων, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν συγκείμενος, ὁ καὶ παιωνικὸς, διὰ τὸ ἐν τοῖς παιῶσιν ὕμνοις παραλαμβάνεσθαι· δεύτερος ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ δύο βραχειῶν, ὁ καὶ συμβλητὸς, καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· τρίτος ὁ ἐκ δύο βραχειῶν μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ διδυμαῖος, ἢ κουρητικὸς, G.161 ἢ δελφικὸς, ἢ ^f δρόμιος· τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν

d) μονοσυλλάβον ἕκαστον Fl. Mss.

e) δὲ deest Fl. Mss. mox διαστέλλεται Turn.

f) δρόμιος et mox ὑπο-

ρηματικὸς Fl. Marius Victorinus p. 2539. Dehinc quia aptum saltantibus videtur, ὑπερρωματικὸν a Graecis dicitur. Lege ὑπορηματικόν.

καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ ὑπορχηματικός, καὶ κρητικός. Ὅμοίως τούτοις ἔχουσι καὶ οἱ καλούμενοι ΕΠΙΤΡΙΤΟΙ, τέσσαρες ὄντες καὶ οὗτοι, καὶ ἕκαστος τρεῖς μακρὰς καὶ μίαν βραχεῖαν ἔχοντες· περιερχομένης δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τῆς βραχείας συλλαβῆς, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῆς διαστέλλονται ἀλλήλων τῷ τε πρῶτος λέγεσθαι καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. Ἔστιν οὖν πρῶτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ καὶ ἵππειος, ἢ κρητικός, ἢ δόχημιος· δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν· τρίτος ὁ ἐκ δύο μακρῶν, βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ ^β περιουδικός· τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ καὶ μονογενής. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τούτων ἐννέα μόνον πόδες συνιστῶσι τὰ μέτρα· ὁ ἰαμβικός, ἀφ' οὗ τὸ ἰαμβικόν· ὁ τροχαῖος, ἀφ' οὗ τὸ τροχαϊκόν· ὁ δάκτυλος, ἀφ' οὗ τὸ δακτυλικόν, ἤγουν τὸ ἠρωϊκόν· ὁ ἀνάπαιστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀναπαιστικόν· ὁ χορρίαμβος, ἀφ' οὗ τὸ χορριαμβικόν· ὁ ἀντισπαστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀντισπαστικόν· ὁ ἰωνικός ἀπὸ μείζονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικόν ἀπὸ μείζονος· ὁ ἰωνικός ἀπ' ἐλάσσονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικόν ἀπ' ἐλάσσονος· καὶ ὁ κρητικός, ἤγουν ὁ ἀμψίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικόν. Οἱ δὲ λοιποὶ πόδες συνέρχονται μετὰ τούτων εἰς συμπλήρωσιν τῶν μέτρων, καθ' ἑαυτοὺς δὲ μέτρα οὐ συνιστῶσι.

G.162

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Δ.

Π Ε Ρ Ι Α Π Ο Θ Ε Σ Ε Ω Σ.

ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ καὶ ἀπόθεις ταυτὸν ἐστι. Κατακλειδά φησι τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς πόδα μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλλαβῆς. Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ καλούμενον πενθημιμερὲς, ποδῶν δύο καὶ συλλαβῆς ἐστι μιᾶς· πενθημιμερὲς δὲ κα-

g) παροδικός Mss.

λείται, ὅτι τὰ δύο ἡμισυ ἀναλυόμενα πέντε μέρη ποιοῦσιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἐφθήμερες, ποδῶν ὑπάρχον τριῶν ἡμισυ, φανερόν ὅτι ^h ἑπτὰ μέρη ἔχει. Ὑπερκατάληκτον, εἰς δισύλλαβον μὲν, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν δύο συλλαβαὶ καταλήξωσιν· εἰς συλλαβὴν δὲ, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν συλλαβὴ μία καταλήξῃ· Ἀκατάληκτον δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρισθῇ εἰς τὴν κατάληξιν. Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἓνα πόδα συλλαβοὶ δύο καταλήξωσιν, ὥστε παρὰ συλλαβὴν πεπληρωσθαι τὴν συζυγίαν· καταληκτικὸν δὲ εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ ἓνα πόδα εἰς συλλαβὴν λήξῃ, λειπουσῶν δηλαδὴ δύο συλλαβῶν. Βραχυκατάληκτον δὲ, ὅταν εἰς ἓνα πόδα ὀλόκληρος κατάληξις γένηται.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ε.

Π Ε Ρ Ι Ε Π Ι Π Λ Ο Κ Η Σ.

ΕΠΙΠΛΟΚΗ ἐστὶ τοῦ μέτρον τὸ ἀνώτατον γένος, ἐξ ἧς τὰ μέτρα γίνεται. Εἰσὶ μὲν οὖν ἐπιπλοκαὶ κατὰ μὲν τινὰς καὶ ἄλλαι· πλὴν αἱ νῦν ἀναγκαιόταται τρεῖς· καὶ ἡ μὲν P. 84 καλεῖται τρίσημος δυαδική· ἡ δὲ, τετράσημος δυαδική· ἡ δὲ, ἐξάσημος τετραδική· καὶ δυαδικῆς μὲν τρισήμου εἶδη δύο, τὸ τε λαμβικὸν καὶ τὸ τροχαϊκόν· τῆς δὲ τετρασήμου δυαδικῆς, δύο, τὸ τε δακτυλικόν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν· τῆς δὲ ἐξασήμου τετραδικῆς, τέσσαρα, τὸ τε ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τὸ χοριαμβικόν, τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικόν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν. Ὡνομάσθησαν δὲ ἐπιπλοκαὶ, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἶδη ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἀλλήλα τὰ εἶδη μεταπίπτει. Ἐροῦμεν δὲ καὶ ἐκάστης τὸ ἴδιον. ἡ μὲν γὰρ πρώτη, τρίσημος καλεῖται δυαδική· τρίσημος

h) ἑπτὰ μερῶν ἡμισυ Turn. ἑπτὰ μέρη ἡμισυ Fl.

μέν, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων· δυαδικὴ δὲ, ὅτι εἶδη δύο ἐξ αὐτῆς γίνεται, τὸ ἰαμβικόν, καὶ τὸ τροχαϊκόν· καὶ ἡ τέτρασημος δὲ δυαδικὴ ὡσαύτως, ὅτι οἱ πόδες τετράχρονοι εἰσι· δύο δὲ εἶδη ἐξ αὐτῆς ἀποτελεῖται, τό τε δακτυλικόν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν. Καὶ ἡ ἐξάσημος δὲ τετραδικὴ ἀσφαλῶς εἴρηται· ἐὰν μὲν γὰρ κατὰ πίδα βαίνωμεν ἀπλοῦν, τρίσημος ὠνομάσθη δυαδική· ἐὰν δὲ κατὰ συζυγίαν, ἐξάσημος τετραδική· μεταπίπτει δ' ἀπ' αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὰ εἶδη τόνδε τρόπον· ἐκτίθῃμι καθαρὸν ἰαμβον τόνδε,

Ἰὼ ἰ Κάικε Μύσαι τ' ἐπιθήσαι.

τούτου εἰ ἀφέλοις τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται τροχαϊκόν, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου^k δίμετρον, ἀπὸ ἀκατακλήκτου καταληκτικόν· καὶ αὐτὸ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικόν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. Οὐ μόνον δ' ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσιν τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπιπλοκῆς διασώζεται· φέρε γὰρ, τῷ προειρημένῳ στίχῳ εἰ προσθεῖν κατὰ τὴν ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, πάλιν γίνεται τροχαϊκόν.

Ἦν ἰὼ Κάικε Μύσαι τ' ἐπιθήσαι.

G.164 συμβαίνει οὖν κατὰ τὰς προσθέσεις, ἢ ἀφαιρέσεις τάδε ἀλλήλοις ἐπιπλέεσθαι. Ταῦτα περὶ τρισημου δυαδικῆς. Ἡ δὲ τετράσημος δυαδικὴ δύο μὲν εἶδη γεννᾷ, δακτυλικόν καὶ ἀναπαιστικόν· καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται δυαδικὴ τετράσημος, ὅτι ὁ δάκτυλος καὶ ὁ ἀνάπαιστος τετράσημοί εἰσιν, ἤγουν τετράχρονοι. Κληθεῖη δ' ἂν καὶ ὀκτάσημος, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ ἀναπαιστικά. Ἐπιπλέεται δὲ ἀλλήλοις αἰεὶ τὸν τρόπον τοῦτον· ἔστω στίχος ὅλος δακτυλικός, (Od. ι. 39.)

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

τούτου τοίνυν πρώτην ἀφελὼν συλλαβὴν, τὸ λειπόμενον γίνεται ἀναπαιστικόν· καὶ αὐτὸ πάλιν, ἐὰν τὰς ἐξῆς ἀφελῆς βραχείας δύο συλλαβὰς, γίνεται δακτυλικόν.

ι) Aeschylus apud Strabonem XIII. p. 916. = 884. τούτου τριμέτρου ἀκατακλήκτου ed. Oxon. Macrobius V. 20. τρίμετρον καταληκτικόν.

κ) τρίμετρον Fl. B. Pau-

Θέν με φέρων ἄνεμος Κικόνεοσι πέλασσε.

ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἐὰν προσθῶ δύο βραχείας, ἀναπαι-
στικὸν τὸ εἶδος γίνεται

Ὅτε Ἰλιόθεν.

Τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ ἀναπαιστικὸν, πλὴν
ὅτι τὰς δύο βραχείας κατὰ τὴν ἀρχὴν ὑφαιρεῖται, ἢ προσ-
λαμβάνει μίαν μακράν. Δεῖ οὖν σε, ὅταν λαμβάνῃς δυα-
δικὴν τετράσημον, ἐὰν μὲν μακράν εὐρίσκης, μίαν ἀφαι-
ρεῖν· ἐὰν δὲ βραχείας δύο, μίαν προστιθέναι μακράν·
καὶ οὕτω σοὶ τὸ μὲν δακτυλικὸν γίνεται ἀναπαιστικὸν,
τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν δακτυλικόν. Ἐὰν μέντοι ὁ ἠρωϊκὸς
στίχος καὶ σπονδεῖον ἔχη συγκαταμειγμένον, πάλιν τὸ
ὅμοιον συμβαίνει· ἐν γὰρ ταῖς ἀρμοζούσαις προσθέσει
τε καὶ ἀφαιρέσει, τὸ εἶδος εἰς ἀναπαιστικὸν εἶδος ὑγιὲς
ἀλλάσσεται, ὡς ἐπὶ τοῦδε, (Π. η. 1.)

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἐκτωρ.

ὑγιὲς ἐποίησα ἀναπαιστικὸν, προσθεῖς βραχείας δύο,

Ὅ δὲ ὡς εἰπὼν πυλέων·

διὰ τι δὲ ἐν ταῖς πρώταις ἐπιπλοκαῖς κατὰ μίαν ἀφαι-
ροῦμεν ἢ προστίθμεν, ἐν δὲ τούτοις ἔσθ' ὅτε κατὰ δύο;
μάλιστα μὲν, ἐπεὶ ἐκεῖνα ἐξ ἀπλῶν δύο σύγκειται συλλα-
βῶν, ταῦτα δὲ ἐκ τριῶν· καὶ ὡσπερ ἐν τῷ περὶ καταλήξεως
διεσήμαινε, τὸ καταληκτικὸν καὶ ὑπερκαταληκτικόν· κατα- P.85
ληκτικὸν μὲν, τὸ καταλήγον εἰς δισυλλαβίαν· ὑπερκατα-
ληκτικὸν δὲ, τὸ καταλήγον εἰς μονοσυλλαβίαν· οὕτω κἀν-
ταῦθα οὐ κατὰ μίαν μόνον, ἀλλ' ἐνιότε καὶ κατὰ δύο.
Ἐτι δὲ κἀκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λό- G.165
γῳ, ταῦτα δὲ ἐν διπλασίῳ· πρὸς οὖν τὴν μίαν μακράν,
τὰς δύο δεῖ ἀφαιρεῖν, ἢ προστιθέναι βραχείας, ἵνα ἐν
ἴσῳ ὁ λόγος διατηρηθῇ. Ἡ δὲ τρίτη ἐπιπλοκὴ, καλεῖ-
ται μὲν τετραδική, ἐπειδὴ τέσσαρα εἶδη ἐξ αὐτῆς ἐπιπλέ-
κεται, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικόν, καὶ ἰωνικὰ δύο. Ἐξά-
σημος δὲ, ὅτι ἕκαστος τούτων ἐξάχρονός ἐστιν. Ἐπι-
πλέκεται δὲ ἐξ ἀλλήλων τούτων τὸν τρόπον· τίθημι μέ-
τρον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος,

Βλαστῆ δ' ἐπὶ γῆς δένδριον παντοῖα φύοντα.

τούτο ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκ-

HEPHAESTION.

M

τον· ἀφαιρῶ αὐτοῦ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπό-
μενον γίνεται χοριαμβικόν,

στεῖ δ' ἐπὶ γῆς.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται
ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος,

ἐπὶ γῆς δέν.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπόμενόν ἐστὶν ἀντι-
σπαστικόν,

πὶ γῆς δένδρε.

εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρ-
χαῖον τὸ ἀπὸ μείζονος,

γῆς δένδρεα.

οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ
ἐν ταῖς προσθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σώζονται ἐπιπλοκαί· τὸ
χάριεν δὲ τῆς παρατηρήσεώς ἐστι τοιοῦτον· ἐν μὲν ταῖς
ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικόν, εἴτα ἀπ'
ἐλάσσονος, εἴτα ἀντισπαστικόν, εἴτα πάλιν τὸ ἀπὸ μεί-
ζονος· ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικόν, εἴτα
πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, εἴτα τὸ χοριαμβικόν, εἴτα πάλιν
τὸ ἀπὸ μείζονος.

Τοῦ μὲν ἥρωϊκοῦ μέτροσϋ σχήματά εἰσι τριάκοντα
δύο. ὄλων γὰρ ὄντων δακτύλων, ἐν σχῆμα γίνεται, καὶ
ὄλων σπονδείων, ἐν· δάκτυλος δὲ μετὰ σπονδείων, ε.
σπονδεῖος δ' αὖ μετὰ δακτύλων, ε. δύο δὲ σπονδεῖοι με-
τὰ τριῶν δακτύλων, ι. καὶ δύο δάκτυλοι μετὰ τριῶν σπον-
δείων, ι. καὶ ἐστὶν ἡ μέθοδος οὕτως· ἐκάστη τῶν ε χω-
ρῶν, δύο δέχεται πόδας, δάκτυλόν τε καὶ σπονδεῖον. κα-
ταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα β. β. β. β. β. καὶ
πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δις δύο,
ποιῶ τέσσαρας· εἴτα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ β γεγονότα,
ἤγουν τὰ τέσσαρα, ἐπὶ τὴν τρίτην, τοῦτ' ἐστὶ τὰ δύο
δις τέσσαρα λέγων, καὶ ποιῶ, η. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ,
ἤγουν τὰ δύο, καὶ γίνονται ις. δις γὰρ τὰ ὀκὼ, ις. καὶ
G.166 ταῦτα ἐπὶ τὴν ε, καὶ γίνονται λβ. δις γὰρ ις, τριάκοντα
δύο. ἔλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸν ἰαμβικόν· ἡ πρώτη χώρα δέ-
χεται πόδας ε, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, δάκτυλον,

σπονδεῖον. ἢ δευτέρα τρεῖς, ἰαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον· ἢ τρίτη πέντε, ὁμοίως τῇ πρώτῃ· ἢ τετάρτη τρεῖς, ὁμοίως τῇ δευτέρᾳ. ἢ πέμπτη, πέντε· καὶ ἐκτίθημι οὕτως ε, γ, ε, γ, ε. τῇ ὁμοίᾳ οὖν χρώμεθα μεθόδῳ. πολλαπλασιάζω τὴν α, ἐπὶ τὴν β. πεντάκις τὰ γ, ιε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν γ. πεντάκις ιε, γίνονται οε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ. τρις οε, σκε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε. πεντάκις τὰ σκε, αρκε. ὥστε εἶναι τὰ τρίμετρον ἰαμβικῶν σχήματα, αρκε. Διὰ τὸ οὖν τὴν ἕκτην χώραν οὐ μετροῦμεν; ὅτι πάντως ἐστὶν ἰαμβος. κὰν γὰρ πυρρίχιος ἦ, τῷ ἀδιάφορον εἶναι τὴν ἰσχύτην, ἰαμβός ἐστιν. Ὁ αὐτὸς οὖν ἀεὶ σχῆμα ἕτερον οὐ ποιεῖ· καὶ ἐπὶ τοῦ ἠρωϊκοῦ δὲ ὁμοίως.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ε΄.

G.167

Π Ε Ρ Ι Ι Α Μ Β Ι Κ Ο Υ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον, κατὰ μὲν τὸ περιφανέστατον αὐτοῦ μεχρὶ τοῦ τρίμετρον πρόεισι· κατὰ δὲ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὗροις κόμμα, καὶ μεχρὶ τοῦ πενταμέτρον παραύξεται. Λέγεται δὲ κατὰ μὲν περιττὰς χώρας τοὺς πέντε τούτους πόδας, ἰαμβον, χορεῖον, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· εἰς δὲ τὰς ἀρτίους, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, ἰαμβόν φημι, καὶ χορεῖον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὴν ἕκτην χώραν, ἰαμβον μόνον, ἢ πυρρίχιον. Τρίμετρον δὲ ἔφαμεν, τὸ ἕξ ἔχον πόδας, ἢ χώρας· καθὸ κατὰ διποδῖαν βαινοῖτο τὸ τοιοῦτον μέτρον. Ὑφίσταν- P.68
ται δὲ ἀπὸ τούτου τοῦ μέτρον κατὰ ἀφαιρέσιν τε καὶ πρόσθεσιν μονόμετρά τε καὶ δίμετρα, καὶ τετράμετρα, καὶ πεντάμετρα. Ἀποθέσεις δὲ αὐτῶν αἴπερ καὶ πάντων· καὶ γὰρ ἃ μὲν αὐτῶν ἐστὶν ἀκατάληκτα, ἃ δὲ ὑπερκατάληκτα, ἃ δὲ καταληκτικά, ἃ δὲ βραχυκατάληκτα.

Μονόμετρον μὲν οὖν ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον τοῦτο,

Φιῦ φιῦ.

λείπει γὰρ ὄλος πούς πρὸς τὸ μονόμετρον ἀπαρτίσαι.
Ἀκαταληκτὸν δὲ τοῦτο,

φεῦ φεῦ. ἰώ,

καταληκτικὸν δὲ τοῦτο,

ἄραρεν·

εἰς συλλαβὴν γὰρ ἡ τελευταία χώρα λήγει. Ὑπερκατά-
ληκτον δὲ τοῦτο,

πάτερ Λυκάμβα.

ἡ γὰρ διποδία νῦν μιᾷ πλεονάζει συλλαβῇ. Δίμετρον δὲ
βραχυκατάληκτον μὲν τοῦτο,

ἦλιε θοαῖς ἔπποις.

λείπει γὰρ ὄλος πούς εἰς ἀπάρτισιν τῆς διποδίας. Ἀκα-
τάληκτον δὲ ὡς τοῦτο,

ἐρῶ τε δῆτα κοῦκ ἐρῶ,
καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

καταληκτικὸν δὲ ὡς τοῦτο,

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι.

G.168 μιᾷ γὰρ συλλαβῇ λείπει πρὸς τὸ διποδίαν ἀπαρτίσαι.
Ὑπερκατάληκτον δὲ ὡς τόδε,

ἴσπειρεν αὐτὸς καὶ πέτρας δῆ.

μιᾷ γὰρ πλεονάζει τῆς διποδίας.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω,

λείπει γὰρ ὄλω ποδί. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

ἦκω φέρων σοὶ τῆς ἐρήμου καρδίας.

καταληκτικὸν δὲ, ὡς τὸ,

ὄγμος κικοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ.

ὕπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς.

Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν ὡς τοῦτο,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σάς.

λείπει γὰρ ὄλω ποδί πρὸς τετράμετρον. Ἀκατάληκτον δὲ,
ὡς τόδε,

δέξαι με κωμίζοντα, δέξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι.

πλήρεις γὰρ ἔχει τὰς δὲ διποδίας. Καταληκτικὸν δὲ, ὡς
τόδε,

εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρπεινα,
λείπει γὰρ μιᾶ συλλαβῇ πρὸς τετράμετρον. Ὑπερκατά-
ληκτον δὲ, ὡς τόδε,

1 οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτιαν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν.
πεντάμετρον δὲ βραχυκαταληκτὸν μὲν τόδε,

πάτερ Λυκάμβη ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὺς παρήειρε.
ἀκατάληκτον δὲ,

πάτερ Λυκάμβη ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὺς παρήειρε
φρένας.

καταληκτικὸν δὲ τόδε,

πάτερ Λυκάμβη ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὺς φρένας σ'
ἄφειλεν.

Ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὅπου καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατά-
ληκτον σπανιώτατόν ἐστι, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὸν ἴαμ-
βον ἐπὶ πλεόντων λβ χρόνων ἀνέρχεσθαι.

Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἰαμβικόν, καλούμενον *χωλιαμ-G.169*
βικόν, ὃ τοῦ ὀρθοῦ τούτω διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν
τὴν τελευταίαν βᾶσιν ἰάμβω ἢ πυθόριχῳ ἀπαρτίζει, καὶ
ἀδιαφορεῖ κατὰ τὸν παραλήγοντα πάντας δεχόμενον τοὺς
εἰς ἴαμβον συντελοῦντας πόδας, μηδὲν μικρολογούμενον
περὶ τὴν τῶν συλλαβῶν ποσότητα· τὸ δὲ *χωλόν* τὴν μὲν
κατακλιδα, ἥτοι τὴν βᾶσιν, σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ, ἢ
τροχαϊκὴν πάντως, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλ-
λαβῆς· τὸν δὲ παραλήγοντα πόδα οὐ μόνον δισύλλαβον,
ἀλλὰ καὶ ἴαμβον πάντως, ἢ σπονδειῶν· ἴαμβον μὲν ὡς P.87
τόδε,

ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἄλλ' ἦκω.

σπονδειῶν δὲ ὡς τοῦτο,

ἐπ' ἄκρον ἔλκων ὥσπερ ἄλλ᾽ ἄντα ψύχων.

καὶ περὶ ἰαμβικοῦ τὸσαῦτα.

1) Laborat versus: nam in quarto loco spondeus subsistere non potest. An legendum τὴν φάτιαν πεφυρμένην. Sic PAUWIIUS, quo sensu ipse vi-
derit. Φάτιαν haud dubie corrupta est vox, quam quidem in praesenti corrigere nequeo.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἐστὶ μὲν ἐξάμετρον· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται τραγικόν τε καὶ κωμικόν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πόλλοι ἐχρήσαντο. δέχεται δὲ τοῦτο, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας ε, δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἰαμβον. ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ καὶ τετάρτῃ, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τοῦτ' ἐστὶν ἀνάπαιστον, χορεῖον, καὶ ἰαμβον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, ἰαμβον ἢ πυρρόριον· δεῖ γὰρ αὐτὴν εἶναι πάντως δισύλλαβον· καὶ τὴν μὲν πρὸ τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον. Τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἰαμβικοῦ μέρος καλεῖται καθαρὸν τε καὶ τρίμετρον· τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο· δέχεται δὲ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βάσει, ἰαμβον καὶ σπονδεῖον, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ καὶ τετάρτῃ ἰαμβον μόνον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἰαμβον ἢ πυρρόριον. Ἐκλήθη δὲ ἰαμβος, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον παρονομάζεται ἰαμβικόν, ἐπεὶ περ οἱ ὑβρίζειν καὶ λουδορεῖν τινὰς βουλόμενοι, τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ. G.169^m ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, ὅπερ ἐστὶ

m) Vide Aristotelem in Poet. sect. 7 et ibi Tyrwhittum, quem etiam adi ad sect. 37. Eustathius ad Od. A. p. 1684. = 435, 4. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλῶν προσώπων ὑπαμένων βρόχους ἐπὶ λύπαις, ἔπαθον οὕτω κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν καὶ οἱ Λυκαμβίδαι ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι, μὴ φέροντες (lege αἱ Λυκαμβίδες — φέρονται) τὴν ἐπιφορὰν τῶν κείνου σκωμμάτων· ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ δεινὸς ὑβρίζειν. Ὄθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφρων,

τὸ, Ἀρχιλόχον πεπάτηκας, ὡς εἴ τις εἶπη σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ κακὴν ἄκανθαν. Καὶ κόρη δὲ τις φασὶν Ἰάμβη αἰσχροῦς ὑβρισθεῖσα κατέλυσε τὸν βῖον ἀγχόνῃ, διὸ καὶ ὁ παρωνομασμένος αὐτῇ ἰαμβος ἐκ βραχείας ὦν καὶ μακρᾶς, αἰνιττεται ὡς καὶ ἀλλαγῶν ἐρρέθη, τὸ καὶ τὴν ὑβριν, ἧς εἶδος καὶ τὸ σκώπτειν, ἀπὸ τινος βραχέος αἰτίου ἀρχομένην, εἰς κακὸν μέγα καταλήγειν, ζήλω τῆς Ὀμηρικῆς ἔριδος, ἢ ὀλίγη τὰ πρῶτα κορυσσομένη, τέλος ὑψοῦται ὅπου φησὶν ὁ ποιη-

καὶ πικρίας ἀνάμεσα ῥήματα λέγειν· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης οὕτω καλουμένης κόρης, ἣτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνη κατέλυσε τὸν βίον, ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόγου ποιήμασι. Καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸν ἱαμβὸν ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὑβριν ἐκ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας εἰς μέγα λήγειν κάκον. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγομένῳ Ὅμηρος ὁ σοφώτατος, (II. δ. 442.)

ἦτ' ὀλίγη μὲν, (λέγων,) πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βάλει.

Πόδες οὖν τοῦ ἱαμβικοῦ ἔξ· ἱαμβος, χορεῖος, σπονδεῖος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυρρόριχος. μετρεῖται δὲ τὸ ἱαμβικὸν κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρον λέγεται· εἰ γὰρ καὶ ἐξάμετρον ἔφημεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἀπλῶς εἰπομιν, ἀντὶ τοῦ ἐξάποδον.

Τοῦ δὲ ἱαμβικοῦ μέτρον χαρακτηῖρές εἰσι τέσσαρες, τραγικός, κωμικός, σατυρικός, καὶ οὕτω πῶς ἰδίως λεγόμενος ἱαμβικός. Καὶ ἐστὶ τραγικοῦ μὲν ἴδιον, τὸ ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἐκ σπονδειῶν καὶ ἱάμβων συγκεῖσθαι, σπανίως δὲ καὶ ἓνα τρισύλλαβον ἐπιδέχεσθαι, οἷον, (Euripid. Bacch. 1.)

ἦκω Διὸς παῖς τήνδε Θαβαλαν χθόνα
Λιόνυσος, ὃν τίκει πόθ' ἢ Κάδμου κόρη.

κωμικοῦ δὲ ἴδιον, τὸ καὶ ἐκ τρισυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεῖσθαι, οἷον, (Aristoph. Ran. 101.)

καὶ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν δμόσαι καθ' ἱερῶν.

ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἥγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους μὴ κατακόρως, οἷον,

τής. Ὅτι δὲ σκωπτόλης τὰ πρῶτα ὁ ἱαμβος, δηλοῖ καὶ ὁ πικρὸς Ἰππώναξ, χωλιαμποῦων ἀκράχολα. Ὅτι δὲ καὶ ἱλαροὶ τινες ἤδοντο ἱαμβοὶ δηλοῖ ὁ ἱστορήσας ὡς Δημήτηρ λυπουμένη ἐπὶ ἤρπαγμένη τῇ κόρη, παρέξενώθη Κελέω καὶ τῇ γυναικὶ Μετανείῳ ἐν τῇ Ἀττικῇ· Θερίπαινα δὲ αὐτῶν Ἰάμβη παρεμυθεῖτο αὐτὴν ἀρχομένη τοιοῦτω μέτρῳ. Vide et Strabonem IX. p. 422. A. = 611, 20. ed. Oxon.

- G.171 ⁿ ἦδ' ἄγκος ὑψικρημον ὄρεισι περιδρομον.
 ἴδιον δὲ λαμβικοῦ, τὸ δισυλλάβους μόνους ἐπιδέχεσθαι
 πόδας, καὶ μάλιστα ἴαμβον, οἶον,
 πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τῷδε.

G.172

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ζ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ.

- Τὸ μὲν ἀνακρεόντειον οἱ ἀρχαῖοι τὸ δίμετρον ἰαμβικόν φασιν, τὸ καὶ ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ ὀκτασύλλαβόν ἐστιν, ἐπιδεχόμενον, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ τρίτην χώραν, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὡς ἔδος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἴαμβον μόνον· κατὰ δὲ τὴν τετάρτην ἴαμβον ἢ πυρρόχιον, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς.
- P. 88 Οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἰς τε κῶλα ἕξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἕξ κῶλά φασιν^ο οἴκους, τὰ δὲ δύο κουκούλιον· καὶ ἐπιδέχονται οἱ μὲν οἴκοι ἀνάπαιστον καὶ δύο ἴαμβους, καὶ περιττὴν συλλαβὴν· οἶον,
 ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥῆθρον.

καὶ,

ἀπὸ τῆς φιλῆς ἐρίμου.

τὸ δὲ τούτων κουκούλιον σύγκειται ἔκ τε τοῦ ἐλάσσονος τῶν δισυλλάβων ποδῶν, τουτέστι τοῦ πυρρόχιου, καὶ ἐκ τοῦ μείζονος, ἦτοι τοῦ σπονδείου· καὶ ἔχει ἐν μὲν ταῖς

n) Est versus Euripidis Bacch. 1051. ubi quidem legitur, ἦν δ' ἄγκος ἀμφικρημον ὑδασι διάβροχον. Hoc me olim docuit Porsonus.

o) Οἶκος. Hymni genus, in Dei vel Sancti alicuius laudem, ita constructum, ut quasi, *Compagem Aedificium, fabricamque* virtutum eius et gloriae videatur componere: et

ideo *κοντακίω* opponitur, ut eo amplius et diffusius. Italicorum quoque poemata habent *Stanze*, id est *Domus* sive *Habitacula*. Ita *Goarus* apud *Du Cangium* in *Glossario* ubi plura. Idem etiam in v. *κουκούλιον* Nostro utitur, et comparat Anonymum Mstum *περὶ μέτρων*, vix tamen dignum qui a nobis iterum describatur.

περιτταῖς χώραις τὸν ἐλάσσονα· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις τὸν
μείζονα· οἶον,

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας
ἀγίων περιιδάμου ρ κόσμου ἅτων,

καὶ,

Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε.

Τινὲς δὲ συντάττουσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον ἐξ ἑνὸς τῶν τε-
τρασυλλάβων ποδῶν τὴν συστροφὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ
ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃν καὶ
ἀνακλόμενον φασί, ἐπιδεχόμενον δὲ τομὴν ἐφθημιμερῆ,
τουτέστι μετὰ τὰς τρεῖς τοῦ δευτέρου ποδὸς περαινομένην
τὴν τομὴν εἰς μέρος λόγου· οἶον,

ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἦβη.

Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἄρχεται ὁ τοιοῦτος στί-
χος, εἴτα ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, διὰ τὸ ἀδιά-
φορον τῆς τελευταίας, καθὰ τῷ ἀγίῳ Σωφρονίῳ καὶ
ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ· οἶον,

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

Καὶ οὕτω μὲν ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων· εἰ δὲ βούλει ἐκ
δισυλλάβων ἐξ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τροχαίου· ἐν δὲ
τῇ δευτέρᾳ, λάμβου· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πυρόρχιου· ἐν δὲ
τῇ τετάρτῃ, σπονδείου· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πάλιν πυρόρ-
χιου· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τροχαίου, ἢ σπονδείου, διὰ τὴν
ἀδιάφορον.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Η.

G.174

Π Ε Ρ Ι Τ Ρ Ο Χ Α Ι Κ Ο Υ.

Ἔστι δὲ τὸ τροχαϊκὸν ὡσαύτως, κατὰ τε τὰς τῶν
ποδῶν παρανξήσεις, καὶ τὰς τομὰς, καὶ ἔτι τὰς ἀποθέ-
σεις· βαίνεται δὲ παραπλησίως ἐκείνοις κατὰ διποδίαν.
Ἐπισημώτατα δ' αὐτοῦ, τό τε δίμετρον καταληκτικὸν, καὶ

p) κόσμον ἀεὶ ὢν Ms. Barocc.

ἔτι τὸ τρίμετρον καταληκτικόν, ὅτινες καὶ ἀκέφαλον ἱαμβον καλοῦσιν, ὅτι μιᾷ συλλαβῇ λείπει κατ' ἀρχὰς ἱαμβικὸν τρίμετρον εἶναι· καὶ ἔτι τὸ τετράμετρον.

Μονόμετρον μὲν οὖν τροχαϊκὸν βραχυκατάληκτον, ὡς τοῦτο,

Ζεὺς με.

ἀκατάληκτον,

κάρφεται γάρ.

καταληκτικόν,

Ζεῦ πάτερ.

ὑπερκατάληκτον,

ἔρχεται πολὺς.

Δίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

κάρφεται γάρ ἤδη,

ὁ καὶ ἰθυφαλλικόν. ἀκατάληκτον δὲ,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὄρατε.

καταληκτικόν δὲ,

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων.

ὁ καὶ Εὐριπίδειον. ὑπερκατάληκτον δὲ,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὄρατε νῦν.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν, ὡς τοῦτο,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὄρατε πτωχόν.

ἀκατάληκτον δὲ,

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων θούριος Ἄρης.

καταληκτικόν δὲ, ὁ καὶ ἱαμβον ἀκέφαλον ἔφαμεν καλεῖσθαι,

Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν οὐκ ἔδαισάμην.

ὑπερκατάληκτον δὲ,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον ἢ διατμήξας.

Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὄρατε πτωχόν ὄνθ' ἐν' ἡμῶν.

G.175 ἀκατάληκτον δὲ,

κλῦθί μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

καταληκτικόν δὲ,

η) Erat διανήξας, et sic mox.

Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροῖζεται στράτος.

ἰπερκατάληκτον δέ,

κλῦθι μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε νῦν κούρα.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς δέ.

ἀκατάληκτον δέ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τῷ τέλει τοῦ Χίου. Καταληκτικὸν δέ, τὸ αὐτὸ πάλιν λείποντος τοῦ δὲ τοῦ συνδέσμου,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου.

ἰπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ ἰαμβικῷ.

Ἔστι δὲ καὶ χωλὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, ὃ τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὡς τόδε,

μὴ προτίμα δῆτ' ἐμὲ χρῆ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

Χωλὸν δὲ λέγει, ὅτι τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκὰ, ταῦτα γὰρ φιλεῖ τὴν κατακλειδα, ἢ χορεῖον, ἢ τροχαῖον φέρειν· τροχαῖον,

Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροῖζεται στράτος.

χορεῖον,

τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Θ .

G.176

Π Ε Ρ Ι Δ Α Κ Τ Υ Λ Ι Κ Ο Υ .

Τὸ δακτυλικὸν, βαίνεται μὲν κατὰ μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ. Ἐχει δὲ διαφορὰς τρεῖς· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ αἰολικὸν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται ἀδιαφόρως δάκτυλον καὶ σπονδεῖον· ὑφίστησι δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν δίμετρά τε καὶ τρίμετρα· μονόμετρα δὲ οὐκ ἔχει, τῷ μὴ βαινέσθαι κατὰ διποδίαν· συνέμπτωσιν γὰρ ἂν ἐποίει τῶν τοιούτων μέτρων πρὸς τε τὰ τροχαϊκὰ καὶ ἰαμβικά. Ἐχει δὲ ἀποθέσεις τρεῖς, καταληκτικὸν

εἰς τε συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτον.
Καὶ δίμετρον μὲν ἀκατάληκτον, τὸ,

Ἑμῶν μὲν θεοί.

Τρίμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ πεν-
θημιμερὲς καλεῖται, καὶ Ἀρχιλόχειον, τὸ,

Ἐν δὲ Βατουσιᾶδος.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὡς τὸ, (Π. α. 2.)

οὐλομένην ἢ μύρι',

ἀκατάληκτον δὲ τὸ,

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι.

Τετράμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ
ἐφθημιμερὲς, ὃ Ἀλκιμῶν κέχρηται,

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἄπας.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καὶ Ἀρχιλόχειον,

φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

ἀκατάληκτον δὲ, τὸ Ἀρχιλόχειον, ὃ καὶ δίμοιρον ἔπος
λέγεται,

οὐκέθ' ὁμως θάλλεις ἄπαλόν χροῖα.

Πεντάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, (Π. β. 441.)

ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθουσεν ἄναξ ἀνδρῶν.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμιμίον,

χαῖρε ἄναξ ἐτέρε ζαθέας μίκαρ ἦβας.

ἀκατάληκτον δὲ, (Π. β. 2.)

εὐδὸν παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος.

Ἐξάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν ἐκ τῶν

Ἑλληνικῶν οὐκ ἔχομεν· εἶπου δέ τις ἐντύχοι, ἐστὶ τὸ μᾶ

G.111 συλλαβῆ περιττεῦον τοῦ πενταμέτρου ἀκαταλήκτου. Κα-

P.90 καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, πάντα τὰ Ἑλληνικὰ ἔπη.

Ἀκατάληκτον δὲ σπάνιον ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ, (Od. ι. 347.)

Κύκλωψ, τῆ, πτε οἶνον, ἐπὶ φύγες ἀνδρόμεα κρέα.

Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ Αἰολικὸν, κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώ-

ρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τοὺς τε δακτύ-

λους καὶ σπονδεῖους, ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς ἀποθέσεις·

r) Sic Mss. προθέσεις Edd. omisimus: Mera enim est ipsi-
Caeterum huius Scholii reliqua us Hephaestionis repetitio.

τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἓνα τῶν δυσλλάβων ἀδιάφορον. Ὅτε μὲν οὖν ἐστὶν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικόν, εἰς δυσύλλαβον μὲν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δὲ, ἀδιάφορον. Ὑφίστανται δὲ καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἀφαιρέσεις δίμετρά τε καὶ τρίμετρα, καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα· μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει· καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν, καὶ εἰς δυσύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ Ἡρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν· ἐξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται, καὶ κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται. Κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας ἐπιδέχεται δάκτυλον, καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορον, ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον· καθαρὸς μὲντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένους. Καθαροὶ δὲ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ, (Od. α. 2.)

πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ἀπηρτισται γὰρ εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη, καὶ ἡ ἐξῆς ἀρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε. Ἀμφίμακρον δὲ, ὡς ἐν τῷ (Π. γ. 164.)

οὐ τί μοι αἰτή ἔσοι, θεοὶ νύ μοι αἴτιοί εἰσι.

καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἐν τε τῇ ΜΟΙ συλλαβῇ δύο, καὶ ἐν τῇ αἰτή· ἀπηρτισμένον γὰρ εἰσὶν εἰς P. 91 μέρος λόγου, καὶ τὰς ἐξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας. ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρον ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπεὶ περὶ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τὰς τῶν Ἡρώων πράξεις διεξιὼν, τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ. Χρῆ δὲ γινώσκων ὅτι ὁ παλιμβάκχειος εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν θεραπεύεται, τοῦτ' ἐστίν, ἵνα ἡ (1.178

αὕτη ἢ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ παλιμβακχείου εἰς μέρος λόγου, καὶ ἡ ἐξῆς ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος· οἶον,

πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπεισε.

ὁ δὲ ἀμφίμακρος κατὰ τὴν τρίτην, λήγουσαν καὶ ταύτην ὁμοίως εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχουσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἶον,

οὐ τι μοι αἰτιή ἐσσι, θεοί νυ μοι αἴτιοι εἰσι.

ἔπη δὲ λέγονται κυρίως οἱ τοῦ ἠρωϊκοῦ τούτου μέτρου καὶ ἰξαμέτρου στίχοι.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΩΝ ΗΡΩΙΚΟΥ.

Διαφοραὶ δὲ τῶν ἠρωϊκῶν στίχων εἰσὶν ἑπτὰ· κατενόπλιον, περιοδικὸν, βουκολικὸν, σαπφικὸν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, καὶ πολιτικόν. Κατενόπλιον μὲν οὖν ἐστὶ τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἓνα σπονδεῖον, οἶον, (II. α. 357.)

ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Περιοδικὸν δὲ ἐστὶ, τὸ ἔχον ἓνα δάκτυλον, καὶ ἓνα σπονδεῖον, οἶον,

οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἄχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Βουκολικὸν δὲ τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἶον, (II. κ. 475.)

ἔξ ἐπιδηφριάδος πυμάτους ἱμῶσι δέδεντο.

Σαπφικὸν δὲ ἐστὶ τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου, καὶ λήγον εἰς σπονδεῖον, (II. β. 1.)

ἄλλοι μὲν ὅτι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἵπποκορυσταί.

Ἐπόρρυθμον δὲ ἐστὶ, τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἶον, (II. α. 214.)

ἢ ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

ε) Eustathius ad II. I. p. 740 init. = 635, 32. Ἐπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, Αἰθωνας δὲ λέβητας ἑξήκοσι, δώδεκα δ' ἵππους. Τούτων δὲ τῶν στίχων ἑκατέρου ἢ εἰς ἀνὰ δύο ἐννοίαις τομῆ, οὐ παντὸς μετρικῶς ἔχειν δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, οἱ φασιν ὅτι τὸ μέτρον χαίρει

Τέλειον δέ ἐστι τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, οἶον,
(Π. χ. 59.)

πρὸς δ' ἔμε τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε.

G.179

Πολιτικὸν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου πεποη-
μένον, οἶον, (Π. λ. 679.)

Ἐπους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα.

ὅπερ ταυτὸν ἐστι τῶ ἰ λογοιδεῖ.

μὲν συνδεσμεῖσθαι τοὺς πό-
δας ἀλλήλοις, ὡς κατὰ μηδὲν
εἰς μέρος ἀπαρτίζειν λόγου,
οἶον, Ἐπιόθεν με φέρων ἀνε-
μος Κικόνεσσι πέλασσε. Πα-
ραιτεῖται δὲ ὡσπερ τὸ κατὰ
πόδα τέμνεσθαι, οἶον, Ὑβριος
εἴνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο,
πεῖθεο δ' ἡμῖν. Ἐνθα καθ'
ἕνα ἕκαστον πόδα καὶ μέρος
λόγου ἀπαρτίζεται. Οὕτω καὶ
τὴν δίχα τομὴν, ἤγουν τὴν
εἰς δύο ἐννοίαν, ὡς τὸ, Ἐνθ'
οὐτ' Ἰδομένευσ τλῆ μίμνειν,
οὐτ' Ἀγαμέμνων. Οὕτω δὲ
καὶ τὴν τριχῆ καὶ ἐπὶ πλείον
διαίρεσιν. Ῥυθμικὰ γὰρ φρασι-
ταῦτα, ἢ μετρικὰ. Οὐκοῦν
καὶ τὰ ῥηθέντα δύο ἔπη ῥυθ-
μικώτερον διάκεινται.

1) De differentis et affectio-
nibus versuum heroicorum plu-
ra vide infra p. 181 sqq. In-
terim non inopportunum opi-
nor sequentia ex Eustathio ad
Od. Φ. p. 1899. = 746, 9.
excerptare. Τὸ δ' ἐν Μεσ-
σήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν. ὅς
δὴ στίχος καὶ ἐπαινεῖται ὡς
ὀλοσπόνδειος, καὶ τῶ στασίμῳ
τοῦ μέτρον ἑξομοιούμενος τῆ
στάσει τῶν συναντῶντων ἀλ-

λήλοις κατὰ φιλίαν. Ὡσπερ αὖ
πάλιν ἐπαινετοὶ ἐτέρωθι κατ'
ἄλλον τρόπον οἱ ὀλοδάκτυλοι.
Ὅποῖον καὶ τὸ, Κεῖτο μέγας
μεγαλωστὶ, λελασμένος ἵππο-
συνάων. — Ὅτι δὲ τὸν ἕκ
πέντε δακτύλων συγκείμενον
στίχον καὶ ἕκτον σπονδαίου ἢ
τροχαίου πηδητικὸν μάλιστα
οἶδασιν οἱ παλαιοὶ, ὁ τεχνικὸς
παραδίδωσιν. Ἐνθα σημειω-
τέον τὸ μάλιστα δοκοῦν πρὸς
διαστολὴν ἐτέρου εἰρησθαι
πηδητικῶ ἔπους. Εἴη δ' ἄν
τοιούτον, ὁ κατ' ἐνόπλιον ῥυθ-
μὸν πεποδισμένος στίχος, ὃ
μέννηται καὶ ὁ κωμικὸς. (Ari-
stophan. Nub. 651.) Ὅποῖος
κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μετὰ
δύο δακτύλους ἔχων σπονδαῖον
κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν· οἶον,
Ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ'
ἐκλεπε πότνια μήτηρ. Λέγοιτο
δ' ἄν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ
τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦ-
τον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμέ-
νοις μετὰ συντονίας· ἐπὶ πλείον
δὲ, τοῖς μεθ' ὀπλων σεμνῶς
πηδῶσι, καὶ κοῦφα πυθόχι-
ζουσι. Cf. etiam II. B. p. 282.
med. = 213, 48. A. p. 836,
15. = 770, 32. Od. X. pag.
1923, 48. = 780, 32.

G.180

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν, κατὰ διποδίαν μὲν βαίνεται, κατὰ πᾶσαν δὲ χώραν δέχεται ἀδιαφόρως σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκλεισματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. Ἔχει δὲ καὶ ἀποθέσεις ἕξ· βραχυκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δυσύλλαβον, ἀκατάληκτον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ὑπερκατάληκτον εἰς δυσύλλαβον. Δίμετρον μὲν καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἢ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται, τὸ,

πότε δ' Ἀρτεμὶς οὐκ ἐχόρευσε.
καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισιν.

τούτῳ δὲ καὶ Κρατῖνος καὶ Ἀρχίλοχος ἐχρήσαντο. Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον Σιμμίειον, τὸ,

Ἰστία ἀγνὰ ἀπ' εὐξείνων μέσα τοίχων.

Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον, ᾧ καὶ Ἀριστόξενος καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Κρατῖνος ἐχρήσαντο, τὸ,

ὄτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθουν, καὶ σφροσύνη τε νόμιστο.

P.92 ἀναπαιστικὸν δὲ τετράμετρον, τὸ διὰ προκλεισματικῆς ἐκλύσεως, τῶν ἀναπαιστων γινόμενον, ἔστι τὸ Ἀριστοφάνους, τὸ,

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέοντο βροτῶν.

Ἔστι δὲ καὶ λογαοιδικὸν ἀναπαιστικὸν, ὅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις τοὺς αὐτοὺς ἐπιδέχεται πόδας τῷ ἀναπαιστικῷ καθαρῷ, ἐν δὲ τῷ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον τοῦτ' ἔστιν, ἢ βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν. Ἔστι δὲ ἐπισημότερον αὐτοῦ, τὸ καλούμενον Ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, ἢ σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον· τοὺς δὲ ἐφεξῆς πάντας, ἀναπαιστους· οἷον,

Ἄγέτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' αἰδεῖν·

Νύμφα σὺ μὲν Ἀστειρίαν ὑφ' ἄμαξαν ἦδη.

ἢ Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ ἢ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

ἐν τοῖς διὰ μέσου μέντοι ἀναπαιστοῖς ὁ Ἀλκμάν καὶ σπονδεῖους παραλαμβάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΕΠΩΝ ΧΩΛΩΝ.

Γίνονται τὰ ἔπη * χωλὰ, ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατ' ἔνδειαν. Ἐκατέρου δὲ τούτων διαιρουμένου κατὰ

υ) Hermannus ad Orphica p. 788. „In Callimachi fragmento, quod Hephaest. p. 38. servavit, scribi debet, ἢ Σικελὰ μὲν Ἔννα. Οἱ enim ex ἢ natum est, quod scholiastes Hephaest. hoc versu habet p. 92. „Immo οἱ ex α male exarata derivatur. Vide Porsonum ad Eurip. Med. 44.

χ) Versus ἀκεφάλους, λαγαρούς, μειούρους memorat Athenaeus XIV. p. 632. D. Saepius Eustathius: viz. II. α. p. 114. = 86, 26. τὸ δὲ πάθος τοῦ στίχου (ὀλοῦσι φρεσὶ θείῃ) θεραπεύουσιν οἱ μετρικοί ὡς οἶδασιν ἐκεῖνοι, Λαγαροῦ ὄντος, καὶ ἐκτείνοντος μουσικῶς τὴν ΑΟ συλλαβὴν, διὰ τῆς ἐφεξῆς περισπωμένης. Τίνας μέντοι ἐτόλμησαν γράψαι ὀλοῦσι φρεσὶν, ἵνα οὕτως ἀπαθῆς εἴη ὁ στίχος. II. γ. p. 399. = 302. 51. Διπαθῆς δὲ, λαγαροειδῶς ὁ ῥηθῆεις στίχος περὶ τὸ μέσον ἐν τῷ, φιλε

ἐκνρῆ, δυοὶ γὰρ ποσὶ σκάζει. Ὡς ὁ μὲν, ψευδοδάκτυλος, ὁ δὲ, σπονδεῖος, βίαιος. Ἡ γὰρ ΑΕ συλλαβὴ ὡς μακρὰ λαμβανομένη διὰ τε τὴν προκειμένην ὀξεῖαν καὶ τὸ καταπεραιούν στιγμικῶς, καὶ διὰ τὴν ἐπιφερομένην δασεῖαν, δάκτυλον ἀπαρτίζει μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν δύο συλλαβῶν. Ἡ δὲ ἐφεξῆς ΡΕ συλλαβὴ ὁμοίως ἐκτεταμένη τρίχως λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς διὰ τὸ ὀξεῖως τονοῦσθαι, καὶ διὰ τὸ πέρας εἶναι λέξεως, καὶ διὰ τὸ προκεῖσθαι τοῦ Δ δυναμένου καὶ αὐτοῦ τεχνικῶς ἐκτείνειν διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, σπονδεῖον ἀποτελεῖ· καὶ οὕτως ἢ τοῦ μέτρου ποδικῆ ἐκθεραπεύεται χῶλανσις. II. ζ. 641. = 500. ult. Τὸ δὲ μένος ἐκτείνει μετρικῶς ἐνταῦθα τὴν λήγουσαν διὰ τὴν ἀρέσκουσαν Ἀριστάρχῳ τελείαν στιγμὴν, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ οὕτω χρονίζον καὶ στάσιμον τῆς φωνῆς λόγῳ κοινῆς

G.181τε τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον, καὶ τὸ τέλος, γίνονται τρόποι
 ἕξ. ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ δύο, ὁ πσοκέφαλος καὶ ἀκέφαλος·

συλλαβῆς. Ἄλλως δέ γε δύο παθῶν ὡσερ κεφαλικῶν τῶν ἐν τῇ ἐρασιφωδία ῥηθέντων, οὕτω καὶ κοιλιακῶν ὡς ἂν τις ἐρεῖ ἐν τοῖς Ὀμηρικῶς ἔπεσιν ὄντων. Ἐνὸς μὲν, κατὰ μέγεθος εἶτονν πλεονασμὸν, ὃ δὴ προκοιλίον ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοιούτων λέγεται ζῶων. Ἐτέρου δὲ κατ' ἔνδειαν, ἥτοι ἔλλειψιν, ὃ σφηκῶδες τε καὶ σφηκοειδὲς λέγεται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἐκ τῶν σφηκῶν, ἔτι δὲ καὶ λαγαρὸν τὸ αὐτὸ ἐκ τῆς κατὰ λαγόνας ἀπαχέας. Εἴη ἂν ὁ παρῶν στίχος τοῦ τοιούτου εἶδους, ὡς τρίχρονος τὸ μέσον, ἤγουν τὸν τέταρτον πόδα, λαμβικῶς, καὶ μὴ τετραχρονος σπονδειακῶς, ἢ δακτυλικῶς ὡς ἐχρῆν ἐν μέτρῳ ἡρωϊκῷ. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Βῆν εἰς Αἰόλον κλυτὰ δώματα. Ἡ γὰρ ἄρχουσα τοῦ Αἰόλου καὶ ἡ μετ' αὐτὴν εἰ καὶ μὴ κατὰ ἴαμβον, ἀλλ' οὖν κατὰ τροχαῖον σφηκικὴ καὶ ἀπαχῆς ἔστι λαγαρουμένη. Καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Προκοιλίου δὲ παράδειγμα τὸ, Ὡ Ἀχιλεῦ Πηλεὺς υἱέ. Ὁ γὰρ τρίτος πὸς τετρασύλλαβος ὢν, ἀγκιστρῶν οἶον τὴν κοιλίαν, καὶ δέεται συστολῆς μετρικῆς. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Θώρηκας ῥίξιν δηῖων ἀμφὶ στήθεσφι. Καὶ αὐτὸ γὰρ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ ἀσυμμετρίαν ἔχον, ἐθέλει σφίγγεσθαι τῇ συνιζήσει. Ὁμοίον καὶ τὸ

πρῶτον ἔπος τῆς Ἰλιάδος. Καὶ τὸ πρὸ ὀλίγων ῥηθέν, Βελλεροφόντης δὲ χρούσειον δέπας ἀμφικύπελλον, καὶ τὸ, Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητα. Καὶ οὕτω μὲν καὶ τάδε. Οἱ δὲ τὸ προκοιλίον λαγαρὸν καλέσαντες διὰ τὸ ἀκούειν ἴσως λαγαρὸν εἶναι οὗ τὸ πάχος ἐκκεκένωται εἰς πλάτος, οὐκ ἂν ἀρέσκοιεν τοῖς παλαιοῖς. Π. μ. p. 900. = 858, 20. Ἐν δὲ τῷ, Τρῶες δ' ἔφ' ὀλίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν, στιχηρὸν ἔστι πάθος ὃ λέγεται καὶ μνουρία, διὰ διχρόνου τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ μειουρία διὰ τῆς ἐπιφθόγγου, ὡς ἐν τῷ τέλει πυρριχισθέντος τοῦ στίχου καὶ συστολῆν παθόντος κατὰ μῦθος οὐραν, ἢ κατὰ μείωσιν οὐραίου, ἥτοι τέλους ἄκρου, ὡσερ ἔμπαλιν ἀκέφαλος λέγεται στίχος, ὃ περὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ οἶονεὶ κεφαλὴν συσταλῆς, ὅποιον καὶ τὸ, Ἐπιδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο. Αἴτιον δὲ τοῦ ῥηθέντος μειουρισμοῦ, ἢ τῆς ἕκτης χώρας ἐν τοῖς ἔπεσιν ἀδιαφορία. Ἐτεροὶ δὲ τὴν ὀξεῖαν τύσιν ἐκτατικὴν εἰδότες, ἀπ' αὐτῆς φασὶ προσεθῆναι τι χρόνον τῇ τοῦ φασικῆ βραχυτέτη, ὡς εἰς τροχαῖου ἀπάρτισιν. Ἄλλοι δὲ ὄφιν μετέγραψαν, οἷα ὄκνοῦντες διπλάσαι τὸ φ, διὰ τὸ οἶχ Ἑλληνικὸν τῆς γραφῆς. Ἀντὶ

ἐν τῷ μίσῳ δέ, ὁ προκοίλιος καὶ ὁ λαγαρός· ἐν δὲ τῷ τέλει, ὁ δολιχόουρος, ὃν καὶ μακροσκελῆ φασί, καὶ ὁ μείουρος· οὓς καὶ πάθη τῶν στίχων φασί.

ΠΡΟΚΕΦΑΛΟΣ οὖν ἐστίν, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβῆ, ὡς ἐν τῷ, (Od. δ. 682.)

Ἡ ἐπέμεναι δμῶσιν Ὀδυσσοῦτος θείωιο.

καὶ ἐν τῷ,

Ἡ οὐχ ἄλλοις ὅτι γυναικας ἀνάκιδας ἠπεροπεύεις.

πλεονάζει γὰρ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις τὸ η.

ΑΚΕΦΑΛΟΣ δὲ, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐλλείπη χρόνω, ὡς ἐν τῷ,

γὰρ Ἕλληνας οὐ διπλάζει τὰ δασέα. Ὑφαιρουμένου τοῦ ὀφφικίου, αὐτὸ δὲ οὐ γλωσσῆς Ἑλλήνων ἐστί. Διὸ καὶ τὸ κάπ φάλαρα ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, περὶ οὗ καὶ προείρηται. **Monet** deinde καὶ γὰρ ἐγχωροῦν εἰπεῖν, Τρῶες δ' ἐξήρησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον, ὁμοίως Ὀμηρος τὸν Ἑλληνικὸν ἐμφαίνει φόβον, καὶ τὴν συστολήν, καὶ τὴν εἰς τὸ τάχυν φεύγειν ῥοπήν, τῇ συστολῇ τοῦ μέτρον, καὶ τῷ τάχει τοῦ ἔπους εἰς βραχείας τελευτῶντος συλλαβάς. **ll. O. p. 1012, 33 = 1013. pen.** Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ στίχος οὗ ἐν τῷ τέλει κεῖται τὸ, Οὓς τέκετο Ῥέα, εἰ καὶ εἰς τριβραχὺν πόδα δοκεῖ καταλήγειν, ἀλλ' οὖν εἰς δάκτυλον λογίζεται, οἷα τοῦ ῥῶ ἐκτείνοντος τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβήν. Ὡς καὶ ἐν τῷ, Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. Καὶ γίνεται οὕτως ὁ στίχος μακροσκελῆς, κατὰ τὸ, Καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδένεα. Εἰ δὲ γράφεται, οὓς τέκε Ῥέα, κα-

τάτινα τῶν ἀντιγράφων, μνησθῆναι τὸ ἔπος κατὰ τὸ, ὡς ἴδον αἰόλον ὄφιν. **Vide etiam ad Iliad. p. 1114, 42. = 1154, 8. ll. γ. 1274, 50. = 1378, 2. Od. γ. 1464, 61. = 123, 39. Od. κ. 1647, 23. = 381, 36. Od. λ. 1676, 15. = 422. ult. Od. ο. 1775, 35. = 566, 20. Demetrius Phalereus, §. 255.** Ἔστι δ' ὅπη κακοφωνία δεινότητα ποιῆ, καὶ μάλιστα ἐὰν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα δέη τοιαύτης. ὡς περὶ τὸ Ὀμηρικόν, τὸ, Τρῶες δ' ἐξήρησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν· ἦν μὲν γὰρ καὶ εὐφωνοτέρως εἰποντα σώσαι τὸ μέτρον· Τρῶες δ' ἐξήρησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον· ἀλλ' οὐτ' ἂν ὁ λέγων δεινὸς οὕτως ἔδοξεν, οὐτε ὄφιν αὐτός. „**Οφιν pronunciantum ὄφιν.** Neque est μείουρος στίχος, quod omnibus vetustissimis Criticis persuasum fuit.“ **Scaliger ad Eusebium p. 111. = 119. Adi sis Marium Victorinum p. 2511.**

Ἐπειδὴ γῆρας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἕκαστο.

καὶ ἐν τῷ, (Π. α. 70.)

ὃς ἤδει τὰ τ' ἔοντα,

λείπει γὰρ ἐν τούτοις τῷ πρώτῳ ποδὶ χρόνος εἰς πρὸς τὴν τοῦ μέτρου σύστασιν.

ΠΡΟΚΟΛΙΟΣ δὲ, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἢ συλλαβῇ, ἢ χρόνῳ· συλλαβῇ μὲν, ὡς ἐν τῷ, (Π. β. 544.)

Θώρηκας ῥήξειν διτῶν ἀμφὶ στήθεσιν.

πλεονάζει γὰρ ἐν ΔΗΛΩΝ ἢ Ι. χρόνῳ δὲ ὡς ἐν τῷ, (Π. α. 17.)

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἑκνήμιδες Ἀχαιοί.

πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ ΚΑΙ χρόνος.

ΛΑΓΑΡΟΣ δὲ, ὃν τινες καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἑλλειπῆς χρόνῳ ἢ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ, (Od. κ. 60.)

Βῆ δ' εἰς Διόλου κατὰ δώματα,

ἑλλεῖπει γὰρ κατὰ τὸ Ο χρόνος ἢ συλλαβῇ.

G.183 **ΔΟΔΙΧΟΟΥΡΟΣ** δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ, οἶον, (Od. ε. 231.)

λεπτόν καὶ χάριεν, περὶ δὲ ζώνην βύλετ' ἑξυῖ.

πλεονάζει γὰρ τῇ Ι συλλαβῇ.

ΜΕΙΟΥΡΟΣ δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος ἑλλείπων χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Τρῶες δ' ἐρήγησαν, ἔπει ἴδον αἰόλον ὄφιν.

τούτων μὲν οὖν τῶν ἐξ τρόπων, ὅσοι δύνανται, ἢ διὰ κοινῆς συλλαβῆς, ἢ διὰ συνιζήσεως θεραπεύεσθαι, οὐ κυρίως ἀν κληθεῖεν πάθη. ζητήσεται δ' ἂν τις περὶ τε τοῦ, (Π. ι. 5.)

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷ τε Θρηῆκηθεν ἀήτον.

καὶ τοῦ, (Od. σ. 246.)

Πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ τῶν ὁμοίων, πότερον ἀκεφάλους χρὴ λέγεσθαι, ἢ μὴ. προκέφαλοι μὲν γὰρ οὐκ εἰσιν. οὔτε γὰρ χρόνῳ πλεονάζουσιν οἱ πρώτοι πόδες, ἐπειδὴ τετράχρονοί εἰσι, καὶ ἰσοδυναμοῦσι τοῖς δακτύλοις. φραμὲν οὖν κατὰ λόγον αὐτοὺς ἀκεφάλους καλεῖν, εἰ καὶ μὴ ἑλλείπουσι χρόνῳ ἢ

συλλαβῆ· κεφαλὴν γὰρ ἔπους καθόλου τὴν ἄρχουσαν μακρὰν κρῆ νομίζειν εἶναι. ἐὰν οὖν αὕτη τῆς οἰκείας χώρας ἐκπέσῃ, καὶ ἀντ' αὐτῆς βραχεῖα τεθῆ, ἀκέφαλον ἐξ ἀνάγκης τὸ ἔπος γίνεται. καὶ τούτων τῶν προτεθέντων P. 93 στίχων, ὁ μὲν,

Πλέονες κε μνηστῆρες,

δυνάται διὰ συνιζήσεως θεραπευθῆναι τῆς πλε, καὶ ο, συλλαβῆς εἰς μίαν μακρὰν· ὁ δὲ ἄλλος ἀθεράπευτός ἐστιν, ὡςπερ καὶ ἐπὶ τοῦ, (Od. η, 119.)

Ζεφυρείην πνέουσαι.

φασὶ δὲ τινες καὶ περὶ τούτων, ὅτι ὁ ποιητὴς εὐφωνίας μᾶλλον, ἢ μέτρου φροντίζων, ἐστὶν ὅπου τῆς τοῦ μέτρου ἀκριβείας ὑπερορᾷ· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ,

Τρῶες δ' ἐφύγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰολον ὄφιν.

ἠδύνατο γὰρ εἰπεῖν,

Τρῶες τ' ἐφύγησαν, ὅπως ὄφιν αἰολον εἶδον.

ἢ ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἤσθετα τῆς τοῦ δασέος Φ ἐκφωνήσεως, πλέον τι ἐχούσης διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος, ὡς καὶ Ἡλιοδώρῳ δοκεῖ τῇ δασείᾳ πλέον τι νέμειν. τὸ αὐτὸ φασὶ καὶ περὶ τοῦ Ζεφυρείην. ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον δόξειεν ἂν γὰν τούτῳ τὴν ΖΕ συλλαβὴν μακρὰν εἶναι διὰ τὴν τοῦ δασέος Φ ἐπαγωγὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ ΟΦΙΝ. ἀλλ' ἡ ΡΕΙ συλλαβὴ διὰ διφθόγγου γραφομένη οὐκ ἐᾷ τὸν λόγον τοῦτον ἀπταιστον προβῆναι. οὐ γὰρ δύναται διὰ τῶν τριῶν τούτων συλλαβῶν G.184 δάκτυλος συνίστασθαι, εἰ μὴ που τὴν ΡΕΙ συλλαβὴν διὰ τοῦ Ι φήσειε γράφασθαι. ἤδη δὲ τινες καὶ τοῦ ΒΟΡΕΗΣ τὴν Ὑ ΒΟ, καὶ ΡΕ, συλλαβὴν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν ΒΟ συλλαβὴν τοῦ Ρ ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνὴν καταλογίζεται· (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβὴν. Ἄκέφαλος οὖν πάντῃ ἀθεράπευτός ἐστιν, ὡς ἐν τῷ, (Il. α. 193.)

y) Lege τὴν ΡΕ καὶ ΗΣ συλλαβήν. ΡΑΥΩ.

Ἔως ὃ ταῦτ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
καὶ ἐν τῷ, (Od. δ. 90.)

Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα.

οὐδεμιᾷ γὰρ μηχανῇ οὔτε διὰ συνιζήσεως, οὔτε διὰ κοι-
νῆς συλλαβῆς δύναται θεραπευθῆναι· καὶ εἰσὶν ὁμολο-
γουμένως πάθη. τούτοις ὁμοίον ἐστὶ καὶ τὸ, (Hom.
Od. μ. 423.)

ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ἰνοῖο τετευχώς.

Εἰσὶ δὲ καὶ εἶδη στίχων ἕξ· ἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, τρα-
χυς, μαλακοειδής, κακόφωνος καὶ λογοειδής. **ΙΣΟΧΡΟΝΟΣ**
μὲν οὖν ἐστὶν, ὃ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πό-
δας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων,
ἦγουν ἕξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος, ὡς τὸ, (Od. φ. 15.)

Τῷ δ' ἐν Μεσσηνίη ξυμβλήτην ἀλλήλοιν.

ΑΠΗΡΤΙΣΜΕΝΟΣ, ὃ διανοίαν αὐτοτελεῆ ἔχων
ἐν αὐτῷ· οἶον,

Ἦς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσοντο παῖδιμος Ἐκτωρ.

ΤΡΑΧΥΣ δὲ ἐστὶν, ὃ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων
ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν· οἶον, (Il. γ. 363.)

Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

ΜΑΛΑΚΟΕΙΔΗΣ δὲ ἐστὶν, ὃ λειώσ ἐμπίπτων
ταῖς ἀκοαῖς· οἶον, (Il. ρ. 51.)

Αἶματι οἱ δέοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

ΚΑΚΟΦΩΝΟΣ δὲ ἐστὶν, ὃ πολλὰ φωνήεντα πρόσ-
εστιν· οἶον, (Od. λ. 127.)

Φῆη ἀθηρηλοιοῖν ἔχειν ἄνὰ παιδίμω ὤμω.

ΛΟΓΟΕΙΔΗΣ δὲ ἐστὶν, ὃ πεζότερος τῇ συνθέσει· οἶον,

Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα.

Ἐπίχαρμος μνημονεύει) Ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκίον
δραῦμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίαν.

G-185 Εἰς ὧν τῆς πλειάδος) Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολε-
μαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγονάσι τραγικοί,
οὓς πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ
τραγικῇ, ὡσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτοι·
Ὅμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' υἱὸς ὁ Ὅμηρος τῆς Βυ-

z) Lege Μυροῦς. PAUW.

ζαντίας ποιητρίδος· καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Λιαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος.

Τῶν ἀωρολείων) Ἀωρόλαιοι οἱ ἔξω ἤθη ὥρας λειούμενοι, τοῦτ' ἔστιν, ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ.

G.186

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ.

Τὸ δὲ ἐλεγεῖον μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον P. 94 αὐτό φασιν εἶναι, συντιθέντες, τὰς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως, ἢ ἀμφιμάκρου, ἢ παλιμβακχείου, καθαρῶν μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἠρωϊκῷ εἴρηται· τὴν δὲ τρίτην, ἐκ σπονδείου· ^a τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαιστού ἢ χορείου, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διήρηται πενθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζόμενα κατὰ τὴν τομὴν· πενθημιμερὲς δὲ ἔστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς. ἐπιδέχεται οὖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἢ καὶ παλιμβάκχειον, ἢ ἀμφιμάκρον, θεραπευομένους, ὡς εἴρηται· εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερὲς ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου, οἶον,

Νηϊδες οἱ μούσης, οὐκ ἐγένοντο, φλοι.

τούτου γὰρ ἡ τομὴ ἔστιν ἐν τῷ μούσης. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον πενθημιμερὲς ἔστιν ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου, καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ὅπερ ἔστιν, ὅτε καὶ ἀμφοτέρους

a) τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαιστού ἢ χορείου, Hermannus de Metris, p. 233.

τούς πόδας ἐπιδέχεται δακτύλους ἢ σπονδαίους, ἢ καὶ τὸν πρῶτον σπονδαῖον καὶ τὸν δεύτερον δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς πάντως ἔχει δύο δακτύλους καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον.

Ἰστίον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἓνα ἐλάττονα· τῶν οὖν μείζονων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, παρὰ τὸν βῶμόν ἐν ταῖς ἐορταῖς ἄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπωδὸν, ἄδοντες αὐτὸν ἐστηκότες. ἐδήλου δὲ, ὡς φασί, ἢ μὲν στροφὴ τὴν τῆς ἀνωτάτω σφαίρας κίνησιν· ἢ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἢ δὲ ἐπωδὸς, τὴν τῆς γῆς ἡρεμίας.

ΕΚ ΤΩΝ

G.187

ΑΡΙΣΤΕΙΛΟΥ ΚΟΙΝΤΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ
ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

ΑΡΧΗ μὲν οὖν ἡ τῆς μετρικῆς ὁ περὶ στοιχείων λόγος· εἶθ' ὁ περὶ συλλαβῶν· εἶθ' ὁ περὶ ποδῶν· εἶθ' οὕτως ὁ περὶ τῶν μέτρων· τελευταῖος δὲ ὁ περὶ ποιήματος, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ σκοποῦ τῆς μετρικῆς παρατιθέμενος.

Στοιχεῖον μὲν οὖν ἔστι φωνῆς ἐνάρθρου μέρος ἐλάχιστον. Τῶν δὲ στοιχείων τὰ μὲν τορὸν καὶ ἐξάκουστον προιέντα τὸν ἦχον, φωνήεντα λέγεται· τὰ δὲ ἀμυδρῶς τῆς ἀκοῆς καθικνούμενα, ἡμίφωνα· τὰ δὲ μικρὸν καὶ ἀμαυρὸν ἠχοῦντα παντάπασιν ἄφωνα, ² οἶον ὀλιγόφωνα, προσαγορεύεται. Τῶν μὲν οὖν φωνηέντων, τὰ μὲν ἐλα-^{M. 44} χίστω χρόνῳ προενεχθῆναι δυνάμενα, βραχεία λέγεται· τὰ δ' ἐξ ἀνάγκης μείζονι, μακρά· τὰ δ' ἐπαμφοτερίζοντα τῷ χρόνῳ, καλεῖται δίχρονα. Τῶν δ' ἡμιφώνων τὰ μὲν δύο συμφώνοις ἐν τοῖς μέτροις ἰσοδυναμοῦντα, λέγεται διπλά· τὰ δὲ ἔλαττον ἐνὸς συμφώνου δυνάμενα

a) Verba οἶον ὀλιγόφωνα nuncupantur, quoniam nisi il-
desunt Mss. Magd. Meibomius lis vocales associatae succur-
rit Martianum Capellam lib. rerint, intra oris sonitum
III. Mutae ideo hoc nomine ante auspicia moriuntur.

G.188 κατὰ συμπλοκᾶς, ὕγρα καλεῖται· τὰ δὲ μηδετέρας τούτων κοινωνοῦντα διαφορᾶς, ἰδιαζόντων μέντοι γε ἀφώνων, τὰ μὲν ἐπιπολῆς κινουῦντα τὸ πνεῦμα, ψιλὰ· τὰ δὲ ἔνδοθεν μετὰ σφοδρότητος ἐξάγοντα, δασία· τὰ δὲ μεταξὺ ποιοῦντα, μέσα προσαγορεύεται.

Τούτων συντιθεμένων γίνονται συλλαβαί, ταῖς τῶν φωνηέντων διαφοραῖς, ὧν ἐπέχουσιν, ὁμώνυμοι. Καὶ αἱ μὲν ἐξ ἑνὸς ἔχουσι τὰς δυνάμεις· αἱ δὲ ἐκ πλείονων. Καὶ τούτων αἱ μὲν ἐκ φωνηέντων, ὡς αἱ δίφθογγοι, ἃς ἦτοι κατὰ κρᾶσιν, ἢ κατὰ συμπλοκὴν, ^b κατ' ἐπικράτειαν γίνεσθαι φαμέν· αἱ δὲ καὶ διὰ συμφώνων, ὡς αἱ θέσεις σχηματιζόμεναι. Αἱ μὲν οὖν μακρὸν ἔχουσαι ^c στοιχεῖον, ἢ δίχρονον ἐκτεινόμενον, ἢ ^d βραχὺ στοιχεῖον δίχρονον συμπλακέν, ἢ δίχρονα δύο ἀλλήλοις συμπλακέντα, καλοῦνται μακραί· αἱ δὲ βραχὺ φωνῆεν, ἢ

M.45 δίχρονον συστελλόμενον, ἦτοι καθ' αὐτὸ, ἢ μετὰ ἀπλοῦ συμφώνου βραχεῖαι λέγονται. Καὶ αὗται μὲν φυσικαὶ τῶν συλλαβῶν διαφοραί. Γίνονται δὲ τινες καὶ κατὰ πρόσθεσιν τῶν συμφώνων μακραὶ συλλαβαί· ἦτοι διὰ τὴν ἰδίαν θέσιν προσλαβοῦσαι μῆκος, ὡς ἡ εἰς δύο σύμφωνα λήγουσα· ἢ εἰς ἓν διπλοῦν. ἢ ἀπὸ τῶν ἐξῆς, ὡς ἡ ἔχουσα δύο σύμφωνα ἐπιφερόμεναι ἢ ἓν διπλοῦν· ἢ ἀπ' ἀμφοτέρων, ὡς ἡ λήγουσά τε εἰς ἀπλοῦν, ἔχουσά τε ἐπιφερόμενον, ἀπλοῦν. Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων δέδεικται τὰ μεγέθη τῶν στοιχείων τοῖς διαστήμασιν ἰσά-

G.189 ριθμα τοῦ τόνου. Τὸ μὲν γὰρ ἐλάχιστον αὐτῶν τοῦ μεγίστου τεταρτημόριόν ἐστιν, ὡς ἡ δίεσις τοῦ τόνου· τὸ δὲ μέσον, ἡμισυ μὲν τοῦ μείζονος, διπλάσιον δὲ τοῦ ἐλάσσονος. Τῆς μὲν γὰρ μακρᾶς ἡμίσεια ἢ βραχεῖα·

b) ἢ κατ' ἐπικρ. legendum censeo. MEIBOM.

c) pro στοιχεῖον hic et infra malleμ φωνῆεν. MEIBOM.

d) Ut syllaba εἰ in εἶδος, syllaba οι in οἶκος, sic εἶρος,

οἶρος. Sequentis versus exempla sunt, αι, αυ, υι, in nominibus αἶμα, αὐλαξ, ἄρπνια. Hoc duos versus uno vocabulo comprehendere potuisset, scribendo, ἢ δίφθογγον. MEIBOM.

τῆς δὲ βραχείας, ἀπλοῦν σύμφωνον. Δῆλον δὲ ἐκ τοῦ τὴν βραχείαν ἢ διπλοῦ συμφώνου παρατεθέντος, ἢ ἑνὸς φωνήεντος, γενέσθαι μακράν. Ἐτι τῶν συλλαβῶν αἱ μὲν οἶαι καθ' ἑαυτὰς θεωροῦνται, τοιαῦται κὰν ταῖς παραθέσεσι τῶν ἐπομένων φαίνονται· αἱ δὲ μεταβάλλουσαι, ὡς ἐκ τε τῶν θέσει μακρῶν, κὰκ τῶν κοινῶν ἐστὶ συνιδεῖν. Ἐκ γοῦν τῶν εἰρημένων διαφορῶν ἐν ταῖς συλλαβαῖς, διαφοραὶ συνίστανται τῶν λεγομένων κοινῶν ἢ μέσων ἐν τοῖς ποσὶ. Μῆσαι μὲν οὖν εἴρηται καὶ κοιναὶ, διὰ τὸ ποτὲ μὲν βραχείας, ποτὲ δὲ μακρὰς ἐκπληροῦν χρείας. Τούτων δὲ αἱ μὲν ἀπὸ τῶν φύσει μακρῶν λαμβάνονται, ὅταν εἰς φωνῆεν μακρὸν λήγη συλλαβῆ, τῆς ἐξῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης. Τῷ γὰρ οὐκ ἔχειν **M.46** μεταξὺ συμφώνων τὸ συνάπτον αὐτὰς, κεικηνότας ἀπεργαζόμεναι τοὺς ἤχους, τὴν τῆς φωνῆς διαλύουσιν εὐτονίαν. ἢ τε ἡμετέρα σπουδὴ τοῦ τὴν δευτέραν ἐπιλαβεῖν διὰ τὴν τῆς φωνῆς συνέχειαν, πρὶν ἐντελῆ ^e προσενέγκασθαι τὴν προτέραν, τῆς τοῦ καθηγουμένου τόνου μακρότητος ἀποτεμνεται. Αἱ δ' ἀπὸ τῶν φύσει βραχειῶν ὅταν εἰς μέρος λόγου συλλαβῆ λήγη· ἢ γὰρ μεταξὺ διαστάσεις τῆς τοῦ προτέρου τελευτῆς, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου, μῆκος ^f τῆς συλλαβῆς παρέχεται. Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, ὅτε δυοῖν ἐπιφερομένοιιν συμφώνοιιν, τὸ μὲν ἄφωνόν ἐστι· τὸ δὲ, ὑγρόν· ὑπὸ γὰρ τοῦ καθηγουμένου τῆς συμπλοκῆς στοιχείου, παχυφωνοτέρου τυγχάνοντος ^g ὁ τοῦ δευτέρου λεπτότερος ὢν ἐκθλίβεται τε καὶ πιέζεται. Πάλιν τούτων τινὲς ἀπὸ μὲν τῶν φύσει μακρῶν ἤττον κοιναὶ γίνονται, ὅταν ἢ φωνηέντων πάσχουσα συλλαβῆ σύγκρουσιν, εἰς μέρος λόγου τε λήγη, καὶ διὰ ^h φθόγγων γίνηται τῶν κατὰ συμπλοκὴν, λέγω

e) Melius puto προενέγκασθαι. ΜΕΙΒΟΜ.

f) τῇ συλλαβῇ Mss. Ox. Melius. ΜΕΙΒΟΜ.

g) Videtur subaudiendum esse ἤχος, licet non praeces-

serit. Alias bene foret, τὸ τοῦ δευτέρου λεπτότερον ὄν. ΜΕΙΒΟΜ.

h) φθόγγων] Scribendum censeo φωνηέντων. Certe per sonos intelligere debemus vo-

δὲ τῶν δι' αὐτῶν συντιθεμένων· ^ι εὐτονωτέρους γὰρ ^κ οὕτως ποιοῦνται τοὺς ἤχους ἀμφοτέρω φανερώς ἐκβοῶσαι τὰ φωνήεντα. ^λ Ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν, ὅταν εἰς μέρος λόγου λήγουσα συλλαβὴ φωνηέντων πάσχη σύγκρουσιν λίαν ἀσθενῆς· μῆκος δὲ προσλαμβάνουσα πλεον ἢ κατὰ κοινὴν, τὸ ἀρκτικὸν τῆς μετ' αὐτὴν συλλαβῆς στοιχείον συμβαίη δασύνεσθαι. Αἰ δ' ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, **M.47** ὅτε καθηγησάμενον κατ' ἐπιφορὰν ἀφώνου ^μ τὸ μ̄ τῶν ἀμεταβόλων συμπλέκεται. Τῶν γὰρ λοιπῶν ὑγρῶν κατὰ πρόεσιν πνεύματος ἐκφωνουμένων, τοῦτο μόνον ἐμφράττοντες ^ν ἡμῶν τοὺς πόρους ἐκφωνεῖν βιαζόμεθα. Κατὰ γοῦν τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐναντιοπαθοῦν τὸ φωνητικὸν ὄργανον οὐκ ἀπεικότως ^ο κολουεῖ τὴν τῆς φωνῆς ὁμολότητα. Τοιγαροῦν κὰν ^ρ ἀμετάβολον αὐτῷ συμπλέξωμεν, ἀμφοτέρω τε τρανώς ἐθέλομεν ἐκφωνεῖν, οὐκέτι κοινὴν, θέσει δὲ μακρὰν τὴν συλλαβὴν ποιησόμεθα. Ἀμέλι **G.191** καὶ τῶν ἀρχαίων τινὲς, βουληθέντες τὴν προκειμένην τούτῳ βραχεῖαν πολλαχοῦ ποιεῖν, τὸν μὲν τοῦ μ̄ παρατρέχουσι φθόγγον, τὸν δὲ τοῦ ν̄ μόνον ἐξάκουστον ἀποστέλλουσι. Χρὴ δὲ κάκεινο θεωρεῖν, ὡς εἰ μὲν μόνην τὴν συλλαβὴν ἐθέλομεν ^α κινεῖν, ἐκ τῶν ἑαυτῆς στοιχείων τὸ μέγεθος αὐτῆς ἡμῖν ἐπιγνωστόν· εἰ δὲ ἐν ποδικῷ σχήματι, καὶ τὴν ἐξῆς προσληπτέον πρὸς ἐντελῆ γνῶσιν τῆς τοῦ ποδὸς ἐπισκέψεως. Αὐτίκα παντὸς μέ-

cales. Sunt autem φωνήεντα κατὰ συμπλοκὴν vocales per connexionem, ex quibus diphthongus fieri potest, ut αι, αυ, ει, ου. MEIBOM.

ι) pro εὐτονωτέρους legendum εὐφωροτέρους. MEIBOM.

κ) οὕτως. legendum e Mss. αἴται scil. συλλαβαί. MEIBOM.

λ) ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν] Mallem ut supra γύσει βραχυῶν ἤτιον κοινὰ γίνονται. MEIBOM.

μ) Idem sensit Heliodorus apud Hephaestionem p. 7. Immerito illum reprehendit Hephaestio. MEIBOM.

ν) Quid si χειλῶν τοὺς πόρους, labiorum vias? MEIBOM.

ο) κωλύει Mss.

ρ) Per ἀμετάβολον intelligitur ἡμίφωνον. Idem docet Hephaestio p. 5. MEIBOM.

σ) κινεῖν] puto legendum ἰδεῖν vel κατιδεῖν. MEIBOM.

τροῦ τὴν τελευταίαν ἀδιάφορον ἀποφαινόμεθα, μηδεμίαν αὐτῆ συλλαβῆς ἐπιφερομένης, δι' ἧς ἀφωρισμένως ἐνὸς μεγέθους αὐτὴν ἂν εἰπεῖν προσήκει.

Τούτων δὴ συντεθειμένων ἀλλήλαις γίνονται πόδες· παρὰ καὶ συστήματα συλλαβῶν ἔϊρηται. Δύο μὲν οὖν συντεθεῖσαι γίνονται τέσσαρες· ἢ γὰρ ἄμφω βραχείας ἔχων γίνται πυρόριχος, ὁ καὶ παρίαμβος· ἢ μακράς, σπον- **M. 48**
δεῖος· ἢ βραχεῖαν καθηγουμένην, ἐπομένην δὲ μακράν, ἰαμβος· ἢ ἐναντίως, τροχαῖος. Τριῶν δὲ συγκειμένων, ὀκτώ· ἢ γὰρ τὰς τρεῖς βραχείας ἔχει, καὶ ποιεῖ χο-
ρειον· ἢ τὰς τρεῖς μακράς, καὶ ποιεῖ μολοσσόν, ἀπὸ ἔθρους οὕτω προσαγορευόμενον· ἢ μίαν μακράν, τὰς δὲ
λοιπὰς βραχείας κατὰ τὰς τρεῖς χώρας, καὶ ποιεῖ δάκ-
τυλον, ἀμφίβραχυν, ἀνάπαιστον· ἢ μίαν βραχεῖαν καὶ
δύο μακράς ἀμοιβαδῖς, καὶ γίνεται βακχεῖος, ἀμφίμα-
κρος, παλιμβακχεῖος. Τεσσάρων δὲ συλλαβῶν ἐκτεθει-
σῶν γίνονται πόδες δέκα ἕξ, οὓς δυνατὸν διὰ τῶν ὁμοίων
θεωρεῖν μεθόδων· ἢ γὰρ τέσσαρας ἔχων βραχείας κα- **G. 192**
λεῖται προκελευσματικός, ἢ τέσσαρας μακράς, δισπον-
δαῖος· ἢ δύο βραχείας ἠγουμένας ἔχων, δύο δὲ μακράς
ἐπομένας, ἰωνικός ἀπ' ἐλάσσονος· ἢ ἐναντίως ἐσχημα-
τισμένος, ἀπὸ μείζονος· ἢ περιεχούσας ἔχων τὰς μακράς,
ἐν μέσῳ δὲ τὰς βραχείας, χορίαμβος· ἢ ἐναντίως ἔχων,
ἀντίσπαστος· ἢ τὰς μὲν μακράς ἐν περιτταῖς ἔχων χώ-
ραις, τὰς δὲ βραχείας ἐν ταῖς ἀρτίοις, διτρόχαιος· ἢ
ἐναντίως ἔχων, δίταμβος· ἢ μίαν μὲν μακράν ἔχων, τὰς
δὲ λοιπὰς βραχείας, παίωνας ποιεῖ τέσσαρας, ἀπὸ τοῦ
τόπου τῆς μακρᾶς τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας· τὸν μὲν
οὖν πρῶτην ἔχοντα, πρῶτον· τὸν δὲ δευτέραν, δεύτε-
ρον, καὶ τὰς ἐξῆς ἀνάλογον. Εἰ δὲ μίαν μὲν ἔχει βρα- **M. 49**

γ) εἴρηται] Mallem εἴρηγ-
ται scil. οἱ πόδες. Ibidem O.
συντεθεῖσαι, pro quo omnino
leg. συντεθεισῶν, ut p. 48.
MEIBOM.

δ) ἔχει] Aliquid deesse vi-

detur: vel oratio est ἀνακό-
λουθος. Quo enim respicit
verbum ἔχει? Restituerim non
ὁ ποῦς, sed ἡ λέξις. MEIBOM.

ε) οὖν Mss. deinde καὶ τοὺς
ἐξῆς scilicet παίωνας. MEIBOM.

χείαν, τὰς δὲ λοιπὰς μακρῆς, τοὺς ἐπιτρίτους ἀποτελεῖ, ἀπὸ τῆς χῶγας, ἐν ἣ τίθεμεν τὴν βραχείαν κατὰ ταῦτα τοῖς παιώσει τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας. Ἐπίτριτον δὲ καλεῖται τὸ σχῆμα, ἐπεὶ συνέστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἔχόντων ἐπίτριτον, ὃν ἔχει τέσσαρα πρὸς τρία. Ὁ μὲν γὰρ τῶν δισυλλάβων ἐν αὐτῷ τρίσημος· ὁ δὲ τετράσημος. Τούτων πάλιν συντιθεμένων γίνονται πόδες, δισυλλάβων μὲν καὶ τρισυλλάβων πεντασύλλαβοι ^u λβ· τῶν δὲ τρισυλλάβων ἀλλήλοις παρατιθεμένων, ἑξασύλλαβοι ἑξηκοντατέσσαρες, οὓς καὶ μετρικὰς προσαγορεύουσι συζυγίας. Μέχρι γὰρ ἑξάδος ἠυξήθη συλλαβὴ τε καὶ πούς, καὶ G.193 μέτρον, διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ τελειότητα, καὶ τῷ περιέχεσθαι πάντας ἐν αὐτῷ τοὺς τῆς ^x συμφωνίας λόγους.

Ἐκ δὴ τῶν ποδῶν συνίσταντι τὰ μέτρα. Μέτρον μὲν εἶσι σύστημα ποδῶν ἐξ ἀνομοίων συλλαβῶν συγκείμενον, ἐπὶ μῆκος σύμμετρον. Διαφέρειν δὲ τοῦ ῥυθμοῦ φασιν, οἱ μὲν, ὡς μέρος ὅλου· τομὴν γὰρ ῥυθμοῦ φασιν αὐτὸ, παρὸ καὶ μέτρον εἰρησθαι, διὰ τὸ μείρειν, ὃ σημαίνει, μερίζειν· οἱ δὲ κατὰ τὴν ὕλην. Τῶν γὰρ γινομένων ἐκ δυοῖν ἀνομοίων τοῦλάχιστον ^y γεννώμενον, τὸν μὲν ῥυθμὸν ἐν ἄρσει καὶ θέσει τὴν οὐσίαν ἔχειν· τὸ δὲ μέτρον ἐν συλλαβαῖς, καὶ τῇ τούτων ἀνομοιότητι. Ταύτη τοι ῥυθμὸν μὲν συνίστασθαι καὶ διὰ τῶν ὁμοίων συλλαβῶν, καὶ διὰ τῶν

u) λβ. Quum enim quatuor sint pedes disyllabi et octo trisyllabi, iis inter se multiplicatis 32 pedes quinam syllabarum consurgunt. Atque hoc liquebit si singulis disyllaborum octo trisyllabi addantur. Eodem modo singulis trisyllaborum ad octo trisyllabos additis, habebantur hexasyllabi pedes 64. MEIBOM.

x) συμφωνίας λόγους. Hoc

de numero consonantium intelligendum, quarum sex cum Aristoxeno plerique omnes Harmonici statuebant, recepta in illarum numerum, contra Pythagoricorum sententiam, dia pason et dia tessaron consonantia. MEIBOM.

y) γεννώμενον] Eod. Scal. γεννωμένων. Oxon. γεννωμένων. Melius scriberetur γενόμενον. MEIBOM.

ἀντιθέτων ποδῶν· μέτρον δὲ διὰ μὲν τῶν πᾶ-
 σας ὁμοίας ^z ἐχόντων μηδεπώποτε· διὰ δὲ τῶν ἀντιθέ- **M.50**
 των ὀλιγάκις. Τῶν δὴ μέτρων πρωτότυπα μὲν ἔστι καὶ
 ἀπλᾶ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα· δακτυλικὸν, ἀναπαιστικὸν,
 ἰαμβικὸν, τροχαϊκὸν, χοριαμβικὸν, ἀντισπαστικὸν, ἰωνι-
 κὰ δύο, παιωνικόν. Τούτων τὰ μὲν ἄλλα μέχρι τεσσά-
 ρων ποδῶν εὐπρεπῶς ἠΰξεται· τὸ δὲ δακτυλικὸν, ὅτε,
 καταληκτικὸν γίνεται μέχρι 5'. ^a Τὸ μὲν γὰρ καθ' ἓνα
 βαίνεται πόδα, καὶ προχωρεῖ σύνεγγυς καὶ χρόνων, ἰσα-
 ριθμῶν ταῖς ἐν τῷ διὰ πασῶν διέσεισι· τὰ δὲ, κατὰ
^b διποδίαν ἢ βαίνοντα τὸ προειρημένον τῶν χρόνων πλη- **G.194**
 θος διαιροῦντες εἰς δύο σύνθετα προσηγόρευσαν. Τῶν
 δὲ μέτρων τὰ μὲν ἀκατάληκτα καλεῖται, ὅσα ταῖς ἐνού-
 σαις συλλαβαῖς συναπαρτίξει τοὺς πόδας· ἃ δὲ καταληκ-
 τικά, ὅσα συλλαβὴν ἀφαιρεῖ τοῦ τελευταίου ποδός, σε-
 μνότητος ἕνεκεν τῆς μακροτέρας καταλήξεως· τὰ δὲ βρα-
 χυκατάληκτα, οἷς πούς δισύλλαβος ἐλλείπει· τὰ δ' ὑπερ-
 κατάληκτα, ἐν οἷς μία συλλαβὴ περισσεύει. Εἰ γὰρ
 πούς πλεονάζει, ταυτὸν γίνεται τῷ βραχυκαταλήκτῳ.
 Καὶ μὴν ἃ μὲν αὐτῶν ἔστι δίμετρα, ἃ δὲ τρίμετρα, ἃ
 δὲ τετράμετρα, ἕως ἕξ. Ἐτι τὰ μὲν διὰ μόνων τῶν ἰσο-
 χρόνων γίνεται ποδῶν· τὰ δὲ, διὰ πλεοναζόντων τοῖς
 χρόνοις. Καὶ τὰ μὲν δέχεται τοὺς ἰσοχρονουῦντας, εἰ
 δύναιτο τὴν αὐτῶν διατηρεῖν φύσιν· τὰ δ' οὐχί, ὅσα
 διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν εἰς ἑτέρου μέτρου φαντασίαν πε- **M.51**
 ρίσταται. Πάλιν τὰ μὲν αὐτῶν ἐξ ὀλοκλήρων ἄρχεται

z) Bene Cod. Magd. ἐχόν-
 των ποδῶν μηδὲ πώποτε. Sed
 ultimum melius coniunctim.
 ΜΕΙΒΟΜ.

a) τὸ μὲν. Scribo τὰ μὲν.
 ΜΕΙΒΟΜ.

b) διποδίαν ἢ βαίνοντα]
 Codd. Oxon. διποδίαν ἢ συ-

ζυγίαν καὶ προχώρων χρόνων,
 ἢ ὀλίγω πλειόνων. ὅθεν τινὲς
 τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ προειρη-
 μένον. Doctiss. Langbainius
 hic in marg. προχωρεῖ μέχρι
 . . . ων χρόνων. Aliquid enim
 deesse nemo non videt. Scribo
 μέχρι τῶν αὐτῶν χρόνων, ἢ.
 ΜΕΙΒΟΜ.

τῶν ποδῶν, ὧν τὰς ἐπωνυμίας ἔχει· τὰ δὲ ἐξ ἑλαττόνων, ὡς τὰ λογαοιδικά. Καὶ τὰ μὲν ποιεῖται συνεκφωνήσεις συλλαβῶν, χρείας ἕνεκεν μέτρου· τὰ δὲ οὐχί. ^c Συνεκφωνήσεις δὲ ἐστίν, ὅτε διὰ τὴν τοῦ ποδὸς συμμετρίαν, δύο συλλαβὰς σύμφωνον οὐκ ἐχούσας μεταξὺ, ἢτοι δύο βραχείας, ἀντὶ μιᾶς βραχείας ἢ βραχεῖαν καὶ κοινὴν ἀντὶ κοινῆς, ὅπερ γίνεται σπανίως· πάλιν δύο βραχείας, ἢ βραχεῖαν καὶ μακρὰν, ἢ κοινὴν καὶ μακρὰν ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβάνομεν.

- G.195 Εἰπωμεν δὴ βραχεία περὶ ἐκάστου, ποιησάμενοι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ δακτυλικοῦ· σεμνότερον γὰρ ἀπάντων, διὰ τὸ τὴν μακρὰν αἰεὶ ποτε καθηγουμένην ἔχειν. Τὸ δὴ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΝ ἐπιδέχεται δάκτυλον, σπονδειῶν, ὡς ἰσόχρονον· προκλεισματικὸν δὲ οὐδαμῶς· ἀπρεπὲς γὰρ διὰ τὸ τῶν βραχέων πλῆθος. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως ἑξαμέτρου· ὅτε μὲν ἀκατάληκτον· ὅτε δὲ καταληκτικὸν, ἠνίκα καὶ τοῦ τροχαιοῦ κατὰ τέλος δεκτικὸν γινόμενον, ἠρῶον καλεῖται. Μόνον δὲ τὸ ἑξαμέτρον ταύτης τυγχάνει τῆς προσηγορίας, σεμνότερον γὰρ γίνεται διὰ τε τὸ μέγεθος, καὶ διὰ τὸ συλλαβὴν μὲν κατάρχειν αὐτοῦ μακρὰν, λήγειν δὲ εἰς κατάληξιν εὐμεγέθους διαστήματος. Τομαὶ δὲ εὐπρεπὲς αὐτοῦ, πρώτη μὲν ἢ μετὰ δύο πόδας εἰς συλλαβὴν, ἢ
- M.52 καὶ διπλασιαζομένη· ποιῶ τὸ ἑλέγειον· οὐ πέφυκεν ἀρετὴ τὸ τὴν μὲν τῆς προτέρας συζυγίας συλλαβὴν περιττὴν ἐξ ἀνάγκης μακρὰν ἔχειν· τὴν δὲ δευτέραν συζυγίαν ἀναμφιβόλως ἐξ ἀμφοῖν συγκεῖσθαι δακτύλων. Δευτέρα, ἢ μετὰ ^d δύο πόδας. Τρίτη δὲ, ἢ μετὰ τρεῖς εἰς συλ-

c) De hac figura videri quoque potest Hephaestio. Primum autem illius modum, qui est cum duae longae pro una longa adsumuntur, non habet Aristides: potest tamen, secundum Hephaestionis exem-

pla, ad illum referri, quo brevem et longam pro longa adsumimus. ΜΕΙΒΟΜ.

d) δύο πόδας. Plane addendum εἰς δισύλλαβον. ΜΕΙΒΟΜ.

λαβήν. Τετάρτη κατ' ἐβλους, τέσσαρες δάκτυλοι· ἢ, ὅπερ ἄμεινον, ^ε τέταρτος τροχαῖος· ἢ γὰρ εἰς ὅμοια μέρη, διαίρεσις μᾶλλον ἢ τομὴ καλεῖται. Τομὴ δέ ἐστι μόριον μέτρου τὸ πρῶτον ἐν αὐτῷ λόγον ἀπαρτίζον, ὑπὲρ δύο πόδας εἰς ἀνόμοια μέρη διαιροῦν τὸ μέτρον. Τοῦ δὲ γενικοῦ δακτυλικοῦ πεποιήκασιν οἱ μετὰ ταῦτα εἶδη· δίμετρον, τρίμετρον, τετράμετρον, πεντάμετρον. Παραβαίνουσι δὲ τινες αὐτὸ, καὶ κατὰ συζυγίαν ποιοῦν-**G.196** τες τετράμετρα καταληκτικά. Τινὲς δὲ κἀν ταῖς πρώταις χώραις μόναις ἀμείβοντες τὸν δάκτυλον, καὶ τοὺς ἀνισοχρόνους αὐτῶν δισυλλάβων τίθενται, ποιοῦσι τὰ καλούμενα λογαοιδικά.

Τὸ δ' ἀντίστροφον τούτῳ τὸ *ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΝ* δέχεται πόδας, δάκτυλον, (σεμνότερον γὰρ ἵπ' αὐτοῦ γίνεται) καὶ τὸν ἰσόχρονον σπονδεῖον, καὶ τὸν προκελευσματικόν. Καὶ ἀρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου καὶ προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου. Καὶ ὅτε μὲν ἐστὶν ἀπλοῦν καθ' ἓνα ποδὰ γίνεται· ὅτε δὲ σύνθετον, δι' ἣν προεῖπομένην αἰτίαν, κατὰ συζυγίαν ἢ διποδιαν. Διποδία δ' ἐστὶ πούς τετρασύλλαβος· τί δ' ἢ συ-**M.53** ζυγία προειρήκαμεν. Καὶ τὰ εἶδη δὲ τῶν καταλήξεων ἐπιδέχεται πασῶν. Καὶ τὴν τῶν λογαοιδικῶν μέθοδόν τε καὶ χρῆσιν· οὐ κατὰ τὰς πρώτας χώρας μόνον πόδας δισυλλάβους βραχυσημοτέρους παραλαμβάνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τὸν βακχεῖον.

Τὸ δὲ *IAMBΙΚΟΝ* δέχεται δάκτυλον, τριβραχυν, ἀνάπαιστον· τροχαῖον δὲ οὐδ' ὄλως· εἰς ἕτερόν γὰρ τραπήσεται μέτρον. Σπονδεῖον δὲ δέχεται μὲν ἐν ταῖς περιτταῖς· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις οὐδαμῶς. Ὅ γὰρ χωρίσας αὐτὸ τῆς πρὸς τὸ δακτυλικὸν ὁμοιότητος, ὃ κατὰ

ε) τέταρτος τροχαῖος. Hoc est dactylicum tetrametrum, in disyllabum desinens, quo primus usus est in Epodis Archi-
HEPHAESTION.

lochus, ut scribit Hephaestio.
MEIBOM.

f) Vox e Mss. addita.

τὴν ἄρτιον χώραν ἰαμβός ἐστι. Διὸ καὶ τοὺς ἰσοχρό-
τους τῷ σπονδαίῳ λίαν σπανίως καὶ κατὰ τὰς ¹ περιττὰς
παραλαμβάνει. Δέχεται δὲ ἐπὶ τελευτῆς ἐν τοῖς ἀκατα-
λήκτοις καὶ πυρρίχιον· σπονδαῖον δὲ, ὅτε τὸ καλούμενον
² χῶλον γίνεται· ἐν δὲ τοῖς καταληκτικοῖς, ἀμφίβραχυν,
G.197 ἢ βακχεῖον διὰ ³ τὴν ἀδιάφορον. Ἀρξάμενον δὲ ἀπὸ
διμέτρου προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου. Καὶ βαίνεται
κατὰ διποδῖαν. Ἐπιδέχεται δὲ ⁴ καὶ τὰ τῶν καταλήξεων
εἶδη πάντα καὶ τομὰς εὐπροεπεῖς· τὴν τε μετὰ δύο πό-
δας εἰς συλλαβὴν, ἢ πενθημιμερῆς καλεῖται, καὶ τὴν
μετὰ τρεῖς, ἣτις ἐφθημιμερῆς ὠνόμασται.

Τὸ δὲ ἀντικείμενον τούτῳ ΤΡΟΧΑΙΚΟΝ δέχεται
M.54 τρίβραχυν, δάκτυλον, ἀνάπαιστον. σπονδαῖον δὲ ἐν ταῖς
ἀρτίοις μόναις, διὰ τε τὰς ἐπὶ τοῦ ⁵ ἰάμβου προόρη-
θείσας ἡμῖν αἰτίας, καὶ ὅτι ἐφεξῆς πολλῶν κειμένων μα-
κρῶν, ἢ τῆς φωνῆς συνέχεια τοῖς ἐπαλλήλοις μεγέθεσι
τῶν συλλαβῶν διακόπτεται. Εἰ δὲ εἴη καταληκτικόν,
καὶ ἀμφίμακρον ἢ δάκτυλον. Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ δι-
μέτρου· πρόεισι δὲ ἄχρι τετραμέτρου. Γίνεται δὲ καὶ
χῶλον ὅταν τις ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν περιττῶν χώρα σπον-
δαῖος ἐμπέσῃ. Χαριστετέρα δ' αὐτοῦ τομὴ εἰς τρεῖς τρο-
χαίους· ἐπιδέχεται δὲ καὶ τὰς ἄλλας.

Τὰ δὲ ἐκ τούτων συγκείμενα χοριαμβικόν τε ἐστὶ
καὶ ἀντισπαστικόν. Τὸ μὲν οὖν ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΝ ἐπι-
δέχεται διποδῖαν ἰαμβικὴν καθαρὰν, καὶ τὴν ἐπτάσημον
σπανίως· ⁶ συζυγίαν, καὶ τὴν ἰσόχρονον αὐτῷ. Ἀρχε-
ται δὲ ἀπὸ διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως τετραμέτρου, ὅτε
ἐστὶν ἀπλοῦν· ἔτι δὲ καὶ τῶν καταλήξεων τὰς διαφορὰς

g) Sic emendavit Meibomius. O. κῶλον.

h) Sic recte Meibomius. O. τινὰ διάφορον.

i) Sic Mss. In ed κατὰ τῶν.

k) ἰαμβικοῦ. ΜΕΙΒΟΜ.

l) καὶ auctore Meibomio delevi.

ἐπιδέχεται. Τὸ δὲ **ΑΝΤΙΣΠΛΑΣΤΙΚΟΝ** μετρεῖται μὲν τῷ ὁμωνύμῳ ποδί· πολλάκις δὲ τὸν πρότερον δισύλλαβον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δισυλλάβους μεταβάλλει· εὐπρεπέστερον μὲν ἦν καὶ εἰς σπονδεῖον, σπανίως δὲ εἰς τοὺς λοιπούς. Καὶ ἀρξάμενον ἀπὸ διμέτρου πρόεισιν **G.198** ἄρσι τετραμέτρου· τὰς εἰρημένους χρήσεις τοῦ κατ' ἀρχὴν ποδὸς ἐν πάσῃ χώρᾳ παραλαμβάνον, τὴν κατάληξιν εὐπρεπείας ἔνεκεν εἰς λαμβικὴν καθαρὰν ποιεῖται. Ὅτε δὲ καταληκτικὰ γίνεται, δέχεται καὶ τὸν ἀμφίβραχυν, ἢ τὸν βακχεῖον. Καὶ ὅτε μὲν ταῖς περιτταῖς προκειμένης ἀντισπαστικῆς ἐπιφέρει τὴν λαμβικὴν· ὅτε δὲ τούναντίον **M.55** ποιεῖ. Ὅμοίως καὶ τῆς λαμβικῆς τὸν πρότερον πόδα τρέπον εἰς τοὺς λοιπούς δισυλλάβους· ἐνίοτε δὲ εἰς τρίβραχυν, ἢ ἀνάπαιστον, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἴαμβον συγγένειαν.

Τῶν δὲ **ΙΩΝΙΚΩΝ** τὸ μὲν **ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ** σύγκεται διὰ σπονδείου καὶ πυρρήχιου· τρέπει δὲ πολλάκις ἐν τῇ πρώτῃ διποδίᾳ τὸν σπονδεῖον εἰς ἴαμβον, κατὰ πᾶν μέγεθος μέτρου. Πρόεισι δ' ἀπὸ διμέτρου μέχρι τετραμέτρου, καὶ τὰ τῶν καταλήξεων εἶδη δέχεται. Τροχαϊκὴν δὲ δέχεται διποδίαν, κατὰ μὲν τὴν περιττὴν χώραν, καθαρὰν· κατὰ δὲ τὴν ἄρσιον, καὶ ἐπτάσημον. Πολλάκις δὲ καὶ τὸν μολοσσὸν παραλαμβάνει, συνάγον τὰς βραχείας εἰς μακρὰν ἢ συζυγίαν λαμβικὴν, πεντασύλλαβόν τε καὶ ἑξασύλλαβον· λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας. Τὸ δ' **ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ** μετρεῖ μὲν ὁ πούς ὁ ὁμώνυμος· πολλάκις δὲ καὶ ὁ διτρόχαιος· ὃν ὅταν παραλαμβάνωμεν, τὴν προκειμένην διποδίαν τρίτον παίωνα ποιοῦμεν, ἵνα μὴ τριῶν ἐφεξῆς μακρῶν κειμένων σκληρὸν γίνηται τὸ ποίημα. Δέχεται δὲ καὶ τὰ τῆς καταλήξεως εἶδη, καὶ ποικίλλεται τὰς τε βραχείας εἰς μακρὰς συνάγον, καὶ λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας.

Τὸ δὲ **ΠΑΙΩΝΙΚΟΝ** καλεῖται μὲν καὶ **ΚΡΗΤΙΚΟΝ** διὰ τὸ ποτὲ μὲν τοῖς παίωσι καθαροῖς· ποτὲ δὲ

G.199 τοῖς κρητικοῖς μετρεῖσθαι. Αὕξεται δὲ μέχρι τετραμέ-
τρον. τινὲς δὲ καὶ πεντάμετρα πεποιήκασι. Γίνεται δὲ
M.56 ταῦτα καὶ διὰ τοῦ τετάρτου παίωνος καθαροῦ, οὗ πολ-
λάκις ἦτοι τὰς δυο μέσας βραχέας συνάγοντες εἰς μα-
κρὰν, διὰ βακχίου καθαροῦ ποιούσι βακχιακόν· ἢ τὴν
τελευταίαν μακρὰν εἰς δύο βραχέας λύοντες, δι' ὄλων
βραχειῶν ταυτὸ ποιούσι· τὴν κατακλιδα μόνην τέταρ-
τον παίωνα τηροῦντες, διὰ τὸ τῆς μακροῦς εἰς ἀνάπαυ-
σιν εὐπρεπές. Τὰ μὲν οὖν ἀπλᾶ μέτρα καὶ πρωτότυπα
ταῦτά ἐστι.

Γίνεται δὲ ἐκ τούτων τῶν αὐτῶν μὲν διπλασιαζο-
μένων μέτρων σύνθετα· τῶν δὲ ἀνομοίων ΑΣΥΝΑΡ-
ΤΗΤΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν ἐκ δυοῖν μέτρων ἐν ἀποτε-
λεῖ κῶλον· τὰ δὲ ἐκ μέτρου καὶ τομῆς, ἢ μέτρου καὶ
τομῶν, ἢ ἐκ πασῶν τομῶν, ἢ ἀνάπαλιν τομῆς καὶ ^m μέ-
τρον καὶ μέτρων. ὧν ποικίλη μὲν ἦτε χρῆσις, καὶ ἢ ἐπ'
ἀκριβὲς τεχνολογία· εὐχερῆς δὲ τοῖς ἐπιστήμοσιν εἰς κα-
τανόησιν. Γίνεται δὲ καὶ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΛΑΘΕΙΑΝ
μέτρα δύο, ὧν τὸ μὲν ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ καλεῖται, ὅτε δι-
ποδίας ἰαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴν ἐπιφέρεισθαι συμ-
βαίνει, ἣτις οἰκειότητα πρὸς τροχαϊκόν, ὡς ἐπεδείξαμεν,
ἔχουσα, δέοντως ἂν ἀντιπάσχειν τῇ ἰαμβικῇ λέγοιτο· τὸ
δὲ, ΕΠΙΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΝ, ὅτε τροχαϊκῆς προκειμένης
διποδίας ἐπιφέρεται χοριαμβικῆ, οἰκειότητα πρὸς τὴν ἐναν-
τίαν τοῦ ⁿ τροχαίου τὴν ἰαμβικὴν, ὡς προειρήκαμεν,
M.57 ἔχουσα. Ἐπιφέρεται δ' αὐτῇ πολλάκις καὶ ἰωνικῆ, ἢ
G.200 συμπέπονθε τῇ τροχαϊκῇ· ἐπιφέρεται δὲ καὶ τῇ πρὸς αὐ-
τὴν ἀντικειμένη, λέγω δὲ, τῇ ἀντισπαστικῇ. Αὕξεται
δὲ καὶ ταῦτα μέχρι τετραμέτρων. καὶ τὰ μὲν αὐτῶν

m) μέτρον καὶ μέτρων] Pu-
to legendum μέτρον, ἢ τομῶν
καὶ μέτρον. Namque colon
duo membra non excedit. Μει-
βομ.

n) Pro τροχαίου rect. Οxon.
τροχαίχοῦ, nisi malimus τῆς
τροχαϊκῆς. Μειβομ.

ἀκατάληκτα· τὰ δὲ καταληκτικὰ γίνεται. Μέσα δὲ καλεῖται μέτρα, ὅτε δύο ποδῶν ἀντιθέτων εἰς μεταξύ πίπτων, οἰκειότητα πρὸς ἀμφοτέρους ἔχων, δυσδιάκριτον ποιεῖ τὴν βᾶσιν· οἷον ἐκκειμένου μὲν ἐνὸς δακτύλου, διμέτρου δὲ ἀναπαιστικῷ, κατὰ μέσον πέση σπονδαῖος· ἄδηλον πότιρα δύο φήσομεν εἶναι μέτρα. τὸ μὲν δακτυλικόν· τὸ δὲ ἀναπαιστικόν, ἄμφω δίμετρα, ἢ τὸ σύμπαν τετράμετρον ἀναπαιστικόν· καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ μέτρων ταυτὸ θεωρεῖται. Συγκεχυμένα δ' ἐστὶ τὰ διὰ τῶν συνθέτων γινόμενα ποδῶν, ὅταν τῶν μὲν μακρῶν λυομένων, τῶν δὲ βραχυῶν συναγομένων ἐν αὐτῇ διποδίᾳ, δυσχερὲς ἢ ποτίραν ἀποφαντίον. Οἷον εἴ τις διαλύσει μὲν τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ, συναγάγοι δὲ τὰς βραχίαις, ἄδηλον πότιρον ὁ μείζων πέφυκεν ἰωνικός, ἢ ὁ ἐλάττων. Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν μέτρων, ἢτοι ἐκ τῶν καθαρῶν διποδιῶν, αἷς παρατίθεται, καταλαμβάνεται· ἢ ἐκ τῶν ἐπομένων κώλων, ἢ ἐκ τῶν ταῖς ἀντιστρόφοις ἀποδιδόμενων. Καλεῖται δὲ τινα καὶ Ἀπεμφαινόντα, ὅταν ἐν τοῖς συνθέτοις ὁ ποσὶν, ὅπου χρεια βραχίαις, μακρὰ παραληφθῇ. ὧ τινες καὶ τῶν ἀρχαίων κέχρηται διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην.

Τὸ δὲ ἐκ τῶν μέτρων εὐπρεπὲς σύστημα καλεῖται **Μ. 58**
ΠΟΙΗΜΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν γίνεται κατὰ στίχον, ὡς τὰ Ὀμήρου· τὰ δὲ ἐκ δύο μέτρων, ὡς τὰ ἐλέγια· τὰ δὲ, ἐκ τριῶν, ὡς ὅταν ἐλεγείῳ προστιθῇ τις λαμβεῖον ἢ ἄλλό τι· τὰ δ' ἐκ πλειόνων. Καὶ τούτων τὰ μὲν **Γ. 201**
ἀπολελυμένα· τὰ δὲ, κατὰ σχέσιν. Ἀπολελυμένα μὲν, ὡς παρὰ τοῖς κωμικοῖς αἱ παραβάσεις· κατὰ σχέσιν δὲ, ὡς τὰ ἀντιστρέφοντα. Καὶ πάλιν τούτων ἃ μὲν διμερῆ, ἃ δὲ τριμερῆ, ὡς τὰ καὶ τὴν ἐπὶ δὸν προσλαμβάνοντα. Καὶ τὰ μὲν ὁμοίως τῇ τάξει· τὰ δὲ, ἐναντίως ἔχει.

ο) Pro ποσὶν ferme legerim **phaestio, genuinum hic sit exemplum.** ἢ μέγ. **Ἄθ. κ. τ. λ. ΜΕΙΒΟΜ.**
ὀνόμασιν, ut illud Simonid. epigram. quod p. 14. habet He-

ὁμοίως μὲν, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῆς ἀντιστροφῆς τῷ τῆς στροφῆς ἀποδοθῇ πρῶτον· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ δευτέρῳ, καὶ τὰ ἐξῆς ὁμοίως. ἐναντίως δὲ, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῷ τελευταίῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ ^p παρατελευταίῳ. καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. ἀρκεῖ καὶ ταῦτα περὶ μέτρων καὶ ποιήματος, ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν ὁ τεχνικός τῆς μουσικῆς πεπέρανται λόγος.

---

p) Sic Mss. παρατελάτω ed. παρατελεύτω em. ΜΕΙΒΟΜ.

N O T A E.

—

CAPUT PRIMUM.

De Quantitate Syllabarum.

I. 1. p. 1. **DEFINITIONEM** syllabae ab Hephaestione praetermissam, librariorum quoque incuria ex Longini Prolegomenis p. 142. exulantem, ita tradunt Grammatici Latini. Priscianus II. p. 565. *Syllaba est comprehensio literarum consequens, sub uno accentu, et uno spiritu prolata. Abusive tamen etiam singularium vocalium sonos, syllabas nominamus. Possumus tamen et sic definire: Syllaba est vox literalis, quae sub uno accentu et uno spiritu indistanter profertur. Idem p. 671. Syllabas nominamus, non quod omnes comprehensione literarum constant, sed quod pleraeque. Diomedes II. p. 422. Syllaba est proprie congregatio, aut comprehensio literarum enuntiata. (Sic enim recte edit. Mediolan. 1497. Putschius male enunciatio.) Fit autem ex omnibus vocalibus, etiam ex singulis, syllaba tam brevis quam longa, et ex copulatione vocalium consonantiumque, temporum capax. Syllabae autem dicuntur Graece, παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα: Latine connexiones vel conceptiones dici possunt, quod literas concipiant atque connectant. Sergius in Donati edit. primam p. 1829. Syllaba dicta est ex interpretatione Graeca, ἀπὸ τοῦ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα, eo quod complectitur et conglutinat literas; unde et in quaestionem illud venit, quare una vocalis syllaba dicitur. Intelligendum est tamen, quod hoc sibi non ratione, sed abusive deprecatur. Terentianus Maurus p. 2411.*

*Una vocalis iugata consonanti aut pluribus
Syllabam reddat necesse est: syllabam Graeci vocant,
Ore quod simul profectae copulant unum sonum;*

Vinculum nam signat ista congregale dictio.

Et tamen vocalis una quando pars sermonis est,

Syllabam dici necesse est, quum sit una litera.

et in iisdem fere verbis permulti alii. Ex syllabis aliae breves sunt, aliae longae. Dionysius Halicarn. *περὶ Συνθεσ.* Ὁν Sect. XV. p. 104. ed. Upton. Ἐκ δὲ τῶν γραμμάτων — αἱ καλούμεναι γίνονται συλλαβαί. Τούτων δὲ εἰσι καὶ μακροὶ μὲν ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν διχρόνιον, ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς μακρὸν ἢ μακρῶς λεγόμενον γράμμα, ἢτοι τῶν ἡμιφώνων καὶ ἀφώνων· βραχεῖαι δὲ, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ βραχέος φωνηέντος ἢ βραχέως λαμβανομένου, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς ταῦτα. Μήκους δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν οὐ μία φύσις, ἀλλὰ καὶ μακρότεραι τινὲς εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βραχειῶν. Postrema haec quae docta subtilitate explicare pergit scriptor disertissimus, quum ad rem metricam vix quidquam adiumenti conferant, latius persequi nolim. Consulendus tamen Gregorius de Dialectis cum Koëni nota p. 282. Sextus Empiricus adversus Mathematicos I. 6. p. 242. Πᾶσα οὖν συλλαβή, ἢ μακρὰ ἐστίν, ἢ βραχεῖα. μακρὰ δὲ γίνεται φασί, διχῶς, φύσει τε καὶ θέσει. φύσει μὲν τριχῶς· ἢ ὅταν ἔχη στοιχεῖον φύσει μακρὸν, ὡς ἐπὶ τῆς ΗΩΣ λέξεως. ἐκατέρα γὰρ τούτων τῶν συλλαβῶν ἐστὶ μακρὰ, διὰ τὸ τὴν μὲν τὸ Η, τὴν δὲ τὸ Ω φύσει ἔχειν μακρὸν. ἢ ὅταν ἐκ δυοῖν φωνηέντων συνεστήκη, ὡς ἐπὶ τῆς ΑΙΕΙ λέξεως. αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ μακροὶ, τῶ ἐκατέραν ἐκ δυοῖν φωνηέντων ὑπάσχειν· ἢ ὅταν κοινὸν ἔχη τὸ στοιχεῖον μακροτόνως παρεπιλημμένον, ὡς ἐπὶ τῆς ΑΡΗΣ· τὸ γὰρ Α δίχρονον, νῦν μακροτόνως ἐκφέρεται. οὐκοῦν φύσει τριχῶς μηκύνεται συλλαβή. θέσει δὲ πενταχῶς· ἢτοι ὅταν εἰς σύμφωνα τῶν ἀπλῶν λήγη δύο, ἢ ὅταν ἢ μετ' αὐτὴν συλλαβὴ ἀπὸ συμφώνων δύο ἄσχηται, ἢ ὅταν εἰς σύμφωνον λήγη, καὶ ἀπὸ συμφώνου ἢ ἑξῆς ἄσχηται· ἢ ὅταν εἰς διπλοῦν λήγη στοιχεῖον, ἢ ὅταν μετ' αὐτὴν διπλοῦν ἐπιφέρηται. Diomedes loco citato: *Syllabarum modi sunt tam duo, natura et positione, quam tres qualitates. Aliae enim breves, aliae longae, alioe communes sunt. Breves sunt quae correptam vocalem habent, et non desinunt in duas consonantes, vel in aliquid quod sit pro duabus consonantibus. Ubi ed. Med. habet, vel in aliud quod possit. In brevi syllaba tempus unum est, in longa duo.*

I. 2. p. 3. Κατὰ πέντε τρόπους. Syllabarum positioe productarum plures commemorant species Grammatici Latini; sed nimis forsau curiose. Diomedes p. 423. *Positione longa fit*

syllaba modis septem. Primo, cum correpta vocalis in duas desinit consonantes, ut,

Ēst in secessu longo locus.

Altero, cum excipitur a duabus consonantibus, ut,

Ā-crisioneis Danaē.

Tertio, si desinat in consonantem, et excipiatur a consonante, ut,

Ār-ma.

Quarto, si desinat in duplicem literam, ut,

Nōx erat.

Quinto, si sequens a duplici incipiat, ut,

Ā-xis.

Sexto, si desinat in unam consonantem, et excipiatur a vocali loco consonantis posita u vel i, ut,

Āt Venus. Āt Iuno.

Septimo, cum correpta vocalis desinat, et, interposita i, excipiatur a vocali, ut,

Furias Ā-i-acis Oilei.

G.207

et,

Trō-i-aque nunc stares.

et,

Nate dea, nam de má-i-oribus.

Confer Marium Victorinum p. 2471 — 2474. Valerium Probum p. 1431. Sosipatrum Charisium p. 3. aliosque.

I. 3. p. 6. Diomedes p. 423. Communium syllabarum modi sunt septem. Primus est, cum correpta vocalis excipitur a duabus consonantibus, quarum prior sit muta, sequens liquida. Brevis enim hic est,

nostrosque ab rupe Cyclo^opas.

et,

Albanique pätres.

Longa ibi,

At genus e sylvis Cyclopum e montibus.

et,

Perpetnis soliti pätres considerare mensis.

syllaba enim, quae sine hac observatione poterat esse positione longa, brevis efficitur. F quoque litera, si praeposita fuerit liquidae, quamvis semivocalis sit, mutae tamen obtinens locum, brevem facit quae positione fieri longa poterat, ut est,

orē fremebant.

et,

Taliá flammato.

Secundus est, cum locum brevis longa occupat syllaba, per productam vocalem vel diphthongum, finita parte orationis, nec ulla interposita consonante, ut est,

Te Corydon ὄ Alexi.

et,

Insuláe Ionio in magno.

ut est Homericus ille,

οἰκῶ ἐν ἡμετέρῳ ὅποτε Κρήτηθεν ἔκοιτο.

βούλειά ἀντιάσας ἡμῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.

Tertius, cum in fine partis orationis, versa vice, longa ponitur vocalis correpta, una interposita consonante, ut,

Emicat Euryalús, et munere laetus amici.

Item,

Ostentans artem paritér, arcumque sonantem.

et,

Omnia vincit amór, et nos cedamus amori.

et ut est apud Homerum,

Νίστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῆ —.

Quartus, cum correptam vocalem duae consonantes sequuntur, G.208 quarum prior est s litera, quae syllabae ratione communis, velut sibilus posita, vim consonantis amittit. Interdum enim liquidarum mutat legem. Siquidem illae subiunctae mutis, utramque potestatem possident, haec vero plurimum sibi defendit. Non enim solum subiungitur, verum etiam contraria praeposita, loco liquidae fungitur, ut est,

Ponitě spes sibi quisque.

et apud Lucilium,

Infantibús parvis.

sicut et Homericus versus ille testatur,

ἦ μὲν δὴ μάλα ^a πολλὰς μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν.

Quintus est, cum correptam vocalem suscipit Z duplex, quae quum positione longam possit efficere, vim plerumque duplicis consonantis amittit, ut,

nemorosá Zacynthus.

a) πολλὰς II. B. 798. ubi libri MS. Lips. et duo Uratflavienses, meliores habent πολλὰ: nonnulli πολλὰς. Diomedes Heynii diligentiam elusit.

Sed hic modus non tam ratione syllabae communis admissus est, quam nominis necessitate susceptus, ut est b,

ὕλησσῶ Ζάκυνθος.

et,

οἱ δὲ Ζέλειαν Ἰραίου.

Sextus est, cum pronomina, hic vel hoc, c litera terminata, vocalis statim subsequitur, quando in his pronomibus c litera crassum et quasi geminatum continet sonum, ut,

Hic vir, hęc est, tibi quem promitti saepius audis.

est enim in hoc tam prima syllaba longa, quam tertia brevis. Septimus est, cum correpta vocalis in unam desinit consonantem, sequente h, quae plerisque aspirationis nota videtur, ut,

Terga fatigamús hasta.

Item,

Aeneán hominum quisquam.

Sed modus superior quibusdam superfluous visus est, praecipue autem hic, quoniam sufficit finitam esse partem orationis. Ex his omnibus modis uno duntaxat uti admittunt qui metrorum rationum sunt admodum perspicaces. His similia vide apud Grammaticos modo citatos. Quod autem ad S inceptivae potestatem spectat, si exempla Terentiani Mauri regulae adversantia iusto examine ponderabis, paucissima omnino reperies, quorum auctoritati seu MSS. seu rationes criticae adstipulantur. Terentiani verba sunt, p. 2406.

Quae sibi tres tantum poterit subiungere mutas,

Siquando SCutum, SPumas, vel STamina dico,

Haec sola efficiet nudo ut remanente trochaeo

Spondeum geminae possint firmare sonorae.

G.209

Exemplis an prava sequar, vel recta probabo.

Quisque scire cupit, vel quisque scribere curat.

Ante stare decet, cum dico, et separo verbum;

Ante Stesichorum vatem natura creavit:

Ultima vocalis remanens c in fine trochaei

Excipitur geminis queis proximus exoritur pes,

Quae, quamquam capite alterius verbi teneantur,

Sufficiant retro vires ac tempus oportet.

Bene autem observat Dawesius, „eam minus integram servari „in illis Horatii scriptis, quae sermoni propria ipse est pro-

b) Vide Dawes. Misc. Crit. p. 92.

c) Sic Dawes.

„fessus. Illud porro monendum est hanc ἀξριβειαν, quae apud
 „Graecos perpetua est, apud Latinos non nisi post Lucretii
 „tempora obtinuisse. Sed hanc questionem post Aldum Ma-
 „nuthum, Nicylum, aliosque, uberius tractavit Iustus Zinzer-
 „lingus et Dominicus subineta Isello, cui titulus, *Iusti Zinzer-
 „lingi Thaurici Catechismi Juveniliam Promulsis. Lugdun.*
 1116. pp. 208. 12mo.

„An ultima dictionis in vocalem natura brevem desinentis
 „syllaba debeat in positione, si vocabulum sequens a duabus
 „vocalibus consonis, *ae, ea, et*, inchoetur, produci, controversia
 „est huc ignobilis. De illa visum est inpraesentiarum agere;
 „ita tamen, ut ansam magis dem aliis, quid sequi debeamus,
 „decidendam, quam ipse in dissidium componam. Atque hanc
 „aequalem viam insistam, ut quid Grammatici, aliique viri do-
 „cti, hoc de re senserint, primo indicem; postea exempla ex
 „veteribus Poetis petita in utramque partem subiungam.“

„Affirmativae sententiae causam, ut Graecos taceam, defen-
 „dunt principes, Diomedes, Priscianus, et Terentianus Mau-
 „rus: quibus nostro seculo calculum adiecit maximus Germa-
 „niae nostrae vates, et Franciae suae gloria, MELISSUS,
 „qui in carminibus suis studiose hoc semper servavit, aliosque
 „uti servarent monuit. Paria cum hoc fecit Taubmannus, quem
 „disserentem vide praefatione snorum Melodaesiorum. Neque
 „abhorrent ab hac opinione Lipsius et Gruterus, duo erudito-
 „rum lumina; quorum illum vide in notis ad Senecae Medeam
 „v. 393. hunc in notis ad eandem v. 111. ad Theb. 448. et
 „Hercul. Oct. v. 1038. Uti et Giphanius in notis marginali-
 „bus ad Lucretium.“

„Abseunt vero ab his Iul. Caes. Scaliger in Poetica sua, ubi
 „Catullum, quod Graecos hac in re imitari amaverit, repre-
 „hendit; Raderus in Comm. ad Martialem V. 66. vanum vocans
 „Terentianum, quod secus senserit; et novissime, Henningius
 „Rennemanus IC. clariss. amicus noster singularis, in proble-
 „matis prosodiacis. Atque hos videre contigit, huius dissidii
 „mementes. Iam spatiemur per amoena Poetarum viridaria,
 „G.210, et quod in hanc rem ibi est inventu, enotemus. Praemoneo
 „vero, me, quamquam hereiscundus mediam insistam senten-
 „tiam, ut talismodi syllabam et produci et corripri posse autu-
 „mem, modo parce fiat, paullo tamen in affirmativam partem
 „esse proclivorem, cum deprehenderim haud paucis locis cor-
 „ruptis alteram fulciri, quibus nonnulla hoc capite fiet me-
 „dicina.“

„Principem locum teneat princeps Latinorum Poetarum, in

„quo uno tantum, qui certus sit, loco utraque sententia niti-
tur. Prior illo, lib. IX. 37.

Ferte citi ferrum, date tela, scandite muros.

„Quamquam auxiliores non defuerunt, qui languere sibi vi-
sum pedem voluerunt vigori suo restituere: aliis *et* infarcienti-
bus, *adscendite* scribentibus aliis. Cui addatur alter versus,
„ut est ex emendatione Scaligeri in Castigat. Catullianis Aen.
„VI. 687.

„*Venisti tandem tuaque spectata parenti,*

„aliique, in quibus caesurae hoc adscribitur, non positioni.“

„Posterioris sententiae fundus est in isto loco Aen. XI. 309.

„*Spem si quam accitis Aetolum habuistis in armis*

„*Ponite — spes sibi quisque.*

„Videri poterat et iste versus pro correptione syllabae stare,
„qui in quibusdam edd. vitiose ita scribitur, Aen. V. 153. et
„VIII. 690.

Convulsum remis rostrisque stridentibus aequor.

„Sed iamdudum explosa est haec lectio ab Erythraeo, et *tri-*
„*dentibus* repositum ipsa in altero syllabae initialis quantitate
„hoc postulante. Succedat huic ingeniosissimus Naso, in quo
„etiamsi nullum productae syllabae nostrae exemplum notarim,
„praeter unum quod ex MS. erutum alibi indicavi in his libris,
„plura vero correptae: illa tamen, paucis exceptis, talia sunt,
„ut non valde movere possint dehinc alios, si has meas ad ea
„notas inspicere fuerint dignati. Met. VII. 440.

„*Occidit ille Scinis, magnis male viribus usus.*

„Sed *Sinis* fieri debet, MS. et Plutarcho poscentibus. Idem
„Art. II. 671.

„*Aut mare navigiis, aut vomere scindite terram.*

„Sed ora ed. Bersmanianae refert in quibusdam esse *findite*,
„quod in nostris etiam servabatur membranarum. Neque haec
„variatio hoc solum loco est. Est et in Ep. Medae XII. 94.

„*Et solidam iusso vomere findis humum.*

„Uti et ibi in margine vides. In Trist. V. 362.

„*Et Scythicum profuga scindere puppe fretum.*

„Membranae: *findere puppe*. Neque ideo quidquam huic rei
„disconducit iste versus, quod non antecedit syllaba brevis.
„Eo enim dico, ut constet de varietate harum vocum. Eadem
„ipsa quoque est in Sen. Herc. Fur. 335. ubi Delr. Lucret. p.
„17. et Claud. I. 454. in Eutrop. ubi in MS. *Elysias findis*
„*Serrane novales*. Prudentius etiam maculatus tali macula,

„in cuius Psychomachia alicubi legitur; quia scissa voluntas,
G.211, quo loco membranae veteres eodem modo abibant, legendo
„fissa. Sed pergo in Nasone Art. III. 726.

„Oraque fontana fervida^d spargit aqua.

„MS. cum illis facit, qui habent *fervida pulsat aqua*. Quod
„quo altero remotius, eo certius est mihi, prae illo glossemate
„suo damnatum.“

„Eod. libr. 741.

„Nomine suspectam mihi spiritus exit in auram.

„Et hic MS.

„Nomine suspectas iam spiritus exit in auras.

„Lib. II. de Ponto II. 34.

„Saepe creat molles aspera spina rosas.

„Sed hic versus una cum proxime antecedente videtur mihi
„suppositivus. Maxime, quia alii duo, in quorum sedem hi
„forsitan suffecti, diu exsularunt; quos emendatos reddidi in
„Promuls. c. 44. quo vise^e.

„Eod. libr. Eleg. 10. 28.

„et olentia stagna Palici.

„Membranae, et olentis stagna Palici. Epist. Oenones V. 2 f.

„Ista Mycenaea litera scripta manu.

„Uterque MS. *litera facta manu*.

„Epist. Ariadnes, X. 106.

„Strataque Cretaeam bellua stravit humum.

^d) Codd. plerique apud Hein-
sium, MS. Bodl. et Ed. Pr. habent
pulsat. Duo Heinsiani *lavit*.
Wakefieldus ad Lucret. IV. 77. de
hac re consulendus, legendum
censet *mulcet*.

^e) Pont. II. 2.

„Qui rapitur fati, quid praeter
fata requirit?

„Saepe creat molles aspera, spi-
na rosas.

„Qui rapitur spumante salo, sua
brachia campi

„Porrigit ad spinas, duraque,
saxa manus.“

„Duo sunt in his versibus quae
„haud dubie cuivis legenti scrupu-
„lum iniiciunt. Repetitio cum ini-
„tium, *Qui rapitur*, tum vocis *spi-*
„na: et dissolutio versus quarti.

„Ego praeter laudatum librum duos
„alios sequioris bonitatis hoc loco
„consului; quorum alter omnino
„cum Bersmani editione consentit,
„excepto quod pro *campi* habet
„nanti. Alter inepte,

„*Qui rapitur ventis, quid prae-*
„*ter fata reliquit?*

„Di quanta ista variatio! vera le-
„ctio est in tertio, bonitate pri-
„mo, libro;

„*Qui rapitur spumante fredo,*
„*sua brachia cauti*

„*Porrigit, et spinas duraque*
„*saxa capit.*“

^f) Eiusdem epist. 26. *Est in*
qua nostri litera scripta memor.
Et sic MSS. quos inspexi, omnes,
Burmannus tamen ad v. 2. hic
etiam *litera facta* multos codi-
ces exhibere affirmat.

„Non abit hic MS. quem inspexi. Ubertinus tamen notat
 „quosdam legere *tinxit*. Diversitas sane permagna inter haec
 „duo. An fors fuerat *lavit*, cuius expositio sit *tinxit*? Hae-
 „reo. Pugnat pro recepta lectione exemplum Pedonis Albino-
 „vani in obitum Mecaenatis:

„*Membra nec in strata sternere discat humo.*

„Quem certum est Nasonem expressisse in suis carminibus, ut G. 212
 „evincunt isti versus:

„*Caussarumque triplex vaticinatur opus.*

„*Altius et vitiis exseruisse caput.*

„Uti quidam etiam hoc argumento permoti Ovidio tribuerint
 „eius Elegiam in obitum Drusi. Idem igitur potuit et hic esse
 „factum. V. Trist. 13. 35.

„*Carmina scripta mihi sunt nulla.*

„Ita plane etiam membranae. Sed suspecta est mihi haec vox,
 „cum viderim illam alia etiam loca occupasse in membranaceis
 „libris, germanis extrusis. Qualia sunt IV. Trist. El. II. 20.
 „*Oppida scripta leget*, ubi recte ex aliis editur, *capta leget*.
 „V. Trist. I. 7. *laeta et iuvenilia scripsi*, ubi *lusi*. I. de Pont.
 „El. V. 2. *Ut sua scripta legas*, ubi *verba*. Quod si hoc
 „non accidit huic versui, suspicio tamen esse potest de trans-
 „positione, ex qua simile quid natum nobis Metam. III. 66.
 „ubi Ciof. legit,

„*fixum lentae curvamine spinæ &*

„Cum recte edatur *lentae spinæ curvamine fixum*, quod in
 „optimis membranis ita ad apicem expressum vidi. Tale est,
 „quod in membranis inveni apud Claud. in Ruffin. II. 230.

„*Quorsum audet ferro leges imponere stricto.*

„Ubi recte impressum, *leges vibrato imponere ferro*. Alia
 „praetereo, quae sana in vulgatis libris in unis alterisque mem-
 „branis depravata inveni. De illo exemplo, quin genuinum
 „Ovidi sit, nullus dubito, in Art.

„*Altera Scylla maris monstrum.*

„An plura talium in eius scriptis inveniantur, nescio h. Certe

g) MSS. Bodleiani vel medio
lentae spinæ curvamine fixum,
 vel, *Quod lentae medio spinæ*
curvamine fixum.

h) In Metam. I. 38. Edd. Pr.
 cum MSS. exhibent,
Addidit et fontes et stagna
immensa lacusque.

HEPHIAESTION.

Met. IV. 280. Libri vet. cum
 Stephano Byzantino, *Sithon.*

Met. XII. 438. MS. Bodl. Au-
 ctar. F. 4. 22. *Et exprimitur*
per multa foramina densus. In
 duobus aliis MSS. eiusdem Bi-
 bliothecae (F. 1. 17. 4. 30.) hic
 et alter versus deest.

„in eius lectione, (sed attendi ad hoc) non observavi. Ego
 „scopum praefinitum mihi tetigisse iam videor, cui animus
 „fuit fidem plerorumque exemplorum dubiam facere, quae pot-
 „erant in illam partem adduci ex Nasone. Lucretius paullo
 „amplius favet isti parti. Hos enim in illo habes versus.

„*quam lecti mollia strata.*

„*Quidque superbia spurcitia.*

„*Libera sponte sua.*

G.213

„*Speluncasque velut saxis pendentibus structas.*

„*— guttis manantibus stillant.*

„*Tenuia sputa minuta, etc.*

„*Alioque est altera nata*

„*Endo statu.*

„Memoria igitur lapsus fuit olim vir doctus, perpetuo hoc vi-
 „tatum Caro adserens.

„Nec desunt tamen apud eundem, quae in contrarium possis
 „adducere. Qualia sunt haec:

„*Exspiretque foras in aperta promtaque caeli.*

„*plurimaque plus*

„*Montibus in summis vestigia cernimus ignis.*

„*Hinc illa primum Veneris dulcedinis in cor*

„*Stillavit gutta.*

„*En hoc usque mare speluncae, etc.*

„*Nilus in aestate crescit, etc.*

„*Complere spatium.*

„Quod tamen postremum est ex coniectura Gifani: variantque
 „in uno atque altero libri. Et hoc si, ut vides, admissum in
 „muta, cui liquida subiungitur, magis aedepol in geminatis
 „mutis nostris admittetur, quae potentiores.

„Catullus omnino stat ab illorum parte, qui producant;
 „quod haec producant exempla:

„In phaselo:

„*Propontida trucemve, etc.*

Art. Am. III. 289. Edd. prio-
 res et MSS. *ridet*.

Amor. III. 3. 6. *Ante fuit*,
 MS. Bodl. et sic editi ante Hein-
 sium.

Fast. VI. 305. legendum, *sca-*

mnis considerare longis, ut Nea-
 polis, et unus MS. Bodl. In tri-
 bus aliis (Auctar. F. 4. 24.) *lon-*
gis — flammis. (F. 4. 29.) *flam-*
mis in textu, *scamnis* pro v. l.
 et *sedilibus* pro gl. Sed (F. 4.
 28.) habet *scamnis*.

„Ibid.

„*Et inde tot per impotentia freta.*

„Et Priapeio ad Coloniam,

„*Si pote stolidam repente excitare veternum.*

„In Mamur.

„*quod comata Gallia*

„*Habebat unctum et ultima Britannia.*

„Ad Fundum Tiburtem,

„*Nec deprecor iam si nefaria scripta*

„*Sexti recepso.*

„In Galliambo,

„*Ut apud (miser) ferarum gelida stabula forem.*

„In Nupt. Pelei,

„*Nulla fugae ratio, nulla spes.*

„Estque unicum, quod his opponi possit, in Nuptiis Pelei,

„*Testis erit magnis virtutibus unda Scamandri.*

„Sed quod ipse etiam Homerus insuper habuit, II. B. 495.

ἐς πέδιλον προχέοντο Σκαμάνδριον.

„et ibid. 467.

ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ.

„Quum tamen constet Graecos magna religione contrarium ser-

„vare. Adfinxit alterum Catullo, qui substituit in lacunam

„carminis ad Cinnam,

„*In pede stans fixo carmina ructat hians.*

G.214

„Sed ab illustri Castigatore, ut debuit, acceptum.

„In Horati Odis et Epistolis, pro neutra quidquam invenias

„sententia. Quod data opera factum, vix est ut negari possit.

„In Satiris sex locis brevi syllabae cursum suum permisit, non

„inhibentibus consonis istis sequentibus. Opinari possis, ut

„frena sibi indulsit in alios invehendi, ita enim in versu quam-

„dam sumsisse licentiam, quam alibi sibi non permittebat.

„Quin satirographi esse, ut quandoque in haec et similia im-

„pingat ex ipso Horatio et Chrysippo pulcre docet Casaub. ad

„Pers. Sat. I. ver. III.

„Juvenalis contra quater longam facit hanc syllabam, bre-

„vem ne semel. Uti neque Tibullus, qui tamen et ipse scripsit,

„*Pro segete spicas, pro grege ferre dapem.*

„Propertius quater ⁱ corripuit, produxit nunquam. Stati

„Papini haec sunt in hanc rem loca Theb. II. 700.

„VI. 551.

- „*Tela nova, fragiles aevo circumspice muros.*
 „ — *agile studium et tenuissima virtus.*
- „Pro adversa parte, (Achill. I. 348.) ^k
 „*sparsosque studet componere crines.*
- „Possis et istum versum adducere Theb. VII. 733.
 „*fas et mihi spernere Phoebum,*
 „sed noris MSS. habere, *fas et me spernere Phoebum.*
 „In Silio haec adnotavi exempla: III. 111.
 „*gelidosne scandere tecum*
 „*Deficiam montes.*
- „IX. 576.
 „*Immane stridens agitur.*
- „Ult. 551.
 „*arva*
 „*Diversa spatio.*
- „Sed et hic unum abit: XIV. 259.
 „*Mille Agathyrna dedit, perflataque ^l Strongilos*
Austris.
- „In Valerio Flacco ne vestigium quidem horum videas. Idem
 „de Claudiano dico; nisi illud adferas de bello Gildonico v.
 „136.
 „*rescissae vestes, et spicea sparsim*
 „*Serta iacent.*
- „Attamen hoc tanti nondum fuit aestimatum, ut dignati fuerint
 „contextu. In ora enim haeret ed. Delrianae. Saepeque va-
 „riatur in his dictionibus. Tale illud Senecae in Theb.
 „*Mea membra sparsim spargite.*
- G.215 „Ubi et nostrae et Palat. membranae *passim*. Quamquam fal-
 „sitas huius lectionis, absque etiam libris esset, auribus se
 „prodit. Apud eundem huius generis aliquid repertum fuit
 „olim in Troad. V. 31.
 „*Tuosque manes, quodque stetit ante Ilion.*
- „Dactylum enim quarta gressio spernit, necessarioque tribra-

i) Propertii sex loca, quorum memini, sunt, III. IX. 53. 59. XVII. 21. IV. I. 41. IV. 46. V. 17.
 k) „Non contemnendus liber, *Sparsosque tumet componere crines.*“ Gronovius.

l) Sed hic ex MS Coll. Regin. Oxon. et duabus edd. vetustioribus *Trogilos* edidit Drakenborchius.

„chys faciendus, absque bellissima Lipsi e vet. lib. emendatione esset, *quo stetit stante Ilion.*

„In Manilio hoc unicum vidi correptae exemplum,

„^m *Tertia forma stetit summo iam proxima coelo.*

„Productae in Martiale duo II. 66.

„*Ut digna speculo fiat imago tuo.*

„V. 70.

„*Quid gladium demens Romana stringis in ora.*

„Nullum correptae.

„Atque hactenus ex Poetis illos lustravimus, quos attendens

„ad hoc mihi que talia enotans legi. Iam ex aliis pauca, quos

„adeo non nuper inspexi, neque oculis huius rei curiosis. Me-

„mini tamen quorundam adhuc. In Terentio illud legimus

„Prolog. Hecyrae.

„*Quia sciebam dubiam fortunam esse scenicam.*

„Martian. Cap.

„*Crinale spicum pharetris deprome Cupido*

„*Libens capillum solvere.*

„Prudentius saepissime producte extulit, sed dum haec scribo,

„non est ad manus: quamquam idem semel alicubi in Hamar-

„tigen. corripuit. Ex Lucano pro syllabae productione, si

„recte memini, quaedam adferri solent: quem denuo, uti et

„alios, huius causa peragrarare nec licet nunc, nec libet: qui

„vix tumultuarie haec temporis inopia concipio. Faciat hoc

„alius, et rudibus his lineamentis colores addat.

„Ego, si mentem meam aperire mihi licet, cum, quia Grae-

„ci, e quorum poesi plurima hausit Latina, syllabam, de qua

„loquor, producere amant, veteresque Grammatici Latini, qui

„et propius abfuerunt a tempore florentis Poeticae, et plures,

„indubieque meliores Poetarum libros habuerunt, idem praeci-

„piunt: tum quia contrariae opinionis haud pauca fulcra, ope

„veterum librorum, demolitus sum, illorumque exiguus apud

„paucos invenitur numerus, apud quosdam vix unum, et ne

„hoc quidem in Tibulli, Val. Flacci, Iuvenalis, Claudiani, Se-

„necae Tragoedi, Horatique (praeter Satiris) versibus: vereor

„ut regula in hanc partem firma constitui possit, et exceptio

„pauciora, ex Catullo praecipue, Iuvenali, Silio, Statio, aliis-

m) Manilii, quas vidi, editiones sic habent: III. 604.

Tertia forma est, et summo iam proxima caelo.

Et mox in loco Martialis excudendum curavi *Romana pro aliena*, quod exhibuerat Zinzerl.

G.216, que habitura sit exempla. Neutrum igitur improbem, si par-
ce fiat; utrumque si frequenter; quomodo hodie fere peccatur
„corripiendo.“

De communi syllaba Eustathius ad II. A. p. 480 = 366, 30.
Ἐν δὲ τῷ, ΥΙΕ ΠΕΤΕΩΟ, ἐκτείνεται ἡ λήγουσα τῆς κλη-
τικῆς, ὡς καὶ ἐτέρωθι δηλοῦται λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. (cf.
II. A. p. 80, 1 = 61, 1.) διὰ τε τὴν προηγουμένην δασεῖαν,
καὶ διὰ τὴν ἐπικειμένην ὄξειαν, καὶ διὰ τὴν τῆς λέξεως κατα-
περαιώσιν, καὶ διὰ τὸ δύνασθαι διπλασιάζεσθαι τὸ ἐπαγόμε-
νον ἄφωρον. Z. p. 625 = 478, 43. Ὅρα δὲ ἐν τῷ ΠΑΡ-
ΕΠΠΩΝ, ἐκτεταμένην οὐκ ἀναλόγως τὴν τῆς προθέσεως
παραλήγουσαν. οὕτω δ' εὐθὺς ἐφεξῆς καὶ τῆς ΑΠΟ προθέ-
σεως ἐκτείνεται ἡ λήγουσα ἐν τῷ, Ο Δ' ΑΠΟ ΕΘΕΝ ΩΣΑ-
ΤΟ ΧΕΙΡΙ. Τινὲς δὲ θεραπεύοντες αὐτὸ, μεταγράφουσιν
ΑΠΑΙ ΕΘΕΝ, καὶ οὕτω τὸ μέτρον ἀναπληροῦσιν. Οἱ μὲν-
τοι ἀκριβέστεροι, ἐκτείνουσιν ὡς ἐβόηθη τὸ Ο ἐνταῦθα τῆς
προθέσεως διαφόροις λόγοις τῆς κοινῆς συλλαβῆς· μέρος τε
γὰρ λόγου καταπεραιώσις ἐστὶ, καὶ δασεῖα καὶ ὄξεια τοῦ ΕΘΕΝ
ἐπιφέρονται, δυνάμεναι τὴν λήγουσαν ἐκτείνειν τῆς προθέ-
σεως, ὡς οἱ γραμματικοὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ περὶ κοινῆς συλ-
λαβῆς. cf. p. 641, 28 = 500, ult. 654, 47 = 519, 15.
Od. Γ. p. 1465. init. = 123, 44. K. p. 1665 = 407, 19.
Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ΟΥΤΕ ΠΟΙΗΤΑΩΝ, ὃ ἀνωτέρω ἐγρά-
φη, ὡς βραχεῖα ἐλήφθη ἡ ἄρχουσα, λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς.
Οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ,

Ἰστρος τοιαύτας παρθένους μνηστεύεται ἢ,

ἡ δευτέρα γῶρα βραχεῖαν ἔχει τὴν κατάρχουσαν λέξιν. cf. etiam
Od. P. p. 1818, 33 = 628, 41. Diphthongum oi in ποιῶν
etc. etc. ° οἶός, τοιοῦτος saepe corripit monuit Brunckius ad
Aristoph. Lysist. 128. δειλαῖος Vesp. 165. Eubulo Athenaei
IV. p. 559. C. Eurip. Phoeniss. 1302. vide Porsonum ad 1319.
γεραῖος in nota Hermannii ad Euripidis Hecub. 64. ἔμπαῖος
Eustath. ad Od. Y. p. 1896, 43 = 741, 6. ἰχταῖον Aeschyl.
Suppl. 381. ubi vide Burneium. Πειραῖος Alexis Athenaei
XIII. p. 562. A. Comicus incertus apud Dion. Chrysost. Or.
64. p. 596. post Valckenaerii ad Euripidis Hippol. 210. Cal-
limach. p. 24. conamina sequentem in modum a Porsono per-
sanatus:

n) Notanda diversa loci Ae-
schylei lectio. Voces Οἶστρος et
Ἰστρος permutantur Euripid.
Iphig. Taur. 395.

o) Fallitur autem Brunckius de

v. ποῖον Equit. 33. Plane enim
legendum ex tacita Porsoni emen-
datione Περ. 794. Βράτας; τὸ
ποῖον ἔτεον; ἠγεί γὰρ θεοῦς.

Δέσπων ἄπασων, πότινι Ἀθηναίων πόλις,
 ὡς καὶ καλὸν σου φαίνεται τὸ νεώριον·
 καλὸς γ' ὁ παρθενῶν· καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς·
 ἄλλοι δὲ τίς πω τοιῖδ' ἔσχη ἄλλη πόλις;
 καὶ τοῦρανοῦ γ', ὡς φασίν, ἐστὶν ἐν καλῷ.

Versus tertii dimidium καλὸς γ' ὁ παρθενῶν servavit Diogenes Laërtius VII. 6. In Euripidis Electra 500. per metrum stare potest παλαιόν, quamquam ibi malim cum Scaligero et Pier sono πολιόν. De diphthongo ει numquam apud Poetas Atticos ante vocalem correpta vide Valckenaerium ad Phoen. 1475. et consule Etymolog. M. p. 462. in v. Θυσία.

P. 11, 16. Δεύτερος τρόπος. Exempla Clarkio ad Ho-G. 217 meri II. B. 537. prolata, partim non huc spectant, partim mendosa sunt. Homerica verba Αἰγυπτίας, Ἡλεκτρούωνος, Ἰστιάϊαν, intacta praetereo. In Theocrito IV. 52. legendum erat fortasse, certe pronunciandum,

καὶ τραπεζοῦδες ἐντί· κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο.

In Euripide ματεύων, numquam μαστεύων scribendum esse nemo ignorat. Vide Marklandum ad Euripidis Suppl. 87. 984. Qui ex Aeschylō et Euripide citantur versus ἀπλακῆματα ἀπλακῶν prima brevi continentes, eos iam dudum emendarunt viri docti:

Eumenid. 952. τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακῆματά νιν.

Alcest. 245. ὅστις ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόχου.

Iphig. Aul. 124. καὶ πῶς Ἀχιλῆος λέκτρον ἀπλακῶν.

Alia est Clarkii regula ad II. A. 51. „Syllaba natura brevis, „in vocalem brevem desinens, sequentibus in eadem voce consonantibus duabus, ut τέ-κνον, φιλότε-κνος, ἄ-τεκνος, (quae „in oratione soluta, ut ex Scriptorum Tragicorum et Comicorum Iambis constat, semper corripitur) in heroico Carmine, „propter positionem istam, (sicuti in Latinis vocabulis tenebrae, volucris, et similibus) produci potest.“ Huc referendi etiam Dawesii Canones, Miscell. Crit. p. 197. I. „Vocalis „brevis ante tenues, quas vocant, consonantes π, κ, τ, vel „aspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida, uti et ante medias β, γ, δ, sequente ρ, syllabam brevem perpetuo claudit.“ Sed hanc regulam Tragicis saepe violant. II. „Vocalis brevis „ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida „praeter unicum ρ, syllabam brevem numquam terminat, sed „sequentium consonarum ope longam semper constituit.“ De quo audi Porsonum ad Euripidis Hecubam 298. „Dawesius „canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam „a poeta scenico corripiri posse, in qua concurrant, consonantet βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Haec regula plerumque vera,

„nonnumquam ab Aeschylo, Sophocle, Aristophane violatur,
„ab Euripide, credo, numquam.“

Quod Noster mox affirmat, vocalem scilicet consonantibus
μν praepositam nonnumquam corripitur, quodque idoneis auctori-
tibus comprobatur, minime debuit Toupium movisse ut in Eu-
ripid. Bacch. 1134, corrigeret, ἢ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις·
ΕΓΥΜΝΟΥΝΤΟ ΔΕ Πλευραὶ παραγραμοῖς. Veram haud
dubie huius loci emendationem protulit, sed tacite, Porsonus
ad Euripidis Hec. 1042. *ΓΥΜΝΟΥΣΙ ΔΕ ΠΛΕΥΡΑ* πα-
ραγραμοῖς. Neque debuit Brunckius ad Sophocl. Ai. 1077. sta-
tuisse. „Nuspiam apud Atticos scenae poetas vocalis ante li-
„teras *κτ, πτ, MN, σκ, σμ*, corripitur, ne quidem in diver-
„sis vocibus, sed vocalis brevis ante illas literas semper pro-
„ducitur, ut in hoc Euripidis senario, Med. 1046. *λυπούσαν,*
„αὐτὴν δις τόσῃ κιάσθαι κακά. Vide Ai. 1360. Antig. 204.
„Rata est haec prosodiae lex, a qua discessionem numquam
„fieri licuisse ostendunt cum alii, tum Marklandus ad Suppl.
„646. 984. Succurrit tamen Euripidis senarius, qui virum
G.218, doctissimum fugit, in quo si nihil a librariis peccatum, cul-
„pam ipse poeta commiserit. Sed exemplum unicum est, quo
„lex non labefactatur. Versus est in Ione 1198. *οἴνηρὰ σκίη*
„*μικρὰ, μέγαρα δ' εἰσφέρειν*. Verum est, quod ait Marklan-
„dus, ab Homeri versibus hexametris ad Tragicorum senarios
„argumentum metricum non recte transferri. Nam vitium hu-
„ius senarii frustra defenderetur exemplo Hesiodi, qui hanc
„licentiam sumere potuit in hoc Operum versu: *εἴη πετροίη*
„*τε σκίη, καὶ βίβλινος οἴνος*.“ Tragicos aliquando vocalem
ante *μν* corripere contra Brunckium ostendit Porsonus in Ap-
pend. ad Toupium T. IV. p. 442. prolatis ex Euripide duobus
locis, Iph. Aul. 68. *δίδωσ' ἔλῃσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα*
et 852. *ἀλλ' ἢ πέποιθα δεινὰ μνηστεύω γάμους*. In choro
Aeschylus S. Theb. 83. penultimam vocis *ἔλεδεμνὰς* brevem iu-
dicat Burnsius, ut et antepenultimam vocis *ὀμοδέμνιον* in
Agam. 1108. Dixit etiam Euripides Bacch. 73. *ἀεὶ Διόνυ-
σον ἱμνήσω*, modo versus iste sit paroemiacus. Sophocles
Trach. 1136. *ἅπαν τὸ χοῦμ' ἤμαρτε, χρηστὰ μνωμένη*, ubi
tamen Heathio reponenti *μωμένη* viri docti adstipulantur.

Quod ad consonantes reliquas attinet, vera est fortasse
Brunckii observatio; exceptiones saltem apud scriptorum vete-
rum reliquias inveniuntur paucissimae. Toupio Emendat. T. I.
p. 414 lectionem Suidae in versu Eupolidis defendenti,

αὐτὴ νεανισκόντος ἐπιθύμοέ μου,

breviter respondet Porsonus in appendice ex Photio citans,
quod antea coniectando detexerat Hotchkisius, *νεανισκοῦντος*.

In Aeschylo apud Strabonem IV. p. 278 = 252. Oxon. legitur,

νεφέλην δ' ὑποσχών νιφάδι στρογγύλων πέτρων.

ubi MSS. optimorum auctoritate γογγύλων reponit Gronovius. In lone 1198. οἰνηρὰ τέχνη dudum emendavit Porsonus. De Sophoclis Trachin. 292. vix quicquam pronunciare ausim. Erfurtius Toupii coniecturam adoptat τὰ δὲ πεπυσμένη. Sed in Electra 21. haud dubito quin rem acu tetigerit Hotchkisius, noster,

ὡς ἐνταῦθ', ἔνα

Οὐκ ἴστιν ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

cui correctioni favere quodammodo videtur Codex MS. olim D'Orvillianus P. In Diphilo Athenaei VI. p. 236. C. vulgatur

ἐὰν | δὲ πλάγι | ος καὶ | λέπτως εὐθ' | ἕως | νοῶ,

ubi miror Schweighaeuserum ne memorasse quidem facilem Grotii correctionem ἄν δὲ πλάγιος. Alexis Athenaei IV. p. 164. C. Χοίριλος, Ὀμηρος, Ἐπίχαρμος, συγγράμματα. Quam saepissime in propriis nominibus exarandis peccasse librarios G.219 vix necesse est ut moneam. Quid si igitur pro Ἐπίχαρμος substituamus Ἐπικράτης? Poetam illum mediae Comediae, de quo nonnulla Toupius ad Suid. T. I. p. 192. Sed hoc valde incertum est. In Philostephano Athenaei VII. p. 293. A. sine controversia reponendum Θίβρωνα, ut ex Sopatro ibid. VI. p. 230. F. cuius patebit. Lege omnino Sylburgium ad Aristotelis Polit. VII. 14. et Wesselingium ad Diodorum Sic. XIV. 36. Photius Lex. MS. [p. 72.] Θιβρώνιον νόμισμα [ἐδόκει] ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρησθαι. Trochaicus Antiphanis apud Athen. X. p. 449. B. νεογενοῦς πόμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα, proculdubio corruptus est, et nescio annon vere Grotius pro πνικτὰ substituerit τέκνα. Ibid. XI. p. 503. B.

παράθήμενος ψυκτῆρα τ' οἴνου μεθύσκειται.

Qui senarius nemini, ut opinor, placebit. Toupio Addend. Theocrit. XXI. 26. breviter respondet Porsonus ad Euripid. Med. 284. Caetera loca quantillum ponderis habeant cuius diligentius inspicienti statim apparebit.

p) Nunc in Bibl. Bodl. X. I. 3, 14. signatus. Locum Glossis sic suprascriptum exhibet;

*ὅπου ὑπάρχει ἔνα ἰπάρχομεν
ἐν' οὐκετ' ὀκνεῖς (sic) ἐνταῦθ' ἔομεν*

Bentleium Epist. ad Hemsterhus. p. 96. in versu Aeschyli laudantem *Λιῶ δὲ σπιῖρα* pene obstupefactus miror.

P. 15. In versu Epicharmi cum Arnaldo concordat Toupius Emend. T. I. p. 117.

P. 18, 11. Τρίτος—τρόπος. De productionibus ob ictum metricum sive arsin, ob thesin, et ob caesuram multi multa. Vide praecipue Hermannum cum alibi, tum in Libro de Metris l. c. 21. p. 67. Bene autem observat vir idem doctissimus p. 66. „Haec quidem omnia, quae de productionibus ob „metrum diximus, non in omnibus versuum generibus, sed „maxime in hexametro heroico et aliis quibusdam carminibus „locum habent.“ Quod vero ad vocem ἀθανάτος spectat, cuius primam nunquam in versibus iambicis produci, Brunckio auctore, affirmat, id strenue negat Porsonus ad Euripid. Med. 139. n. l. Nescio an Epicos solum Poetas ob oculos habuerit Strabo IX. p. 642=608. Oxon. cum haec scriberet: Πρώτην δὲ Φημονόην φασὶ γενέσθαι Πυθίαν· κεκλήσθαι δὲ καὶ τὴν προσηγμένην οὕτω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πύθεισθαι· ἐκτετάσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου, καὶ ἀχαμάτου, καὶ διαζόνου. Sed hoc utcumque sit, eadem est vocis ἰσόθεος ratio: vide Porsonum ad Euripid. Orest. 9. Aeschyl. Pers. 80. 858. Sophocl. Antig. 837. Minime autem h. l. silentio praetereunda literae ρ inceptivae potestas, apud Poetas alios tum praesertim Atticos finalem vocis antecedentis brevem producentis; de qua egere D'Orvillius Crit. Vann. p. 334. Dawesius Miscell. Crit. p. 160. Marklandus ad Suppl. 94. Toupius Emend. T. I. p. 300. Brunckius ad Euripid. Orest. 857. Aristoph. Plut. 1065. Addas Sophocl. Scyr. Fr. IV. ex Stobaeo Grot. p. 225. λέπτῃς ἐπὶ ῥοπήσιν ἐμπολὰς μακράς. Aristoph. Ran. 1059. μεγάλων γνώμων καὶ διανοιών ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίθειν. Sic enim MS. Barocc. 127. Antiphanes Athenaei X. p. 449. A. τοῦτ' ἔστιν· ἦν θ' ὁ γριῖος ἐνταῦθα ῥέπων. Epigenes eiusdem XI. p. 469. C. ψυκτιῖρα, κίαθον, κύμβιᾶ, ῥντὰ τέτταρα. Euripides Erectheo apud Lycurgum in Leocrat. p. 205. ὡς θεῶν τε βομοῦς, πατρίδα τε ῥνώμεθα. Eupolis Pollucis IX. 58. νῦν δὲ ῥέπου γε δύο τάλαντα ῥαδίως. Paucissima isto loco correptae vocalis reperiuntur exempla. Aeschyl. Prom. 711. χοίμπτονσᾶ ῥαχίαισιν ἐκπερῶν χθόνα. 991. πρὸς ταῦτᾶ ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. Sophocl. O. T. 72. τήνδ᾽ ῥυσαίμην πόλιν. Euripid. Bacch. 59. τύπανᾶ Πέας τε μητρός. Helen. 1129. ὅς ἐδραμε ῥόθια, cui in Antist. respondet ὅτ' ἔστιο πατρίδος. et 1140. ἀμφὶ ῥντιάν. Sed in Chori cantibus fortasse maior licentia. Simylus Stobaei Flor. p. 231. ed. Grot. χοιτῆν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι. Simonides inter Gnomicos

Brunckii p. 99. οὐδ' ῥίγιον κακῆς. Sed in carmine περὶ γυναικῶν, v. 63. λούται δὲ πάσης ἡμέρας ἀπὸ ῥύπον.

Diphthongos αι et οι nonnumquam ante consonantem corripit existimarunt viri primarii Salmasius ad Aram Dosiadae p. 242. et Casaubonus Lect. Theocrii. c. XVIII. quos plene et certissime refutat Bentleius in nota ad Callimachi Hymn. in Iovem v. 87. T. II. p. 5. ed. Ernesti. [p. 82. Blomf.]

CAP. II.

De Synizesi.

P. 20. **NON** sine fructu hic legentur quae de συνιζήσει sive συνεκφωνήσει collegit Eustathius ad Il. A. p. 11, 21=9, 22. Ὅτι τὸ ΠΗΛΗΙΑΔΕΩ ΑΧΙΛΛΗΟΣ οὐ φυσικῶς ἔχει τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρον τοῦ ἐκ δακτύλων καὶ σπονδείων συγκειμένον, ἀλλὰ πάθος ἴσχει ὃ λέγεται συνιζήσεις. Αἱ γὰρ τέσσαρες συλλαβαὶ αἱ μετὰ τοὺς τέσσαρας πόδας, ἤγουν τὸ ΔΕ, καὶ τὸ Ω, καὶ τὸ Α, καὶ τὸ ΧΙ, εἰς δάκτυλον καταλογίζονται, τοῦ ΔΕ καὶ τοῦ Ω λαμβανομένων ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. Κατὰ δὲ τινὰς ἢ μετὰ τοὺς πρώτους τρεῖς πόδας τετρασυνλλαβία, τὸ ΔΗΙΑΔΕ, δακτυλικῶς ποδιζέται, ὡς τοῦ Ι καὶ τοῦ Α καταλογιζομένων ἀντὶ βραχείας μιᾶς. Λέγεται δὲ τὸ πάθος συνιζήσεις, καθά που καὶ ἡ συναίρεσις παρὰ Ἡρωδιανῶ, κατὰ μίμησιν τῶν συνιζανόντων καὶ συμπιπτόντων σωμάτων, καὶ πυκνουμένων ἐξ ἀραιότητος, καὶ ἐκ πλείονος κατεχόντων ὀλιγώτερον τόπον κατὰ συμπλήσιν τινὰ, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ σεισμῶν ποτε γίνεται. Καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὁ καταλογισμὸς τῶν δύο συλλαβῶν εἰς μίαν συλλαβὴν δοκεῖ ποιῆσαι αὐτὰς συνιζῆσαι καὶ οἶον κατασμικρυνθῆναι καὶ στενοχωρηθῆναι ἐκ πλατυσμοῦ εἰς στενότητα. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ συνεκφωνήσεις λέγεται, διότι τὰ τῶν δύο λέξεων φωνήεντα ἐν τῷ μετρεῖσθαι νοοῦνται, σὺν ἔτι ὡς δύο, ἀλλ' ὡσπερ ἐὰν τῇ φωνῇ τοῦ ἐνὸς συνανεκράθη καὶ ἡ τοῦ ἑτέρου, καὶ ὡς ἐν τι ἄμφω συνέξεφωνήθησαν. Et paullo post, συνεκφωνήσεις, ἤτοι συνιζήσεις ἐστίν, ὅταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μεταξὺ μὴ ἔχουσαι, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. Διὸ καὶ εὖ εἴρηται ὅτι τὸ συνεκφωνούμενον τὰς δύο συλλαβὰς μίαν ἐν τῷ μέτρῳ ποιεῖ. Καὶ ὅτι πολλὰ-G.221 ὡς ἢ συνιζήσεις, ἤγουν συνεκφωνήσεις, γίνονται, διέλαβον οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταί. Ἡ γὰρ δύο φωνήεντα χρόνον ὁμοίου, ἀντὶ ἐνὸς παραλαμβάνονται, οἶον, δύο μακρὰ ἀντὶ

P. 15. In versu Epicharmi *cur* *ραχέα* πάλιν ἀντὶ μιᾶς μα-
pius Emend. T. I. p. 117. Ἡ δύο ἀνόμοια, οἷον, μα-
Καὶ κοινή δέ ποτε συλλαβή,

P. 18, 11. Τρίτος—τρό- τὰ ἕτερον φωνήεντος συνίζησιν
metricum sive arsin, ob t' ΠΗΛΗΙΑΔΕΩ, τὸ Ω οὔτε μα-
Vide praecipue Hermann *ἀλλ'* οὐδὲ μὴν βραχὺ, κοινήν δέ
tris I. c. 21. p. 67. οἱ γραμματικοί, ὅπερ συνεκφωνηθῆν
mus p. 66. „Haec ἀπὸ αὐτοῦ βραχεῖ φωνήεντι, ἐλογίσθη σὺν
„metrum diximus μακροῦς. Παραδείγματα δὲ τῶν εἰρημένων
„maxime in hex ἰσοσέως μοῖρα χορηγοῦσιν οἱ ποιηταί· μόνου
„locum habent βραχέως ἀντὶ μιᾶς νοεῖσθαι, ὀλίγα εἰσι τὰ πα-
ius primam Προφέρεται γοῦν ἐν μὲν τοῦ Σωτάδα ἐν τῷ,
auctore, οὐκ ἔστιν ἰσοσέως μέλην Πηλιάδα διξιδόν κατ' ὄμιον,
139. n Ἐρμιογένει κεῖται. Τὸ γὰρ ΑΙ καὶ τὸ Α, ὡς
Strab βραχεῖα συλλαβὴ πρὸς ἀπυρτισμὸν ποδὸς τοῦ
την ἀπὸ λογίζονται μέγιστος ἰωνικοῦ. Ἐτερον δὲ παράδειγμα ὁμοιον ἐκ
τῆ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ. Ἐτερον δὲ παράδειγμα ὁμοιον ἐκ
τῆ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ. Ἐτερον δὲ παράδειγμα ὁμοιον ἐκ

ἀλλὰ τέον οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
τὸ γὰρ ΤΕ καὶ τὸ ΟΝ, δύο αὐταὶ βραχεῖαι συλλαβαί, ἀντὶ
μιᾶς βραχέως ἐλήφθησαν. Εἰ δὲ καλῶς ἐπόδισάν τινες καὶ
τὸ ΑΗΙΑΔΕ ὡς προείρηται, ἰδοὺ καὶ τοῦτο τέως τρίτον πα-
ράδειγμα. Τοιαῦτα δὲ παρ' Ὀμήρω, καὶ τὸ,
ἀστὲρι δ' ἠρωρῆ ἐναλίγκιον,
καὶ τὸ,
καὶ ἄρα δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς,
δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἢ κατὰ κοινήν συλλαβὴν συνίζησις ἢ μακροῦ
ἐστίν, ὡς ἐν τῷ, ΔΕΩ ΑΧΙΛΗΟΣ, ἢ συνέσταται ὡς
ἐν τῷ, ΧΡΥΣΕΩ ΑΝΑ ΣΚΗΠΤΡΩ, καὶ, ΔΕΝΔΡΕΩ
ΕΦΕΖΟΜΕΝΟΙ. Confer pag. 25, 21 = 19, 29. 52,
8 = 39, 17. H. E. p. 514, 19 = 389, 16. K. p. 805,
20 = 725, 4. Ω. 1372, 7 = 1513, 22. Od. K. pag.
1655 = 393, 1. Marius Victorinus p. 2509. *Observanda*
praecipue in metris literarum vocalium inter se collisio, quae
trifariam evenit, id est, per συναλοιοφῆν, ἔκθλιπιν, συνεκ-
φώνησιν, vel συναίρεσιν, quarum inter se differentia talis
est. Nam συναλοιοφῆ est cum inter duas loquelas duarum
vocalium concursus alteram elidit; id est, cum duae partes
orationis ita coeunt, ut altera in vocalem desinat, et altera
incipiat a vocali, ut, Hic hasta Aeneae stabat, Item, Priami-
que evertere gentem. Nec tamen putaveris quamlibet e dua-
bus eximi posse. Illa enim quae supervenit priorem semper
excludit, non prior sequentem. Ἐκθλίπις autem, vel ἔκτρι-
πις, fit, cum duae inter se dictiones dure concurrentes ali-
quam pluresve vocalium cum consonanti duntaxat exprimunt,

καὶ τὸ,

καὶ ἄρα δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς,

δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἢ κατὰ κοινήν συλλαβὴν συνίζησις ἢ μακροῦ
ἐστίν, ὡς ἐν τῷ, ΔΕΩ ΑΧΙΛΗΟΣ, ἢ συνέσταται ὡς
ἐν τῷ, ΧΡΥΣΕΩ ΑΝΑ ΣΚΗΠΤΡΩ, καὶ, ΔΕΝΔΡΕΩ
ΕΦΕΖΟΜΕΝΟΙ. Confer pag. 25, 21 = 19, 29. 52,
8 = 39, 17. H. E. p. 514, 19 = 389, 16. K. p. 805,
20 = 725, 4. Ω. 1372, 7 = 1513, 22. Od. K. pag.
1655 = 393, 1. Marius Victorinus p. 2509. *Observanda*
praecipue in metris literarum vocalium inter se collisio, quae
trifariam evenit, id est, per συναλοιοφῆν, ἔκθλιπιν, συνεκ-
φώνησιν, vel συναίρεσιν, quarum inter se differentia talis
est. Nam συναλοιοφῆ est cum inter duas loquelas duarum
vocalium concursus alteram elidit; id est, cum duae partes
orationis ita coeunt, ut altera in vocalem desinat, et altera
incipiat a vocali, ut, Hic hasta Aeneae stabat, Item, Priami-
que evertere gentem. Nec tamen putaveris quamlibet e dua-
bus eximi posse. Illa enim quae supervenit priorem semper
excludit, non prior sequentem. Ἐκθλίπις autem, vel ἔκτρι-
πις, fit, cum duae inter se dictiones dure concurrentes ali-
quam pluresve vocalium cum consonanti duntaxat exprimunt,

ille et terris iactatus et alto. *Item*, Circumdat
 humeris, et inutile ferrum. *Συνεκφώνησις* vero,
 les in unam syllabam coguntur, quae possunt
 in locum divisionis complere, duntaxat inter-
 cum, Phaethon, in metro sic enuntiatur
 nomine disyllabon faciat, ita, Cum te fla-
 mulmine Phaethon. *Et illud Maronis*, Villis one-
 que unguibus aureis. *Quidam superioribus tribus* G.222
 speciem addiderunt, quam Graeci dicunt κρᾶσιν, id
 est, cum unius literae vocalis in duas syllabas fit communiō,
 ut, Audire est operae pretium procedere recte. *Item*, Quae-
 cumque est fortuna mea est. *Quae veluti per contrarium συν-
 εκφώνησιν in metris imitatur.*

Harum συνζήσεων, συναλοιφῶν, κρᾶσεων nonnullas am-
 plectuntur Poetae scenici, nonnullas vero reiiciunt. Temere
 certe ageret, qui Sotadis, neoterici neque nimis probati scri-
 ptoris, auctoritate ad Aldinam Sophocl. Philoct. 1333. lectio-
 nem Ἀσκληπιαδῶν defendendam abuteretur. Vide modo Por-
 sonum in Appendice ad Toupium T. IV. p. 444. et praef. ad
 Euripid. Hec. p. XXXV. Est asperrima synizesis in Sopho-
 clis O. T. 640. δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
 quam defendere videtur Porsonus ubi supra p. 441. emendandi
 conatu, sed infausto illo atque infelici, tollit Hermannus de
 Emend. Rat. Grammat. p. 47. δύο γ' ἀποκρίνας κακοῖν. Ut
 vere, quod sentiam, loquar, δυοῖν e Glossa in textum irrep-
 sit; et fere pro comperto habeo unice probandam esse corre-
 ctionem, quam haud ita pridem mecum communicavit Elms-
 leius, quamque in Sophoclearum fabularum editione viri istius
 doctissimi auspiciis inchoata stabilitam iri, et idoneis auctori-
 tatibus confirmatam spero, τοῖνδ' ἀποκρίνας κακοῖν. Sed
 vix emendatione indiget Euripid. Iph. T. 938. ubi Ἐριννύων
 pedem Bacchium efficit. Praetereo voces θεός, νεός, et si
 quae his similes sint, μονοσυλλαβῶς pronunciatas; alias, ut
 χρυσέαν disyllabon, Euripid. Hecub. 468. formas Atticas, βα-
 σίλειος, Μενέλειος, crases ἢ οὐ, μὴ οὐ, ἐγὼ οἶδα, sive ἐγὼδα
 cf. Valckenaer. ad Phoeniss. 723. Consule Porsonum ad Eu-
 ripid. Orest. 591. Phoen. 903. 1277. 1651. Diphthongus in
 τοι sequentem vocalem brevem longam efficit Med. 863. Sic
 in Aristoph. Ran. 509. legendum, quod me aliquando monuit
 Vir idem eruditissimus περιόψομ' ἀπελθόντ' ut fiat crasis.
 Plato Ποιητῆ apud Athenaeum XIV. p. 644. A. — μόνος δ'
 ἄγευστος, Ἀσπλαγχνος ἐνιαυτίζομ' ἀπλάκωντος, ἀλιβά-
 νωτος.

μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς, καὶ δύο βραχεῖα πάλιν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ἢ καὶ ἀντὶ μιᾶς βραχείας. Ἡ δὲ ἀνόμοια, οἷον, μακρὸν καὶ βραχὺ, ἀντὶ ἐνός. Καὶ κοινὴ δὲ ποτε συλλαβή, ἵνα μὴ πλείω λέγωμεν, μετὰ ἑτέρον φωνήεντος συνίζησαν ποιεῖ, ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ ΠΗΛΗΙΑΔΕΩ, τὸ Ω οὔτε μακρὸν ἀναντιδρότως ἐστίν, ἀλλ' οὐδὲ μὴν βραχὺ, κοινήν δὲ συλλαβὴν αὐτὸ φασιν οἱ γραμματικοὶ, ὅπερ συνεκφωνηθὲν καὶ συνιζήσαν τῷ πρὸ αὐτοῦ βραχεῖ φωνήεντι, ἐλογίσθη σὺν ἐκείνῳ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. Παραδείγματα δὲ τῶν εἰρημένων τρόπων τῆς συνιζήσεως μυρία χορηγοῦσιν οἱ ποιηταί· μόνου δὲ τοῦ τὰς δύο βραχείας ἀντὶ μιᾶς νοεῖσθαι, ὀλιγά εἰσι τὰ παραδείγματα. Προφέρεται γοῦν ἐν μὲν τοῦ Σωτάδα ἐν τῷ,

σειων μέλην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὤμον,

ὃ καὶ παρὰ τῷ Ἑρμογένει κεῖται. Τὸ γὰρ ΑΙ καὶ τὸ Α, ὡς μία λογίζονται βραχεῖα συλλαβὴ πρὸς ἀπυρισμὸν ποδὸς τοῦ ἀπὸ μελίζονος Ἰωνικοῦ. Ἐτερον δὲ παράδειγμα ὁμοιον ἐκ Πραξιλλῆς, ἐν τῷ,

ἀλλὰ τέον οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπιθεῖον.

τὸ γὰρ ΤΕ καὶ τὸ ΟΝ, δύο αὐταὶ βραχεῖαι συλλαβαί, ἀντὶ μιᾶς βραχείας ἐλήφθησαν. Εἰ δὲ καλῶς ἐπόδισάν τινες καὶ τὸ ΑΗΙΑΔΕ ὡς προείρηται, ἴδου καὶ τοῦτο τέως τρίτον παράδειγμα. Τοιαῦτα δὲ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ τὸ,

ἀστῆρι ὀπωρινῆ ἑναλγχιον,

καὶ τὸ,

χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς,

δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἢ κατὰ κοινήν συλλαβὴν συνίησις ἢ μακρὰ ἐστίν, ὡς ἐν τῷ, ΔΕΩ ΑΧΙΛΗΟΣ, ἢ συνέσταται ὡς ἐν τῷ, ΧΡΥΣΕΩ ΑΝΑ ΣΚΗΠΤΡΩ, καὶ, ΔΕΝΔΡΕΩ ΕΦΕΖΟΜΕΝΟΙ. Confer pag. 25, 21 = 19, 29. 52, 8 = 39, 17. H. E. p. 514, 19 = 389, 16. K. p. 805, 20 = 725, 4. Ω. 1372, 7 = 1513, 22. Od. K. pag. 1655 = 393, 1. Marius Victorinus p. 2509. *Observanda praeecipue in metris literarum vocalium inter se collisio, quae trifariam evenit, id est, per συναλοιφήν, ἐκθλιψιν, συνεκφώνησιν, vel συναίρεσιν, quarum inter se differentia talis est. Nam συναλοιφή est cum inter duas loquelas duarum vocalium concursus alteram elidit; id est, cum duae partes orationis ita coeunt, ut altera in vocalem desinat, et altera incipiat a vocali, ut, Hic hasta Aeneae stabat, Item, Priami- que evertere gentem. Nec tamen putaveris quamlibet e duabus eximi posse. Illa enim quae supervenit priorem semper excludit, non prior sequentem.* Ἐκθλιψις autem, vel ἐκτριψις, fit, cum duae inter se dictiones dure concurrentes aliquam pluresve vocalium cum consonanti duntaxat exprimunt,

ut, Maltum ille et terris iactatus et alto. *Item*, Circumdat necquicquam humeris, et inutile ferrum. *Συνεκρώνησις* vero, cum duae vocales in unam syllabam coguntur, quae possunt duarum syllabarum locum divisae complere, duntaxat interposita consonante: cum, Phaethon, in metro sic enuntiatur ut ex trisyllabo nomine disyllabon faciat, ita, Cum te flagranti deiecit fulmine Phaethon. *Et illud Maronis*, Villis onerosum atque unguibus aureis. *Quidam superioribus tribus* G.222 *quartam speciem addiderunt, quam Graeci dicunt κρᾶσις, id est, cum unius literae vocalis in duas syllabas fit communicio, ut, Audire est operae pretium procedere recte. Item, Quaecumque est fortuna mea est. Quae veluti per contrarium συνεκρώνησιν in metris imitatur.*

Harum *συνζήσεων, συναλοιγῶν, κρᾶσεων* nonnullas amplectuntur Poetae scenici, nonnullas vero reiiciunt. Temere certe ageret, qui Sotadis, neoterici neque nimis probati scriptoris, auctoritate ad Aldinam Sophocl. Philoct. 1333. lectionem *Ἀσκληπιαδῶν* defendendam abuteretur. Vide modo Porsonum in Appendice ad Toupium T. IV. p. 444. et praef. ad Euripid. Hec. p. XXXV. Est asperrima synizesis in Sophoclis O. T. 640. *δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν*, quam defendere videtur Porsonus ubi supra p. 441. emendandi conatu, sed infausto illo atque infelici, tollit Hermannus de Emend. Rat. Grammat. p. 47. *δυό γ' ἀποκρίνας κακοῖν*. Ut vere, quod sentiam, loquar, *δυοῖν* e Glossa in textum irrepit; et fere pro comperto habeo unice probandam esse correctionem, quam haud ita pridem mecum communicavit Elmsleius, quamque in Sophoclearum fabularum editione viri istius doctissimi auspiciis inchoata stabilitam iri, et idoneis auctoritatibus confirmatam spero, *τοῖνδ' ἀποκρίνας κακοῖν*. Sed vix emendatione indiget Euripid. Iph. T. 938. ubi *Ἐριννύων* pedem Bacchium efficit. Praetereo voces *θεός, νεός*, et si quae his similes sint, *μονοσυλλαβῶς* pronunciatas; alias, ut *χρυσέαν* disyllabon, Euripid. Hecub. 468. formas Atticas, *βασίλειος, Μενέλειος*, crases *ἢ οὐ, μὴ οὐ, ἐγὼ οἶδα*, sive *ἐγὼδα* cf. Valckenaer. ad Phoeniss. 723. Consule Porsonum ad Euripid. Orest. 591. Phoen. 903. 1277. 1651. Diphthongus in *τοι* sequentem vocalem brevem longam efficit Med. 863. Sic in Aristoph. Ran. 509. legendum, quod me aliquando monuit Vir idem eruditissimus *περιόψομ' ἀπελθόντ'* ut fiat crasis. Plato *Ποιητῆ* apud Athenaeum XIV. p. 644. A. — *μόνος δ' ἄγευστος, Ἀσπυλαγχνος ἐνιαυτίζομ' ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος.*

P. 22. Ἀλκιβιάδην. Habemus simile exemplum in Epigrammate (Brunck. Anal. T. III. p. 304.)

Νύμφαι κρηναῖαι με συνήρπασαν ἐκ βίότιο
Καὶ τάχα που τιμῆς εἴνεκα τοῦτ' ἔπαθον,
Νηπιή, οὐδὲ δυοῖν ἐτέοιν τέλος ἐξανύσασα,
Φιλησίη τὴν κλῆσιν, Ἀύσονις γένος.

ubi in versu quarto auctor pro Dactylico exhibuit Iambicum ob contumaces syllabas vocis φιλησίη. D'Orvill. in Charit. p. 258 = 356. L. Hotchkis.

D e P e d i b u s .

SYLLABARUM rationibus iam expositis, secundum institutum nostrum plenior aliquanto dilucidiorque ex Grammaticis excerpanda est pedum notitia. Terentianus Maurus p. 2412.

*Ergo cum duas videbis esse vinctas syllabas,
Effici pedem necesse est, sint breves ambae licet.
Una longa non valebit edere ex sese pedem,
Ictibus quia fit duobus, non gemello tempore.
Brevis utrinque sit licebit; bis feriri convenit,
Parte nam attollit sonorem, parte reliqua deprimit,
Ἄρσιν hanc Graeci vocarunt, alteram contra Θέσιν.
Una porro bis feriri quando poterit syllaba,
Temporum momenta sane lege certa dividunt,
Seu duas pes quisque iunget, sive plures syllabas.
Aut enim quantum est in ἄρσει, tantum erit tem-
pus Θέσει.*

*Altera aut simplo vicissim temporis duplum dabit,
Sescuplo vel una vincet alterius singulum.*

Dionysius Halic. περὶ Συνθ. c. 17. p. 124. Πᾶν ὄνομα, καὶ ὄημα, καὶ ἄλλο μῦθον λέξεως, ὃ τι μὴ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐν ὀρθμῶ τινι λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ὀρθμόν.

Marius Victorinus p. 2485. *Pes est certus modus syllabarum, quo cognoscimus totius metri speciem, compositus in sublatione et positione: fiunt enim ex syllabis pedes ordine incrementorum, quem Graeci συλλαβικὴν παραύξησην vocant:*

item temporum, quam Graeci χρονικήν παραύξησην nominant. Syllabarum autem incrementa fiunt quinque, incipientia a dissyllabis usque ad hexasyllabum. Temporum vero incrementa a duobus ad duodecim procedunt, id est, a disemo ad duodecasemum. Etenim cognationis et cuiusdam ad augmentum propagationis, qua pedes multiplicati noscuntur orti a dissyllabis quatuor, ratio talis est. Syllaba quae ad incrementum pedum adiicitur, aut longa est, aut brevis; huius adiectione ita numerus propagabitur. Sic Pyrrhichius e duabus brevibus, hunc brevis Tribachum, longa Dactylum vel Anapaestum facit. Sic Spondeus e duabus longis, hunc brevis Palimbacchium, seu Bacchium, in prima sede posita longa Molossium reddit. Quo genere trisyllabi et tetrasyllabi usque ad hexasyllabos additamento temporum processerunt, ut dictum est a disemo ad duodecasemum, seu a dichrono ad duodecachronum. Σημεῖον autem veteres χρόνον i. e. tempus non absurde dixerunt, ex eo, quod signa quaedam accentuum, quae Graeci προσωδίας vocant, syllabis ad declaranda temporum spatia superponuntur, unde tempora, signa Graeci dixerant. Sed et hoc, loco suggerente, non praetermiserim, easdem figuras pedum secundum spatia temporum per literas ita designasse, ut brevis syllabae loco, quae sit unius temporis ponatur B^p, longae autem loco, quae sit temporum duo-G.224 rum M, hoc ideo, ut per literas regula pedum facile intelligatur. Pes autem dictus est sive quaedam pars mensurae et modus quidam. Similiter pes vocatur, sive quia in percussione metrica pedis pulsus ponitur, tolliturque; seu quia, ut nos pedibus ingredimur atque progredimur, ita et versus per hos pedes metricos procedit et scandit. Inter pedem autem et Rhythmum hoc interest, quod pes sine Rhythmo esse non potest; Rhythmus autem sine pede decurrit; non enim gradiuntur Μέλη pedum mensionibus, sed Rhythmis fiunt.

Iam vero de singulis accuratius agendum est. Ac primum de PYRRHICHIO. Terentianus Maurus p. 2412.

*Primus ille est, iure primus, ἡγεμὼν qui dictus est,
Auctor et ductor melorum, qui duas breves habet,
Ante enim breve est creatum, redditum longum dein:
Sicut unum numerus ante quam secundum prodidit.
Ergo natura repertus iure princeps dicitur
Ante quem non est creatus; quem sequuntur caeteri:*

p) Notavit Hephaestio per α, et β. cf. p. 78. et sic etiam ipse Victorinus p. 2492.

Δίζωρον dixerunt Graeci, quod sit ambabus brevis:
Πυρόχως idem vocatur, quippe et aptus pyrrhichae,
 Tam cito motu recursat, quam breves hi sunt soni:
 Tertium detracto nomen, lege nam metri vetor;
Παγίαιβος namque dicunt, si probaris ἔκτασιν,
 Ars vetat primae negare spatia bina syllabae.

*Reddere autem pedibus iisdem plura cogor nomina,
 Ne quis erret quando nomen aliud alibi invenerit,
 Ac putet pigrum, vel artis usque ad ista nescium.*

Huius exemplum videbis esse, quum dices honor.

De Pyrrhicha vide Salmasium ad Solinum c. XI. p. 119. Letu digna habet Diomedes p. 472. sed mire corrupta et turbata, cf. Kusterum ad Aristoph. Ran. 153. Haec autem alibi non temere inveneris. Apud Italos vero, (i. e. pes pyrrhichus, vocatur) GRADIVUS, a Gradivo Ἄρεος καὶ Ἐννοῦς, id est, Martis et Bellonae filio, quem eo primum pedo usum poetae fingunt, quod cum cacumina montium et difficilia collium concitato cursu caprae more superaret, quoties praedatoria vice grassaretur, citipedem hunc cursum sibi reperisse testificantur. Dionysius Halic. ubi supra p. 126. Ὁ μὲν οὖν βραχυσύλλαβος ΗΓΕΜΩΝ τε καὶ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ καλεῖται, καὶ οὔτε μεγαλοπρεπής ἐστίν, οὔτε σεμνός, σχῆμα δ' αὐτοῦ τοιόνδε,

λέγε δὲ οὐ κατὰ πόδα νεόλυντα μέτρα.

TROCHAEUS teste Mario Victorino p. 2487. dictus a cursu et celeritate. Nam τροχὸς ἀπὸ τοῦ τρέχειν vocabulum sumpsit, G.225 idem et Chorius ἀπὸ τῆς χορείας. Plotius p. 2625. Trochaeus ex longa et brevi constat, temporum trium, ut cetera. Dictus a velocitate rotae, quam suo sono imitatur, quae Graece τροχὸς nuncupatur. Alii χορεῖον appellant, quia ad choros aptam modulationis continet rationem. Diomedes p. 474. Huic (Iambo sc.) contrarius est Trochaeus, quem χορεῖον appellant. constat ex longa et brevi, temporum trium, ut Roma. dictus ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέχοντις λέγειν. quippe eius modulationem, poematum sive metrorum compositioni accommodatam, rotatim et volubiliter dicebant. Trochaeum etiam a Mercurio repertum satis constat, quod is praecipitem festinationem ex impetu longo in brevem gressum finiri ostenderet. Unde plerique Graecorum ex longa et brevi eum pedem

q) Al. ἀπὸ τοῦ τροχου, h. e. rotatione. Graeca omittit Med.

composuerunt; vel παρὰ τὸ τρέχειν, ἢ ex discursu, trochaeum frequentaverunt: ac musici viri ocyori melo intenti, ex rotas situ et volubili modo rythmulum eius et tonum designant; ^s qui et decursionibus aptum iudicant, quod hi qui in bello laborant, quoties amissos ordines reparant, ex longo et disperso ambitu in brevem et arctum ordinem coguntur, rotas scilicet similitudine ἢ se ventilantes, cuius satis latus ac breviatus canthus, radiatus luminibus in angustum modioli circulum cohibetur. Aiunt hunc Trochacum Auruncos Rotulum nuncupasse, nimirum simili ratione, qua Graeci ^u a rota invitati, vel diversa appellatione persuasi; quod cum aciem constituerent prolatis pedibus scuta brachiis protenderent, breviterque dextris succedentibus pedibus vestigia sisterent, ac reductis manibus, ingenti clamore, quae vibraverant, tela iaciebant; quae res huic melo ingenitum nomen acquisivit. Hermogenes p. 312. ed. Crispin. περὶ γοργότητος agens, inquit: πλεονάζειν μέντοι πάντως ἐνταῦθα τοὺς τροχαίους καὶ τὰς τροχαϊκὰς συζυγίας προσήκει. καὶ τούτου γε τεκμήρια ἐναργῆ πολλὰ καὶ τῆς τραγωδίας, ἐνθα ἐπέγεσθαι ὁ λέγων δοκεῖ, τροχαϊκῶς συντεθέντα. (Vide Euripid. Orest. 728. ubi Scholiastes Hermogenis p. 404. dat ἡκόμην δι' ἄστεος, et v. 730. θανοῦντας pro κτενοῦντας.) καὶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος αὐτὸ καὶ σαφέστερον ἐποίησε καὶ γοργότερον. οἱ γὰρ τετραμέτροι αὐτῷ διὰ τοῦτ' (οἶμαι) καὶ γοργότεροι καὶ λογοειδέστεροι τῶν ἄλλων εἶναι δοκοῦσι διότι τροχαϊκῶς σύγκεινται. τρέχει γὰρ ὡς ὄντως ἐν τούτοις ὁ ῥυθμὸς.

IAMBUS. Nonnulla de Iambo pede attulimus ad Schol. p. 157, 158. Alia dabit Terentianus Maurus p. 2413. Marius Victorinus 2487. Plotius p. 2625. Diomedes p. 473. utcunque depravatus, dignus est tamen qui hic legatur. Iambus qui constat ex brevi et longa, ut Dīes, versui maledico habilis, παρὰ τὸ ἰαμβίζειν graece x appellatur. Huius autem origo verbi ex nomine Iambes fumulae Celei y derivatur, quae Cererem, filiam quaerendo ad Meganiram (lege Metaniram) coniugem Celei delatam, cum vidisset sollicitam, male tractavit. Quidam autem ferunt Iambum quasi z Triambum aG.226

r) Al. hoc est a currendo.

s) Al. quia decursoribus.

t) Al. eventilantis.

u) Al. trocho nominandi.

x) nominatur Med.

y) nominatur Med.

z) Hesychius, Θρίαμβος, Διο-
νοσιακὸς ὕμνος, ἰαμβος. Photius

MS. Θρίαμβος. Ἰάμβος ἐνοιο
λέγονοι. Vide Tourii Em. T. III.
p. 29. Etymologus M. p. 45, 16.
Θρίαμβος ἐπίδειξις νίκης. πομπή,
καὶ τὸ σιμνύεσθαι. ἐν τισι πόλε-
σιν, ὅταν ἦνθουν αἱ σικαῖ, παῖ-
δες περιέλοντες σῦκα σὺν αὐτοῖς
τοῖς θούροις ἐπαίζον, προσφέρον-

Triumphatore, Libero cognominatum. Sed alii a Marte ortum Iambum strenuo duce tradunt, qui cum crebiter pugnas iniret, et telam cum clamore torqueret, παρὰ τὸ ἴον βάλ- λειν Iambus appellatur. Idcirco ex brevi et longe pedem hunc esse compositum; quod hi qui iaculentur ex brevi accessu in extensum passum proferuntur, ut promptiore nisu telis ictum confirment. Auctor huius librationis Arctianus graecus his verbis perhibetur.

ο ἰαμβος

ἐξ ὀλίγου διαβίης προφόρου ποδὶ ὄφρα οἱ γυῖα
τενόμενα ῥώοιτο καὶ εὐσθεῖς εἶδος ἔχησι.

Igitur hunc pedem vel Iambicum gressum prisci Apuli Daunium, a Duce suo Daunio, prodiderunt, quod is primus quum adversus acrem Diomedis pugnam bellam asperum iniisset, gradali pugna suos dimicare instituit, et collato pede, assequenti paulatim dextero distento, et progredienti laevo et brevi successu, et longo distentu gradus simul et nisus firmaretur; unde non immerito melon hunc Iambicum, Gradalem quidam nuncupant, Gradivoque Marti augurant, quod gradariae pugnae huius effectu moveantur.

SPONDEUS nomen habet Aristid. Quintil. p. 37. διὰ τὸ ἐν σπονδαῖς αὐτὸν ἄδεσθαι. Diomedes p. 472. Dictus παρὰ τὴν σπονδήν, quia in templis hoc pede quaedam carmina componebantur, scilicet ut libantes sonum vocis abominosae (ominosae Salmasius ad Solin. p. 88.) audire non possent. Et paullo post, ex emend. Salmasii loc. cit. Cum aulis paribus ture incensis altaribus musicus choros geminis gressibus explicaret, et aequipedi sono tibicen spondaulium canere iuberet, ut duabus longis melodiis, quasi duplicibus, et iugibus votis prospera deorum voluntas firmaretur. Numam Pompilium, divinitate praeditum, hunc pedem Pontificium appellasse memorant, cum Salios iuniores aequis gressibus circulantes induceret spondeo melo patrios placare indigites. Terentianus Maurus p. 2413.

Qui quod in templis canorus a sono vocis malae

Auribus libantis obstat, et favet, σπονδεῖος est.

Marius Victorinus p. 2487. Spondeus e duabus longis, ut

τες ἰαμβεῖα τετράμετρα, ἢ ἡμιάμβεια.

a) Sic. Med. strenuum ducem Putsch.

b) Sic Med. Putsch. παρὰ τὸ ἴναι καὶ βάλειν. Au leg. παρὰ τὸ

ἴναι βάλειν ex Mario Victorino p. 487?

c) Ἰαμβος Med. et ποδὶ — ἔχησι mox omittit.

d) gladiali Med.

rēgēs, temporum quatuor, dictus a tractu cantus eius qui per longas tibias in templis supplicantibus editur. Unde et Spondaulae (sic enim recte Salmasius ad Flavium Vopiscum p. 824.) appellantur qui huiusmodi tibias inflare assueverunt. Dionysius Halicarnasseus περὶ Συνθ. p. 126. a Porsono ad Euripid. G. 227 Hec. 161. emendatus, Σπονδεῖος ἄξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε,

*ποίη, ἢ ταύταν, ἢ κείναν
στείχω; ποίαν δὴθ' ὀρμύσω;
ποῦ μοι τις θεῶν
ἢ δαίμων ἔστιν ἀρωγός;*

Quintilian I. 10. 32. *Pythagoram accepimus, concitatos ad vim pudicae domui afferendam iuvenes, iussa mutare in Spondeum modos tibicina, composuisse. L. Hotchkis conferri iubet Aristoph. Acharn. 236. Pac. 432. 1104.*

TRIBRACHYS. Diomedes p. 475. *Tibrachys, Tribrevis, seu Thasius, quem quidam Brachysyllabum, alii Triorchion, nonnulli Pygmona, plerique Chorium nominant. Constat ex tribus brevibus, ex quibus nomen accepit, ut, Hēlēnā. Chorius autem ideo dictus, quia choreis huius compositio convenit. Nonnunquam Trochaeus vocatur. Quintil. IX. 4. 82. Tres breves Trochaeum, quem tibrachyn dici volunt, qui choreo trochaci nomen imponunt. Terentianus Maurus p. 2414.*

Nam solet longam τροχαῖος solvere in duas breves;

Unde et appellant τροχαῖον, quem vocamus tibrachyn.

Dionysius Halic. p. 128. *ὁ μὲν ἔξ ἀπασῶν βραχειῶν συνεστῶς, καλούμενος δὲ ὑπὸ τινῶν Χορεῖος, τριβραχὺς πούς· οὗ παράδειγμα τοιόνδε,*

*Βρόμιε, δορατοφόρε, ἐνυάλιε, πολεμοκλάδε·
ταπεινός τε, καὶ ἄσεμνός ἐστι, καὶ οὐδὲν ἂν ἔξ αὐτοῦ γένοιτο γενναῖον.*

DACTYLUS. Diomedes p. 474. *Dactylus, quem Graeci πολιτικὸν appellant. Constat ex longa et duabus brevibus, temporum quatuor, ut Rōmūlūs. a tractu digitorum dictus, quem ad exprimendam organi modulationem faberrime affectabant; vel ab Ἰδαῖς Dactylis, quos Curetas sive Corybantas Poetae appellabant. Hi namque in insula Creta Iovem custodiendo, ne vagitu se parvulus proderet, lusus excogitato genere, clypeolis aeneis inter se concurrentes, tintitu aeris illisi, rhythmica etiam pedis dactyli compositione*

e) Vide Meursii Cretam lib. I, c. 4.

celavere vocem infantis. Sed nativitatis eorum causam, vetusta fabulositas docet hanc fuisse. Aiunt Opem in Idam, montem insulae Cretae, fugiendo delatam, manus suas imposuisse memorato monti, et sic infantem ipsum edidisse, et ex manuum impressione emersisse Curetas, sive Corybantas; quos a montis nomine, et a qualitate facti, Idaeos Dactylos appellant. Hos quidam tres putant, qui Lares esse creduntur, Damnameneus, Aemon, Celmon. Dicti ἀπὸ τῶν χοροῶν, id est, a formosis oculis, qui κόροι vocantur, id est, pupillae, vel a cono galeae. Marius Victorinus p. 2488. Dactylus — a situ et similitudine digitorum, qui in manibus habentur, vocabulum traxit. Nam ex utraque parte breviores longiori iunguntur. Dionysius Hal. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μακροῦς ἀρχόμενος, λήγων δὲ ἐς τὰς βραχείας, Δακτυλικὸς μὲν καλεῖται, πάντῳ δὲ ἐστὶ σεμνὸς, καὶ εἰς κάλλος ἀρμονίας ἀξιολογιώτατος, καὶ τὸ ἠρωϊκὸν μέτρον ἀπὸ τούτου κοσμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε,

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσα πέλασσε.

ANAPAESTUS. Diomedes p. 475. *Huic contrarius est Anapaestus, quem ἀντιδάκτυλον Graeci nominant. Constat ex duabus brevibus et longa, temporum totidem, ut, Νέβυλαῖ. dictus παρὰ τὸ ἀναπαεῖν, i. e. παρὰ τὸ ἀνάπαλιν ἀντιχοροῦεν πρὸς τὸν Δάκτυλον, quia recurrendo repercutiens Dactylum, sono reciproco obloquitur ei per antistrophen. Dionysius Hal. Ὁ δὲ προλαμβάνων τὰς δύο βραχείας, Ἀνάπαιστος μὲν καλεῖται, σεμνότητα δὲ ἔχει πολλήν· καὶ ἔνθα δεῖ μέγεθος περιθεῖναι τοῖς πρώμασιν, ἢ πάθος, ἐπιτήδειός ἐστι παραλαμβάνεσθαι. τούτου τὸ σχῆμα τοιόνδε,*

βαρὺ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.

AMPHIBRACHYS. Huius pedis accuratam descriptionem dedit Santenius in commentario ad Terentianum Maurum, quam ex Tychsenii libro partim Germanice conscripto *Bibliothek der alten Litteratur* huc transferemus.

„Amphibrachys vel Amphibrachus qui nullo discrimine a „Latinis scribitur, Amphibrevis etiam audit apud *Diomedem* l. „III. p. 475. *hinc et inde brevis* vertitur in Apospasmatis „*Mallio* subiectis p. 83. et simili virtute ὑπερθετικὸς a *Schol.* „*Heph.* p. 82, 22. *Mesites* a *Victorino* dicitur p. 1956. ab „aliis *Mesiten*, ab aliis *Stolan* appellatum, scripserat ante eos „*Bassus* p. 2666. med. ubi pro *Stolan* vide an *Scolion* malis: „*Scolius* enim diserte nuncupatur a *Diomede*, tantum non ubi- „que *Bassum* secuto, l. c. *ideo*, addente, *quia habiliter com-* „*ponitur* *Scolio*: *est autem citharue species mensalis*: qualem

„citharam, cum aliunde non noverim, suspicor Diomedem
 „scripsisse *cantilenae*: quae *παροίνιον* audit Proclo p. 10.
 „*παροίνιος* ὁδὴ *Hesychio* et *Suidae* v. *σχόλιον*, et forsan *σκό-*
 „*λία μέλη* *Plutarch. de Musica* p. 1140. F. *σχόλια τὰ παροί-*
 „*νια μέλη* *Schol. Aristoph. Vesp.* 1231. *σχόλια ὕσματα Pol-*
 „*luci* VI. 108. unde *ἀύλημα παροίνιον eidem* IV. 73. et ipsum
 „*proculum Scoliorum cantoris praemium ὁδὸς* dicebatur: v.
 „*Athen.* XI. p. 503. D. Eodem pertinere videri possit *Schol.*
 „*Aristoph. Ran.* 1337. et *Suid.* ὑπόμνημα ἔγραψεν *Τυραν-*
 „*νίων* περὶ τοῦ σχολιοῦ, ὃ εἰ προετέθη αὐτῷ ὑπὸ Γάϊου Καί-
 „*σαρος*. quo in loco cum nihil mutet *Cod. Leidensis*, nisi
 „*προετιάθη*, pro illo *προσετιάχθη* substituerim. Amphibra-
 „*chos* certe multos in *Scoliiis* sibi deprehendisse visi sunt.
 „*Schottus* et *Nunnesius* ad *Proeli Chrestomath.* p. 10. Equi-
 „dem imprimis huc refero unicum in suo genere fragmentum,
 „quod vel alienum servavit, vel ipse docendi gratia composuit
 „*Dionysius Halic. de Colloc. Verb.* T. II. p. 16, 28.

Ἰακχε

Διραμβε

Σὺ τῶνδε

Χοράγε.

ci.229

„Quamquam enim hic in tenebris verser, nescio tamen, an hic
 „rhythmus, non versus, sic uno pede disponi queat, cum
 „*Schol. Aristoph. Ran.* 1337. et ex eo *Suidas* *Σχόλιον μέλος*
 „*τι ὀλιγόστιχον* appellet. Meam in Basso restitutionem affir-
 „mat *Atilius*, cui p. 2687, 42. duo *Amphibrachi*, sive *Iam-*
 „*bus* et *Pyrrhichius* et *Trochaeus*, *Discolius* dicuntur: item
 „*Diomedes* cui I. III. p. 478. med. pes ex *Pyrrhichio* et *Am-*
 „*phibracho* sive tribus brevibus et longa et brevi, *Hegemo-*
 „*scolius* audit. *Hegemon* autem *Pyrrhichius* est.

„Quod ad *Amphibrachi* partitionem et eius effectus attinet,
 „*Aristoxenus* in *Rhythmicis* p. 302. dixit: ὁ μὲν [λόγος] τοῦ
 „*τριπλασίου* οὐκ ἔρῶνθμός ἐστιν. Itaque idem pedes, qui
 „nec in aequa, nec in dupla, nec in sescupla partiantur, ἀλό-
 „γους nominare videtur p. 298. quales *Aristides* de *Musica* I.
 „p. 35, 28. κατὰ ἀριθμοὺς μᾶλλον ἢ κατὰ εἶδη ἑνθμικὰ σώ-
 „ξιν τὰς ἀναλογίας ait: *irrationales* vocatos a *Capella* II. p.
 „329. non *irrationabiles* censeo. *Arrhythmos* vocat *Victori-*
 „*nus* p. 2485, 28. ex *Aristoxeno*, et *Capella* IX. p. 328.
 „nota ad v. 1353. et in genere de *Amphibrachi* caesura cf.
 „*Cledonium* p. 1886, 17. *Donatum* p. 1740, 28. *Sergium*

f) προετέθη retinet MS. CCC.

„p. 1883, 16. *Diomedem* p. 476, 18. Nostrum sic explicat
 „*Victorinus* p. 2483, 30. *Amphibrachus* in *Arsi tria*, in
 „*Thesi unum accipiet; rursusque Arsis unum, Thesis tria si-*
 „*bimet vindicabit*, (intersere: non singuli) non dupli, sed
 „sescupli ut in reliquis ratione diducta; quippe cum tribus
 „temporibus unum, et contra unum tribus sequentibus repu-
 „gnare videatur. Unde minus aptus in metris, Musicis au-
 „tem consentaneus aestimatur; quorum ultima *Brissaeo* oblo-
 „quuntur, in auctore v. 1426 *Exigunt per abiiciunt, Musi-*
 „*cam per orationem numerosam* explicanti. *Franc.* autem
 „*Salina Music. L. V. c. 15.* *Exigunt* exponit per *explodunt*,
 „quem eo magis mireris, quod idem sequenti capite, *Musicae*
 „*Amphibrachum* convenire, ostendat; quomodo ad *Musicam*
 „nescio an admittat *Augustinus Mus. l. II. p. 77. C. D.* Ean-
 „dem *Partitionem* in causa esse, cur *Amphibrachus* solus, nec
 „cum aliis aequalium temporum pedibus, nec secum ipso repe-
 „tito coniungatur, late ex arte ostendit idem *August.* p. 76.
 „*Amphibrachus* non facit numerum, ait auctor *fragm. de Metr.*
 „c. 15. Eum a metris penitus removet *Mallius* c. 3. p. 17.
 „*Apospasm.* p. 88. *Unus vero tantum est, qui tripla parti-*
 „*tionem dividitur, quae est maxima, ideo minime metris adest*
 „*Amphibrachys* ∪ - ||| ∪ -. Illic enim, item apud *Isidorum* p.
 „831, 41. *minime* probabilior lectio, quam *minimis*, eaque di-
 „visio, quam notavi, praefenda videtur, ut *Latinum* designet
 „*Metricus Amphibrachus*, qui secundum optimam *Brissaei*
 „annotationem in *Arsi tria* semper tempora, in *Thesi unum*:
 „*Graecus* autem, ut *τῦραρυος*, unum in *Arsi*, in *Thesi tria*
 G.230 „habet. Cum igitur in hoc pede maior pars per totum minus
 „contineat, male in sescuplo *Amphibrachys* *Paeonum* locum
 „occupavit apud *Victorinum* p. 2483, 16. Ceterum cum
 „omnes reliquae *Partitiones* praeter solam *Amphibrachi* triplam,
 „recti sive ὀρθοὶ vocentur *rhythm*i, v. *Etymol. M. v. Λογικῶ-*
 „*κός*, et quae de ea voce complura noto ad v. 1551. ab hoc
 „equidem oppositi cognominis *scolii* causam repetiverim; non
 „ab ebriorum vacillatione cum *Oro* apud *Etymologum* in v. nec
 „a convivarum inclinatione cum *Proclo* p. 10. nec ab obliquo
 „cantatorum ordine cum *Dicaearcho*, *Aristoxeno* et *Phulli*
 „apud *Schol. Aristoph. Vesp.* 1231. *Suida* et *Artemone* apud
 „*Athenaeum* XIV. p. 694. nec cum *Schotto* ad *Proclum* p. 49.
 „existimaverim *Scolion* opponi *Orthio* nomo, sed generi potius
 „*rhythm*i, unde *Orthium* duxisse nomen testantur *Pollux* IV.
 „65. 73. *Hesychius Suidas* v. ὀρθιον ῥόμον, quod eo magis
 „veri fit simile, quod *Terpander*, qui secundum *Pollucem* et
 „*Suidam* *Orthio* nomen dedit, idem *Scoliorum* fuerit inventor

„secundum Pindarum apud *Plutarch. de Mus.* p. 1140. F. qua
 „ratione eleganter *Maximus Tyrius Or.* 23. p. 281. Καλὸν
 „μὲν ἐν πολέμῳ τὸ ὄρθιον καλὸν δὲ ἐν τῷ συμποσίῳ Παροί-
 „μον. Proxime a vero abfuit Eruditiss. CLUDIUS *Bibliothek*
 „*der alten Litteratur.* T. I. p. 51. Mihi, quanquam nec ipsi
 „de Sciliorum Metro constat, Amphibrachum tamen in iis solis
 „regnasce, persuasum est: et praeterea eum pedem, propter
 „intervalli in proportione partium magnitudinem, Musicae
 „quam poeticae aptiorem esse.“

BACCHIUS. Diomedes p. 475. Bacchius, Oenotrius, Tri-
 podius, Saltans, quem Graeci Pariambum dicunt, constat ex
 brevi, et duabus longis, temporum quinque, ut, Ἀγένορ,
 Ἀθήναε. dictus παρὰ τὰς βάζχας, quia bacchantibus conve-
 nienter componebatur. Marius Victorinus p. 2488. Cum
 vero longis duabus praeponitur brevis, fit Bacchius, tempo-
 rum quinque, ut, Κάτονης: quia a Bacchi carminibus seu can-
 tilenis, quae aptissime hoc metro componuntur, nomen acce-
 pit; vel quia familiariter hic rhythmus Bacchantibus aptus
 sit. Plotius p. 2626, Bacchius dictus est, quod Baccho, id
 est Libero patri accepta modulatio huius pedis sono compo-
 nebatur. Adde Quintilianum IX. 4, 82. Auctores alii pe-
 dem vocant Bacchium qui duabus longis brevem habet suppo-
 sitam. Dionysius Halic. Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο μακροὶ
 κατὰσχωσι, τὴν δὲ τελευταίην βραχεῖα, οἷά ἐστι ταυτί·

σοὶ, Φοῖβε, Μοῦσαι τε, συμβῶμεν·

ἀνδρῶδες δὲ πάνυ τοῦτο σχῆμα, καὶ εἰς σεμνολογίαν ἐπιτή-
 ρειον. Τὸ δὲ αὐτὸ συμβήσεται καὶ ἡ βραχεῖα πρώτη τεθῆ
 τῶν μακρῶν. Καὶ γὰρ οὗτος ὁ ῥυθμὸς ἀξίωμα ἔχει καὶ μέ-
 γθος. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

τίν' ἀκτάν, τίν' ἕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

τούτοις ἀμφοτέροις ὀνόματα κεῖται ῥυθμοῖς ὑπὸ τῶν μετρι-
 κῶν, Βαχχεῖος μὲν τῷ προτέρῳ, θαιτέρῳ δὲ ὑποβάζχιος.
 Terentianus Maurus p. 2414.

Quum duas longas sequetur una brevior syllaba G.231

Pes erit βαχχεῖος, ἀντίβαχχος autem tunc erit

Quum brevem primam locabis et duas longas dein;

Nomina aut vertes vicissim, quum priorem dixeris

Ἀντίβαχχον, nominato qui redit contrarius.

Atilius Fortunatianus p. 2687. Antibacchius ex brevi et dua-
 bus longis. Bacchius ex duabus longis et brevi.

AMPHIMACRUS. Diomedes p. 475. Huic (Amphibracho
 scil.) contrarius est Amphimacrus, Fescennius, Amphimaros,

quem alii Creticum appellant. Constat ex longa, et brevi, et longa, temporum quinque, ut Dēmōphōn. dictus a duabus longis, a quibus utrinque brevis media amplectitur. Creticus quoque, quia Cretes saltando, eius rhythmica compositione utebantur. Terentianus Maurus p. 2414.

Creticum appellant eundem, forte Creticum genus
 Quomodo ludos sub armis congruentes succinat.
 Primus iste pes locatur his ubique in versibus,
 Optimus pes et melodis et pedestri gloriae,
 Plurimum orantes decebit, quando pene in ultimo
 Obtinet sedem, beatam terminet si clausulam

Δάκτυλος, σπονδεῖος, ἰαμᾶ, nec τροχαῖον respuo.

Plotius 2625. Amphimacrus nomen accepit, quod ex utraque parte longam, quam Graeci μακρὸν dicunt, habet: dictus tamen est hic pes etiam Creticus, quoniam in Creta insula Corybantes, ut vagitum Iovis nati celarent Saturnum, scutis suis sic sonuerunt, graviter, breviter, graviter. Marius Victorinus p. 2488. Hoc pede ἐπορχήματα constabant. Dionysius Halic. μέσης γενομένης τῆς βραχείας, ἄκρων δὲ τῶν μακρῶν, Κρητικὸς τε λέγεται, καὶ ἔστιν οὐκ ἀγεννής· ὑπόδειγμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε·

οἱ δ' ἐπιέγοντο πλωταῖς ἀπήνησι χαλκεμβόλοις.

PALIMBACCHIUS. Diomedes p. 476. Huic (Bacchio scil.) contrarius est Palimbacchius, Latius, qui et Saturnius, ultima brevi, quem quidam Proponticon, alii Thessaleon vocant. Constat ex duabus longis et brevi, temporum totidem, ut, Nátúrā. dictus Palimbacchius, quia contrarius est Bacchio. Apud Graecos enim πάλιν contrarium significat, ideo,

παλίντονα τόξα τιταίων,

cornibus inter se contrariis. Eustathius ad Od. Z. p. 1551, 54 = 247, 27. Ἔστι δὲ παλιμβραχεῖος ἢ προπαροξυτόνως παλιμβάχχειος, πεντάχρονος πός, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οἷον ἠφαῖστος, ἀνάπαλιν ἔχων τῷ βραχείῳ, πενταχρόνῳ ὄντι ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, οἷον νοημῶν, ἔχοντι τὴν κλήσιν ἀπὸ τοῦ Βάχχου Διονύσου, ᾧ ὕμνος ἐκ τοιοῦτου μέτρον ἦδον οἱ διθυραμβοποιοί. Vide supra ad Bacchium.

MOLOSSUS. Diomedes p. 475. Huic contrarius est Molossus, Vortumnus, Extensipes, quem alii Hippium, vel G.232 Chanium dicunt. Constat ex tribus longis, temporum sex, ut, Aénéas. Ideo Molossus dictus, quia Molossi, id est, Thessali ad bellum procedentes, huius modulata compositione utebantur. Hippium vero equestri scilicet pugnae conve-

niens modulabatur. Plotius p. 2625. *Molossus dictus quod a Molosso Cretensi viro repertus est; hunc quidam et Creticum dicunt.* In Caesio Basso p. 2666. repono *Hunc alii Hiprion appellaverunt.* Dionysius Hal. Ὁ δὲ ἕξ ἀπασῶν μακρῶν, Μολοττῶν δὲ αὐτὸν οἱ μετρικοὶ καλοῦσιν, ὑψηλός τε, καὶ ἀξιωματικός ἐστὶ, καὶ διαβεβηκῶς ὡς ἐπὶ πολὺ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

ὦ Ζηγὸς καὶ Αἴδας κάλλιστοι σωτῆρες.

De pedibus duodecimi praecedentibus ita Dionysius: Οὗτοι δώδεκα ῥυθμοὶ τε καὶ πόδες εἰσιν οἱ πρώτοι καταμετροῦντες ἀπασάν ἕμμετρον τε καὶ ἀμμετρον λέξιν, ἕξ ὧν γίνονται στίχοι τε καὶ κῶλα· οἱ γὰρ ἄλλοι ἐκ τούτων εἰσι σύνθετοι.

PROCELEUSMATICUS. Plotius p. 2626. *Proceleusmaticus dictus est, quod choros concitantes, ut celerius saltationem celebrarent inter se, hortabantur, et hortatio Graece κέλευσις nuncupatur.* Confer Servium ad Virgil. Aen. III. 128.

PAEONES. Plotius ibid. *Paeones a Paeone poeta nomen inditum possederunt.*

IONICI. Plotius ibid. *Ionici ab Ione inventore suo dicti.*

ANTISPASTUS. Plotius ibid. *Antispastus, quoniam ex utraque parte a brevibus revellatur, quod Graeci ἀντισπᾶν dicunt.*

EPITRITI. Plotius ibid. *Epitriti ideo hoc nomine vocati, quod ad tres breves una longa variis vicibus teneatur.* Aristides Quintilianus p. 49. Ἐπίτριτον δὲ καλεῖται τὸ σχῆμα, ἐπεὶ συνέστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἔχόντων ἐπίτριτον, ὃν ἔχει τέσσαρα πρὸς τρία. A. Gellius XVIII. 14. *Epitritos est, qui habet totum aliquem numerum et eiusdem partem tertiam, ut quatuor ad tres.* Macrobius in Somnum Scipionis II. 1. *Est epitritus, cum de duobus numeris maior habet totum minorem et insuper eius tertiam partem; ut sunt quatuor ad tria. Nam in quatuor sunt tria, et tertia pars trium, id est, unum.* His liceat ex Plotio p. 2626. adiciere. *Quinque syllabarum pedes ex disyllabis et trisyllabis vel contra compositi sunt numero triginta duo, quoniam quinque syllabae XXXII schemata habent: qua ratione etiam metrum Heroicum, quod quinque pedibus variatur XXXII schemata habent.*

Sex syllabarum pedes sunt numero sexaginta tres, quoniam sex syllabae schemata habent totidem. Hoc tamen scire debemus, quod quinque syllabarum pedes, et sex in metro reperiri possunt, et maxime in chororum modulatione, sed non scanduntur, eorum pedum more, qui ex quatuor

syllabis constant. Nam illi iuncti ex disyllabis uno nomine suo nuncupantur: hi vero per eas partes per quas compositi G.233 sunt: ut si sit ex spondeo et dactylo pes compositus, non totus in se scanditur, sicut proceleusmaticus, sed spondeo et dactylo: sic etiamsi ex duobus dactylis componatur. Sed horum omnium subiungere schemata, est quidem possibile, sed molestum.

CAP. IV.

De Metrorum fine.

P. 24. **DIOMEDES** p. 501. *Species carminum sunt quatuor, ἀκατάληκτα, κατάληκτα, ὑπερκατάληκτα, βραχυκατάληκτα.*
 1. *Acatalecta, est integer versus singulorum metrorum.* 2. *Catalecta, est versus minus habens metricae constitutionis.* 3. *Hypercatalecta, est super praecipuum versum syllabarum plus habens.* 4. *Brachycatalecta pedem minus habet, quam poscit pedum dispositio.* Priscianus super XII. Vers. Aeneid. p. 1216. *Catalecticos dicunt, quibus deest in fine aliquid; Acatalecticos, quibus nihil deest. Heroicus autem, qui legitimos habet dactylos, qui trisyllabi sunt, ideo in disyllabum desinere vult, et minuit in fine unam syllabam, ne sit impedimento sequenti versui quin celeriter incipiat. Praeterea dicuntur hypercatalectici, quibus abundat una vel duae syllabae, ut novenarium Pindaricum; quod cum sit dimetrum iambicum, habet tamen unam syllabam plus in fine, Horatius, Sylvae laborantes geluque. Brachycatalectici dicuntur in iambicis et similibus, quibus deest una syllaba vel duae, ut est senarium iambicum Colophonium, ut Horatius; Mea renidet in domo lacunar.*

P. 26, 4. οἷον ἐπὶ ἀναπαιστιχοῦ. Heathius ad Aeschyli Agam. 1010. „Ut verum dicam, omnes illi catalecti et hypercatalecti in disyllabum nihil nisi merum Grammaticorum commentum sunt carminum genera non recte distinguendum, neque usquam in veteribus Poetis exstare reperientur. Cum enim in carminibus tantum quae e pedibus trisyllabis constant ex ipsa rei natura κατάληξις ista locum habere possit; de dactylis, creticis, bacchiis et palimbacchiis res in aperto est. Nam dactylus catalectus in disyllabum est spondeus, propter τὸ ἀδιάφορον ultimae syllabae, ideoque et primum

„Iliados versum, quia in trochaeo desinit, in exemplum dacty-
 „lici catalectici in disyllabum adfert Hephaestion. Creticus
 „autem bacchius et palimbacchius in disyllabum catalectus re-
 „vera est vel trochaeus vel paeonis dimidium; in omnibus au-
 „tem carminibus quae pedibus istis constant, paeones etiam et
 „dipodiae trochaicae admittuntur, et eorum locum tenere pos-
 „sunt. Restat tantum anapaestus, quem ideo etiam in disyl-
 „labum *καταλήγεσθαι* non posse puto, quia in anapaesticis
 „anapaesto dactylus rite opponitur. Primae vero duae dactyliG.234
 „syllabae primis duabus anapaesti syllabis rite opponi non pos-
 „sunt, quia et *ισόχρονοι* non sunt, et eadem antipathia inter
 „has, quae inter trochaeum et iambum sive pyrrhichium, in-
 „tercedere reperitur. Vide Dawes. Misc. Crit. p. 62 — 66.
 „Et reipsa catalecticorum horum in disyllabum anapaesticorum
 „nullum adhuc mihi videre contigit, qui non, aut correptus
 „esset, aut talis ut alia ratione commodius eum metiri liceret.“

IV. 2. p. 26. *παντὸς μέτρον ἀδιάφορος*. Cicero Orat. ad
 Brutum c. 64. sect. 217. *Nihil enim interest, dactylus sit ex-
 tremus an creticus; quia postrema syllaba, brevis an longa,
 sit, ne in versu quidem refert.* Servius in Centimetro p. 1817.
Finalem syllabam in omnibus metris indifferenter accipi.
 Maximus Victorinus p. 1957. *Est autem dactylicum carmen,
 quod constat dactylo et spondeo. Non dico, ultimo loco non-
 nunquam Trochaeo, eo quod quidam bono iudicio hunc pe-
 dem de versu Hexametro excludendum censuerunt. Quippe
 omnis syllaba in versu ultima ἀδιάφορος est, id est indiffe-
 renter accipitur, nec interest utrum producta sit an correpta.
 Nam cum ita ratio exposcat, ut pleno versu viginti quatuor
 tempora insint, admissio utique Trochaeo curtabitur numerus
 temporum et erunt tempora XXIII.* Terentianus Maurus p.
 2419.

Omnibus in metris hoc iam retinere memento,

In fine non obesse pro longa brevem.

Hanc regulam, unanimi Grammaticorum consensu munitam,
 modo tecum rem recte reputes, omnino veram reperies. Quod
 enim observant viri docti, syllabam videlicet finalem in Dime-
 tris Iambicis, Trochaicis, Anapaesticis, Ionicis etc. neutiquam
 pro communi habendam esse, hoc, ne levissime quidem, su-
 pradicto canoni obstat. „Nempe dimetri,“ Dawesii verbis utor
 p. 30. „cuiuscunque generis continuo carmine per *συνάφειαν*
 „decurrunt, usque dum ad versum catalecticum, quo omne sy-
 „stema claudatur, deventum sit.“ In talibus itaque perspi-
 cuum est finalem tantummodo uniuscuiusque systematis sylla-
 bam pro versus terminatione censi. Quod in longioribus ver-

νηντων εν μιᾷ λέξει, ἢ καὶ ἐν συναλοιφῇ σύμφωνόν εὐρεθὲν, τῷ δευτέρῳ προσνέμεται. Ἐὶ μέντοι τις τὸν πρώτου στίχον οὐκ εἰς τὸ Η μόνον ἀλλ' εἰς τὸ ΝΥ ἀπαρτίξει, ΖΗΝ λέγων, εἶτα γράφων ΩΣ ΗΡΑΚΛΗΟΣ καὶ ἐξῆς, θεραπεύει μὲν τὴν καινότερον τοῦ πρώτου στίχου κατάληξιν, καὶ τὴν ὁμοίαν τοῦ δευτέρου ἀρχήν. Καινοτομεῖ δὲ ὅμως τὴν ἐκθλιψιν, μὴ ἀφείς τὸ ΝΥ τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ ἐπακολουθεῖν. Τὸ δὲ γε ἀποκοπὴν παρεισάγειν ἐνταῦθα, παράδοξον μὲν ἐστίν, οὐκ ἀσύνηθες δέ. ἀποκοπέντα γὰρ τὸν ΖΗΝΑ, ΖΗΝ εἶποι τις ἂν. ὡς καὶ τὸν ἰχώρα ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἰχώρ τινες ἔγρα-
φον, οἷον,

ἀπ' ἰχώρ χειρὸς δμοργνυ.

ἤδη δὲ τις καὶ τὸν ΗΛΙΟΝ ἀποκόψας, ΗΛ εἶπεν, ὡς δηλοῖ ὁ γεωγράφος, οἷον,

δαιμόσιος ἦλ.

εἴσι δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ὅλως οὖν ὁ ῥηθεὶς Ὀμηρικὸς στίχος, τὸ, ἢ φῆς καὶ ἐξῆς, οὐκ ἀγαθὴν ἔχει κατάληξιν ὅπως ἂν τις αὐτὸν καὶ μεταχειρίσῃται. cf. II. Θ. p. 709=594, 2. Marius Victorinus p. 2499. *Omnis autem versus ab integra parte orationis incipit, et in integram desinit, exceptis his quae in Comoediis ioculariter dicta, corrupta aut semiplena efferuntur, aut quae raro apud Epicos metri necessitate dividuntur.* Porsonus ad Euripid. Hec. 725. „Mendose μετα-
„στέλλων in Phoenissarum edd. quibusdam, quam disiunctio-
„nem non patiuntur Tragici senarii. Si quid aliter fertur,
„prava distinctione laborat, ut Aeschyl. Prom. 67. τῶν Διός
„τ' ἐχθρῶν ὑπερ Στένεις. Ioco dixit Eupolis ἀλλ' οὐχί,“G.236
etc. Vulgatur quidem in fragmento Xenarchi apud Athenaeum XIII. p. 569. C.

Διδιότα κὰν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον-
τα, πῶς ποτ' ὦ δέσποινα ποτιία Κύπρις.

ubi membranae Parisienses ἔχοντα ὡς πῶς ποτ' — Κύπρι. Sed audi Porsonum in Appendice ad Tourpii Emend. T. IV. p. 501. „Licentia, quam defendit Tourpius nunquam Tragicis, nec Co-
„micis nisi per iocum, ut Eupolide apud Hephaest. concessa
„est. Exempla duo, quae sola ad rem sunt, mendo laborant.
„In Xenarcho reponendum,

διδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν·

οἱ πῶς ποτ', ὦ δ'. —

„quod partim viderat Valckenaer. ad Euripid. Hippol. 415. In
„Antiphianis fragmento (Athen. VI. p. 224.)

πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν

ἔλθω πεπίστευκ' εὐθύς. Ἐμβλέπων γὰρ αὐ-
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι)

„quam miretur; nam in horum cuiuslibet ultima nescio quid
„importuni atque absoni efficeret.

³ Πριαμού | ¹ τε πύ | ¹ τρος ός | ¹ μ' επεί | ¹ φρυγών | ¹ πολλήν

² κινδύ | ¹ νος έσ | ⁴ χε δόρι | ¹ πεσειν | ² Ελλή | ¹ νικώ.

¹ και τόν | ¹ φντούρ | ⁵ γον Πρία | ¹ μον ούκ | ² αλλών | ¹ παρά.

⁶ και το | δόρυ χρη | τόν οβε | λίσκον.

πέριπα | τείν ε | χόντας | ήμας.

⁹ αλλ' ίθι | ⁸ χαιρών | και παρά | ξειάς

⁷ κατα νόον | τον εμόν | ⁹ και σέ φυ | ⁸ λαττοή.

„Easdem accentuum leges Latini itidem poetae violare reformi-
„dabant. Atque in Bentleyana quidem Terentii editione ver-
„suum iambicorum et trochaicorum pedes alternos accentibus
„notatos videre est. Quae quamquam res a viro Cl. ita admi-
„nistrata sit, ut adversus canonem a nobis iam primo tradi-
„tum vix unquam peccet: attamen ni vir Cl. aurem unice ma-
„gistram, non artem secutus esset, regulam opinor, uti nos,
„inculcasse paucissimisque exemplis illustrasse contentus im-
„mense suo in depingendis accentibus labori pepercisset, atque
„a typographo insuper gratiam haud levem iniisset. Quin etiam
„ipsi discentium commodo, quod in animo habuisse se profite-
„tur, efficacius consulisset; quippe hoc pacto effecisset ut ne
„iis pedes quique alterni a se praetermissi moram iniicerent.
„Est quidem ubi vir Cl. tam auris quam artis monita neglexisse
„videtur, cum utique illud Plautinum,

Piscibus in alto crédo praebent pábulum

„ita efferri voluerit, ut verbi *piscibus* in prima ictus vim ob-
„tineret.

„Unum porro discentium in commodum libet adiicere. Ca-
„veant utique, sedulo caveant velim in legendis versibus se-
„nariis, ne importunam atque odiosam syllabarum distributio-
„nem imitentur, quam Galli hodierni in suis perpetuam servant:
„hoc est, ne pedes magis dimetiantur quam numerorum har-
„moniae gratiaeque consulant. Id quod in eos cadere dicendum
„est, qui efferre solent,

ηκώ | νεκρών | κευθμώ | να και | σκοτού | πυλάς.

λειών | εν' Αί | δης χώ | ρις ώ | κισταί | θειών.

„Aut etiam per dipodiam,

ηκώ νεκρών | κευθμώνα και | σκοτού πυλάς.

„Nempe utrovis modo caesurae venustas et gratia tota perit.

„Hoc incommodum evitaturus aliam sibi scandendi rationem
G.239 „instituit Cl. Bentleyus. Ipsum autem audias. *Quare ego*
„iam ab ipsa adolescentia in omnibus iambicis praeter tetra-
„metrum catalecticum, de quo postea dicam, aliam mihi scan-

„sionis rationem institui, per διποδίαν scilicet τροχαϊκην,
hoc modo,

„Po | eta dederit | quae sunt adoles | centium.

„primo semipede quasi subducto et absciso, versu autem in da-
„ctylum vel creticum exeunte. Fateor equidem hanc rationem
„ubi caesura sit πενθήμερης satis commodam venire. In
„caesura vero ἐφθήμερει secus se res habet. Verbi gratia,
„si senarium supra descriptum ita dimetiatis,

η | κω νεκρων κενθ | μωνα και σκο | του πυλας.

„ubinaam obsecro est decantata caesurae virtus? Abiit, exces-
„sit, evasit. Tu vero, si me satis audies, eam legendi ratio-
„nem servabis, ut per seriem iambicam ascendas, usque dum
„ad caesuram, sive πενθήμερη seu ἐφθήμερη perveneris:
„syllabam autem quae caesuram constituit tanquam pedis prae-
„cedentis iam maioris facti partem enuncies: deinde autem
„per trochaicam, quam syllaba catalectica claudet, ita descen-
„das, ut ultimus trochaeus cum syllaba sequente tanquam pes
„unus, creticus scilicet, efferatur.

ἦκω | νέκρων | κενθμῶνά || καὶ σκο | του πυλας.

λιπών | ἐν' ἀδης || χωρίς | ὠκι | σταί θεῶν

Πολυδῶρ | ῥος ἐκάβης || παῖς γέ | γῶς τῆς | Κίσσεως.

„Observabis autem in versu altero et tertio haberi etiam cae-
„suram τριήμερη. Proinde si in his statim post pedem pri-
„mum caesura adauctum seriem trochaicum inchoaveris, nihilo
minor evadet numerorum venustas.

λιπών εν || ἀδης | χωρίς | ὠκι | σταί θεων.

Πολυδώρος || ἐκαβης | παῖς γε | γῶς τῆς | Κίσσεως.

„Similiter perinde erit ad versus concinnitatem, si vel inci-
„sione ἐφθήμερει observata legeris,

προς οί | κον εν | θυρόν τας || ἐναλι | ἀν πλατην,

„vel τριήμερει,

προς οίκον || εὐθυ | ρόν τας | ἐναλλ | ἀν πλατην.“

Statuit porro Vir idem doctissimus Accentum sive ictum in
τις non interrogantem nunquam cadere p. 198. in particulam
γε p. 247. cui addatur τε. in ultimam vocis hyperdisyllabae
corruptam p. 211. 320. Huc etiam pertinet regula, quam
infeliciter admodum proscindit Marklandus ad Euripid. Suppl.
901. Anapaestum nempe dactylo vel tribracho nunquam sub-
iici pp. 250. 294. 316. Loca ab Hermanno prolata De Me-
tris lib. II. c. XIV. pleraque sunt a viris eruditis iam refor-
mata.

Statuit etiam Dawesius, p. 215. Benthleium aliosque secu-
tus, Poesin Atticam, in iambicis saltim et trochaicis, ab hiatu

HEPHAESTION.

R

vocalium et diphthongorum prorsus abhorrere. Comici tamen pronomen neutrale *τι*, ut et praepositionem *περι*, et si quae alia fuerint eiusdem generis, vocabulo a vocali vel diphthongo ineipienti haud illibenter praefecerunt. Exempla hiatus, G.240 quae hic satis apte examinari poterant, nunc praetermittam. Unum tamen, ne plane *ἀσύμβολος* discedam, libet apponere. In fragmentis scilicet Menandri p. 276. ed. Clerici, occurrit versus, quem a viro summo Bentleio prave emendatum nescio an alii animadverterint. Lege autem ex Scholiaste Aeschyli *Prom.* 378.

*Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἴσται νόσους,
ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ΘΕΛΑΚΤΗΡΙΑ.*

Euripidis Helen. 760. palmaria emendatione sanavit Porsonus. Sed proderit locum integrum oculis lectorum subiicere.

*Κάλχως γὰρ οὐκ εἶπ' οὐδ' ἐσήμηνε στρατῶ
Νεφέλης ὑπερθνήσκοντας εἰσορῶν φίλους·
Οὐδέν | γέ ἄλ | λὰ πόλις ἀνηπάσται μάτην.*

Quantocyus reponere *Οὐδ'* "*Ἐλενος· ἀλλὰ πόλις α. μ.* Quippe nec Calchas Graecis neque Helenus Troianis edixit etc.

Trimetrorum, sive 6 senariorum, leges exposuit Porsonus

g) Bentleius *Σχεδιασμ.* de Metris Terentianis init. „Iambicus „versus senorum pedum Latinis „veteribus *Senarius* vocabatur, „a Pedum et Ictuum numero. „Horatius A. P. 251.

Syllaba longa brevi subiecta vocatur Iambus,

Pes citus: unde etiam Trimeter accrescere iussit

Nomen Iambeis, cum Senos redderet ictus

Primus ad extremum similis sibi.

„Sex, inquit, habet ictus versus „Senarius, et tamen Trimeter „sive *Ternarius* Graecis vocatur; „quasi tres tantum Ictus redderet, ob pedis celeritatem, praesertim cum totus Iambus puris decurrit. Latini igitur per *μονοπόδιον*, *singulos pedes*, hos versus dividebant; Graeci per *διπόδιον*, seu *geminatos*. Inde qui Graecis est *Tetrametrus*, Varroni a pedum numero est „*Octonarius*. Iuba rex apud Ru-

„finum de Metris p. 2712. *Quod „autem binis pedibus, et non „singulis, scandatur Iambicus, „vetus institutum est. Et mox: „Unde apparet Heroicum „singulis pedibus scandi etiam „apud veteres solitum, Iambum „autem binis. Marius Victorius „p. 2497. Per Monopodiam „sola Dactylica scanduntur, „per Dipodiam vero cetera. „Nescivit hic Bacchiacos et Cre- „ticos, quos etiam Monopodia „dimetitur. Diomedes pag. 505 „Feritur Senarius Iambicus com- „binatis pedibus ter. Terentianus Maurus p. 2432.*

Iambus ipse sex enim loci manet

Et inde nomen inditum est Senario:

Sed ter feritur, hinc Trimeter dicitur,

Scandendo binos quod pedes coniungimus.

„*Ictus, Percussio dicitur; qui „Tibicen, dum rythnum et tem*

in aurea sua ad Euripidis Hecubam praefatione; quam saepius iterumque pertractandam lectoribus meis commendo. Interim ex ea delibare placuit, quae summam disciplinae istius continere videantur.

Tragici igitur anapaestum nisi in primo senarii pede, et nominibus propriis, rarissime, vel nunquam adhibeant; rarissime versus caesura carentes scripsere; rarissime, si unquam, pausam neglexerunt, hoc est, in quinto loco spondeum inter duo verba hypermonosyllaba divisere, ut in primo Ionis

Ἄτλας | ὁ χαλ | κέοι | σι νό | τοις οὔ | ρανον.

Dactylum certe in eodem quinto pede nunquam posuerunt. Rarissime etiam permisere ut pedes tertius^h et quartus integras voces vel vocum partes facerent. Sed haec omnia sibi libenter permisere Comici.

Ceterum ex subiecto Schemate praecipuae senariorum formae tironibus colligendae sunt.

METRUM IAMBICUM TRIMETRUM ACATALECTICUM, TRAGICUM.

	1	2	3	4	5	6
Parum.	πάλαι	κνηγετοῦντι	καὶ	μετρούμενον.		
Soph. Ai. 5.	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -
Tribrachys in prima	ἄγετε	τὸν	ἄβρὸν	δὴ	ποτ' ἐν	Τροίᾳ πόδα.
Eurip. Troad. 510.	υ υ υ	υ	- -	- υ	- - -	υ -
- in secunda	τρυχηρά	περὶ	τρυχηρὸν	εἰμένην	χρόα.	
ibid. 500.	- -	υ υ υ	- -	υ -	υ -	υ -
- in tertia	πέπλων	λακίσματ'	ἀδόκιμ'	ὀλβίοις	ἔχειν.	
ibid. 501.	υ -	υ -	υ υ υ	υ -	υ -	υ -
- in quarta	πόλιν	τε	δείξω	τήνδε	μακαριώτεραν.	
ibid. 359.	υ -	υ -	- -	υ υ υ	υ -	υ -

„pns moderabatur, ter in Tri-
metro, quater in Tetrametro,
solum pede seriebat: Ἀρσις au-
tem sive *Elevatio* appellatur,
quod in iisdem syllabis, quibus
Tibicen pedem accommodabat,
Actor vocem acuebat ac tolle-
bat. In *Thesi* autem sunt ce-
terae syllabae, quae Ictu desti-
tatae minus idcirco audiuntur.“

^{h)} Marius Victorinus p. 2525.
Tomas, id est, divisiones ver-

sum recipit *Penthemimerim* et
Hepththemimerim, id est, quina-
riam et septenariam. E quibus
Penthemimeres in trimetris sa-
tis probatur quae per binos
Iambos et semipedem verba
finit,

Divi potentes | ferte lassatis
open,
pessimus autem qui singula ver-
ba in dipodiis habet,
Praesentium | divinitas | caele-
stium

— — in quinta Helen. 519.	ἄλλους τυράντους αὐτὸν ὄντα βασιλέα. - - υ - - - υ - υ υ υ υ -
Spondeus 1ma, 3tia, 5ta Troad. 498.	ἢ σιτοποιεῖν κἄν πέθῃ κόπτας ἔχειν. - - υ - - - υ - - - υ -
Dactylus in prima Troad. 480.	οὐκ ἄριθμον ἄλλως ἀλλ' ὑπεριτάτους φρουγῶν. - υ υ υ - - - υ - υ - υ -
— — in tertia ibid. 499.	ῥυσοῖσι νῶτοις βασιλικῶν ἐκ δωμάτων. - - υ - - υ υ υ - - - υ -
Anapaestus in prima Phoen. 542.	φιλοτιμίας πῦρ μὴ σὺ γ' ἄδικος ἢ θεός. υ υ - υ - - - υ υ υ - υ -

Exempla Anapaestorum in propriis nominibus pro se quisque facile colliget.

G.242

SATYRICUM.

N. B. In Satyricis fabulis anapaestus in secunda, quarta, et quinta sedibus invenitur; in tertia fortasse nunquam. Obstat quidem Cycl. 234. sed ibi cum Musgravio legendum ἔξε-
φροῦντο.

Anapaestus in se- cunda Cycl. 260.	ἐπεὶ κατελήφθη σου λάθρα πωλῶν τὰ σά. υ - υ υ - - - υ - - - υ -
— — in quarta ibid. 343.	πῦρ καὶ πατρῶον τότε λήβητι γ' ὅς ζέσας. - - υ - - - υ υ - υ - υ -
— — in quinta ibid. 242.	θῆξις μαχαίρας καὶ μέγαν φάκελον ξύλων. - - υ - - - υ - υ υ - υ -

Pausa negligitur Eurip. Cycl. 304.

ἄλις δὲ Πριάμου γὰρ ἐχέρωσ' | Ἑλλάδα.

In Satyris quoque trisyllabi pedes frequentius occurrunt, quod a Scholiaste p. 171. notatum idoneis auctoritatibus adstruit Casaubonus de Sat. Poës. p. 222.

COMICUM.

Anapaestus in 1. 2. 3. 4. 5. Aristoph. Vesp. 975.	κατάβα κατάβα κατάβα κατάβα καταβίσομαι. υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ -
Dactylus in quinta Menander apud Suid. v. Ἀβρα.	αὐτὰς ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη. - - υ - - - υ - - υ υ υ -

Aliquando statueram omnes versus, qui mihi saltim cogniti essent, anapaestos sedibus illicitis continentes corradere, et simul in lectoris gratiam exhibere. Nunc, mutata paullum sententia, tria tantum Aeschyli loca subiiciam, quorum priori anapaestus sedem quartam, duobus posterioribus quintam occupat. In Prom. itaque 354. Τυφῶνα θοῦρον πᾶσιν ὅς ἀντίστη θεοῖς. MS. Barocc. ὅς πᾶσιν. Lego Τυφῶνα θοῦ-

ρον ὅστις ἂ. 9. deleto πᾶσιν, quod e Glossa i in textum ir-
repsit. Hanc emendationem mihi olim confirmavit Porsonus.
Ibid. 681, ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀλφνίδιος μόρος. Supra
ἀλφνίδιος MS. Seldenianus scriptum habet ἐξαίφνης, et hoc
verum esse mecum fortasse sentient eruditi, si pauca quaedam
de indole istius codicis prius enarravero. Codex est charta-
ceus, forma quartana, recens, sed ex antiquo descriptus, qui,
ut videtur, non interpretamenta solum, sed lectiones etiam di-
versas singulis lineis interpositas habuit. Quum itaque anti-
quior iste codex librario in manus iterum describendus trade-
retur, is, neglecto prorsus glossarum et variarum lectionum
discrimine, postquam textum absolverat, reliqua omnia uno
tenore eodemque caractere intervallis versuum inseruit. Hinc **G.243**
factum est, ut vera lectio cum Gl. aliquoties confundatur, de-
pravata textui immisceatur. Prom. 943. Τὸν ἐξαμάροτον
εἰς θεοῦς, τὸν ἐφημέροις. Secundum τὸν sensui parum com-
modum omittunt MS. Selden. et unus Mosquensium. Porsonus
emendabat κἀφημέροις.

Quod vero ait Herphaestio, τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον —
παρὰ μὲν τοῖς λαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς ΣΙΛΑΝΙΩΤΕΡΟΝ,
sic facile expedies, si de licentia, quam sibi in propriis no-
minibus sumebant, dictum intelligas. Ipse postea p. 31, 5.
anapaestum Iambographis diserte eximit, ubi vix dubito quin
olim scriptum fuerit, παρὰ μὲν οὖν τοῖς λαμβοποιοῖς ΚΑΙ
ΤΟΙΣ ΤΡΑΓΙΚΟΙΣ τοῦτο σώζεται. Confer p. 36, 13. 14.
In Archilocho apud Harpocrationem v. παλίνσκιον,

πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκιῳ

Porsonus legendum putabat ἐκινήθησαν in Append. ad Toupium
T. IV. p. 488. Melius Toupius (Porsono ipso id me docente)
ib. p. 406. ἐκλίνθησαν. Sic κλίνουσ' pro κινουῖσ' eidem apud
Stobaeum p. 437. restituit Valckenaerius ad Phoen. 1683.
Et in universum probabile est veteres Iambographos a pedum
trisyllaborum usu maxime abstinuisse. Speciosam sane Tyr-
whitti emendationem in Archilocho Strabonis XIV. p. 958 =
927. reddunt loca Valckenaerio citata ad Herodotum p. 458,
21. quibus adde Clement. Alexandr. Strom. I. p. 398. Harpo-
crat. v. Στρούμη. Sed coniecturae istiusmodi non temere ad-
mittendae sunt. Dactylus primam sedem occupat in fragmento
eiusdem Archilochi apud Athenaeum XII. p. 523. D. E.

οὐ γὰρ τι καλὸς χῶρος, οὐδ' ἐφίμερος,
οὐδ' ἐρατὸς, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοῦς.

i) In S. Theb. 260. MS. Selden. πόλιν. Hinc perspicuum est unde
habet πᾶσαν derivatur vulgata lectio κἀμέ καὶ
αὐτὴ οὐ δουλοῖς κἀμέ, καὶ τὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.

P. 29, 8. Systema dimetrorum, quod ex omni quidem parte legitimum sit, in Tragicorum reliquiis non deprehendi. Haud raro tamen in melicis istius moduli reperiuntur versus, ad Poetarum libitum aliis generibus immisti. In his autem observandum est tribrachyn et spondeum saepius, dactylum et anapaestum parcius comparere. Veteres Lyrici, et Comoediae auctores hanc speciem perpetuo ductu videntur cecinisse; exempli gratia

Alcman Athenaei X. p. 416. D. ⁱⁱ

ώρας δ' ἴσηκε τρεῖς· θέρος
καὶ χεῖμα, χῶπάραν τρίταν
καὶ τέτρατον τὸ Φῆρ, ὄκα
σάλλει μὲν, ἴσθειν δ' ἄδαν
οὐκ ἔντι.

Prisciani I. p. 546. 547.

καὶ χεῖμα, πῦρ τε δάφιον.

Anacreon Athenaei X. p. 447. a

Μήδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε, τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

G.244 Aristophanes Ran. 1002.

ΕΤ. τοιαῦτα μέντοι γὰρ φρονεῖν
τουτοῖσιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ,
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι,
τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτοῦ,
κἀνασκοπεῖν, Πῶς τοῦτ' ἔχει;
Ποῦ μοι τοδὶ; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;

1005

ΔΙ. νῆ τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν Ἀθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιῶν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
ζητεῖ τε, Ποῦ ἴστιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; τὸ τρυβλίον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι;
ποῦ τὸ σκόροδον μοι το χθεσινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτεροι,

1010

1015

1020

[ⁱⁱ] V. quae de hoc Alcmanis lect. fragmm. eiusd. p. 40 sqq. fragmento V. H. Welcker. in col- disputavit.]

κεχηνότες Μιμνάκιοι,
Μελιτιδαί κάθηρτο.

ubi observandum v. 1010. [981.] tribrachyn, et 1018. [987.] anapaestum ultimam sedem occupare. De synaphia supra est monitum. Systemata plerumque claudit catalecticis, cui nonnunquam praefigitur monometer, seu k basis Iambica, ut Equit. 378.

τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὐ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν προκτὸν εἰ χαλάζα.

Sed in catalectico hoc diligenter curatum est, ut iambus syllabam catalecticam semper antecedit. Hermannus quidem de Metris p. 146. anapaestum secunda etiam sede arcet; sed vide Nub. 1102.

ἔξιν | τομολῶ | πρὸς ὕ | μᾶς.

Locus ibidem prolatus Acharn. 1038.

σπονδαῖσιν ἡδύ· κοῦκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.

haud dubie mendosus est, siquidem ictus in ultimam vocis hyperdissyllabae syllabam cadit.

Systemata pura apud Aristophanem sunt quae sequuntur: Equit. 367 — 381. 443 — 456. 911 — 940. Nub. 1089 — 1098. Ran. 387 — 396.

Cum tetrametris miscet idem Comicus Plut. 293. 294. 304. 306. 311. 313. 317 — 320. Ultima sic distingue

λαβὼν τιν' ἄρτον καὶ κρέας
μασώμενος, τολοιπὸν οὐ-
τω τῷ κόποι ξυνεῖται.

G.245

Systema tetrametrorum claudit Nub. 1389 — 1392. 1448 — 1453. Versus 1446. 1447. dimetros putabat Dawesius, qui sic eos tacite emendat p. 189.

τουθ' εἶτερον αὐ μείζον κακόν.
τι δ' ἦν τον ἡττω ᾗ γωγ' ἔχων.

Recte vero Hermannus, MS. Ravennatem secutus, in unum tetrametrum coniunxit,

τουθ' ἔτερον αὐ μείζον κακόν. τί δ' ἦν ἔχων τὸν ἡττω.

Cum trimetris Acharn. 262 — 269. 273. 274.

In Acharn. 836 — 859. Systema est ex quatuor Hectasin constans, in versus sic distributum,

k) Marins Victorinus p. 2489. copulatio Basis dicitur, veluti Graeco sermone duorum pedum quidam gressus pedum.

1. 2. duo Iambici tetrametri catalectici;

3. 4. 5. tres Iambici dimetri;

6. Ionicus a maiore dimeter brachycatalecticus, sive syllaba, dactylus, spondeus. In v. 850. negantem particulam, sensui non magis quam metro noxiam, dudum est quod me monuit Porsonus radicitus evellendam esse.

Antistrophica sunt ex dimetris et dimetris catalecticis Acharn. 1007 — 1016. 1036 — 1045.

Eiusdem fabulae 935 — 944. sic videntur distribuendi,

κρατήρ κακῶν, τριπτήρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνού-

χος, καὶ κύλιξ

τὰ πράγματ' ἐγκυκῆσθαι.

XO. πῶς δ' ἂν πεποιθολή τις ἀγ-

γέλω τοιοῦτῳ χρώμενος

κατ' οἴκων

τοσόνδ' αἰὲ ψοφοῦντι;

ΔΙ. ἰσχυρόν ἐστιν, ὡ' γὰρ, ὥστ'

οὐκ ἂν καταγέλη ποτ' εἰ-

περ ἐκ ποδῶν

κατωκάρα κρέμαιτο.

Dimetri sunt etiam Ach. 1190 — 1195. 1230 — 1232. Vesp. 866 — 868. 881 — 885. 1326 — 1329. et quibusdam aliis immistis Av. 406 — 433.

P. 29, 19. Tetrametros acatalecticos nunquam a Graecis sive Tragicis sive Comicis usurpatos docuerunt viri eruditissimi Bentleius ad Ciceronis Tusc. Disp. I. XLIV. Valckenarius Diatrib. Eurip. p. 176. Dawesius Misc. Cr. p. 29. Porsonus Append. ad Toupium IV. p. 454. Marius Victorinus p. 2528. *Admonemur hic quod apud Graecos celebratur non praetermittere, Boiscum Cyzicenum supergressum Hexametri legem, Iambicum metrum in Octametrum versum extendisse, sub huiusmodi Epigrammate,*

G.246

Βόισκος ἔπὸ Κυζίκου, παντὸς γραφεὺς ποιήματος,
τὸν ὀκτάπουν εὐρῶν στίχον Φοίβῳ τίθησι δῶρον.

P. 30, 2. Dimetros catalecticos ἡμιάμβους vocat Scholias-tes Nicandri Theriac. 377. Locus Anacreontis ibi citatus dabitur ex emendatione Toupii in Suid. T. II. p. 364.

φύγωμεν ἐκ προσώπου,
μή σ' ἐμπεῶν δ' ἐπείσβυς
οὐλή κατ' εὐθὺ κρατὸς
βυτηρέη χαλέψη.

Promathidae ἡμιάμβους memorat Athenaeus VII. p. 296. B. cf. Casaubon. ad I. p. 19. C.

In Aristoph. Ran. 419. Systema est ex octo triasin constans, quarum duo versiculi priores Iambici sunt dimetri catalectici, tertius Iambicus trimeter:

βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον
ὅς ἐπέτης ὦν οὐκ ἔφρασε φράτορας.

v. 440. reliquis deletis legit Hotchkisius αἴροι' ἄν αἴθις ἀγγε. Equidem malim propius ad MSS. αἴροι' ἄν αἴθις, ὦ παῖ.

Ibid. 6. Trimetros catalecticos adhibuit Archilochus in Epodis, quod ex Horatio patet Carm. I. 4. II. 18. In melicis aliquando posuere Tragici. E. g. Euripides Helen. 640. 641. Continuis usus videtur Alcman Athenaei III. p. 111. A.

κλίνας μὲν ἐπτά καὶ τόσαι τράπεζαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι
λίνα τε, σασάμωι τε κῆν πελίχνας —

Phyllii fragmentum ab Athenaeo supra paullo allatum in tetrametrum catalecticum distribuendum est:

αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκτόνους τριμήνων
γαλακτοχοῶτας κολλίβους θερμοῦς. —

Ibid. 8. De Tetrametro Catalectico, Marius Victorinus p. 2574. *Ut Archilochus Creticum Iambico trimetro praeposuit, ut faceret tetrametrum trochaicum, ita k Hipponax trimetro iambico ultimum adiunxit Antibacchium ex prima brevi, longis duabus. — Frequens hoc Comicis metrum et praecipue antiquae Comoediae scriptoribus, nostri quoque Plautus et Caecilius et Turpilius non aspernati sunt; Atellanarum autem scriptores appetiverunt; est enim iocosis motibus emollitum, gestibusque agentium accommodatum.*

Huius speciei leges exposuit Porsonus in Supplemento ad Praefatiouem Euripid. Hecub. p. XXXIX. „Duabus rebus a „Comico senario hoc differt; primo quod quartus pes semper „iambus vel tribrachys sit oportet; secundo, quod sextus pes „anapaestum etiam admittit. Sed pes catalecticam syllabam „praecedens non iambus esse nequit; nisi in proprio nomine, „ubi conceditur anapaestus; quod de quarto etiam pede intel- „ligi velim.“ Vide ibi multo plura. Ac vellem sane vir eruditissimus omnia loca regulis modo dictis adversantia protulisset, et, medica manu adnota, sanitati restituisset. Tum

k) Omisi monere versuum Hipponactis ab Hephaestione citatum sine auctoris nomine circumferri in Etymol. M. p. 26. Antep.

„oratione disserere videri volunt, non vero stricta. Idem
 „tradunt de comicis Cicero, Priscianus, et Rufinus lib. de Me-
 „tris. Et sane hocce comicorum scribendi genus potissimum
 „inventum fuit, quod ad mores informandos aptius, et magis
 „idoneum videretur: unde ἡθικὸς λόγος Graecis; Latinis,
 „morata oratio appellatur, in quo Terentius, et in sermoni-
 „bus Plautus excellit, teste Varrone apud Nonium. In utro-
 „que autem scribendi genere, Terentii nimirum et Plauti, non
 G.249 „qualiacunque, sed grandia, pulchra, elaborata verba ob-
 „servare est, quod de ethica dictione Sidonius dixit lib. 8.
 „Epist. 11. quae quidem omnia etiam Politicis versibus conve-
 „niunt. Grandibus enim, et compositis ferme semper far-
 „ciuntur, seu, ut voce utar Iohannis Tzetzae Chil. IX. v. 282.
 „ἡμαξενμένοις στίχοις ut sunt, quibus Historiam suam con-
 „textuit Constantinus Manasses; atque hi quidem, ut caetero-
 „rum eiusmodi scriptorum, ut observat Martinus Crusius in
 „Turco-graecia p. 193. quindenis syllabis constant, ex 2
 „iambicis dimetris versiculis, priore acatalecto, posteriore
 „catalectico Anacreonteo; in quibus potius tonorum (ut apte
 „et leniter inter metiendam cadant) quam quantitatis sylla-
 „barum ratio habetur. Hos versus, ni fallor, seu potius po-
 „liticorum versuum concinnatores carpit Ioannes Euchaeta
 „Carm. πρὸς τοὺς ἀκαίρως στιχίζοντας p. 26. ubi sic ait:
 „Μέτρον δ' ἄμετρον οὐδαμῶς μέτρον λέγω.

„Sed de hoc versuum genere audiendus in primis Leo Alla-
 „tius in Diatriba de Simeonum scriptis: *Versus*, inquit, *Pol-*
 „*litici, ut plurimum Iambicis et Anacreonticis constant: ita*
 „*tamen ut nulla quantitatis syllabarum, quod accuratissime*
 „*veteres observabant, ratio habeatur, tantum earum nume-*
 „*rus, declinationesque accentuum attendantur, et ratio ista*
 „*confingendorum carminum non nunc primum in ea natione,*
 „*sed multa abhinc saecula, laboris forsitan pertaesa ante, et*
 „*barbarie omnia occupante, (adde quoque similium rerum*
 „*ignorationem) in usu fuisse comperitur, ut videmus in Pho-*
 „*tii Patriarchae, Christophori Primi a secretis, Constantini*
 „*Anagnostae, Manuelis Imperatoris, et aliorum Hemiiambis,*
 „*sive Anacreonticis, Pselli, Metaphrastae, Philippi Solitarii,*
 „*Manuelis Philae, Tzetzae iambis et politicis: quo tamen*
 „*recentiores et negligentiores in illis pangendis fuere. Et*
 „*quemadmodum Anacreontici non omnes, eodem syllabarum*
 „*ac pedum numero concluduntur; ita et hi nunc pluribus, nunc*
 „*paucioribus syllabis, ad eorum tamen normam componuntur.*
 „*In iambicis aliter factum est; nam veteres ratione pedum*
 „*longiorum aut contractiorum, nunc syllabis auctiores, nunc*

„imminutiores dictos versus fecerint licet, semper pedum nu-
 „merum observarint; recentiores syllabas tantum, easque
 „duodecim religiosissime servant. Quod idem servatum est
 „in Politicis, in quibus syllabas quindecim nunquam exce-
 „dunt; et si quae ultra videntur, eas per aphaeresin, sive
 „synalephen decurtant et absumunt; quod magis in Graeco-
 „rum recenti vulgatoque sermone, ut et in Itatorum, apud
 „quos similes hiatus ad numerum syllabarum retinendum re-
 „stringuntur, conspicitur. Politici ideo dicti, quod communes
 „omnium sunt, usuique eorum accommodati; sic quoque scorta
 „et meretrices, quod omnibus sunt obsequiosae et peculiares,
 „et servitutum publicam serviunt, non alio addito, sed so-
 „lummodo πολιτικῶν nomine innotescunt. Metri Trochaici
 „sunt: quemadmodum enim illi septem pedibus et syllaba con-
 „stant, ita et hi; nisi quod antiquorum similes versus ratione
 „pedum longiorum quindecim syllabas aliquando excedunt.
 „Politici nunquam, ut de Iambicis dictum est. Et quemad-
 „modum antiquorum duobus membris integrantur, mediisque
 „indicuntur, ita et hi qui nuncupantur Politici. Hactenus vir
 „doctissimus. [Nuperrime acute distincteque de versu politico
 „V. D. Struve disputavit in Sebodii Bibl. crit. 1827. fasc. III.
 „p. 241 = 306, deinde haec separatim Hildesiae 1828. edidit.]
 „Complura eiusmodi poemata, Politicis scilicet versibus G.250
 „conscripta servat Bibliotheca Regia, quorum indicem con-
 „textuit Philippus Labbeus in Nova Bibliotheca p. 132. 133.
 „134. et 135. Exstant etiam non modo Politicis, sed et
 „rhythmicis versibus, Graecobarbaro idiomate aliquot scripta,
 „ut Historia Apollonii Tyrii edita Venetiis, Βατραχομνομα-
 „χία Demetrii Zeni, in Turco-graecia Crusi, et eiusdem
 „Alexander Macedo edit. Venetiis a. 1529. et alia similis fa-
 „rinae Graeculorum opuscula. Laudatur Ioannis Tzetzi liber
 „de versibus politicis a Labbeo in Bibl. nota MSS. p. 196.“
 Idem in Glossar. Graec. „Politici versus, de quibus co-
 „pios egimus in Glossar. Med. Lat. ex tetrametris Hippona-
 „cteis formati, ut observat D. Heinsius ad Hesiodum p. 96.
 „qui ita invalere sequiori aetate, ut caeteram poesin regulis ad-
 „strictam plerique aversarentur, qua de re hisce iambis queritur
 „Ioannes Tzetzes in Libro Ἄλφα Τζετζικῶν πονημάτων in-
 scripto;

Μοῦσος μέτρα φέρουσα τῆς ἀγροτίδος,
 ἢ τὴν ποδῶν εὐρυθμον οὐ τηρεῖ βᾶσιν,
 πάσας δὲ μισεῖ διχρόνους καὶ τριχρόνους,
 κινῶν δὲ τέχνης οὐδαμῶς αὐτῇ φίλος,
 καὶ τί γὰρ ἂν τις τεχνικῶ γράφοι μέτρῳ,
 ποδὺς τε τηροῦ πανταχοῦ, καὶ διχρόνους,
 καὶ πάντα λεπτῶς, ὡς χρεῶν, ἀποζέοι,

ἴσων δοκούντων τεχνικῶν καὶ βαρβάρων,
 μᾶλλον δὲ πολλοῦ βαρβάρου τιμωμένων
 καὶ τῶν ἀτέχνων ὡς σοφῶν κροτουμένων.
 καὶ ταῦτα ποιοῖς; τοῖς δοκοῦσι πανσόφοις.
 οὕτω τὸ καλὸν ἐξαπέπτυ τοῦ βλου,
 οὕτω κατεκράτησεν ἡ χυδαιότης.

„Constant porro versus Politici fere semper quindecim syllabis. Anonymus in Lexico MS. ad Schedographiam:

οὐ μὲν δὲ γράφομαι ἀπλῶς τὰς λέξεις δίχα στίχων,
 ἀλλὰ καὶ ἐναρμόνιον σαφῶς ὀρθογραφήσω,
 εἰς δεκαπέντε συλλαβὰς τὸν στίχον περιπλέξω.

„Eustathius in II. A. p. 11. καὶ δηλοῦσι τοῦτο φανερώς οἱ δημοτικοὶ στίχοι, οἱ τὸ παλαιὸν μὲν τροχαικῶς ποδιζόμενοι, καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις δηλοῖ, ἄρτι δὲ Πολιτικοὶ ὀνομαζόμενοι· μέτρον μὲν γὰρ αὐτοῖς πεντεκαίδεκα συλλαβαί, εἰ μὲν μετὰ συμφώνων λαλοῦνται, γελῶνται ὡς ἄφρονες, καὶ σκώπτονται ὡς πολυπόδες. Vide eundem Eustathium Od. A. p. 1676. Michael. Psellus in Paraphrasi Cantici Canticor.

ἡμεῖς δὲ τὸ ἐπίταγμα τὸ σὸν, ὦ Στεφανίρει,
 ἀποπληρῶσαι θέλοντες, ὡς δοῦλοι τοῦ σοῦ κράτους,
 πολιτικοῖς ἐφράσαμεν, ὡς δυνατὸν, ἐν στίχοις,
 τὴν τῶν ἁσμάτων δύναμιν, ἐξήγησιν καὶ γνῶσιν.

„Arsenius Monachus in Paraphrasi Geomantiae Philosophi Persae, ex Cod. Caesareo,

G.251 ἐγὼ τὸ Λαξευτήριον τὸ κλέος Πυθαγόρα,
 καὶ τῶν Περσῶν τὴν ἡδονὴν, καὶ τὴν τροφήν χαλδαῖαν,
 πολιτικῆ διδάξω σε συντόμως στιχουργία.

„Laudatur ex Bibliotheca Monchaliana Ioannis Tzetzae liber de versibus Politicis.“

Plura dabunt Fosterus *On Accent and Quantity* p. 202. Mitfordius *Harmony of Language* Sect. XII. Harrisius *Philological Inquiries* p. 77.

V. 2. p. 30. Choliamborum, sive senariorum claudantium, plures commemorat species Plotius p. 2644. cuius exempla vero mirum sunt in modum depravata:

Hipponactium, Ananium, claudum —

ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος· οὐ γὰρ ἄλλ' ἤκω.
 ὡς οἱ μὲν ἄγεῖ Βουπάλω κατηρῶντο.

Duplex claudum Hipponactium trimetrum acatalectum fit hoc modo, cum tertii pedis quatuor syllabae sunt longae, ut est exemplum hoc,

ἀναβιωῶσα ἄδμητι προσπταίων κόλω.

Amphicolium Hipponactium claudum fit hoc modo, cum ex utraque parte Iambici metri prima et novissima claudum sit metrum. In prima claudum est, cum in secundo loco debente poni iambo, vel tribrachy, vel anapaesto, spondeus vel dactylus ponatur, sic et in novissima, quale est hoc exemplum

ΟΚΙΒΑΡΡΩΝΑ ΙΑΙΟΙΟΣΙΝ ἐν χοροῖς βακχῶν.

Priscianus de Metris Comicis p. 1327. *Heliodorus Metricus ait, Ἰππώναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὠρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις. h. e. Hipponax multa praeteriit, id est, praetermisit, praefinita in iambicis. Hipponax in primo:*

ἰρέω γὰρ οὕτω Κυλλήνιε Μαιάδος Ἐρμῆ.

Iste enim versus quum sit choliambus, in quarto loco et quinto habuit dactylos, quum in utroque debuerit a brevi incipiens pes poni. In eodem,

τοὺς ἄνδρας τούτους ὀδύνη πάλαι Ρεῖπε.

Iste iambicus habet in secundo loco spondeum et in quarto dactylum. Voces corruptas ὀδύνη πάλαι Ρεῖπε non agnoscunt edd. Aldina, Florentina, Badiana, Basiliensis, sed omnes, praeter Basiliensem, vacuum aliquot verborum spatium relinquunt. Priscianus paullo post: Eurpolis Βάπταις, quum in aliis Iambis eiusdem fabulae recta est observatione metrorum usus, hos tamen posuit in fine habentes spondeos,

ἀνόσια πύσχω ταῦτα, ναὶ μὲν τὰς νύμφας.

πολλοὶ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὲν τὰς κρύμβας.

Posteriore exemplo supradictae editiones carent. Mox Priscianus: *Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iambo et choliambos confuse portulisse,*

Ἐρμῆ, φῶ Ἐρμῆ; Μαιαδεῦ. Κυλλήνιε,

ἐπέχομαι τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ὀργῶ.

nam ὀργῶ spondeus est. Edd. Ald. Flor. Paris. Bas. Ἐρμη φίλτροι κελαιδεῦ κυλλήνιε ἐπέχομαι τοῦ, nisi quod Fl. habeat κυλάγγιε. Hermannus legendum coniecit Ἐρμῆ, φέροιαι, Μαιάδος, et Eurolidis loco bene admovet Athenaeum p. 370.G.252 B. Plotii et Prisciani specimina, qui velit aut possit, corrigat. Interim lectoribus me non omnino displiciturum spero, si ex Choliamborum scriptoribus, illis quidem plerumque elegantissimis, quo versuum istorum indoles penitus explicetur, insigniora quaedam protulero.

Hipponax Athenaci VII. p. 304. de belluone qui patrimonium suum devorarat:

ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσιχῆ τε καὶ ὀδύνην

θύνην τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πύσους

δαινύμενος, ὅσπερ Λαμψακητὸς εὐνοῦχος,

κατέφυγε δὴ τὸν κληρὸν ὥστε χρὴ σκάπτειν

Ι * * * *

πέτρας τ' ὄρειας, σῦκα μέτρια τρώγων,

καὶ κριθινὸν κόλλιχα, δούλιον χόρτον.

Idem ibid. IX. p. 370. B. de brassica, cui, utpote sacrae, supplicare vetusti moris erat :

ὁ δ' ἐξολισθῶν, ἐκέτευε τὴν κράμβην

τὴν ἐπτάφυλλον, ἣ θύεσκε Πανδώρῃ

Θαργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου.

καὶ Ἀνάγιος δέ φησι,

καὶ σε πολλὸν ἀνθρώπων

ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὴ τὴν κράμβην.

II. p. 49. E.

(καὶ) στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης.

III. 78. B.

συκὴν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

XI. p. 495. D.

ἐκ πελλίδος πίνοντες, οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ

κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.

et paullo post,

ἐκ δὲ τῆς πέλλης

ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτὸς, ἄλλοτ' Ἀρήτη

προῦπιεν —

subiicit deinde Athenaeus Phoenicis Colophonii,

Θαλῆς γὰρ, ὅστις ἀστέων ὀνήϊστος,

καὶ τῶν τοτ', ὡς λέγουσι, πολλὸν ἀνθρώπων

ἔων ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρύσην.

et,

ἐκ πελλίδος δὲ τάρχανον, καὶ τοὶ γυτοῖς

χώλοισι δακτύλοισι τε, θητέρη σπένδει,

τρέμων οἶον περ ἐν βορητῷ νωδός.

Sed ut ad Hipponactem redeam, Athen. XIV. p. 645. C. cf. p. 388. B.

οὐκ ἀττάγας τε καὶ λαγῶς καταβρύκων,

G.253 οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσων,

οὐδ' ἀττανίτας κηρλοῖσιν ἐμβάπτων.

Ananio ^m sive Hipponacti tribuit XIV. p. 625.

l) Videtur aliquid deesse.

m) Hipponactis et Ananii, qui ante Epicharmum scriptis inclaudit, vid. Athen. p. 282. B. no-

mina ab antiquissimis temporibus videntur fuisse confusa; in cuius rei testimonium praeter Hephaestionem consulendus Scholiastes

χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τᾶλλα.

Sequentia Hipponacti Stobaeus p. 519. Gesn. Ananio Athenaeus III. p. 78. F.

εἴ τις καθεῖρξε χρυσὸν ἐν δόμοις πολλόν,
καὶ σῦκα βαιὰ, καὶ δὺ' ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνῶνι χ' ὅσῳ τὰ σῦκα τοῦ χρύσου κρέσσω.

Stobaeus XV. p. 129. ed. Grot.

χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἰς ἀργός.

LXVIII. p. 279.

δὺ' ἡμέραι γυναικὸς εἰσὶν ἡδισταί
ὅταν γαμῇ τις, κἄκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

Tzetzes ad Lycophron. 425. de versu Homericō agens

Τρωῆς δ' ἐβόλησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰολὸν ὄφιν.

εἰ δὲ μείουρον τοῦτον νομίζεις, ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ τοῦ
"Μιμνῆ τοῦ ζωγράφου χολῶν ἰάμβων Ἰππωνακτείων στίχων,

"Μιμνῆ κακομήχανε, μηκέτι γράψῃς
ὄφιν τριήρεως ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·
αὕτη γὰρ, αὕτη συμφορὴ τε καὶ κληδὼν
Νικύρτα καὶ Σάβαντι τῷ κυβερνήτῃ,
ἦν αὐτὸν ὄφιν (leg. ὄφις) τάντικτήμιον δάκη.

Vide et supr. ad v. 234.

ib. v. 436. collato in Chil. XIII. 322. vide supra p. 251.

Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

ib. 579. collato ad 1165. Schol. Hesiod. p. 82. ed. Heins.

ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

ἀλλαχοῦ πάλιν,

ὁδ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μύρτυσαι
ὄπου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἀνθρώπον εὐρεν τὴν στέγην ὀφέλλοντα,
οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα πυθμένι στοιβῆς.

ib. 690.

ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάμνυ,
τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου, πάμνυ;

dixerat ad v. 219. ὁ Ἰππώναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλῳ πρώτῳ
ἰάμβῳ ἐβόησε, Μαιῆς παῖδα, Κυλλήνης πάμνυ.

ib. 855.

Aristoph. Ran. 674. a Casaubono ad Athenaeum excitatus. Sub Hipponactis nomine in Stobaeo p. 295 = 297. ed. Grot. circum-

feruntur sex senarii legitimi, qui an Hipponactem auctorem habeant, dubitari fortasse potest.

n) Suspectae voces.

HEPHAESTION.

S

G.254

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε τὰν χλαῖναν
 δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγεις,
 οὔτ' ασκέρησι τοὺς πόδας δασεῖησιν
 ἔκρουσας, ὡς μὴ μοι χίματτα γίγνηται.

Sequentia codicis Seldeniani glossematibus admissis mirum in modum corrumpit Potterus. Ea sic exhibemus emendatius ex citatione viri summi H. Valesii ad Harpocratonem p. 47. qui Priscianum quoque supra exscriptum ob oculos habuisse videtur.

Ἐρμῆ, φίλ' Ἐρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλλήνια
 ἐπεύχομαι τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥίγῳ.
 δὸς χλαῖναν Ἰππώνακτι, καὶ κυπασσόκορον,
 καὶ συμβάλισκα, κῆσκέρισκα, καὶ χρυσοῦ
 στατήρας ἐξήκοντα τοῦτέρου τοίχου.

Diogenes Laertius I. 107.

καὶ Μύσων, ὃν Ὠπόλλων
 ἀνείπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

Tzetzēs Chil. V. 743, de catharmate, sive piaculo, loquens,

ὁ δὲ Ἰππώναξ ἄριστα σίμπαν τὸ ἔθος λέγει,
 Πόλιν καθαιρεῖν καὶ κραδίῃσι βάλ्लεσθαι.
 καὶ ἀλλαχοῦ δέ που φησὶ, πρώτῳ ἰάμβῳ γράφων,
 βάλλοντες ἐν χειμῶνι, καὶ ρυπίζοντες,
 κραδίῃσι, καὶ σκλλησιν, ὥσπερ ^π φαρμακόν.
 καὶ πάλιν ἄλλοις τόποις δὲ ταῦτα φησὶ κατ' ἔπος,
 δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι,
 κῆφῃ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μῆζαν,
 καὶ τυρὸν, ὅσον ἰσθλοῦσι φαρμακοί.
 πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχονται χῆσκοιτες,
 κράδας ἔχοντας, ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς.
 καὶ ἀλλαχοῦ δέ που φησὶν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ·
 λιμῶ γένηται ξηρὸν, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
 ὁ φαρμακὸς ἀχθεῖς ἐπτάκις ρυπισθείη.

Chil. X. 381. e primo Iamborum,

κοραζικὸν μὲν ἡμφιεσμένη λῶπος.

Apud auctorem De Soloecismo post Ammonium Valckenaerii p. 193. et alibi,

ππ) φαρμακόν. Haec vox Hippocrati penultima producta efferebatur. Vide locum supra allegatum ex Athenaeo IX. p. 30. B. Photius Lex. MS. φαρμακός· τὸ κάθαγμα βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες

ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον· οὗτοι γὰρ διὰ τῆν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους. Δηλεῖ καὶ Ἰππώναξ.

καὶ τοὺς σολοίκους, ἢ λάβωσι, περιᾶσιν
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύουσας.

Aeschrio Samius Athenaei VIII. p. 335. C. D. hinc in Brun-
ckii Analect. T. I. p. 189.

Ἐγὼ Φιλαινίς, ἢ πῖβωτος ἀνθρώποις,
ἐνταῦθα γήραε τῷ μακρῷ κεκοιμημαι.
μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων,
χλιύην τε ποιεῦ, καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην.
οὐ γὰρ, μὰ τὸν Ζεῦν, οὐ μὰ τοὺς κάτω κούρους,
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος, οὐδὲ δημῶδης.
Πολυκράτης δὲ, τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τί παιπάλημα, καὶ κακὴ γλῶσσα,
ἔγραψεν, ὅσ' ἔγραψ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

G.255

Eiusdem Aeschrionis meminit Tzetzes in comment. ad Her-
mogenem a Ruhnkenio excerptus in nota ad Longinum sect. 3.

μητη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σῆγμα.

et,

στένον καθ' Ἑλλησποντον, ἐμπόρων χώραν,
ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.

et,

ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα, φορτίου ζώνην.

et,

Ἴρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον.
(καὶ) πλοσαν ἐφθῆν, ἦν θύραι μυρρίζονται.

Phoenix Colophonius Athen. VIII. p. 359. E. F. 360. A.
Mendicorum carmen est stipem cogentium sub cornicis nomi-
ne, quam manibus circumferabant, *doctae*, ut observat Ca-
saubonus Persii verbis utens, *verba nostra conari*.

Ἐσθλοὶ, κορώνη χεῖρα πρόσδοτε κριθέων,
τῇ παιδί τοῦ πόλλωνος, ἢ λέκος πυρῶν,
ο ἢ ἄρτον, ἢ ἡμαιθον, ἢ ὅ τι τις χρῆζει.
δοτ', ὦ γυθοὶ, τί τῶν ἕκαστος ἐν χερσίν
ἔχει, κορώνη· χάλα λήφεται χόνδρον.
φιλεῖ γὰρ αὐτὴ πάγχυ ταῦτα δαίνυσθαι.
ὁ νῦν ἄλας δοῦς, αὐθι κηρίον δώσει.
ὦ παῖ, θύρην ἄγκλιε. Πλοῦτος ἤκουσε,
καὶ τῇ κορώνη παρθένος φέρει σῦκα.
Θεοὶ γένοιτο πάντ' ἀμειπτος ἢ κούρη,
κάφνειὸν ἄνδρα κῶνομαστὸν ἐξεύροι.
καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κοῦρον εἰς χεῖρας,
καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γούνα κατθείη,

θάλος, τρέφειν γυναῖκα τοῖς κασιγνήτοις.
 ἐγὼ δ', ὄκου πόδες φέρουσι δ' ὀφθαλμοὺς,
 ἀμείβομαι Μούσαισι πρὸς Θύραις ἔδων
 καὶ δόντι καὶ μὴ μὴ δόντι —
 ἀλλ', ὦ γαθοὶ, πορξέσθ' ὦν μυχὸς πλουτεῖ
 δόμου. δὸς, ὦραξ, καὶ σὺ πολλὰ μοι νύμφη.
 νόμος κορώνη χεῖρα δοῦν' ἐπαιτούση.
 εἰδὼς τοιαῦτα δὸς τι, καὶ καταχρήσει.

Idem X. p. 421. D.

οἴνου κίδοι μάχαιρα, καὶ κόλιξ αἰχμῆ,
 κόμη δὲ τόξα, δῆϊοι δὲ κρητῆρες,
 ἔπποι δ' ἄκητος, κάλαλὴ μύρον κεῖται.

G.256 Idem XII. p. 530. e. sqq.

Ἄνῆρ Νίνος τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω,
 Ἀσσύριος· ὅστις εἶχε χρυσοῦ πόντον,
 καὶ τάλλα πολλῶν ῥ' πλεῦνα Κασπίης ψάμμου·
 ὅς οὐκ ἴδ' ἀστέρ', οὐδ' ἦ ἴδειν ἐδίξητο·
 οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησε,
 ὥσπερ νόμος, ῥάβδοισι τοῦ Θεοῦ ψαύων·
 οὐ ῥ' μυθητῆς, οὐ δικασπόλος κείνος,
 οὐ λεωλογεῖν ἐμίανθαν', οὐκ ἀμυθρήσαι.
 ἀλλ' ἦν ἄριστος ἰσθλεῖν τε καὶ πίνειν,
 κέρῃν, τὰ δ' ἄλλα πάντα κατα πετρῶν ὤθει.
 ὡς δ' ἀπέθαν' ὠνήρ, πῦσι κατέλιπεν ῥῆσιν·
 [Ἔκου Νίνος νῦν ἔστι, καὶ τὸ ε σῆμ' ἴδε]
 ἄκουσον, εἴτ' Ἀσσύριος, εἴτε καὶ Μήδος
 εἰς, ἢ Κόραξος, ἢ πὸ τῶν ἄνω λίμνῶν
 Ἰνδὸς κομητῆς· οὐ γὰρ ἀλλὰ κηρύσσω,
 ἐγὼ Νίνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα,
 νῦν δ' οὐκ ἔτ' οὐδέν· ἀλλὰ γῆ πεποίημαι.
 ἔχω δ' ἰσόκοσσ' ἰδαισα, χῶκόσ' ἤμισα
 χῶκόσσο' ἐράσθην.
 τὰ δ' ὄλβι' ἡμέων δῆϊοι συνελθόντες
 φέρουσι, ὥσπερ ὠμὸν ὠμὸν ἱριφον αἰ Βάκχα.
 ἐγὼ δ' ἐς ἔδην οὔτε χρυσοῦν, οὔθ' ἔππον,
 οὔτ' ἀργυρῶν ἄμαξαν ὠχόμην ἔλκων·
 σποδὸς δὲ πολλὴ χῶ μίτρηφόρος κείμαι.

p) πλεῦνα ex Scaligero ad Catullum p. 108.

q) Sic em. Casaub. οὐ δίζων MS. et fere edd. Sed malim ἴσως cum Scaligero ad Catull. p. 95.

r) Sic edit. Schw. MS. οὐ μυθητῆς οὐ μὴ θυκτῆς Ald. οὐ μὴ θυητῆς Cas.

s) σῆμα ἰδεῖ MS.

t) ἰσόκοσσον ed. MSS. et mox σχῶκόσσο'.

Hermias Athenaei XIII. p. 563. D. contra Stoicos,

ἀκούσατ', ὧ Στωϊκοί, ἔμποροι λήρου,
λόγων ὑποκριτῆρες, οἱ μόνοι πάντα
τῶν τοῖς πῖναξι, τῷ σοφῷ πρὶν ἢ δοῦναι,
αὐτοὶ καταψόφοιτε· κἄθ' ἄλλοισθε
τὰναντία πρῶσσορτες οἷς τραγωδεῖτε.

Parmeno Athenaei V. p. 221. A.

ἀνὴρ γὰρ ἔλκων οἶον, ὡς ὕδωρ ἔππος;
Σκυθιστὶ φωνεῖ, ἢ οὐδὲ κόππα γιγνώσκων·
κῆται δ' ἀναυδος ἐν πιθῷ κολυμβήσας,
κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων.

Herodes Stobaei I.XXIV. p. 321. Grot. p. 439. Gesn.

μη δὴ κόρη τὴν τὴν χολῆν ἐπὶ ῥίνας
ἔχ' εὐθυς, ἦν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθη·
γυναικὸς ἔστι κρηγύης φέρειν πάντα.

Ibid. LXXVIII. p. 333 = 453.

ἢ χαλκῆν μοι μυῖαν, ἢ κύθρην παλζει·
ἢ μεγαλόνοθις ποσοῖν ἄμματ' ἐξάπτων,
τοῦ κεισίου μοι τὸν γέροντα λωβᾶται.

G.251

Vide notas ad Pollucem IX. 123. X. 176.

Ibid. XCVIII. p. 405 = 530.

ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὐρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν, ὅς δ' ἔχει μείον,
οὗτος τὸ μείζον τοῦτέρου δοκεῖ πρήσσειν.

Ibid. CXVII. p. 481 = 591.

ἐγὼ δ' ἀδραίνω γυῖος ὄν· τὸ γὰρ γῆρας
ἡμέας καθέλκει· κελς σκίην πέρας τήκει.

Ibid.

ἐπὶν τὸν ἐξηκοστὸν ἥλιον κάμψης,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνήσκε καὶ τέφρη γίγνον.
ὡς τυφλὸς οὐπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ.
ἦδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπίμβλυται.

γίγνον — οὐπέκεινα — ζόης debentur Porsoni notae ad Hecub.
1090. ed. 3tiae.

Ibid.

γύναι τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει
τὸν νοῦν.

Charinus apud Ptolemaeum Hephaestionem VII. p. 338. ed.
Gale. Χαρίνος δὲ Ἰαμβογράφος ἠρώσθη Ἐρωτος ἡμιάρθενος
τοῦ Εὐπάτορος οἰνοχόου· καὶ πιστεύσας τῷ περὶ τῆς πέτρας

u) Pro οὐδὲ lego μηδέ.

λόγω, κατέβαλεν ἑαυτόν. Ἐπεὶ δὲ καταβαλὼν, τὸ σκέλος κατέαγγε, καὶ ὑπὸ ὀδύνης ἐτελεύτα, ἀπέθροψε ταδὲ τὰ Ἰαμβεῖα,

Ἰήοις πλανῆτι καὶ κακῇ πέτρῃ Λευκάς,
Χαρῖνον, αἶ, αἶ, τὴν ἱαμβικὴν μοῦσαν
κατηθάλωσας ἐλπίδος κενοῖς μύθοις.
τοιαῦτ' Ἔρωτος Εὐπάτωρ ἱρασθείη.

Alia exempla suppeditabunt Theocritus, Callimachus, Babrii fragmenta elegantissima ab optimo Tyrwhitto concinnata. Sed licentiam, quam aliquoties sibi sumebant Graeci spondeum quinta sede collocantes, si Terentiano fides, prorsus aspernata est Latina poesis. Is enim p. 2437.

*Quare cavendum est ne licentia sueta
Spondeon, aut qui procreantur ex illo,
Dari putemus posse nunc loco quinto:
Ne deprehensae quatuor simul longae
Parum sonoro fine destruant versum:
Nam dactylum paremve quid tibi dicam?
Quum tantum iambus hoc loco probo poni,
Aliusque nullus rite posset admitti.*

Hi Choliambi, sive scazontes, ab aliis nominantur *mimiambi*; Terentianus loco citato,

*Hoc mimiambos Mattius dedit metro;
Nam vatem eundem est Attico thymo tinctum,
Pari lepore consequutus et metro.*

G.258 Scaliger ad Varronem p. 70. ed. 1581. „Sophron scripsit „^x mimiambos, sed prosa oratione. Eius imitatione mimiam- „bos quoque scripsit Herodotus, vel Herodes quidam vetus „scriptor, versibus Hipponacteis, quem secutus Mattius Ro- „manus poeta. Maurus Terentianus (loc. cit.) intelligit, in- „quam, Herodotum, cuius scazontas adducit Stobaeus. Sed „apud eum perperam ἡμιάμβους legitur pro μιμιάμβους. Hic „est ille qui apud Athenaeum dicitur λογόμιμος. Mattius vero „saepe in mimiambis adducitur a Gellio.“ Vide Casaubonum ad Athenaeum I. XVI. p. 19. D. et confer Stephanum Byz. v. Μεγαλὴ πόλις cum Diogene Laertio VI. 76.

x) Sophronis mimos prosa oratione conscriptos fuisse cum Scaligero statuerunt Valckenaerius ad Theocriti Adonias. p. 200. et

Hermannus Aristos. p. 93. Contra Tyrwhittus ibid. p. 111. ἡμι- μέτρος fuisse contendit.

Quinam fuerint κλεψιάμβοι quorum meminit Hesychius, Κλεψιάμβοι, Ἀριστόξενος, μέλη τινὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι, cf. Casaubon. ad Athen. IV. p. 182. F. expediant alii.

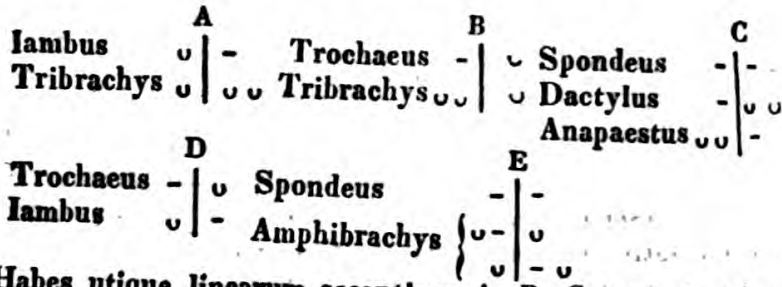
Iambicorum carminum speciebus ab Hephaestione allatis plures adiicit Plotius, cuius verba hic plenius extulissem, si de exemplorum quorundam integritate mihi constaret. Interim, ne quid desideres, istarum specierum nomina sic breviter accipe;

1. Trimeter.
2. Hipponactius claudus.
3. Dimetrum Catalecticum Anacreontium heptasyllabum.
4. Acatalectum dimetrum.
5. Hipponactium dimetrum acatalectum claudum.
6. Trimeterum brachycatalectum colurum, Alcmanicum.
7. Trimeterum catalecticum Iambicum.
8. Palimbacchium Comicum trimetrum acatalectum, hac mensura.

ο ο - | ο - | - ο ο | ο - | ο - | ο ο

9. Hipponactium, Ananium, claudum. Vid. n. 2.
  10. Duplex claudum Hipponactium.
  11. Amphicolum Hipponactium, claudum.
  12. Tetrametrum, brachycatalectum, colurum.
  13. Comicum tetrametrum catalecticum.
  14. Tetrametrum chorium, hypercatalectum.
  15. Tetrametrum claudum brachycatalectum.
  16. Tetrametrum acatalectum claudum.
  17. Tetrametrum cinaediambicum brachycatalectum.
  18. Tetrametrum Satyricum colurum,
- - ο - | - - ο ο ο | ο - ο - | ο -
19. Pentametrum catalecticum.
  20. Hexametrum catalecticum.
  21. Heptametrum acatalectum.
  22. Octametrum catalecticum.

P. 31, 19. ἀντιπαθεῖ τῷ λάμβω. Dawesius Miscell. Cri-G.259 tic. p. 62. „Videntur quidem viri eruditi tota via errasse, „qui pedes in universum ἰσοχρόνους sive ἰσοδυναμους statue- „runt, quorum tota quantitas sit aequalis. Contra enim mihi „persuasum est illos duntaxat pedes a veteribus tanquam ἰσο- „χρόνους haberi solitos, qui in singulas itidem partes tempo- „ribus aequales secari possent, ita scilicet ut singulis longis „vel singulae itidem longae, vel certe binae breves respon- „derent. En tibi pedum exempla cum ἰσοχρόνων tum ἀν- „ἰσοχρόνων.

„quam primo instituit vir eruditus rationem, facile constabit
 „dactylo non minus anapaestum, quam trochaeo iambum ἀν-
 „τιπαθεῖν oportuisse. Quid enim? Anapaestus initio celer,
 „in ultimo subsistit; dactylus contra primo stat, mox impetu
 „fertur: hic instar rotae volubilior; ille tardior firmiorque:
 „hic ex alto descendit, ille ex humili insurgit. Quae tamen
 „omnia non satis fuisse cur dactylo anapaestus ἀντιπαθεῖ, ex-
 „inde liquido constat, quod versus anapaesticus dactylum non
 „minus quam spondeum commodus ac patiens receperit. Quae
 „secundo a viro erudito allata sunt, naturalem inter iambum
 „et trochaeum ἀντιπαθειαν nihilo magis attingunt, quam fa-
 „bula, quod aiunt, de Remo et Romulo. Nec vero si vel per
 „se spectetur, recte se habet viri eruditi argumentatio: facile
 „enim ab invicem dignosci potuissent versus iambicus et tro-
 „chaeicus, si vel hic iampos, vel ille trochaeos exclusisset.
 „Utrumque vero ad commodum satis discrimen neutiquam fuit
 „necessarium. Eccui enim obsecro non in proclivi est inter
 „versum dactylicum, cuiusmodi est heroicus, et anapaesticum
 „dignoscere? Atqui versus anapaesticus dactylum neutiquam
 „excludit.

„Terentianum p. 84. ex emendatione nostra sic disputantem
 „reperimus:

*Quid? non trochaeus temporum est aequae trium?
 Est: sed trochaeo longa prior est syllaba,
 Brevis autem iambo: longa post: cui non potest
 Longam trochaeus subdere et brevem suas,
 Brevi sequente; quia fit hoc ionicum.
 En cur iambo non trochaeus serviat.*

„Esto vero ionicum: quid tum postea? Si in versu anapae-
 „stico vel spondeo vel anapaesto dactylum subiungas, ionicum
 „itidem ἀπὸ μείζονος: si dactylo spondeum, ionicum ἀπ' ἐλάσ-
 „σονος habebis. Idcircone vero vel dactylus vel spondeus ex
 „metro anapaestico erit excludendus? Immo etiam in ipso
 „versu iambico legitime venit utriusque generis ionicus. Alte-
 „rum utique videre est, quoties vel iambum dactylus, vel
 „spondeum tribrachys: alterum quoties tribrachyn, ut alios
 „casus omittam, spondeus excipiat.

*Δουλον γενέσθαι πῦρ ἄφροουντος δεσποτου,
 Κρατειν ὁ δαιμων ἀλλὰ τὸν ἐωνήμερον.
 Κρατειν ὁ δαιμων ἀλλὰ τὸν ἔωνήμερον.“*

δεξιὸν γὰρ ἱπποκείρη
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Hanc speciem a Tragicis legitimo systemate comprehensam nusquam reperi. Sed usurpat Aristophanes cum monometro sive basi ante versum catalecticum, ut in Pace, 570.

ἄλλ' ἀναμνησθέντες, ὄνδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιάς,
ἣν παρῆχ' αὐτῆ ποθ' ὑμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν
ὣν ποθοῦμεν, ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσεῖπατε.

G.262

Occurrit etiam catalecticis interpositis in Stropha et Antistropha Avium 1470. modo carminis istius artificium rite percipio; scilicet ut a Dimetro acatalecto incipiat, et a catalectico claudatur, interpositis primum duobus catalecticis, quos excipiunt totidem acatalecti, deinde tres catalectici cum tribus acatalectis.

πολλὰ δὲ καὶ καινὰ καὶ θαν-
μίστ' ἐπετόμεσθα, καὶ
δεινὰ πράγματ' εἶδομεν.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἐκτοπὸν τι, καρδίας ἀ-
πώτέρω, Κλεώνυμος,
χρήσιμον μὲν οὐδὲν ἄλ-
λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος αἰεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ,
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς
ἀσπίδας φυλλοθήσει.
ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
τῷ σκότῳ πόρθῳ τις ἐν
τῇ λύχων ἐρημία.
ἐνθα τοῖς ἦρωσιν ἀνθρώ-
ποι ξυναριστῶσι καὶ ξύν-
εσι πλὴν τῆς ἐσπέρας.
τηρικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
ἀσφαλεῖς ξυντυγχάνειν.
εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἦρω

Stropha.

Antistropha.

τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστη,
 γυμνὸς ἦν πληγείς ὑπ' αὐτοῦ
 πάντα τῦπιδέξια.

in Thesmoph. 536. sic distribue

τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
 τὴν παλαιάν· ὑπὸ λῆθω γὰρ
 παντὶ ποῦ χρεῖ,
 μὴ δάκη ῥήτωρ, ἀθρεῖν.

Vide etiam Equit. 284 — 302. Pac. 338 — 344. 650 — 655.
 Av. 385 — 399. 1552 — 1563. 1693 — 1700. Dactylum
 G.263 in quarta sede admisit, nisi locus iste corruptus sit, Equit.
 301. anapaestum in secunda Equit. 299. Av. 388.

Dimetrum hypercatalectum, Servio *Bacchilidium*, habes
 Euripid. Orest. 1407. 1411. 1449. 1489. Soph. Antig. 849.

Trimeter brachycatalectus, Servio *Sapphicus*, exstat So-
 phocl. Oed. Col. 1240. Trach. 650. Euripid. Orest. 1406.
 Phoen. 255. 317. Med. 634.

P. 34, 1. *τρίμετρον καταληκτικόν*. Hanc speciem *Iambi-
 cum acephalum* vocat Terentianus p. 2437.

Sed et trimetrus, ut quadratus, hic potest

Acephalos esse prima quando demitur,

Fierique primus pes et istic creticus.

Nam sicut ille redditur trochaicus,

Sic versus ante qui videtur integer,

Adest celer phaselus ille quem vides

Quum demo primam, quod relinquo tale fit:

Est celer phaselus ille, quem vides,

Acephalus ergo, sed trimetrus factus est;

Archilochus idem est usus et tali metro.

vide Euripidis Orest. 140. 141. 1459. 1466. Med. 418.
 Helen. 171. Sophocl. Oed. Col. 1686. Pindar. Pyth. I. 8. etc.

„Trochaicos trimetros,“ inquit Bentleius ad Ciceronis Tus-
 cul. Disp. III. 12. „neque Tragoedia neque Comoedia unquam
 „agnovit.“ Ac pauca sane quae ex Aristophane exempla ci-
 tat Hermannus (Lysist. 1197. 1201. 1211. 1214. Vesp.
 1064. 1095. Equit. 622. 623. 688. 689. ed. Brunck. se.)
 alia versuum dispositione commode amoveri possunt. Sed in
 Sophoclis Oed. Col. 1081. 1092. sanissima videntur,

εἶθ' ἀελλὰ ταχύρῥωστος πελειᾶς.

καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν.

Usurpat Pindarus Olymp. III. 9. 27. VII. 35. Pyth. XII. 14. Isthm. II. 8. Hanc formam *Sotadicum* appellat Servius.

Trimetrum hypercatalectum, *Sapphicum* Servio, habet Euripides Orest. 1397. 1399. 1512. Phoen. 170. 1057.

P. 24. τετράμετρον καταληκτικόν. Marius Victorinus p. 2530. *Tetrametri Trochaici quatuor traduntur genera haec: Archilochium, item Tragicum, Comicum etiam, Satyricum. Volunt enim Archilochium esse, qui ex omnibus Trochaeis constat: Tragicum autem quod plures Spondeos habeat, et sit elatius; Comicum vero quod solutiones habeat complures — et praecipue dactylos et Anapaestos. Satyricum quoque cum plurimas habeat, ut superius, solutiones, frequenter tamen tribrachyn pedem. Trochaicum tetrametrum catalecticum et trimetro lambico profluere, praefixo cretico, auctor est Terentianus Maurus p. 2434. et sic etiam Rufinus p. 2710.*

Creticon Archilochus trimetro superaddidit ingens.

Adde Marium Victorinum p. 2573. Memineris autem eum aG.264 Tragicis trimetrum semper adhiberi, qui in prima sede iam-bum, tribrachum, dactylum, vel spondeum, sed anapaestum nunquam, habeat; deinde qui quintum semipedem nominis ver-bive sine terminet. Sed optime omnium metri istius leges enucleavit Porsonus in Praefatione ad Euripid Hecubam p. XLII. quo lectores studiosos lubenter remitto. De dactylo ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admissio ibid. XXI — XXIV. Addend. ad Hec. p. ult. Locum ex Sophoclis Philocteta 1402. mihi olim sic emendandum monstravit,

στέλωμεν. ὦ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος.

vocabulis ἐὶ δοκεῖ ad v. 1407. qui in edd. mendosissimus est, relatis; sic,

— — ἀλλ', εἰ δοκεῖ

ταῦτα δρᾶν, ὅπως περ ἀνδρᾶς, στείχε προσκύσας χθόνη.

P. 34, 6. Tetrameter Trochaicus claudus efficitur eadem fere ratione qua senarius lambicus. Atilius Fortunatianus p. 2674. *Idem fecit Hipponax in scazonte quadrato, quod in trimetro — De quo plura dicere supervacuum est, cum omnia quae accidunt trimetro scazonti, huic quoque accidere possint. Exemplum nunc subiiciam, quorum aciem ducat Ananias Athenaei VII. p. 282.*

Ἐαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι.
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκῆς φύλλου.
ἦδὺ γ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῶ κρέας,
δέλφρακος δ' ὅταν τραπέωσιν καὶ πατέωσιν ἐσθίειν,

καὶ κυνῶν αὐτῆ τόθ' ὄρη καὶ λαγῶν κάλωπέων.
 ὄϊος αὐθ' ὅταν θέρος τ' ἦ, κηχέται βαβρῶζωσιν.
 εἶνα δ' ἐστὶν ἐκ θαλάσσης ἐκ θύνης οὐ κακὸν βρῶμα,
 ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπῆς ἐν μυττωτῷ.
 βοῦς δὲ πιανθεὶς δοκέω μὲν καὶ μέσων νυκτῶν ἡδὺς
 χημέρης.

Versus tertius, quartus, et quintus trochaicum habent ἐν παραλήγοντι, huic metro vix commode. In quarto pro ἐσθίειν nomen aliquod potius expectassem, quod significationem τοῦ σταφυλᾶς prae se ferret. Eiusdem metri est Aeschryonis versus ibid. p. 296. F. quem adfert etiam Eustathius, sed ἀνω-νύμως, ut saepe alias, ad II. B. p. 271, 27 = 205, 33.

καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὐρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρε.

Hippoxanax apud Erotianum v. ἀμφιδέξιος.

ἀμφιδέξιος γὰρ εἰμι, κοῦχ ἁμαρτάνω κόπτων.

quem versus, sed ultimo vocabulo carentem, laudat etiam Galenus T. V. p. 322. Valckenaerium ad Hippol. 780. non intellexit Wakefieldus ad Sophoclis Trachin. 505. ed. Erdfurt.

Idem apud Strabonem VIII. p. 340. D. p. 495. ed. Oxon. Eustath. II. B. p. 305, 32 = 231, 16.

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κάμαθοουσίων πυρόν.

G.265 ibid. XIV. p. 636. D. 912, 25. Diogenes Laert. I. 84.

καὶ δικάζεσθαι Βλαντος τοῦ Πιρηνέως κρέσσων.

P. 35, 6. Ithyphallicus versus e tribus constat trochaicis, sed in tribrachium nonnunquam solutis: Terentianus Maurus p. 2423.

*Ithyphallica porro dicarunt Musici poetae,
 Qui ludicra carmina Baccho, versibus petulcis,
 Graio cum cortice phallo tres dabant trochaeos,
 Ut nomine fit sonus ipso, Bacche, Bacche, Bacche.*

Atilius Fortunat. p. 2698. *Ithyphallicum metrum de Trochaico est, nam ex tribus trochaicis constat, quod fit si ter Bacche dicas, Bacche, Bacche, Bacche. Dictum est autem inde quod in mysteriis Liberi Athenis vates stipitem rectum in modum fascini tenebant, et qui hoc genere metri canant φαλλοφόροι dicebantur. Hoc et Ascronium vocant. Plotius p. 2649. Ithyphallicum dictum quod hoc sono cantantes Athenienses Libero patri φαλλόν, i. e. fascinum virilem, ἰθυφρον, i. e. ciebant, dicentes,*

εἶθε μ' ἰθύφαλλε.

Archilochus, Nostro teste, Ithyphallicum Daetylico tetrametro subiunxit. Exemplum aliud habes in Plutarcho II. p. 985. A.

πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἅπε Κοίρανον ἤπιος Ποσειδῶν.

sed de hoc asynarteto plura dicemus infra ad cap. XV. 2.

Pergit Hephaestio — μετὰ ταῦτα ἐπήγαγον αὐτὸ λαμβείω. Athenaeus XIV. p. 622. B. (v. Tyrwhitt. Aristot. Poet. sect. 9.) οἱ δὲ ἰθύφαλλοι καλούμενοι, προσωπεῖον μεθύοντων ἔχουσιν, καὶ ἐστεφάνωνται (κιττῆ) χειρίδας ἀνθινὰς ἔχοντες. χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ περιέζωνται ταραντῖνον καλύπτον αὐτοὺς μεχρὶ τῶν σφυρῶν, σιγῇ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον, λέγοντες,

ἀνάγετ', ἀνάγετε κῶμον, εὐρηχωρίαν
τῷ θεῷ ποιῆτε.

ἰθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος
διὰ μέσου βαδίζειν.

Vetustissimum, quod nunc quidem exstat, huius metri fragmentum, iudice et emendante Porsono, Aristophanis est apud Athenaeum III. p. 91. C.

δάπτονα, μυστίλλοντα, διαλεχοντά μου
τὸν κάτω σπαταγγήν.

Libri habent *δαρδάπτονα*. Simile mendum e Babrii loco apud Suidam v. *δάπτω* MS. C. C. C. auctoritate eluit vir idem doctissimus, καὶ σπλάγγνα δάπτων. (cf. Suid. v. *Πανθοίνην*.) At nescio tamen an illud Simonidis apud Etymologum M. p. 413, 25. vetustius, modo locum rite percipio,

οἶον τόδ' ἡμῖν ἐρπετὸν παρέπτατο
ζῴιον κάκιστον.

Athenaeus XI. p. 497. C. Θεοκλῆς ἐν Ἰθυφάλλοις, οὕτως,

ἰθύσαμεν γὰρ σήμερον σωτήρια
πάντες οἱ τεχνῖται,

G.266

μεθ' ὧν πῶν τοδὲ κέρας ὡς τὸν φλιτατον
βουσιλέα πάριμι.

Sed, ut Valckenaerii verbis ad Euripid. Phoen. p. 809. utar, „carmen ithyphallicum unicum in suo genere debemus Athenaeo VI. p. 253. huius imprimis sospitatori Casaubono VI. c. „XV. qui nonnulla reliquit corrigenda posteris.“ „Carmen,“ inquit Toupus emend. T. II. p. 616. „longe elegantissimum, „et tum antiquitatis, tum adulationis Atticae insigne monumentum.“ Demochares historiarum libro XXI. dixerat, Ἐπανελθόντια τὸν Δημήτριον ἀπὸ τῆς Λευκάδος καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο, οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες· ἀλλὰ καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ἦδον ὀρχού-

μενοι, καὶ ἐπάδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινὸς κ. τ. λ.
 Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστο-
 ριῶν καὶ αὐτὸν τὸν Ἰθύφαλλον.

ΞΕΝΙΣΜΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
 τῇ πόλει πάρεσαι,
 ἐνταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριον
 ἅμα παρῆγ' ὁ καιρὸς.
 χῆ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
 ἔρχεθ' ἵνα ποιήσῃ,
 ὁ δ' ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς,
 καὶ γελῶν πάρεσσι.
 σεμνὸν, ὅθι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλω,
 ἐν μέσοισι δ' αὐτός.
 ὁμοῖος, ὥσπερ εἰ φίλοι μὲν ἀστέρες,
 ἥλιος δ' ἐκεῖνος.
 ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ
 χαῖρε κ' Ἀφροδίτης.
 ἄλλοι μὲν ἢ μακρὴν γὰρ ἀπέχουσι θεοί,
 ἢ οὐκ ἔχουσι ὄτα,
 ἢ οὐκ εἰσὶν, ἢ οὐ προσέχουσι ἡμῖν οὐδὲ ἐν·
 σὲ δὲ παρόνθ' ὀρῶμεν,
 οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν.
 εὐχόμεσθα δὴ σοι·
 πρῶτον μὲν, εἰρήνην ποιήσον, φίλτατε·
 κύριος γὰρ εἰ σύ.
 τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
 Σφίγγα περικρατοῦσαν,
 Αἰτωλὸς, ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
 ὥσπερ ἡ παλαιὰ,
 τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,
 κοῦκ ἔχω μάχεσθαι·
 (Αἰτωλικὸν γὰρ ἄρπάζει τὰ τῶν πέλας,
 νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·)
 μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μὴ
 Οἰδίπουν τίν' εὐρὲ,
 τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιῖ,
 ἢ πενῆν ποιήσει.

G.267

Ultimus versiculus nondum sanitati restitutus est. MS. opti-
 mus habet ἢ σπειῖνον ποιήσει.

Speciminum agmen claudat Theodoridas in Analectis Brun-
 ckii T. II. p. 43. et ipse manifestis vitiis inquinatus;

Μνασάλκεος τὸ σᾶμα τῷ Πλαταῖδα,
 τῷ ᾠγειοποιῷ.
 ἃ Μῶσα δ' αὐτῷ τὰς Σιμωνίδα πλάτας
 ἦς ἀποσπάραγμα.
 κενά τε γὰρ τοι κάπιλακυθίστρια,
 διθυραμβοχῶνα.
 τέθνακε, μὴ βάλωμες· εἰ δέ κε ζῶη,
 τύμπανόν γ' ἐφύση.

Metrum Phallicum saepe cum Phalaecio confusum est. Vide Dawesii M. C. p. 24. sqq. Etymol. M. p. 786, 56. Φάλαικον ποίημα αὐτοσχέδιον, ἐπὶ τῷ φαλλῷ ἀδόμενον. Lege φαλλικόν. Terentianum Maurum correxit ibidem Sylburgius. Veterum nonnulli, quod ad nominis ipsius rationem pertinet, per diphthongum scripsere εἰθύφαλλον. Eustathius Od. A. p. 1413 = 50, 51. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, καὶ τοῦ εἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει, ὃ δηλοῖ, φησὶν, αἰδοῖον ἐντεταμένων, καὶ ἕσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι, καὶ ἑταιρικὸν δὲ, τοῦτέστι φίλον ταῖς ἑταιρίσιν, αἱ καὶ ἀνασεισίφαλλοι φερωνίμως λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασειόνουσι, φησὶ, τὸν φάλητα, ὃς ἐστὶν αἰδοῖον ἀνδρός. Πανσανίας δὲ διὰ διφθόγγου γράφων καὶ αὐτὸς, φησὶν, ὅτι εἰθύφαλλος αἰδοῖον, καὶ ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ὠδῆ ὑπόκενος.

P. 36, 5. Tetrametrum brachycatalectum *Sotadicum* vocat Servius. Vide infra ad cap. XI. p. 63, 13.

P. 36, 14. κωμικοὶ συνεχῶς. „Comicos quos maxime in-
 „nuerit Hephaestio haud satis mihi compertum est. Is certe
 „quem unum haec aetas integriorem habet, ne semel quidem
 „dactylum in impari sede collocavit. Quod si qui loci erant,
 „in quis collocasse videretur, eos Brunckii sagacitate iam pur-
 „gatos accepimus; ut Vesp. 749. in Avibus 788. ubi etiam
 „nupera editio ἐκπτώμενος, sed nihil admonitum, Brunckii an-
 „libri Ravennatis lectio sit. Sed Eupolin scimus aliosque
 „longe negligentius in mensura observanda versatos, ut mire-
 „ris Aristophanem tanto studio illa vitasse, quae ferri tamen
 „ab Atticis auribus animadverteret. Neque enim falsus est G. 268
 „Hephaestio dactylum comicis in imparibus locis tribuens. Sic
 „Epicharmus apud Athenaeum p. 374. E.

τοῖς Ἐλευσίνοις φυλάσσων δαιμονίως ἀπώλεσας.

Hermannus de Metris p. 114, 115.

CAP. VII.

D e D a c t y l i c o .

P. 38, 8. **DACTYLICUS** hexameter catalecticus in disyllabum, sive heroicus, cuius schemata praecipua vel pueris notissima sunt, sibi proprias habet τομὰς, sive caesuras, eleganter et dilucide Terentiano Mauro p. 2419. enarratas;

Has autem leges heroicus omnis habebit;

Quum post duos pedes relicta syllaba est,

Si plenum absolvet verbi, vel nominis instar,

Orationis ista vel quae pars erit:

Hoc πενθημιμερὲς medium de quinque vocatur,

Hanc et τομὴν dixere; forma talis est:

Tityre tu patulae, | concludit syllaba nomen,

Duos pedes secuta, quae fit semipes.

Talis in heroo laudatur regula versu,

Locumque primum possidet, quia prima fit.

Nec minus hanc laudant quae dat mensura secundam,

Post tres pedes ut una nomen terminet.

Hanc ἑφθημιμερῆν, numeri de parte, vocarunt,

Quia tres pedes et una septem dividunt.

Inde tuo pater Aeneas | exemplar habebis;

Post tres pedes reperta, nomen integrat.

Horum si nihil est, specta ne forte trochaeus

Sit tertius, finemque det vocabulo:

Infandum regina | datur locus ecce trochaeo,

Quem post duos pedes videmus tertium.

Nec vitium medio in versu deprensus habebit,

Quem dactylum secuta faciet syllaba:

Nam sequitur regina iubes: prior inde trochaeum

Iū brevis secuta reddit dactylum.

Bes hinc quae remanet, connectit caetera versus

Membra; at trochaeus tantum erit novissimus.

Et quartum tradunt simili ratione trochaeum,

Exemplum at eius vix sed ipsi conlocant:

*Namque ex praedictis paene est, ut regula quaevis
 Inventa versum comprobet; quem, si vacet,
 Quandoque ut quartum contingat habere trochaeum, G-269
 Exemplar eius tale confici potest,
 Quae pax longa remiserat, arma | novare parabant:
 Quartus trochaeus arma fit, rarum est tamen.
 Harum si nulla est species deprensa, magistri
 Versum recusant, nec vocant heroicum.*

Marius Victorinus p. 2508. *Incisiones etiam versuum quas
 Graeci τομὰς vocant, ante omnia in Hexametro Heroico ne-
 cessario observandae sunt. Omnis enim versus in duo cola
 formandus est, qui Herous Hexameter merito nuncupabitur,
 si competenti divisionum ratione dirimatur. Sex enim pedum
 percussio versum quidem Hexametrum, non tamen Heroum,
 quem Epicum, si legem incisionis non tenuerit, faciet. Qua-
 rum prima Penthemimeres Tome dicitur, cum post duos pedes
 sequens syllaba plenam orationis partem distinguit, cuius ex-
 emplum erit,*

Quam Iuno fertur.

*Verbum enim post duos pedes concludit ac determinat syllaba,
 quae in metro semper habetur, ut sequens sermo ab integra
 parte orationis incipiat. Geminata autem penthemimeres
 Tome versum pentametrum complet, ut,*

Quam Iuno fertur, quam Iuno fertur.

*Secundam divisionem ἐφθήμερη Graeci dixerunt, quae tri-
 bus pedibus emensis, adiicit syllabam, completque sensum,
 quaecunque orationis particula. Huic, sicut et superiori, no-
 men inditum ex eo est, quod tribus pedibus et una syllaba,
 id est, semipede, quae in arsi et thesi septem motus efficiunt,
 versum dividat. Cuius exemplum erit,*

Quam Iuno fertur terris.

*Nam post tres pedes suprema ris syllaba sensum complet.
 Erunt igitur hae duae principales Tomae, ut dictum est,
 Heroici versus incisiones, quibus similiter et Iambici trime-
 tri dividuntur. Sed his in Heroo duae aliae accedunt. Nam
 si harum neutram inveneris, tertium Trochaeum in versu con-
 quires; id est Penthemimerem disyllabo clausum, ut est.*

Infandum regina.

*Nam percussis duobus pedibus, tertius pes Trochaeus est,
 gina, cui coniuncta brevis iu, secundum legem versus hexa-
 metri dactylum complet; bes autem syllaba, et sensum supe-*

rrioris colli integrat, ut fiat hephthemimeres, et sequentis pedis initium inducit. Eodem modo et quartus Trochaeus accipietur, qui raro admodum reperietur, ut est,

Quae pax longa remiserat, arma | novare parabant.

Quartus pes Trochaeus, arma, vide Hephthemimerem disyllabo clausam, ut supra, cui annexa brevis no syllaba Dactylum lege Heroici versus implet. Harum si nullam in Hexametro speciem inveneris, Heroum versum iure ac merito negabis. Nonnunquam autem evenit, ut in eodem versu plures incisiones, id est, et Penthemimerem, et Hephthemimerem, et eam quae quarta caesura partem orationis terminat (quam Bucolicon Graeci dicunt) reperiamus, ut

Arma virumque cano Troiae qui primus aberis.

Nam iae qui pes in versu quartus eam divisionem explicat, G.270quam Bucolicon vocari dictum est, sub qua pedum percussione sensus impletur. — Nam Bucolici metri haec lex est, quam per omne opus sui carminis Theocritus Syracusanus observat, exceptis paucis versiculis. Adde Diomedem p. 496. A. Gellium XVIII. 15. Alias caesurarum species commemorat Hermannus De Metris p. 270. Rem fusius atque eruditius persequitur in praeclaris ad Orphica annotationibus p. 692. seqq. unde pauca quaedam huc transferre non erit inutile: „Caesuram supra diximus Homero et antiquis epicis hanc maxime „placuisse, quae est in prima tertii pedes syllaba,

μηνιν αἶδε θεά.

„qua illi quidem ita sunt usi, ut non modo saepe trochaeum „isto in loco ponerent,

ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα.

„sed plurimas etiam alias admitterent incisiones. Quanquam „illa prior caesura, quae in prima est tertii pedis syllaba, „principatum obtinuit. — Sed in magna illa caesurarum varietate, quam habet versus heroicus, una praecipue incisio „est, quae quia vim et robur numerorum debilitat, a melioribus poetis improbata est. Eam dico, quae habet trochaeum „in pede quarto,

Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσομαι αὐτός.

„Hanc igitur non nisi rarissime admiserunt.“

A veteribus Grammaticis observatum fuit, post quintum versus heroici pedem interpunctioni non esse locum. Scholiastes Harleianus ad Hom. Od. B. 77. Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄσιν προτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, Χρήματ' ἀπαιτίζοντες.] Προτιπτυσσοίμεθα μετὰ τοῦ ρ. δηλοῖ δὲ τὸ στερνίζοίμεθα. ἢ ἀχώ-

ριστοι γενοίμεθα. καὶ ἔδει μὲν ἡμῶς ὑποστίλξαι εἰς αὐτό· τὸ δὲ μύθῳ τοῖς ἑξῆς ἀποδιδόναι. ἀλλ' οὐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τοῦ ἠρωϊκοῦ στιγμῆν ἐπιδέχεται. Praecepti huius rationes acutissime, ut solet, exponit Bentleius in nota ad Lucanum I. 231. a Porsono laudata. „In versu heroico raro admodum „fit distinctio plenior pausa, vel clausula, in pede quinto; sed „ubicumque illud fit, tum quia in legendo vox ob coli finem „deprimitur, et in θέσει est, ea erigenda est in priore syllaba „pedis sexti; idque ex arcana musices ratione, quam, qui au- „rem habet, admonitus a me, facile deprehendet. Hanc eius „syllabae elevationem ut consequantur Poetae, conficiunt pedem „sextum ex duobus monosyllabis, eo enim pacto vox in quinto „pede demissior, in sexto necessario extollitur. Vide modo „haec Virgiliana: Ecl. VII. 35.

Nunc te marmoreum pro tempore fecimus; at tu.

Aen. III. 695.

Occultus egisse vias subter mare; qui nunc.

„Vide Aen. XII. 526. V. 372. 624. 713. Lucani VI. 700.

„Vides hic vocem Monosyllabi virtute extolli; quod eo iu- „stius fit, cum Monosyllabon repetitum est, et maiorem inde „Emphasin adipiscitur, ut in his Maronis, Ecl. V. 83.

Nec percussa sonant fluctu tam litora, nec quae.

VI. 39.

G.271

Ineipiant silvae cum primum surgere, cunisque.

Georg. I. 80.

Ne saturare fimo pingui pudeat sola, neve.

ibid. 223.

Debita quam sulcis committas semina, quamque.

„Atque haec repetiti verbi potestate nonnunquam et disyllabon „pedem ultimum obtinet; ut noster Pharsal. VII. 350.

Ipsi tela regent per viscera Caesaris, ipsi.

Virgil. Aen. V. 633.

Nullane iam Troiae dicentur moenia, nusquam.

„Hic enim *nulla* et *nusquam* repetitionis vim obtinent, sensu „non syllabis, convenientia. Non dicam tibi ad has leges „Poetas caeteros numerorum studiosos accommodare se. Ipse „tibi credes, cum rem cognoveris.“

De licentiis carminum heroicorum, quarum praecipuae sunt productiones ob caesuram, et frequentior hiatus usus, consulendus est omnino Hermannus in notis ad Orphica loco supra citato. Eustathius recenset quinque hexametrorum vitia, de quibus monitum est alibi.

Deinceps de altera hexametrorum specie quaeramus, quam Grammatici *Βουκολικὴν* ideo vocant, quia Theocritus, inquit Diomedes p. 496. *auctor bucolici carminis hac plurimum esse usus creditur.* Terentianus Maurus p. 2430.

*Pastorale volet quum quis componere carmen,
Tetrametrum absolvat, cui portio demitur ima,
Quae solido a verbo poterit connectere versum;
Bucolicum siquidem talem voluere vocari.
Plurimus hoc pollet Siculae telluris alumnus:
Ne Graecum immittam versum mutabo Latinum,
Dulce tibi pinus submurmurat, | en tibi pastor
Proxima fonticulis, et tu quoque | dulcia pangis.
Iugiter hanc legem toto prope carmine servat.
Noster rarus eo pastor Maro, sed tamen inquit,
Dic mihi, Damoetas, cuium pecus | an Meliboei?
Non, verum Aegonis, nuper mihi | tradidit Aegon.*

Wartonus in diss. de Poesi Bucolica p. 36. „In pangendis versiculis cavisse videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum tetrametrum fiat. Cuius constructionis sunt omnes Idyllii primi, exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundi, praeter novem. Ex hac circumstantia concludit Heinsius illa carmina mera esse bucolica: cum longe alius sit carminum cursus in *Ptolemaeo* v. g. et *Charitibus*. Hac de re ita statuit Valckenaer. in epist. ad Rover. p. 15. „Versum dactylicum dici debere Bucolicum, si duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis atque adeo Alcmanicus.“ „Porro laudatur Bucolicum carmen, certe numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat.“

Hexametros in tragoedia admodum raros esse notat Tyrwhittus Aristot. Poet. p. 217. Plures indicat Hermannus ad eundem scriptorem p. 134. Observandum autem Tragicos hosce hexametros nonnunquam acatalectos reperiri, ut Euripid. Suppl. 279,

*πρὸς δὲ γενειάδος, ᾧ φίλος, αἷ δοκιμώτατος Ἑλλάδι,
ἄντομαι, ἀμφιπιτροῦσα τὸ σὸν γόνυ, καὶ χεῖρα δειλαίαν.*

media vocis *δειλαίαν* corripitur. cf. supra p. 216.

Quod ad Comicos, Aristophanes adhibet in fine *Ranarum*,

*πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
καὶς φίλος ὀρνυμένῳ δότει, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,*

τῆ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
 πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀγέων πανσαιμεθ' ἂν οὕτως,
 ἀργαλέων τ' ἐν ὄπλοις ξυνίδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
 κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

Cratinus saepius usurpasse videtur, ut in fabula inscripta Ὀδυσσεῖς, apud Athenaeum III. p. 99. F. Priscian. XVIII. p. 1214.

ἦσθε πανημέριοι χορταζόμενοι γάλα λευκόν,
 πύον δαινύμενοι, κάμπιμπλάμενοι πιριιάτη.

Posteriorem versiculum, neque in Athenaeo, neque in Prisciano exstantem, hic subiunxi, Porsono monente, ex Schol. Aristoph. Vesp. 708. ubi sine ullo auctoris indicio exhibetur. Ex eadem scena, ex eadem fortasse oratione, quae Cyclopi fuisse videtur Ulysses et comites eius compellantis, derivati erant, qui sequuntur ex Athenaeo IX. p. 385. C. D.

ἂνθ' ἂν πάντα ἐλὼν ὑμᾶς, ἐρήρης ἐταίρους,
 φρύξας, ἐψήσας, κἀπανθρακίους, ὀπήσας,
 εἰς ἄλμην τε καὶ δξίλμην, κῆτα σκοροδάλμην
 χλιαρὸν ἐμβάπτων, ὅς ἂν ὀπτότατός μοι ὑπάντων
 ὑμῶν φαίνεται, κατατρώξομαι, ὃ στρατιῶται.

Ulyssis ad Polyphemum sunt verba X. p. 446. B.

τῆ νῦν τόδε,

πῖθι λαβὼν ἤδη, καὶ τοῦνομα μ' εὐθὺς ἐρώτα.

Alia exempla, ne nimius sim, sciens praetermitto.

P. 38, 12. Pentameter catalecticis in disyllabum, quem cum Nostro *Simmieum* vocat Plotius, Servio *Stesichorius* dicitur, nisi et ibi potius reponendum statuas *Simmieum*. Auctor quoque est Plotius huius metri sedem quintam plane indifferentem esse, quippe quam pes quivis disyllabus implere queat. Notandum est autem unum tantummodo exemplum ab eodem Plotio reperiri, idem scilicet quod in contextu posuerat Hephaestio.

E Tragicis Aeschylus hac mensura usus, Eumen. 373. systema Trochaico dimetro catalectico concludit;

δόξει τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί,
 τακόμεναι κατὰ γῆν μινύθουσιν ἄτιμοι
 ἡμετέροις ἐφόδοις μελανείμοσιν, ὄρχησ-
 μοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.

G.273

Vide etiam Antistropham. Trochaico itidem dimetro catalectico praefecit Aristophanes Ran. 830. 837. 844. 851. Recte enim disposuit Brunckius. cf. huius ed. 816. 820. 824. 828. Ithyphallicum praegreditur Nub. 459. ed. Brunck. Sophoclis Antig. 339 — 342. sic restituendos voluit Hotchkisius,

ἀφθιτον, ἀναμάταν, ἀποτρούεται,
 ἑλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, ἰσπί-
 φ γένει πολεῶν.

Tetrametrus

Euripid. Troad. 843.

καλλιγάλανα τρέφεις· Προίμοιο δὲ γαῖαν
 Ἑλλὰς ὄλεσ' αἰχμῆ.

Bacch. 168. recte edidit Brunckius.

κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι Βάκχα.

P. 38, 15. Tetrametrum catalecticum in disyllabum Archilochus in Epodis dactylico hexametro subiunxit; quem postea imitatus est Horatius. Terentianus Maurus p. 2430.

*Hexametro duo quando pedes primi retrahuntur,
 Ut sermo expletus partes non occupet ambas,
 Tetrametrus remanet versus, ceu subditus hic est:*
 Cantabunt mihi | Damoetas et Lyctius Aegon.
 Cantabunt mihi quum demsi, pars caetera restat
 Damoetas et Lyctius Aegon.

*Talis carminibus Flacci reperitur epodos,
 Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
 Aut Ephesum, bimarisve Corinthi etc.*

Hunc tetrametrum Plotius *Anacreontium* nuncupat p. 2638. *Anacreontium tetrametrum dactylicum a tetrametro Bucolico hoc differt, quod illud quidem octo schemata habet, et quartum pedem semper dactylum, hoc vero monoschematistum. Nam semper tribus dactylis percutitur, et quarto pede spondeo. Cuius metri exemplum Graecum est,*

Ἄδυμῆλῆς χαρῖσσαι χελιδῶν.

Marius Victorinus p. 2518. *Tetrameter in dactylum desinens Alcmaticum, in spondeum vero Archilochium metrum efficit.* Alcmaticum exemplum praebet Hephaestio p. 40. Vide et Athenaeum X. p. 416. C. XI. p. 499. A. Tetrametros tam catalecticos in disyllabum, quam acatalectos, in Tragicorum Choris, Aristophane, et Pindaro, aliquoties deprehendet Lector studiosus.

Trimeter catalecticum in disyllabum reperitur Sophocl. Trachin. 112.

πολλὰ γὰρ ὡστ' ἀκίμαντος
 ἢ Νότου ἢ Βορέα τις
 εὐρεῖ κῆματι πόντιφ.

vide eiusdem fabulae 501. 503. 511. 513. Hanc speciem *Alcmaticum* vocat Servius.

P. 39, 8. πενθήμερεϊ. Hac penthemimeri in melicis saepe G. 274 utuntur Tragicis. Euripides Troad. 1101. quinque continuas exhibet. Archilochum in Epodis secutus est Horatius Carm. IV. 7. Terentianus Maurus p. 2422.

*Nec tantum hexametris geminam subiungere partem
Dactylicam mos est: saepe semel posita,
Praemisso hexametro dulcem subnectit epodon:
Talis epodus erit,
Tibia docta precor tandem mihi dicere versus
Desine Maenaios.
Hoc doctum Archilochum tradunt genuisse magistri;
Tu mihi, Flacce, sat es,
Diffugere nives, redeunt iam gramina campis.
Arboribusque comae.*

Obserat Hermannus hoc metrum in Pindari carminibus nunc primo, nunc secundo loco spondeum habere, sed nunquam utroque simul; quod et in Tragicis fortasse verum.

P. 40, 1. Ἐφθήμερεϊ. Haec forma Tragicis parcius usurpata est, sicubi tamen occurrit, ad sequentem normam praecipue dirigitur;

Euripid. Orest. 181. $\bar{\sigma}\bar{\iota}\bar{\gamma}\bar{\alpha}$ φυλασσομένα στόματος.

Ibid. 1254. $\bar{\pi}\bar{\eta}\bar{\mu}\bar{\alpha}\bar{\tau}\bar{\alpha}$ $\bar{\pi}\bar{\eta}\bar{\mu}\bar{\alpha}\bar{\sigma}\bar{\iota}\bar{\nu}$ ἐξευρή.

Hic loci inserendus videtur tetrameter hypercatalectus, Servio Alcmianus, cuius exemplum habes Soph. Ai. 224. 248.

τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκλιζομέναν.

ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον.

P. 40, 3. ἀκαταλήκτων. Acatalectorum plures commemorant species Grammatici Latini. 1. Dimetrum, quem Servius et Plotius p. 2640. *Hymenaicum* vocant. Plotii verba sunt, *Hymenaicum Dimetrum dactylicum Sapphicum monoschematistum est. Semper enim duobus dactylis constat.* Exemplum, quod profert, extra dubitationem corruptum est. 2. Trimetrum. Marius Victorinus p. 2518. *Trimetrus acatalectus, qui e tribus,*

Cui non dictus Hylas puer.

hoc ἤμιπεὲς dicitur, quo Simonides frequenter usus est. Plotius p. 2639. *Hemidexium trimetrum dactylicum, tribus dactylis constans, ut, Ἐἶνε τὸν Ἀρχιλόχου τάφον.* 3. Pentametrum, Servio Simonideum, cuius exemplum profert Plotius, sed mendosissime editum. 4. Hexametrum, Servio Ibycium.

sistat: unde a quibusdam ἀντιδάκτυλος dicitur. Siquidem Dactylus e longa et duabus brevibus, Anapaestus e duabus brevibus et longa digesti, situ ordinis tantum discrepare videantur. Dehinc, quod detracta per ἐπιπλοκὴν Heroo Dactylico prima longa, reliqui pedes in Anapaestum reformentur in eo duntaxat versu, qui quinque continuis per ordinem Dactylis currit: ut

At tuba terribilem sonitum procul aere canoro.

Detracta enim at syllaba, qua primus in versu dactylus constat, erunt reliqui pedes Anapaesti, sic,

Tuba terribilem sonitum procul aere canoro.

Recipit autem id metrum pedes quatuor spatio temporum pares, syllabarum numero dispares, Spondeum, qui est Anapaesti collectio, Dactylum, Proceleusmaticum, et eundem Anapaestum in quacunque sede. Nam cum omnes numero temporum quatuor comprehendantur, tamen divisione longarum vel coniunctione brevium, cum longae in breves colliguntur, inter se variantur, et cum diversis vocabulis nuncupentur, eiusdem fere generis existunt. Nonnulli in ultima huius sede Ionicum minorem recipiunt, ea ratione qua in fine metrum omne varie claudatur; dehinc quod etiam ab auctoribus studio novitatis, quaedam adiiciantur et detrahantur contra quam ratio veteris disciplinae permittit, quod et in caeteris metris datur agnoscere. Nam et Iambus in clausula invenitur et appellatur Archebulium. At si trisyllabo pede sui duntaxat generis terminetur, adaeque Archebulion, sed integrum: nam prius, in quo Iambus, ἀπόροτον dicitur. Volunt enim sicut Dactylicum Trochaeo ultimo, ita Anapaestum nonnunquam Iambo concludi, si quidem Dactylus ut Trochaeus a longa incipiat, Anapaestus autem ut Iambus desinat, quo sit sonorus. Percutitur vero versus Anapaesticus praecipue per dipodiam, interdum et per singulos pedes. Est autem Percussio cuiuslibet metri in pedes divisio. Exemplum erit Tetrametri Catalectici, quod est in Anapaesticis, nobilis versus.

Alius cithara sonituque potens volucres pecudesque movere.

Item,

Admota labris tuba terribilem sonitum dedit aere canoro.

Quod genus frequens est apud Aristophanem. Unde et Aristophanium vocatur: non quia conditor eius idem fuit, nam et Aeschylus et Cratinus et alii priores usi sunt eo, verum quia plurimus in hoc metro Aristophanes est.

Postrema haec citat Hemsterhusius ad Aristophanis Plutum p. 141. cum hac nota; „*Aeschyli* quae partes hic esse possint „mihî non liquet; quam ob rem aut *Aristoxeno-Selinuntio*, aut „*Epicharmo* locum illum potiori iure deberi persuasum habeo.“ Vox *Aeschylus* haud dubie mendosa est, parum tamen feliciter excogitata est Viri eruditissimi correctio. Aperte enim legendum *Eupolis*. Ipse Victorinus non multo post p. 2523. *Nostri enim in modulandis metris seu rhythmis, veteris comoediae scriptores sequi maluerunt, id est, Eupolin, Cratinum, Aristophanem.* Simile mendum ex eodem Victorino eluendum est p. 2580. ubi verba fere repetit paullo ante prolata, *Accedit his etiam illa Anapaesticorum species de fonte Dactylicæ versus veniens, apta admodum Comicis, Ἀριστοφάνειος nuncupata est, non quia conditor eius Aristophanes fuit, nam et Aeschylus (lege Eupolis) et Cratinus priscae comoediae scriptores ea usi sunt, sed quia plurimus in hoc metro Aristophanes invenitur.* Tetrametros catalecticos vocat, κατ' ἔξοχὴν, ἀναπαίστους Aristophanes Equit. 502. Avib. 685. Pac. 734. Et Eupolin hoc metro usum esse testatur locus elegantissimus a Plutarcho servatus T. II. p. 662. D. Macrobio Saturn. VII. 5. Chorus Caprarum loquitur,

Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, πρίνου, κομάρου τι,
πτόρθους ἀπυλοὺς ἀποτρύγονσαι, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔτ' ἄλλα,
οἷον κύτισσον, φάκον εὐώδη, καὶ σμίλακα τὴν πολύφυλλον,
κότινον, σχῖνον, μέλαν, πεύκη, ἄλλαν, δρυῖν, κυττὸν, ἐρείκη, G.278
πρόμαλον, ῥόμον, φλόμον, ἀνθέρικον, κισθὸν, φηγὸν, θυμία,
θύμβραν.

In eiusdem fragmento apud Suidam v. ἀγῆλαι, lege obiter ex emendatione Porsoni,

ἀναθῶμεν νῦν χῆμεις τούτοις ΤΑΣΑΙ ΤΑΣ εἰρεσιώνας
καὶ προσαγῆλωμεν ἐπελθόντες. χαιρέτε πάντες. δεχόμεσθα.

Veterem lectionem τὰς διττὰς a Ruhnkenio, locum hunc tractanti ad Timaeum p. 5. relinqui intactam, est profecto mirabile.

Tetrametrorum leges enucleate exposuit Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XLVI. iterumque iterumque perlegendus. Formas eorum praecipuas ex subiecto schemata elicias,

1	2	3	4	5	6	7
υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -						
- - - - - - - - - - - - - - -						
- υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ -						

et nota caesuram post quartum pedem semper inviolatam servari. Quod mox ait Noster p. 46, 4. anapaestum aut spondeum in septima sede indifferenter adhiberi, non sine cautione

quadam accipi debere monet Brunckius ad Aristoph. Vesp. 349. „Nusquam Aristophanes in tetrametris anapaesticis syllabam „catalecticam spondeo subiicit. Hanc sibi licentiam sumsisse „Cratinum testatur Hephaestio, sed nihil tale de Aristophane „dicit. Alia quae adducit istius metri exempla e Doricis poetis „petita sunt, quorum inventum fuisse videtur: nec adeo te- „mere metrum ipsum *Laconicum* appellatum fuit.“ Iure autem *Laconicum* nominatum fuisse ex locis deinceps subiectis satis patebit. Polycrates in Laconicis de secunda Hyacinthiorum die, apud Athenaeum IV. p. 139. E. τῇ δὲ μέσῃ τῶν τριῶν ἡμερῶν γίνεται θέα ποικίλη, καὶ πανήγυρις ἀξιόλογος, καὶ μεγάλη. Παῖδες τε γὰρ καθαρίζουσιν, ἐν χιτῶσιν ἀνεξωσμένοι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἄδοντες πάσας ἅμα τῷ πλήτρω τὰς χορδὰς ἐπιτρέχοντες, ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ, μετ' ὄξείος δὲ τόνου τὸν θεὸν ἄδουσιν. Cicero Tusc. Disp. II. 15. *Spartiatarum mora procedit ad tibiam, nec adhibetur ulla sine anapaestis pedibus hortatio.* Marius Victorinus p. 2522. *Idem et ἐμβατήριον dicitur, quod est proprium carmen Lacedaemoniorum. Id in praeliis ad incentivum virium per tibias canunt, incedentes ad pedem, ante ipsum pugnae initium.* De spondeo ante syllabam catalecticam vide eundem p. 2546. 2560. Plotium p. 2653. Etiam in dimetro catalectico Tyrtaeus apud Dionem Chrysost. II. p. 51. in *Analectis Brunckii T. I. p. 53.* Ἔτι δὲ οἶμαι τὴν παρακλητικὴν οἴα τῶν Λακωνικῶν ἐμβατηρίων, μάλα πρόπευσαν τῇ Λυκούργου πολιτείᾳ καὶ τοῖς ἐπιτηδείμασιν ἐκείνοις,

ἄγετ' ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κοῦροι πατέρον πολιῆται
λαιῆ μὲν ἔτυν προβαλέσθε,
δόρυ δ' ἐντόλμῳ βάλλοντες,
μὴ φειδόμενοι τῆς ζωῆς·
οὐ γὰρ πάτριον τῆς Σπάρτας.

G.279

modo versus isti re vera Tyrtaeus habeant auctorem.

Dimetros acatalectos, speciem longe usitatissimam, ne verbo quidem attigisse Hephaestionem nemini non permirum accidit. Ac sane cum ob hanc, tum ob alias quoque causas nunquam satis dolendum est eos tam breviter a Porsono in Praefat. tractatos fuisse. Meum non est rem a tanto viro quasi in medio relictam ad umbilicum perducere; proferenda tamen sunt nonnulla, ex ipsius magnam partem observationibus petita, quibus rite perceptis, mediocrem saltim huius metri notitiam tirones adipisci queant.

Systemata itaque legitima cum proprio pede omnibus locis indifferenter adhibent dactylum et spondeum; sed rarissime

proceleusmaticum; rarissime etiam anapaesto dactylum praeficiunt. Sophocl. Ai. 205. [v. ibid. Hermannum.]

νῦν γὰρ ὁ | δεῖνός, ὅ | μεγάς ὦ | μοκρατής.

Euripid. Alcest. 80.

ὅστις αν | ἐνέποι | πότερον | φθιμένην.

In Hippol. 1381. forsā legas ἐπέροχων. Electr. 1328.

θάρσει· | Παλλάδος | ὄσιαν | ἤξει.

Aristoph. Av. 404. Pac. 168. Mnesimachus Athenaei IX. p. 403. C.

κίραβος, | ἔσχῆρος, | ἄφῦαι | βελόναι.

Ephippus Athenaei VII. p. 322. E.

κῶβῖος, | ἄφῦαι, | βελόναι | κιστρέϊς.

Vocalium longarum et diphthongorum hiatus ea lege nonnunquam admittitur, si vocales istae vel diphthongi corripiantur. Euripid. Med. 1081. Troad. 603. Electr. 1325. 1340. 1341. Versus tum maxime numerosi sunt, quum singula metra sive dipodiae integris vocibus terminantur. Interdum tamen, quod ex subiectis exemplis patebit, voces in duo metra reperiuntur distributae.

Aeschyl. Prom. 172. καὶ μ' οὐ τι μελι | γλώσσοις πειθοῦς.

Pers. 532. ἀλλ' ὦ Ζεῖ βασι | λεῦ νῦν Περσῶν.

sed de hoc loco vide Hermannum de Metris p. 292.

Agam. 52. πτερύγων ἕρεμοῖ | σιν ἕρεσόμενοι.

64. γόνατος κονίαι | σιν ἕρειδομένου.

75. ἰσόπαιδα νέμον | τες ἐπὶ σκήπτροις.

84. θύγατερ, βασιλει | α Κλυταιμνήστρα.

86. πειθοῖ περίπεμ | πτα θυοσκινεῖς.

95. μαλακαῖς ἀδόλοι | σι παρηγορίαῖς.

791. τῶ δυσπραγοῦν | τι δ' ἐπιστενάχειν.

794. καὶ ξυγχαίρον | σιν ὁμοιοπρεπεῖς.

795. ἀγέλαστα πρόσω | πα βιαζόμενοι.

1341. καὶ τοῖσι θανοῦ | σι θανῶν ἄλλων.

1528. Ἰφιγένειαν ἄν | ἄξια δράσας.

1557. ἀλλ' Ἰφιγένει | ἄ νιν ἀσπασίως.

1559. πατέρ' ἀντιάσα | σα πρὸς ὠκύπορον.

Choeph. 338. ἀλλ' ἔτ' ἄν ἐκ τῶν | δε θεὸς χρήζων. G. 280

857. νῦν γὰρ μέλλου | σι μιανθεῖσαι.

862. δαίων ἀρχαῖς | τε πολισσονόμοις.

1071. νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλ | θε ποθεν σωτήρ.

Eumen. 1008. ὑμεῖς δ' ἠγεῖσ | θε πολισοῦχοι.

c) Particula enclitica voci praecedenti ἀδιαλύτως adhaeret.

- Suppl. 620. ὤγε δὴ, λέξω | μεν ἐπ' Ἀργείοις.
 Prometh. Solut. apud Strabonem I. p. 58 = 49. ed. Oxon.
 χαλκοκέραυνόν | ε τε παρ' Ὀκεανῶ
 λῆμαν παντοτρό | φων Αἰθιοπίων.
 Sophocl. Ai. 146. ἤπερ δορλίηπ | τος ἔτ' ἦν λοιπή.
 Trach. 1276. μεγάλους μὲν ἰδοῦ | σα νέους θανάτους.
 Antig. 156. τῆσδε Κρέων ὁ Με | νοικέως νεοχμός.
 382. τοῖς βασιλείοις | ἐν ἄγουσι νόμοις.
 Philoct. 1470. Νύμφαις ἄλῃαι | σιν ἐπευξάμενοι.
 Oed. Col. 1760. ὦ παῖδες, ἀπεῖ | πεν ἐμοὶ κείνος.
 1771. διακωλύσω | μεν ἴοντα φόνον.
 Electr. 94. ὄσα τὸν δύστη | νον ἐμὸν θρηνηῶ.
 Inachi fr. 2. Ἴναχε γεννᾶ | τορ παῖ κρηνηῶν.
 Euripid. Bacch. 1372. καὶ σὰς ἐδάκρυ | σα κασιγνήτους.
 Hippol. 1376. τίς ἐφέστηκ' ἐν | δέξια πλευροῖς.
 Alcest. 82. ζῶσ' ἔτι φῶς λεύσ | σει Πηλίου παῖς.
 Iph. Aul. 594. ἴδετ' Ἰφιγένει | αν ἄνασσαν ἐμήν.
 Iph. Taur. 461. ἐν ναοῖσι πέ | λας τάδε βάλει.
 Aristoph. Nub. 451. ταῦτ' εἴ με λέγου | σιν ἀπαντῶντες.
 889. ἐν τοῖς πολλοῖ | σι λέγων ἀπολω.
 944. κεντούμενος ὥσ | περ ὑπ' ἀνθρώπων.
 Ran. 1122. Παναθηναῖοι | σι γελῶν, ὅτε δὴ
 Acharn. 1142. ἴτε δὴ χαίρον | τες ἐπὶ στρατιῶν.
 Thesmoph. 52. μέλλει γὰρ ὁ κυλ | λειπῆς Ἀγάθων.
 Vesp. 1473. τίς ἐπ' αὐλείοι | σι θύραις θάσσει.
 1478. πλευρὰν λυγίσαν | τος ὑπὸ ῥώμης.
 Pac. 97. τοῖς τ' ἀνθρώποι | σι φράσον σιγᾶν.
 99. καιναῖς πλίνθοι | σιν ἀνοικοδομεῖν.
 987. μὰ Δι' ἀλλ' ἀπόρη | νον ὄλην σαντήν.
 1002. δούλοισι χλανισ | κιδίων μικρῶν.
 1003. καὶ Βοιωτῶν | ε γε φέροντας ἰδεῖν.
 1320. καῖπειτ' εὐξάμε | νους τοῖσι θεοῖς.
 Av. 523. νῦν δ' ἀνδράποδ', ἢ | λίθιους, μανᾶς.
 536. καῖπειτα κατε | σκέδασαν θερμόν.

Aliquando, etsi rarissime, impetravit Comicorum licentia, ut voces in duo versus dissectae exhiberentur. Aristoph. Av. 733.

βλον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
 τα, χορούς, θαλάσ, γάλα τ' ὀρνίθων.

G.281 vide et v. 611. in editione Brunckii. Vesp. 750.

ἔν' ὁ κήρυξ φησὶ, τίς ἀψήφι-
 στος ἀνιστύσθω.

Apprime autem et prae ceteris tenendum est, ultimas versuum horum syllabas minime pro communibus habitas esse, sed ea-

dem diligentia servatas ac si in mediis versibus repertae forent. Hanc legem, a se prius in Epistola ad Millium p. 26 = 23. editam, postmodum in Dissertatione Phalaridea rationum exemplorumque pondere stabilivit Bentleius, deinceps ex versione Lennepiana exscribendus. „In dissertatione, ad Ioann. „Antioch. p. 26. nova quaedam in medium protuleram, de numeris anapaesti. Antea opinio stabat, cuiusque versus ultimam syllabam esse communem, idque tam Anapaesti, quam, quod notum est, hexametrorum, aliorumque. Ut, qui posterioribus hisce saeculis carmina fecerunt, saepe tribrachi, vel trochaeo, vel cretico, anapaestos terminaverint; aut versum concluserint vel vocali, vel litera M, cum in subsequenti initio esset, vel vocalis, vel H. Quorum quodque vitiosum: neque enim, haec licentia olim data scribentibus anapaestos; sed continuabantur anapaesti, vel pares anapaesto pedes, usque ad versum illum, qui dicebatur paroemiacus, quasi unicus esset versus. Hanc dicebam communem Graecorum poetarum regulam; nec ipse Seneca, tragicus (ut pateat, huius eum regulae, quam nunc aperui, conscium fuisse) unquam cretico anapaestos terminavit, ut Buchananus, Scaliger, Grotius, cet. solent; licet, trochaeo aliquando, sed id etiam semel tantum atque iterum, nec nisi finita verbis sententia. Confitebitur vel ipsa Invidia, si, quod detexerim, verum sit, id non parvi esse momenti. Equidem mihi persuadeo, si ante, quam carmina sua edidissent Buchananus, et reliqui, esset inventus, qui id patefaceret, eum summam ab illis gratiam fuisse initurum, quod, praecavisset, ne, in iis, offenderent. Sed vide, quod factum eos circumstet, qui nova aperiunt. Prodit tandem doctissimus Boyleus, ac doctis, qui, octo novemve abhinc annos, fidem mihi habuerant, affirmat, *nihil falsum esse magis, aut plenum errore, posse, quam id, quod affirmaverim ego*. Diceret, eum, qui tam audacter loquatur, idque *oro tam confidente*, (p. 158.) non posse non certo cognitum habere, quod aiat. Num autem ea, hic, causa scriptoris Censurae? Num *digressus a proposito*, certis verisque vestigiis? De hoc iudicabit mox lector: sed non possum, quin ante palam, ei praedicem, me nonnihil indignari, quod, memet occupatum, sentiam, in rebus tam futilibus, quas in medium protulerit, refellendis.

„*Quid est, inquit, p. 159. quod Grotiis et Scaligeris, quibus viris? opponere, sine ulla ratione, audeas? Solent Graeci tragici terminare trochaeo vel tribrachi anapaestos: idque factum a Seneca quadraginta aut quinquaginta minimum in locis, sententia etiam verbis non finita. Exempla*

„quibus nititur, quinque sunt, ex Aeschylo, et, pari numero,
G.282, e Seneca. Primum, quod ex Aeschylo depromsit, est,
„Prom. v. 122.

*Τὴν Διὸς αὐλήν εἰσοιχνεῦσι
Διὰ τὴν λῆαν —.*

„et, huic simile, quartum, v. 565.

*Τὸν δὲ χαλινοῖς ἐν πετρίνοισι
χειμαζόμενον.*

„Cadunt hi duo versus, ut opinatur scriptor Censurae, in
„trochaeos, ultima litera brevi. At, puto, aliquis, Boyleo
„longe indoctior, cognovisset, *σι* hic esse longam posse, ad-
„dita ei *ν*, ante consonantem, ut solent poetae; *εἰσοιχνεῦσιν*,
„*πετρίνοισιν*. Didicisset id, ex hac etiam, quam citat, fabu-
„la, Boyleus, v. 173.

Ἐπαιδαῖοι θέλει στερεῦς.

„vel e Supplic. 36.

Ὀμβροφόροις τ' ἀνέμοις ἀγρίαις.

„vel Aristophan. Plut.

Ἄλοι διασμηθεῖς ὄναιτ' ἂν οὐτοσί.

„et, Nub.

Ἰατρὸς ὦν καὶ μάντις ὡς φασὶ σοφός.

„In quibus locis omnibus, et centenis aliis, syllaba *σι* longa
„est, quasi sit expressum, *ἐπαιδαῖοισιν*, *ὀμβροφόροισιν*, *ἄλοις*,
„et *φασίν*. Et haec quidem in mediis versibus omnia; ne quid
„excipiat Scriptor Censurae, si in extremis anapaestis sint.

„Sed melius fortasse ceciderit, quod, secundo loco, profert
„ex Aeschylo; Prom. 191.

*Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότῃτα
Σπεύδων. —*

„Hunc quoque versum terminari trochaeo, putat, quia *τα*,
„syllaba brevis est. Sed doctissimo Censurae scriptori dico,
„*τα*, in hoc loco syllabam esse longam, quod subsequens ver-
„bum, *σπεύδων*, a duplici consonante incipiat. Nihil, hoc,
„frequentius; ut exemplis, ex ipso Aeschylo petitis, probabo,
„et id quidem in mediis anapaestis:

Πῆμα στενάχω πῆ ποτε μόχθων.

Γένος ὀλέσατε πρυμνόθεν αὐθις.

Οὓς περὶ πᾶσα χθὼν Ἄσιητις.

Ἄλλὰ χθόνισι δαίμονες ἀγνοί.

„v. Prom. v. 99. Sept. Theb. 1064. Pers. 61. 630. Nonne
„*πῆμα*, *ὀλέσατε*, *πᾶσα*, et *ἀλλὰ*, in longam syllabam ca-
„dunt, quia duae consonantes sequuntur? Num quoque
„Virgiliū oblitus est sui scriptor Censurae?

Terrasque, tractusque maris, coelumque profundum.

Aestusque, pluviasque, et agentes frigora ventos.

Ferte citi flammam, date tela, scandite muros.

„Aliud, ex Aeschylō, est, Prom. 1084.

— στρόμβοι δὲ κόριν

Είλωσσοι —

„Ubi tribrachi terminari versum, putat, *νιν*, in voce *κόριν*, G. 283

„brevis. Sed dico, anapaestum esse, et potest ultima vocis

„^d *κόριν* syllaba, esse longa. Sic Homerus:

Εὐρον ξεῖτ' Ὀδυσῆα Διτ' μήτιν ἀταλάντων.

Τῶν ἄρ' Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διτ' μήτιν ἀταλάντος.

„et Aristophan. in Avibus:

Ἵπότ' ἐξέλθοι Πρωλάμος τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγωδοῖς.

„Nunc, quod reliquum est, ex Aeschylō sumtum, exemplum

„videamus, Prom. v. 156.

Νῦν δ' αἰθέριον κινυγμ' ὁ τάλας.

„Etiam hic tribrachin esse, censet; tam enim est in poetis

„Graecis versatus, ut ultimam syllabam vocis *τάλας* brevem

„habeat. Quid itaque huic eiusdem poetae anapaesto fiet?

„Sept. Theb. 1071.

Τεύξη κῆνος δ' ὁ τάλας ἄγοος.

„Numquid, in medio, aequae atque extremo, versu, tribrachi

„locus? Quid his Euripidis? Hippol.

Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει.

Ἀπόλωλα τάλας, οἴμοι, οἴμοι.

„Quid his Iambis, ex eadem fabula?

Ὅτ' τλήτον οὐδὲ λεκτὸν ὦ τάλας ἐγώ.

Ἄρρηθεν ὡς ἴοικεν ὦ τάλας ἐγώ.

„Aut his, ex Sophoclis Philoct. Antig. Oed. Tyr. et Aiac.

Οἴμοι τάλας ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος.

Ἴησι δυσθρήνητον ὦ τάλας ἐγώ.

Οἴμοι τάλας ἴοικ' ἱμαντὸν εἰς ἄρας.

Ἵς ὦδ' ἔχόντων, ὦ τάλας ἐγὼ τάλας.

„Vix, puto, fabula est, sive comoedia, sive tragoedia, ex

„qua non aliquod exemplum peti, contra Scriptorem Censurae,

„possit. Sed promat, si possit, ille, aut *eius adiutor*, qui

„*pro eo quaesivit*, unicum modo, ubi *λας*, in *τάλας*, syllaba

„sit brevis. Quid ergo cum animo suo cogitavit, cum haec

„scriberet? Meminerit forte illius Theocriti, Id. II.

d) Exemplum suppeditat Aeschylus ipse Suppl. 179.

Ὁμῶ κόριν ἀναυδον ἄγγελον σιγατοῦ.

“Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἄφ’ ὃ τάλας οὐδέποθ’ ἦκει.

„Nam illic brevis est. Sed, quae eius, in Graecis literis, peritiam est, novisset, esse Doricum, nec, ut exemplum, valere, „ubi non sit istius linguae rationibus locus. Nam etiam, in „quarto casu pluralis numeri, *ας* brevis est Doribus: ut ex „eodem Theocrito, Id. III. apparet:

βόσκονται κατ’ ὄρος, καὶ ὁ Τένυρος ἀντὶς ἐλαύνει.

Τένυρ’ ἐμὴν τὸ καλὸν περιλαμέε, βόσκει τὰς αἴγας.

„Vidimus iam omnia exempla, quae e poetis Graecis deprom-
G.284 „sit scriptor censurae: ac fateor, cum ad ea retro convertam „oculos, obstupescere me temerarii audaciam scriptoris; qui, „cum horum sudiorum plane esset imperitus, sine ulla neces- „sitate, in res, tam remotas a sua intelligentia, se interpo- „suit. Deflexit, ut ait, *de via*, ut quaereret in quo posset „offendere: qua quidem digressionem minime opus erat: nam „nulla temere pagina est, in qua, etiamsi firmissime insistat „propositio, non offendat. Quid tandem erat, quo, ad iudi- „cium suum, de anapaestis Graecis, interponendum, provoca- „retur is, qui ostenderat, ne quidem sibi constare de numeris „versus iambici Latini. Reddiderat duo versus Graecos, in „Ep. Phalaridis sui 81. (114.) sic:

Multo videtur satius, *timentem* nihil

Futura fata, quam *timentem*, perpeti.

„Prior quorum vacillat, et auctoris prodit scientiam; qui nisi „omnino ignorasset, claudicare versum, aliud, quod sumeret, „in promptu habuisset verbum, *metuentem*.

„Quum autem male cesserit scriptori Censurae, quod, in „Aeschylo, tentavit, nec eo contentus sit, ad existimationem „suae, in poetis, peritiae imminuendam, quidquid de ea reli- „quum est, id omne perdere velle videtur, cum iudicis perso- „nam agat, in Tragoediis Senecae (p. 159.) Orditur a loco, „in Agamemn. 337.

— Trucibus monstris. Stetit imposita

Pelion Ossa: pinifer ambos

Pressit Olympus.

„Hoc in medium adfert, ut probet, tribrachi posse terminari „anapaestum: unde intelligas, existimasse eum, *imposita*, „hic, ultima syllaba brevi esse; ut, ex Boylei sententia, de „verborum constructione, *imposita Ossa* sit, in casu primo, „positum. Iam unum hoc mihi peto; ut, nisi sit aliquod my- „sterium, efferat, quo ordine construat haec verba. Num, „*Ossa imposita stetit Pelion?* Sed valde rarum *stetit* cum

„nomine, in quarto casu. An, *Ossa stetit imposita Pelion?*
 „Sed *imposita*, ante nomen, in quarto casu, rarius etiam al-
 „tero. Praeterea, si tribrachis, *imposita*, in extremo versu;
 „*Ossa*, trochaeus est, in medio; quod non tantum pugnat
 „cum iis, quae aperui, de anapaestis, sed cum omnibus quae
 „unquam tradita sunt.

„Sed ex hoc loco fortasse coniecturam aliquis fecerit, esse
 „Boyleo peculiarem aequae Grammaticam, atque dialecticam.
 „Quam primum eam divulgaverit, ad discendum ero paratus.
 „Interea temporis, *imposita*, ut, ante eum, omnes, accipio,
 „in casu sexto, *stetit impositâ Pelion Ossâ*. Iam fere 16.
 „Saecula sunt, quum primum haec edebantur, et vix credi
 „potest, tam praepostere unquam ante verba fuisse constructa,
 „nisi fortasse in infimo ordine ludi cuiusdam literarii.

„E quatuor locis reliquis, quae, tanquam Senecae, citat,
 „tria non minus sumpta sunt ex Hercule Octaeco quae fabulae
 „Senecae non est, quemadmodum, octoginta abhinc annis, G.285
 „iam probavit doctissimus ille Daniel Heinsius: ut hoc, tan-
 „quam unum de meis paradoxis, pro more suo, explodere
 „non possit scriptor Censurae. Unicum itaque restat exem-
 „plum, e Senecae Meda, ad refutandum id, quod aio, semel
 „atque iterum fieri. Lepidum vero adversarium! Verunta-
 „men hoc ei dico, etiamsi sex exempla protulisset, et omnia
 „bona illa, eum nihil aliud ostensurum fuisse, nisi, quam es-
 „set animo ad calumniandum propenso. Nam *semel atque*
 „*iterum*, ἄπαξ καὶ δις, non speciatim *bis* valet: sed saepe
 „*raro*; ut *δις καὶ τρις*, *bis terque*, *iterum atque tertium*,
 „non *ter* solum, sed *saepe*. *Decies* itaque potest esse *raro*,
 „quum numerus, ad quem pertinet, aliquot centenis, vel mil-
 „lenis terminatur.

„Secutus nunc sum vestigia scriptoris Censurae, cum *di-*
 „*gressus est a proposito*: ipse autem, ubi otium erit, cogita-
 „bit, quantum ex hac digressionem in se laudis redundaverit.
 „Videtur ille, una cum fido suo Achate, quidquid unquam edi-
 „dero ego, id omne excussisse; selegitque hunc locum, ut
 „maxime omnium telis expositum suis. Et, cum triumphus
 „videretur dignus digressionem, quo eum consequeretur, de
 „via declinavit. Sed cum maxime, puto, intelliget, *non*
 „(p. 160.) *posse UNUMQUEMQUE, si modo oculos in Senecam*
 „*et Graecos tragicos coniecerit, refellere Bentleium*.

„Is, qui non solum *oculos coniecit* in libros de quibus vult
 „disserere, sed etiam diligenter eos legit, in medium afferre
 „varia exempla potuisset anapaestorum, qui cadere in tro-
 „chaeum, vel tribrachin, vel creticum, viderentur. Hoc etsi

„pulchre noveram, cum, quae erant a me observata, aperie-
 „bam; lectorem tamen eius non admonebam, sed totum, quod-
 „cunque erat, iudicandum ei relinquebam; ratus, si quando
 „perpenderet huiusmodi exempla, ipsummet aptum futurum,
 „ad rationem illorum reddendam. Quoniam vero palam op-
 „pugnata sunt ea, quae disputaveram; ut ne quis arbitretur,
 „non veritatem, sed eius, qui, oppugnaverit, infirmitatem ef-
 „fecisse, ne everterentur; singula quae quidem in Graecis tra-
 „gicis, Aristophane, et Seneca, invenero illis contraria, in
 „medium proferam; et ostendam, esse omnia corrupta a libra-
 „riis. Eritque singulorum facilis et prompta correctio demon-
 „strationis instar cordato lectori, non posse non esse vera,
 „quae disseruerim. Primum, cretico terminatur versus Ae-
 „schyli, in Prom. 279.

*Καὶ νῦν λαφρῶ ποδὶ κραιπνόσσυτον
 Θῶκον προλιποῦσ' —*

„Quae scriptura, si rata habetur, argumento, contra me,
 „est, ultimam syllabam esse communem. Sed corrigendum
 „κραιπνόσσυτον, cum simplici σ; ac tum anapaestus erit.
 „Utuntur, aut simplici, aut duplici, consonante poetae, prout
 „numerus postulat. Hesychius; ἀτύσσυτος, αὐτοκέλευστος;
 „Σοφοκλῆς. Σχυρίσις. Dein, Aeschyl. Eumen. 1008.

G.286

*Πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν
 ἴτε, καὶ σφαιλῶν τῶν δ' ὑπὸ σεμνῶν
 Κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτήριον
 Χώρας κατέχειν. —*

„Primus horum versuum in trochaicum cadit, tertius in creti-
 „cum; utrumque contrarium ei, quod volebam. Sed, in pri-
 „mo, legendum προπομπῶν, quemadmodum ex verborum sen-
 „tentia coniecerat Stanleius, vir doctus; quodque confirmat
 „nunc numerus. In tertio autem, pro ἀτήριον^c, repono ἀτη-
 „ρόν, quod eiusdem virtutis, et altero usitatius: ipse Aeschyl.
 „Prometh. 745. sic:

Ἀνοχημερόν γε πέλαιος ἀτῆρας δύης.

„Tertius locus Sophoclis est, Electr. 112.

*Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες
 Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὀρᾶτε.*

^c) Hanc vocem imperite admodum Sophocli Antig. v. 4. donavit Brunckius loco viris eruditus desperato. Ipse nihil dubito quin recte emendavert Porsouus, οὐ-

δὲν γὰρ οὐτ' ἀλγεινὸν, οὐτ' ἀτης ἔχον. Similis est constructio Oed. T. 709. βρότερον οὐδὲν μαντικῆς EXON TEXNHΣ.

„Rursus, cretico terminatum, priorem versum habes: sed dactylus erit, si, quemadmodum par est, sine τούς legetur;

Ἄδίκως θνήσκοντες ὄρατε.

„Versus est paroemiacus, quae semper anapaestorum clausula; ubi trochaeo, qui est in ὄρατε, aptus locus. Tum, in Sophoclis Antig. 129.

Ἐπιχειθαίρει καὶ σφῆς εἰσιδῶν.

„Creticus, εἰσιδῶν, culpa librarii scriptus est, pro anapaesto, εἰσιδῶν. Praeterea, in Sophoclis Philoctete, extr.

Χωρῶμεν νῦν πάντες ἀλλέες

Νύμφαις ἀλλαισιν ἐπευξάμενοι.

„Creticus in formam Spondaeii convertetur, facili vocabuli, ἀλλέες, in ἀλλεῖς, mutatione, quae vera scriptura est. Adhaec, in Euripidis Med. 1087. f

Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν

Εὐροις ἂν ἴσως. —

„Est trochaeus in extremo versu: sed, si corrigemus, πολλαῖσιν γ', erit spondaeus, ut oportet. Tum, ibid. 1103.

Ἐτι δ' ἐν τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις.

Ἐντ' ἐπὶ χρηστοῖς μοχθοῦσι, τόδα

Ἔστιν ἄδηλον.

„Versus medius, ut vulgo scribitur, contra me est; sed numeri mutandi, et distinguendi sic:

Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς

Μοχθοῦσι, τόδ' ἴστιν ἄδηλον.

„Posterior versus nunc est Paroemiacus, quem vulgo antece-G.287 dicit brevior ille, qui dicitur basis anapaestica. Porro, ibid. 1405.

Ζεῦ τὰδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελανόμεσθ'.

„Creticum facile mutabis, si leges, ἀπελανόμεσθ'.

„Praeterea, ibid. 1413.

Οὐς μὴ ποτ' ἐγὼ φύσεις ὄφελον

Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

„Si corriges ὄφελον g, versu priore, ex cretico fiet anapaestus, ut fas est. Tum, Euripid. Hippol. 257.

Πολλὰ διδάσκει γὰρ μ' ὁ πολὺς βλος.

Χρῆν γὰρ μετρίως εἰς ἀλλήλους, κ. τ. λ.

f) Emendatio Heathio dignior quam Bentleio. Lege, παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς. Porsonus in loc.

g) Porsonus, Musgrav. et Brunck. secutus, ὄφελον Ἐκ σοῦ edidit.

„Est rursus creticus, in priore versu; sed redundat γὰρ, ut
 „ipsa sententia docet. Neque enim ea comprehensa est causa
 „antecedentis, ut, si verum habetur γὰρ, accipienda verba
 „sunt. Quocirca corrigo:

Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βλοτος·

„nec dubito, quin periti iudices emendationem sint probaturi.
 „Insuper, Euripid. Troad. 781.

Λαμβάνεται αὐτὸν, τὰ δὲ τοιαῦτα χρῆ

Κηρυκεύειν, —

„Levi mutatione, τὰ δὲ τοιάδε χρῆ, ex cretico formabitur
 „anapaestus.

„Postremo, Aristophan. Nub. p. 106.

Γνωσθήσῃ ποτ' Ἀθηναίοισιν,

Οἷα διδάσκεις τοὺς ἀσώτους.

„Si priori versui addas h γ', vitio carebit.

„Atqui hi versus, ut opinor, in poetis Graecis tragicis,
 „omnes sunt, qui i opponi iis possunt, quae de numeris ana-
 „paesti disserui: aut si quem forte praetermiserim, eum aequè
 „facile, ac reliquos, corrigi posse, suscipio. Si autem, *ocu-*
 „*los conicere*, scriptori Censurae placuerit, ut plura exempla
 „inquirat, a me forte praetermissa; curabit, ne similia sint
 „eorum, quae iam protulerit in medium. Nam ante aliquid
 „intelligi, quam refellendum sumatur, conducit.“

Dimetris pro arbitrio poetarum immiscentur monometri,
 saepe ante versum catalecticum, sive paroemiacum, qui sy-
 stemata legitima semper claudit. Paroemiacum ex secunda
 heroici hexametri parte formatum putat Terentianus p. 2422.
 ibidem testatus huius generis versus nonnunquam continuos
 reperiri:

G.288

Cetera pars superest | mea tibia dicere versus.

Haec iuncta frequentius edet

Anapaestica dulcia metra.

Cuicumque libebit ita istos

Triplices dare sic anapaestos,

h) Lege cum MSS. καὶ γνωσθή-
 σαι ποτ' Ἀθηναίοις.

i) Citare poterant Bentleiani
 canonis oppugnatores Euripid.
 Alcest. 281. nam edd. ante Mus-
 gravianam omnes versum 282.
 omittunt. A Sophocl. Antig.
 952. rectius manum abstinuisset

Brunckius, quippe cuius emen-
 datio hiatum minime tolerandum
 textui infercit. Equidem malim
 vulgatum verborum ordinem re-
 tinere, et praepositionem ὑπερ,
 facile subintelligendam, prorsus
 delere; et haec Erfurdii senten-
 tia.

*Atque ille poeta Phaliscus,
 Quum ludicra carmina pangit:
 Uva, uva sum, et uva phalerna,
 Et ter feror, et quater anno.
 Libro quoque dixit eodem,
 Unde, unde colonus Eoae
 A flumine venit Oronti.*

Et hic sane numerosissimus est. Non raro tamen dactylus primam sedem occupat, ut Aeschyl. Choeph. 377.

παισὶ δὲ μῦλλον γηγένηται.

Rarior est spondeus ante syllabam catalecticam: Aeschyl. S. Theb. 826.

πόλεως ἀσπεῖ σωτήρι.

Pers. 32. *ἔππων τ' ἐλατήρ Σωσθάνης.*

Agam. 367. *βέλος ἡλίθιον σκήψειεν.*

Suppl. 8. *φήφω πόλεως γνωσθεῖσαι.*

973. *βάζει λαῶν ἐν χώρῳ.*

Rarissime dactylus anapaestum catalecticum praegreditur, ut Iph. Aul. 123.

παιδὸς δαισομεν ὕμεναλους.

Systemata, uti vocantur, anomala certis finibus vix possunt comprehendi, quum in talibus diversissimi generis versus, sine ullo, ut videtur, discrimine, admixti reperiantur. In huiusmodi quoque systematibus locum praecipuum sibi vindicant dimetri catalectici, sive pseudo-paroemiaci, plerumque ex septem syllabis longis constantes. Affatim exemplorum praestabant Euripides Hec. 59 — 99. 155 — 215. Ion. 145. sqq. 900. sqq. Troad. 122. sqq. Aristoph. Av. 1058 — 1071. 1088 — 1101. Sophocl. Electr. 86 — 120.

P. 46, 14. In Simmiae versu legendum ex emendatione Porsoni,

Ἰστία ἄγνὰ, σὺ δ' ἀπ' ἐδξείνων μέσα τοίχων,

hoc est, *ἔδρανον κατέχεις.*

P. 48. *προκελευσματικόν.* Marius Victorinus p. 2545. *Ambigitur super auctoritate Proceleusmatici, qui constat ex duobus Pyrrhichiiis, id est, quatuor brevibus, an inter prototypa metra hoc quoque recipiendum habendumque sit. Quia nec Molossicum, quod constat e tribus longis, propter nimiam similitudinem induci aut videri metrum potuit. Quidam tamen decimam huic speciem, post novem prototypa, impertiendam esse, e quibus est et Philoxenus, ex eo putaverunt, quod Laconicum longis constantem quindecim huic prope contrarium*

G.289 *respondere posse conspicerent, qui tamen non ex omnibus Molossicis connectitur. Nam spondeos invicem miscet, ut est,*

Ite O Parcae primores faustae nunc Parcas ducentes.

Satius tamen est annecti eum copularique Comico Anapaestico, cuius cognationem in se coniunctis suis duabus ultimis brevibus demonstrat. Nam ex Dimetro Anapaestico Trimeter (lege Tetrameter) Proceleusmaticus figurabitur versus, longa eius in breves soluta, et syzygia in simplices pedes divisa; ut est,

Tuba terribilem sonuit crepitum.

Praeterea quod nunquam e Pyrrhichio, qui duplex in proceleusmatico habetur, formata aliqua in metris species proferatur, huius versus longissimus erit Tetrameter Catalecticus, vel si quis illum adhuc extendere affectet, Pentameter. Recipit autem prima, et secunda, et tertia sede Proceleusmaticum, quarta Tribachyn aut Anapaestum, quibus et clauditur, scilicet detracta Proceleusmatico syllaba ultima, aut duabus brevibus ultimis in unam longam redactis propter Anapaestum, uti metrum sit non numerus. Scanditur autem per dipodiam. Exemplum erit Tetrametri Catalectici, id,

Nemus ave reticuit, ager homine sonat.

Item,

Perit abit avipedis animula leporis.

Trimetri autem, id,

Agite, peragite iuvenes.

Dimetri, id,

Agite iuvenes.

Hoc metro veteres Satyricos Choros modulabantur, quod Graece εἰσόδιον, ab ingressu chori Satyrici, appellabant, metrumque ipsum εἰσόδιον dixerunt.

Proceleusmatici metri exemplum praebet Timotheus Citharoedus apud Etymolog. M. p. 630, 40. in voce ὀργάνον· εὐρηται ἐν συστολῇ ἢ ΠΙ συλλαβῇ, ὡς παρὰ τῷ Τιμοθέῳ τῷ κιθαρωδῷ· οἶον,

τεταμένον ὀργάνα δια μινλοτεφῆ.

Ὀδυσσεύς δ. σύγκειται δὲ οὗτος ὁ στίχος ἀπὸ προκελευσματικῶν· ὁ δὲ τελευταῖος ποὺς ἀνάπαιστός ἐστι, τῶν δύο βραχέων εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθείσων. Edd. habent ὀργάνον, sed alterum, metro prorsus necessarium, suppeditat MS. D'Orvillianus.

Diogenes Laertius in vita Diogenis VI. 79.

Διόγενες ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος
 ἐς Ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὄδαξ.

et fortasse Aristophanes Lysist. 545.

ἔνι φίσις, ἔνι χάρις, ἔνι δὲ θράσος, ἔνι δὲ
 σοφόν, ἔνι φιλόπολις ἀρετὴ φρόνιμος.

P. 49, 10. De versu Archebuleo Mar. Vict. p. 2582. *Hic versus ab Archebulo Archebulius dictus est, non ipso auctore editus, sed ab eo frequenter usurpatus. Nam et Ibycus, et G.290 Pindarus, et Simonides hoc versu longe ante usi ostenduntur. Proprium autem Archebulium est, quod constat Ionico ἀπὸ μετρίωνος, in sequentibus duobus Dactylis et duobus Trochaeis. Recipit et Anapaestum in fine et Spondeum pro Trochaeo, sed et Bacchium a brevi incipientem. Atilius Fortunatianus p. 2672. Archebuleus accepit nomen versus, non quod Archebulus eum invenerit; nam Stesichorus antiquior illo poeta, Ibycus, et Pindarus, et Simonides usi sunt eo, sed passim et promiscue. Archebulus autem quia carmen ex hoc uno genere composuit, Archebuleum nominatum est. Exemplum praebet Diogenes Laertius in vita Carneadis IV. 65. lectoribus meis, donec melius aliquod invenerint, necessario satisfacturum.*

τί με Καρτιάδην, τί με, Μοῦσα, θέλεις ἐλέγχειν;
 ἀμυθῆς γὰρ ὅς οὔ τι κάτοιιδεν ὅπως δεδοίκει
 τὸ θανεῖν· ὅτε καὶ φθισικὴν ποτ' ἔχων κακίστην
 νόσον, οὐκ ἔθελεν λύσιν ἰσχύειν· ἀλλ' ἀκούσας
 ὅτι φάρμακον Ἀττίπατρός τι πίων ἀπέσβη,
 δότε τολύην ἔφησεν ἐμοί τι πιεῖν· τί μέντοι;
 τί; δότ' οἰνόμελι· σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυτί·
 φύσις ἢ συνέχουσαί με, καὶ διαλύσεται δῆ·
 χὸ μὲν οὐδὲν ἔλασσον ἔβη κατὰ γῆς, ἐνῆν δὲ
 τὰ πλέω κακὰ κέρδε' ἔχοντα μολεῖν ἐς ᾤδην.

Nescio an ad hoc genus referendus sit Aristophanes apud Athenaeum IX. p. 410. B.

φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χει-
 ρόμυκτρον.

ubi sex anapaestis bacchius subiicitur.

Metri Anapaestici plures commemorat formas Servius, suis nominibus distinctas. Harum unamquamque ex subiecto schemate discat studiosus lector;

1. Trinicum (*Phrynichium* Santenius) *constat monometro acatalecto, ut*

2. ^k Choricum constat monometro hypercatalecto, ut,
 3. Aristophanium constat dimetro brachycatalecto,
 4. Paroemiaticum, constat dimetro catalectico,
 5. Pindaricum constat dimetro acatalecto,
 6. Alcmanium constat dimetro hypercatalecto,
 7. Archebulium constat dimetro acatalecto, et palimbacchio,
 G.291 8. Pindaricum constat trimetro brachycatalecto,
 9. Alcmanium constat trimetro catalectico,
 10. Stesichorium constat trimetro acatalecto,
 11. Simonidium constat trimetro hypercatalecto,
 12. Alcmanium constat tetrametro brachycatalecto,
 13. Aristophanium constat tetrametro catalectico,

CAP. IX.

De Choriambico.

P. 50. **DE** metro Choriambico sic Diomedes p. 505. *Choriambicum metrum constat Choriambo pede quadrato, a quo nomen sumpsit, a dimetro autem in tetrametrum longatur. Ferritur per dipodiam quater, in qua antecedit Trochaeus, sequitur Iambus, sed interdum, priore Trochaei syllaba in duas breves resoluta, Tribrachyn admittit, mediae duae quoque dipodiae Iambicae optime ponuntur quartae clausulae, id est, ut ultimus pes, aut Bacchio, aut Tribracho termine-*

k) Frequens est haec species in Tragicorum choris, quam, rationibus, opinor idoneis motus, inter Ionica recensendam iudicavi.

l) Servius habet quidem in edd. *acatalecto*, sed nihil veritus reformavi. Exemplum ibidem prolatum nauci non est.

tur, vel potius Iambica dipodia collocatur, in qua antecedit anapaestus. Marius Victorinus p. 2531. Choriambicum metrum compositum ex duobus e quibus originem trahit, etiam nominis appellatione declaratur, nam trochaicum veteres chorium appellant. Subsistit autem nunc e puris Choriambi conjugationibus, — nunc admixta et posita in quacumque sede Iambica basi, cuius etiam conclusione finiri praecipue studium. — Recipit autem Tribrahyn, eo quod ex Iambo vel Trochaeo solutis nascitur. Raro autem Molossum, qui ex ipso formatur duabus mediis brevibus in unam longam coniunctis, haud alias quam supra Tribrahyn per divisionem longae fieri diximus. Hoc genus Catalecticum fit, vel Bacchio a brevi incipiente, vel eo, qui Amphibrachys vocatur. Nam sicut saepe diximus novissima indifferens est. Servius in Centimetro p. 1822. Metra Choriambica constant principaliter Choriambo. Verum, quia durius suo pede clauduntur, accipiunt in fine Amphibrachum, et Bacchium.

De monometro hypercatalectico, quod alias Adonium appellatur, infra disseremus. Dimetrum catalecticum, cuius exemplum dedit Hephaestio p. 51. ex Choriambo et Bacchio sive Amphibracho constans, vocabatur, Servio teste, Aristophanum. Et haec sane species haud raro apud Aristophanem reperitur, maxime cum Dimetris acatalectis coniuncta, ut in Equit. 552. 555. Vespasum locum 524. sic disponendum esse dudum me monuit Porsonus,

XO. νῦν δὲ τὸν ἐκ θῆμετέρου
 γυμνασίου λέγειν τί δεῖ
 καινόν, ὅπως φανήσῃ — 525

ΒΔ. (ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κλισίην τις ὡς τάχιστα.

XO. ἄταρ φανῆ ποῖός τις ὦν ἦν ταῦτα παρακλεῦν)
 μὴ κατὰ τὸν νεανίαν 530
 τόνδε λέγειν, ὄρῳ γὰρ ὡς
 σοὶ μέγας ἔστ' ἄγων νῦν,
 καὶ περὶ τῶν ἀπάντων.
 εἴπερ, ὃ μὴ γένοιθ', οὐ-
 τός σ' ἐθέλει κρατῆσαι. 535

et in antistropha,

XO. οὐ πάποθ' οὕτω καθαῶς
 οὐδένοσ ἠκούσαμετ, οὐ- 630
 δὲ ξυνετῶσ λέγοντοσ.

ΦΙ. οὐκ, ἀλλ' ἐρήμασ φεθ' οὐτοσ ῥαδίωσ τρυγήσειν,
 καλῶσ γὰρ ἦδειν ὡσ ἐγὼ ταύτη κράτιστόσ εἰμι.

ΦΟ. ὡσ δ' ἐπὶ πάντ' ἐλήλυθεν,
 κοῦδὲν παρηλθεν, ὡστ' ἐγω- 635

γ' ἠὺξανόμεν ἄκούων.
 κἄν μακάρων δικάζειν
 αὐτὸς ἰδοῖα νήσοις,
 ἠθόμενος λέγοντι.

Emendationis ratio vv. 532. 534. statim patebit modo edd. Iuntinas 1515. 1540. vel harum alterutram, diligenter inspexeris. Alia exempla petas ex Sophocl. Oed. Col. 1692. Electr. 480. Antig. 610. 972. Trach. 506. Ai. 353. Euripid. Orest. 988. Med. 156. Hippol. 1164. Heracl. 355. 899. 900. 902. 920. Ion. 1071. Herc. F. 640. Bach. 105.

ὦ Σεμέλας τροφοὶ Θῆ-
 βαι στεφανοῦσθε κισσῶ·
 βρῦετε βρῦετε χλοηρῆ
 σμίλακι καλλικάρπῳ,
 καὶ καταβακχιοῦσθε δρυὸς
 ἢ ἐλάτας κλάδοισι.

v. 107. Choriambi syllabae longae in quatuor breves resolvuntur. Versus 109. acatalectus est, finali iambo in tribrachyn soluto.

Dimetri acatalecti nonnunquam puri reperiuntur, nonnunquam dipodiis Iambicis admixti. Prioris generis sunt Aeschyl. Agam. 202.

μάντις ἔκλαγξεν προφέρων
 Ἄρτεμιν ὥστε χθόνα βύκ-
 τροις ἐπικρούσαντας Ἄτρελ-
 δας δάκρυ μὴ κατάσχειν.

Catalecticus.

G.293S. Theb. 930.

παῖδα τὸν αὐτῆς πόσιν ἀδ-
 τῆ θεμένα τούσδ' ἔτεχ' οἱ δ'
 ὠδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλ-
 λαλοφόνοις

Monometer sive Basis.

χερσὶν δημοσπόροισι. Catalecticus.

In Euripid. Bacch. 375. septem continui occurrunt choriambi, nescio an sic distribuendi,

τον Σεμέλας
 τὸν παρὰ καλλιστεφάνοις
 εὐφροσύναις δαίμονα πρῶ-
 τον μακάρων; ὅς τὰδ' ἔχει.

et in fine,

κισσοφόροις δ' ἐν θαλάισ
 ἀνδράσι κρα- Basis.
 τῆρ ὕπνον ἀμφιβέλλῃ.

Caeteri versus sunt Ionici. Similiter cum Ionicis copulantur

Choriambi in Sophocl. Oed. Tyr. 483. Cantus sic videtur disponendus;

δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσ-
κονθ', ὃ τι λέξω δ' ἀπορῶ.

πέτομαι δ' ἐλπίζω οὐτ' ἐν-

θιδ' ὄρων οὔτ' ὀπίσω.

τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ
τῷ Πολύβου νέκος ἔκειτ'
οὔτε πάροιθεν πόντ' ἔγωγ'
οὔτε τανῦν πω ἔμαθον

πρὸς ἔτου χρησόμενος δὴ βασάνῳ

ἐπὶ τῶν ἐπιδάμων

φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα

Λαβδακίδαις ἐπι-

κουρος ἀδύλων θανάτων.

Ion. a minori dimetr.

Idem catalecticus.

Ion. a min. dim.

Ion. min. trim. cat.

Ion. min. dim. brachycat.

Ion. min. dim. cat.

Dactyl. dim.

Antistropham pro se quisque nullo negotio dividet.

Alterius formae specimen dabit Aristophanes Equit. 548.

Ἴππι' ἀναξ, Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἔππων κτύπος
καὶ χρημετισμὸς ἀνδάνει,
καὶ κτανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,
μειρακίων θ' ἀμίλλα λαμ-
πρνομένων ἐν ἄρμασιν,
καὶ βαρυνδαιμονούντων.

Nub. 563.

Ἐψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς φορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαί-
νης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἄλ-
μυρᾶς θαλάσσης
ἡς ἄγριον μοχλευτήν.

G.294

Sophocl. Philoct. 687.

πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκ-
των ῥοθίων μόνος κλίων,
πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὐ-
τω βιοτᾶν κατέσχεν.

et in Antistrophe,

παῖς ἄτερ ὡς φέλας τιθή-
νας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπαρ-

χει πόρω, ἀνικ' ἔξανί-
η δακέθυμος ἄτα.

reposui πόρωι pro πόρων, leniore medicina usus ea quam ad-
plicuere Hotchkisius et Wakefieldius, εὐμαρῆς—πόρος emen-
dantes. Adde quod ι finalis et alibi saepenumero cum ν fue-
rit permutata. Vide Salmasium *De Modo Usurarum* c. 2. p.
41. Electr. 1066.

ὦ χθονία βροτοῖσι φά-
μα κατὰ μοι βόασον οἰκ-
τρὰν ὅπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρει-

δαις ἀχόρευτα φέρουσ' ὄνειδη. Logaoedicus.

Speciem utramque miscet Aeschylus S. Theb. 727.

ξένος δὲ κλήρους ἐπινω-
μῆ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποι-
ος κτεάνων φρηματοδαί-
τας πικρὸς, ὠμόφρων σίδα-
ρος χθόνα ναλεῖν διαπή-
λας δπόσαν

ἂν καὶ φθιμένους κατέχειν Prosodiacus.

τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοιβούς. Logaoedicus.

De versibus istiusmodi, qualis est Aeschyleus modo allatus,

ξένος δὲ κλήρους ἐπινω
υ - υ - | - υ υ - |

quos Glyconeos Polyschematistos nuncupant Grammatici, ple-
nius agetur suo loco

Invenitur, sed rarior est, dimeter hypercatalectus, Soph.
Aí. 226.

τὰν ὁ μέγας μῦθος ἄξει.
- υ υ - | - υ υ - | -

Ibid. 701.

νῦν γὰρ ἔμοι μέλει χορευῆσαι.
- υ υ - | υ - υ - | -

P. 51, 13. Trimeter Catalecticus, Servio *Anacreontius*,
Mario Victorino p. 2532. *Aphrodisiacus*, est Soph. Antig.
608.

G.295

μῆρες ἀγίρωσ δὲ χρόνῳ δυνάστας.
- υ υ - | - υ υ - | υ - -

Euripid. Med. 431.

σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρῶν ἐπλεύσας.
υ - υ - | - υ υ - | υ - -

et haec postrema species cum diiambo in primo pede, quae
Sapphico Epichoriambo ex altera parte respondet, plus semel
in Tragicorum melicis reperitur.

Trimeter acatalectus est Sophocli. Philoct. 1138.

μυρί' ἀπ' ἀλοχρῶν ἀνατέλλονθ' ὅσ' ἐφ' ἦ-
- υ υ - | - υ υ - | - υ υ - |

cui in Antistropha opponitur

μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμ-
- υ υ - | υ - υ - | - υ υ - |

quem locum Brunckius pessumdedit ^a. Euripid. Iph. Aul. 1042.

τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Αἰβύου.
υ υ υ υ - | - υ υ - | - υ υ - |

Trimeterum hypercatalectum usurpabat Anacreon Athenaci XI. p. 475. F.

ῥοχόει δ' ἀμφιπολος μελιχρὸν οἶνον.
- υ υ - | - υ υ - | υ - υ - | -

sequens versus, qui Logaedicus est, Barnesii commentis minime indiget.

Sed usu omnium tritissimi fuisse videntur tetrametri catalectici quos *Sapphicos* appellat Servius, quosque in Sapphus et Alcaei imitationem usurpabat Horatius. Romanus autem poeta in prima sede Epitritum secundum collocavit. Qua de re audiendus Atilius Fortunatianus p. 2683. *Quartum metrum est Horatii de quo nihil adhuc diximus,*

Lydia dic, per omnes

Te Deos oro, Sybarin cur properas amando.

Quod metrum et ipse Horatius ignorando quale esset, laboriosa observatione semel omnino facere conatus est, et in eo tamen parum decenter erravit; nam fecit illud asperius, uno immutato pede. Quod si scisset choriambicum esse et habere clausulas certas, non in illam salebram incidisset. Nam primum comma ex choriambico et antibacchio compositum est,

Lydia, dic, per omnes.

Secundum colum, quod est longius, tres habet choriambos, et unum antibacchium scilicet, clausulae gratia, quod metrum Alcaeus sic ordinavit, homo in Musicis exercitatissimus, atG.296 Horatius primum choriambum durissimum fecit, pro iambo spondeum infarciendo sic,

Τέ δῆος ὄ | ro Sybarim.

Nam si secutus esse Alcaicum, sic ordinasset,

Ἦός δῆά vé |

a) Potes et sic distribuere
μυρί' ἀπ' ἀλοχρῶν ἀνατέλλ-
ονθ' ὅσ' ἐφ' ἦ-

ut ex Dimetro consistat cum basi. Et haec sane ratio priori videtur anteferenda.

Error tamen illius habet excusationem, quod in ea perseveraverit lege, quam ipse sibi aliquo casu fecerat, usque ad ultimam partem non mutando. Horatii patrociniū suscepit Bentleyus p. 710. Quod si autem Grammaticis tribuatur fides, exhibuisse in textu debebam δεῦτέ νυν. An ad hoc metri genus referendus sit Sapphus versiculus apud Athenaeum XIII. p. 571. D.

τάδε νῦν ἐταίραις ταῖς ἐμαῖς τερνὰ καλῶς ἀείσω.

ο ο ο | ο - | - ο - | - ο ο - | ο - -

confidenter pronunciare meum non est. Haec species Tragicorum melicis aliquoties videtur redonanda; v. g. Euripid. Herc. F. 639.

ἂ νιότας μοι φίλον ἄχθος, τὸ δὲ γῆρας ἀεί.

Heracl. 354.

εἰ σὺ μέγ' ἀρχεῖς ἕτεροι σοῦ πλέον οὐ μέλονται.

Anacreon et Comici hac etiam forma sunt usi,

- ο ο - | ο - ο - | - ο ο - | ο - -

Praeclarum exemplum praebet Eupolis ἐν Κόλαξιν apud Athenaeum VI. p. 236. Chorus Assentatorum loquitur.

ἀλλὰ δίαιταν, ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες, πρὸς ὑμᾶς
λέγομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὡς ἐσμέν ἅπαντα κομποὶ
ἄνδρες· ὅτοιςι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
ἀλλότριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δὲ τὸ κάμνον αὐτοῦ.

ἱματίω δέ μοι δὴ ἐστὸν χαριέντε τούτῳ, 5

οἶν μεταλαμβάνων ἀεί θάτερον ἐξελαύνω

εἰς ἀγοράν· ἐκεῖ δ' ἐπειδὴν κατίδω τιν' ἄνδρα,

ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθύς περὶ τοῦτον εἰμί.

κἂν τι τύχη λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινώ,

καὶ καταπλήττομαι δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν. 10

εἴτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν,

μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον· οὐ δεῖ χαριέντα πολλὰ

τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἣ φέρεται θύραζε.

οἶδα δ' Ἀλέστορ' αὐτὸ, τὸν στιγματίαν, παθόντι·

σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἄσελγές, εἴτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε 15

ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρίδωκεν Οἰνεῖ.

v. 2. ἅπαντα pro ἅπαντες dedit Hermannus de Metris p. 389.

v. 3. ἄνδρες ὅτοιςι pro ἄνδρες τοῖσι Porsonus. Idem v. 4.

τὸ κάμνον pro τι κάμιον. (κάμιον Ald.) vv. 5. 6. τούτῳ οἶν μ. pro

τούτοι μ. 15. ubi edd. Ald. Casaub. εἶπας ἔλεγεν MS. A. εἶπας

ἔλεγες, idem sagaciter eruit εἶπ' ἄσελγές, remittens ad schol.

Aristoph. Vesp. 57. Aspasium nobis plene exscriptum supra p. 97.

P. 53, 2. Pentametro frequenter usum esse Cratinum tradit Marius Victorinus p. 2532. Hoc genus ab aliis Callimachium

vocatur; vide Plotium p. 2655. Servium p. 1823. et sic fortasse in Mario Victorino, qui alibi saepe in nominibus auctorum excitandis sive ipse sive per librarios falsus est, reponendum. Terentianus Maurus p. 2424. eleganter:

*Hoc Cereri metro cantasse Phalaecius hymnos
Dicitur; hinc metron dixere Phalaecion istud.
Necnon et memini pedibus quater his repetitis
Hymnum Battiaden Phoebos cantasse Iovique
Pastorem Branchum; quem captus amore pudico
Fatidicas sortes docuit depromere Paeon.
Qui multos legere, negant hoc corpore metri
Romanos aliquid veteres scripsisse poetas.
Dulcia Septimus qui scripsit opuscula nuper
Ancipitem tali cantavit carmine Ianum.
Iane pater, bina tuens, dive biceps, biformis,
O cate rerum sator, o principium deorum,
Stridula cui limina, cui cardinei tumultus,
Cui reserata mugiunt aurea claustra mundi.
Ecce vides ta mugiunt esse duos Iambos:
Temporibus namque pares saepe sibi vicissim
Cedere, vel tribrachyn admittere saepe possunt.
Tibi vetus ara caluit ab origineo sacello:
Hic quoque succedere sic tribrachyn adnotabis,
Longa quod est in geminas prima breves soluta.
Tibi similis nec minus alter a pede consequenti
Ra ca: monui iam satis has saepe solere solvi.
Pro chorio tribrachys hic bis datus invenitur,
Nec minus hoc, ra caluit ab origineo sacello
Ut chorius solvitur, et tribrachys est iambus.*

Edidi *bina tuens*, pro vulgato *Iane tuens*, ex coniectura Hotchkisii, licet vir ille doctissimus hariolationem suam nulla auctoritate confirmarat. Poterat adhibuisse Ovidium Fast. I. quem aperte imitatur Septimius. Sic v. 65. *Iane biceps*. 70. *et resera nutu candida templa tuo*. 89. *Iane biformis*. 95. *Tum sacer ancipiti mirandus imagine Ianus Bina repens oculis obtulit ora meis*. 119. *Me penes est unum vasti custodia mundi, Et ius vertendi cardinis omne meum est*. Septimii *Principium deorum* fortasse ex his derivantur: v. 125. *Praesideo foribus coeli cum mitibus horis: It, redit*

officio Iuppiter ipse meo. Emendationem *bina tuens* et haec egregie stabiliunt v. 144. *Cernere non moto corpore bina licet.* Sed horum satis. Hoc autem notabit diligens lector, Terentianum sic de Callimachi carmine loqui, ac si ex tetrametris constaret. Quod falsum esse locus Hephaestione citatus satis demonstrat. Errat quoque in *Hymnorum ad Cererem* mensura, ut ex eodem abuude liquet.

P. 53, 5. De hexametro Atilii Fortunatiani verba habes suo loco p. 53. ubi Salmasius *Philicum* reponit pro vulg. **G.298** *Phalaeicum*. Emendandus simili modo Victorinus p. 2532. *Quod genus si hexametrum sit, Phrynichium (l. Philicum) de auctoris Tragoediographi nomine nuncupabitur, aptum canendis laudibus Cereris et Liberi.* Adde Plotium p. 2655. Sed his emendationibus admissis quomodo expedies verba supra allata Terentiani,

*Hoc Cereri metro cantasse Phalaeicus hymnos
Dicitur, hinc metron dixere Phalaeicon istud?*

Confer Dawesii M. C. p. 25. qui in vulgata lectione acquiescit. Mihi quidem minime dubium est quin in priore versu *Philiscus*, in posteriore reponi debeat *Philiscion*. Adtende modo Suidam: *ΦΙΛΙΣΚΟΣ, Κερκυραῖος, Φιλώτου υἱός, τραγικός, καὶ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου ἐπὶ τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου γεγονώς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ΦΙΛΙΣΚΙΟΝ ΜΕΤΡΟΝ προσηγορεύθη, ἐπεὶ περ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύσατο. Levi itaque vv. hymnos, dicitur traiectione facta, sic non incommode locum constituas;*

*Dicitur hoc Cereri metro cantasse Philiscus
Hymnos; hinc metron dixere Philiscion istud.*

Scriptor scilicet nonnunquam *Philicus* nonnunquam *Philiscus* audiebat. Nam ut *Philiscus* mediam corripiat, quae Toupii sententia Em. T. II. p. 348. nemo sanus affirmaverit.

CAP. X.

De Antispastico.

P. 55. **MARIUS** Victorinus p. 2533. Scio quosdam super Antispasti specie recipienda inter novem prototypa dubitasse. Nam raro admodum veteres integrum ex eo carmen, quod sit natura scabrum inter Rhythmos atque asperum, composuisse perhibentur. Verum cum idem pari cognatione, qua et inter se alii pedes de quibus supra dictum est, cum Choriambico copuletur, siquidem Antispastus duabus utrinque brevibus duas longas in medio sitas habeat: Choriambus autem duabus utrinque longis medias breves teneat, consentanea ratione locum eidem auctoritatemque inter principalia, id est, primiformia novem metra, ipsa parilitatis, qua inter se congruunt, contemplatione, vindicandam esse dixerunt. Quid ergo super hoc in dubium primos auctores deduxerit, plenius referam. Coniugatio Antipasti, ut Iuba noster atque alii Graecorum opinionem secuti referunt, non semper ita perseverat, ut in principio pedis Iambus collocetur. Indifferenter enim auctores lyrici metro Antispastico initia praestiterunt, saepe enim pro Iambo primo aut Spondeus, aut Trochaeus, aut Pyrrhichius ponitur. * * Quae commutatio plerumque inter initia versuum fit, nec facile in medietate, nisi in eo genere versuum, quae ἀσυνύσθητα, id est, inconnexa sunt, reperitur. Paulo post ait, quae ad-G.299 mixta sunt Iambicis coniugationibus Antispastica et iucundiora sunt, et sonora. Et in fine: Memineris sane, ne te forte confundat in quibusdam Antipastis colis numerus plurimum syllabarum, nam ubi solutio longae syllabae fit, syllabarum quidem numerus augetur, temporum autem perseverat. Vitat hoc metrum suis pedibus concludi; nihil enim hac pedum clausula asperius, nihil durius. His adiungas Plotium p. 2656. Atilium Fortunatianum p. 2694. Diomedem p. 505. Sed antequam ad praecipuas metrorum Antispasticorum formulas describendas accingemur, proderit fortasse ut pedis, qui in illis regnat potissimum, a nobis breviter explicetur ratio.

Itaque, Antispastus pes est ex iambo et trochaeo coagmentatus: formamque puram habet,

υ - | - υ

sed cum res esset immensi, fortasse etiam infructuosi, laboris antispastos puros et illibatos iugiter versibus intexere,

NOTAE. X.

... hanc gravatim concedebant poetae, ut in
... hanc quaevis lambi, in posteriore quaevis Tro-
... admitterentur. Hinc enascuntur species no-
... schemate facillime eliciendae;

1.	2.
υ υ υ υ υ υ	
- - - -	
υ υ - υ υ -	
- υ υ	

Quinetiam, utpote prioribus licentiis, illis quidem potiore quo-
dam iure sumtis, nequaquam contenti, ulterius prorumpere
aggressi sunt, et pro antispasto vel diiambum vel ditrochaicum
adhibere:

υ -   υ -
- υ   - υ

Hoc praeterea notandum, secundam diiambi sedem commode
et patienter dactylum sibi adsciscere.

υ -   - υ υ

Antispasti hisce legibus rite perceptis, versuum genus in tota
re metrica intellectu omnium difficillimum, nullo negotio ani-
mis poterunt comprehendere lectores studiosi. Postquam ita-
que monuero vocalium longarum et diphthongorum hiatus
nonnunquam permitti; et in carminibus antistrophicis pedes
eosdem non semper sibi invicem accurate respondere, ita
veruntamen ut metrum strophae metro antistrophae nec dis-
sonum sit prorsus neque incongruum, ad species singulas,
earundemque specimina quaedam enotanda accedam.

P. 55, 10. *δογμακόν*. Versus Dochmiacus, (a dochmio
pede sic vocatus, vide Quintilianum IX. 4.) sive Antispasti-
G.300cus monometer hypercatalectus, frequens est tam in Tragico-
rum reliquiis, quam in Aristophane et Pindaro.

Soph. Oed. Tyr. 650. *ἄναξ λίσσομαι*.

υ - - υ   -

Adde Col. 1075. Electr. 1388. Antig. 1144. Ai. 879. 883.
910. Euripid. Orest. 144. 1347. Bacch. 145. 989. 991.
1019. Pindar. Ol. I. 11.

Soph. Oed. T. 1334. *τί γὰρ ἔδει μ' ὄρῃν*.

υ υ υ - υ   -

Similes sunt 1334. 1341. 1342. 1343. 1345. Ai. 394.
Phil. 402. Euripid. Or. 142. 314. 1251. 1260. 1282.
1355. Phoen. 137. 149. 355. 1307. Hippol. 127. Alcest.
402. Ion. 514. 691. Nota autem hanc speciem eiusdem
mensurae esse cum Trochaico monometro hypercatalecto.

Soph. Electr. 483. Ἑλλάνων ἄναξ.

vide et 485. 510. Euripid. Phoen. 696.

Soph. Oed. T. 1346. ἐχθρότατον βροτῶν.

Vide 1360. 1363. 1366. Potes et hoc pro dimetro dactylico accipere, syllaba finali pro communi habita,

Pindar. Nem. VI. 2. μιᾶς δὲ μνέομεν.

qui et pro dimetro iambico hypercatalecto aestimari potest.

Euripidis Orest. 174. πότνια, πότνια νύξ.

Pind. Pyth. V. 5. πολύφιλον ἐπέταν. Similis videtur Eurip. Bacch. 987: soluta est syllaba dochmiaca in Orest. 151.

Orest. 143. ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

Confer 172. 1280. 1281. 1283. Phoen. 109. 188. 1308. Haec forma nonnunquam non sine causa inter Trochaicos dimetros hypercatalectos recensetur. Alias species facile enumerare possem, sed, in re aperta, brevitati potius consulendum est.

Ex duobus dochmiis exoritur dochmiacus dimeter, quem nonnulli ad asynartetos referre maluerunt. Forma pura talis est a:

Euripid. Hec. 1021. δίκη καὶ θεοῖσιν οὐ̄ ξυμπιτνεῖ.
solutissima,

Orest. 149. κάταγε, κάταγε, πρόσιθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι,
λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὃ τι χρέος ἐμόλετέ ποτε.

Iam loca indicabo, ex quibus pleniorum horum versuum cognitionem tirones derivare queant. Sophocl. Oed. Tyr. 656. 657. Col. 698. 700. 834. 836. 841. 842. 1455. 1480. 1481. 1484. Electr. 155. 156. 166. 1089. 1385. 1387. Antig. 852. 973. 976. 1261. Tota strophæ sic videtur disponenda;

ἰὼ (extra metrum.) φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα

στερεὰ θανατόενε.
στίχου ἀποδοῦ.

a) Plotius, p. 2643. versum ex Aeschylæ S. Theb. 287. similis formæ excitans, ad genus iambicum relegare duxit. Trimeter, inquit, Iambicum brachycatalectum colurum, quod

Alcmanium nuncupatur, percutitur sic, cum novissimus pes debens et ipse sicut duo ante se quatuor habere syllabas, duas habet, ut est, μέλει φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσει κέαρ.

monometer.

ὦ κτανόντας τε καὶ
 - υ - | - υ - |

Creticus dimeter.

Θανόντας βλέποντας ἐμφυλλους.

υ - - υ - | υ - - υ -

ᾗ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.

- υ υ - υ - | υ - - υ -

ὦ παῖ, παῖ νέος, νεῦ ξὺν μόρφῳ

- - - υ - | υ - - υ =

ἔθανες, ἀπελύθης,

υ υ υ υ υ υ -

monometer.

ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλλαις.

υ - - υ - | υ - - υ -

Trach. 826. Ai. 348. ἰώ.

φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,

υ - - υ - | υ υ υ - υ -

μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ.

ibid. 364. 365. 366. 395. 888. Euripid. Hec. 1018 — 1021.
 1024. 1025. Orest. 146. et sqq. 313. et sqq. 959. 976.
 1247. 1252. 1258. 1351. 1352. 1358. 1359. 1470.
 1498. 1552. sqq. Phoen. 195. 328. 329. 332. 354. 365.
 Med. 991. 1250. 1270 — 1289. cum Iambis. Hippol. 161.
 365 — 377. 576 — 600. 821. seqq. Suppl. 81. 87. 787.
 1146. Bacch. 977. 978. 980. 984. Heracl. 776. 779. Ion.
 690. 695. 696. 732. Herc. Fur. 409. 773. Electr. 160.
 589. seqq. 1154. Aristoph. Acharn. 357. seqq. 488. seqq.
 565 — 570. Av. 1188 — 1195. 1262. sqq.

Frequens est inter Antispastos dochmiacus hypercatalectus,
 eiusdem scilicet mensurae cum Choriambico dimetro catalectico;
 - υ υ - υ - -
 quare ex cap. praecedenti de Choriambicis petenda est eius no-
 titia.

Pes dochmius etiam cum antispasto diversimode copula-
 tur; v. g.

Eurip. Bacch. 994. 996. φονέουσα λαιμῶν διαμπὰξ
 Ἐχίονος γόνον γηγενῆ.

G.302 Aeschyl. S. Theb. 90. ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαός.

Admittitur fortasse nonnunquam antispastus inter duos doch-
 mios, ut et dochmius inter duos antispastos; quorum ta-
 men exempla ex omni parte integra et perfecta non sunt ad
 manum.

P. 56, 5. *Φερεκράτειον*. Pherecrateus; a Poeta Comico Pherecrate ita vocatus, quem *ἐν Παραβάσει* hac specie iugiter usum credibile est, sic enim verba ipsius *συμπύκτοις ἀναπαίστοις* interpretari malim, siquidem vere dixerit Pollux loco supra citato p. 131. Parabases plerumque ex anapaestico metro constare; quod si autem ex alio quopiam impleantur, anapaestorum nihilominus appellationem retinere. Hunc versum efficiunt pedes Antispastus et Bacchius, qui Antispastus est novissima minor syllaba. Prioris Antispasti iambus indiscriminatim cum spondeo, et trochaeo, rarius etiam fortasse cum tribracho ^b, permutatur; in ceteris pedibus nulla conceditur licentia. Sex Pherecrateos continuos usurpat Aeschylus S. Theb. 295. ex quibus omnes formas nullo negotio elicias:

- - - υ | υ - -
 - υ
 υ -
 τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους
 πανδημει, πανομιλει
 στείχουσιν. τί γένωμαι;
 τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν
 λάπτουσι πολλίταις
 χειρῶν δ' ἀκροίεσσαν.

Huc etiam referri potest Anacreon qui dicitur n. 30. ed. Barnes. Non sum nescius autem hunc posteriorem locum inter numeros Ionicos a minori ab Hermanno recenseri. Frequens est Pherecrateus *ἐν καταλήξει* Glyconicorum, ut Anacreonte Athenaei XIII. p. 564. D. Barnes. 67. p. 599. C. Barnes. 101. mire turbavit omnia. XIV. 634. C. 635. C. Barnes. 84. Strabonis III. p. 151. A. ed. Paris. Barnes. 68. Eiusdem tres Glyconicos, sed Pherecrateo destitutos, ex Herodiani MS. protulit Villoisonus Anecd. Gr. p. 93.

Κλεβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
 Κλεβούλω δ' ἐπιμαίνομαι,
 Κλεύβουλον δ' ἔσιδεῖν ποθῶ.

Chori cantus est Aristoph. Equit. 969. ex sex tetrasin compositus, quarum uniuscuiusque priores tres versus sunt Glyconici, quartus ubique Pherecrateus. In Ranis 1286. Antispa-G.303 sti iambus in tribrachum videtur solutus. Sed praestabit carmen integrum huc transferre.

^b) Veteres, opinor, lyrici, ut Anacreon, quem in carminibus aemulatus est Horatius, nec in Pherecrateis neque in Glyconicis pro antispasti iambo trisyllabum pe-

dem nunquam adhibebant. Tragicæ, utpote qui solutiora carminum genera persecuti sint, non raro tribrachum, parcissime dactylum vel anapaestum admittebant.

τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται; φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω τίν' ἄρα μέμψιν ἐπόσει ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλείστα δὴ καὶ κάλλιστα μέλη ποιή- σαντι τῶν ἔτι νυνί. θαυμάζω γὰρ ἔγωγ' ὅπη μέμψεται ποτε τοῦτον τὸν Βακχῆιον ἄνακτα, καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.	1285 1290
---	--------------------------------------

In v. 1286. edd. habent μέμψιν γ', sed particulam, sensui inutilem, metro noxiam, delevi, auctoritate fultus codicis optimi seculo duodecimo exarati, et in Bibl. Bodl. servati, Barrocc. 127. In v. 1289. Edd. et quantum sciam MSS. τῶν ἔτι νῦν ὄντων. Nemo, opinor, vocem glossematicam e textu delicere gravabitur. Versum similiter claudit Aristophanes ibid. 1120. ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί. hoc est, ἀγυμνασίας τῆς νυνὶ οὔσης. Alia specimina dabunt Sophocl. Oed. Col. 670. 706. 1242. 1243. Antig. 109. 813. 843. 946. Ai. 229. 631. 632. Phil. 172. 179. 1143. Euripid. Hec. 448. Orest. 1477. Phoen. 211. 214. 220. 235. Hippol. 143. 551. 559. 744. 763. Alcest. 115. 463. 588. 986. 988. 989. 990. Iphig. Aul. 170. 175. 181. 184. 209. 210. 215. 220. 221. 576. 757. 779. 791. 1050. (cum tribracho) 1059. 1103. Iphig. Taur. 399. 434. 435. (cum tribracho) 1098. 1102. Rhés. 344. 346. Troad. 570. Bacch. 119. 146. 147. 401. 406. 409. 412. 575. 909. Helen. 1126. 1475. 1478. Ion. 192. 210. 466. 1099. 1108. Herc. Fur. 348. 357 — 360. 362. 388. 390. 418. 420. 676. 683. 686. 688. (cum tribracho) 785. 789. 791. Electr. 119. 124. 145. (cum tribracho) 166. 177. 179. 183. 187. 189. 457. Aliae Antispasticorum dimetrorum catalecticorum species, si-cubi occurrunt, non snnt inter Pherecrateos numerandae. Harum vero investigationem studiosis lectoribus relinquendam putavi.

P. 56, 7. Γλυκόνειον. Versus Glyconeus, sive Glyconicus, a Diomede, nec hoc sine causa, Anacreonticus etiam nuncupatus, constat ex Antispasto et syzygia Iambica. In priore Antispasti parte easdem recipit licentias, quas, cum de Pherecrateo ageremus, modo enarravimus. Schema igitur est istiusmodi:

ο - - ο | ο - ο -
- -
- ο

Soph. Philoct. 140. Διὸς σκηπτρον ἀνάσσειται.

1124. πόντου θινὸς ἐφήμενος.

1126. τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν.

In edd. vulg. male distributi sunt Euripidis Androm. 502. seqq. G.304

AN. ἄ δ' ἐγὼ χέρας αἱματη-
ρῆς βρόχοισι κεκλειμένα

πέμπομαι κατὰ γάλας.

MO. μᾶτερ, μᾶτερ, ἐγὼ δὲ σῆ
πίεργι συγκαταβαίνω

θῦμα δάιον. Ὡ χθονὸς

Φθίας κράντορες, ὦ πάτερ,

μόλε φίλοις ἐπίκουρος.

AN. κίσει δὴ, τέκνον, ὦ φίλος,

μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σῆς,

νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ, σὺν νεκρῷ τε. hypercatalectus.

MO. ὦ μοι μοι, τί πάθω; τάλας

δῆτ' ἐγὼ, σὺ τε, μᾶτερ.

Antistropham pro se quisque facile digeret. Quicumque huius metri ampliora vult exempla, is sequentia loca non sine fructu consulat. Sophocl. Oed. Col. 124. 126. 127. 131. 132. 671, (ἐνθα λίγεια μινύρεται, ubi notandus in priore antispasti parte dactylus, cui in antistropha spondeus opponitur ἀρχαῖον στεφάνωμ' ὅτε) (tribrachus) 704. 705. 1211. 1215. 1216. Antig. 100. 101. 102. 333. 334. 335. Ai. 196. 231. 695. 696. Philoct. 169. 170. 171. 173. 174. 178. 1083. 1084. 1087. 1088. 1090. 1124 — 1129. Euripid. Hec. 472. Phoen. 102. (cum tribracho) 209. 210. (cum tribracho) 218. 219. 233. (cum tribracho) 234. 237. (cum tribracho) 239. 240. (ο ο ο - ο ο ο ο ο - νιφόβολόν τ' ὄρος ἰερὸν, οὐ-) 241. 242. (ut 241.) 244. 653. Hippol. 743. 745. 761. 762. Alcest. 586. 984. 985. 987 1009. Androm. 800. Suppl. 975. 976. (cum tribracho) Iph. Aul. 164. (ut Phoen. 240.) 165. 166. (cum dactylo) 169. 213. 299. (cum tribracho) 544. 756. 765. 778. 790. (cum tribracho) 796. 1089. 1091. (cum tribracho) 1101. Iph. Taur. 423. 1097. 1101. Troad. 1067. 1070. Bacch. 111. 118. 154. (cum tribracho) 156. 400. 404. 405. 862. 868. 870. 871. (cum tribracho) Helen. 1481. 1508. Ion 120. 121. (cum dactylo) 190. 191. 214. 1104. Hercul. Fur. 347. 356. 361. 645. 653. 654. 678. 783. 784. (cum tribracho) Electr. 115. 117. 118. 120. 123. (cum tribracho) 146. et

147. et 152. et 154. et 156. et 164. 458. Sequentem cantum ex Aristoph. Thesmoph. 1147. inter Glyconicos adnumerat Hermannus.

Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἔμοι
 δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορὸν,
 παρθένον, ἄζυγα κούρην,
 ἢ πόλιν ἡμετέραν ἔχει
 καὶ κράτος φανερὸν μόνῃ,
 κληδοῦχος τε καλεῖται.
 φάτηθ', ὦ τυράννουσ
 στυγοῖσ', ὡσπερ εἰκόσ. } Bacchiæsi.
 δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναι-
 κῶν, ἔχουσα δ' ἔμοι μόλοις
 εἰρήνην φιλέοργον.

G.305

Glyconicis purae formae saepe immiscentur, et in Antitheticis opponuntur Polyschematisti, ex Antispasti variis speciebus et Choriambo compositi. Horum versuum explicatio dabitur recensio infra ad Cap. XVI. 2. Interim singulari exemplo, quae modo dicta sunt, libet confirmare. Euripid. Electr. 175.

Stropha.

οὐκ ἐπ' ἀγλαταῖσ, φιλαι,
 - υ - υ - υ | υ - υ -
 θυμὸν, οὐδ' ἐπὶ χρυσόισ
 - υ - υ - υ | υ - υ -
 ὄρμοισ ἐκπεπότημαι
 - - - υ | υ - -
 τάλαιν', οὐδὲ σταῖσα χοροῦσ
 υ - - - | - υ υ -
 Ἄργείοισ ἅμα νύμφαισ,
 - - - υ | υ - -
 ἔλεκτόν κρούσω πόλεμον.
 υ - - - | - υ υ -
 δάκρυσι χεύω, δακρύων δέ μοι μέλει
 - υ υ - | - υ υ - | υ - υ -
 δειλαίε τὸ κατ' ἡμαρ.
 - - - υ | υ - -
 σκέψαι μου πινυρὰν κόμαν,
 - - - υ | υ - υ -
 καὶ τρύχη τάδ' ἐμῶν πέπλων,
 - - - υ | υ - υ -

Antistropha.

οὐδείς θεῶν ἐνοπίας κλίε
 - - - υ | υ - υ -
 τῶσ δυσδαίμονοσ, οὐ παλαι-
 - - - υ | υ - υ -
 ὦν πατρός σφαιγισμῶν.
 - - - υ | υ - -
 ὄμοι τοῦ καταφθιμένου,
 - - - υ | - υ υ -
 τοῦ τε ζῶντοσ ἀλάτα,
 - - - υ | υ - -
 ὅσ ποῦ γὰν ἄλλαν κατέχει
 - - - - | - υ υ -
 μέλεισ, ἀλατῶν ποτὶ θῆσσαν Ἰστίαν,
 υ υ υ υ - | - υ υ - | υ - υ -
 τοῦ κλεινοῦ πατρός ἐκφύσ.
 - - - υ | υ - -
 αὐτὰ δ' ἐν χέρησι δόμοισ
 - - - - | - υ υ -
 ναίω ψυχὰν τακομένα,
 - - - - | - υ υ -

c) Versus est Choriambicus trimeter. Choriambi prior longa in Antistropha solvitur. Vox

δαίρυα primam similiter producit et corripit Troad. 605.

εὐ πρόποντι Ἄγαμέμνωνος	δομῶν πατρῶν φρυγᾶς
- υ - υ υ - υ -	- υ - υ υ - υ -
κούρα, τῆ βασιλεία,	οὐρείας ἀν' ἐρένας.
- - - υ υ - -	- - - υ υ - -
τῆ Τροίης θ', ἄ μου πατέρος	ματῆρ δ' ἐν λέκτροις φονίους
- - - - - υ υ -	- - - - - υ υ -
μύναται ποθ' ἄλοῦσα.	ἄλλω ξύγγαμος οἰκεῖ.
- - - υ υ - -	- - - υ υ - -

Sunt aliae dimetrorum Antispasticorum formae a Glyconico diversae, ut Sophocl. Antig. 103.

ἐφάνθη ποτ' ὦ χρυσέας
υ - - υ | - - υ -

cui respondet in Antistropa Glyconicus Polyschematistis. Plura in praesenti missa facio.

P. 56, 12. Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον, ἢ Ἰππωνάκτειον. G. 306
Hic versus una syllaba Glyconico est procerior. Saepissime in tragicorum melicis invenitur. Exempla sunt Sophocl. Oed. Col. 133. 668. 672. 674. 680. 1213. 1217. Antig. 105. 604. Ai. 596. 1206. Philoct. 139. Euripid. Hec. 449. 451. 635. 906. 907. Med. 830. Hippol. 746. Alcest. 1015. Suppl. 957. (cum tribracho) Iph. Aul. 545. Iph. Taur. 1131. Rhes. 342. 345. Troad. 1068. 1071. Bacch. 402. 873. 902. 904. 906. Heracl. 359. 372. 375. 751. 758. 897. Ion. 113. 186. 208. 1069. Herc. Fur. 354. 391. (cum tribracho) 651. 655. 679. Electr. 171. 442. 466. 489. 710. 740.

P. 56, 15. τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικόν, — Φαλαίκειον. Specimen huius metri praebet ipse Phalaecus in Brunckii Analectis T. I. p. 421.

τοῦτ' ἐγὼ τὸ περισσὸν εἰκόνημα,
τοῦ κωμωδογέλωτος εἰς Θρηάμβον,
κισσῶ καὶ στεφάνοισιν ἀμπικασθῆν,
ἔστασ', ὄφρα Λύκωνι σᾶμ' ἐπέη.
ὄσσα γὰρ κατέπραξε λαμπρὸς ἀνήρ,
μῦθμα τοῦ χαρίεντος ἐν τε λίσσῃ
ἐν τ' οἴνῳ τόδε κῆπι τοῖς ἔπειτα
ἄγκειται, παράδειγμα τῆς ὀπωπῆς.

In Tragicis sequentia observavi loca. Sophocl. Phil. 136. 683. 1140. 1145. Euripid. Hec. 457. Or. 823. Rhes. 361. Heracl. 761.

Atilius Fortunatianus p. 2676. *Hendecasyllabus, quem Phalaecium vocamus, apud antiquos auctores solebat incipere alias a spondeo alias ab Iambo, alias a Trochaeo; ut apud Catullum,*

Arida modo pumice expolitum.

ab iambo

Meas esse aliquid putare nugas.

quae omnia genera hendecasyllabi Catullus, et Sappho et Anacreonta et alios auctores secutus, non tanquam vitiosa vitavit, sed tanquam legitima inseruit. Observat Hermannus p. 214. Catullum et spondeo pro dactylo usum esse,

Oramus si forte non molestum est.

Sed errat vir doctissimus cum Sophocli Phil. 1147. tanquam Glyconeum affingit

ἴσση θηρῶν οὐς ἔχει.

omnes enim edd. Brunckiana solum excepta, legunt

ἴσση θηρῶν οὐς ὀδ' ἔχει.

De hoc metro plura quaerentibus dabunt Diomedes p. 509. Marius Victorinus pp. 2566. 2595. Terentianus p. 2440.

Est alia hendecasyllabi antispastici species a superiore diversa, quae in secunda dipodia antispastum purum habet. Istam sic describit Terentianus p. 2426.

G.307

Si πενθημιμερῆς talis praemissa tome sit,

Quae primo spondeon habet, mox dactylon addit;

Tum post semipedem veniant duo sine revulsi

Incolumi sermone pedes, sine parte priorum,

Postquam res Asiae veluti, tunc primus ab oris,

Fiet hendecasyllabos, sed alter;

Namque hic de genere est phalaeciorum

Cuius mox tibi regulam loquemur;

Nunc hic talis erit versus, ut hic est,

Postquam res Asiae, primus ab oris.

At regina gravi, saucia cura.

Sic fatur lacrimans, mittit habenas,

Et tandem Euboicis, labitur oris.

Istum semipedem prima sequentis

Spondeum medium reddit utrinque:

Quartus dibrachys est, quintus in imo

Spondeum faciet, sive trochaeum.

Similia Marius Victorinus p. 2576. qui addit, Sapphonem hoc frequenter usam esse. An inter reliquias istius Poetriae exemplum huius metri exstet, nolim adfirmare. Sed huc refer Anacreontem apud Etymolog. M. p. 713.

τῆλει τοὺς κνίμους ἀσπιδιώτης.

Et *Anacreontium* vocat Servius. Nonnunquam usurpabant Poetae scenici; ut Sophocl. Antig. 944.

ἔλα καὶ Δανίας οὐράνιον φῶς,

Loca quaedam indicavit Porsonus in addendis ad Euripid. Hecub. p. 82. ed. secundae. quae hic plenius exscribi, uti spero, nemo gravabitur.

Sophocl. Ai. 628. οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς.

640. ὄργαις ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὀμιλεῖ.

Oed. Col. 696. οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῃ Δωρίδι νάσω.

701. γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.

703. σημαίνων ἀλιώσει χερὶ πέρσας.

709. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν.

714. ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινόν.

716. ἂ δ' εὐήρετος ἐκπαγλ' ἀλία χερ-

Phil. 203. φωτὸς ξύντροφος, ὡς τειρομένου του.

212. ὡς οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἐντοπος ἀνήρ.

710. πλὴν ἔξ ὠκυβόλων εἶποτε τόξων.

722. ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει.

Aristoph. Equit. 556. δεῦρ' ἔλθ' εἰς χορὸν, ὃ χρυσοστράϊν' ᾧ.

557. δελφίνιον μεδέων σουνιάρατε.

586. νικῆν, ἣ χορικῶν ἐστὶν εἰταῖρα.

587. τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.

Alia forma est Euripid. Orest. 1501.

ἄθυρσοι δ' οἶά νιν δραμόντε βᾶκχαι.

υ - - - | υ - υ - | υ - -

P. 58, 2. ἀκατάληκτον. De Asclepiadeo consulendi Dio-G.308

medes p. 508. Servius p. 1824. Marius Victorinus p. 2557.

Trimetri acatalecti videntur Sophocl. Antig. 951.

ἀλλ' ἂ μοιριδία τις δύνασις δεινά.

- - - υ | υ - - υ | υ - - -

Ai. 195. στηρῆζει ποτε τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολῆ.

- - - υ | υ - υ - | υ - υ -

Hypercatalectus est Rhesi 366.

Σπάρταν οἰχομένων Ἰλιάδος παρ' ἀκτῆς.

- - - υ | υ - - υ | υ - υ - | -

P. 59, 2. Tetrameter catalecticus Soph. Oed. Col. 694.

ἴστιν δ' οἶον ἐγὼ γῆς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω.

- - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - -

P. 59, 6. Metrum Priapeium, ut cum verbis Marii Victorini p. 2598. loquar, constat duobus metris, quorum prius est Glyconium octosyllabum, sequens Pherocratio syllaba diminutum, ita tamen, ut novissima Glyconii, id est octava syllaba, longa sit, si natura brevis fuerit, velut,

Nereus ut caneret fera | grato Pyrrha sub antro.

Igitur, quod hoc versu Priapi laudes plerique canendo prosecuti sunt, Priapeium metrum nuncuparunt, quod genus hexametri adeo abhorret ab Heroi lege, ut utraque pars commatis nonnunquam trochaeis et iambis, aut pro spondeo anapaestis inchoetur, aut et cretico prius comma pro dactylo terminetur, ut est apud Catullum,

Nam te praecipue in suis,

Dehinc,

Hellespontia caeteris.

quando bina sunt cola, mora distinctionis intercedente; quod genus versuum apud Graecos Comoediarum veterum scriptores plurimum est, et magis apud eos qui Satyrica scripserunt, unde a nonnullis Satyricum prius vocabatur, verum postea abiit in consuetudinem ut Priapeium appellaretur. Atilius Fortunatianus p. 2675. Ex hac divisione et Priapeius nascitur versus. Cuius exemplum apud Catullum,

Hunc locum tibi consecro, dedicoque Priape.

Nam cum in duo commota hic versus dividatur, superius comma octo syllabarum, et insequens septem, diminuta superiore commatis parte; ut si facias,

Mater saeva Cupidinum, mater saeva Cupido.

Sed adeo totus hic ex heroo venit hexametro, ut et apud Homerum nullo immutato verbo complures inveniantur Priapei, et apud Virgilium, quorum unum in praesentia posuimus, qui forte succurrit. Credo et alios inveniri posse complures.

Cui non dictus Hylas puer, et Latonia Delos.

quod apparet ita esse, quoniam ita huius versus exigit natura; ut inter duo commata exiguam pronuncians interponas moram. Nam,

G.309 Cui non dictus Hylas puer,
par est huic,

Hunc lucum tibi dedico.

sequens autem comma,

Et Latonia Delos,

huic,

Consecroque Priape.

Non ignoro autem variari primas et secundas syllabas utriusque in Priapeio commate, ut modo ab Iambo incipiat, modo a Trochaeo; tanquam,

Hunc lucum tibi dedico, consecroque, Priape.

et,

Libens hoc tibi dedico, libens sancte Priape.

Adde eundem p. 2696. Diomedem p. 512. Servium p. 1825.

Terentianus Maurus p. 2444.

*Ergo hinc nascitur altera
Metri regula, ceu duas
Partes hexametri secans,
Quae ternos dirimit pedes,
Quos si reddideris sibi,*

*Hexametrum pedibus cernes constare receptis:
Qui tamen heroon factis indignus habetur.
Namque tome media est, versu non apta severo:
Fitque soluta magis, quotiens spondeus inest pes
Tertius, et quartus: nolunt hunc incolumem ergo,
Sed de commatibus tradunt constare duobus:
Ipse etenim sonus indicat esse hoc lusibus aptum:
Et ferme modus hic datur a plerisque Priapo:
Inter quos cecinit quoque carmen tale Catullus:
Hunc lucum tibi dedico, consecroque Priape,
Qua domus tua Lampsaci sita est, quaque Priape:
Nam te praecipue in suis urbibus colit ora
Hellespontia, caeteris ostreosior oris.
Et similes plures sic conscripsisse Catullum
Scimus. Usque adeo hoc genus lex heroica pellit,
Ut sit utraque portio coepta saepe trochaeis:
Nam discrimine nullo ponit hunc, vel iambum.
Nec mirabere syllabae finem commate primo
Tanquam de pede dactylo fiat tertia longa:
Nam quia commata bina sunt, sumunt ambo supremas.
Versus ergo magistri vocant hos Priapeos.*

Plotius p. 2635. Priapeium metrum monoschematistum est. Constat enim spondeo, duobus dactylis, et spondeo, dactylo et spondeo, ut est apud Homerum versus ille,

Κουρήτις τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι.

Inveni et apud Virgilium hac divisione, in qua tamen observandum est, ut in utraque versus divisione finita sit pars orationis, ut est illud Virgilianum,

Externum tulit, aut cruor hic de stipite manat.

HEPHAESTION.

Y

F. 60, 7. ἀκατάληκτον. Integrum carmen hoc metro conscriptum extat inter Theocritea n. XXVIII. Sapphonis duo fragmenta restituit Bentleius in Epist. ad Hemsterhusium p. 104. Athenaei p. 564.

σταῦθι κᾶντι φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὅσο' ἀμπέτασον χάριν.

Pollucis,

ἐλθόντ' ἐξ ὄρανῳ πορφυρέαν περὶέμενον χλάμυν.

Insignius specimen praebet Stobaeus Tit. IV. quomodo recte dispescuit Grotius p. 29.

κατθανοῖσα δὲ κείσ'· οὐδέ ποκά μναμοσύνα σίθειν
ἴσαστ' οὐδέ ποκ' εἰς ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις ῥόδων
τῶν ἐκ Πιερῆς, ἀλλ' ἀφανῆς κῆν Ἄϊδα δόμοις
φοιτάσεις πέδ' ἀμαυρῶν νεκῶν ἐκπεποταμένα.

cum Pyrrhichio, sive Paeone tertio in prima sede eadem in Argum. ad Theocrit. XXVIII, apud Fulv. Ursinum;

ῥοδοπήχεις ἀγναὶ χάριτες δεῦτε Διὸς κοραῖ.
υ υ - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - υ -

et sic Stesichorus apud Strabonem VIII. p. 534 = 505. Oxon.

ἄγε, Μοῦσα λῆγαι, ἄρξον ἁοιδᾶς ἑρατῶν ὕμνων
Σαμίων περὶ παιδῶν ἑρατᾶ φθεγγομένα λύρα.

Ad hoc caput refer Alcaicum Athenaei X. p. 430. B.

τέγγε πνεύμονας ὄνη, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
ἃ δ' ὦρα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος.

Ibid. C.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρον ἀμπέλω,

Ibid. D. XI. 481. A. confer Porsonum ad Eurip. Med. 494.

πίνωμεν· τί τὰ λίχν' ἀρμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα·
[καδδ' ἄειρε (ἀνείειρε 430.) κυλίχνας μεγάλας αἰ τὰ ποι-
κίλλης (ποικίλλαι 430.)]

σῖνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδία
ἄνθρωποισιν ἔδωκ', ἔγχεε κίχνας ἕνα καὶ δύο
πλείαις κακκεφυλᾶς, αἱ δ' ἔτέρα τῶν ἑτέραν κόλιξ
ᾤθειτω.

Eundem apud Aristoteles Polit. III. 10.

τὸν κακοπάτριδα

Πιπτακὸν πόλεως τῆς ἀχόλω καὶ βαρυνδιμίμος
ἰστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες ἀολλέες.

Scolion apud Athenaeum XV. p. 695. B.

Ἀδμήτου λόγον, ᾧ ταῖρε, μαθῶν, τοὺς ἀγαθοὺς φέμι,
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνούς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

Ibid. D.

σὺν μοι πῖνε, συνήβη, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σὺν μοι καινομένῳ μαίνεσθ, σὺν σῶφροσι σωφρόντι.

Quomodo recte citavit Bentleius ad Menandrum p. 56.

G.311

Ibid. D.

ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκόρπιος, ὡς ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζειν μὴ σε βάλῃ, τῷ δ' ἀφανεῖ πῶς ἔπεται δόλος.

Ibid. D.

ἂ ὕς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλήν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

Ibid. E.

πόρνη καὶ βυλανεὺς ταῦτόν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταῦτῃ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθόν, τόν τε κακὸν λόε.

Ibid. F.

ὅστις ἄνδρα φλλον μὴ προδίδωσιν μεγάλην ἔχει
τιμὰν, ἐν τε βροτοῖς ἐν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

Caeterum observatione dignissimum est, hanc versuum Antispasticorum speciem, una cum Glyconico, et Asclepiadeo, inter Choriambicos a Terentiano Mauro p. 2441. numerari:

Carmen Pierides dabunt.

Hoc metrum choriambicum est,

Quod pars bacchiacum vocant.

Hinc primas capiti duas,

Necnon et totidem ultimas,

Excrementa magis putant,

Nec ducunt numero pedum;

Sunt haec carmen, item dabunt.

Solum Pierides manet,

Quod reddit geminum pedem,

Dicunt quem choriambicon:

Quia longam sequitur brevis,

Claudit longa brevem alteram;

Nam des longa fit, altera

Iuncta post sibi consona.

Sic ponunt medium pedem

Primas inter et ultimas,

Carmen Pierides dabunt.

Pars prima hic varie solet

Spondeum modo sumere:

Idem saepe et iambus est:

Hoc de Septimii potes

Iunctis noscere versibus:

Geritque intus in oppidum

G.312

Anheles Panope greges.
 Alter consimiles dedit:
 Opima adposni senex
 Amori arma feretrio.
 Trochæum quoque sic locat;
 Purpurae leguli senes
 Intus hic ibi consitum est.
 Utque est mobilis hic locus,
 Immotus manet ultimus:
 Namque hic semper iamбус est:
 Tendunt latius hoc genus,
 Duos ut choriambicos
 Includent medios pedes;
 Et sit versus ad hunc modum,
 Carmen Pierides dulcisonum dabunt.
 Duplex hic choriambus est,
 Primus Pierides, dulcisonum sequens;
 Sic carmen prius est; finis item dabunt.
 Ut pes haec habuit prior,
 Sunt qui tradiderint ultima versui
 Tanquam pentametro syllaba dempta sit;
 Quam si restituas pentametrum fore
 Carmen, Pierides dulcisonum dabunt,
 Carmen Pierides dulcisonum dabitis,
 Ut versus quoque sic constet Horatii,
 Mecaenas atavis edite regibus,
 Mecaenas atavis edite remigibus.
 Usque autem videas hoc procul a fide,
 Ut metri genus hoc vatibus inclytis
 Non uno, aut gemino constiterit pede,
 Verum in tres etiam consimiles eat,
 Clausos in medio partibus exteris,
 Quod iam pentametri non patitur modus;
 Nam sic tres videas esse pedes datos,
 Carmen Pierides dulcisonum si mereor dabunt.
 His est omnibus in suis
 Libris usus Horatius.

Quo dicam et quotiens modo

Nam primum minime suo

Solum carmine protulit,

Ut vates alii solent.

Exemplum Senecae dabo;

Thebis laeta dies adest,

Aram tangite supplices:

Pingues caedite victimas.

Tales continuos legis.

Hunc praeponit Horatius,

Epodum ex geminis subiicit alterum:

Exemplum sat erit semel

Nos hoc ponere; caeterum

Bis in carminibus suis

Hunc servat stabilem modum,

Sic te Diva potens Cypri,

Sic fratres Helenae, lucida sidera.

Sic te Diva potens Cypri,

Hic unus choriambus est:

Sic fratres Helenae, lucida sidera,

Hic interpositi duo.

Talem quem geminis perspicias effici,

Servat carminibus perpetuum tribus;

Quorum exordia quum praedita videris,

Stabit continuum consimili modo,

Mecenas atavis edite regibus.

Exegi monumentum aere perennius.

Donarem pateras grataque commodus.

Nec non continuos tres parites dedit

Versus, et cecinit post alium brevem,

Ex uno simili pede:

Ususque est genere hoc carminibus novem,

Quae sunt talia, quale est modo quod dabo:

Scriberis Vario fortis, et hostium

Victor, Maeonii carminis alite,

Quam rem cumque ferox navibus aut equis

Miles te duce gesserit.

G.313

Tres binis pedibus cernimus editos,

Unum quartus habet pedem:

Hanc docti tetracolon vocitant strophem:

Nam post quatuor hos altera vertitur

Ad legem similem consimilis strophe:

In qua sunt alii quatuor hoc genus

Versus, ex quibus hi sunt sibi tres pares.

Praemisi, binos qui capiant pedes,

Unum quartus in omnibus.

Iam quem perficiunt tres medii sic choriambicum,

Tales continuos carminibus composuit tribus.

Tu ne quaesieris, scire nefas, quem mihi, quem tibi.

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.

O crudelis adhuc, et Veneris muneribus potens.

Binas hic capiti, totque itidem deme novissimas,

Fient in medio perspicui tres choriambici.

-At versus meus est quem similem composui ex tribus:

Carmen Pierides dulcisonum, si mereor, dabunt,

Et supra positi sic quoque sunt duo,

Carmen Pierides dulcisonum dabunt.

Ex uno quoque sic fuit,

Carmen Pierides dabunt.

P. 61, 2. Nescio an inter pentametros numerari debeat
Alcaei fragmentum apud Athenaeum XIV. p. 627. A. B. hac
mensura;

- - - ο | ο - ο - | - - - ο | ο - ο - | - - ο -
- G.314 μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῶ· πῦσα δ' Ἄρη κέκοσμηται στήγη
λαμπραῖσιν κνέαισι, καττῶν λευκοὶ καθύπερθεν ἔππειοι λόφοι
νεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν τὰ γάλματα· χάλκεαι δ' αὖ πασσάλος
κρυπτοῖσιν περικειμεναι λαμπραὶ κναμίδες, ἄρκος ἰσχυρῶ βέλους·
θώρακές τε νέω λίνω, καὶ κοῖλαι δὲ κατ' ὤσπιδες βεβλημέναι·
πὰρ δ' αὖ Χαλκιδικαὶ σπύθαι, πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυππα-
τίδες.
τῶν οὐκ ἔστι λαθείσθ', ἐπειδὴ πρώτισθ' ὑπὸ Φίργων ἔσταμεν τότε.

CAP. XI

De Ionico a Maiore.

P. 62. **IONICUM** metrum, inquit Plotius, p. 2658. duplex est. Unum a maiore, quod spondeo constat et pyrrhichio, alterum a minore, constans ex pariambo et spondeo. Ionicum maius interdum puro Ionico scanditur,

μή μοι λέγε.
- - - - -

Interdum soluta longa prima componitur, ut sit ex anapaesto et pyrrhichio,

ἑκατόνφυα.
- - - - -

Interdum duabus longis solutis, ut sit compositum ex proceleusmatico et pariambo,

ἑλιχοβλέφαρε.
- - - - -

commiscetur huic metro et ditrochaeo, et chorio, sed tribrachy,

κάλλος ἄμαχον.
- - - - -

et a chorio, sed tribrachy, et trochaeo,

φιλοχορεύτα.
- - - - -

Sed omnibus pedibus temporum sex, finem tamen habet aut in spondeum, aut in trochaeum, quod etiam Sotadeum metrum dicitur, de quo sub exemplo postea tractabimus. Interdum et Molossos omnes habet, unde et Molossicum metrum hoc dicitur; nam prima longa molossi soluta facit Ionicum minorem novissima maiorem. Marius Victorinus p. 2536. Ionicus a maiore, quem Musici ἀπὸ μείζονος vocant, constat, ut supra docuimus, ex duabus longis subiectis sibi totidem brevibus; id est, ex Spondeo, et Pyrrhichio, vel ex Molosso novissima eius longa in duas breves divisa, quem merito utraque Ionica admittunt. Ex quo intelligitur in his Arsin et Thesin non in aequalitatis, sed in dupli ratione consistere. Nam supra docuimus ea esse optima metra, quae aequalitatis ratione constant, propter quod utrumque hoc Ionicum G.315 quando ex dupli ratione subsistit, magis Rhythmis quam metris proximum est. Admittit autem solutionem duarum praecedentium longarum, varie: nam primae longae solutio syllabae facit ex Anapaesto et Pyrrhichio coniugationem; secundae vero ex Dactylo et Pyrrhichio habebit copulationem,

quae sunt communes utrisque Ionicis. Nam si tertiam longam minoris Ionici in duas breves divides, fit ex Pyrrhichio et Anapaesto coniugatio; si autem quartam, ex Pyrrhichio et Dactylo, temporibus dumtaxat in sua mensura ac spatio, quo censentur Ionici, permanentibus. Recipit, ut diximus, et Hippium, id est Molossum, e tribus longis dumtaxat in fine, et appellatur metrum Cleomachium, nam si maioris Ionici duas breves in unam contrahas longam, pari etenim lege ut longa in duas breves solvitur, ita duae breves in unam longam connectuntur, ergo si breves in unam longam contrahas, eveniet ut sequentibus aliis longis duabus eiusdem pedis quinque continuae longae syllabae fiant, et incertum sit, utrum Molossum an spondeus prior positus habeatur. At in eo qui a minori est Ionicus, idem contra est. Primae enim eius duae breves conciliatae molossum facient, dehinc sequens Ionicus a brevi initium sumet, ex quo fit, ut quinque longarum continuatio eiusdem interiectione secernatur. Ergo observabimus pedem Molossum maiori Ionico in fine, minori autem intra initia ponere, et cavere, ne in medietate collocetur. Recipit hoc metrum Trochaicas Bases, id est, duplicem Trochaicum, qui totidem temporum est, sicut Iambica basis, Choriambicam et Anapaesticam, quod fieri dicunt, sed et vocant, κατὰ σπονδάθειαν. Similiter Anapaestum et Pyrrhichium geminatos recipit, adaeque et Tribrachyn cum Trochaeo, seu contra mutato situ, sociatos dumtaxat admittit, quod fit, ut supra ostendimus, cum longae solvantur in breves, etiam in Trochaica coniugatione, quam familiariter suscipit, quae coniugatio pedem tetrasyllabum Ditrochaicum, id est, duplicem Trochaicum, quem Dichorion in Oratore Cicero noster appellat, efficit. Ionicum metrum quidam a genere hominum vocabulum accepisse existimarunt, quod in Rhythmo et satis prolixum et satis molle, sicut eiusdem gentis homines asseverantur. Scanditur autem per dipodias. Plura vide in Terentiano p. 2428. Atilio Fortunatiano p. 2694. Diomede p. 505. Nunc exempla quaedam pro more excitabimus; hoc tamen in antecessum monentes, primam horum versuum syllabam pro arbitrio poetarum tempore uno vel duobus constare.

Ac primum, dimeter brachycatalectus, Servio Hipponactius, Sophoclis Oed. Tyr.

896. τί δέῃ με χορεύειν.

υ - υ υ | - -

910. ἔφη δὲ τὸ θεῖον.

- - υ υ | - υ

Alia specimina praestabunt Soph. Oed. Col. 673. 1048. 1056. 1696. Ai. 914. Phil. 717. Euripid. Hec. 903. *δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.* ο ο - ο ο | - - Orest. 808. 1000. *μονόπωλον ἐς ἄω.* ο ο - ο ο | - - Phoen. 182. Med. 154. 438. 650. Hippol. 167. 534. Troad. 1069. 1072. Bacch. 403. 567. G.316 Heracl. 753. 757. 760. 903. Helen. 1372. Ion. 115. 470. 472. 476. 483. 506. 1105. Herc. F. 382. 392. 644. 656. 799. Pindarum consulas cum alibi, tum Olymp. IX. 5. 7. 9. 11. 13.

Epodi vicem gerit in Aristoph. Nub. 1348.

σὺν ἔργον, ὃ πρεσβύτα, φροντίζειν ὅπη

τὸν ἄνδρα κρατήσεις. κ. τ. λ.

vide et Antistropham. Confer etiam Theocriti Epigr. XVII. in Epicharmum. Sed frequentissime cum dimetris catalecticis copulatur, quorum lex et ratio cuivis patebit percurrenti sequentem ex Aristoph. Eccles. 289. sqq. cantum, partim ex MS. Ravennatis lectionibus, partim ex Dawesii et Porsoni coniecturis emendatum.

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ἄνδρες, ἠπειλησε γὰρ

ὁ Θεσμοθέτης, ὅς ἂν

μὴ πρῶ πάνυ τοῦ κνέφους

ἦκη κεκοιμένος,

στέργων σκοροδάλμη,

βλέπων ὑπότριμμα, μὴ

δώσειν τὸ τριώβολον.

σὺ δ', ὦ Χαριτιμίδη,

καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης

ἔπον κατεπέλγων,

σαυτῷ προσέχων, ὅπως

μηδὲν παραχορδιῆς

ἂν δεῖ σ' ἀποδείξαι.

ὅπως δὲ τὸ σύμβολον

λαβόντες ἴπειτα πλη-

στον καθεδούμεθ', ὡς

ἂν χειροτονῶμεν

ἄπανθ', ὅπόσ' ἂν δέη

τὰς ἡμετέρας φίλας.

καίτοι τί λέγω; φίλους

γὰρ χρὴ μ' ὀνομάζειν.

Antistroph.

ὄρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τοῦσδε τοὺς ἐξ ἄστειος

ἦγοντας, ὅσοι προτοῦ

μὲν ἦν ἴκ' ἴδει λαβεῖν

ἐλθόντ' ὀβολὸν μόνον

G.317

καθῆντο λαλοῦντες
 ἐν τοῖς στιφινώμασιν.
 νινὶ δ' ἐποχλοσ' ἄγαν.
 ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης
 ὅτ' ἤρχεν ὁ γεννάδας,
 οὐδείς ἂν ἐτόλμα
 τὰ τῆς πόλεως διοι-
 κεῖν, ἀργύριον φέρων,
 ἀλλ' ἦκεν ἔπαστος
 ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
 πικρῶν, ἅμα τ' ἄρτον αὖ,
 καὶ (πρὸς) δύο κορμύω,
 καὶ τρεῖς ἂν ἐλάω.
 νινὶ δὲ τριώβολον
 ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν
 πρᾶττωσι τι κοινόν, ὅσ-
 περ πηλοφοροῦντες.

Si plura quaeres, adi Aristophanem Ran. 451 — 462. Equit. 1108 — 1147. Av. 1730 — 1739. Pac. 1329. ad finem. Recte autem monet Dawesius, p. 298. „Hoc metrum eorum „in numero venire, quorum ultimis syllabis nulla permissa est „licentia praeterquam in clausula catalectica.“

Ex Tragicis sequentia loca merentur conferri; Sophocl. Oed. Tyr. 661. 1096. Col. 675. 1044 — 6. Electr. 486. Antig. 789. Trach. 647. 953. Ai. 600. 881. 1208. Euripid. Hec. 470. 471. 899. 905. Phoen. 216. Med. 850. Hippol. 556. Bacch. 158. Heracl. 373. 752. 759. 775. 916. Helen. 1123. 1124. 1369. Ion. 480. 481. Herc. Fur. 355. 652. 687. Electr. 439. 711. 732. Pindarus Olymp. IX. init.

τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
 υ υ - υ υ | - υ -
 φωνῶεν Ὀλυμπία.
 - - υ υ | - υ -

P. 62, 10. Dimetros acatalectos exhibet Euripides in Med. 152.

τί τοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
 κόλπας ἔρος, ὦ ματαλα,
 σπεύσει θανάτου τελευτῶν·
 μηδὲν τόδε λίσσου.

vide et Antistropham. Adde Soph. Oed. Tyr. 885. 887. Col. 1214. Antig. 605. 783. 784. 790. 840. Trach. 633. 957. Ai. 598. 625. 1207. Eurip. Hec. 452. 454. 455. 474. 475. 638. 654. 904. Orest. 180. 807. 833. Med. 433. 435. 436. 437. 644. 645. 651. 845. 846. 848. 849.

Hippol. 555. 764. 766. Heracl. 360. 361. 376 — 380. 898.
914. 915. 917. 918. 921. Ion. 187. 209. 1097. Herc.
Fur. 353. 646. Electr. 734. 735. 737.

P. 63, 13. Trimeter brachycatalectus, Servio *Praxilleus*,
est Sophocl. Oed. Col. 669.

ἔχου τὰ κράτιστα γῆς ἔπαυλα.
- - υ υ | - υ - υ | - -

Antig. 139.

ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων.
- - υ υ | - - υ υ | - -

Euripid. Hec. 450.

G.318

θοὺς ἀκίτους ἐπ' οἰδμῖ λλῆνας.
υ - υ υ | - υ - υ | - -

Ibid. 921.

ἐπιδέμνιον ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
υ υ - υ υ | - υ - υ | - -

similis est Med. 648. Alia dabunt Hippol. 531. 532. 533.
Bacch. 571.

P. 63, 6. Trimeter acatalectum habes Soph. Antig. 606.

τὰν οὔθ' ὕπνος αἰρεῖ ποθ' ὁ παντογῆρος.
- - υ υ | - - υ υ | - υ - -

Vide eiusdem fabulae 614.

P. 63, 13. Ceteras omnes Ionicorum species celebritate
sua praestinxit Tetrameter brachycatalectus, qui ex Sotade,
Poeta Alexandrino, (vide not. ad l. 3. p. 8.) nomen traxit.
Ac primum huc transferam Terentiani Mauri verba, p. 2427.
sub eadem versuum forma praecepta sua suavissime canentis.
Qui, postquam monuerat versum hexametrum caesuram habentem
Hepthemimerim, in duo commata sic dissecari,

Arma virumque cano Troiae | Qui primus ab oris,
Multa quoque et bello passus | Dum conderet urbem.
Inde toro pater Aeneas | Sic orsus ab alto.

ita pergit;

*Comma ad posterius versus si do pariambum,
Ipsum et rursus comma loco, ac sic expleo versum;
Fiet Ionicon hoc ἀπὸ μείζονος ut modo cernes,
Si pariambus ego, aut modo, vel puto (quem dabimus) sit,*

Qui primus ab oris, ego qui primus ab oris:

Dum conderet urbem, modo dum conderet urbem:

Sic orsus ab alto, puto sic orsus ab alto.

Iam porro tenes quod tibi dico his locandum,

Non verba eadem dicere, sed pedes eodem.
Tres ergo pedes perspicis in commate primo;
Spondeon enim subsequitur pes pariambus,
Spondeos item clausula fit commatis huius.
Haec si repetens talia cola copulabis,
Spondeus erit tertius, idem quoque quartus.
Dum conderet urbem dum conderet urbem.
Cernis pariter quatuor adsonare longas:
Has si veniens in medium pes pariambus.
Discriminet ipsas, licet ex se tamen ambas,
Non hic erit extrinsecus intersitus illis:
Sed qui medius iam sedet in commate primo,
Dum conderet urbem, medius fit pariambus,
Fiatque necesse est, iterum commate iuncto.
Ergo in medium rite datus cola ligabit:
 G.319 *Namque efficit ut quae modo cola dissidebant,*
Alternata simul tempora dent bina quaternis.
Nunc redde mihi, quod volo te tenere semper,
Longam in geminas saepe breves solere solvi.
Nam saepe cadit dactylus hic, saepe anapaestus:
Ut posterior syllaba, vel prior soluta est.
Cedit quoque vel longa brevi, brevisque longae;
Nam quae vicibus tempora commodant, resumunt;
Miscentque trochaeos sine fraude saepe plures;
Spondeon enim duo faciunt, et pariambon,
Versoque dabunt ordine et hi duos trochaeos.
Nec tres modo, sed quinque etiam videbis esse.
Dabo versiculos quo tibi res magis probetur:
 Ūrbēm tēnū | ēm fōvēnt ō | pūm bēnīgnī | tātē.
 Hōstēm tēgē | re ēst pārātūs | ēt stāt īpsē | nūdūs.
Est unus Ion hic datus, et quinque trochaei,
Vel quatuor insunt; quoniam suprema semper
Et longa brevi sufficitur brevisque longae.
Nil autem oberit temporibus vicissitudo,
Nec enim numero pendere metra syllabarum,
Sua sed pedibus tempora sufficit referre.
Sic tribrachus intervenit in locum trochaei:

Nam quo fuerint crebrius hi pedes minuti.

Vibrare sonum versiculos magis videmus.

Marius Victorinus p. 2569. *At vero in Sotadium versum plerique pedes qui eum faciunt molliorem, contra quam Ionicorum lex se habet, incidunt. Nam idem et dactylum et anapaestum et trochaeum duplicem recipit, qui cum interueniant faciantque hunc versum satis mollem ac lubricum, tamen non excedit viginti duo tempora * * * Lego praeterea apud quosdam Sotadium admisisse in loco trochaei tribrachyn, utpote mensura temporum parem.*

Quae sequuntur exempla ex superstitibus Sotadis ipsius fragmentis hic congesta sunt.

Stobaei Flor. XXII, p. 115. ed. Grot. p. 188. Gesn.

Ἐὶ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον.
 ἂν μακρὰ πύης, φλεγματίῳ κρατεῖ περισσῶ.
 ἂν εὐματῆς, ταῦτα πρό σου προβάτιον εἶχεν.
 ἂν χρυσόφορῆς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα.
 ἂν πλούσιος ἦς, τοῦτο χρόνου ἄδηλος ἰσχύς.
 ἂν ἀλαζονῆς, τοῦτ' ἀνοίας ἐστὶ φρύαγμα.
 ἂν δὲ σωφρονῆς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπάρχει.
 ἢ σωφροσύνη πάρεστιν, ἂν μετρηῆς σεαυτόν.

Ib. XCVI. 528. Gesn. 397, Grot. Quod primus typis vulgavit Aldus in praefat. ad Aristot. Ethic. Venet. 1498.

Αὐτὸς γὰρ ἐὼν παντογένης ὁ πάντα γεννῶν,
 οὐ κρίνει δίκαιως τὰ κατ' ἄνθρωπον ἕκαστον.
 καὶ γὰρ κατὰ γαῖαν τὰ κακὰ πέφυκεν αἰεὶ
 καὶ τοῖς μεγάλοις αἰεὶ κακοῖς γέγηθ' ὁ κόσμος.
 ὅτι πάντες, ὅσοι περισσὸν ἠθέλησαν εὐρεῖν,
 ἢ μηχανικὸν ποίημα, ἢ σοφὸν μᾶθημα,
 οὗτοι κακὸν εἰς τὸν θάνατον τέλος ἐποίησαν,
 ὑπὸ τοῦ γεννήτορος κόσμου κακῶς παθόντες.
 Σωκράτην ὁ κόσμος πεποίηκεν σοφὸν εἶναι,
 καὶ κακῶς ἀνείλεν τὸν Σωκράτην ὁ κόσμος,
 ἐν τῇ φυλακῇ κώνειον ὅτι πῶν τέθνηκε.
 πολύποδα φαγὼν ὁ Διογένης ὤμων τέθνηκεν.
 Αἰσχύλῳ γράφοντι ἐπιπέπτωκε χελώνη.
 Σοφοκλῆς ῥῆγα φαγὼν σταφυλῆς, πριγγεῖς τέθνηκε.
 κύνες οἱ κατὰ Θράκην Εὐριπίδην ἔτρωγον.
 τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς κατεδαπάνησεν.

G.320

Ibid.

Ἀγαθὸς, εὐφυῆς, δίκαιος, εὐτυχῆς ὅς ἂν ᾖ,
 τοῦ φθόνου λαβεῖν δεῖ μερίδα. μῶμον ἔχειν δεῖ.
 πλουτεῖ τις ἄγαν, ἀλλὰ πύθος παρελάβεν αὐτόν.

εὐσεβῆς τις ἐστίν, περίαν δίδωκεν αὐτῷ.
 μέγας ἐστὶ τεχνίτης τις, ἀτυχῆ πεποίηκεν αὐτόν.
 κἂν ἐπὶ τὸ μέγιστον δίκαιος κριτῆς ὑπάρχη,
 δεῖ τὸν φύσει νικώμενον, ἄδικον αὐτὸν εἰπεῖν.
 πλούσιός τις ἐστὶ, τὸ μέγα πτώμα φοβεῖται.
 ἰσχυρὸς ὑπάρχει, νόσου πῆραν εὐλαβεῖται.
 ἡμέρας μιᾶς ἀλυπία, μέγ' ἐστὶ κέρδος.
 τί γὰρ ἴσμεν ὄλωσ, ἢ ποδαπῆς γεγόναμεν ὕλης;
 στόχασαι κατὰ σεαυτὸν τὸ βιωτικὸν νοήσας,
 ἐκ τίνος ἐγένου καὶ τίς εἶ, καὶ τίς πάλι γίνη.

Tit. CI. p. 552. Gesn. CIII. p. 427. Grot.

ὁ πένης ἐλειῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται.
 ὁ μέσος δὲ βλος κεκραμένος, δίκαιός ἐστιν.
 αὐτάρκεια γὰρ πρὸς πᾶσιν ἡδονὴ δικαία.

Tit. CVI. p. 570. Gesn. CVIII. 455. Grot. Male appictum
 est lemma in ed. Gesner.

πλειστάκις ἀδικούμενός τις ἐν ἀδικούντι καιρῷ
 ἀνέχεται τις ὃ μὴ θέλει, διὸ φέρει γενέσθαι.

Tit. CXIX. p. 602. Gesn. CXXI. 493. Grot.

πάντων (δὲ) λιμὴν τῶν μερόπων ὁ θάνατός ἐστιν.

Athenaei XIV. p. 621. B.

ὁ δ' ἀποστεγᾶσας τὸ τρήμα τῆς ὀπισθε λαύρης,
 ἐκ δειδροφόρου φάραγγος ἐξέωσε βροντῆν
 ἠλέματον, ὀκοίην ἀροτῆρ γέρων χαλῆ βούς.

Lycophronides Athen. XIII. p. 564. B. οὔτε παιδὸς ἄλλο
 νος, οὔτι παρθένων.

τῶν χρυσοφόρων, οὐδὲ γυναικῶν βαθυκόλπων
 καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει.

De Ionico a minori.

P. 66. **DIOMEDES** p. 505. *Ionicus minor constat ex homonyma dipodia, in qua antecedit Pyrrhichius, sequitur Spondeus, vel Anapaestus, vel dactylus (sic repono pro lect. vulg. et pyrrhichius) Nonnunquam et κατὰ συναίρεσιν brevium syllabarum Molossus interponitur; et in dimetris quidem, cum prior basis pentasemos fuerit, id est, temporum quinque,*

erit sine dubio secunda heptasemos, i. e. temporum septem. A dimetro in trimetrum ampliatur. Marius Victorinus p. 2539. Ionicus minor, quem Musici ἀπὸ ἑλάσσονος vocant, contrarius quam superior situ temporum, priorem habet pariambum, sequentem spondeum, et hoc invicem. Ut superior sine fine currens adaeque Spondeo terminatur, ut Ionico congruit: nam semper affectant hi longis syllabis terminari, qui cum divisus est, integris Syzygiae, ex qua constat, temporibus efferatur. Quae si velut ad Rhythmum digesta decurrunt, aptior ac pulchrior habebitur. Nam solutis longis, sive utraque eius, sive alterna in duas breves, seu contra connexis in unam longam duabus brevibus, vim propriae naturae modumque corrumpit, atque ex se diversa genera, speciesque producit. Unde plerumque recipit in principio versus Bacchium longis incipientem, et Paeonem tertium, quorum uterque quinque temporum spatio extenditur. Catalectum autem fit Anapaesto, aut eo qui Amphibrachus vocatur. Huic cum esse sena tempora in singulis coniugationibus, utpote Ionicorum, oporteat, necessario Trochaeus aut eius Basis annectetur, ea contemplatione imminuta, ut Dipodiae superioris tempora ex subditis compleantur. Id Graeci ἐπιζευξίν, id est, coniugationem, vocant, eo quod priorum pedum Basin uno tempore brevioris sequentis Syzygiae compleat syllaba, quae pro brevi, licet natura longa sit, utpote prior Trochaei, accipienda est, si quidem unius temporis supplemento Ionica basis indigere videatur, etenim huic metro rhythmica natura accidit. Huiusmodi autem inter se συζυγίας passionem, sive communionem, Musici ἀνάκλασιν vocant, et metra, si qua forte adverterint talia, ἀνακλώμενα appellant, quod retrorsum inclinantur, ut in quibusdam saltationum gesticulis nostra corpora pone pandantur. Sed ut exemplo doceam, erit hoc colo ἀνακλώμενον,

Cybele rotabo crines.

Hic ro, licet sit brevis, pro longa accipietur, Cybele ro. Nam detractum unum tempus sequentis syzygiae ex initiali syllaba huic impartietur, ne fiat prima syzygia πεντάχρονος, sequens ἐπτάχρονος. Igitur secundae coniugationis prima syllaba quae debet esse brevis, mutatur, ea lege, ut vim suae proceritatis quartae syllabae brevi, quae est ultima primae coniugationis, impartiat, et ipsa quidem brevis remanet facta unius temporis, superiorem autem a se syllabam, quae fuerat brevis, commerito suae proceritatis extendit. Ac ita fit Ionicum ἀνακλώμενον; ut est,

Paphias amor columbas.

G.322

Nam *mor*, secundae coniugationis initialis syllaba, quae brevis natura, utpote in Ionico a minore esse deberet, derivato in se superioris syllabae tempore ἀνακλάσει inter Syzygias facta, Trochaicam Basin Ionico subdidit; quae Basis secundum utrasque Syzygias, id est, primam et secundam, sub hac lege versabitur. At Iuba noster, qui inter metricos auctoritatem primae eruditionis obtinuit, insistens Heliodori vestigiis, qui inter Graecos huiusce artis antistes aut primus aut solus est, negat hoc vitium, ut quidam asserunt, Rhythmicum fore, sed magis metrica ratione contingere, quod per ἐπιπλοχὰς, id est, metrorum inter se amplexiones, ut supra docuimus, plerumque evenit. Nam τετραδικὴ ἐπιπλοχὴ et δυαδική, id est, quadra et binaria amplexio, huic versui, qui Ionicus ἀνακλώμενος vocatur, diversitatem varietatemque fecerunt. Etenim Antispastica et Choriambica et utraque Ionica metra de quadra amplexione subsistunt: Iambica vero et Trochaica, sicut supra docuimus, duaria. Evenit autem ut Choriambica et Antispastica Iambicis coniugationibus, Ionicis vero Trochaicae, quae sunt diversarum amplexionum, misceantur. Unde accidit, ut confusione eorum metrorum, quae ex diversis amplexionibus informantur, huiusmodi inter Syzygias passio sive communio, quae ἀνάκλασις a Musicis dicitur, merito eveniat, et varietas versui de amplexionum differentia fiat. Nam si puro Choriambo primam decutias syllabam, fit omne, quod residuum est, Ionicum a minori: et rursum, si Ionico a minori syllaba una mutiletur, quod remanet Antispasticum deprehendas. Item ablata Antispastico prima syllaba Ionicum a maiori perficiet. Verum hoc tunc accidit, cum purus est Choriambicus versus. At enim contra cum interpositae Iambicae coniugationes reperiuntur, lex illa quadrae amplexionis infringitur, diversique generis admixta amplexione nascitur ista varietas, ut praecedens colum cum esse sena tempora in singulis coniugationibus oporteat, pentasemum fiat, sequens vero heptasemo subsistat. Recipit autem Molossum et Anapaestum, sed raro, iuncto Poriambo, et Dactylum, feritur autem per Dipodiam. Est itaque Dimetrum Acatalectum tale,

Viret alte coma lato.

υ υ - - | υ υ - -

Trimetrum vero huiusmodi,

Procerum quis Cererem non colat agris.

υ υ - - | υ υ - - | υ υ - -

Tetrametrum vero huiusmodi,

Modo quae prona per Aemi fugit et pascua tondet.

o o - - | o o - - | o o - - | o o - -

Tetrametrum autem catalecticum copiosum est apud Phrynichum autorem veteris Comoediae, quod est tale,

Vocat Aetnae super altum caput acris choreas.

o o - - | o o - - | o o - - | o o -

Trimetrum sane hypercatalectum non reperias purum quando in fine Antispastus occurrit, unde ob hoc eius vitatur asperitas. Itaque hoc metrum et ex puris Ionicis, ut ostendimus, constat, et admixtis quibusdam pedibus coniugatur. G.323 hoc Graeci ἐπίμικτον, nos mixtum dicimus, quo frequentius veteres quam iuniores usi noscuntur, cuius pauca exempla subiiciam. Trimetrum autem Acatalectum inconditae compositionis tale est,

Salamina agit aequoris procellis.

Item qui a Ditrochaeo incipit,

Caede puberes meos Sicaniae colonos.

Item quod primam coniugationem integram habeat, sequentem autem temporum quatuor, tale est,

Sacerdonio gradivo.

Item quod inter initia facta collectione brevium pro Ionico Molossum accipit, erit tale,

Ararin sic super altum.

Plurimi autem tam Tragici quam Comici, sed et Lyrici poetae huiusmodi compositionum diversitate libere abusi sunt. Inter haec si Tetrametri versus Catalectici, qui in huiusmodi metro habendi sunt, longas in breves solverint, metrum efficiunt Galliambicum, dictum, quasi γάλλων ἰαμβοί, id est, maledicta, quibus nonnunquam convitiantur. Idem et metroiacon, seu, ut quidam, Bacchiacon ἀνακλώμενον. Cuius exemplum,

Tremulos quod esse Gallis habiles putant modos.

Qui ex duobus colis, id est, dimetro Acatalecto subiuncto dimetro Catalectico connexus habetur, ut est,

Segetes meum laborem. Segetes meus labor.

Subsistit ex pariambis admixtis Trochaeis, sicut dictum est, alterna vice, cum longis breves, aut brevibus longae subiiciuntur. Memineris tamen et Tribrachyn loco Trochaei hoc metrum, si necessitas postularit, admittere, neque accrescentis syllabae numerum, cum in temporibus omnis ratio custodiatur, officere, ut hoc Galliambicum, quod solutione complurium syllabarum compositum est. Ut,

HEPHAESTION.

Z

Volat agiliter, sunt * * * *

Bentleius ad Horat. Carm. III. XII. 1. „Pes metricus ex
„quatuor syllabis constans, quorum priores duae breves, po-
„steriores longae sunt, ut *Diomedes, metuentes, Cythereae,*
„Graecis Ἴωνικός ἀπ' ἐλάσσονος, Latinis *Ionicus minor* ap-
„pellatur. Hoc unico pede totum carmen ab initio ad finem
„usque decurrit: quale unum ab Alcmane olim compositum
„esse narrat Hephaestion p. 66. cuius hoc initium:

Ἐκατον μὲν Διὸς υἱὸν τάδε μῶσαι κροκόπεπλοι.

„Et a Sappho alterum, quod sic incepit,

Τί με Πανδιονίς ὠράνα χελιδών.

„ab Alcaeo vero πολλὰ multa conscripta esse idem testatur.
„Praeterea et duo genera fuisse ait (p. 120.) horum carminum
„Ionicorum: unum (id ἔξ ὁμοίων vocat) quod nullo certo pe-
„dum numero claudebatur: sed ubicumque auctori visum est,
„vel pedem sistebat, vel pari tenore ultra procedebat: quale
„crediderim Alcmanis illud et Sapphus fuisse, solis Ionicis
„constans, caetera legibus solutum. Atque huius generis unum
G.324.„exhibet Terentianus Maurus, suumne an forte Septimii Se-
„reni equidem nescio, p. 2428.

Diomedem modo magnum dea fecit, dea belli

Dominatrix, Phrygas omnes ut in armis superaret.

Patulis agmina campis iacuerunt data leto,

Pavidi tergaque dantes petierunt trepidae moenis

Troiae.

„Ubi vides pedum numerum non esse definitum, sed carmen
„per synaphiam, ut vocant, quousque velit, progredi. Quod
„et antea nos docuerat p. 2416.

Non versibus istud, numero aut pedum, coarctant:

Sed continuo carmine, quia pedes gemelli

Urgent brevibus tot numero iugando longas:

Idcirco vocari voluerunt συνάφειαν.

„Alterum Ionicorum genus, quod κατὰ σχέσιν vocat Hephae-
„stion, certo eorundem pedum numero incedebat; quod simul
„ventum erat, claudebatur sententia: atque inde rursus exor-
„diens pari iterum numero decurrebat: quae *redditio et revo-*
„*lutio* (ἀνταπόδοσις καὶ ἀνακύκλισις) toties iterabatur, quo-
„ties voluit auctor carminis: ea lege, ut neque pauciores neque
„plures pedes habuerit in clausulis sequentibus, quam in prima
„habuit. Tale, inquit, erat Alcmaei carmen, cuius hoc initium,

Ἐμὲ δειλὸν, ἐμὲ παῶν κακοτάτων πόδ' ἔχοισαν.

„qui locus obiter corrigendus est: MSti quos vidi, παῖδ' ha-
 „bent, non πόδ' · solenni errore αι pro ε, quia eodem sono
 „efferebantur: lege igitur,

Ἐμὲ δειλὴν, ἐμὲ πασῶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

Me miseram, me omnium calamitatum expertam.

„πεδέχοισαν Aeolensium dialecto pro μετέχουσαν. Addit He-
 „phaestion: Ἄπειρος μὲν ὢν τις φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων
 „εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἂπ' ἐλάσσοτος συζυγίας καταμετρούμενον·
 „ἡμεῖς δὲ, ἐπεὶ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑ ὀροῖμεν αὐτὸ συζυγίας γε-
 „γραμμένον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν· Hoc est,
 „Imperitus quidem aliquis hoc carmen Alcaei solutum legibus
 „esse crediderit; nos vero, cum DECEM ubique pedibus de-
 „currere videamus, lege id constrictum esse pronunciarē pos-
 „sumus. Ubi in primis observandum, omnes eius carminis
 „clausulas fuisse decem pedum. Inde etiam luce ipsa clarius
 „constabit, ad Alcaei exemplar hanc, de qua agimus, Odam
 „ab Horatio compositam esse. Quippe haec similiter decem
 „pedibus Ionicis decurrit: inde rursus initio capto, stadium
 „idem metitur, et quatuor eiusmodi decapodiis tota finitur.
 „Porro et illud ex verbis Hephaestionis discimus, nullum ver-
 „siculi finem aut divisionem esse, donec ad decimum pedem
 „deventum sit: et proinde nihil referre, utrum tribus, an
 „duabus, aut unica, si fieri posset, linea, decapodia quae-
 „que scribatur: cum nulla pausa aut incisio sit ante decimum
 „pedem. Sed quandoquidem chartae paginaeque spatium tam
 „longam lineam admittere et continere non posset: et proinde
 „necesse esset, ut decempedalis versus in partes divideretur;
 „inde dubium ortum est, quibusnam in locis commodissime G.325
 „fieri posset incisio. Ubi ridiculum plane et insulsum se
 „praebuit scriptor Cruquianus, qui in medio pede Ionico cae-
 „suram posuit, et praeterea sexies in tam brevi carmine ver-
 „sum exire fecit in dimidiatum verbum. At plerisque placuit,
 „ut in tria membra discerperetur, quorum duo priora trime-
 „tra Ionica essent, tertium tetrametrum; quo modo omnes
 „hodie Editiones praeter Cruquianum exhibent:

Miserarum est nec amori dare ludum

Neque dulci mula vino lavere aut ex-

animari metuentes patruae verbera linguae.

„Ita dividunt Marius Victorinus p. 2618. Diomedes p. 510.
 „et 524. Atilius Fortunatianus 2704. Plotius 2660. et
 „Scholiastes Acron. Verum in ea divisione illud incommodi
 „accidit, quod in medio verbo ter fiat incisio, inconcinne
 „prorsus et odiose:

*Neque dulci mala vino lavere aut ex-
Simul unctos Tiberinis humeros la-
vit in undis eques ipso melior Bel-*

„quae deformitas nebuloni cuidam ansam porrexit, ut immane
„facinus aggredere, de quo mox plura dicemus. Nos po-
„tius in his Graecum Hephaestionem secuti sumus, qui, ut
„iam vidimus, primam in Alcaeo caesuram fecit *τετραμέτρον,*
„*Ἐμὲ δειλὸν, ἐμὲ παῦν κακοτάτων πεδέχουσιν.*

„cui accedit Marius Victorinus p. 2538. 2507. et 2496. ubi
„exemplum Ionici ἀπ' ἐλάσσονος tetrametri acatalecti hoc
„adducit:

Miserarum est neque amoris dare ludum neque dulci.

„Quorum exemplo priores duos in hac nostra editione scripsi-
„mus tetrametros, tertium autem dimetrum, hoc modo:

*Simul unctos Tiberinis humeros lavit in undis,
Eques ipso melior Bellerophonte, neque pugno
Neque segni pede victus.*

„Atque hoc pacto, ut in libro ipso videre est, nulla linea di-
„mediato vocabulo clauditur; neque aliter ab Horatii manu
„profectum esse quovis pignore contenderim. Illud tamen
„semper memineris, utcumque scriptionis commodo versus di-
„vidatur, unicum tamen revera esse, et continuato cursu pro-
„perare usque ad decimum pedem.

„Caeterum ineptus est scholiastes Acron, cum *metrum hoc*
„*Sotadicum dici* tradit: unde deceptus vir cetera pereruditus
„mirum somnium habet de scopo et proposito Poëtae: quasi
„Hebrus ille, quem tantopere laudare videtur noster, *tur-*
„*pis et vetulus moechus* esset, et *Sotadico hoc Satyricoque*
„*rhythmo* ironice sugillaretur. Quippe nunquam hoc versu
„usus esse traditur maledicus ille Sotades: Ionico quidem pede
„scripsit, unde lapsus est Acron: sed Ionico ἀπὸ μείζονος,
„sive maiore, qui contrarius plane est huius Carminis *pedi,*
„nempe Ionico minori. Hic post duas breves totidem longas
„habet syllabas; ut *Fruticeto*: ille vice versa a duabus longis
G.326 „exit in totidem breves, ut *Contendere*. Sotadicorum haec
„exempla notissima sunt (praeter eos Terentiani Mauri hic
„obiter citatos)

Σίλων μελίην Πηλιίδα δεξιὸν κατ' ὤμον.

Εἰς οὐχ ὄσπην τρυμαλιὰν τὸ κέντρον ὠθεῖς.

„Ubi vides non lambeum ab Heroico magis dissonum esse,
„quam Sotadicum ab hoc Horatii. Neque levius falluntur ii,
„qui hanc Oden *pede parum elaborato procedere* dictitant,

„adeo ut bene factum sit, quod semel duntaxat Noster hoc
 „metrum adhibuerit. Imo vero et in primis dulce est metrum,
 „et longe omnium operosissimum. Geminas enim breves et
 „geminas longas, repetita identidem vice, paucissima verba
 „suppeditabunt; ut agnoscat, si quis Musarum cliens in hoc
 „metro periculum sui fecerit. Unde magis credibile est, dif-
 „ficultate operis offensum Horatium non amplius semel hoc
 „conatum esse. Nam magister eius Alcaeus πολλὰ, ut iam
 „vidimus, multa carmina hoc metro detexuit; et profecto,
 „si ad lyram canatur, ut omnia haec chordis socianda erant,
 „mirum quendam leporem habet Ionicus minor κατὰ σχέσιν
 „iteratus et revolutus: ut iure de hac Oda dixerit Terentia-
 „nus Maurus p. 2428.

Simili lege sonantes numeros ad Neobulen

Dedit uno modulatus lepide carmine Flaccus.“

Dimetros catalecticos usurpat Euripides in Bacch. 370.

ὄσια, πότνα θεῶν,
 δαία δ', ἢ κατὰ γῶν
 πτέρα χρύσεια φέρεις,
 ἄλεις οὐχ ὄσαν
 ἔβρον ἐς τὸν Βρόμιον.

Versum tertium ad Hotchkisii mentem exhibui, quomodo et
 correxit Hermannus. In eodem Choro deinceps sequuntur
 Choriambi septem continui, deinde duo Ionici dim. cat. quos
 excipiunt duo acatalecti, cum catalectico. Cantum claudunt
 Choriambi quatuor cum bacchio. Vide praeterea Euripid.
 Iph. Aul. 1052. Bacch. 78. 86. 519. 556. 557. 559. Soph.
 Ai. 398. Hanc speciem *Timocratium* vocat Servius.

Dimetrorum Acatalectorum exempla suppeditabit Aeschylus
 Psrs. 64 — 113. Supplic. 1015. ad finem. Euripides Suppl.
 42. quos enucleate accurateque expositos reperies in nupera
 Cantuum Choricorum Aeschyli editione, quam procuravit vir
 longe eruditissimus mihiq̄ amicissimus, Carolus Burneus
 Grenovicensis. His adice Soph. Oed. Col. 697. legendum
 enim cum Aldo Πέλοπος πρόποτε βλαστὸν, et in Antistropa
 reponendum ex emendatione Porsoni χθονὸς ἀύχημα μέγιστον.
 Euripid. Suppl. 974. Bacch. 80. 82 — 85. 520. sqq. 558.
 560 — 564. quae decapodia est Ionica. Anacreontici ex ana-
 clomenis Cycl. 495. sqq. Dimetris nonnunquam interponun-
 tur brachycatalecti, hac mensura

υ υ - υ υ | - -

Vide Burneium ad Aesch. Pers. p. 5. Similes sunt Aristoph. G. 327
 Ran. 335. 336.

ποδὶ τῶν ἀκόλουστον
φιλοπυλῖμονα τιμάν.

Anacreon Athenaci XV. p. 671. E. 673. D. sic, ut puto, dispensendus est:

ὁ Μεγίσθης δ' ὁ φιλόφρων,
δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
στεφανοῦται τε λόγῳ, καὶ
τρυγὰ πίνει μελιτθεῖα.

Eiusdem metri videtur versus quidem ἀδέσποτος, sed fortasse Sapphus, apud Etymol. Magnum p. 666, 50. ἐπειτον κυπρογενῆας. Et sic Timotheus Milesius apud Athenaeum III. p. 122. D. cuius nonnulla mendosa arbitror. Hoc metrum Servio audit *Anacreontium*. Eodem Servio teste, Sappho trimetrum tam catalecticum, quam acatalectum; Alcman tetrametrum acatalectum usurpabat.

Specimen tetrametri catalectici dedit Eupolis in Schol. Aeschyli Pers. 65

πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη Μαρίας.

quod genus copiosum esse apud Phrynichum, auctorem veteris comoediae, praeter Hephaestionem notavit Marius Victorinus p. 2542. Diogenis Laertii versus in vita Eudoxi Lib. VIII. sub finem, quos ut hexametros mensus est H. Stephanus, quosque emendandi studio mire corruptit Salmasius, sic disponendos me monuit Porsonus;

Ἴν Μίμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην
Εὐδοξὸν ποτε μοῖραν παρὰ τοῦ καλλιέρω
ταίηρον, κούδην ἔλεξεν· βοτ γὰρ πόθεν λόγος;
φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχῳ λάλον Ἄπιδι στόμα.
παρὰ δ' αὐτὸν λέχριος στίς ἐλιχμήσατο σιολὴν,
προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύση βιοτήν
ὄσον οὐπω. διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος,
δεικνύεις πέντε' ἐπὶ τρισσαῖς ἐσίδοντι πλειάδας.

P. 67, 10. γαλλιαμβικόν. Terentianus Maurus p. 2446. de hendecasyllabo antispastico agens, ita fatur;

Iuverunt segetes meum laborem.

Iuverunt caput est id hexametri:

Si cures reliquos pedes referre,

Iuverunt animum versus ex carmine Flacci.

Quod restat, segetes meum laborem,

Tule est, ceu, triplici vides ut ortu

Triviae rotetur ignis,

Voluerique Phoebus axe

Rapidum pererret orbem.

Nonnulli metron hoc magis putarunt

Quod sit postera pars ionicorum,

Quos dicunt ἀπὸ μετρήονος vocandos,

G.328

Ut versus reparetur inde plenus:

Segetes meum laborem:

O quam relevarunt segetes meum laborem:

Triviae rotetur ignis,

Cernis quotiens hic Triviae rotetur ignis.

Nec pars haec anapaeston, atque iambo,

Nec non et catalecticam supremam,

Sed sumat pariambon, et trochaeos,

Σεγῆτες μῆμ λάρῳεμ :

Quod metro soleant pedes Ione,

Hunc (longas brevibus, brevesque contra

Alternata vice commodando longis)

Versum claudere saepe de trochaeis.

Nec mirum puto, quando Varro versus

Hos, ut diximus, ex Ione natos

Distinguat numero pedum minores.

Hoc si sic repetamus, ut secundo

Supremam dare syllabam negemus,

Iuncto commate Galliambo exit;

Segetes meum laborem | segetes meum labo:

Sonat hoc subinde metro Cybeleium nemus:

Nomenque Galliambis memoratur hinc datum,

Tremulos quod esse Gallis habiles putant modos:

Adeo ut frequenter illum prope ab ultimo pedem,

Mage quo sonus vibretur, studeant dare tribrachyn:

Anapaestus esse primus, spondeus et solet;

Duo post erunt iambo, tribrachysve subiicitur:

Linqvitque comma primum catalecticum brevem.

Pariambus, et trochaei duo comma posterum,

Tribrachysve continebunt, super atque semipes;

Servasse quae Catullum probat ipse tibi liber,

Super alta vectus Atys celeri rate maria,
Phrygium nemus ut citato cupide pede tetigit.

Consimilia his dant Marius Victorinus p. 2601. 2602. Atilius Fortunatianus p. 2677.

G.329

CAP. XIII.

D e P a e o n i c o .

P. 72. **DIOMEDES** p. 506. *Paeonicum metrum, quod plerique rhythmicum esse dixerunt, constat priore Paeone. Admittit vero et quartum, et Creticum, et Bacchium, a brevi qui est, ad metri finem. Hoc ἐν παρὰβύσει Aristophanes composuisse creditur. Elegantissimum est igitur cum per singulos pedes pars orationis impletur. Putschius dederat a brevi qui est: a dimetri hoc enparabase A. c. c. ed. Med. sic: a brevi qui est adimetri finem composuisse creditur. Unde Putschium emendavi. Atilius Fortunatianus p. 2679. Paeonicus versus quadratus ab Aristophane Comico compositus est, ex eo paeone, qui constat longa syllaba et tribus brevibus, cluditur autem cretico. Sequentia videntur corrupta. Marius Victorinus p. 2543. Paeonicum metrum, sive Creticum, ut quidam ferunt, asserentes Paeonas originem ex Cretico seu Amphimacro traxisse, longis eius prima et suprema in breves solutis, quibus Paeon primus et quartus creari noscuntur, quod etiam ex Bacchio et Palimbacchio adaeque fit, unde et Bacchiacum a quibusdam hoc metrum dicitur, quidam ultimo loco posuerunt, Proceleusmatico repudiato. Quod tamen magis Rhythmo, i. e. numero, quam metro congruere varietas ipsa compositionis ostendit. Nam recipit nonnunquam in breves solutos Amphimacros, quorum etiam clausula, qua fit carmen eius Catalectum, terminatur, adeo huic familiaris est, ut plerique hoc metrum Rhythmum Creticum dixerint, quod cum eiusmodi sit, tamen usus eius apud Lyricos, sed et Tragicos et Comicos frequens est, et praecipue de Bacchiacis et Creticis solutionibus.*

Idem mox;

Hexametrum autem Aristophanes composuit tale, ut sint Paeones primi tres, et insequantur totidem Cretici, tanquam

Ver agere purpurea te Venus amoribus diva pollens iubet.

- u u u | - u u u | - u u u | - u - | - u - | - u -

Sed et hic Tetrameter Paeonicus Catalecticis, is duntaxat qui maxime in usu est, ex longa et tribus brevibus ab Aristophane compositus est, totus, ut vides, ex Paeone primo, ultimo Amphimacro, syllabis quidem minor, temporum tamen totidem.

Et paullo post;

Quod autem post tres Bacchios postremo Paeone concluditur, metrum Bassaricum appellatur, ut est,

Ab euro sonorum quis Aetna per maria.

G.330

υ - - | υ - - | υ - - | - υ υ υ

Id vero quod tribus praecedentibus Creticis diiambis clauditur, fiet Rhythmus concurrans ex duobus Amphimacris et Trochaico Dimetro Catalectico, quod Euripidion nominatur, tanquam

Aureo sub toro tollit aemulas faces.

- υ - | - υ - | - υ | - υ | - υ | -

Nam ferme Tragicis carminibus Bacchiaca compositio familiaris est.

P. 72, 6. κρητικόν. Sic etiam Aristoph. Eccles. 1157. Κρητικῶς οὖν τῷ πόδε καὶ σὺ κίνει. Cratini locum sic constituit, et ex coniectura supplevit Porsonus:

χαῖρε δὴ μοῦσα, χρόνια μὲν ἤκει· ὄμως δ'
ἤλθεσ οὐ πρὶν γε δεῖν ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως
(εὐτόνον τοῖς θεαταῖσιν αἴσει μέλος.)

Sed exempla uberiora pro more proferenda sunt. Ac primum, monometrum non raro trochaicis interponitur; et hoc quidem summo iure, pes enim creticus versum efficit trochaicum monometrum catalecticum. Vide Aeschyli Eumenid. 914. Suppl. 1064. et confer supra p. 261. Invenitur quoque aliis metrorum generibus coniunctum. Syllabas primam, et tertiam, aliquando etiam utrasque simul, in duas breves solutas habet.

Dimetrorum, frequentissimi generis, sed ab Hephaestione, nescio quo pacto, praetermissi, leges et indolem ex Aristophanis locis infra subiectis pro se quisque facillime eruet. Hoc tantum in antecessum monebo me neutiquam Hermannō p. 189. adstipulari, ultimam cuiusque versus syllabam pro ancipiti habenti. Ac ipse Hermannus errorem suum postea p. 359. agnoscere videtur, quippe qui exempla ad istam rem facientia inter hexametros adnumeravit. Aristophanes itaque Equit. 303.

ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ,
- υ υ υ | - υ υ υ |
καὶ κεράκια θράσους
- υ - | - υ - |

πᾶσα μὲν γῆ πλέα,
 πᾶσα δ' ἐκκλησία,
 καὶ τέλη καὶ γραφαὶ,
 καὶ δικαστήρι' ὦ
 βορβοροτάραξι, καὶ
 τὴν πόλιν ἄπυσαν ἡ-
 μῶν ἀνατετυρβακώς.

Citavit Hermannus eiusdem fabulae 323 — 325. 381 — 387.
 396 — 398. Lysistr. 1193 — 1198. 1207 — 1210 Acharn.
 286 — 291. 296 — 301. 335. 337 — 339. 341. 343 —
 345. 665 — 675. Pac. 350 — 359. 391 — 398. 1131 —
 1135. 1163 — 1167. Av. 1069 — 1071. 1099 — 1101.
 Vide et Sophoclis Oed. Tyr. 653. 665. Electr. 1384. 1418.
 Ai. 880. 887. 903. Phil. 392. Euripid. Or. 311. 1417 —
 1422. Ph. 330. 1302. Med. 1248. Hipp. 365. Iph. Aul.
 212. 239. 286. 297. Bacch. 988. Ion. 736. Herc. F. 133.

Huius metri specimen Choriambico dimetro catalectico ter-
 minatum dedit Bacchylides apud Dionysium Halic. *περὶ Συνα-
 θέσεως* p. 240. ed. Upton.

G.331

οὐχ ἴδρας ἔργον οὐδ'
 ἀμβολᾶς, ἄλλα χρυ-
 σαιγίδος Ἰτωνίας
 χρῆ παρ' εὐδαίδαλον
 ναὸν ἐλ-
 θόντας ἄβρόν τι δεῖξαι.

Trimetri rariores sunt, neque huius generis legitimum syste-
 ma usquam reperisse memini. Tetrametrorum insigne exem-
 plum praestabit Aristophanes in Vesp. 1266. ab Hephaestione
 laudatus. Adde et Acharn. 970 — 998. qui tamen locus
 etiamnum medicam manum postulare videtur. Apud Suidam
 v. ἀπ' ἀκροφυσίων.

ῥήματί τε κομψὰ, καὶ παλγνὶ ἐπιδεικνύσαι
 - υ υ υ | - υ - | - υ υ υ | - υ -
 πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων, κἀπὸ κινναβρεμμάτων.
 - υ υ υ | - υ - | - υ υ υ | - υ -

apud Athenaeum VII. p. 285. E.

μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τάδ' ἀφύδια.

Sic enim voces turbatas in metri legem redegit Porsonus.
 Solutionum exempla pete ex Av. 312.

ποῦ μ' ἄρ' ὅς ἐκάλεσε; τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται;
 - υ υ υ | υ υ υ υ | υ υ υ υ | υ υ υ -

et 316.

τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς γ' ἐμὲ φίλον Ἰχων πύρι.
 υ υ υ υ υ | υ υ υ - | υ υ υ υ υ | - υ -

Sic enim optime MS. Ravennas.

Paeon quartus, etsi raro, nonnunquam erat in usu, ut in scriptore apud Aristotelem Rhet. III. 8.

μετὰ δὲ γὰν ὕδατ' ἄ τ' ὠκεανὸν ἠφάνισε νύξ.

υ υ υ - | υ υ υ - | υ υ υ - | υ υ υ -

Incertus apud Rufinum de metris Comicis p. 2711.

παρὰ σοφοῦ μάθε κλύων ὅσα τίς ἂν καταμάθοι.

P. 74, 9. In Simmiae versu ultimo legendum censebat Porsonus,

Δῶρι, κυμοκτύπων Ἰρακλείων μύχων

i. e. δέσποτις. Et in eiusdem p. 75, 3.

δῶκεν αἰχμῶν ἔχεν Ἐνυάλιος εὐσκοπον.

P. 76, 5. Hexametros esse Aristoph. Acharn. 207.

ἐκπέφυγ', οἴχεται φροῦδος, οἴμοι τάλας, τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.

οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νιοτῆτος, ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθρώπων φορτίον.

arguit ultima vocis φορτίον ante sequentem ἠκολούθουν producta. Sic etiam in Antistropa ἐσπείσατο ante οἴσιν elisionem non patitur.

P. 77. Pes Bacchius, qui versum efficit Iambicum monometrum catalecticum, locum habet in clausulis v. c. Sophocl. Oed. Tyr. 1468. 1471. 1475. Cod. 318. 1271. Phil. 785. G.332 787. 804. Duplicatur Aristoph. Acharn. 735. Euripid. Orest. 173. 1286. 1438. 1439. Phoen. 1321. Hippol. 552. Troad. 1099. Rhes. 697. 708. 709. Ion. 193. 1467. 1468. Trimeter est fortasse Rhes 710.

Tetrametri sunt Aeschyl. Prom. 115.

τίς ἄχῳ, τίς ὀδμῆ προσέπτα μ' ἀφειγῆς.

scriptoris apud Dionysium Hal. περὶ Συνθ. p. 132.

τίν' ἀκτῶν, τίν' ὑλῶν δριμύ; ποῖ πορευθῶ.

Soph. Phil. 396. 397.

ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρεϊδῶν ἕβρις πᾶσ' ἐχώρει.

Pentameter Euripid. Helen. 650.

πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς συμφορῶν τῶσδε κρείσσω.

CAP. XIV.

De metris inter se κατ' ἀντιπάθειαν coniunctis.

DECURSIS metrorum, inquit Marius Victorinus p. 2547. per novem species fastigiis, elementisque principalibus, quae Graeci πρωτότυπα, velut primas figuras appellando, nominarunt, scilicet artis huiusce prima, ut ita dixerim, semina, dicendum dehinc secundum ipsam disciplinae originem consentaneum reor, quae ex iisdem veluti fontibus derivata ad innumerabiles metrorum species, nunc per adiectionem, nunc detractationem, aut transmutationem, vel concinnationem, processisse videantur. Et cum non queant omnia ob immensam sui copiam comprehendere, utpote cum sint innumerabiles figurae compositionum, seu quas prisca aetas dedit, seu quas sequens aemula imitatione excogitando produxit, tamen ex his quas aut frequens usus celebrat, aut potior autoritas recipiendo commendat, prout potero sollicita investigatione comprehensa depromam; quo subinde ea quae fallunt apud Poetas metra praeceptis disciplinae instruendis facilius intelligantur, qua metrorum origine exorta, qua specie figurata aut situ temporum digesta, aut copulatione connexa videantur. Habet enim metrorum inter se ratio summam in cognoscendo voluptatem, qua et veterum sub quacumque lege tradita celeriter comprehendere, et multa ipsi aemulante studio nova concipere animo, atque informare possimus. Paulo infra rem sic prosequitur. Dicemus de mixtis ac mutua connexione sociatis metrorum generibus, quorum bifariam ratio dispergitur. Namque alia consentanea, et veluti cognata inter se ratione iunguntur: alia ex dissidenti et contraria, quae Graeci κατὰ συμπάθειαν et κατὰ ἀντιπάθειαν appellant. Erunt ergo per συμπάθειαν, id est, per consentaneum affectum, mixtae inter se Iambicae bases Choriambicis et Antispasticis; nam quotiens copulantur, sub quacumque sede, videas veluti ex una eadem specie id com-
 G.333positum metrum stare, et quasi uniforme, quod μονοειδές Graeci dicunt, procedere. Adaeque et Trochaicae Bases Ionicis pari consensione sociantur, cum Epiplocarum, quas amplexiones metrorum diximus, mutuo inter se successione variantur. Et cum non solum Trochaicum, et solutionem eius Tribraechum, sed et spondeum cum suis solutionibus, id est, Dactylum et Anapaestum, admittat, tamen uniformia

metra sentiuntur, cum ex similibus et familiaribus pedibus sit ista coniunctio. Similiter Dactylicis Anapaestica incidunt. — Qua vicissitudine et ex Trochaicis Iambica, et ex Anapaesticis Dactylica metra inter se formantur. Per ἀντιπάθειαν vero, id est, per contrarium affectum seu passionem, iungunt ea, quorum inter se contrariae species haud facile copulantur. Est enim coniunctionis genus nimis scabrum atque asperum, ut sunt Ionica ἀπὸ μείζονος cum Iambicis, vel Dactylica cum Trochaicis semper dissentientia inter se atque abhorrentia, unde et ἀσυνάσθητα a Graecis, id est inconnexa appellantur; ut est,

Beatus ille qui vagans | mente vivit integra.

Nam compositus apparet versus ex Dimetro Iambico Acatalecto, et Dimetro Trochaico Catalectico ex diversis et contrariis amplexionibus, hi enim, etiamsi genere congruunt, specie tamen discrepant. Item, ex Anapaesto Acatalecto, et Iambico Dimetro Catalectico, ut est,

Age nunc comites rabidae Cybeles | vocant choros ad aras.

Intelligis igitur, atque ipso sensu abhorrentium aurium percipis, duo metrorum cola dissidentia inter se, ita confragose atque aspere coisse in unitatem connexionum, ut superiora lene ac liquidum nequaquam convenisse videantur. Item, si quatuor dactylis tres trochaeos, quod vocant Ithyphallicum, iungas, erit ἀσυνάσθητον, ut est illud,

Tunc et amoris amor venit improbus | aliger Cupido.

Praeterea per mixtiones colorum, id est, membrorum, in metris quadripartita e . . . * . . . ex duobus colis imperfectis conciliantur, aut duobus perfectis, aut ex perfecto et imperfecto, aut contra: id est, ex imperfecto et perfecto, quod ἀσυνάσθητον appellavimus metrum, quale est ex Iambico dimetro catalectico et Ithyphallico compositum, ita,

Iubar superne fulgida | lucet arce caeli.

Aut contra, ex Trochaico dimetro acatalecto, et Iambico dimetro catalectico, velut,

Caculi monarcha ponti, | ratisque rectitator.

In huiusmodi versibus membrorum manifesta discretio est, quae autem ex duobus imperfectis colis, id est, membris conciliantur, vix est eorum separationem divisionemque cognoscere, in his praecipue, quae minimae proceritatis connexa iunguntur: exempli gratia, si sit Iambicum dimetrum catalectum, et sequatur Dactylicum dimetrum brachycatalectum, ita,

Dicata est vario.

Cum sit traditum colum ita demum iustae proceritatis accipi, si decem et octo temporibus suppleatur. Cum autem nec coli mensuram brevis ista conficiat, quantum a perfecti versus mensura discordet, utique manifestum est, cum colum portio G.334 versus esse tradatur. Sunt item quae primam Trochaicam, secundam choriambicam, tertiam Trochaicam, sed et quartam syllaba brevioris coniugationem habeant, quorum exempla plerumque apud Comicos Diphili et Menandri Comœdiis reperiuntur. Verum haec hactenus noscenda sunt, ne quid per imperitiam praeteriisse videamur: alioquin et vitanda et respuenda sunt. Nam profecto Poetas levia et sonora sectanda sunt, quae autem fragosa et aspera, discendi causa, non ut imitentur, sed ut vitentur, noscenda sunt. Quorum, sicut et aliorum complurium, auctor et parens fertur Archilochus, singularis artificii in excogitandis et formandis novis metris, qui primus Epodos excitavit alios breviores, alios longiores, detrahens unum pedem seu colum metro, ut illi subiiceret id quod ex ipso detractum esse videbatur, ut in Heroo, a quo primum coepit, tanquam,

Diffugere nives, redeunt iam gramina campis.

Dehinc Epodus sui generis,

Arboribusque comae.

Et illud cum Heroi versus secundo colo, Ithyphallico Epodo par ἀντιπάθεια respondet, ut,

Priamique evertere gentem | fata iam parabant.

P. 78. Metrorum, quae hoc capite recenset Hephaestio, paucissima ad nostram usque aetatem perduravere specimina. Et quod ad Sapphicum Epichoriambicum attinet, Odam integram huius moduli servavit Dionysius Halicarnasseus *περὶ Συνθεσ.* p. 206. magnam partem alterius Longinus cap. X. Paucos versus dedere alii; e. g. Eustathius ad *Il. O.* p. 729. = 621, 42.

ἀστέρες μὲν ἀμφὶ κυλᾶν σελάναν
 ἄψ ἀποκρύπτουσι φαιενδὸν εἶδος,
 ὀπλόκων πλήθοισα μάλιστα λάμπη
 γῆν —

sic enim citat Scaliger ad Manilium p. 66. Hermogenes *περὶ ἰδεῶν* II. p. 323. ed. Crispin. καὶ τὰς μὲν οὐκ αἰσχροῦς (ἡδονῆς) ἔστιν ἀπλῶς ἐκφράζειν· οἶον, κύλλος χωρίον, καὶ φυντείας διαφόρους, καὶ ῥενιμάτιον ποικιλίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὕψει προσβάλλει ἡδονὴν ὀρώμενα, καὶ τῇ

ἀκοῆ, ὅτε ἐξαγγέλλει τις. ὡσπερ ἡ Σαπφώ. Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ
 ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕδων μηλίνων. καὶ αἰθυσσομένων δὲ
 φύλλων Κῶμα καταβόει. In versus sic ordinat idem Scali-
 ger ad Tibullum p. 113.

ὕδωρ
 ἀμφὶ δὲ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕδων
 μηλίνων· αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
 κῶμα καταβόει.

Strabo I. p. 69 = 58.

ἢ σε Κύπρος, ἢ Πάφος, ἢ Πάρορος.

Athenaeus XIII. p. 599. D.

κείνον, ὃ χρυσόθρονε Μοῦσ', Ἰνσιπες
 ὕμνον, ἐκ τῆς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
 Τηϊοῦ χάραξ ὃν αἶδε τερπνῶς
 πρέσβυς ἀγυρός.

G.335

meminerit autem lector postremos hosce versus, Athenaeo iu-
 dice, a Sapphone non esse conscriptos.

Etymologus M. p. 335, 37. τὰ γὰρ δύο σσ εἰς ζ τρέπου-
 σιν Αἰολεῖς. τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω. Σαπφώ.

τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἀνεμοὶ φέροεν.

Recte insuper notat Hephaestio, hoc genus brevibus strophis
 trium versiculorum solere contineri, quibus in fine quartus
 erat adiectus, Adonius Servio p. 1820. Plotio p. 2640. cho-
 riam bico monometro hypercatalecto, sive dactylo et spondeo,
 constans. Ultimum hunc perpetuo carmine usurpasse Sappho-
 nem testantur Grammatici Latini. Terentianus p. 2431.

Caetera pars versus, pedibus finita duobus,

Tale solet colon subiungere, primus ab oris.

Continuasse pedes istos in carmine solos

Dicitur haec eadem praeclara poetria Sappho.

Fingere nobis

Tale licebit:

Primus ab oris

Troius heros,

Perdita flammis

Pergama linquens,

Exul in altum

Vela resolvit.

Saepe repulsus

Ausone terra

Moenia fessis

Sera locavit.

Unde Latinum

Post genus ortum

Altaque magnae

Moenia Romae.

Adde Marium Victorinum p. 2564.

Magnam inter hunc et tertium cuiuslibet strophae Epichoriambicum necessitudinem intercedere, exinde satis liquet, quod vocabula haud raro inveniuntur sic divisa, ut prior eorum pars Epichoriambicum terminet, posterior Adonei initium faciat.

πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠραν' αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

Vocabulorum divisio in ceteris versibus nullum locum habet. Reperitur Epichoriambicus aliquoties, etsi parcus, in Tragicorum melicis: v. g. Euripid. Med. 649. Iph. Aul. 219. Sophocl. Oed. Col. 1241. Nec praetereundum est, in Sapphicis Horatii quartam syllabam ubique produci, et caesuram penthemimerim curatius servari; quorum utrumque, Graecorum poetarum vestigiis pressius insistens, negligit Catullus.

G.336 P. 79, 10. ἀπὸ ἀντισπαστικῆς. Confer Euripid. Hippol. 558. Nec inepte fortasse huc retuleris versus istiusmodi, quos supra inserui inter choriambicos p. 295. primo pede diambum habentes. Vide Euripidis Herc. Fur. 352. 353. Helen. 1472. Cum dispondeo Helen. 1484.

P. 79, 17. Ἐπιώνικον. Nisi mutilus hic loci esset Hephaestio; pergeret proculdubio dicere, versus hosce ab Alcaeo semper comprehendi peculiari systemate, ad sequentem normam composito:

1. et 2. Epionici.

3. Iambicus dimeter hypercatalectus.

4. Logaedicus. Vid. p. 43, 7.

Sequentia exempla rem clariorem facient.

Alcaeus apud Heraclidem Ponticum p. 413.

τὸ μὲν γὰρ ἐνθεν κῆμα κυλίνδεται
τὸ δ' ἐνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσω
νατ φορήμεθα σὺν μελαίνα
χιμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ· καλὰν
παρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαυ ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ξάδηλον ἦδη,

καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.
χαλαῖσι δ' ἄγκυραι —

quae sequuntur ibidem ad metri saltim formam sic apte redigas,

τάδ' εὔτε κῦμα τῷ προτερονέμῳ
στίχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολὺν
ἄντλον.

Idem apud Athenaeum X. p. 430. A.

ἕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὄρανῳ μέγας
χειμῶν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.

* * * *

κῆββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς
πῦρ, ἐν δὲ κρηναῖς οἶνον ἀφειδέως
μελιχρὸν, αὐτὰρ ἄμφι κόρσῃ
μαλθακὸν ἀμφιτιθεὶ γνάφυλλον.

Ibid.

οὐ χρῆ κακοῖσιν θυμὸν ἐπιτρέπειν,
προκόφουμες γὰρ οὐδὲν ἀσώμενοι,
ὦ Βυκχί· φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένους μεθυσθῆν.

et,

νῦν χρῆ μεθύσκειν καὶ τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

Apud Aristotelem Rhet. I. 9. IX. 3.

Θέλω τιν εἰπῆν, ἀλλὰ με κωλύει
αἰδώς —
αἰ δ' ἴκε σ' ἐσλῶν ἡμερος, ἢ καλῶν,
καὶ μηδὲν εἰκῆ γλῶσσο' ἐκύκα κακὸν,
αἰδώς κεν οὐχί σ' εἶχεν ὄμματ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῷ δικαίῳ.

G.337

quemadmodum citat Scaliger ad Virgiliti Cirin p. 63. (cf. ad Eusebium p. 85.) probantibus viris doctissimis Gatakerō ad Marc. Antonin. p. 69. et Toupio ad Longinum p. 301.

Versum eiusdem apud Harpocrationem et Suidam v. τετύφωμαι, Photii auxilio adiutus, sic corrigit Toupius Em. T. III. p. 177.

πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκ δ' ἔλετο φρένας.

Aliud fragmentum in Plutarcho Erot. T. II. p. 765. E. Etymologi MS. ope apud Valckenaerium Diatribe Euripid. p. 161. detexit Porsonus.

(Ἐρωτα) δεινότατον θεῶν
ἐγείναι' εὐπέδιλος Ἴρις
χρυσσοκόμῃ Ζεφύρω μιγείσῃ.

Valckenaerii verba sunt: „In Etymologico MS. Parisiis ista
HEPHAESTION. A a

„legit D. Ruhnkenius in v. *Ἰμερος* — τὰ ἄνθη λέγουσιν
 „*Ἰμερα*, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικά θερ-
 „μότερα ἐστὶ. τούτου χάριν καὶ ὁ *Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἰρι-*
 „*δος τὸν Ἔρωτα φησίν.* Scripsisse Grammaticus *Ἐριδος* vi-
 „debitur L. Gyraldi comparanti *Hist. Deor. Synt. XIII. p.*
 „405. F. et Michaëlis Fourmontii *Dissert. de Venere insertam*
 „*Actis Academ. Reg. Inscript. T. VII. p. 25, 26.*“ Coniectu-
 ram suam viro doctissimo male cessisse demonstrat locus ipse
 Alcaei supra positus. Ac miror sane Valckenaerium, quo ne-
 mo diligentius Eustathium perlegerat, in sequentia verba, quae
 „nuper mihi magni istius critici commentarios perlustranti ob-
 „venere, non incidisse, ad *Il. E. p. 555 = 421. 39. φασὶ δὲ*
 „*τὴν Ἰριν ἐρωτικὴν καὶ αὐτὴν εἶναι. καὶ μὴν τινες ὡς καὶ*
 „*προεγράφη (Il. I. p. 391 = 296, 26.) αὐτῆς καὶ Ζεφύρου*
 „*παῖδά φασι γενέσθαι τὸν Ἔρωτα.*

Iambicus dimeter hypercatalectus exstat in *Etymologo M.*
p. 639, 31. αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον, δὲν, χωρὶς
τῆς οὐ παραθέσεως, ἔχομεν παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ,
καὶ κ' οὐδὲν ἐκ δεινὸς γένοιτο.

sic enim MS. D'Orvillianus.

Notandum est autem, Horatium in Epionico caesuram pen-
 themimerim fere semper inviolatam servare; quintam quoque
 syllabam semper longam adhibere; in dimetro etiam iambico,
 tertio pede semper spondeo usum esse.

P. 81, 19. Locum Alcmanis sic emendavit, et ex conie-
 ctura acutissime supplevit Porsonus;

Ἰνὰ σαλασσομέθοισ', ἂν ἀπὸ μασθῶν
ῥίπτειν φάτις γαλασηνὸν Μελικέριαν.

Versuum speciebus in hoc capite ab Hephaestione prolatis,
 unam libet adiciere cum Poetis scenicis, tum Pindaro satis fa-
 miliarém. Ea nempe constat ex dipodia iambica et Trochaica;
 et a plerisque vocatur *Periodicus*. Pindar. Olymp. II. init.

G.338

ἀναξιδόρυγγες ὕμνοι.

υ - υ - | - υ - υ

Vide Sophocl. Oed. Tyr. 649. Electr. 249. Trach. 132. 498.
 Ai. 221. Euripid. Orest. 971. Suppl. 376. Iph. Aul. 291.
 Troad. 562. 1098. Catalecticis reperitur Oed. Tyr. 652.
 664. 892. Col. 1453. Electr. 1085. 1417. Euripid. Med.
 1249. 1252. Hippol. 1136. Alcest. 924. Suppl. 781. 800.
 809. Herc. Fur. 410. 412. Quod superest, ut Hermanni ver-
 bis p. 400. utar, „Versuum κατὰ ἀντιπάθειαν μικτῶν ingens

„adhuc multitudo commemorari poterat, sed horum rationem
 „facile quivis intelliget, qui eas, quae omnium numerorum
 „communes sunt leges, didicerit.“

CAP. XV.

De Asynartetis.

VERSUUM asynartetorum indolem et artificium optime de-
 claravit Bentleius ad Horatii Epod. XI. „Sub primis Poeti-
 „cae artis initiis simplici pede versus decurrebant, Heroicus
 „Dactylo, Trochaicus et Iambicus uterque suo; nisi ubi, pes
 „omnibus illis cognatus, Spondeus interponebatur, quo ver-
 „sus, ut Noster ait, *tardior paullo graviorque ad aures ve-*
 „*niret.* Postea, ut varietatis gratiam aucuparentur, cola quae-
 „dam sive partes Heroici versus cum colis Trochaici generis
 „vel Iambici, et vicissim, in unum versum miscebant; unde
 „magnus novorum versuum numerus illico nascebatur; quos
 „Graeci magistri *ἀσυναρτήτους*, hoc est, *inconnexos* voca-
 „bant; quia alterum colon altero diversi generis connecti et
 „coagmentari non potest, utcumque uno versiculo utrumque
 „sit conclusum. Horum *ἀσυναρτήτων* numerum ad LXIV. us-
 „que exsurgere narrant Scholiastes Hephaestionis p. 52. (83.)
 „et Marius Victorinus p. 2552. Parens autem et inventor
 „horum erat Archilochus. *Πρῶτος ἀσυναρτήτοις Ἀρχιλοχος*
 „*λέγεται*, ait Hephaest. p. 48. (83.) *Primus inconnexis ver-*
 „*sibus Archilochus usus est:* ubi et diversa eorum genera pro-
 „fert; quorum ea tantum hic memorabo, quae Flaccus imita-
 „tus est. Unum ergo ait p. 50. (88.) constare *ἐκ δακτυλι-*
 „*κῆς τετραποδίας καὶ τοῦ Ἰθνηγαλλικοῦ*, hoc est, prius colon
 „esse tetrametrum Heroicum; posterius tres trochaeos; quale
 „illud Archilochi;

οὐκ ἴθ' ὁμῶς θάλλεις ἑπαλὸν χροά | κάρφεται γὰρ ἤδη.

„Quod semel duntaxat Flaccus expressit, Carm. I. 4.

Solvitur acris hiems grata vice | veris et Favoni.

„Ubi iterum Cruquius ex Blandiniis suis profert *συναρτητῶς*
 „pro *ἀσυνάρτητος*; atque idem inepte ex duobus colis duos
 „versus constituit in hunc modum,

Solvitur acris hiems grata vice

Veris et Favoni:

„eodem plane errore, quo in hisce Epodis peccavit Lambinus.
 „Ea enim ἀσυναρτήτων ratio ipsa et definitio est, ut δύο
 „κῶλα ἀνθ' ἑνὸς μόνου παραλαμβάνονται στίχου duo cola
 „pro unico versu accipiuntur, p. 48. (83.) Alterum Archi-
 „lochi ἀσυνάρτητον, p. 51. (89.) constabat ἐκ δακτυλικοῦ
 „πενθήμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, sive
 „prius colon erat pars Elegiaci, posterius pars Iambici;
 „quale illud,

ἀλλὰ μ' ὁ λυσιμελής | ὦ ταῖρε δάμναται πόθος.

„et ad hoc exemplum semel tantum decurrit Horatius in hoc
 „ipso Epodo XI.

Scribere versiculos | amore perculsum gravi.

„Tertium autem Asynarteti genus, quale nullum ex Archi-
 „locho profert Hephaest. est illud Epodi XIII. ubi ordine in-
 „verso, pars Iambici praecedit, et pars Elegiaci subsequitur;
 „tanquam si scriberes,

ὦ ταῖρε δάμναται πόθος | ἀλλὰ μ' ὁ λυσιμελής.

Nivesque deducunt Iovem | nunc mare nunc silūae.

Occasionem de die | dumque virent genua.

„Utrum autem hoc invenerit Horatius, an ex Archilochus ac-
 „ceperit, nescias hodie; quandoquidem huius opera ad no-
 „stram aetatem non perennaverunt. Si Attilio Fortunatiano
 „credis, Horatii inventum est, sic enim ait p. 2684. *Om-
 „nia metra variantur, — aut permutatione, tanquam*

Occasionem de die | dumque virent genua.

„Nam cum Archilochus Heroi partem priorem cum Iambici
 „priore parte composuerit, ita ut antecederet Heroium, in
 „hunc modum;

Scribere versiculos | amore percussum gravi.

„Horatius immutavit, ut antecederet Iambici pars, sequere-
 „tur Heroi, sic,

Occasionem de die | dumque virent genua.

„Eadem fere habes apud eundem p. 2699. Tamen, opinor,
 „Horatio ipsi de se potior fides habenda est; qui clare ne-
 „gat se ullius carminis modos immutasse; Epist. II. 19.

Parios ego primus Iambos

Ostendi Latio, numeros animosque secutus

Archilochi, non res et agentia verba Lycamben.

Ac ne me foliis ideo brevioribus ornes,

Quod timui mutare modos et carminis artem.

„Et certe hunc ipsum versum Archilochium vocat Diomedes

„p. 515. et Scholiastes Blandinius de Metris apud Cruquium
 „in fine libri. Sed utcumque hoc fuerit; utrumque Epodon,
 „et hunc XI. et alterum XIII. alternos versus ἀσυναρτήτους
 „habere ex duobus colis constantes; atque ea cola intra unum
 „versiculum concludenda esse, non, ut Lambinus voluit, in G.340
 „binos dissecanda, iam certo, puto, compertum tibi est, ex
 „iis quae modo attulimus. Atque illis concinunt omnes ubi-
 „que Grammatici, quotiescumque de his metris agunt, ut
 „Diomedes pag. 511. et 528. Marius Victorinus pag. 2549.
 „2619. 2622. et Attilius Fortunatianus p. 2706. Sic et
 „auctor Carminis de Pasiphaë (apud Blandinium de metris
 „scriptorem, et Pithoeum) quo omnia Horatiana metra ele-
 „ganter complexus est, singulis versibus singula Asynarteta
 „exhibuit,

*Cecropides iuvenis | quem percussit fractum manu
 Filo resolvens Cnossiae | tristia tecta domus.*

„Denique disertissimus ille de metris scriptor, Terentianus
 „Maurus, in ipso fine operis, ex duobus colis unum versum
 „fieri bis clare testatur: cuius locum, ob singularem viri
 „auctoritatem et elegantiam, integrum hic subiiciam: ubi de
 „Flacco loquitur,

*Nec non trimetro talem Epodum comparat.
 Pentametri partem dactylicam subicit,
 Atque dimetron ad hoc; | unumque versum reddidit:
 Petti, nihil me, sicut antea, iuvat
 Scribere versiculos | amore percussus gravi.
 Semelque et istud functus est.
 Idemque Epodon non trimetro reddidit;
 Sed versum heroum voluit praemittere totum,
 Dein dimetrum conlocat | commaque dactylicum;
 Et hic, ut ante, versus unus ut foret:
 Horrida tempestas caelum contraxit, et imbres
 Nivesque deducunt Iovem | nunc mare, nunc silvæ.*

„Quid ergo? iamne vides, in quanta harum rerum ignoratione
 „versati sint, qui per integrum iam saeculum, duce Lambino,
 „editiones suas hoc emblemate dehonestarunt. Nam quod ar-
 „guit optimus Torrentius; si unico versu duo cola illa con-
 „cludantur, inverecunde nimis Flaccum nunc brevem sylla-
 „bam produxisse, nunc vocalem ante vocalem non abiecis-
 „se, ut in illis,

Arguit et latere | petitus imo spiritus.

Fervidiore mero | arcana promorat loco.

Levare diris pectora | sollicitudinibus.

„in eo ostendit se versus Ἀσυναρτήτου indolem non omnino
„percepisse. Diserte enim docet Hephaestion, optimus me-
„trorum auctor, syllabam ultimam prioris coli perinde esse
„communem, ac si integrum Hexametrum vel Iambicum clau-
„deret: unde et Archilochum ait in illo, de quo iam egimus,
„Asynarteto,

οὐκ ἔσ' ὁμως θάλλεις ἀπαλὸν χροῶ, κάρφεται γὰρ ἤδη.

„etiam Creticum pedem διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον pro
„dactylo, posuisse, ut in hoc,

καὶ βήσας ὀρέων δυσπαιπάλους | οἶος ἦν ἐφ' ἤβης.

„Vides tamen, nihilo minus, tam haec cola apud Archilochum,
„quam illa apud Flaccum, in unum versum coalescere.“

G.341 P. 83. In Asyrnateto, cuius hic mentionem facit Hephae-
stio, primus pes est vel ¹ iambus, vel ² spondeus, vel ³ ana-
paestus; sequuntur duo anapaesti, iambus vel spondeus, duo
iambi et syllaba.

υ - | υ υ - | υ υ - | υ - | υ - | υ - | -
- - | | | - - | | | υ
υ υ - | | | | | |

sequentia loca Porsoni indicationi debeo:

Aristoph. Vesp. sub finem:

¹ στρόβει, παράβουινε κύκλω, καὶ γάστρισον σεαντὸν,

² ῥίπτε σκέλος οὐρανίον, βέμβικες ἐγγενέσθων.

καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἀναξ πατήρ προσέρπει,
ἤσθεϊς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παιοὶ τοῖς τριήρχαις.

ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχί· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπῆλλαξεν χορὸν τραγωδῶν.

Phrynichus Athenaei XIII. p. 564. F. 604. A.

λάμπει δ' ἐπὶ πορφυραῖς παρήσι φῶς ἔρωτος.

Euripides Athenaei IV. p. 158. F.

ἀρκεῖ μετρία βιοτὰ μοι σάφρονος τραπέζης,

³ το δ' ἄκαιρον τόδ' ὑπέρβυλλον τε μὴ προσείμαν.

Diphilus ibid. XI. p. 499. C.

λίγνον ἔχω κενόν, ὦ γραῦ, θύλακον δὲ μεστόν.

Cratinus Athenaei VIII. p. 344. F. Κρατῖνος δ' ἐν Δρα-
πέτισιν εἰπῶν περὶ αὐτοῦ, Λάμπωνα τὸν οὐ βροτιῶν

ψηφρος δύναται φλεγνὰ δειπνοῦ φλῶν ἀπείργειν.

βρῦκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν, τριγλῆ δὲ κᾶν μύχοιτο.

e et eundem XII. p. 553. E.

Eubulus ibid. III. p. 105. F.

καρῖδα καθῆκα κάτω, κἀρέσπασ' αὐθις υ -

His adde Aristoph. Eccles. 580. Nescio an Euripid. Med. 986. 987. in unum compingi debeant,

οὐ δ', ὃ τάλαν, ὃ κακόνυμφε, κηδεμῶν τυράννων.

sed de hoc, et si quae alia occurrant similia, ampliandum censeo.

Huic versui affinem iudicavit Bentleius Diss. Phalarid. p. 227. Latinorum metrum Saturnium, quod sic describit Terentianus Maurus p. 2439.

Aptum videtur esse

Nunc hoc loco monere,

Quae sit figura versus,

Quem credidit vetustas

(Tanquam Italii repertum)

Saturnium vocandum.

Sed est origo Graeca,

Illique metron istud

Certo modo dederunt:

Nostrique mox Poetae

Rudem sonum secuti,

Ut quaeque res ferebat,

Sic disparis figurae

Versus vagos locabant:

Post rectius probatum est,

Ut tale colon esset

Iunctum tribus trochaeis:

Ut si vocet camoenas Quis novem sorores,

Et Naevio poetae Sic ferunt Metellos

Cum saepe laederentur Esse comminatos:

Dabunt malum Metelli Naevio poetae.

Dabunt malum Metelli Claudia pars dimetri.

Adest celer Phaselus,

Memphitides puellae,

Tinctus colore noctis.

Post Naevio poetae tres vides trochaeos:

Nam nil obstat trochaeo longa quod suprema est.

G.342

Plura desiderantibus praestabunt Diomedes p. 512. Marius Victorinus p. 2586. Plotius p. 2650. Atilius Fortunatianus p. 2679. Hermannus Lib. III. c. 9.

P. 84, 11. Marius Victorinus p. 2580. *Dimetro Anapaestico catalectico, sive Heroo Penthemimeri, si Phalaecii colon, id est, partem e tribus Trochaeis seu Syzygiam eius adiunxeris, Prosodiacum metrum efficies.* Plotius p. 2664. *Prosodiacum Hyporchematicum fit syllaba, et penthemimeri dactylico et tribus trochaeis.* Confer locos allegatos viris doctis infra ad Proclum. Versus similes istis,

αὐτὰ δὲ οὐ Καλλιόπα.

- - | υ υ - | υ υ - |

Ἐρασμονίδη Χαρλαε.

υ - | υ υ - | υ υ - | -

allquoties in melicis Tragicorum reperiuntur et in Pindaro.

P. 88, 13. Hanc Archilocheorum asynartetorum speciem, *Logaoedicum Archilochium Ithyphallicum* Plotio p. 2663. imitatus est Horatius Carm. I. 4. cui, ducem secutus, subiunxit Iambicum trimetrum catalecticum. Archilochus ipse apud Stobaeum Gesneri p. 399, 21. Grotii p. 263.

τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρωσ ὑπὸ καρδίην ἔλυσθαις,

πολλὴν κατ' ἄχλυν δμμάτων ἔχευε,

κλέψας ἐκ στήθεων ἀπαλὰς φρένας —

Similiter Simonides in *Analectis Brunckii* T. I. p. 143.

μήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνημον ἐνθαδ' Ἀρχεναύτιω

κῆσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἀκοιτιν,

Ξανθόπην Περίνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπύργου

σήμαινε λαοῖς ἔρμ' ἔχων Κορίνθου.

G.343

Theocritus iisdem usus est Epigr. XVIII. in Archilochum, trimetro tamen iambico acatalecto interposito.

Ἀρχιλοχον καὶ στᾶθε καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητῶν

τὸν τῶν λυμβῶν· οὐ τὸ μύριον κλέος

διήλθε κῆπι νύκτα καὶ πρὸς αἶω.

ἢ ῥά μιν αἱ Μοῖσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπηεν Ἀπόλλων.

ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κάπιδέξιος

ἔπειά τε ποιῆν πρὸς λύραν τ' αἰεθεῖν.

Idem versui hendecasyllabo Phalaecio postposuit,

ὁ μικρὸς τὸδ' ἔτευξε τᾷ Θεῖσσι

Μήθειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὄδῳ, κηπέγραψε Κλέτας.

ἔξει τὰν χάριν ἃ γυνὰ ἀντὶ τήνων

ὦν τὸν κῶρον ἔθραψε· τί μῆν; ἔτι ΧΡΗΣΙΜΑ καλεῖται.

eidem praefixit Callimachus Ep. XLII.

Alio asynarteto, qui ex Iambica penthemimeri et logaoc-dico dactylico constat, praefixit Simonides Brunck. Anal. I. p. 141.

πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὄροι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἁώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκέλασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
οἳ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα Βαχχίων ἀέθλων
θήκαντο. κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
εὐ δ' ἐτιθηεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωροῖς Ἀρίστων
Ἄργεῖος ἥδ' ἄνδρ' ἀνδρῶν κλέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς,
τῶν ἔχορῆγησεν κύκλον μελίγηρον Ἰππώνικος
Στρούθωνος υἱός, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεῖς,
αἳ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν, ἄγλαάν τε νίκην
θήκαν, Θεῶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισῶν.

Versus ultimus fortasse mendosus est.

P. 89, 12. Plotius p. 2662. *Encomiologicum Archilochium fit penthemimeri dactylico praeposito, et quatuor pedibus disyllabis iambicis subiunctis, (Horat. Epod. XI.)*

Fabula quanta fui, conviciorum poenitet.

Dipodia minor est Euripid. Med. 414.

ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'.

- - - - -

P. 90, 4. Hoc metrum *Encomiologicum Stesichorium* vocat Plotius p. 2662. Vide Euripid. Orest. 1292. Troad. 805. Ion. 1067. De loco Alcaei ab Hephaestione prolato multa arguantur viri docti. „*Ἡο' ἔτι Δινομένει* etc.] Haec „perquam obscura sunt et non leviter forsitan corrupta: visne „tamen suspicionem meam? Legendum forte: „*Ἡο' ἔτι Δινο- „μένει τῷ Τυρράκῃω, Ver adhuc est Dinomeni Tyrraciensi.* „*Ἡο' pro ἔαρ* notissimum est: et hoc metaphoricè accipitur „hic; quicquid scilicet eximium est ac laetum, ἔαρ dicitur „propter ipsius veris indolem eximiam ac laetam: οἱ ἔφηβοι „τῆς πόλεως ἔαρ ex Athenaeo innotuerunt omnibus; aliaG.344 „praetereo sponte. Ver hic fortuna prospera est, et rerum „status maxime laetus: id omnes intelligunt statim. Dino- „menes ex Historia celeberrimus est, quia filium habuit Ge- „lonem, de quo inter alios Herodotus Musa septima: hunc „tangere potuit Alcaeus, nisi fallor; τῷ Τυρράκῃω certe Si- „culum nobis prodit: apud Stephanum Byzantinum legimus, „*Τυραχῖναι πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, εὐδαίμων δ' ὅμως.* „quod Cluverio aliisque displicet, quia nusquam alibi reperi- „tur nomen: corrigunt igitur *Τυραχίη*, de qua Diodorus, et

„cuius cives a Plinio dicuntur *Tiracienses*. Non improvide
 „quidem, sed ita, ut tamen maluerim ego *Τυρακίη* vel *Τυ-*
 „*ρακίαι*: nam similem scripturam, quam sibi literarum ordo
 „postulat, habemus hoc ipso loco, nihilque facilius est, quam
 „mutatio literae *υ* in literam *ι*: quanquam utroque etiam
 „modo nomen efferi potuit olim. Certe et *Tyracienses* apud
 „Plinium non displicerent mihi: quicquid sit, de eadem urbe
 „Alcaicum hoc accipi potest: geminavit enim Poeta literam
 „caninam in gratiam versus, et sic nomen sibi fecit morige-
 „rum. Quae sequuntur, ne litera fere mutata, ita constitui
 „possunt, *Τῦρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσίῃ οἶ*, in *Myrto*
 „*instrumenta egregia reposita sunt ei*: pro τὰ ἄρμενα scri-
 „ptum τῦρμενα; omnia intellige, quibus familia est instru-
 „ctior: κέεται est κείνται, et de praesenti cogitandum hic:
 „ἐν μυρσίῃ arcas et loculos designat ex myrto, in quibus
 „instrumenta illa magnifica quiescebant; et hoc sarcasticum
 „est, nisi fallor, et potentiorum Mastix scripsit, ut patrem
 „Tyranni luderet; scis, quid de Alcaeo circumferatur in An-
 „tiquorum scriptis. Attende: non displicebunt forte haec No-
 „stra, quae tamen nihil aliud sunt, quam coniecturae me-
 „rae. Illud certum est, eleganter Alcaei Poemation ab his
 „potuisse incipere: nam eo sane tendit eorum indoles.“
Pauwius.

„Locus perobscurus, ad quem se fere caligare fatetur Pau-
 „wius, neque ego audacter idem de me negavero: id tamen,
 „quod mihi se obtulit, in medium proferam. *Ἡρ'* non in
 „*Ἡρ*, ver, sed in *ἦ ῥ'*, quod est pro *ἦ ῥὰ*, *anne*, mutan-
 „dum videtur. Non placet *Τυρράκηω*; a *Τυρακίη* enim vel
 „*Τυρακίη* non potest derivari gentilium *Τυρράκης*; acce-
 „dit quod Plinius lib. III. c. 8. sine dubio de Tiraciae civi-
 „bus loquens, mentionem faciat *Tiraciensium*. *Tiracienses*
 „autem Graece sunt *Τυρακιεῖς*, neque ab analogia alienum
 „est, a *Τυρακία* fieri *Τυρακιεύς*, ut ab *Ἀλωπεκία*, *Ἀλωπε-*
 „*κιεύς*. *Οἰχαλία*, *Οἰχαλιεύς*. *Ἀμαντία*, *Ἀμαντιεύς*. *Ἀμαξία*,
 „*Ἀμαξιεύς*. *Ἀνδανία*, *Ἀνδανιεύς*. *Ἀνδρία*, *Ἀνδριεύς*. *Ἀπία*,
 „*Ἀπιεύς*. *Ἀρία*, *Ἀριεύς*. *Ἰαρία*, *Ἰαριεύς*. Quae omnia,
 „et sexcenta alia exempla, videre licet apud Stephanum By-
 „zantinum. Pro *Τυρράκηω* igitur legerem *Τυρακίῃ*; pri-
 „mus enim pes versus iambici dactylus esse potest. In versu
 „secundo pro *μυρσινήω* legi posset *μυρσινάτω*, quod est a
 „*μυρσίῃ*, *myrtus*. Sensus loci, si quem hoc abruptum fra-
 „gmentum habet, hic erit; *Anne adhuc Dinomeni Tyraciensi*
 „*instrumenta iacent in myrtea* sc. arca.“ *Arnaldus.*

G.345 „Ἀλκαῖος ἐν ὕσματι οὗ ἢ ἀρχῇ] A. ἐν ὕσμασιν, οὗ ἢ

„ἀρχή. Si ἄσμασιν probum, ὦν legendum: et tum hi duo
 „sequentes versus initium duarum odarum constituerint: quod
 „notes, Lector.

Ἦρ' ἔτι Δινομένει τῷ Τυρῶακῆν

Τ' ἄρμενα λαμπρὰ κέειτ' ἐν μυροσινίῳ.

„Non miror haec perquam obscura fuisse visa illiterato huic
 „literatori: doctis enim haec etiam difficultatem creaverint:
 „corrupta esse non negarim: forte tamen non adeo, atque
 „ipse putarit: videamus primo varias lectiones in hoc loco.

„Ἦρ'] Flor. ἦ ὁ ἔτι. sane adhuc. Ursinus ἦρ' ἔτι: eo-
 „dem redit. Arnaldus etiam accipit pro ἦ ῥά. sed interpre-
 „tatur *anne*: eodem et id redit. Vide Vannum de hac par-
 „ticula, p. 144. Theocrit. Idyll. II. 6. 20. 114. Pavus hinc
 „extudit substantivum ἦρ. *Ver adhuc est Dinomeni Tyr-*
 „*raciensi: nam ἦρ notissimum.* Potius docuisset Alcaeam
 „hac voce ipsa uti p. 100. Ursini: „ἔαρ *autem omne exi-*
 „*mium et laetum: οἱ ἔφρηβοι τῆς πόλεως ἔαρ innotuerunt ex*
 „*Athenaeo omnibus:* scilicet Athenaeus ipsi ex Scapula. Mi-
 „seret me aridi tophi; cui nullum usquam exemplum suppe-
 „tit nisi ex Lexicis. Mox rursus *ver* significat *fortunam*
 „*prosperam et rerum statum maxime laetum.* At haec signi-
 „ficatio, *Pave*, nondum omnibus vel ex Athenaeo vel alio
 „innotuit: illa tibi probanda fuerat: sed in Lexicis non ha-
 „beatur.

„Δινομένει.] Δινομένη. Flor.

„Τυρῶακῆν. admirabilia comminiscitur hic: primum fin-
 „git Dinomenen hunc esse Gelonis, Tyranni Syracusani, pa-
 „trem, quem tetigerit Alcaeus. Mirare, mirare CHRONOLO-
 „GUM in Graeca historia peritissimum Pavonidem. Nam ἀκμή
 „Alcaei statuitur Olympiade XLIV. iam Gelo occupavit Ty-
 „rannidem Gelae circa Olympiadem LXXII. quando fingit
 „Noster Dinomenen adhuc vixisse, et ab Alcaeo fuisse per-
 „strictum: at vide quam immane intervallum inter ἀκμὴν
 „Alcaei et Gelonem Tyrannum Gelae factum: fere triginta
 „Olympiadum, atque ideo centum fere et viginti annorum:
 „ut necesse fuerit Alcaeam aetatem produxisse ad centum et
 „quadraginta ad minimum annos, et ea in aetate adhuc car-
 „mina condidisse. Nam ponamus Alcaeam gessisse trigesimi-
 „mum annum ἐν ἀκμῇ Olympiade XLIV. si huc addas XXVIII
 „Olympiadas sive CXII annos, tantum continges tempus, quo
 „Gelo factus Gelae tyrannus; et quando Alcaeus natus de-
 „buerit esse CXLII annos. O mira commenta! homines una
 „vivere et inimicitias gerere credendum, qui fere centum an-
 „norum intervallo seiuncti sunt: nam Alcaeam ponit vivum

„vigentemque tempore Gelonis iam tyranni: iam illi id non
 „accidit nisi CXII fere annos ab ἀκμῆ Alcaei. Quin ponamus
 „Alcaeum adhuc LX annos post annum, cui ἀκμῆ adsignatur,
 „vixisse: sive anno XC obiisse: tamen interval-
 „lum inter Alcaei mortem et Gelonis Tyrannida erit plus
 „quam quinquaginta annorum: et longe magis etiam peccavit,
 G.346 „si tum iam Syracusis ponit Gelonem potitum: quod post id
 „tempus aliquot annis accidit: ipsum marmor Arundellianum
 „primum versu LXIX. Ἀρχοντος Ἀθήνησι Ξανθίππου ἀφ'
 „οὗ Γέλων ὁ Δεινομένους . . ἐτυράνευσεν. iam Olympiade
 „LXXV. hic Xanthippus Archon fuit. Nonne haec egregie
 „peritiam CHRONOLOGICAM Criticastro indicant?

„At si iam tempora congruerent, non minus absurda his
 „adiungit: nam hunc Dinomenen facit *Tiraciensem*: dabimus
 „ei in aliquot momenta hanc urbem: sed veteris aevi imperi-
 „tissimus homo rursus nescit Gelonis maiores ex Telo, in-
 „sula maris Carpathii, oriundos, et inter illos fuisse, qui
 „deducti sunt in Coloniam Geloam: et ibi sacerdotio fuisse
 „potitos: uti non paucis verbis declarat Herodotus eodem illo
 „libro, quem laudat noster Melitides ipse. L.VII.C. 153. 154.
 „sed non inspexit vel non intellexit: en verba Musae septi-
 „mae. *Viri Geloi, in seditione inferiores, in Mactorium*
 „*urbem, sitam supra Gelam, profugerunt: hos Telines Ge-*
 „*lam reduxit, pactus ut posteri sui illic Antistites Deorum*
 „*essent: mox Hippocrate Tyrannidem Gelae obtinente, Ge-*
 „*lon inter posteros Telinis vatis, declaratus est equitatus*
 „*praefectus . . . Gelorum imperium adeptus est: post hoc*
 „*Syracusis etiam potitus.* Secundum ergo Pavonem noster
 „Dinomenes duobus locis est natus Gelae et Tyraciae. Rur-
 „sus hoc vere egregium: sed forte contenderit instar Apol-
 „lonii, qui Rhodius dicitur, licet esset Alexandrinus, hunc
 „Dinomenen fuisse dictum Tyraciensem, licet Gelous.

„Nunc videamus magnificam illam urbem, quam exaedifica-
 „vit eo fundamento, quia hic Siculum hominem invenisse
 „sibi visus fuit: vel e contrario Dinomenen putavit Siculum,
 „quia hic urbem Siculam invenisse sibi persuasit. Sed ve-
 „reor, ne urbs ipso cum cive brevi dispereat. Cluverius p.
 „388. *apud Diodorum L. XII. p. 89. urbs memoratur,*
 „*Τριναζία. id forte corruptum ex Τριναζία: inde apud Plin.*
 „*Tiracienses: apud Steph. Τριναζῖναι: an idem sit cum Dio-*
 „*dori Trinacia ac Plinii Tiracia, haud temere dixerim.*
 „Vides omnia haec incertissima esse: et hinc tamen mate-
 „riam arcessit ad urbem suam excitandam Pavo: nec magis
 „certum aliquid, ut decebat, hic addit. Sed porro: detur

„urbs *Τυραχίνα*, *Τυραχία*, *Τριναχία*. Quid? an vel ex
 „ullo horum vocabulorum fiat *Τυρράκιος*, nam prius facit
 „*Τυραχινάϊος*, secundum et tertium *Τυρακιεύς*, *Τρίνακιεύς*,
 „vel *Τυράχιοι* et *Τρινάχιοι*. (quam difficultatem recte movit
 „Arnaldus: et emendat igitur *Τυρακιῆι*: addens Dactylum
 „posse locum habere in prima lambi sede. Sed, pace viri
 „eruditissimi, nullo modo locum habere statuerim in *κώλω*
 „lambico: *κῶλα* enim non ita libera sunt, atque ipsi ver-
 „sus: sed hoc leve; et quoniam ipsa *Τυραχία* locum hic iam
 „non habet; de ceteris possumus esse securi) unde igitur hic
 „*Τυρράκιος*! unde geminatum ‘P! et tamen audacter vocat
 „*Tyrraciensem*: quasi *Τυρράκιος* esset Tyrraciensis: ut
 „adeo hoc nomen urbis incertissimum hic nullo modo locum
 „habere possit. Sed omnes has forte difficultates facile su-G.347
 „perarit redivivus noster Amphion, Tiraciae conditor. Haec
 „sunt re vera plus quam Romanensium nugatorum delira-
 „menta, ita homines, ita urbes in aëre fingere.

„Pergamus ad alterum versiculum: mox nostram senten-
 „tiam declarabimus. *Τῶρμενα λαμπρὰ κέει’ ἐν μυρσινήῳ*.
 „Priora verba minimum difficultatis haberent, modo de ulti-
 „mi vocabuli sensu et Orthographia constaret: in Cod. vide-
 „tur *Μυρσινίῳ*, quod in metrum peccat: in Flor. *Μυρσίνῳ*,
 „item contra metrum: sic quoque Ursinus. H. vero Stepha-
 „nus in tertia Lyricorum edit. *Μυρσινῳ*, quod P. Ste-
 „phanus correxit in *Μυρσινίῳ*. Pavius mirifice corrigit ἐν
 „*μυρσίνῃ οἱ*: in *acra myrtea ei*: ei id est, Dinomeni. Ride
 „veram Pavoninam elegantiam in illo *οἱ* in fine versus: sed
 „si duo sunt initia duorum versuum, ubi tum illud bellum
 „*οἱ*! Arnaldus *Μυρσινάῳ*: eodem modo intelligit in *arca*:
 „si modo *Μυρσινάϊος* aliquo exemplo stabiliri posset, in se-
 „quenti versu forte substantivum *κιβώτιον* vel simile expres-
 „sum fuerit.

„Videamus iam an aliquid magis probabile in medium ad-
 „ferri possit. Et magni sane momenti esset, si cognoscere
 „hunc Dinomenen liceret: et mihi non Siculus: non Tiracien-
 „sis: sed civis Alcaei fuisse videtur, vel certe in civitate
 „una versatus. Novimus, quem locum Lycus apud Alcaeam
 „obtinuerit, qui secundum Horatium Lib. I. 32.

*Liberum et Musas, Veneremque, et illi
 Semper haerentem puerum canebat,
 Et Lycum, nigris oculis, nigroque
 Crine decorum.*

„Novimus non uno Bathyllo contentum Anacreonta carmini-

„bunt, quae λαμπρὰ dici posse nemo dubitat. Alcaeus pag. „105. Ursini λαμπραὶ κναμίδες.

„Haec ad locum hunc sane difficillimum: in quo coniectu- „ris aliquantum indulsumus. Id vero certum in dictis, Pavo- „nem crassissime errasse in HISTORIA et CHRONOLOGIA Graeca, „cum Alcaeam facit Geloni Tyranno aequalem: nugatum cum „de urbe Tyrracia cogitat: ineptiisse, cum Poetam Alcaeam, „qui patriae suae tyrannis et vicinis fuit inimicus, odia quo- „que exercuisse fingit cum Gelone, Syracusarum tyranno: „et id quidem tam ridiculo modo, ut non ausus ipsum Ge- „lonem tangere, cum in parte Dinomene laedere voluerit: cui „stultissime quoque ἦο contribuit: *florentem statum*: cum „hic Dinomenes procul dubio, ut ipse filius, antequam ty- „rannidem invaserat, fuerit ἰδιώτης, ut Gelonem ipsum vo- „cat Diodorus lib. XIII. p. 151. Γέλων ἐξ ἰδιώτου, τῆς Σι- „κέλλιας ὅλης ἡγεμῶν ἐγένετο.

„Ex omni parte igitur hic se turpiter dedit Thrasonides „noster: qui et in eo errat, quod Carmen hoc vocet *Alcai- „cum*. Nam licet ab Alcaeo sit conditum, a Technicis ita „non vocatur. Quis enim non rideret Grammaticum, qui „Sapphus aliquam Elegiam vocaret *Sapphicum*? at eodem „iure, quo hic Pavo, uteretur: sic mox p. 145. Θ vocat „literam *duplicem*: quam Grammatici nominant adspiratam: „ζ. ξ. ψ. duplices, Pave. θ. φ. χ. aspiratae: *quid nunc te, „asine, literas doceam*, Cicero rogabat olim L. Pisonem, vi- „rum consularem: id te ego, hominem nihili, maiori iure „rogo: quod si fustibus, ut ille ibidem ait, minus pepercis- „sent, qui tibi συλλαβίζειν monstraverunt olim, verbis tot „ego pepercisse potuissem, nec paene senex ignorasses, quae „pueri sciunt. Recte equidem Θ ex TH. Φ. ex ΠH. X ex „KH compositas literas dicere possis, adeoque duplices vo- „care, ut pulchre ostendit I. Buherius in doctissima Dissert- „tatione de priscis Graecorum et Latinorum literis p. 561. „565. in calce Palaeographiae Montefalconianae: vide quo- „G.350, que Arnald. in Animadv. p. 4. Sed nemo, nisi intelligi „non velit, Grammaticas vel Prosodicas tradens disciplinas, „haec elementa duplicium adpellatione designarit: haec sub- „iunxi, ne cavillationi locus pateret.“ *D'Orvillius.*

Scaliger Poet. II. 17. citat,

ἦ ρ' ἐτι δινομένη τῷ τυράνῳ
τῶρμινυ λαμπρὰ κέντ' ἐν μυρίῳ.

Hermannus p. 385. quod mirere, Arnaldi coniecturam ado- „ptat, *Τυραλίη*. [Nuperrime sententiam de hoc fragmento suam „protulit A. Seidler in Mus. rhen. 1829. fasc. II. p. 222 sqq.]

P. 51, 1. *Iambelegus*, inquit Plotius, p. 2662. *nomen accepit, quod iambico et elego constat.* Exempla vide Sophocl. Ai. 178. 179. Trach. 95. 99. 821. Euripid. Hec. 937. 8. 942. Orest. 1259. Androm. 767. 8. 776. 7. 793. 1027 — 9. Helen. 1116. Ion. 781. 2. Electr. 867. Pindar. Pyth. IV. 3. et alibi. *Dactylicum Penthemimeres Trochaicae dipodiae subiungitur Oda Pindari modo citata vv. 1. 2. 4.* Euripid. Med. 413. 416. Sed talia persequi infinitum esset.

P. 91, 11. Plotius p. 2663. *Compositum Pindaricum fit penthemimeri Iambico ex utraque parte posito, et in medio penthemimeri dactylico,*

ὄς καὶ τυπεὶς ἀγνῶ πελέκει τέκετο ξάνθαν Ἀθήναν.

- - υ - - | - υ υ - υ υ - | - - υ - -

subiungit Plotius: *Compositum Susarionium fit quatuor pedibus trochaicis praepositis, et subiuncto penthemimeri dactylico,*

χρυσείοισιν ἀνθέμοισιν τὰν θέμιν οὐρανίαν.

- υ - υ - υ - υ | - υ υ - υ υ -

Sed aqua mihi haeret in hoc exemplo, quod natum est proculdubio ex locis supra citatis pp. 91, 4. 95, 5.

P. 92, 1. Versuum elegiacorum leges atque indolem plene enucleateque descripsit Noster, neque necesse puto in re notissima plura congerere. Nemo tamen, uti spero, gravabor, si Terentiani Mauri quaedam huc pertinentia, in eorum praecipue gratiam quibus elegantis istius grammatici denegatur copia, deinceps protulero.

Pentametrum dubitant quis primus finxerit auctor;

Quidam non dubitant dicere Callinoum.

Hexametro quum quinque pedum subiungitur iste,

Partes heroi dupliciter recipit,

Quas πενδημιμετρῆς possit disiungere forma;

Has si quis geminet, pentametrum faciet.

Sed refert duo sint, an dactylus unus in illa:

Quum duo sunt, eadem bis repeti poterit.

Subiungam exemplum quo fiat planius istud:

Desine Maenaios — desine Maenaios.

Dactylus ut duplex, non bis sententia currat;

Desine Maenaios — musa referre iocos.

Hoc nec praepositum peccat, nec parte sequenti;

HEPHAESTION.

B b

G.351

Talis utrique loco convenit una tome.
Si primo spondeus erit, tum dactylus alter
Stabit, comma prius non poterit repeti.
Talis erit versus hæc portio, quam modo tracto;
Postquam res Asiae — claudicat ut repetas.
Ut stet comma sequens, bis dactylus adsit oportet,
Postquam res Asiae — desine Maenali.
Dactylus in primo positus, spondeus adhaerens
Non oberit primis, officiet reliquis.
Exemplum ponam parti quod congruat isti:
Musa mihi causas — discrepat hoc iterum.
Dactylus ergo duplex redeat mihi parte sequenti;
Musa mihi causas — desine Maenali.
Spondeum duplicem, quae pars prior est, bene sumet,
Peccat enim tantum posteriore tome.
Spondeos ante ergo dabis, pars caetera curret,
O fortunati, desine Maenali.
Pars prior ergo pedum admittet quemcunque duorum,
Dactylus in reliqua his repetendus erit.
Scandunt pentametrum, duo sint quasi commata, quidam,
Ut pedibus binis semipedes superent;
Hos sibi coniunctos spondeum reddere quintum:
Postquam | res Asi | ae || desine | Maenali | os ||
At quidam in medio spondeum reddere malunt,
Semipedem et primum cum capite alterius
Iungunt, dactylico quae fit de commate, longa:
Inde duas promptum est sic remanere breves:
His longam adnectunt, qua dactylus incipit alter:
Cernis et hinc alias toi remanere breves:
Has ad semipedem iungunt in fine relictum,
Ultima nec refert longa sit, anne brevis.
Sic spondeus erit medius, duo post anapaesti,
Postquam | res Asi | ae de | sine Mae | nali.
Idcirco primo curabis commate semper,
Ne brevis incurrens syllaba semipedis
Spondeum mediis nequeat coniungere longis:
Et fiat talis, incipe Maenali.

Nam lis, quae brevis est, iungat sibi sive supremum

Os, vel quae prima est in: caput hoc etenim est.

Quia nec producta est, geminat nec consona vires,

Spondeus minime pes, sed iambus erit.

Exemplum idcirco vocali a parti locavi,

Longa foret ne lis, incipe Maenalios.

Quidam, quia gemino constat de commate versus,

Cludere comma prius non timere brevi:

Ut sit pentameter talis, qualem modo fingo,

Hoc mihi tam grandē munus habere datur:

G.352

Aut qualis supra versus peccare videtur

Si fiet talis incipe Maenalios.

Nam referre nihil sit qualis syllaba fini,

Commataque hoc ipsum iuris habere volunt;

Idcirco et verbo nunquam uno cola ligari,

Ut constet parti finis utrique suus.

Nam vitiosus erit sic pentameter generatus,

Inter nostros gen | tilis oberrat equus.

Spondei duo sunt, quos dixi commate primo

Posse dari; verum syllaba quae sequitur

Nec πενθήμεροῦ verbi cum fine relinquit:

Quae data pentametris regula prima sonis.

Nec post, dactylico debet quae commate iungi,

Esse caput versus dactylici patitur.

Hoc ipsum melius mutata parte coibit,

Gentilis nostros inter oberrat equus.

Tantam nostra nequit mensura absolvere litem;

Malo tamen longa cludere comma prius.

Hos elegos dixere, solet quod clausula talis

Tristibus, ut tradunt, aptior esse modis.

De Callinoo, cuius meminit Terentianus, consulas Athenaeum XII. p. 525. C. et ibi notata. Adde Meursium in Bibliotheca Graeca apud Thesaur. Antiq. Gronovii T. X. p. 1286. Ruhnkenium in Callimacho Ernesti T. I. p. 439. eundem in Historia Critica Oratorum Graecorum p. XLIII. sive in Orator. Gr. Reiskii T. VIII. p. 128. Kulenkampium in Specimine emendationum etc. ad Etymologum M. p. 33.

Pentametrum hoc versui heroico fere semper subiungi nemo

ignorat. Dionysius Atheniensis cognomine *Aeneus* hexametro praefixit teste Athenaeo XIII. p. 602. C. ad instar Delphici istius, quod sequitur, oraculi:

εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνικπος ἔφην
θελας ἀγητῆρες ἑφαμερλοῖς φιλότατος.

Elegiacos continuos reperisse memini tantum apud Heliodorum in Aethiopicis Lib. III. p. 129. ed. Commelin. et Philippum Thessalonicensem in Brunckii Analectis T. II. p. 212.

P. 93, 11. Ἰερὰ, νῦν δὲ Διοσκουρίδew γενεῆ.
„Hephaestion hic, ut obiter id notem, errat in exemplo. Nam
„id excusari potest eodem colore, quo p. 14. usus est ipse,
„ubi rationem reddit, cur excusari possit secundam corripi in
„ῥαμαιεννάδες, idem hic obtinet in Διός. ὡς μία ἢ Διός
„ἀκούεται. et sic optimi Poetae vocem compositam in ἀσυναρ-
„τήτοις adhibent, quasi re vera essent duae voces: aliter id
„non licet: quare erravit hoc nomine Scaliger etiam in Ca-
„tulli Carm. XVII. legens *assulitantis*:

G.353 *Crura ponticuli assuli | tantis, irredivivus.*

„Et Vossius ad metrum longe melius.

Crura ponticuli asculis | stantis, irredivivus.

„id optime quoque animadvertit inter alios R. Bentleius ad
„Horatium Od. IV. VIII. 17.

Non incendia Car | thaginis inpiæ.

„docetque aliam plane rem esse in his exemplis Horatianis
„II. 12.

Dum flagrantia de | torquet ad oscula.

„et I. 18.

Arcanique fides prodiga per | lucidior vitro.

„quibus exemplis adde L. I. 16.

Hostile aratrum ex | ercitus insolens.

„et I. 37.

Antehac nefas de | promere Caecubum.

„II. 17.

Utrumque nostrum in | credibili modo.

„vide quoque lib. III. XII. 2. 12. Non ob hanc causam tamen
„reiiciendum docet illum versum Al. Cuningamius p. 104. ex-
„emplo ex lib. IV. 14.

Spectandus in cer | tamine Martio.

„cui adde I. 37.

Mentemque lympha | tam Mareotico.

„debuerat igitur aptius exemplum adduxisse Hephaestion, si „dabatur.“ *D'Orvilius.*

Marius Victorinus p. 2561. *Hoc quoque notandum in enuntiatione Pentametri Elegiaci, nam plerumque aurem fallit, ut in illo Graeco versu,*

ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλήσποντον ἀπεπλόμεν.

Nam si coniunctum Ἑλλήσποντον enuntiarimus, effugerit aurium sensum, ut nequaquam versus esse credatur. At si per Hemistichium pronuntiemus, ipsa subdistinctione genus metri declarabimus, ita,

ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλης.

dehinc,

πόντον ἀπεπλόμεν.

Unde Pentametrus duobus pedibus et semipede colon terminare debet, ut qui audierit, antequam percutiat, versum intelligat; velut,

Labitur hinc Helles, pontus in Oceanum.

Item,

Venerunt inter, Iunia sancta polo.

Nam si per se dicas inter, et per se Iunia, media subdistinctione interposita, recipiet formam Elegiaci,

Pentametro Elegiaco subnectunt grammatici metrum *Choerilium*, seu *Diphilium* (*Delphicum* Plotius p. 2633.) Marius Victorinus p. 2558. *Choerilium seu Diphilium metrum ex eodem Pentametri ortum esse genere res ipsa indicat, est enim e Dactylica specie derivatum, suprema tantum versus syllaba, qui sex pedibus profluat, brevius. Incipit autem a duobus* G.354 *Dactylis, tertia regione Spondeo semper manente, et rursus ex duobus Dactylis et syllaba una. Huic duo cola, quae Penthemimere diximus, accrescente media syllaba, qua Spondeus gignitur, formam dedisse noscuntur, qua detracta, ad Elegiacum pentametrum versus reverteretur; veluti,*

Nunc age Pierios versus dea Calliope.

- u u - u u | - - | - u u' - u u | -

Choerilium autem ἀμφικλιπές dicitur, quod initio et fine imminutum est, ut,

Tibi namque decens, lucet rosa vertice.

Angelicum nuncupat Diomedes p. 512. Angelicum metrum, celeritate nuntiis aptum, Stesichorus invenit. Stesichori versus huius moduli exstat Aristoph. Pac. 797.

τοιαυτε χρη̄ Χαρίτων δαμόματα καλλικόμων.

cui similes videntur Antiphanis Athenaci XI. p 471. C.

τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόρος
πλήρης, ἀφρῖζον, ἕκαστος δεξιτερεῖ δ' ἔλαβεν.

Idem ibid. XIV. p. 642. A.

εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν, ἣ τράπεζαν δευτέραν,
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς.

Confer Hermannum Comment. de Metris Pindari apud Heynium
T. III. p. 222.

P. 94, 5. Hephaestionis locum, opinor, ab oculos habuit
Atilius Fortunatianus, cum haec scriberet, p. 2680. apud
Euripidem et Callimachum inveni tale genus,

Turdus edacibus dolos comparas amice.

Exemplum dabit Aristophanes Vesp. 248 — 272. ed. Brunck.

P. 100. Ad hanc metri speciem verba Eupolidis apud Athe-
naeum p. 656. F. redigenda esse vidit Heringa Observat. p.
224. Sequentes induit formas in duobus Pherecratis locis
apud Athenaeum XV. p. 685. A. B. [v. Hermann. Electr. D.
M. p. 576.]

υ	υ	-		υ	-	υ	-		υ	υ	-	υ	-	-
-	υ	-		-	υ	υ	-		-	υ	υ	-		-
υ	-	-		-	-	-		-	-	-		υ	-	-
-	-	-		-	-	-		-	υ	-	-		-	-
υ	υ	-		-	-	-		υ	-	-	-		-	-

ὁ Φερεκράτης δέ, ἢ ὁ πεποικῶς τὸ δράμα τοὺς Πέρσας,
μνημονεύων καὶ αὐτὸς ἀνθῶν τινῶν στεφανωτικῶν, φησὶν·

ὦ μαλάχης μὲν ἔξερῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον,
καὶ μελιλώτινον λαλῶν, καὶ ῥόδα προσσεοχρῶς·

ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα,
γελῶν δ' ἵπποσέλινα, καὶ κοσμοσάνδαλα βάλνων,

ἔγχει, κἀπιβόα τρίτον παιῶν', ὡς νόμος ἐστίν.

G.355

ὁ δὲ πεποικῶς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Μεταλλεῖς
φησὶν·

ὑπ' ἀναδενδράδων ἀπαλὰς ἀσπαλάθους πατῶντες

ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ, κύπειρον τε δροσώδη,

κἀνθρύσκου μαλακῶν τ' ἴων λειμακα καὶ τριφύλλον.

Hephaestionis asynartetis unum addit Hermannus ex trochaico
dimetro, et paeonico dimetro catalectico compositum, Ari-
stoph. Lysist. 1014.

οὐδέν ἐστι θήριον γυναικὸς ἀμαχώτερον.

-	υ	-	υ	-	υ	-		-	υ	υ	υ	-	υ	υ
---	---	---	---	---	---	---	--	---	---	---	---	---	---	---

CAP. XVI.

De Polyschematistis.

P. 106, 1. **GLYCONEUS** Polyschematist^a ex Antispasto varie formato componitur, et Choriambo. Choriambus fere semper purus servatur. In hac specie enucleanda multus est Hermannus *De Metris* Lib. II. c. 24. studioso lectori accurate pertractandus. Nobis in praesens saltim sufficet schema propositum, seniorum poetarum locis munitum, ex quo versuum, in choris passim occurrentium, naturam atque indolem tirones nullo negotio queant percipere.

υ - - υ | - υ υ -
Euripid. Hec. 636. Iph. T. 1135. Bacch. 865. Helen. 1326.

υ υ υ - υ | - υ υ -
Euripid. Orest. 797. 798. 799. 1370. Iph. Aul. 549. 552. 553. 759. Helen. 1324. 1325.

υ - υ υ υ | - υ υ -
Euripid. Or. 1356. Helen. 1156.

υ υ υ υ υ υ | - υ υ -
Sophocl. Antig. 108. Euripid. Or. 832. Iph. Aul. 1043. 1098. Herc. Fur. 684. 685.

υ - υ - | - υ υ - G.356
Soph. Antig. 781. Trach. 117. Ai. 375. 1199. Phil. 1136.
Euripid. Hec. 655. Orest. 1382. Phoen. 243. Hippol. 1156.
Suppl. 980. Iph. Taur. 427. Helen. 1357. 1358. 1474.
Ion. 726. Herc. Fur. 767. 768.

- - υ - | - υ υ -
Sophocl. Antig. 785. 838. Trach. 116. Ai. 390. Phil. 1137.
Euripid. Iph. Aul. 578. Helen. 1477. Herc. F. 675.

υ υ υ υ - | - υ υ -
Sophocl. Trach. 118. Euripid. Herc. F. 641.

- - - υ | - υ υ -
Sophocl. Phil. 1141. 1144. Euripid. Phoen. 236. Hippol.

a) Hoc versu, qui eomma est prius Eupolidei Polyschematisti, Porsono indice, in παραβύσει Κραπατάλων usus est Pherecrates. Locum quantivis pretii servavit Photius Lexico nondum edito:

Φίλιος Ζεύς· ὁ τὰ περὶ τὰς φι-
λίας ἐπισκοπῶν· Μένυδρος Ἀν-
δρογύνη·

Μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὃ Κρά-
των, Δία. Φερεκράτης Κραπα-
τάλοις·

— τοῖς δὲ τριταῖς
τοῖς νυνὲ κρινουσι λέγω
μὴ πιορκεῖν, μὴ δ' ἀδίκως
κρίνειν, ἤ, γῆ τὸν Φίλιον,
μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον
Φιλοκράτης λέξει, πολὺ τοῦ-
του κακηγοριστότερον.

142. Iph. Aul. 550. Iphig. T. 431. 1132. Bacch. 866. 872.
Helen. 1510. 1512. Ion. 212. 508. Electr. 733.

υ - - - | - υ υ -
Euripid. Suppl. 978. 979. Iph. Aul. 547. Iph. T. 1103. 1137.
Ion. 464. 467. 471. 477. Electr. 178. 180. 441.

υ υ υ - - | - υ υ -
Euripid. Orest. 827. Phoen. 217. Iph. A. 551. 758. 1062.
1087. Bacch. 408. Ion. 117.

- - - - | - υ υ -
Sophocl. Electr. 121. 122. Antig. 137. Trach. 841. Phil.
1081. 1142. 1164. Euripid. Heo. 478. Suppl. 961. 963.
Iphig. A. 224. Iphig. T. 1110. Bacch. 407. 880. Helen.
1332. 1336. 1337. Ion. 213. 504. Herc. F. 349. Electr.
165. 706.

υ υ - - υ | - υ υ -
Euripid. Helen. 1334.

- υ υ - υ | - υ υ -
Euripid. Alcest. 471.

- υ υ υ υ υ | - υ υ -
Euripid. Iphig. Aul. 168.

- υ υ υ - | - υ υ -
Euripid. Orest. 826.

- υ υ - - | - υ υ -
Euripid. Phoen. 178. Iph. Aul. 577.

υ υ υ - υ υ | - υ υ -
Euripid. Med. 989. Suppl. 973. Iph. Aul. 180. 574. Ion.
475. Sophocl. Antig. 966.

- υ - υ | - υ υ -
Sophocl. Antig. 107. Ai. 232. 1187. Euripid. Electr. 163. 707.

- υ - - | - υ υ -
Sophocl. Antig. 585. Phil. 1167. Euripid. Med. 632. 821.
Iph. Aul. 554. Iphig. T. 1138. Herc. F. 792. 794.

His exemplis plura, quae sciens praetermitto, lector diligens
pro se quisque facile adiiciet. Alia forma, (υ υ - υ - | - υ υ -)
G.357notante Burneio Praef. ad Chor. Cant. Aeschyl. p. XL. fre-
quentatur in scoliis quibusdam apud Athenaeum XV. p. 694.
Confer etiam Hermannum Lib. III. c. 10. Haec scolia syste-
mate constant versiculorum quatuor; quorum duo priores Pha-
laecii sunt hendecasyllabi, tertius Glyconeus polyschematistus;
quartus dochmiacus est, ex dactylo et cretico, dactylo et cre-
tico, sive ob ultimae syllabae indifferentiam, duobus dactylis.

αἰ αἰ Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἶονυ ἀνδραυ ἀπώλεσυ, μάχεσθαι
ἀγαθούυ τε, καὶ εὐπατρίδαυ,
οἱ τοτ' ἔδειξαν οἶων πατέρων ἔσαν.

Ultimum ἔσαν debetur Etymologi M. p. 361, 37. MS. D'Orvilliano; quomodo etiam citat P. Leopardus Emend. XII. 8. Addit praeterea Hermannus Aristoph. Eccles. 933.

Choriambus aliis quoque pedibus saepenumero subiungitur. Verbi gratia;

υ - | - υ υ -

Sophocl. Antig. 950. Ai. 605. 606. Euripid. Suppl. 962. Herc. F. 379. Electr. 440.

- υ | - υ υ -

Euripid. Hippol. 535. 550.

υ υ υ | - υ υ -

Euripid. Iph. Aul. 1060. Bacch. 528.

- - | - υ υ -

Sophocl. Electr. 472. Antig. 136. 787. 811. 968. Euripid. Hec. 477. Med. 976. Helen. 1500. Electr. 162.

- υ - | - υ υ -

Euripid. Alcest. 605. Helen. 1360. 1361.

- - - | - υ υ -

Sophocl. Trach. 638. Euripid. Hec. 476. 639. Phoen. 212. Iphig. A. 763. 1058. Iph. T. 433. 1107. 1109. Bacch. 869. Cycl. 45. 71. 72. Ion. 114. 116. 1100. Herc. F. 648. 650. 677. Electr. 172. Helen. 1359. 1363. 1366. 1502.

- - υ | - υ υ -

Sophocl. Antig. 809. Euripid. Hippol. 146. 149. Iphig. A. 217. 781. 793. 1056. Iph. Taur. 430. 1106. Bacch. 879. Cycl. 64. Helen. 1322. 1330. 1365. 1483. 1503. 1511. Ion. 468. 1103. Herc. F. 790.

υ - υ | - υ υ -

Euripid. Iphig. A. 208. 556. 772. Ion. 112. 1076. Phoen. 172.

υ - - | - υ υ -

Euripid. Orest. 825. Iph. Aul. 584. Bacch. 565. Ion. 465. 505. Helen. 1323. Electr. 708.

- υ υ υ | - υ υ -

Euripid. Orest. 1429. Cf. Iphig. T. 426. 443.

υ υ υ - | - υ υ -

Euripid. Iph. A. 1061.

P. 109, 3. Eupolideus Polyschematistis admittit 1. ¹ tro-G.358 chaeum, ² spondeum, ³ tribrachyn, ⁴ iambum. 2. ⁵ trochaeum, ⁶ spondeum. 3. ⁷ choriambum. 4. ut in primo, ⁸ trochaeum, ⁹ spondeum, ¹⁰ tribrachyn, ¹¹ iambum. 5. ut in secundo, ¹² trochaeum, ¹³ spondeum. 6. ¹⁴ dactylum vel ¹⁵ creticum.

1	2	3	4	5	6
- υ	- υ	- υ υ -	- υ	- υ	- υ υ
- -	- -		- -	- -	- υ -
υ υ υ			υ υ υ		
υ -			υ -		

Aristoph. Nub. 531. 525. 539. 529. 549.

¹ ἔξε | ⁵ θηκα | ⁷ παῖς δ' ἑτέρα | ⁸ τις λα | ¹² βοῦσ' ἄν | ¹⁴ εἴλετο.
⁶ ἦττη | ⁶ θεῖς οὐκ | ἄξιος ὦν. | ⁹ ταῦτ' οὖν | ¹³ ἄμῃν | ¹⁵ μέμφομαι.
² ἐρυθρόν | ἐξ ἄ | κρου, παχὺ, τοῖς | παιδί | οἰς ἔν' | ἦ γέλως.
⁴ ὁ σὺ | φρων τε | χ' ὦ καταπύ | γων ἄ | ριστ' ἦ | κουαίτην.
ὄς μέ | γιστον | ὄντα Κλέων' | ¹¹ ἔπαισ' | εἰς τὴν | γαστέρα.

Sequentia huius metri exempla mihi indicavit Porsonus.
 Astydamas Athenaei X. p. 411.

ἀλλ' ὥσπερ δειπνοῦ γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
 τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφόν,
 ἔν' ἀπὴ τις τοῦτο φαγὼν, καὶ πιὼν, ὅπερ λαβῶν
 χαίρει τις, καὶ σκευασία μὴ μί' ἢ τῆς μουσικῆς.

Alexis ibid. p. 417. F.

— νῦν δ' ἵνα μὴ παντελῶς Βοιώτιοι
 φαίνεσθ' εἶναι τοῖς διασύρειν ἡμᾶς εἰθισμένοις
 ὡς ἀνίκητοι νῦν εἶναι βοῶν καὶ ποιεῖν μόνον,
 καὶ δειπνεῖν ἐπιστάμενοι ¹⁰ διὰ τέλος τὴν νύχθ' ὄλην,
 γυμνοῦσθ' αὐτοὺς θῦττον ἅπαντες —

Versus tertii, quem corruptum nemo non sentit, nullam mihi
 prolatam fuisse a viro doctissimo emendationem ex animo et
 vere doleo. Eupolis *Δήμοις* apud Harpocrat. v. ὄξυθύμια.

ὄν χρῆν ἔν τε ταῖς τριόδοις, κὰν τοῖς ὄξυθύμοις.
 προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι τετριγύα.

Aristoph. *Ἀναγύρω* apud Suid. v. ἀπλήγγιος.

ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.

et in παραλοῦσθαι,

ἀλλὰ πάντας χρῆ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἔξιν.

Aliud Cratini dedit Hermannus p. 380. ex Athenaeo XV.
 p. 685. B.

παντολοῖς γε μὴν κεφαλὴν ἀνθέμοις ἰρέπτομαι,
 λειφίοις, ῥόδοις, κρίνοις, κοσμοσανθάλοις, ἴοις,
 καὶ σισυμβροῖς, ἀνεμώνων κάλυξι τ' ἠριναῖς,
 ἐρπύλλω, κρόκοις, ὑακίνθοις, ἐλιχρύσου κλάδοις,
 οἰνάνθησιν, ἡμεροκαλλιῆ τε τῷ φιλουμένω,
 ἀνθούσκου φόβη —

G.359

τῷ τ' ἀειφρούρω μελιώτῳ κάρη πικύζομαι,
 καὶ κύτισος ἀυτόματος παρὰ μέδοντος ἰσχεταί.

Versus ultimus medicam manum postulare videtur. Huc quoque referendus Pherecrates Athenaei XIII. p. 612. A.

CAP. I.

D e P o e m a t e .

P. 111. **MARIUS** Victorinus p. 2500. *Poematum seu carminum species sunt tres: alia enim Graecis κατὰ στίχον, alia συστηματικὰ, alia μικτὰ dicuntur, quae etiam ἀμετάβολα et μεταβολικὰ. Igitur κατὰ στίχον sunt, quae eodem metro constant, ut metrum epicum Homeri, et Maronis nostri: vel quod ex trimetris ac tetrametris continuis subsistit, aut colis aut commatibus eiusdem metri. Systematica autem quae ex plurimis metris, neque ex uno versu aut eodem colo vel commate continentur, ut sunt ἐπωδοί, et quae apud Lyricos invenimus, quae Syzygiis gradiuntur. Mixta autem quae partim sunt κατὰ στίχον, partim ex trimetro et tetrametro mixta, quamquam non in uno versu semper versus expleatur, ut in Elegia vel Epodis. Nam neque per se versus hexameter sine sequente pentametro Elegiacum metrum implebit; neque in Epodis singuli versus sine clausulis suis et assequelis audiri poterunt ἐπωδοί, quia similiter κατὰ δίστιχον fiunt, eadem ferme ἀμετάβολα et μεταβολικὰ erunt. Nam ἀμετάβολα dicta sunt, quod sui generis qualitatem, mensuramque semper obtineant, ut sunt Homeri carmina, et ea quae κατὰ στίχον appellari diximus. Μεταβολικὰ autem, quae ab aliis metris ad alia genera transitum faciunt, qualia esse Tragica et Comica paulo ante memoravi. Nam et Menander in Comoediis frequenter a continuatis Iambicis versibus ad Trochaicos transit, et rursus ad Iambicos redit. Haec etiam in carminibus quae mutuo annexa ita ex se pendent, ut alterum sine altero audiri non possit, προωδικὰ et ὠδικὰ vocaverunt, id est, ante cantativa, et prae cantativa ut sit in hexametro προω-*

a) Legendum antecantativa et cantativa vel postcantativa. Et forte scriptum fuit προωδικὰ, ὠδικὰ et ἐπωδικὰ, i. e. antecantativa, cantativa, et postcan-

tativa: ut paullo post, προῦμνια, ἐγῦμνια, vel μεθύμνια. Edit. Sanct. Burettus Mem. Litt. T. X. p. 247. sic emendat: προωδικὰ et ἐπωδικὰ vocaverunt, id est

δικὸν ipsum Epos, et ὠδικὸν versus pentameter, qui ei subiungitur in Elegiis. Item cantativum erit trimeter Iambicus, ut

*Ibis Liburnis inter alta navium
erit dimeter postcantativum*

Amice propugnacula.

G.360 *Et quaeque alia qualia et metro scripta sequentes clausulas quorumlibet metrorum ad se trahunt, ita appellabuntur, quia pro odiciis versibus ἐπάδονται, id est, accinuntur.*

CAP. IV.

P. 116. **MARIUS** Victorinus p. 2497. *Colon est membrum quod finitis constat pedibus; Comma autem in quo vel pars pedis est. Erunt itaque Cola particulae solutorum metrorum, ut,*

Arma virumque cano.

Omnis autem versus, κατὰ τὸ πλεῖστον, in duo cola dividitur. Abusive autem etiam comma dicitur colon. His quidam adiungunt Stichum, id est versum, sub huiusmodi differentia, ut sit versus qui excedit Dimetrum, unde et hemistichium dicitur, Colon autem et Comma intra Dimetrum. Erit itaque Colon cum integrae fuerint syzygiae: Comma vero cum imperfectae. Atilius Fortunat. p. 2689. Colon est pars sive partes versus integris pedibus impletae, ut,

Defecisse videt sua;

habet enim tres pedes similes. Comma pars versus sive partes imperfectae, ut,

Arma virumque cano.

Habet enim duos integros pedes et dimidium. Et Colon dictum quasi a corpore abscissum integrum membrum: Comma vero quasi trunca pars membri a corpore amputata.

---

antecantativa et postcantativa, ut tameter, qui ei subiungitur in sit in hexametro προωδικὸν Elegiis. Item antecantativum ipsum et ἐπωδικὸν versus pentameter erit etc.

CAP. VII.

P. 120, 1. **M**ΑΡΓΕΙΤΗΣ. Marius Victorinus p. 2524. *Hexametro Dactylico trimeter Iambicus comparatur, quem Latine senarium nominamus, veluti Hexametron, sex enim pedes Iambos habet, ut ille dactylos, cum uterque purus ex se figuratur. Trimetrus autem appellatur a Graecis, quia tribus percussionibus per dipodias caeditur. Ideoque dicitur et Homerus in Margite suo miscuisse hos versus tanquam pares. Idem p. 2572. Hoc genere versuum, ut supra diximus, primus usus est Homerus in Margite suo, nec tamen totum carmen ita digestum perfecit, nam duobus pluribusve hexametris antepositis istum subiiciens copulavit, quod postea Archilochus interpolando composuit. Atilius Fortunatianus p. 2692. Sequitur ut de Iambico dicere debeamus, cuius auctorem alii Archilochum, alii Hipponactem volunt. Sed primus Homerus hoc usus est in Margite. Veterum loca, quibus citatur Margites, collegit Tyrwhittus in nota ad Aristot. Poet. sect. VII. et in indice.*

CAP. VIII.

G.631

P. 122. **P**RO diversa Epodi collocatione choricis carminibus diversa nomina imposuere Grammatici. Ex sequenti schemate Nostri mens uno intuitu statim perspicietur.

<i>Epodica.</i>	<i>Palinodica.</i>
Stropha.	Stropha.
Antistropha.	Epodus.
Epodus.	Epodus.
—	Antistropha.
<i>Proodica.</i>	—
Epodus.	<i>Periodica.</i>
Stropha.	Epodus, 1.
Antistropha.	Stropha.
—	Antistropha.
<i>Mesodica.</i>	Epodus, 2.
Stropha.	
Epodus.	
Antistropha.	

Deinceps agetur de Strophæ, Antistrophæ, et Epodo verbis Marii Victorini p. 2501. *Pleraque Lyricorum carminum, quæ versu colisque et commatibus componuntur, ex Strophe et Antistrophe et Epodo, ut Graeci appellant, ordinata subsistunt, quorum ratio talis est. Antiqui deorum laudes carminibus comprehensas circum aras eorum euntes canebant, cuius primum ambitum, quem ingrediebantur ex parte dextra, στροφήν vocabant. Reversionem autem sinistrorsum factam, completo priore orbe, ἀντιστροφήν appellabant: dein in conspectu Deorum soliti consistere, canticæ reliqua consequiebantur, appellantes id ἐπωδόν. Nam Epodus est tertia pars aut periodus Lyricæ odes. Igitur quæ post στροφήν et ἀντιστροφήν, ἐπωδόν dicebant: ἐπίδειν quidem est supercanere. Hinc sumptum vocabulum in hæc Epodos, quæ binos versus impares habent. Nam ut illæ canticum finiabant, sic hæc sensum versu insequenti. Hoc quia e tribus subsistit, appellatur τριάς. Ita ut omnis et στροφή et ἀντιστροφή et ἐπωδός totidem habeant syllabas in proxima periodo, quæ subiicitur priori, ut sit aut ἰσόμετρος aut ἰσόχρονος quolibet metro seu Rhythmo subsistens. Nam sicut dextra manus impares habet digitos, sed numero pares sunt sinistrae manus, si conferas digitis, ^a sic strophes cola, cum sint dissimilia in proxima Epodo subiectæ Triados. Observabis autem, ut temporibus, non syllabis, pedes divides; G.362 ut solvantur duæ longæ in quatuor, et disyllabo pede pro tetrasyllabo utaris, parique vice quatuor syllabarum brevium tempora in duo contrahantur, quod per necessitatem fieri licet, ut aut divisæ numero respondeant, aut coniunctæ temporum spatiis occurrant, quod et in caeteris metris generali praecepto servabimus. Inter hæc sunt quaedam carmina quæ Monostrophæ appellantur, quod duas periodos et eas pares habeant, neque Epodo, ut alia, concludantur. Praeterea reperitur nonnunquam huiusmodi compositio versuum in carminibus, non ut prima compositio secundæ compositioni, sicut in στροφή et ἀντιστροφή, respondeant, sed ut prima tertiæ, secundæ quartæ similis habeatur; quæ compositio κατὰ περιχοπήν ἀνομοιομερῆ dicitur: est enim περιχοπή carmen subsistens ex Strophe, Antistrophe, et Epodo, ^b vel bis, vel ter, vel saepius carmen concludat * μονοπερίχοπον nomi-*

a) Locus mendosus: sensus autem est, ad Strophem et Antistrophem et Epodon, quarum unaquæque dissimilia metra complectatur, respondere tamen proximæ periodi strophem, antistro-

phen, et epodon, et paritatem efficere vel metri, vel temporum, quod in Pindaricis odis manifestum est. *Camerarius.*

b) Forte legendum *sis vel bis* etc. *Edit. Sanct.*

natur. Si vero dissimilia inter se in Epodis cola iungantur, πολυπερίκοπον nuncupatur, quando non solenni continuatione, sed per distantiam et varietatem in Epodis periodi compleantur, id est, tres partes, eas e quibus περιχοπή subsistit, quae ἀνομοιομερῆ merito diximus: et est dissimilium partium copulatione Periodi conclusio, si quidem inducta prima Strophe et Antistrophe, rursus aliam Strophem et Antistrophem praecedentibus dissimilem afferant, et rursus tertiam, nihil duabus praecedentibus similem, et quartam a caeteris discrepantem: cui varietati solent illud adiungere, ut postrema Epodos cunctis dissimilis aliquando iungatur; quod non tantum Tragici, sed et Lyrici auctores in Epodis saepe fecerunt. Hoc loco non supersederim dicere esse brevia cola, quae post Strophem et Antistrophem supercini moris est, quae iam non ἐποδοί, sed ἐφύμνια dicentur, ut est ἰὴ πνιάν. Haec enim vel Hymnis vel Dithyrambis supercini moris est, quae Epodiceis carminibus, si quando praeponuntur προῦμνια, si autem post Antistrophon collocentur, μεθῦμνια nuncupabuntur. Hoc genus in sacris cantilenae ferunt quidam instituisse Theseum, qui occiso Minotauro cum apud Delum solveret vota, imitatus intortum et flexuosum iter Labyrinthi, cum pueris virginibusque, cum quis evaserat, cantus edebat, primo in circuitu, dehinc in recursu, id est στροφῆ et Antistropho. Alii tradunt hunc sacrorum concentum, mundi cantum cursumque ab hominibus imitari. Namque in hoc quinque stellae quas Erraticas vocant, sed et sol et luna, ut doctiores tradunt philosophorum, iucundissimos edunt sonos, per orbem suos nitentes. Igitur concentum mundi cursumque imitans chorus canebat: dextrorsumque primo tripudiando ibat (quia coelum dextrorsum ab ortu ad occasum volvitur) dehinc sinistrorsum redibat, quandoquidem sol lunaque et caetera erratica sidera, quae Graeci πλανήτας vocant, sinistrorsum ab occasu ad ortum feruntur. Tertio consistebant canendo, quia terra (circa quam coelum rotatur) immobilis medio stat mundo.

CAP. XI.

G.363

P. 126, 9. **ΕΦΥΜΝΙΑ.** Vide Suidam v. ἰγ'. Athenaeum XV. p. 696. F. 701. C.

CAP. XII

P. 129, 10. **EPODORUM**, ut par est credere, inventor extitit Archilochus. Marius Victorinus p. 2588. *Archilochum ferunt, quem parentem artis Musicae iuxta multiformem metrorum seriem diversamque progeniem omnis aetas canit, acceptum ab his, qui ante se inspexerant, summatimque tractaverant, Dactylicum, quod est omnium caput ac principium, per abiectioes detractioesque vertisse. E quo primum Iambicum metrum per detractioem unius temporis formavit, adaeque Hexametrum, qui per dipodias Trimeter efficitur, dehinc ab his duobus exorsus multa metrorum genera, variaque produxit, mutata per translationem, ut in utroque longa syllaba. Rursus per incisionem singulorum atque conjunctionem pleraque metrorum genera commentus est. Iamque Iambico trimetro detracta parte tertia, id est, dipodia, dimetrum Iambicum edidit, sic,*

Beatus ille, qui procul negotiis,
Ut prisca gens mortalium.

Terentianus p. 2437.

*Nec non dimetrus ex trimetro redditur,
Quacunque partem tertiam si detrahas.
Stabitque versus octo tantum syllabis,
Nisi quando sumet dactylum aut contrarium,
Loco vel iambi qui probatur tribrachys:*

*Talisque versus hic erit,
Phaselus ille quem vides.
Plerumque nec carmen modo,
Sed et volumen explicat:
Ut pridem Avitus Alphius
Libros poeta plusculos,
Usus dimetro perpeti,
Conscripsit Excellentium.*

*Tales trimetris subdidit Flaccus suis,
Ut carmina ostendunt decem.*

*Ibis Liburnis inter alta navium
Amice propugnacula.
Archilochus isto saevit iratus metro
Contra Lycambem et filias.*

Terentianum respicit M. Victorinus p. 2585.

G.364

Egregium Archilochi fragmentum hoc metro conscriptum legitur Stobaeo Ecl. Phys. I. p. 9. ed. Canter. p. 125. Grot. Clement. Alex. Strom. V. p. 725, 10. Euseb. Praep. Evang. XIII. 13. p. 687.

Ω Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὄρας
λεωργὰ καθέμιστα, σοὶ δὲ θηρίων
ὑβρις τε καὶ δική μελλει.

N. B. In marg. ed. Canter. lemma appingitur *Αισχυλ.* sed *μη* addit codex Farnesianus. Archilochus diserte tribuit Clemens. [*Heeren* Stob. p. 123, Clementis auctoritatem non magni faciens, vindicavit ad fidem codicum mss. Vaticani, Augustani, et Escorialensis Aeschylum „etsi in nostris Aeschyli fabulis non amplius legitur.“] V. 1. Sic Grotius. ὦ Ζεῦ π. ζεὺς μὲν οὐρανοῦ κ. Cant. πάτερ Ζεῦ omittit Clemens. V. 2. Sic Cant. σὺ δ' ἔργα ἐπ' οὐρανοῦς ὄρας Clemens. ἐπ' ἀνθρώπους ὄρας Euseb. σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανόων καὶ ἀνθρώπων ὄρας Grot. [et *Heeren* p. 123.] V. 3. Sic Grotius. λεωργὰ καθέμιστας· οἱ δὲ θηρίων Cant. καὶ ἃ θέμις Clemens, sed καθέμιστα Euseb.

Photius Lex. MS. κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι. Ἀρχίλοχος.
κύψαντες ὑβριν ἀθρόην ἀπέφλοσαν.

Idem, λέως ἔστι τελέως· Ἀρχίλοχος·
λέως γὰρ οὐδὲν ἰφρόνειον.

Quae duo loca ex eodem carmine provenire, in ultimo corrigendum insuper ἰφρόνειον, me docuit Porsonus.

Pergit Marius Victorinus: *Similiter a dactylico eadem parte adempta, id est, duobus retractis pedibus, Tetrametram de Hexametro versum protulit; ut,*

Cantabunt mihi Damoetas et Lyctius Aegon.

Dehinc,

Damoetas et Lyctius Aegon.

Vide supra ad p. 273. Marium Victorinum p. 2562. Tertiam speciem illustravimus breviter ad XV. 2. p. 342. Dimeter iambicus heroico hexametro subnectitur versibus quos rectissime Archilochus assignat I. Douza fil. ad Propert. II. XXXIV. 60. apud Stobaeum Gesneri p. 399, 24. p. 263. Grot.

δύστηνος ἴγκιμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῆσι θεῶν ὀδύνησιν ἔαητε
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

Vide Horatii Epod. XIV. XV. Dactylicum penthemimeres trimetro iambico postponitur apud Ammonium v. αἴνος.

ἔρέω τιν' ἱμῖν αἴνον, ὦ Κηρυκίδη.

HEPHAESTION.

C e

ἀχνυμένη στυάλη.
 πύθωνος ἤει Θηρών ἀποκριθεὶς
 μοῦνος ἂν ἰσχυρήν,
 τῷ δ' ἄρ' ἄλώπηξ κερδαλῆ συνήπτετο
 πυκνὸν ἔχουσα νόον.

In Horatii Epod. XVI. Hexametrum heroicum subsequitur Senarius Iambicus; ad Archilochi proculdubio exemplar. Huius metri specimen dabit perelegans in Cratinum Epigramma, sed auctoris incerti;

G.365

Οἶνος τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἔππος ἄοιδῷ.
 ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις.
 ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν, οὐχ ἑνὸς ἄσκοῦ
 Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδοδῶς πίθου.
 τοιγάροισι στεφάνων δόμος ἔβρυνεν, εἶχε δὲ κίττω
 μέτωπον, οἷα καὶ σὺ, κεχροκωμένον.

V. Bentleyum ad Horat. Epist. I. 19. 10. Brunck. Analect. I. p. 255. II. p. 62.

Sed, ut verbis Marii Victorini finem faciam, *Adeo foecundus varietate carminum, et singularis artificii in excogitandis novis metris hic auctor est, ut et caeteris vatibus imitationibus suae in componendis metris observantiam parem studiosa aemulatione praestiterit. Nam plerique sequentis aevi his informati metrorum figurationibus, et quibusdam viis auctore Archilochi, varias numerorum species et ipsi commenti posteris tradiderunt, unde innumerabilis, incomprehensibilisque venit in manus copia. Conferendus etiam Plutarchus de Musica T. II. p. 1140. F.*

LONGINI PROLEGOM. p. 139. de Rhythmo.

MARIUS Victorinus p. 2484. *Rhythmus est pedum temporumque iunctura velox divisa in Arsi et Thesi: vel, tempus quo syllabas metimur, Latine numerus dicitur: ut Virgilius,*

Numeros memini si verba tenerem.

Differt autem Rhythmus a metro, quod metrum in verbis, Rhythmus in modulatione ac motu corporis sit: et quod metrum pedum sit quaedam compositio, Rhythmus autem temporum inter se ordo quidam; et quod metrum certo numero syllabarum vel pedum finitum sit, Rhythmus autem nunquam

numero circumscribatur: nam, ut volet, protrahit tempora, ita ut breve tempus plerumque longum efficiat, longum contrahat. Unde et Rhythmus, id est, a ῥῥῶσι et fluore quodam, nuncupatur.

Atilius Fortunat. p. 2689. Inter metrum et rhythmum hoc interest, quod metrum circa divisionem pedum versatur, rhythmus circa sonum, quod etiam metron sine psalme prolutum proprietatem suam servat, rhythmus autem nunquam sine psalme valebit. Est etiam rhythmus et in corporali motu, cum histrio indecenter signum aliquod expressit ἄρῳθμος dicimus, decenter ἔρῳθμος.

Maximus Victorinus p. 1955. Metrum est rei cuiusque mensura, Metrum vero poeticum est versificandi disciplina, certa syllabarum ac temporum ratione in pedibus observata. Inde autem sic dictum est, quod veluti mensuram quandam praestituat, a qua si plus minusve erit, pes sive versus minime constabit; cui Rhythmus est consimilis, qui sic definitur: Est verborum modulatio et compositio, non metrica ratione, sed numeri sanctione ad iudicium aurium examinata; veluti sunt cantica Poetarum vulgarium. Ergo is in metro non est, nec potest ullo pacto inesse, sed hoc distat a metro, quia rhythmus sine metro esse potest, sine ritmo metrum non potest, quod liquidius ita definitur: Metrum est ratio cum modulatione: Rhythmus sine ratione. Plerumque tamen casu quodam invenias etiam rationem metricam in ritmo, non artificii ratione observata, sed tono et ipsa modulatione ducente.

His consimilia tradit Beda p. 2380. Nonnulla congescit Spanhemius ad Aristoph. Nub. 638. 651.

De Arsi et Thesi.

MARIUS Victorinus p. 2482. Arsis et Thesis, quas Graeci dicunt, id est, sublatio et positio, significant pedis motum: est enim Arsi sublatio pedis sine sono, Thesis positio pedis cum sono. Item, Arsis est elatio temporis, soni, vocis: Thesis, depositio et quaedam constructio syllabarum. Nam in Pyrrhichio tollitur altera brevis, altera ponitur: in Spondeo quoque vicissim longa tollitur ac ponitur syllaba. Trochaeo autem et Iambo contraria inter se ratio est. Alterius enim prius longa tollitur, dehinc brevis ponitur: alterius secundum suam legem sicut supra dicti ordinis immuta-

tur. In Dactylo vero tollitur una longa, ponuntur duas breves. In Anapaesto contra, sicut in Trochaeo et Iambo ostendimus. Et ita in simplicibus pedibus Arsis et Thesis, aut simplici, aut duplici, aut sesquipli ratione taxatur: et in simplo quidem erunt Pyrrhichius, Spondeus, Dactylus, Anapaestus. Horum enim par est sublacioni positio, cum tantundem morae in duarum brevium positione, quantum in unius longae sublacione habeatur. In duplo autem, Iambus, Trochaeus, Tribrachys, Molossus. Horum enim duplex sublacio, simplex positio est; et contra. Nam modo sublacio dimidio plus habet, modo positio. At in sesquiplo pedes quatuor, Bacchius, Palimbacchius, Amphibrachus, Creticus. Et in Cretico nunc sublacio longam et brevem occupat, positio longam: vel contra, positio longam et brevem sublacio unam longam, prout syllaba se obtulerit, id fiet. In Bacchiis etiam haec divisio est. Nam Bacchius a brevi incipiens in sublacione semper brevem et longam retinet, in positione longam. Palimbacchius autem, in sublacione longam et brevem, ne in quadruplum ratio temporum protendatur, si duas longae adversus unam brevem copulentur, qua ratione sesquipli et Paeones continebuntur. Molossi ratio aequae duplex: nam idem valent duo contra quatuor, sic quatuor adversus duo, ut modo sublacio unam longam habeat, positio duas: nunc positio unam, sublacio duas longas. Amphibrachys, in quo duae breves, media longa est, in Arsi tria, in Thesi unum tempus accipiet: rursusque Arsis unum, Thesis tria sibimet vindicabit, non dupli seu sesquipli, ut in reliquis, ratione diducta, quippe cum tribus temporibus unum, et contra unum, tribus insequentibus repugnare videantur, unde minus aptus pes in metris, Musicis autem consentaneus aestimatur. Nam licet minor temporum spatium sit, respondet tamen imagini Hippiorum, quos Epitritos vocamus, qui sunt Heptachroni, id est, e prima brevi et tribus longis: neque enim syllabarum numero, sed ratione temporum Arsis Thesisque pensatur.

G.367 SCHOL. CAP. V. p. 163. *De Epiploce.*

MARIUS Victorinus p. 2506. *Nunc de metrorum connectionibus, quas Epiplocas Graeci appellant, dicemus. Adiectione enim et Detractione per syllabas et tempora his accidentia metra variantur. Dicta autem Epiploce, id est, amplexio, a metricis, eo quod copulari metra metris diversa*

his adiectionibus, detractioibus, aut etiam translationibus videantur. Harum species sunt tres, quarum prima Trisemos, secunda Tetrasemos, tertia Hexasemos dicitur, ex eo quod e tribus, et quatuor, et sex temporibus subsistant, quae, detractis ab initio versus primis syllabis, diversa metrorum genera informant. Quarum prima erit ἐπιπλοκὴ δυαδικὴ τρίσημος, id est, cum iambicis Trochaica connexa variantur in species duas, utrasque Trisemas, ut diximus, temporum trium: in coniugatione vero sunt ἑξήσημοι, id est, temporum sex. Nam Iambico versui, ut est,

Paratus omne Caesaris periculum,
si adieceris longam, efficies trochaicum, ut,

O paratus omne Caesaris periculum,

Rursus, Trochaico si detrahas primam syllabam, Iambicum efficies, velut est,

Celer Phaselus ille quem videtis.

Aut cum Dactylicis Anapaestica sociantur, similiter ἐπιπλοκὴν δυαδικὴν τετράσημον faciunt, ut,

Arma virumque cano.

Huic si accesserint duae breves, fiet Anapaesticus, ut,

Ades arma virumque cano.

Rursus adiecta longa fiet Dactylicus, ut,

Proh! ades arma virumque cano.

Quod adaeque ut supra per duas species variatum est Dactylici et Anapaestici, et ideo δυαδικὴ, id est, duarum amplexio, Tetrasemos autem propter quatuor tempora, quibus uterque pes extenditur, appellatur, qui in coniugationem copulati Octasemi fiunt. Observabis autem in hac specie semper duas breves aut adicere, aut detrahere longam unam, quod est uterque pes trisyllabus. Tertia ἐπιπλοκὴ est in Ionicis duobus, et Choriambico, et Antispasto, quae τετραδικὴ hexasemos dicitur, id est, amplexio quadra, quatuor enim pedes sibi mutuo connectuntur. Temporibus autem sex constant. Nam cum sit hic versus Ionico minoris,

Dea fecit, dea belli dominatrix Phrygas.

Adiecta longa fit Choriambicon, ut,

Cur dea fecit, dea belli dominatrix Phrygas.

Rursus, adiecta alia, efficiet Ionicum maiorem, sic,

Hoc cur dea fecit dea belli dominatrix Phrygas.

Item adiectio brevis quartam speciem in pede Anispasto procreabit, ita,

Et hoc cur dea fecit dea belli dominatrix Phrygas.

Adaeque et hic versus apud Horatium,

Miserarum est neque amori dare ludum neque dolci.

Constat ex Ionico minore, huic si copulaveris longam, erit Choriambicum,

Quam miserarum est neque amori dare ludum neque dolci.

Item longa alia apposita facit Ionicum maiorem, ut,

O quam miserarum est neque amori dare ludum neque dolci.

Brevis autem praelata antispastum informabit, sic,

Et o quam miserarum est neque amori dare ludum neque dolci.

Ad summum, omnis ἐπιπλοκὴ propriis pedibus nulla intermixtione aliorum subsistens, suis usque ad ultimum pedibus, terminabitur: sin autem alios admiserit, variabitur. Nam familiare est utriusque Ionici Trochaicas sibi bases admiscere. Ergo sincerum μονοειδὲς, mixtum autem ὁμοειδὲς vocabitur.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΟΚΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ
ΦΩΤΙΟΥ ΕΚΔΟΓΑΙ.

EX PROCLI
CHRESTOMATHIA GRAMMATICA
PHOTII PATRIARCHAE C. P.
EXCERPTA.

CUM NOTIS

A. SCHOTTI, P. I. NUNNESH, ET F. SYLBURGHII.

ACCEDUNT

INTEGRIORIS OPERIS FRAGMENTA

EX

TYCHSENII BIBLIOTHECA LITT. VETT. ET NOV.

CUM ANIMADVERSIONIBUS

C. G. HEYNI.

ANDREAE SCHOTTO

ANTIQUITATIS PROPAGATORI DILIGENTISSIMO

FRID. SYLBURGIUS

S. P. D.

QUAS ad Xiphilini et Herodiani editionem suppetias misisti, SCHOTTE praestantissime, serius quidem accepi; tum scilicet cum meas in auctores istos notationes absolvissem. Tamen ne beneficio tuo fraudaretur respublica, telam redorsus, effeci, ut quae mecum communicasti, suis quaeque locis digesta, cum ceteris in publicum prodirent; et quidem nonnusquam cum aliqua accessione. Cum ergo id esset reliquum, ut etiam Procli *χρηστομαθία*, quem Graece ac Latine in Hispania editam *ἐν προσθήκῃς μέρει* ad me cum ceteris mittebas, per has citeriores regiones diffunderetur, commodiorem ei locum non inveniri posse iudicavi, quam si Apollonio, quem eodem tempore prae manibus habebam, annexa, una cum eodem in lucem exiret. Atque ut hoc ipsum plenius ac luculentius a me praestaretur, pervolutatis chartis meis, eiusdem *χρηστομαθίας* quaesivi exemplum, quod a me ante XX annos, e magistri mei Henrici Stephani bibliotheca descriptum memineram. Quo reperto, et collatione instituta, deprehendi Stephani exemplum, quod ad duos codices vestustos collatum esset, tuo et plenius esse multo, et emendatius. Itaque per istam exemplarium *ἀντιξέτασιν*, quae in tua editione deerant, supplevi; uncis tamen, ut eo facilius discerni possint, G.372

inclusa; quae vero *διπτογραφίαι* occurrebant, eas in marginem Graeci textus retuli; sicut tu ad Latini textus oram tua et Nunnesii apposueras scholia; idque ea religione feci, ut quaedam etiam mendii vel suspecta, vel plane rea, non praetermiserim; quippe quod talia vestigia verae lectionis viam *τοις εὐστόχοις* saepenumero patefaciant. Eam opellam ut publicae studiosorum utilitati navandam esse duxi, ita tuae imprimis censurae subiicere volui, et qualecumque ad te *ἀντίδωρον* remittere. Tu pro tua humanitate id in meliorem partem interpretare, et ad alias etiam editiones, quas moliri me intelligis, pari promittitudine, quae vel in tuis thesauris habes, vel ex amicorum bibliothecis impetrare potes, communicare perge. Vale. Francof. III Non. April. anno Christi MDXC.

SYLBURGII PRAELOQUIUM AD SUAS IN PROCLUM NOTATIONES.

STEPHANI exemplar, e quo meum me descripsisse supra sum praefatus, cum duobus vet. codd. collatum erat; quorum alter cum Schotti editione consonat; alter ab ea non paucis locis discrepat. Ad quas diversitates quod attinet, quae Schotti editioni deerant, ea inde supplevi, uncis, ut discerni possent, inclusa: quae vero diversam scripturam habebant, pleraque omnia in marginem retuli. Itaque hic ea tantum attingentur, quae marginis angustia capere istis non poterat. Principio igitur, Stephani codicum alter hoc habet initium; *Ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ ἐπιγραφουμένου βιβλίου Προκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς. Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς τέσσαρας διηρημένον λόγους. λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς αἱ αὐταὶ εἰσιν ἀρ. et quae sequuntur. Et exordio huic praefixus numerus λδ. XXXIII. forsitan Photianae collectionis ordinem significans: hoc sensu, *Trigesima quarta collectio, excerpta est ex eo Procli libro, qui χρηστομαθία γραμματικὴ ἰν-**

scribitur. Nam Photii Bibliotheca (ea enim libri est in-G.373 scriptio) ex CXC scriptoribus congesta est, ut e catalogo, quem ad me Schottus misit, numerando cognoscitur. Praeterea in Stephanei exemplaris margine adnotatum, in indice Bibliothecae Photianae, pro *Πρόκλου χρηστομαθίας γρ.* legi *Πρόκλου πολυμαθίας γρ.* quae lectio et ipsa ferri potest; quia verum grammaticum *πολύστορα* et fere *πανίστορα* esse oportet; eum videlicet qui cum laude veterum scriptorum enarrationem profiteri velit. *Χρηστομαθίας* autem vocabulum probat is libellus, qui *χρηστομαθείαι ἐκ τῶν Στράβωνος γεωγραφικῶν* inscribitur, videnturque eo nomine significari *utiliores doctrinae ex auctoribus excerptae*: hoc est, *Notatu digniora cuiusque scriptoris capita*; quae alibi generalius *ἐκλογαὶ* nominantur.

DE PROCLIO IUDICIUM HEN. VALESII DE CRITICA I. XX.

PROCLUS quoque Platonicus Philosophus Criticus fuit non ignobilis, docet id commentarius in Homeri Iliadem et Odysseam, cuius meminit Suidas, et commentarius in Hesiodi opera et dies, qui etiamnum exstat. Quod vero Suidas *γραμματικῆς χρηστομαθείας* libros eidem Proclo Philosopho tribuit, in eo, mea quidem sententia, graviter labitur. Sunt enim hi libri alterius ^a Procli longe

---

α) Hoc primus, quod sciam, observavit Valesius. Erravit igitur Andreas Schottus, a quo haec Procli Chrestomathia cum illius et Nunnesii notis edita legitur post eius Observationes Humanas, qui p. 15. in notis, ubi ex Suida recenset Procli scripta, et hoc opus etiam ad Proclum Philosophum retulit;

in qua sententia etiam est Fabric. B. G. V. c. 26. p. 521. Casaubonus autem in notis ad Diogenem Laert. III. p. 37. testatur penes se exstare *χρηστομαθείας ἐκ τῆς Φωτίου βιβλιοθήκης* non adspernandas, quas lucem non vidisse putat. Sed forte eadem fuerint cum Procli aut Helladii Chrestoma-

antiquioris, ut didici ex commentariis Alexandri Aphro-
 G.374disiensis in Aristotelis Elenchos. Hic enim non procul
 ab initio illius commentarii utitur testimonio Athenaei
 Grammatici et Procli in Chrestomathia. Cum igitur con-
 stet Alexandrum Aphrodisiensem diu ante Procli Philo-
 sophi cognomento Diadochi aetatem vixisse, Proclum,
 qui Chrestomathiam scripsit, a Proclo Philosopho differre
 necesse est. Suppetunt etiam alia argumenta, ut Pro-
 clum Philosophum in Criticis exercitatum fuisse creda-
 mus. Nam quicumque commentarios illius in Timaeum
 et in Remp. Platonis attente perlegerit, eum Criticum
 fuisse minime dubitabit. Solet enim primo quidem ex-
 ponere, quod sit argumentum operis, deinde quis chara-
 cter, et quae forma dicendi, quod Critici munus esse
 nemo est qui ignorat. Praeterea cum in libris Theolo-
 gicis et Mysticis, cuiusmodi sunt Platonis libri, duo fere
 sint sensus, alter simplicior et apertior, qui ex verbis
 elicitur, alter secretior et profundior, qui vulgo anago-
 gicus et allegoricus vocatur: Proclus quidem hunc ubique
 sectari se profitetur, et Longinum Philosophum, alios-
 que reprehendit interpretes, qui verbis Platonis nimium
 erant addicti, et res ipsas, sic enim loqui solet, id est
 arcana mysteria, negligebant. Idem tamen sensum il-
 lum verborum exponit diligentissime, tametsi illum sper-
 nere videatur, ac prae altero nihili ducere; et quoties
 aliqua vox occurrit obscurior, quae lectorem antiquitatis
 ignarum possit morari, eam studiose explicat. Argu-
 mento sit quod de Bendidiis et de Apaturiis ac de solem-
 nitate, quae *κουρεῶτις* ab Atheniensibus dicebatur, ob-
 servat in Timaeum.

---

thiis ex Photii Bibliotheca excerptis. *P. Burmannus Se-
 cundus.*

[Quid novi nuperrime ad Procli Chrestomathiam protulit *Imm.
 Bekker.* in editione sua Photii (Berol. 1824, 4.) Vol. II. p.
 318 sqq. hic ob certas causas recipere nolimus.]

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑ

· **ΑΝΕΓΝΩΣΘΗΣΑΝ** ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογαί.

Τὸ παρὸν βιβλίον διαιρεῖται εἰς δ'· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λέγει, ὡς αἱ αὐταὶ εἰσιν ἀρεταὶ ^b τοῦ λόγου καὶ ποιήματος, παραλλάσσουσι δὲ ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἥττον· καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος, τὸ μὲν ἐστὶν ἰσχνόν· τὸ δὲ, ἀδρόν· τὸ δὲ, μέσον· καὶ τὸ μὲν ἀδρόν, ἐκπληκτικώτατόν ἐστι, καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα, καὶ ποιητικόν ^c ἐμφραῖνον κάλλος· τὸ δὲ ἰσχνόν, τὴν τροπικὴν μὲν καὶ Φιλοκατάσκειον σύνθεσιν μεταδιώκει· ἐξ ἀνεμμένων δὲ μᾶλλον ^d συνήρηται· ὅθεν ὡς ἐπίπαν τοῖς γοεροῖς ἀρισταὶ πως ^e ἐφαρμόζει. Τὸ δὲ μέσον, καὶ τοῦνομα μὲν δηλοῖ, ὅτι μέσον ἐστὶν ἀμφοῖν· ἀνθηρόν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι πλάσμα, ἀλλὰ συνεκφέρεται **G.367** ^f καὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοις· ἀρμόζει δὲ τοπογρα-

σθ
α) Incipit MS. H. ἀνεγνώ
ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου
Πρόκλου χρηστομαθίας γραμμα-
τικῆς, omisso ἐκλογαί. De-
inde, Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς
τέσσαρας διηρημένον λόγους.
Λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς
αἱ αὐταὶ εἰσιν κ. τ. λ.

b) τοῦ deest R.
c) ἐπιφραῖνον H. in textu.
d) συνήρηται H. Marg. Mox
pro γοεροῖς Schottus coniecit
γεωργικοῖς.
e) ἐφαρμόττει H. textu.
f) καὶ συμμέμικται ex H.
marg. qui hoc amplectitur de-
leto συνεκφέρεται.

φίαις, καὶ λειμώνων ^g καὶ ἄλσων ἐκφράσεις. Οἱ δὲ τῶν εἰρημένων ἀποσφαλέντες ^h εἰδῶν, ἀπὸ μὲν τοῦ ἀδρου, εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπλημένον ἐτράπησαν· ἀπὸ δὲ τοῦ **S.340** ἰσχνοῦ, εἰς τὸ ταπεινόν· ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου, εἰς τὸ ἀργὸν καὶ ἐκλελυμένον.

β. Διαλαμβάνει δὲ ⁱ καὶ περὶ κρίσεως ποιήματος ἐν ᾧ παραδίδωσιν ἦθους καὶ πάθους διαφορὰν. Καὶ ὅτι **ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ, ΤΟ ΜΕΝ ΕΣΤΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΚΟΝ, ΤΟ ΔΕ ΜΙΜΗΤΙΚΟΝ**· καὶ τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται **ΔΙ' ΕΠΟΥΣ, ΙΑΜΒΟΥ** τε, καὶ ^k **ΕΛΕΓΕΙΑΣ** καὶ **ΜΕΛΟΥΣ**· τὸ δὲ μιμητικὸν, **ΔΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ, ΣΑΤΥΡΩΝ** τε, καὶ **ΚΩΜΩΔΙΑΣ**.

γ. Καὶ ὅτι τὸ ^l **ΕΠΟΣ** πρῶτον μὲν ἐφεῖρε

g) ἢ ἄλσων H. textu.

h) ἰδεῶν H. marg.

i) καὶ περὶ κρίσεως ποιήματος desunt H. textu, et R. Nunnusius conicit Διαλαμβάνει δὲ ἐν τῷ β, καὶ παραδίδωσιν.

h) ἔλεγείου H. textu, R.

l) H. ἔπος cum μέλος marg. Mox Φημονόη repositum pro Φημονόη Schotto auctore. Eustathius Proem. ad II. p. 2. = 3, 12. ἰδίως ἔπος, ὁ ἔμμετρος λόγος. οὕτω καὶ ποιεῖν ὄλως μὲν τὸ πρᾶττειν. καὶ ἔστιν ἢ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ πολυλαχοῦ. ἰδιάζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ῥαψωδούντων, κατὰ τι ἐξαιρέτον, διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἐξέχον ὡς θεῖον καὶ ἔλλογον. ὅθεν καὶ συνθήμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος, καὶ τὸ ῥαψωδικῶς ποιεῖν, ὠνόμασαν συνθέτως ἐποποιούς, τοὺς ἐν ἀπλότῃ λεγομένους καὶ ποιητάς. μάλιστα δὲ τοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ

ἠρωίζοντας. ὧν κατὰρξαι λέγεται τις Φημονόη γυνὴ προφήτις Ἀπόλλωνος, ἐφευροῦσα, φασίν, αὐτῇ πρώτη τὸ ἔπος, κληθὲν οὕτως κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον καθ' ὑπεροχὴν δι' ἣν τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο τὴν κοινὴν προσηγορίαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ διότι ἔπονται φασὶ τὰ πρᾶγματα τοῖς χρησιμοῖς. εἰ δὲ ἢ τοιαύτη ἐτυμολογία δασύνεσθαι ἄπειτεῖ τὸ ἔπος, ἀλλ' ἔστι συνηγορῆσαι καὶ τῇ ψιλώσει τοῦτον πιθανῶς εἰ τις βουληθεῖη. τίς δὲ ἡ ἐποποιία, καὶ ὅτι ποιήσεως εἶδος καὶ αὐτῇ ὡς καὶ ἡ τραγωδία καὶ ἡ κωμωδία καὶ ἡ τῶν κυχλίων ποιημάτων, καὶ ἡ λυρική καὶ ἕτεραι, ζητητέον ἐν ἄλλοις· καὶ οὕτω μὲν κατέστη τὸ ποιεῖν, ἐξ οὗ καὶ ὁ ποιητὴς καὶ ἡ ποιήσις· καὶ δῆλον ὅτι ποιεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει,

^m Φημονὴ ἢ Ἀπόλλωνος προφήτις, ἑξαμέτροις χρησμοῖς G.377
 χρησαμένη· καὶ ἐπειδὴ τοῖς χρησμοῖς τὰ πράγματα εἶ-
 πετο καὶ σύμφωνα ἦν, ἔπος τὸ ἐκ ⁿ τῶν μέτρων κλη-
 θῆναι. Οἱ δὲ φασιν, ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν
 ἄγαν ὑπεροχὴν, τὴν ἐν τοῖς ἑξαμέτροις θεωρουμένην,
 τὸ κοινὸν ὄνομα παντὸς τοῦ λόγου, τὸ ἑξάμετρον ἰδιώ-
 σατο, καὶ ἐκλήθη ἔπος· καθάπερ καὶ ὁ Ὅμηρος τὸν
 ποιητὴν, καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν ῥήτορα ^o ὠκειώσατο·
 ἐπεὶ καὶ ^p τὰ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευον. (A.) Γεγό-
 νασι δὲ τοῦ ἔπους ποιηταί, ^q κράτιστος μὲν Ὅμηρος,
 Ἡσίοδος, ^r Πίσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. Διέρ G.378

τὸ ποιητικῶς, ἤγουν ἐμμέ-
 τρος, αἰδεῖν καὶ γράφειν. ὡς
 τὸ, ἐποίησάς ποτε, ὦ Εὐρι-
 πίδη, ἀντὶ τοῦ, ἔγραψάς ἐν
 τῇ ποιήσει σου. καὶ τοίνυν
 καὶ ποιητῆς, ὁ οὕτω γρά-
 φων, ὁποῖος ἂν καὶ εἴη
 εἴτε κωμικός, εἴτε ὀστισοῦν
 ἕτερος. ἐξόχως δὲ, Ὅμηρος.
 ὡς γὰρ εἴ τις εἶπῃ ὁ ῥήτωρ,
 ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπερ-
 εχόντως ἐνόηθη, κἂν τὸν λυ-
 ρικὸν ἀκούσωμεν, εἰς τὸν Πίν-
 δαρον ἀναγόμεθα, οὕτω καὶ
 τὸν ποιητὴν ἀκούσας τις μετὰ
 τοῦ ἄρθρου, τὸν Ὅμηρον
 ἐνόησε. διὰ τί; ὅτι ἐν αὐτῷ
 ἀρετὴ πᾶσα ποιήσεως. καὶ
 διότι σπερματικῶς ἀρχὴ καὶ
 καθηγητῆς αὐτὸς πᾶσι γέγονε
 ποιηταῖς τοῦ εἶναι ὅπερ λέ-
 γονται. Nonnumquam vero
 voce ἔπος ad alia carminum
 genera denotanda utebantur
 Grammatici, ut Galenus T. V.
 p. 457. ed. Basil. τὸ παρὰ τῷ
 Σμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖς-
 δε τοῖς ἐπισην· Οὐκ ἂν τις
 οὕτω δασκίους ἐν οὔρεσιν Ἀνῆρ

λέοντ' ἔδεισεν, οὐδὲ πάρδαλιν,
 Μοῦνος στενωγῆ συμπεσῶν
 ἐν ἀτραπῷ. Legi merentur
 Diomedes p. 480. Marius Vi-
 ctorinus p. 2493.

m) De Phoemonoe satis da-
 bit Fabricius Bibl. Gr. Lib. I.
 25, 4.

n) Forte leg. τὸ ἐκ τῶν ἑξα-
 μέτρων, quod ex hexametris
 constat. Sylburgius.

o) ὠκειώσατο om. H. in tex-
 tu.

p) τὰ om. H. marg. R.

(A.) Vide Excerpta ex Pro-
 cli opere dum adhuc integrum
 esset a nobis recusa ad calcem
 huius libri.

q) κράτιστοι H. in textu.

r) Πίσανδρος deest. H.
 marg. et R. De Pisandro vide
 Fabricii Bibl. Gr. ed. Harles.
 T. I. p. 590. IV. p. 265. VIII.
 p. 63. De Panyasi ibid. I. p.
 734. De Antimacho ibid. II.
 p. 104. Plura dabunt Scaliger
 ad Catullum p. 99. Pierson ad
 Herodian. p. 439.

χεται δὲ τούτων, ὡς οἶόν τε ἐστὶ, γένος τε ⁸ καὶ πα-
τριδας, καὶ τινὰς ἐπὶ ⁷ μέρους πράξεις.

δ. Διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου ^u ΕΠΙ-
ΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ
Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς ^x αὐτῶ καὶ τρεῖς
παῖδας γεννῶσιν ἑκατοντάχειρας, καὶ τρεῖς ἑτέρους ἀπο-
τίκτουσι Κύκλωπας. ^y Διξέρχεται δὲ περὶ θεῶν, τὰ τε
S.341 ἄλλα τοῖς Ἑλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴ που τι καὶ
πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. Καὶ περατοῦται ^z ὁ ἐπι-
κὸς κύκλος ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, ^a μέ-
χρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσεῶς τῆς εἰς Ἰθάκην· ἐν ᾗ
καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ^b Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ
εἶη, κτείνεται. Λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ
ποιήματα διασώζεται, καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς,
οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν
ἐν αὐτῶ πραγμάτων. ^c Λέγει καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς
πατριδας τῶν πραγματευσαμένων τὸν ἐπικὸν κύκλον.

ε. (B) Λέγει δὲ καὶ περὶ τινῶν ^d ΚΥΠΡΙΩΝ
ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίον ἀναφέ-
G.379 ρουσι Κύπριον, οἱ δὲ ^e Ἑγησίαν τὸν Σαλαμίνιον αὐ-
τοῖς ἐπιγράφουσιν· οἱ δὲ Ὀμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς

s) καὶ πατριδας om. H. marg. et R.

t) ἐπιμέτρους R. edd. Sylburg. et Schott.

u) Vide Fabricii Bibl. Gr. II. 2, 24. T. I. p. 378. ed. Harles.

x) αὐτοὶ pro αὐτῶ Heynius, qui et γεννῶσιν probavit. Editi habent γινώσκουσιν, ut et H. in marg. qui tamen in textu vocem omittit, et mox pro τρεῖς ἑ. ἀποτίκτουσι substituit τρεῖς γεννῶσι.

y) H. in textu διαπορεύεται

δὲ τὰ τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς E. cum vulg. in marg.

z) Sic H. in textu. Alii ὁ ἐπικὸς λόγος σ. ε. δ. π.

a) Sic H. in textu. Alii μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδυσσεῶς.

b) Sic H. textu. Alii Τηλέγονος ἀγνοούμενος.

c) Λέγει καὶ τὰ — ποιημάτων. Desunt H. marg. R.

d) Fabricii Bibl. Gr. II. 2. 16. T. I. p. 382. ed. Harles.

e) H. Ἑγησίον, alii Ἑγησίον.

θυγατρὸς Στασίω· καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα, ἴ Κυπρία τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ ἔ τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.

ς. Τὴν δὲ ΕΛΕΓΕΙΑΝ συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἠρώου καὶ πενταμέτρου στίχου· ἀρμόζειν δὲ τοῖς κατοικομένοις· ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε. Τὸ γὰρ ΘΡΗΝΟΣ ἢ ΕΛΕΓΟΝ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ· καὶ τοὺς τετλειτηκότας δι' αὐτοῦ εὐλόγουν. Οἱ μέντοι μεταγενέστεροι ἰ τῇ ἐλεγείᾳ πρὸς διαφοροὺς ὑποθέσεις ἀπεχρήσαντο. Λέγει δὲ καὶ ἀριστεῦσαι τῷ μέτρῳ ἰ Καλλινόν τε τὸν Ἐφέσιον, καὶ ἰ Μίμνεμον τὸν Κολοφώνιον· ἀλλὰ καὶ τὸν Τηλέφου ἰ Φιλητᾶν τὸν Κῶον· καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου. Κυρηναῖος δὲ οὗτος ἦν.

ζ. Ἄλλὰ γὰρ καὶ τὸν ΙΑΜΒΟΝ τάττεσθαι μὲν ἐπὶ λοιδορίας τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἰαμβίζεινS.342 κατὰ τινα γλῶσσαν λοιδορεῖν ἔλεγον· οἱ δὲ ἀπὸ τινος Ἰάμβης θεραπαινίδος Θράττης τὸ γένος. Ταύτην φασὶ, τῆς Δήμητρος ἀνωμένης ἐπὶ τῇ τῆς θυγατρὸς ἀρπαγῇ, προσελθεῖν ἰ ἐπὶ τὸν Ἐλευσίνα ἐπὶ τῇ νῦν ἈγελάστῳG.380 καλουμένη πέτρᾳ καθημένην· καὶ διὰ τινῶν χλευασμάτων εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι τὴν θεόν. Ἔοικε δὲ ὁ ἰαμβος τὸ μὲν παλαιόν ἐπὶ τῶν εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον γραφομένων ὁμοίως λέγεσθαι· ἐπεὶ δὲ τινες ἐπλεόνασαν

f) Margo H. sic: „In Alt. „κύπρια legitur utrobique.“ In altero Stephani codice Κύπρια scriptum, accentu gemino, in prima pariter et secunda, qua duplicatione alibi quoque notari solent ambigua; et accentus variationem hic probant quae mox sequuntur. Sylburgius.

g) τίθεσθαι pro assentiri, frequens est etiam apud Zosimum. Sylburgius

HEPHAESTION.

h) ἔλεγος H. in marg.

i) τοῖς ἐλεγείοις H. marg.

k) Vide Fabricii Bibl. Gr. T. I. p. 726. IV. p. 468. ed. Harles.

l) Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 733. ed. Harles.

m) φιλητα H. marg. et edd. v. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 874. IV. p. 490. ed. Harles.

n) περὶ H. in textu.

ἐν ταῖς κακολογίαις τὸ μέτρον, ἐκεῖθεν τὸ ἰαμβίζεν εἰς τὸ ὑβρίζεν ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐκπεσεῖν· ὡσπερ ἀπὸ τῶν κωμικῶν, τὸ κωμωδεῖσθαι. Ἰάμβων δὲ ποιηταί, ° Ἀρχιλόχος τε ὁ Παρίος ἄριστος, καὶ ρ Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος, ἢ, ὡς ἔνιοι, Σάμιος· καὶ Ἰππώναξ ὁ Ἐφέσιος· ὧν ὁ μὲν πρῶτος, ἐπὶ Γύγου· ὁ δὲ, ἐπ' ἠ Ἀναγίου τοῦ Μακεδόνοσ· ὁ δὲ ς Ἰππώναξ κατὰ Δαρεῖον ἠχμαζεν.

η. Περὶ δὲ ΜΕΛΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ, φησὶν, ὡς πολυμερεστάτη τε, καὶ διαφόρους ἔχει τομάς. ἅ μὲν γὰρ αὐτῆς, μεμέρισται θεοῖς· ἅ δὲ ἀνθρώποις· ἅ δὲ, εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις. Καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ΥΜΝΟΝ, ΠΡΟΣΩΜΙΟΝ, ΠΑΙΑΝΑ, ΔΙΟΥΡΑΜΒΟΝ, ΝΟΜΟΝ, ΔΙΩΝΙΔΙΑ, ΙΟΒΑΚΧΟΝ, ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ· εἰς δὲ ἀνθρώπους, ΕΓΚΩΜΙΑ, ° ΕΠΙΝΙΚΙΑ, ΣΚΟΛΙΑ, ΕΡΩΤΙΚΑ, ΕΠΙ-
S.343ΘΑΛΑΜΙΑ, ΥΜΕΝΑΙΟΥΣ, ΣΙΛΛΟΥΣ, ΘΡΗ-
ΝΟΥΣ, ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ· εἰς θεοὺς δὲ καὶ ἀνθρώπους ΠΑΡΘΕΝΙΑ, ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚΑ, ΟΣΧΟΦΟΡΙΚΑ, ΕΥΚΤΙΚΑ. Ταῦτα γὰρ, εἰς θεοὺς γραφόμενα, καὶ
G.381ἀνθρώπων περιεῖληφεν ἐπαινοὺς. Τὰ δὲ εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις, οὐκ ἔστι μὲν εἶδη τῆς μελικῆς, ὑπ' αὐτῶν δὲ τῶν ποιητῶν ἐπιχειρήσεται. Τούτων δὲ ἔστι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ΕΜΠΟΡΙΚΑ, ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ, ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΑ, ΓΕΩΡΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΑΤΙΚΑ.

θ. Καὶ φησι τὸν ΥΜΝΟΝ ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ ἔ ὑπόμνησιν τινα εἶναι, καὶ οἶονεὶ εἰς μνήμην τινα καὶ

ο) Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 16. T. II. p. 107. ed. Harles.

ρ) Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 55. T. II. p. 142. ed. Harles.

q) leg. Ἀμύντου ex Eusebii Chronico. Sylburgius.

ρ) Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 32. T. II. p. 122. ed. Harles. Ἰππώναξ δὲ H. in textu.

ς) ἐπινίκιοι. Congruentius ἐπινίκια, vel potius ἐπινίκιον sc. ὕμνον ut infra. Sylburgius. Edidi ἐπινίκια.

τ) H. sic. * ὑπὸ μῶμον τινα εἶναι καὶ τοῦτον εἰς μνήμην ἁ καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν. * γρ. ὑπόμνησιν τινα ἁ οἶονεὶ τινα. Sylburgius in margine

ὑπόμνησιν ἄγειν τὰς πράξεις τῶν ὑμνουμένων· ἢ ἀπὸ τοῦ ὕδριν αὐτὰς, ὅπερ ἐστὶ λέγειν. Ἐκάλουν δὲ καθόλου πάντα τὰ εἰς τοὺς ὕμνους γραφόμενα, ὕμνους· διὸ καὶ τὸ προσώδιον καὶ τὰ ἄλλα τὰ προειρημένα φαίνονται ἀντιδιαστέλλοντες τῷ ὕμνῳ, ὡς εἶδη πρὸς γένος· καὶ γὰρ ἐστὶν ^x αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων ὕμνους προσωδίου, καὶ ὕμνους ἐγκωμίου, καὶ ὕμνους παιᾶνας, καὶ τὰ ὅμοια.

ι. Ἐλέγετο δὲ τὸ ΠΡΟΣΩΔΙΟΝ, ἐπειδὴν προσιᾶσι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς· καὶ ἐν τῷ προσιέναι, ἤδετο πρὸς αὐλόν· ὁ δὲ κυρίως ὕμνος, πρὸς κιθάραν ἤδετο ^y ἐστῶτων.

ια. Ὁ δὲ ΠΑΙΑΝ, ἔστιν εἶδος ῥιθῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεοῦς· τὸ δὲ παλαιόν, ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ἀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσ-**G.382** ῳδία τινὲς παιᾶνας λέγουσιν.

ιβ. Ὁ δὲ ΔΙΟΥΡΑΜΒΟΣ, γράφεται μὲν εἰς Διό-**S.344** νυσον, προσαγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ, ἦτοι διὰ τὸ κατὰ τὴν Νύσαν ἐπ' ἄνθρω διθυράμβῳ τραφῆναι τὸν Διόνυσον· ἢ διὰ τὸ, λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς, εὐρεθῆναι αὐτόν· ἢ διότι δις δοκεῖ γενέσθαι· ^z ἅπαξ ἐκ τῆς Σεμέλης, καὶ δεύτερον ἐκ τοῦ μηροῦ. Εὐρεθῆναι δὲ τὸν διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει· τὸν δὲ

sic: ὑπόμονόν τινα εἶναι, καὶ οἶον εἰς μν. Et in notis: In marginali lectione, alter Stephani codex habet ὑπόμομον τινα, quae scriptura, quoniam contrarium quendam sensum habet, ego ex Etymologo ὑπόμονον reposui; quamquam aptius fortassis ὑπόμνημον.

υ) f. ἐναρέτους. Sylburgius.

κ) Alter Stephani codex habet, αὐτῶν ἀκούειν γράφόν-

των, ὕμνος προσωδίου, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος, absolute scilicet positus titulis. Προσώδιον autem etsi unanimiti consensu per ω habent exemplaria, auctorem tamen προσώδιον per omicron scripsisse innuit etymologia quae mox sequitur. Sylburgius.

γ) ἐστῶσαν H. in textu.

δ) ἅπαξ μὲν — δεύτερον δὲ H.

ἀρξάμενον τῆς ᾠδῆς, Ἀριστοτέλης ^a Ἀρίωνα ^b λέγει ὅς πρῶτος τὸν κύκλιον ἤγαγε χορὸν.

ιγ. Ὁ μέντοι ΝΟΜΟΣ, γράφεται μὲν εἰς Ἀπόλλωνα, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ· ^c νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπεκλήθη· ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροῦς ἰστάντων, καὶ πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ἀδόντων τὸν νόμον, Χρυσόθεμις ὁ Κρήσις, πρῶτος στολῆ χρησάμενος ἐκπροπεῖ, καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν, εἰς μίμησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, μόνος ἦσε νόμον. ^d Εὐδοκιμήσαντος δὲ αὐτοῦ διαμένει ὁ τρόπος τοῦ ἀγωνίσματος. Δοκεῖ δὲ ^e Τέρπανδρος μὲν πρῶτος τελειῶσαι τὸν νόμον, ἠρώω μέρῳ χρησάμενος· ἔπειτα Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος οὐκ ὀλίγα συναυξῆσαι, αὐτὸς καὶ ποιητὴς καὶ κιθαρωδὸς γενόμενος· ^f Φρύνις δὲ ὁ Μιτυληναῖος ἐκαινοτόμησεν αὐτόν· τό τε **G.383** γὰρ ἐξάμετρον τῷ λελυμένῳ συνῆψε, καὶ χορδαῖς τῶν ἑπτὰ πλείοσιν ἐχρήσατο. ^g Τιμόθεος δὲ ὕστερον ^h εἰς τὴν νῦν ἤγαγε τάξιν.

S.345 ιδ. ⁱ Ἔστι δὲ ὁ μὲν διθύραμβος, κεκνημένος, καὶ πολὺ τὸ ἐνθουσιῶδες μετὰ χορείας ἐμφαίνων, εἰς πάθη κατασκευαζόμενος, τὰ μάλιστα οἰκειὰ ^k τοῦ θεοῦ· καὶ σεσόβηται μὲν καὶ τοῖς ῥυθμοῖς, καὶ ^l ἀπλουστέραις δὲ κέχρηται ταῖς λέξεσιν. Ὁ δὲ νόμος τούναντιον δια

a) Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 16. β. T. II. p. 110. ed. Harles.

b) φησὶν εἶναι Margo Sylburgius.

c) H. in textu, νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· νόμιμος δὲ ἐκλήθη. Pro νόμιμος alibi legitur νόμιος, cuius vocabuli varias rationes e Graecis pariter et Latinis auctoribus affert Giraldus in Deorum historia. Sylburgius.

d) καὶ εὐδοκιμήσαντος H.

e) Fabric. B. G. T. I. p. 292. II. p. 158. ed. Harles.

f) Fabric. B. G. T. II. p. 134. ed. Harles.

g) Vide Fabric. B. G. T. II. p. 158. ed. Harles. Tyrwhittum, Twiningium, et Hermannum ad Aristot. Poet. cap. 2.

h) εἰς τὴν νῦν αὐτόν ἤ. τ. H.

i) ἔστιν οὖν H. in textu.

k) τῷ θεῷ H. textu.

l) ἀπλουστέρως omisso δὲ H.

τῶν ^m θεῶν ἀνεῖται τεταγμένως καὶ μεγαλοπρεπῶς, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς ἀνεῖται, καὶ ⁿ διπλασίαις ταῖς λέξεσι κέχρηται. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἁρμονίαις οἰκίαις ἐκάτερος χρῆται. Ὁ μὲν γὰρ ^o τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ἀρμόζεται· ὁ νόμος δὲ, τῷ συστήματι τῷ τῶν κίθαρωδῶν *Λυδίῳ*. Ἔοικε δὲ ὁ μὲν διθύραμβος, ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς ἀγροὺς παιδιᾶς, καὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις εὐφροσύνης εὐρεθῆναι· ὁ δὲ νόμος, δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ παιᾶνος ῥυθμῶναι. Ὁ μὲν γὰρ ἐστὶ κοινότερος, εἰς κακῶν παραίτησιν γεγραμμένος· ὁ δὲ ἰδίως εἰς ^p Ἀπόλλω· ὅθεν τὸ μὲν ἐνθουσιῶδες οὐκ ἔχει ὡς ὁ διθύραμβος. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ^q μέθαι καὶ παιδιᾶ· ἐνταῦθα δὲ ἰκετεῖαι, καὶ πολλὴ τάξις· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ ^r θεὸς ἐν τάξει καὶ **G.384**
^s συστήματι κατεσταλμένη περιέρχεται τὸν κρουσμόν.

ιε. ^t *ἈΔΩΝΙΔΙΑ* δὲ λέγεται, τὰ εἰς Ἀδωνιν ἀναφερόμενα.

ις. Ἦιδετο δὲ ὁ *ΙΟΒΑΚΧΟΣ* ἐν ἑορταῖς καὶ θυσίαις Διονύσου, βεβαπτισμένος πολλῶ φρονάγματι.

ιζ. *ΥΠΟΡΧΗΜΑ* δὲ, τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μέλος ἐλέγετο. καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν *ΥΠΟ* ἀντὶ τῆς *ΜΕΤΑ* πολλάκις ἐλάμβανον. Εὐρετὰς δὲ τούτων ^u φασὶν οἱ μὲν *Κουρητᾶς*· οἱ δὲ *Πύρρον* τὸν Ἀχιλλέως· ὅθεν καὶ *Πυρρόχην* ^x τὴν εἶδος ὀρχήσεως λέγουσιν.

m) θεῶν deest H. marg. θεῶν alter Stephani codex agnoscit, alter pro eo vacuum habet spatium, ut et Schotti editio: Schottus ipse legit ἡθεῶν, ut supra. *Sylburgius*.

n) διπλασίους H.

o) Etsi cum masc. τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον subaudiri potest ῥυθμόν: fortassis tamen rectius foem. gen. legemus τὴν Φ. subaudito e prae-

cedentibus ἁρμονίας vocabulo. *Sylburgius*.

p) Ἀπόλλωνα H. textu.

q) μέθαι καὶ παιδιᾶ H. textu.

r) ὁ θεὸς deest H. marg.

s) Hermannus ad Aristot. Poet. p. 90. legit σχήματι κατεσταλμένῳ modesto ornatu.

t) Ἀδωνίδια Bentleius ad Horatii Serm. I. 3.

u) λέγουσιν H.

x) εἶδος τι H.

S.346 ιη. Ὁ δὲ ^γ ΕΠΙΝΙΚΙΟΣ, ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς ^z πρωτεύουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο.

ιθ. Τὸ δὲ ΣΚΟΛΙΟΝ μέλος, ἤδετο ^a παρὰ τοῖς πότους· διὸ καὶ ΠΑΡΟΙΝΙΟΝ αὐτὸ ἐστ' ὅτε καλοῦσιν· ἀνειμένον δὲ ἐστὶ τῇ κατασκευῇ, καὶ ἀπλούστατον μάλιστα. Σκολιὸν δὲ εἶρηται, οὐχ ὡς ἐνίοις ^b ἤρεσε, κατὰ ἀντίφρασιν· ^c τὰ γὰρ κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς ἐπίπαν, τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν ^d μεταλαμβάνει τὸ εὐφημον· ἀλλὰ διὰ τὸ, προκατελημμένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων, καὶ παρειμένων οἴνων τῶν ἀκροατῶν, τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια· καὶ διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς, συγκύπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς. Ὅπερ οὖν ἐπασχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος, σκολιὸν ἐκάλουσιν τὸ ἀπλούστατον.

κ. Τὰ δὲ ΕΡΩΤΙΚΑ, δῆλον ὅτι γυναικῶν, καὶ παίδων, καὶ παρθένων ἐρωτικὰς ἄδει περιστάσεις.

κα. Καὶ τὰ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ δὲ τοῖς ἄρτι θαλαμνομένοις ἅμα οἱ ἡίθεοι καὶ αἱ παρθένοι ἐπὶ τῶν θαλάμων ἤδον.

κβ. ΥΜΕΝΑΙΟΝ δὲ ἐν γάμοις ἄδεδεσθαι φησι, κατὰ πόθον καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρας· ὃν φησι γήμαντα, ἀφανῆ γενέσθαι· οἱ δὲ, κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ Ὑμεναίου. τοῦτον γὰρ φησι ποτὲ διώξαντα ἀφελέσθαι κούρας Ἀττικὰς ληστῶν. Ἐγὼ δὲ οἶμαι βίου S.347^c τινὸς εὐτυχοῦς προαναφώνησιν ὑπάρχειν, καὶ συνεχέσθαι τοῖς ^f συνοῦσι πρὸς γάμου κοινωνίαν μετὰ φιλοστοργίας, Αἰολικῇ παραπλέκοντας τὴν εὐχὴν διαλέκτω, οἶον ὑμεναίειν καὶ ὁμονοεῖν τούτους, αἰεὶ ὁμόσε ^g μένοντας.

γ) ἐπίνικος H. textu.

z) προτεροῦσιν H. textu.

a) παρὰ. Sic H. Alii περί.

b) ἔδοξε H.

c) τὰ κ. ἀντίφρασιν delet H. marg.

d) μεταβάλλει H.

e) τινὰ H.

f) συνοῦσι H.

g) ναίοντας H. textu.

κδ. Ὁ δὲ ΣΙΛΛΟΣ^h πεφασμένως λοιδορίας καὶ διασυρμούς ἀνθρώπων ἔχει.

κε. Διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικηδείου ὁ θρηῆνος· ὅτι τὸ μὲν ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ, παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τοῦ σώματοςⁱ προκειμένου, λέγεται· ὁ δὲ ΘΡΗΝΟΣ, οὐ περιγράφεται χρόνῳ.

κς. Τὰ δὲ λεγόμενα ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ, χοροῖς παρθένων ἐνεγράφετο· οἷς καὶ τὰ ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚΑ, ὡς εἰς γένος, πίπτει· δάφνας γὰρ^k ἐν Βοιωτίᾳ δι' ἐνναετηρίδος εἰς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς, G.386 ἐξύμνου αὐτὸν διὰ χοροῦ παρθένων· καὶ ἡ αἰτία· τῶν^l Αἰολέων ὅσοι κατῴκουν Ἀρρὴν καὶ τὰ^m ταύτη χωρία, κατὰ χρησμὸν ἀναστάντες ἐκεῖθεν, καὶ προσκαθεζόμενοι, Θήβας ἐπόρθουνⁿ προκατεχομένας ὑπὸ Πελασγῶν. ° κοινῶς ἀμφοῖν ἑορτῆς Ἀπόλλωνος ἐνστάσης, ἀνοχὰς ἔθεντο· καὶ δάφνας^p τέμνοντες, οἱ μὲν, ἐξ Ἐλικῶνος· οἱ δὲ, ἐγγύς τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, ἐκόμιζον τῷ Ἀπόλλωνι. Πολεμάτας δὲ, ὁ τῶν Βοιωτῶν ἀφηγούμενος, ἔδοξεν ὄναρ νεανίαν τινὰ πανοπλίαν αὐτῷ δίδόναι· καὶ εὐχὰς ποιῆσθαι^q προστάτειν τῷ Ἀπόλλωνι, δαφνηφοροῦντας διὰ ἐνναετηρίδος· μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν ἐπιθέμενος, κρατεῖ τῶν πολεμίων· καὶ αὐτὸς τε τὴν δαφνηφορίαν ἐτέλει, καὶ τὸ S.348 ἔθος ἐκεῖθεν διατηρεῖται. Ἡ δὲ δαφνηφορία· ξύλον ἐλαίας καταστέφουσι δάφναις καὶ ποικίλοις ἀνθεσι· καὶ ἐπ' ἄκρου μὲν χαλκῇ ἐφαρμόζεται σφαῖρα, ἐκ δὲ ταύτης μικροτέρας ἐξαρτῶσι· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ξύλου,

h) πεφασμένως H. cum Etymolog. M. p. 713, 13.

i) προκειμένου Sic H. in textu. In marg. ut alii, κειμένου.

k) ἐν Βοιωτίᾳ desunt H. marg. ut mox διὰ χοροῦ παρθένων. Paullo supra edendum curavi παρθενεῖα. Conf. Arist. Av. 920.

l) Sic H. ἐύων ut al. marg.

m) ταύτη sic H. cum ταύτης suprascripto.

n) προκατεχομένας H. textu. προσκαθεζόμενας marg.

o) κοινῆς alii.

p) τεμόντες H. marg.

q) προστάτειν post ἐνναετηρίδος H.

περιθέντες ἑλάσσουα τῆς ἐπ' ἄκρου σφαιρας, καθάπτουσι πορφυρᾶ στέμματα· τὰ δὲ τελευταῖα τοῦ ξύλου περιστέλλουσι κροκωτῶ. Βούλεται δ' αὐτοῖς ἢ μὲν ἀνωτάτω σφαῖρα τὸν ἥλιον, ᾧ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἀναφέρουσιν· ἢ δὲ ὑποκειμένη, τὴν σελήνην· τὰ δὲ προσηρημένα τῶν σφαιρίων, ἄστρα τε καὶ ἀστέρας· τὰ δὲ γε στέμματα, τὸν ἐνιαύσιον δρόμον· καὶ γὰρ καὶ τξέ ποιῶν-
 G.387σιν αὐτὰ. Ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλής· καὶ ὁ μάλιστα αὐτῶ οἰκεῖος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ ἰ κωπῶ καλοῦσιν· αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρος ἐπόμενος, τῆς δάφνης ἐφάπτεται· τὰς μὲν κόμας καθειμένας, χρυσοῦν δὲ στέφανον φέρων, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα ποδήρη ἐστολισμένος, ἰ ψικρατίδας τε ὑποδεδεμένος· ᾧ χορὸς παρθένων ἐπακολουθεῖ, προτείνων κλῶνας πρὸς ἰκετηρίαν τῶν ἕμνων· παρέπεμπον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος ἰ Ἰσμηνίου καὶ Γαλαξίου.

κζ. Τὸ δὲ ΤΡΙΠΟΛΙΦΟΡΙΚΟΝ μέλος, τρίποδος προηγουμένου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἤδετο. Ἔσχε δὲ καὶ τοῦτο αἰτίαν τοιαύτην. Πελασγῶν τινες Πάνακτον τῆς
 S.349Βοιωτίας ἐπόρθουν· Θηβαῖοι δὲ ἤμνον· καὶ πέμψαντες εἰς Δωδώνην, περὶ τῆς τοῦ πολέμου νίκης ἐχρῶντο

τ) Sic H. in textu. In marg. ἐλάσσουα τῆς ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου.

σ) κωπῶ H. κόπω non satis clare legebatur in altero Stephani codice; nec κωπῶ, quod in altero est, evidentem habet nominis rationem. Sylburgius.

ε) ἐψικρατίδας H. textu.

υ) Ἰσμηνίου καὶ γαλαξίου H. Ismenii Apollinis meminit etiam Giraldus in Deorum historia: sed γαλαξίου, sive γαλαξίου nulla ibi mentio; quamquam illud, a lacteo candore; hoc a grandinis immissione

tribui ei potuit. Nam ut lacteum candorem, ita et grandines interdum spargit: et ἐκτεβόλος atque ἐκατηφέλης cum aliis, tum hac ipsa de causa dictus videri potest. Sylburgius. Hesychius, Γαλάξια, ἑορτὴ ἐν ἣ ἔψουσι γαλαξίαν. ἔστι δὲ πόλις κριθίνος ἐν γαλακτι. Hoc festum Apollinis τοῦ γαλαξίου fuisse opinatur Meursius Gr. Feriat. p. 68. Sed frustra; ut ex MS. Rhet. apud Ruhnken. in Auctar. ad Hesych. abunde liquet. Γαλάξια· ἑορτὴ Ἀθήνησι ΜΗΤΡΙ ΘΕΩΝ ἀγομένη.

χρησμός δὲ τοῖς Θηβαίοις ἐξέπεσεν, ὡς, εἰ μέγιστον ἀσεβήματα ἀσεβήσουσι, νικήσουσιν. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀσεβημάτων εἶναι μέγιστον, ^x τὸ τὴν χρησμοφθήσασαν αὐτοῖς τὸν χρησμὸν ἀνελεῖν· καὶ ἀνεῖλον. Αἱ δὲ περὶ τὸ τέμενος συνιέρειαι, δίκην λαβεῖν ἀπήτουν τοῦ φόνου^{G.388} τοὺς Θηβαίους. Θηβαῖοι δὲ, οὐκ ἐπιτρέπουσι γυναῖξι μόναις τὴν περὶ αὐτῶν ^y δίκην· κοινῆς δὲ κρίσεως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν γεγενημένης, καὶ τῶν ἀνδρῶν λευκὰς αὐτοῖς ἐπενεγκόντων ψήφους, ἀπέφυγον οἱ Θηβαῖοι· ὕστερον δὲ ἐπιγνόντες αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ προστασόμενον, βασιτάσαντες τῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν ἱερῶν ^z τριπόδων ἓνα, καὶ κατακαλύψαντες, ὡς ἱερόσυλοι, ἀνέπεμψαν εἰς Δωδώνην· εὐπραγήσαντες δὲ ἐξ ἐκείνου, τοῦ λοιποῦ τὴν πρᾶξιν ἐορτὴν ἐποιοῦν.

κη. ^a ΟΣΧΟΦΟΡΙΚΑ δὲ μέλη, παρὰ Ἀθηναίοις ἦδετο· τοῦ χοροῦ δὲ δύο νεανίαι, κατὰ γυναῖκας ἐστολισμένοι, ^b κλῆμα ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν βοτρυῶν, (ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὄσχην· ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεισιν ἢ ἐπωνυμία) τῆς ἐορτῆς καθηγοῦντο. Ἄρξαι δὲ Θησέα φασὶ πρῶτον τοῦ ἔργου· ἐπεὶ γὰρ ἐκούσιος ὑποστάς τὸν εἰς Κρήτην πλοῦν, ἀπῆλλαξε τὴν πατρίδα τῆς κατὰ τὸν δασμὸν συμφορᾶς, χαριστήρια ἀποδιδούς Ἀθηνᾶ καὶ Διονύσῳ, οἱ αὐτῷ κατὰ τὴν νῆσον τὴν Λίαν^{S.350} ἐπεφάνησαν. ἔπραττε τοῦτο δυσὶ νεανίαις ἐσκιατραφημένοις χρησάμενος πρὸς τὴν ἱερουργίαν ὑπηρέταις. ἦν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἡ παραπομπὴ ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ ἱεροῦ, εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ^c Σκιριάδος τέμενος. εἶπετο δὲ τοῖς νεανίαις ὁ χορὸς, καὶ ἦδε τὰ μέλη· ἐξ ἐκάστης δὲ φυλῆς ἐφηβοὶ διημιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους δρόμῳ· καὶ τούτων ὁ πρότερος ἐγεύετο ἐκ τῆς πενταπλῆς λεγο-

x) τὸ τὴν χ. a. desunt H. marg.

y) δίκην ἀξιοῦν H. sed deest marg:

z) τριπόδων. Sic H. al. τρίποδα.

a) ὄσχοφορικὰ H. et mox ὄσχην.

b) κλήματα — μεστῶν. Alii κλημά τε — μεστὸν Meursius Gr. Fer. p. 220.

c) κειριάδος H. in textu.

G.389 μένης φιάλης· ἢ συνεκρινᾶτο ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ, καὶ μέλιτι, καὶ τυρῶ, καὶ ἀλφίτοις.

κθ. ΕΥΚΤΙΚΑ δὲ μέλη ἐγράφετο τοῖς αἰτουμένοις τι παρὰ θεοῦ γενέσθαι.

λ. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ δὲ, ἃ τινῶν περιεῖχε πράξεις.

λα. ΕΜΠΟΡΙΚΑ δὲ, ὅσα κατὰ τὰς ἀποδημίας καὶ ἄ ἐμπορίας ἐπιδεικνύμενά τισιν ἐγράφη.

λβ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ δὲ, ὅσα ἑ διαπεμπόμενοι πρὸς τινὰς ἐποιοῦν.

λγ. Τὰ δὲ ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΑ, δῆλον ὅτι παραινεσιν ἡθῶν ἔχει.

λδ. Καὶ τὰ ΓΕΩΡΓΙΚΑ δὲ, χώρας καὶ φυτῶν καιρῶς καὶ ἑ ἐπιμελείας.

λε. Καὶ τὰ ΕΠΙΣΤΑΛΤΙΚΑ δὲ, ὅσα κατ' ἐντολὰς πρὸς τινὰς ποιοῦντες, ἑ διέπεμπον.

· Οἱ δὲ δύο λόγοι τῆς Πρόκλου γραμματικῆς χρηστομαθίας, ἐν ἠ τούτοις.

d) ἐμπορείας H.

e) διαπεμπόμενα H. marg.

f) Post ἐπιμελείας subaudiendum ἔχει, aut aliud huiusmodi verbum. *Sylburgius*.

g) Sic H. textu. ἑξέπεμπον marg.

h) Post clausulam huius ἐκλογῆς in altero Stephani codice nihil vacabat; in altero vacabat pagina integra; dein-

de sequebatur, Ἐνεγνώσθη τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐπισκόπου. Imperfectam sane hanc ἐκλογὴν esse id declarat, quod cum Πρόκλι χρηστομαθία γραμματικὴ in quatuor λόγους divisa dicatur initio, hic duorum dumtaxat summa exposita esse perhibetur. Nisi forte pro δύο Photius scripsit δὴ, ergo. *Sylburgius*.

IN PROCLUM
ANNOTATIONES.

IN PROCLUM

ANNOTATIONES.

P. 375. *ΑΝΕΓΝΩΣΘΗ lectum est, vel *ἀνεγνώσθησαν* lecta sunt. Sic de singulis a se cum iudicio lectis Photius Constantinop. ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν ἀνεγνωσμένων αὐτῷ βιβλίων loquitur, ut oculato testi fides habeatur. Nec enim ex aliorum sermone, vel obiter, et tanquam per transennam inspecto opere, de toto opere iudicium sibi ferendum existimabat, sed a capite ad calcem perlecto, libere iudicat censor et Criticus gravissimus, summi et ingenii et iudicii de scriptoribus ducentis amplius et septuaginta *Philologis, Poetis, Historicis, Oratoribus, Philosophis, et Theologis*: qui maximam partem, temporumne iniuria, an maiorum incuria, perierunt: et quidem de styli caractere, scriptorum numero, et titulis: quae γνήσια, quae ψευδεπίγραφα: quid laude, et imitatione, quid contra vituperatione dignum in singulis deprehendisset, sine fuco et odio, more maiorum enumerat. Denique qua quisque tempestate floruerit, caeteraque (longum esset enim ire per singula) audacter diiudicat. *Bibliothecam* autem inscripsisse putant, exemplo Diodori Siculi, de quo in Praef. Plinius maior, et Agellius in extremo Noctium Attic. Tertullianus in Apologet. et Eusebius de Praep. Evang. Apollodori item Atheniensis exemplo, cuius extat *Deorum Bibliotheca*. Schottus.

Ibid. *Χρηστομαθίας*.] *Electa* verti: nam et *Electorum* commentarios 160 reliquit Plinius maior Plinio sororis F. ut ipse ait Lib. III. Ep. 5. et *Laudabilia* potius reddidi, quam *Epitomen* vel *utilem doctrinam*: ne erres. *Χρηστὰ* enim et *χρήσιμα* erant in Scriptoribus loca non oscitanter legenda, quod utilia essent, quae et X figura, decussatim scripta, notabantur. Latini *Laudabilia* vocabant, et his signulis LL. hoc

est *Locus Laudabilis*. ut Vater. Probus ait, designabant. Contra, quae turpissima, damnantive videbantur, Graeci fatali littera Θ . et utriusque oculo indicabant, quod $\theta\beta\epsilon\lambda\lambda\epsilon\upsilon$ erat. ut mox ut doctissimus Pet. Pichoeus Lib. 2. Advertisementum Successivorum c. 3. et in M. Varronem de Re Rustica Pet. Victorius, ut I. litteram, vel $\tau\acute{o}$ *laudabilis* in vet. libris reperiri reperisse: quae et hos. Scaliger argute exprimit ad Varron. p. 214. ed. H. Steph. 1581.) et ad Laetium III. 66., in Casaubonus, ac denique in Polyantia Joannes a Wouwer, Belgae. *Schoffus*.

hoc Θ *Photii*. Nomen hoc semel iterumque ex nominis affinitate apud saeculum prius in Photini haeretici degeneravit. Licetiorum vitio, cum Photii reponendum sit, in Gratiano c. 1. et 2. 63. distinct. *Schoffus*.

[hoc Γ *Proclii*] Ut Epitoma Strabonis est *Χροστομαδία ἐκ τῆς Στραβωνίως*, id est, *Loci laudabilis ex Strabonis Geographiæ συλλογὴ*: sic quatuor hi libri Procli inscribuntur *Χροστομαδία Γραμματικῆς Προκίου*, hoc est, *Selecta aurea a Proclo ex Grammaticis*. Nam quod Grammaticorum fuerit illa disputatio de generibus Poematum, unus Diomedes * testis erit *αἰγιόπεστος*, qui tertium librum suarum Institutionum Grammaticarum magna ex parte ex eo consumpsit. His accessit opera Photii, qui ex illis Grammaticorum selectis a Proclo, haec ipse quoque seposuit. Fuerat autem Proclus studiosissimus τῶν Ἐπιτομῶν, ut eius auditor, et in professione Platonicae scholae successor, Marinus Neapolitanus in eius vita observavit. Nec mirum: didicerat enim a puero studiosissime Mathematicas apud Heronem, quae contentae suo pulvere erudito τὰ περιστὰ repudiant: et Hero ipse, ut ex eius monumentis apparet, brevitatis fuit amantissimus. Hinc illa Procli *στοιχείωσις* admirabilis Theologiae Platonicae, qua nihil brevius, nihil in eo genere perfectius. Simillima huic et illa eiusdem, quae vulgo circumfertur, et a Themistio primo de Anima (p. 68, 14. ed. Ald.) videtur citari, *σύνοψις τῶν περὶ κινήσεως εἰρημένων Ἀριστοτέλει, μαθηματικώτερα* tamen: qua nil aptius ad librum VI. Physicorum Aristotelis, et alia eiusdem de motu Theoremata plane percipienda, et memoriter retinenda: quin et ad omnes scientias certo cognoscendas et firmiter memoria conservandas, nulla Epitomae ratio accuratior, nec sensibus Aristotelis intimis congruentior. Sed haec alibi copiosius. De generibus Poematum Aristoteles et Horatius vulgo noti, praeter Diomedem cuius supra meminimus. Nam illa Tulliana initio Praefationis, quam adhibuit orationibus Demo-

sthenis et Aeschinis a se conversis, exilia sunt, neque satis integra: plura Fabius Quinctilianus libro X. multo plura Donatus aut quicumque ille interpret Terentio praelucet. Ex Graecis posterioribus aliqua ἐν τοῖς προλεγομένοις Scholiorum ad Poetas; omnium tamen copiosissime Tzetzes in Lycophronem. Hephaestio alia genera Poematum persecutus est, quae ad Metricam spectant. Satis praefati pergamus ad Proclum. *Nunnesius.*

* [Operae pretium existimavi locum Diomedis integrum, etsi in nonnullis aperte mendosum, oculis lectorum subiicere.

De Poematibus.

G.395

POEMATIS genera sunt tria. Aut enim activum est vel imitativum, quod Graeci δραματικὸν, vel μιμητικὸν: aut enarrativum vel enunciativum, quod Graeci ἐξηγητικὸν vel ἀναγγελτικὸν dicunt: aut commune vel mixtum, quod Graeci κοινὸν vel μικτὸν appellant. Δραματικὸν vel activum est, in quo personae agunt solae, sine ^b ulla Poetae interlocutione, ut se habent Tragicæ ^c et Comicae fabulae; quo genere ^d scripta est prima Bucolicon, et ea cuius initium est,

Quo te Moeri pedes?

Ἐξηγητικὸν est vel enarrativum, in quo Poeta ipse loquitur, sine personae ullius interlocutione, ut se habent tres Georgicae, et prima pars quarti. Item ^e Lucretiana carmina, et caetera his similia. Κοινὸν vel ^f μικτὸν est, in quo Poeta ipse loquitur, et personae loquentes introducuntur, ut est scripta Ilias ^c et Odyssea tota Homeri, ^g et Aeneis Virgilia, et caetera his similia.

De Generibus Poematos Dramatici vel Activi.

Poematos ^h Dramatici vel Activi genera sunt quatuor. Apud Graecos, Tragica, Comica, Satyrica, Mimica. Apud Romanos, Praetextata, Tabernaria, Atellana, Planipes.

-
a) ἀπολογητικὸν Med.	e) Lucretica Med.
b) Sic Med. ullius Putsch.	f) Commune Med.
c) vel Med.	g) Vel activi et exegetici vel enarrativi. Med. pro Putschianis
d) scripta est Bucolicon ea, Med.	et Aeneis — similia.
	h) Grammatici Med.

Exegetici vel enarrativi species sunt tres, Angellice, Historice, Didascalice. Angellice est, qua sententiae scribuntur, ut est Theognidis liber: item i Chriae. Historice, qua narrationes et genealogiae componuntur, ut est Hesiodi^k Γυναικῶν κατάλογος, et similia. Didascalice est, qua comprehenditur philosophia, l ut libri Varronis, Empedoclis et Lucretii. Item astrologia, ut φαινόμενα Arati, et Ciceronis, et Georgica Virgilii, et his similia.

De Specie Poematos Communis.

Κοινοῦ vel communis poematos species prima est Heroica, ut est Iliados et Aeneidos. Secunda Lyrica, ut est Archilochi et Horatii^m.

Epos dicitur Graece n carmine hexametro divinarum rerum et heroicarum humanarumque comprehensio; quod a Graecis ita definitum est: ο ἔπος ἐστὶν ἐμπεριοχὴ θεῶν καὶ ἡρωικῶν καὶ ἀνθρώπινων πραγμάτων. Latine paulo p communius Carmen auditur. Epos q Latinum primus di- G.396 gne scripsit r Livius is, qui s res Romanorum decem et octo complexus est libris, qui et Annales t inscribuntur, quod singulorum fere annorum actus contineant, sicut u publici annales, quos Pontifices scribaeque conficiunt de Romanis, x quod Romanorum res gestas declarant. Epos autem appellatur, ut Graecis placet, παρὰ τὸ ἐπεσθαι ἐν αὐτοῖσι τὰ ἐξῆς y μέρη τοῖς πρώτοις. Praecipue vero Hexameter versus Epos dicitur, quoniam quidem hoc versu, verba responsi in mutuum, ut sic dixerim, consequentiam primus Deus vates comprehendit, unde postea abusive verbum, et solutae orationis ipsa scriptura consequens, ab aliis Epos dictum.

i) deest Med.

k) Theogonia Med.

l) Voces ut libri Varronis ex Med.

m) H. l. addit Med. poematos characteres sunt quatuor.

n) carmen oxametron Med.

o) Corrupte Med. νεριοχη-θειωη και ηρωικωη.

p) communis Med.

q) Latine Med.

r) Livius deest Putsch.

s) Romanorum gesta Med.

t) scribuntur Med.

u) puta Med.

x) quidem Med.

y) Ita Scaliger. Putsch. μετροις. Totus locus in Med. sic: παρὰ τὸ ἐπὼ τὸ λεγῶ. Proprie enim επος est ἑμμετρος λογος vel ακλουειω. Praecipue vero hexameter versus epos dicitur, quoniam hoc versu verba respondent mutuo, ut sic dixerim. Deinde exhibet Poematos characteres — fluminis alveo — quae exhibemus paullo infra ex Putschio.

Ῥημῶδια dicitur Graeco ποιήσεως ^z μέρος, aliqua particula discreta atque divulsa; dicta παρὰ τὸ ῥάπτειν, quod versus in unum volumen velut ^a consuantur et comprehenduntur, vel quod olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum baculo, id est, virga pronunciabant, qui ab eodem Homero dicti sunt Homeristae.

Poematos characteres sunt hi, μακρὸς, βραχὺς, μέσος, ἀνθηρός. Μακρὸς ^b est, ^c ut apud Virgilium cum ^d narratione character, ut in ^e undecimo ubi de Metabo facit narrationem sic:

Pulsus ob invidiam regno viresque superbas.

Aut ut se habent secundi et tertii libri. Βραχὺς est ut in quinto, ubi de Ganymede strictim narrat sic:

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura maeandro duplici Meliboea cucurrit,
Intextusque puer frondosa regius Ida
Veloces iaculo cervos.

Μέσος est, ut in primo,

Huic coniunx Sichaeus erat ditissimus agri
Phoenicum, et magno miserae dilectus amore.

Est enim castigata narratio, sic tamen ut omnia complexa sit.

Ἀνθηρός, ut in septimo, ubi amoenitatem luci ac fluminis describendo facit narrationem sic:

— Hunc inter fluvio Tyberinus amoeno
Vorticibus rapidis et multa flavus arena,
In mare prorumpit, variae circumque supraque
Assuetae ripis volucres et fluminis alveo,
Aethera mulcebant cantu, lucoque sonabant.

De Poematis Generibus.

G.397

Elegia est carmen compositum, hexametro versu pentametroque ^f ad invicem positis: ut,

z) om. Med.
a) consumantur Med.
b) om. Med.
c) cum Med.

d) tres voces om. Med.
e) decimo de Camilla Med.
f) Sic Med. alternis vicem
Putsch.

Devitas alio loco sic conjugat auro,

Et tenor vult superis: multa sui.

Quae sunt nomina personarum adhaerent apud Romanos, Propertium et Tibullum et Gallum, utalia Graecus Callimachus et Lycophronem. Elegia autem dicitur, sive παρὰ τὸ εἶναι τὴν ἀποστολὴν ἢ ἐπὶ οὐκ ἀγαθὰς laudes hoc nomine: comprehensivumque sive cum τῷ ἔλεγχῳ, id est, maledictione καὶ ἰνὸν Graecis non metro scriptilatare. Cuius opinionem commentum tenetur Horatius, qui ad Albiu Pontium elegiarum auctorem scribens, ab ea, quam dicitur, maledictione, elegos miserabilibus dicit, hoc modo:

Non miserabilibus

Teccatis elegos.

Apud Romanos autem ad carmen quoddam cum lamentatione extremum atque ultimum modum accenditur. Nemo dicitur, ἢ πῶς τὴν ἀποστολὴν ἢ ἀγαθὰς: unde et in eboris = extremis modis expellatur est elegos. Nam et Elegia extremis modis accenditur, sicut aetia, ideoque ab eodem Elegia videtur cognominari tractum, quod mortuis vel morituris adhaerentibus adhaerentibus.

Laudicum est carmen melodicum, plerumque trimetro versu et epodo sequente compositum: ut,

Mais subita navis exit abite,

Ferens eodem Maevium.

Appellatum est παρὰ τὸ μὲν εἶναι, quod est maledicere. Cuius Carminis praecipui scriptores apud Graecos Archilochus et Hipponax, apud Romanos Lucilius, et Catullus, et Horatius, et Bibaculus.

Epodi dicuntur versus quolibet modo scripti, et sequentis clausulas habentes particularum, quales sunt p Epodi Horatii, in quibus singulis versibus singulae clausulae adiciuntur, ut,

Nox erat, et caelo lucebat luna sereno.

Deinde,

g) magna Med,

h) comprehendebant Med.

i) tyrenus Graecique Ulysses
Med. Θρήνος Graeci aea eia
Putsch.

k) παρὰ τὸν τοιαύτων Med.

l) om. Med.

m) extremis Med.

n) desunt Med. Nam et —
eodem.

o) tractum cognominari Med.

p) Epodos Med. in eodem
mox desunt Deinde — aetas.

Inter minora sidera.

et,

Altera iam bellis teritur civilibus aetas.

Deinde,

Suis et ipsa Romæ viribus ruit.

et quicumque sunt similes. Dicti autem ^p Epodi συνεξδοχικῶς, a partibus versuum, quae legitimis et integris versi-G.398 bus ἐπάδονται, id est, accinuntur.

^q Satyra dicitur carmen apud Romanos, nunc quidem maledicum, et ad carpenda hominum vitia archaëae Comoediae caractere compositum, quale scripserunt Lucilius et Horatius et Persius. Et olim carmen, quod ex variis poematibus constabat, Satyra vocabatur, quale scripserunt Pacuvius et Eunius. Satyra autem dicta; sive a Satyris, quod similiter in hoc carmine ridiculae res pudendaeque dicuntur, quae velut a Satyris proferuntur et fiunt: sive a satyra lance, quae referta variis multisque primitiis, ^r in sacro apud priscos Diis inferebatur, ^s vel a copia et saturitate rei Satyra vocabatur; cuius generis lancium et Virgilius in Georgicis meminit, cum hoc modo dicit,

Lancibus et pandis fumantia reddimus exta.

et,

Lancesque et liba feremus

sive a quodam genere farciminis, quod multis rebus referunt, ^t Satyram dicit Varro vocitatam. Est autem hoc positum in II. libro Plautinarum quaestionum. Satyra est, ^u uva passa et polenta et nuclei pinei ^x mulso conspersi. Ad haec alii addunt et de malo punico grana. Alii autem dictam putant a Lege Satyra, quae uno rogatu multa simul et poemata comprehenduntur, cuius legis Lucilius meminit in primo,

Per Satyram aedilem factum, qui legibu' solvat.

et Sallustius in Iugurtha, Deinde quasi per Satyram sentiis exquisitis in deditionem accipitur.

Bucolica dicuntur poemata ^y secundum carmen pastorale composita. Instituta autem sunt, sicut quidam putant, in

q) Satyra est carmen apud Romanos, nunc quidem apud Graecos Med.

r) in sacris discordis inferebatur Med.

s) et Med.

t) Satyram Varro vocitat Med.

u) ubi Med.

x) ex mulso conspersi Med.

y) carmine pastorali Med.

Laconia, vel. ut alii. in Sicilia. Nam inter Lacœdœmonias et Sicilias verus fuit conatus. Sed ² quod ad Lacœnas pertinet, haec eorum fuit origo. Qui tempore adveniente Xerxi in Graeciam. omnes, cœcis Lacœniis, nisi barbarum perterriti, in diversas partes fugisse creduntur, et cum turques timore latebant, ex hinc erant, ut eo die, quo visitas erat cœcis turpium *Dianæ Caryatidæ* hinc exire, ut ad visitas agrum intrarentur. Tunc illos pastores ex rare in urbem contulerunt, et ut ritus incertam interrumpere, pasturam carminis composito Deo honorem celebraverunt, unde etiam *παιμολογία* dicitur. A Sicilia autem origo quae trahitur, haec est. Antequam Hiero rex Syracanus expugneret, morbo Sicilia laborabat: variis et assiduis ceremoniis Dianam placantes, finem malis intulerunt, eandem *Lycæ* cognominaverunt, quasi solutricem malorum. Inde res in consuetudinem tracta est, ut greges rusticorum theatrum ingrederentur, et ² de victoria canerent. Habitus vero huiusmodi videbatur. Erat panis magnus omnium ferarum imagine ³ completus, et ⁴ uter cum vino, et ⁵ follis cum omnium leguminum genere: ierant ⁶ et corona in capite, et in manu pedum claratum; atque ita victorum omnium fores multitudo ⁷ circuibat, carmen in victoriam, quam adepti fuerant, canebant, et de eo folle limina frugibus spargebant: nonnulli et in Italiam, et in Lydiam et Aegyptum transisse creduntur, quos *Lydiantas* et *Bucolistas* appellaverunt. Quanquam est et alia opinio, circum pagos et oppida solitos fuisse pastores, composito carmine precari ⁸ pecorum et frugum omniumque rerum proventum, atque inde in hunc diem manere nomen et ritum *Bucolicorum*. Putant autem quidam hoc genus carminis primum *Daphnim* composuisse, deinde alios complures, inter quos *Theocritum Syracusanum*, quem noster imitatur.

Tragoedia est heroicæ fortunæ in adversis comprehensio. A *Theophrasto* ita definita est. *Tragoedia* est ἡρωϊκῆς τύχης περίστασις. *Tragoedia*, ut quidam dicunt, a τράγος et ὄδι dicta, quoniam olim actoribus *Tragicis* τράγος,

a) quid hos Med.

a) victoriam Med.

b) complexus Med.

c) om. Med.

d) foliis omnium Med.

c) carmen circuibat, victoriam. Med.

f) corporum Med.

g) om. Med. Mox *Putschius* *Tragoedia*, ut quidam, dicitur a τράγῳ et ὄδι.

id est, hircus, praemium cantus proponebatur, qui Liberalibus, die festo Libero patri ob hoc ipsum immolabatur, quia, ut ait Varro, depascunt: et Horatius in arte poetica,

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum.

Mox etiam agrestes Satyros nudavit.

et Virgilius Georgicorum secundo, cum et sacri genus monstrat, et ^h causam talis hostiae reddit his versibus,

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Caeditur.

*Alii putant a faece, quam Graecorum quidam τρύγα appellant, Tragoediam nominatam, permutatione literarum v in a versam, quoniam olim nondum personis a Thespide re-
pertis, tales fabulas peruncti ora faecibus agitabant, ut
rursum est Horatius testis, sic,*

Ignotum tragicæ genus invenisse Camenæ

Dicitur, et plaustris vexisse poemata Thespis,

Quae canerent agerentque peruncti faecibus ora.

*Alii a vino arbitrantur, propterea quod olim vinum dicti-
tabatur τρύγξ, a quo τρύγητος hodie quoque vindemia est,
quia Liberalibus apud Atticos, die festo Liberi patris, vi-
num cantoribus pro corollario dabatur, cuius rei testis est
Lucilius in XII.*

*Comoedia est privatae civilisque fortunæ, sine periculo
vitæ, comprehensio, apud Graecos ita definita: κωμῳδία
ἔστιν ἰδιωτικῶν ἰ καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἀκίνδυνος πε-
ριοχή. Comoedia dicta ἀπὸ τῶν κωμῶν. κῶμαι enim ap-
pellantur pagi, id est, conventicula rusticorum. Itaque iu-
ventus, ut ait Varro, Attica circum vicos ire solita fuit,
et quaestus sui causa, hoc genus carminis pronuntiabat.
Aut certe a ^k ludis vicinalibus. Nam posteaquam ex agris ^{G.400}
Athenas commigratum est, et hi ludi ^l instituti sunt, sicut
Romæ Compitalitii, ad canendum prodibant, et ab urbana
^m comice oda comoedia dicta est, ⁿ vel quod in ea viculo-
rum, id est, humilium domuum fortunæ comprehendantur,
non ut in Tragoedia publicarum regiarumque. Vel ἀπὸ τοῦ
κῶμον, id est, comessatione, ^o quod olim in huiusmodi fa-
bulis amantium iuvenum κῶμοι canebantur.*

*h) carmen Med. Mox idem,
permutatione literarum in ad-
versum.*

i) duae voces ex Med.

k) vicibus Med.

l) constituti Med.

m) came et odo Med.

*n) vel ἀπο τῶν viculorum
Med.*

o) quae Med.

Comoedia a Tragoedia differt, quod in Tragoedia introducuntur duces, heroes, reges: in Comoedia humiles atque privatae personae. In illa luctus, exilia, caedes: in hac amores, virginum raptus. Deinde quod in illa frequenter et pene semper laetis rebus exitus tristes, et liberorum fortunarumque priorum in ^v peius agnitio. ^q In hac tristibus laetiora succedunt. Quare varia definitione discretae sunt. Altera enim ^r ἀξίνδυνος περιοχή, altera τύχης περίστασις dictae sunt. Tristitia namque Tragoediae proprium. Ideoque Euripides petente Archelao rege, ut de se Tragoediam scriberet, abnuvit, ac precatus est, ne accideret Archelao aliquid Tragoediae proprium, ostendens nihil aliud esse Tragoediam quam miseriarum comprehensionem.

Poetae primi Comici fuerunt, Susarion, ^s Mullus, et Magnes. Hi veteris disciplinae ioculatoria quaedam minus scite et venuste pronunciabant, in quibus hi versus fuerunt:

^t Ἀκούετε λέξιν, Σουσαρίων λέγει ταῦτα.

Κακὸν γυναῖκας· ἀλλ' ὁμῶς, ὡς δημόται,

Οὐκ ἴσται εὐρεῖν οὐσίαν ἀνεὺ χακοῦ.

Secunda aetate fuerunt Aristophanes, Eupolis, et Cratinus: qui et principum vitia ^u insectati, acerbissimas Comoedias composuerunt.

Tertia aetas fuit Menandri, et Philemonis, qui omnem acerbitatem Comoediae mitigaverunt, atque multiplicia argumenta Graecis ^x autoribus secuti sunt. Ab his Romani fabulas transtulerunt, et constat apud illos primo, Latino sermone Comoediam Livium Andronicum scripsisse. Sunt qui velint Epicharmum in insula ^y Co exulantem, primum hoc carmen frequentasse, et sic a Co Comoediam dici.

Antea itaque galeris non personis utebantur, ut qualitas coloris indicium faceret aetatis, cum essent aut albi, aut nigri, aut rufi. Personis vero uti primus coepit Roscius Gallus praecipuus histrio, ^z quod oculis obversis erat, nec satis decorus in personis nisi parasitus pronunciabat.

Initio Togatae Comoediae dicebantur, quod omnia in publico honore confusa cernebantur, quae Togatae postea in Praetextatas et Tabernarias dividebantur. Togatae fabulae

p) poenis Med.

q) In hac — succedunt desunt Med.

r) δεινῶν περιοχῆ Med.

s) Nullus Med.

t) Ita exhibet Med. Sussarion cantalogica enigine cecalimoso

odemate ut esti curatimiana neutatu.

u) sectati Med.

x) erroribus Med.

y) Co Med.

z) qui Med.

dicuntur, quae scriptae sunt secundum ritus et habitus ho-^{G.401}
minum togatorum, id est, Romanorum. Toga namque Ro-
mana est, sicut Graecas fabulas ab habitu aequo Palliatis
Varro ait nominari. Togatas autem, cum sit generale no-
men, specialiter tamen pro Tabernariis, non modo commu-
nis error usurpat, quia ^a Fauni togatas appellant, sed et
Poetae, ut Horatius, qui ait,

Vel qui praetextas, vel qui docuere togatas.

Togatarum fabularum species tot fere sunt, quot et Pallia-
tarum. Nam prima species est togatarum, quae Praetex-
tatae dicuntur, in quibus imperatorum negotia agebantur,
et publica, et reges Romani vel duces inducuntur, perso-
narum dignitate et ^b argumentorum sublimitate Tragoediis
similes. Praetextatae autem dicuntur, quia fere regum vel
magistratum, qui praetexta utuntur, in huiusmodi fabulis
acta comprehenduntur.

Secunda species togatarum, quae Tabernariae dicuntur,
humilitate personarum et argumentorum similitudine, Comoe-
diis pares, in quibus non magistratus regesque, sed humiles
homines et privatae domus inducuntur; quae, quod olim ta-
bulis tegerentur, communiter Tabernariae vocabantur.

Tertia species est fabularum Latinarum, quae a civitate
Oscorum Atella, in qua primum coeptae, Atellanae dictae
sunt, argumentis dictisque iocularibus, similes satyricis fa-
bulis Graecis.

Quarta species est planipedis, qui Graece dicitur Μῆμος.
Ideo autem latine ^c Planipes, quod actores planis pedibus, id
est, nudis, proscenium introirent, non ut Tragici actores cum
cothurnis, neque ut Comici cum ^d soccis, sive quod olim, non in
suggestu scenae, sed in plano orchestrae positus instrumentis
mimicis ^e actabant. Cuius planipedis ^f Atta togatarum
scriptor ita in Aedilitia fabula meminit:

^g Daturin' estis aurum, exultat planipes.

Si quas tamen ex soccis fabulas fecerant, palliati pronun-
ciabant.

Togata praetextata, a Tragoedia differt, ^h quod in Tra-
goedia heroes ⁱ inducuntur. Pacuvius Tragoedias nominibus
heroicis scripsit ^k Dulorestem, Chrysen, et his similia. Item

a) Fannius t. appellat Med.

b) personarum Med.

c) Planipedes, Med.

d) socios olim Med.

e) agitabant Med.

f) Actius Med.

g) datum inest aurum Med.

h) tres voces om. Med.

i) introducuntur ut Med.

k) Horestem. Chysoem Med.

Accius. In Praetextata autem scribitur Brutus, vel Decius, ^l vel Marcellus. Togata tabernaria a Comoedia differt, quod in Comoedia Graeci ritus inducuntur, personaeque Graecae, Laches, Sostrata. In illa vero Latinae. Togatas tabernarias in scenam ^m ductaverunt praecipue duo, Afranius et ⁿ G. Quintius. Nam Terentius et Caecilius Comoedias scripserunt.

Latina Atellana, a Graeca Satyrica differt, quod in Satyrica fere Satyrorum personae inducuntur, aut si quas sunt ridiculae similes Satyris, Autolycus, Burris. In Atellana, ^o oscae personae, ut Maccus.

G.402 *Dramata autem dicuntur Tragica aut Comica, παρὰ τὸ δράν, id est, agere. Latine Fabulae appellantur, sive fabulae. In Latinis enim fabulis plura sunt cantica, quae canuntur. Vel a faciendo, nam et agi fabula, non referri ab actoribus dicitur. Itaque Horatius utraque significatione interpretatur, cum ita de fabula dicit,*

Aut agitur res in scenis, aut acta refertur,

p sicut in chorum. In Graeco dramate fere tres personae solae agunt. Ideoque Horatius ait.

Nec quarta loqui persona laboret.

quia quarta semper muta. At Latini scriptores, complures personas in fabulas introduxere, ut speciosiores frequentius facerent.

Satyrica est apud Graecos fabula, in qua item Tragici ^q Poetae, non reges aut heroas, sed Satyros induxerunt, ludendi causa iocandique simul, ut spectator inter res Tragicas seriusque, Satyrorum quoque iocis et lusibus delectaretur, ut et Horatius sentit his versibus:

*Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum,
Mox etiam agrestes Satyros nudavit, et asper
Incoluni gravitate iocum tentavit, eo quod
Illecebris erat, et grata novitate morandus
Spectator.*

Mimus est sermonis cuiuslibet motus sine reverentia, vel

l) item Med.

m) dictaverunt Med.

n) Quintus Ennius Med.

o) obscenae Med.

p) Sicut Graeco in choro.

Dramate vero tres personae solum a. Med.

q) potest Med. et mox Satyros ornavit et Illecebris spectator erat et novitate movendus.

factorum, et turpium cum lascivia imitatio. ^s A Graecis ita definitus: Μῖμος ἔστιν μίμησις βίον, τάτε συγκεχωρημένα, καὶ ἀσυγγνώστα περιέχων. Mimus dictus παρὰ τὸ μιμεῖσθαι, quasi solus imitetur, cum et alia poemata idem faciant; sed solus, quasi privilegio quodam, quod fuit commune, possedit. Similiter atque is, qui versum facit, dictus ποιητής; cum ^t tamen artifices, ^u qui aequae quid faciunt, non dicantur poetae.

Membra Comoediarum tria sunt, diverbium, canticum, chorus. Membra Comoediae diversa sunt, definito tamen numero continentur, a quinque usque ad decem. Diverbia sunt partes Comoediarum, in quibus diversorum personae versantur. Personae autem diverbiorum, aut duae, aut tres, ^x raro autem quatuor esse debent, ultra augere numerum non licet. In Canticis autem una tantum debet esse persona: aut si duae fuerint, ita debent esse, ut ex occulto una audiat, nec ^y conloquatur, sed ^z secum, si opus fuerit, verba faciat. In Choris vero numerus personarum definitus non est, quippe iunctim omnes loqui debent, quasi voce confusa, et concentum in unam personam reformantes. Latinae ^a vero Comoediae chorum non habent, sed duobus tantum membris constant, diverbio et cantico. Primis autem temporibus, ut asserit Tranquillus, omnia quae in scena versantur in Comoedia agebantur. Nam Pantomimus ^b et Pithaules et Choraules in Comoedia canebant. ^c Sed quia G.403 non poterant omnia simul apud omnes artifices pariter excellere, si qui erant inter actores Comoediarum pro facultate et arte potiores, principatum sibi ^d artificii vendicabant. Sic factum est, ut, nolentibus cedere mimis ^e in artificio suo caeteris, separatio fieret reliquorum. Nam dum potiores inferioribus, qui in omni ^f ergasterio erant, servire dedignabantur, seipsos a Comoedia separaverunt: ac sic factum est, ut exemplo semel sumpto, unusquisque artis suae rem exequi coeperit, neque in Comoediam venire: cuius rei indicia produnt nobis antiquae Comoediae, in quibus

r) et turpium desunt Med.
s) a Graecis — περιέχων. et
mox παρὰ τὸ μιμεῖσθαι om.
Med.
t) et Med.
u) cum Med.
x) aut raro Med.
y) loquatur Med.
z) ita Med. secus Putsch.

a) igitur Med.
b) et Pithaules om. Med.
c) Sed quia — qui erant om.
Med.
d) artificia Med.
e) cum Med.
f) magisterio Med. et mox
Seranis.

invenimus, acta tibiis paribus, aut imparibus, aut sarranis. Quando enim Chorus canebat, Choricis tibiis, id est, choralicis, artifex concinebat. In Canticis autem Pithaulicis responsabat. Sed quod paribus tibiis, vel imparibus invenimus scriptum, hoc significat, quod si quando monodio agebat unam tibiam inflabat, si quando synodio & utramque.]

P. 375, 3. διαρρεῖται εἰς δ'.] *Εἰς δ'ὡ* legendum reor, itaque scripsisse Photium arbitror; nam ex duobus tantum Procli libris hoc fragmentum concinnatum est: et Suidas tres duntaxat libros *χορηγομαθίας* agnoscit: et vero in numerorum notis singulis facilis errandi ansa librariis obici solet, ut β in δ commutarit, vel primam in δ'ὡ literam oscitans scriba reliquisse contentus, properarit. Sexcenta id genus σφάλματα in ipso Suida, et Laertio, ut reliquos taceam, deprehendas. Non procul abiero: in eo ipso Suida, *Μονυχίων, δεύτερος μὲν παρ' Ἀθηναίους*: reponendum enim δέκατος. Natum mendum suspicor, ex compendio δεξ quod in δευ migravit. Munichion enim mensis, quem Martio respondere putant, decimus a Iunio, qui primus erat Atticorum mensium, in quem solstitium aestivum caderet, ut Theod. Gaza observavit. Sed quoniam in manibus Suidae liber est, non pigebit de ^h Procli scriptis reliqua describere, sed Latine: *Proclus Lycius Syriani discipulus, auditor item et Plutarchi Nestorii F. Philosophi, Philosophus et ipse Platonius. Hic Scholae Athenis praefuit: ipsius discipulus et successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plurima tam Philosophica, quam Grammatica. Commentarium in integrum Homerum, in Opera item et Dies Hesiodi. Laudabilium locorum Libros γ'. De educatione lib. duos. In Platonem de Rep. lib. IV. in Orphei Theologiam, et de consensu Orphei, Pythagorae, et Platonis. De Oraculis libros 10. De Diis apud Homerum, aliaque. Haec Suidas. Exstant et in Euclidem, et Ptolomaeum comment. ut Mathematicum summum agnoscas: in Peripatetica vero disciplina, libellus de motu, quo Aristotelem a libro 3. Physic. et deinceps in compendium redegit. Platonicae vero doctrinae, Platonis Theologica elementa, et Physica nuper edita. In Italicis vero Bibliothecis, in Timaeum, in primum Alcibiadem, in Cratylum, in Parmenidem dialogos commentarii adhuc latent. Schottus.*

^g) Sic Med. *utriusque* Putsch. badius Bibl. Gr. Lib. V. cap. 26.
^h) Plura de Proclo dabit Fa-

P. 375, 4. Ὡς αὐταὶ εἰσὶν ἀρεταὶ λόγου καὶ ποιήματος.] Quaenam? Non sunt haec genera τοῦ πλάσματος, quae, Procle, proxime subiungis? neque enim diceres καὶ ὅτι etc. Suspicio locum mutilum et decurtatum a Photio de quatuor virtutibus πάντος λόγου καὶ ποιήματος: de quibus Tzetzes Chil. XII. c. 428. et alibi, et ἀνώνυμος Graecus in extrema συνόψει Rhetoricae, et alii. Anonymus addit auctoribus quos laudat Tzetzes huius sententiae Iamblichum, nisi locus depravatus, et sapientiores ex recentioribus. Iamblichus autem magistro in Philosophia quidem usum Proclum legimus apud Ammonium: quin et idem Proclus in Euclidem hoc ipsum profitetur, quamvis apud Marinum nulla eius mentio. Leonam audiverat quidem in Rhetoricis, sed publica illa erat opinio de quatuor virtutibus orationis; quae sunt συντομία, σαφήνεια, μεγαλοπρέπεια, καὶ πιθανότης: cum quibus fortasse consentiunt illae Peripateticorum, quas ex Theophrasto commemorat M. Tullius: Ἑλληνισμὸς scilicet, σαφήνεια, κόσμος, καὶ τὸ οἰκεῖον. Nam τὴν συντομίαν accommodabo τῷ Ἑλληνισμῷ, quia, ut docet Aristoteles Rhetor. III. 5. μὴ τοῖς περιέχουσι (quod pugnat τῇ συντομίᾳ) ἀλλὰ τοῖς ἰδίοις δεῖ γίνεσθαι τὸ ἐλληνίζειν. Ὁ κόσμος respondebit τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τῷ πιθανῷ τὸ οἰκεῖον. Aliter recensent quatuor virtutes τοῦ διηγήματος, aut certe τοῦ μυθικοῦ διηγήματος Hermogenes et Aphthonius in Progymnasmatis: illi tamen non de omni Oratione, sed de Narratione tantum loquuntur. Nunnsius.

Ibid. 6. Καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος] Plutarchus in Homeri vita (cap. LXXII. T. V. p. 751. B. ed. Wyttenbach. 4to.) Ἐπεὶ δὲ καὶ χαρακτῆρες εἰσὶ τῶν λόγων τὰ καλούμενα πλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἀδρόν, τὸ δ' ἰσχνόν, τὸ δὲ μέσον λέγεται. Vides hic aperte, τοῦ πλάσματος nomen pro χαρακτῆρος positum, quod est insigne. Nam quod χαρακτῆρες et Ideae vocentur, plena testium antiquitas, et de tribus illis etiam generibus: quamquam ab ea sententia dissentiunt Demetrius Phalereus, aut quicumque auctor libelli περὶ ἐρμηνείας, et Dionysius Halicarnesseus ἐν τῷ περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων, et Macrobius Saturn. V. 1. Sed de his alii viderint: nos ad Proclum. Nunnsius.

Ibid. 8. καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα] Quam belle his respondent illa Plutarchi, quamque illustriora! Ἀδρόν πλάσμα ἐκεῖνό ἐστι τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων, καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ μεγάλας ἔχον ἐμφάσεις. Nam τὸ κάλλος non accipio hoc loco pro una idea Orationis, quam separatim docuit Hermogenes, sed de ea venustate, quae toti Poemati adpersa est: quam τῷ μεγέθει

καὶ τῇ γλυκύτητι voluit idem Hermogenes temperari. *Nunesius.*

Ibid. 9. ἰσχνόν.] De tribus dicendi formis, humili, mediocri, et sublimi, Cornificius lib. IV. Rhetoricorum ad Herennium, M. Tullius de Oratore, et Agellius Noct. Attic.

G.405VII. 14. qui cum tribus Atheniensium legatis comparat, Carneade Academico, Critolao Peripatetico, et Diogene Stoico (de quibus legatis idem XVII. 21. Plinius VII. 30.) De Graecis vero Hermogenes Libro *De Ideis*: et Περὶ Ὑψους; Dionysius Longinus, valde ab Eunapio Sardiano laudatus, libro singulari; omnis denique Rhetorum Schola. *Is enim eloquens est, iuquit Cicero, qui poterit parva submisse, modica temperate, magna graviter dicere.* Cumque omnis oratio vel ad docendum, vel delectandum, vel denique ad incitandum sit comparata, attenuato generi propositum docere, mediocri delectare, sublimi vero animos impellere, rapere, et inflammare. Eadem vero in Poetica, tamquam numeris vincta oratione, ratio, quod illi ἀρτίστοργος esse videatur. Nam, *Aut prodesse volunt, aut delectare Poetae, Aut simul et iucunda, et idonea dicere vitae.*

Est igitur omnis oratio, vel	{ Humilis, tenuis, sen attenuata, Mediocris, media seu aequalis, Sublimis, gravis seu grandis.	{ Contrarium, et propinquum vitium, Cornificio,	{ Exile, humi serpens, aridum, et exsanguis, Fluctuans et dissolutum, Turgidum, inflatum, et horridum.

Dionysius Halicarnasseus, lib. ἐσχηματισμένων, Harmoniam orationis sic dividit, et auctores singulis attribuit:

<i>Harmoniae communis.</i>		<i>Floridae.</i>	<i>Durae.</i>
Homerus Epic.		Hesiodus Epicus.	Antimachus
Stesichorus	} Melici.	Sappho Melica.	Colophonius
Alcaeus		Anacreon	Empedocles
Sophocles Trag.		Simonides } Melici.	Physicus
Herodotus Hist.		Euripides Trag.	Pindarus Melicus.
Demosthenes Orat.		Ephorus	Aeschylus Trag.
Democritus	} Philo- sophi.	Theopompus	Thucydides Hist.
Plato			Antiphon Politicus.
Aristoteles			Isocrates Orator.

Sed hic minuenda opinio est minorum Rhetorum, qui, dum grave, paucisque cognitum dicendi et diiudicandi munus suscipiunt, nimium quantum onus sustinent, et in quot se errorum laqueos induunt. De quo genere toto recte dividendi, quanta inter Platonem et Aristotelem concertatio? quanta a

Theophrasto, ut illud perficiat, contentio adhibetur? ut ante nos diligenter Galenus, Medicorum princeps, admonuit. Sic enim vulgares illi:

Humilis oratio, ut Philosophorum, et Comicorum,
Mediocris, ut Historicorum,
Sublimis, ut Tragoediarum, et invectivarum.

At Platonis, Philosophorum prope Dei, oratio, ita assurgit, ut M. Tullio, et Halicarnasseo poema potius, quam oratio soluta videatur. Sic enim Dionysius, Criticorum maximus, eleganti illa Epistola ad Cn. Pompeium, (T. VI. p. 764. ed. Reiske.) qui de reprehensio Platonis stylo questus erat, cen-G.406 set, exemplis ex Phaedro allatis, a Dithyrambicis minime Platonem abhorrere: *ἐν τούτοις γὰρ τῆς λέξεώς τι μόνιον τὸ περὶ τὴν τροπικὴν τε καὶ διθυραμβικὴν φράσιν ἐκπίπτον· ἐν οἷς οὐ κρατεῖ τοῦ μετρίου κ. τ. λ.* quia et apud Laërtium in Platone, Aristoteles orationis eius ideam inter poeticam et solutam collocat. Phrynichus vero apud Photium nostrum: *Ἐλικρινοῦς τε καὶ καθαροῦ καὶ Ἀιτικῶν λόγου κἀνονας καὶ σταθμῶς καὶ παρὰδειγμὰ φησὶν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην.* De Comicis autem nemini dubium, quin Terentio, ut refert Agellius, tribuerit τὸν μέσον χαρακτῆρα M. Varro, cui et Iulius Caesar gravitatem adscripserat, ut legimus ἐν προλεγομένοις Donati. In Historicis vero, de Thucydide *ἐπισκεπτέον*, legendusque Suidas in *χαρακτῆρες*. Nam τὸ ἀξίωμα in illo elucet, ut observant Critici; quod unum genus est idearum magnitudinis Hermogeni Rhetorum acutissimo. Schottus.

Ibid. *ἰσχνόν.*] *Τὸ ἰσχνόν* video Diomedem *βραχὺ* appellare, ut τὸ *ἀδρὸν*, *μακρόν*. Hoc autem intelligendum videtur de Tropis, quos et plebeios agnoscunt Rhetores, non de illis qui plus iusto efferuntur. Notum etiam in Bucolicis, quae huius generis sunt, multa esse Allegorica. Nunnsius.

P. 375, 11. *φιλοκατάσκειον σύνθεσιν.*] Videtur appellare τὴν *φιλικήν*, quae necessario *ἀπλή* esse debet, ut in Epistolis fieri oportere Demetrius praeter alios docuit. Huic repugnat τὸ *μεγάλας ἔχειν ἐμφάσεις*. Nunnsius.

Ibid. 11. *τοῖς γοεροῖς.*] Luctus enim non patitur *κατασκευήν* illam accuratam Isocratis, nec granditatem illam Pindari. Nunnsius.

Ibid. *τοῖς γοεροῖς.*] Non video hoc qui verum sit, nisi fortasse quia luctus curam minuit. Sed *γοεραὶ* multae elegiae, et tamen graves, ut et τὰ *παραμυθητικά*. Equidem epistolas M. Tullii consolatorias et *γοεράς* esse agnosco, nec

tamen ἰσχνῶ γενεῇ, sed grandi plerasque scriptas. Censeo itaque hoc in loco legendum potius inversis literis γεωργικοῖς, aut certe γεωργοῖς, quibus, ut pastoriciis et piscatorum poematis, nihil aptius tenui genere. Quapropter Virgilius, cum assurgendum illi contra consuetudinem eius carminis esset, praefatus est, *Sicelides Musae, paullo maiora canamus.* Schottus.

Ibid. ult. ἀνθηρόν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι.] Hoc in Plutarchum apposite dicetur, qui in Homeri vita hoc genus ἀνθηρόν a ceteris separavit. In eadem haeresi sunt Macrobius et Diomedes. Quin et Demetrius ille auctor περὶ ἐρμητείας hoc, et τὸ δεινὸν a duobus contrariis seiunxit; affirmat tamen, cum utroque τὸ γλαφυρόν et χαρίεν, quod idem est atque ἀνθηρόν, posse copulari. M. certe Tullius libro *De optimo genere dicendi*, videtur medium illud, quod ipse *modicum* nominat, ἀνθηρόν intellexisse; nam illi tribuit multa ornamenta et lumina orationis; in quo Demetrium Phalereum floruisse scribit, atque illud expers utriusque contrarii facit. Nunnescius.

G.407 P. 376, 2. τοπογραφίαις καὶ λειμώνων καὶ ἀλσῶν.] Floridum etiam inter Poematis characteres (sic enim vocat Plutarchus in vita Homeri) numerat Diomedes lib. III. Instit. Gramm. p. 481. *Poematis*, inquit, *characteres, βραχὺς, μέσος, καὶ ἀνθηρός.* Sed hic auctor magno alioqui subsidio futurus, monstrose nimis, in Graecis praesertim, depravatus est. Ceterum et haec Poetarum fuisse argumenta, his auctoribus discere licet: Virgil. Eclog. IV. 3. Horat. A. P. 14. sqq. Persius Sat. I. 68. sqq. Iuvenal. Sat. I. 7. sq. Schottus.

Ibid. 3. ἀποσφαλέντες.] Auctor ad Herennium lib. IV. Rhetoricorum: *Erit et attenuata verborum constructio quaedam, et item alia in gravitate, alia posita in mediocritate. Est autem cavendum ne, dum haec genera consecramur, in finitima et propinqua vitia veniamus etc.* Schottus.

Ibid. 4. εἰς τὸ σκληρόν καὶ ἐληρμένον.] Demetrius hoc vitium ψυχρόν nominat. Auctor ad Herenn. *turgentem et inflatam orationem* hanc dicit, et verbis duriter aliunde translatis eam fieri voluit. Dionysius Longinus et alii his finitima afferunt. Nunnescius.

Ibid. 5. εἰς τὸ ταπεινόν.] Demetrius ξηρόν vocat. Auctor ad Herennium, *Aridum et exangue*, quod et *exile* nominari non esse alienum ait. Nunnescius.

Ibid. 6. ἀργόν καὶ ἐκλελυμένον.] Sic auctor ad Herennium, *Fluctuans et dissolutum.* Nunnescius.

Ibid. 7. *διαλαμβάνειν δ' ἐν ᾱ.*] Corruptus locus. Quid si *διαλαμβάνει δ' ἐν τῷ β.* quasi superiora sint ex lib. I. Procli: quae sequuntur ex secundo excerpta; nam ex tertio et quarto nihil repetitum. *Nunnesius.*

Ibid. 9. *καὶ ὅτι τῆς ποιητικῆς τὸ μὲν ἔστι διηγηματικόν, τὸ δὲ μιμητικόν.*] At Plato de Repub. III. p. 394. B. ed. H. St. cuius tu, Procle, sectam sequeris, tria facit genera Poeseos. Unum, *διὰ μιμήσεως*, qualis Comoedia et Tragoedia: alterum, *δι' ἐπαγγελίας μόνης τοῦ ποιητοῦ*, tale Dithyrambicum: tertium, ex utroque genere conflatum, cuiusmodi Epicum. Aristoteles etiam in Poeticis tres differentias facit Poeseos, ex modo vario quo fit imitatio; unam, *ἀπαγγελτικὴν*: alteram, in qua omnes qui imitantur *πράττοντες καὶ ἐνεργοῦντες* inducuntur, quae recte a Grammaticis Graecis et Latinis *δραματικὴ* nominatur; tertiam, ex utraque concretam. Mitto gregem Grammaticorum, qui eandem sententiam sequuntur; quamquam in eo videntur ab Aristotele multum dissentire, quod suo Dramatico, aut Exegetico subiiciunt *ἀπαγγελτικὴν ποίησιν* (sic enim apud Diomedem reponendum puto) Historicam, et Didascalicam, quas diserte negat Aristoteles Poemata esse, quia non imitantur, quod proprium est Poetae, sed movent tantum, aut narrant, aut docent. Ex his perspicuum fit, frustra torqueri explanatores Poeticorum Aristotelis, quasi a magistro Platone in his discesserit; cum Plato genus *ἀπαγγελτικόν*, ut Dithyrambum, videatur imitatione privasse, Aristoteli autem non fit Poeta, nisi is qui imitatur. Non enim vident *μίμησιν* a Platone vocari *κατ' G.408* *ἔξοχὴν* eam tantum quae fit *παρὰ τῶν δρώντων*: apud Aristotelem vero latius patere: cui imitatio etiam est ea quae fit rhythmo tantum, ut *ψιλη ὄρχησις*, et quae fit Rhythmo et Harmonia: cuiusmodi erant chori Dithyrambici, quamquam non inducerentur *πράττοντες*. Haec genera Characteres vocantur in prolegomenis Theocriti. Quanto prudentius Aristoteles, qui nec genera quidem illa nominavit, sed differentias. Sed o miseros *ἀμεθόδους*, quam multis laqueis irretiti tenentur, quibus nullo se consilio explicare possunt! quam vere dignum immortalitate ingenium Aristotelis! qui vidit, *τὰ γένη καὶ εἶδη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πολλῶν* sumi oportere, tum differentiis distinguenda esse. Sic ille in Animalium disputatione Piscem, Avem, Hominem, et cetera proposuit; quorum differentias post persequitur. Sic et Theophrastus in stirpibus quatuor illa sumit, *δένδρα, θάμνους, φρύγανα, πόας*. Ita Aristoteles in Poeticis *πρῶτα καὶ μέγιστα* tantum illa tria adfert vulgo nota, *Ἐροποιαν,*

Tragoediam, et Comoediam. Reliqua namque verius horum *μέρη, ἢ ἀποσπασμάτια*, aut certe ex his concreta: sed de his alibi. Dixert aliquis, quorsum haec disputatio? Quorsum? Primo, ne quis sibi falso persuadeat haec genera esse Poeticae, ut videtur Proclus significare, qui in multos errores eum induceret: deinde, quod permagni hoc loco intersit, aliter τὸ διηγηματικὸν a Proclo atque a reliquis accipi. Proclo etenim Diegematicum est κατ' ἀπόφασιν, quod non est Mimetium, sive Dramaticum: ceteris quod nec Dramaticum est, neque mistum aut commune. Quam recte Aristoteles irridet in Platonicis studium illud τῆς διχοτομίας lib. I. de partibus Animalium. Ut illuderet, si revivisceret, idem τοῖς παρούσοις huius seculi, qui omnium artium explicationem ταῖς ἀλληλουχίαις τῶν διαιρέσεων τε καὶ ὑποδιαίρεσεων, tanquam σκελετὸν quoddam a Medicis conglutinatum oculis subiiciunt. Sed quid σκελετὸν dico? immo ut monstrum illud Horatianum, aut si quid deformius potest excogitari. Sed ne longius a Proclo abeamus. *Nunnesius.*

P. 376, 9. τὸ μὲν ἐστὶ διηγηματικόν.] Eadem fere apud Diomedem lib. III. Gramm. divisio poeticae. Aristoteles vero diserte, ex differentiis modorum, quibus imitantur Poetae, elicit haec tria genera: ἀπαγγελματικόν, μιμητικόν, atque tertium illud ex utroque concretum. *Schottus.*

Ibid. 10. τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται.] Species diegematicae quatuor facit, Epicam, Iambicam, Elegiacam, et Melicam; quam recte aliorum esto iudicium. Diomedes has subiicit generi communi, seu misto, et praeterea Satyram Latinorum, et Bucolica. In scholiis Theocriti Bucolica ad tria genera referuntur, quod etiam Servius sequi videtur. Quam discrepantes hominum sententiae! Tzetzes uterque cautius, qui innumerabilia genera Poematum fecerunt. *Nunnesius.*

Ibid. 12. διὰ τραγῳδίας σατύρων τε καὶ κωμῳδίας.] De G.409 Tragoedia atque Comoedia, qua conveniunt, qua discrepant inter se, et a Satyris, multa apud Aristotelem, (quamquam magna eius pars intercidit) in Poeticis legas, et nonnulla in prolegom. Is. Tzetzae in Lycophronis Alexandram, et interprete Terentii. Ceterum de Satyra, nemo, quem viderim, legerim, audierim, satis accurate. Errant enim, et vehementer errant, qui nuperam illam Latinorum Satyram, quae in manibus est puerorum, ex prisca Comoedia natam, cum veteri Satyra, de qua hic sermo, et Sicinnis olim etiam vocabatur, temere confundunt. Discas de veteri Satyra ex Iulio Polluce Onomast. IV. 14. 18. 19. ex Athenaeo l. c. 16. c. 12. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. III. extr. Plu-

tarch. v. Caton. Arrian. de rebus Indicis p. 523. ed. Blanc. Laertio in Platon. III. 56. Menedem. II. 133. de Achaeo. Eustath. Od. Σ. p. 1850, 35 = 673, 17. Inter Latinos vero, ut et hi symbolam conferant, ex Livio VII. init. Valerio Max. II. 4. Vitruvio V. 8. Diomede lib. III. Gramm. p. 482. et priscis Horatii interpretibus in Artem Poeticam.

Qui vero Satyram fabulam docuerint, hos fere Athenaeus suggestit: Achaeus Eretriensis, Anaxandrides, Astydamas, Chamaeleon Heracleotes Ponticus, Ecphantides, Lycophron Chalcidicus, (de quo Gul. Canterus Nov. Lect. VI. 17.) Phrynichus, Sophocles, Sophron, Sulla Rom. Imperator, Timocles, et Alexander Rex (XIII. p. 586. D.) Unum Pratinam nominat Satyricum Isacius Tzetzta in Prolegom. ad Cassandram Lycophronis. Aelianus V. H. II. 8. de Euripidis satyris (cuius et Cyclops extare in hoc genere creditur) et Xenoclis: idem et de Satyris, Tityris, et Silenis V. H. III. 40. Cum hoc pridem adnotassem, comperi post Is. Casaubonum praeclare multa de Satyra Graeca et Latina observasse. Schottus.

[Ibid. De Tragoedia quaedam protulit Villoisonus Anecd. Gr. p. 178. ex Diomedis MS. Commentario in Dionysium Thracem. Ipsi nonnulla dabimus de Comoedia ad fidem MS. Barocciani 116. fol. 29. b. Κωμωδία λέγεται τὰ τῶν Κωμικῶν ποιήματα, ὡς τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου, καὶ τῶν ὁμοίων· εὐρέθη δὲ ἡ Κωμωδία ὡς φασιν ἐκ τινὸς τοιαύτης αἰτίας. βλάπτομενοι τινὲς γεωργοὶ παρὰ τῶν πολιτῶν τῶν ἐν Ἀθήνῃσι, καὶ θέλοντες ἐλέγχειν αὐτοὺς, κατήεσαν ἐν τῇ πόλει, καὶ περὶ τὸν καιρὸν τοῦ καθεύδειν περιιόντες περὶ τὰς ἀγνίας, ἔλεγον ἀνωνύμως τὰς βλάβας αὐτῶν. ἵνα δὲ σαφέστερον εἰπωμεν, τοιαῦτα τινὰ ἱβόων· ἐνταῦθα μένει τις, τάδε καὶ τάδε καὶ τάδε ποιῶν τισὶ τῶν γεωργῶν, καὶ οὐ μικρὰς τινὰς βλάβας ἐπιφέρων αὐτοῖς, ὥστε τοὺς γειτνιῶντας ἀκούοντας, ἡμέρας γενομένης, πρὸς ἀλλήλους λέγειν, ἃ νύκτωρ παρὰ τῶν γεωργῶν ἤκουσαν. ἐπονείδιστον δὲ ἦν τῶν ἀδικούντων. τὸν δὲ ἐμφανιζόμενον τοῖς ἐπὶ τῆς πόλεως αἰδεῖσθαι, καὶ παύεσθαι τῆς τοιαύτης ἀδικίας. τούτοις πολλάκις παρακολοθησαντες πολλοὶ τῶν ἀδικούντων ἀνέστειλαν. Ὄθεν τοῖς τῆς πόλεως ἔδοξεν ἐπιγαθῶ γεγενῆσθαι τὸ ἐγχείρημα τῶν Κωμικῶν. καὶ ἀναζητήσαντες αὐτοὺς, ἠνάγκασαν καὶ ἐπὶ θεάτρῳ τοῦτο ποιῆν. οἱ δὲ αἰδούμενοι, μᾶλλον δὲ φοβούμενοι, τρυγὶ περιχρίοντες αὐτῶν τὰς ὕψεις, οὕτως εἰσέεισαν. καὶ ἔτι μᾶλλον ἐλεγχομένων τῶν ἀδικούντων ἐπὶ θεάτρῳ, ἀνοχὴ τῶν ἀδικιῶν ἐγένετο, τῆς αἰδοῦς ἔτι συνοικουσης τοῖς ἀνδράσιν· ἔδοξεν οὖν αὐ-

HEPHAESTION. F f

Tragoediam, et Comoediam. Reliqua namque
 μέση, ἢ ἀποστραβήσια, aut certe ex his
 his alibi. Dixerit aliquis, quorsum haec
 sum? Primo, ne quis sibi falso persuad
 Poeticas, ut videtur Proclus significare
 res eum induceret: deinde, quod per
 aliter τὸ ἀγγεμιατικὸν a Proclo atq
 etenim Diegenaticum est κατ' ἀ
 meticum, sive Dramaticum: et
 est, neque mistum aut commun
 videt in Platonicis studium
 partibus Animalium. Ut illi
 παρῶτος huius seculi,
 καὶ ἀλλήλων τῶν ἀ
 quam εὐκρίτων quoddam
 dicunt. Sed quid ex
 Horatianum, aut si
 ne longius a Proclo

P. 376, 9. τὸ
 Diomedem lib. III
 discrete, ex disse
 elicit haec tria
 tertium illud e

lib. 10. r
 maticae qua
 Melicam;
 sollicit g

Latinorum
 tria ge
 Quam
 tuis, S
 versus iambici, qui Su
 adscribantur, et forte

G.409

int
 m
 i
 κακὸν γενναῖες, ἀλλ' ὅμως, ὡ
 δημόται,
 οὐκ ἴσταν οἰκτῆρ οἰκτῆρ ἀνευ κα
 κοῦ.
 καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ
 γῆμαι κακόν.

„Exstant quatuor versu
 „dentes in commentario Diome
 „dis Scholastici in Dionysium

ματωδῶς καὶ
 εἰ δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖον
 ἐκαλύθησαν τοῦ καὶ
 τοὺς ἄρχοντας τῆς πό
 χεῖν ἔδοξεν ἢ κωμωδία. καὶ
 ἀρχῆς φανερώς ἐλέγχουσα. ἢ δὲ
 ἢ δὲ νέα μηδόλως τοῦτο ποιῶσα
 ὄν. Καὶ τῆς μὲν παλαιᾶς πολλοὶ γ-

„Thracem MS. qui nunc est in
 „bibl. Regia; ultimus, cum tri
 „bus aliis apud Stobaeum tit.
 „LXVII. primus, tertius, et quar
 „tus, apud Diomedem, III. p.
 „486. ac tertius et quartus apud
 „Suidam v. οὔτε σύν. Secundum
 „v. emendavit Pearsonus, Viad.
 „Ignat. II. 11. nam valde corru
 „ptus est in MS. Sed in primo
 „versu, ut edidit ille,
 „Ακούετε λέξεως, Σουσαρίων τῶ
 „δε λέγει,
 „duo vitia sunt, contra numeram
 „versus iambici. Quod mendum
 „ut elueretur, pro λέξεως in Dio
 „mede repositum est λέξιν Sed
 „verum est, Ακούετε λέως, ut est
 „apud Stobaeum, i. e. Audite,
 „populus, etc. etc.”

Exstant quatuor
 dentes in coo
 dis Scholastar.

ἔστιν ἡ ἀποστραβήσια
 ἡ ἀποστραβήσια
 ἔστιν ἡ ἀποστραβήσια

καὶ τὸ γῆμαι καὶ τὸ μὴ
 γῆμαι καὶ τὸ μὴ

ὁ Κρατῖνος, ὁ καὶ πραττόμενος· μετὰ
 τῆς δὲ παλαιᾶς κωμῳδίας Εὐπολῆος
 δὲ μέσης καὶ αὐτοὶ μὲν πολλοὶ γε-
 γνησάντων, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ'
 δράματα οὐ φαίνεται τῆς δὲ
 ἰστορίας δὲ ὁ Μένανδρος, ὃς
 κειμαθήκαμεν. Εἰρηται
 καὶ γὰρ περὶ τὸν και-
 ρὸν ὡδὴ· κῶμαι γὰρ G.411
 τῆς κωμῳδίας δεῖ
 μιμονμένους
 ἀναματιο-
 μένω μετὰ
 τοῦ προσώπου
 οἰοῦντο, ἵνα, ἔαν μὲν
 τὴν τοῦ γέροντος, ἢ
 τὴν τῆς γυναῖκος. Δια-
 ἠμὲν τραγωδία ἱστορίαν
 νομένων· ἢ δὲ κωμῳδία πλάσ-
 ματων.]

Proclus, sed Aristot. rectius, qui Κω-
 μῳδίας ὡς μέγιστα μέρη καὶ πρῶτα seposuit.
 qui Tragoedia παλαιοτέρα est, ut de con-
 sideratione in extremo fortasse libro secundo disputa-
 tum est, quod dolendum vehementer est, et illa Aristotelica
 Tragoedia et Satyro, atque haec Procli de eodem argu-
 perierunt; quae si extarent, minuti isti Philologi Sa-
 tyram Romanam non confunderent turpiter cum Satyro Grae-
 corum. Nam primo Satyra apud Romanos fuit carmen ex
 variis poematibus, ut ait Diomedes: quale scripserunt Pacu-
 vius, Ennius; simile fortasse Chaeremonis Hippocentauro.
 Deinde carmen illud maledicum, imago parva antiquae Co-
 moediae, sed quae pulpita non conscendit, et ornatu incedit
 graviori, Heroico scil. Satyrus autem Graecorum plane est
 Cyclops Euripidis: licet multae eiusmodi fabulae a Graecis
 Tragicis editae legantur, quorum tantum nomina apud Gram-
 maticos legimus. De hoc Satyri genere Graeco Horatius, et
 ex Horatio Diomedes. Nunneseus.

Ibid. ult. καὶ ὅτι τὸ μέλος πρῶτον μὲν] Hic disputat de
 quatuor generibus diegematici, eo ordine quem proposuerat.
 Ordo quidem legitimus, si originem metricam spectemus. Nam
 cum duo capita sint et quasi fontes omnium Metrorum, He-
 roicum, et Iambicum, ut Metrici disputant, ex heroica pen-
 themimeri iterata, nata est Elegia: ex Epodis autem Iambi-

τοῖς, τῆς πόλεως τὸ ἐγχείρημα καλῶς ὑπάρχειν, καὶ λογίους ἄνδρας αὐτὸ μετεῖναι. πρῶτον οὖν ἰ Σουσαρίων τις τῆς ἐμμέτρον Κωμωδίας ἀρχηγὸς ἐγένετο. οὗ τὰ μὲν δράματα λήθη κατανεμήθησαν· δύο δὲ ἢ τρεῖς ἰαμβοὶ τοῦ δράματος ἐπὶ μνήμη φέρονται· εἰσὶ δὲ οὗτοι·

ἀκούετε λέξεως, Σουσαρίων τάδε λέγει
 υἱὸς φίλινου Γεγαρόθου τριποδίσκος.
 κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως ὦ δημόται
 οὐκ ἔστιν οἰκτεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

ἀρχὴν οὖν δεξαμένον τοῦ πράγματος πολλοὶ γεγονάσι κωμωδοὶ, ἐλέγχοντες τοὺς κακῶς βιοῦντας, καὶ τοὺς ταῖς ἀδικίαις χαίροντας, ἀνασιτέλλοντες τὰς ἀκαίρους καὶ ἀδίκους αὐτῶν πράξεις, καὶ ἀφέλουν κοίην τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν παρὰ νομον ἐπὶ τὰ χερεῖα νικᾷ, τὸ δὲ καλὸν τάχειος ἀφίπταται τῆς τῶν ἀνθρώπων πολιτείας, οὐ μετὰ πόλιν χρόνον, οἱ ἄρχοντες Ἀθήνησιν ἤρξαντο κωλύειν τοὺς Κωμικοὺς τοὺς φανεροῦς οὕτως καὶ ὀνομασι ἐλέγχειν τοὺς ἀδικούντας. αὐτοὶ γὰρ θέλοντες ἀδικεῖν καὶ μὴ ἐλέγχεσθαι τούτου χάριν ἐπετίμων αὐτοῖς. ὅθεν ὥσπερ αἰνιγματωδῶς καὶ οὐ φανεροῦς ἠέλεγχοτο ὑπὸ τῶν κωμικῶν· ἐτι δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖον προοιούσης καὶ κρατούσης τῆς κακίας, ἐκωλύθησαν τοῦ καὶ αἰνιγματωδῶς ἐλέγχειν, καὶ ὑβρίζειν τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως. Διὸ καὶ τρεῖς διαφορὰς ἔχειν ἔδοξεν ἡ κωμωδία. καὶ ἡ μὲν καλεῖται παλαιὰ, ἡ ἔξ ἀρχῆς φανεροῦς ἐλέγχουσα. ἡ δὲ μέση τις καὶ αἰνιγματωδῆς. ἡ δὲ νέα μηδὲ ὅλως τοῦτο ποιούσα πλὴν ἐπὶ δούλων ἢ ξένων. Καὶ τῆς μὲν παλαιᾶς πολλοὶ γε-

i) Bentleius Dissert. Phalarid. p. 202. sive p. 109. versionis Lenueriana: „Sunt, fateor, „quinque versus iambici, qui „sationi adscribantur, et forte „revera sunt eius:

ἀκούετε λέξως· Σουσαρίων λέγει
 τάδε,
 υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τρι-
 ποδίσκος·
 κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὦ
 δημόται,
 οὐκ ἔστιν οἰκτεῖν οἰκίαν ἄνευ κα-
 κοῦ.
 καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ
 γῆμαι κακόν.

„Exstant quatuor versus antece-
 „dentes in commentario Diome-
 „dis Scholastici in Dionysium

„Thracem MS. qui nunc est in
 „bibl. Regia; ultimus, cum tri-
 „bus aliis apud Stobaeum tit.
 „LXVII. primus, tertius, et quar-
 „tus, apud Diomedem, III. p.
 „486. ac tertius et quartus apud
 „Suidam v. οὔτε σὺν. Secundum
 „v. emendavit Pearsonus, Vind.
 „Ignat. II. 11. nam valde corru-
 „ptus est in MS. Sed in primo
 „versu, ut edidit ille,
 Ἀκούετε λέξεως, Σουσαρίων τὰ-
 δε λέγει,
 „duo vitia sunt, contra numerum
 „versus iambici. Quod mendum
 „ut elueretur, pro λέξεως in Dio-
 „mede repositum est λέξων Sed
 verum est, Ἀκούετε λέξως, ut est
 „apud Stobaeum, i. e. Audite,
 „populus, etc. etc.“

γόνασιν. Ἐπίσημος δὲ Κρατῖνος, ὃ καὶ πραττόμενος· μετ-
έσχον δὲ τινος χρόνου· τῆς δὲ παλαιῆς κωμωδίας Εὐπολῆς
τε καὶ Ἀριστόφανη. τῆς δὲ μέσης καὶ αὐτοὶ μὲν πολλοὶ γε-
γόνασιν. ἐπίσημος δὲ τις Πλάτων, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ'
ἕτερός τις. ὁμοίως καὶ κείνου τὰ δράματα οὐ φαίνεται. τῆς δὲ
νέας ὁμοίως πολλοὶ γέγονασιν· ἐπίσημος δὲ ὁ Μένανδρος, ὃς
ἄστρον ἐστὶ τῆς νέας κωμωδίας, ὡς μεμαθήκαμεν. Εἰρηται
δὲ κωμωδία οἶονεὶ ἐπὶ τῷ κώματι ὡδῆ, καὶ γὰρ περὶ τὸν και-
ρὸν τοῦ ὕπνου ἐφευρέθη· ἢ ἢ τῶν κωμικῶν ὡδῆ· κῶμαι γὰρ G.411
λέγονται οἱ μελιζονες ἀγροί· ταύτην οὖν τὴν κωμωδίαν δεῖ
βιωτικῶς ἀναγινώσκειν. τουτέστιν ὡς ἐν τῷ βίῳ μιμουμένους
τὸ παρῆσαν πρόσωπον, καὶ τὴν ἐκείνου σχέσιν ἀντιματτο-
μένους. Δεῖ δὲ οὖν τῷ τὴν κωμωδίαν ὑποκριμένῳ μετὰ
γέλωτος καὶ πολλῆς ἀστεϊότητος, καὶ πολλοῦ τοῦ προσώπου
φέρεσθαι· ἢ βιωτικῶς, κατὰ μίμησιν τοῦ βίου, ἵνα, ἐὰν μὲν
υπόκειται γέρον, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος, ἢ
(l. εἰ) δὲ γυνῆ, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τῆς γυναῖκος. Δια-
φέρει δὲ κωμωδία τραγωδίας ὅτι ἢ μὲν τραγωδία ἱστορίαν
καὶ ἐπαγγελίαν ἔχει πράξεων γινομένων· ἢ δὲ κωμωδία πλῆσ-
ματα περιέχει βιωτικῶν πραγμάτων.]

P. 376, 12. Recte Proclus, sed Aristot. rectius, qui Κω-
μωδίαν καὶ τραγωδίαν ὡς μέγιστα μέρη καὶ πρῶτα seposuit.
De Satyro vero, qui Tragoedia παλαιοῦσα est, ut de con-
creto ex utraque in extremo fortasse libro secundo disputa-
vit: sed, quod dolendum vehementer est, et illa Aristotelica
de Comoedia et Satyro, atque haec Procli de eodem argu-
mento perierunt; quae si extarent, minuti isti Philologi Sa-
tyram Romanam non confunderent turpiter cum Satyro Grae-
corum. Nam primo Satyra apud Romanos fuit carmen ex
variis poematibus, ut ait Diomedes: quale scripserunt Pacu-
vius, Ennius; simile fortasse Chaeremonis Hippocentauro.
Deinde carmen illud maledicum, imago parva antiquae Co-
moediae, sed quae pulpita non conscendit, et ornatu incedit
graviori, Heroico scil. Satyrus autem Graecorum plane est
Cyclops Euripidis: licet multae eiusmodi fabulae a Graecis
Tragicis editae legantur, quorum tantum nomina apud Gram-
maticos legimus. De hoc Satyri genere Graeco Horatius, et
ex Horatio Diomedes. Nunnsius.

Ibid. ult. καὶ ὅτι τὸ μέλος πρῶτον μὲν] Hic disputat de
quatuor generibus diegematici, eo ordine quem proposuerat.
Ordo quidem legitimus, si originem metricam spectemus. Nam
cum duo capita sint et quasi fontes omnium Metrorum, He-
roicum, et Iambicum, ut Metrici disputant, ex heroica pen-
themimeri iterata, nata est Elegia: ex Epodis autem Iambi-

eis Lyricorum carminum varietas profecta videtur. Eundem ordinem, et causam illius praefert auctor illius fragmenti, quod Censorini de die Natali libello adhaeret, tibi, mi Schotte, a Lud. Carrione I. C. inscriptum, et a nobis etiam illustratum. Sed quid de Diomede? qui primam item facit Epicam, secundam tamen Lyricam: (etsi totus ille locus depravatus et mutilus plerisque locis videtur) tertiam Elegiacam; quartam Iambicam. Metrici alii alium ordinem secuti. Sed quid metris cum Poemate? Poematis enim vis et natura non in metro, sed in imitatione consistit, ut docet Aristot. qui propterea prudentius de Tragoedia prius disseruit: e qua detractis duabus partibus, intelligitur, ut fiat Epopoeia: tum te Comoedia, quae numero partium simillima Tragoediae. Ad extremam de ceteris, ut suspicor: quia ex illis tribus, qualia sint facillime percipitur, cum aut illorum ἀποσπασμάτια sint, aut certe ex illis fiant, et proficiscantur. Ac de ordine satis. *Nunnesius.*

G.412 P. 376. ult. τὸ μέλος πρῶτον μὲν ἐφεῦρε Φημονόη] Libenter reponerem Ἔπος: nisi quis dicat, τὸ μέλος ἀντὶ τοῦ Ἔπους γενικῶς positum: quod vix mihi umquam probabitur, quia prisci τοὺς ἐποποιούς maxime opponebant Lyricis, ut refert Eustathius. Phemonoes nescio quod κνροσόφιον olim legi circumferri: numquam in illud incidi, nec in aliquem qui illud carmen laudaret. Cetera nota ex Philologis, et aliis scriptoribus. *Nunnesius.*

Ibid. Φημονόη ἢ Ἀπόλλωνος] Sic erat in veteri cod. Plurima enim, licet exiguum sit ἀποσπασμάτιον, κατ' ἀραγνία ἔχειν deprehendi. Restituo tamen Φημονόη per η in prima, etymon et Pausaniae fidem secutus, qui de hac in Phocicis: X. 5. p. 809. μεγίστη καὶ παρὰ πλείστον ἐς Φημονόην δόξα ἐστίν, ὡς πρόμαντις γένοιτο ἢ Φημονόη τοῦ Θεοῦ πρώτη, καὶ πρώτη τὰ ἑξάμετρα ἦσε. Mox eiusdem oraculum hoc consulentibus datum senariis longioribus apponit, ἀγχοῦ δὴ βαρὺν ἰὸν ἐπ' ἀνέρι Φοῖβος ἐφῆσει Σίντη Παρνησοῖο: φόρον δὲ Κρήσιοι ἄνδρες Χείρας ἀγιστεύουσι, τὸ δὲ κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται. Donatianus vero sic in re Metrica: *Hexametrum carmen, quod Ennius longum vocat, Graeci Deliacon; quia hoc genere Phemonoe, Apollinis vates, vaticinata est.* De Ennio vero idem refert M. Tullius Legg. II. 27. Heroicos versus longos appellasse, et Ovid. Eleg. III. et longis versibus adde breves. Servius in Virgil Aen. III. 46. et ex eo Isidorus Etymol. VIII. 8. inter Sibyllas hanc numerat, et Horatii interpres vetus in illud Artis Poeticae, *Dictae per carmina sortes.* Quo refero et illud Tibulli II. 5. *Te duce,*

Romanos numquam frustrata Sibylla est, Addita quae senis fata canit pedibus. Plinius vero Apollinis non fatidicam tantum vatem, sed et filiam facit, X. 3. et 8. quae primum hexametrum carmen commenta sit: idemque Pythio oraculo Heroicum carmen acceptum referri debere, VII. 56. auctor est: in cuius codd. male quoque *Phemonoes* cum *oe* diphthongo in prima legitur. Eusebius in *Chronicois*, annis XXV ante Linum, et Orpheum, Acrisio oracula eecinisse refert. Huic certe Pythii illud quidam attribuunt, *γνώθι σεαυτόν*: quod e coelo descendisse Satyricus (Iuvenal. XI. 27.) ait, laudatque M. Tullius Legg. I. 22. Tuscul. I. 22. Meminit et Phemonoes Strabo IX. p. 642 = 608. in Pythii oraculo his verbis: *πρώτην Φημονόην φασὶ γενέσθαι Πυθίαν, κελκῆσθαι δὲ καὶ τὴν προσῆτιν οὕτω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι.* Synesius item, et Tatianus adversus gentes. Latinorum quoque Poetae, Lucanus V. 126. et Statius Papinius Silv. II. II. 39. sed non pigebit Hieron. Viduae elegantes versus huc transferre, Poet. I. *Sed nullum e numero carmen praestantius omni Quam quo post divos Heroum facta recensent: Versibus unde etiam nomen fecere minores, Munere concessum Phoebi venerabile domum, Phemonoes, quae prima dedit, si vera vetustas Ex adyto haud aliis numeris, responsa per orbem.* Schottus.

P. 377, 1. *ἑξαμέτροις χρήσιμους*] *Hexametris reddidi, retenta voce Graeca, potius quam Senariis, quibus fere Iambica designantur: et Cicero ab illa voce non abhorret. Sic enim De Oratore III. 50. Antipater ille Sidonius solitus* G. 418 *est versus hexametros, aliosque variis modis numerisque fundero ex tempore.* Schottus.

P. 377, 3. *ἔπος κληθῆναι*] Ab *εἰπεῖν*, *ἔπος*, ut et Latini a *dicere*, *dictionem* derivant. Propria quidem Oratorum dictio, est enim bene dicendi facultas; sed et Iurisconsultorum est, *ius dicere*: Geographorum pro *describere*. Pomponius Mela sic orditur: *Orbis situm dicere aggredior, impeditum opus, et facundiae minime capax.* Tum et Poetarum est: Horat. Carm. I. *Diceris Vario fortis etc.* Idem alibi, *Prima dicte mihi, summa dicende Camoena.* Homerus *Ἄνδρα μοι ἔρρεπε Μοῦσα*, et *Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι, Dic mihi Musa virum.* Et apud Agellium XVIII. 9. Ennius: *Inseque Musa manu Romanorum induperator, ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι καὶ εἰπεῖν.* Maro: *cui non dictus Hylas. Diductum dicere carmen.* Dictio ergo quod τὸ ῥητόν, aut ῥῆσις Graece: cui accidit, aut, quod Graece melius dicitur, κατὰ συμβεβηκὸς ὑπάρχει, esse oraculum, ut, species generi *συμβαίνει*, ut animali ho-

minem esse. Horat. *Dictas per carmina sortes*. Et Poeta vetus in Armorum iudicio, apud auctorem ad Herennium II. 26. *Aperte fatur dictio, si intelligas: Tali dari arma, qualis, qui gessit, fuit, Iubet, potiri si studeamus Pergamo*. Lege, si vacat, I. C. Scaliger. Poet. I. 41. Turnebi Adversar. XXX. 1. Schottus.

Ibid 7. ὁ Ὀμηρος ποιητὴν] Nimirum κατ' ἐξοχὴν. Seneca Ep. 58. Theophilus antecessor lib. I. Institut. tit. de lure nat. Gentium, et Civili: ἡνίκα ποιητὴν εἰπόντες, καὶ μὴ προσθέντες τὸ κύριον ὄνομα, παρ' Ἑλλήσι μὲν δηλοῦμεν τὸν Ὀμηρον, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὸν Βιργίλιον. Eadem fere de Epicis Poetis Isacius in Alexandram Lycophronis. Schottus.

Ibid. 8. Ἐπεὶ καὶ τρίμετρα ἔπη προσηγορέον] Quin et omne genus carminis hoc nomine olim appellatum observat interpres Aristophanis ἐν Ἰππεῦσι, 39. et Eustathius quosvis poetas vulgo ἐποποιούς nominatos: ab elegantioribus autem solos Heroicos eo nomine comprehendī. Idem tamen Scholiastes Aristophanis ἐν βατράχοις observat, cum de Euripide loquitur, ἐπῶν nomen positum ἀντὶ τῶν Ἰαμβείων, quod hoc nomine Iambi etiam appellarentur. Ex his illustrari posse videtur locus ille Aristotelis in Poeticis, cum disputat de nominibus Poetarum, quae vulgus Graecum ἐκ τοῦ ποιεῖν καὶ τοῦ μέτρον componens, quosdam Ἑλεγμοποιούς, alios Ἐποποιούς vocabat, cum proxime τῶν τρίμετρων etiam meminisset, qui κατ' ἐξοχὴν Iambici sunt. Nunnesius.

Ibid. ult. Πίσανδρος] Sic amplius est in schedis F. Sylburgii. Quinque autem, non quatuor, Heroici carminis principes numerat uterque Tzetzes, Scholiastae diligentissimi. Ioannes quidem proleg. Hesiodi, Isacius vero in Cassandram Lycophronis; Homerum, puta, Hesiodum, Antimachum Colophonium, Panysim (lego Panyasim) et Πείσανδρον Κάμυρεια, cuius etiam meminit Stephanus in Κάμυρος. De Antimacho et M. Tullius in Bruto, ubi *Clarium* emendavit Lambinus pro *Clarum*, nam Claros in insula Colophone urbs est. Ovid. Trist. I. VI. 1. *Nec tantum Clario Lyde est dilecta poetae: Nec tantum Coe Battis amata viro*. Schottus.

P. 378, 2. τινὰς ἐπιμέτρους πρόξεις] Quale illud certamen vulgo notum Homeri et Hesiodi. Nunnesius.

Ibid. 3. ἐπικοῦ κύκλου] Τὸ κύκλον nomen ambigue dici ἐπὶ τῶν ἐπῶν Aristoteles testis Anal. Poster. I. 9. [p. 215. ed. Sylb.] et alibi. Philoponus lib. I. Poster. [p. 34. b.] multa colligit de significatione huius nominis in carminibus, sed quod ad hunc locum pertinet illud est: ἔστι δὲ καὶ ἄλλοτι κύκλος ἰδίως ὀνομαζόμενον ὁ ποιήμα τινὲς μὲν εἰς ἐτέ-

ρους, τινές δὲ εἰς Ὅμηρον ἀναφέρουσι. *Κύκλια* apud Aristophanem plerumque pro Dithyrambiciis tantum, propter genus chori, quo utebantur; unde et *κυκλιοδιδάσκαλοι* Cinesias, Philoxenus, et alii Dithyrambici ab illo appellati. Sed haec significatio nil ad hunc locum: licet illam ad omnia Lyrica producat Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam τῶν ἐγκυκλίων significationem esse voluit. Multo autem magis ab hoc loco aliena, quae idem docet ex Porphyrio de Vitis Philosophorum, nomine isto contineri ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc est, quas vulgus *Liberales* appellat septem artes, et praeterea philosophiam. De hac ἐγκυκλοπαιδείᾳ edidit libellum elegantissimum flos patriae et ornamentum Octavianus Ferrarius, de quo quid sentiam, alibi exponam. Ita interpres Aristoph. Nub. 638. *κύκλια μαθήματα* vocat Metricam, et Rhythmicam, et alias. Sed videndum, an apud eundem ἐν ταῖς ὄρῳσι 919. intelligi possit hoc genus poematis, de quo nunc loquitur Proclus, cum ait, *κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα, ἐστὶ δὲ διηγηματικόν*. Nam hoc genus poematis, ut hic ait Proclus, a Chao ad reditum usque Ulyssis perpetua serie historiarum et temporum perducebatur, atque erat *διηγηματικόν*. Illud torquet, quod *μέλη* appellet, sed potuit γενικώτερον τὸ μέλη usurpari. Alia item erant ἐγκύκλια φιλοσοφήματα, de quibus Aristoteles de Coelo. I. [9. p. 25.] et Simplicius. Domum redeamus. Utinam extaret hoc genus poematis Epici. Videtur Ovidius illud adumbrasse ἐν ταῖς μεταμορφώσεσι: progreditur tamen ultra reditum Ulyssis, et multa intermittit. Possent haec expleri a viris doctis ex Apollodori et Diodori Bibliothecis, et aliis. Hoc optare est, non notas adscribere. *Nunnesius*.

Ibid. 6. *ἐκυτοντάχειρος*] *Aeolicōs*, ut annotat incertus Homeri Scholiastes. Familiare namque Aeolibus ἐπένθεσιν adhibere, ut docent qui de Dialectis scripserunt. *Ἐκατόγχερον* vocat Briareum Homerus, unum ex tribus Gigantibus, Coeli, Terraeque filii, de quo Virgil. Aen. VI. *Et centumgeminus Briareus*. Hesiodus Theog. 149. Apollodorus init. Horatius Od. II. 17. Ovid. Trist. IV. VII. 18. *Centimanumque Gyen, semibovemque virum*. De quo Nasonis carmine, similibusque, nuper disserui notis uberioribus in Suasorias Senecae Patris. Illud ἐν παρόδῳ admonebo, in libris, qui in vulgus editi circumferuntur, depravate fere legi in his locis *Gyges* pro *Gyes*, ut Lambinus et Muretus admonent. *Κοῖος* item pro *Κόπιος*, et *Γύης* leg. ex Apollodori Biblio-G.415 thecae principio apparet. Torrentius vero noster *Gigas* etiam suo in Horatium commentario tuetur. *Schottus*.

P. 378, 6. καὶ τρεῖς ἑτέρους Κύκλωπας] Quorum nomina ibidem recenset Hesiodus. Virgil. Aen. VIII. 425. Schottus.

Ibid. 8. τοῖς Ἑλλησι μυθολογούμενα] Graecia enim fabulosos deos primum superstitiose coluit: et quidem quos ex hominibus natos, vitiiisque diffluere non ignoraret. Hinc Iuvenal. Sat. 10. *Et quicquid Graecia mendax Audet in historia.* Hinc et Cretenses mendaces habiti, vel Epimenide Cretensi teste, quod Iovem apud se natum iactarent, sepulchrumque ostenderent. De horum fide, vanitate, Cicero ad Q. Fratrem: *Totque proverbialia in mundo sunt. Sed in Divis fingendis poetis usa est, tanquam figulis peritissimis:* qua de re qui adversus Gentes, pro Christianorum fide decertarunt, multi multa: Tertullian. Apologet. c. 14. B. Cyprianus, Arnobius libris septem, totidemque Lactantius, eius discipulus, stylo tamen praestantior, Minutius Felix in Octavio, octavus Arnobii liber falso olim habitus, et alii. De Graecis vero, Clemens Alexandrinus, quem studiose imitatur Arnobius: Iustinus, Philosophus et Martyr, Gregor. Naz. in *στηλιτευτικοῖς* contra Iulianum Imperatorem *παραβάτην*: Tatianus, Eusebius Pamphili, Theodoretus, Theophilus, ceterique. Plutarchus item in Erotico, deorum architectos fuisse Poetas, Philosophos, et Legislatores diserte docet. Apud illos vero Scriptores Graecos hodie passim peccatur, dum τοὺς Ἑλληνας Graecos potius vertunt, quam Gentes, vel Gentiles, quibuscum digladiantur ipsi Graeci; quod propter imperitiores moneo. In hoc genere fictorum Deorum opus conscripsit, ut suo ipsi gladio confodiantur, (Lucianum enim, ut impium. prudens praetereo) κ Palaephatus Parius, vel ut quidam malunt, Prieneus, *περὶ ἀπίστων*, hoc est, incredibilium historiarum: de quo Virgil. in Ciri, 87. *Infamem tali meritorum more fuisse Docta Palaephatia testatur voce papyrus.* Priorem versum emendat Paullus Leopardus Belga X. 24. *Infamem tali merito rumore fuisse.* In altero vero Fabricius et Ios. Scaliger *Pachynus* reponunt, pro poemate aliquo Palaephati; ego vero editam lectionem retineo restituta in possessionem suam, ex edicto *unde vi*, vera et prisca scriptura, *papyrus*. Palaephatum enim poetam fuisse, superstitionibus praesentibus, non facile evincunt: sed Grammaticum unum, Historicum alterum, et nescio utrum *χρησιμολόγον*, hoc est, *μάντιν*, vatem: tertium denique Philosophum Peripateticum, vel, si Isacio Tzetzae in Lycophronem fidem habebimus, Stoi-

κ) Vide Fabricii Bibl. Gr. I. 21.

cum: ut idem huic accidisse videatur, quod Phormioni, quem M. Tullius de Oratore II. 18. in Peripateticam familiam refert, Stobaeus in Stoicam. *Τὰ μυθολογικὰ sunt ἄπιστα, de quibus ille scripsit; atque in fragmento quod exstat illius, Scyllae fabula legitur. Citant, ut idoneum auctorem, Athe-G.416 naeus, Suidas, et Eustathius in Od. T. p. 1859 = 688! Theon item in Progymnasm. Παλαιφάτω τῷ Περιπατητικῷ ἔστιν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται. Schottus.*

P. 378, 12. ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλέγονος] Male erat in veteri Τηλέγονος, qui imprudens patrem Ulysssem interemit, pastinacae piscis telo, a Circe matre venefica accepto. Qua autem ratione, variae sunt et repugnantes Graecorum sententiae; quas hic colligam: Sextus Empiricus adv. Mathematicos I. 16. (adv. Grammat. I. 12. p. 273. ed. Fabric.) εἰ συστατικὸν τὸ ἱστορικὸν, inquit: τινὸς μὲν λέγοντος ὅτι Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Τηλεγόνου παιδὸς κατὰ ἀγνοίαν ἀνήρηται· τινὸς δὲ ὅτι λάρου κέντρον θαλασσίας τρυγόνος ἀφέντος αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ διεφώνησεν· ἄλλοι δὲ ὅτι εἰς ἵππον μετέβαλε τὴν μορφήν, θέλειν ἐν οὕτως ἀπερὸ γόσι πράγμασιν εὑρεῖν τάληθές. Homeri quoque Scholiastes, seu Didymus, seu quisquis est, ut Eustathium omittam, in illud Odyss. A. 133. θάνατος δέ τοι ἔξ ἀλὸς αὐτῶν, haec notat: Οἱ νεώτεροι τὰ περὶ Τηλέγονον ἀνέπλασαν τὸν Κίρκης καὶ Ὀδυσσεύως, ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τοῦ πατρὸς εἰς Ἰθάκην ἔλθων, ὑπ' ἀγνοίας τὸν πατέρα διακρήσασθαι τρυγόνος κέντρον. Αἰσχύλος δὲ ἐν Φυγαγῶσις ἰδίως λέγει· Ἐρῶδιως γὰρ ὑπόθεν ποτωμένος Ὀνθῶ σε πλήξει, νηδύος χειλώμασιν· Ἐκ τοῦδ' ἄκανθα ποντίου βοσκήματος Σήψει παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορῶνές. Aristoteles quoque in Poetica, Tragoediam citat Ulyssis vulnerati, in qua Telegonus inducitur, ubi doctissimus P. Victorius notat, citari ab antiquis Grammaticis Sophoclis Tragoediam, quae inscribitur Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, quod spina ictus materiem dederit Poetis scribendae Tragoediae. Habes et in Euripidis Rheso, meminitque Parthenius Erot. III. p. 349. Schol. Aristoph. Plut. 303. Denique Oppianus Halieut. II. 497. sic canit de Trygonis piscis venenoso osse, quo caesus sit Ulysses: *Κεῖνό ποτ' αἰγανέη δολιχῆρεϊ κωπήεσση Κίρκη Τηλεγόνω πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ, Αἰγμάζειν δῆρις ἄλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νῆσιω Αἰγυβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πῶεα πέρθων Πατρὸς ἐοῦ, γεραρῶ δὲ*

1) Sic edidi ad Valekenaeii mentem in Distrib. Euripid. p, 286.

βοηδρομέοντι τοῦτῃ Ἀντιῶ, τὸν μάστευε, κακὴν ἐνεμύσατο
 κῆρα. Ἐνθα τὸν αἰολομήτιν Ὀδυσσεῖα μύρια πόντων ἄλγαι
 ματρήσαντι πολυχμήτοισιν ἀέθλοισ, Τρυγῶν ἀλγινόεσσα θοῆ
 κατενήρατο ῥιπῆ. Hunc et Tusculum, oppidum in Latio,
 condidisse ferunt Propertius II. 32. 4. Ovid. Fast. [III. 92.]
 IV. 71. Pont. III. I. 123. Hor. Carm. III. 29. *Et Telegoni
 iuga parricidae.* ubi vetus interpres, quisquis is est, *Tu-
 culum* interpretatur. Plutarchus vero Praeneste ab illo con-
 ditum ait in Parallelis, (T. II. p. 316. A.) cuius tamen ori-
 ginem Maro ad *Caeculum* refert Aen. VII. 681. unde Caeci-
 liorum gentile nomen manavit. Sic *Formiae* a *Lamo* quo-
 dam conditae, ut Hom. Od. K. 81. idemque Horat. Carm.
 III. XVII. ad Aelium Lamiam. Tusculanus autem Octavus
 Mamilius fuit, qui Tarquinium Superbum socerum urbe ex-
 G.417 etum restituere tentavit, de quo T. Livius I. 49. *Qui, si
 famae credimus, ab Ulysse, deaque Circe oriundus.* Cla-
 rius vero Dionys. Halicarn. Antiq. IV. 45. p. 753. ed. Reiskii.
 Ὀκταῖος Μαιμίλιος ἀνέφερε τὸ γένος εἰς Τηλέγονον, τὸν ἐξ
 Ὀδυσσεῶς καὶ Κίρκης, κατώκει δὲ ἐν πόλει Τύσκλη. Sed
 in utroque *Octavus* trisyllabum praenomen, ut *Tullus*, *Mar-
 cus*, non *Octavius* quatuor syllabis legendum est; nam *Octa-
 rius* gentis nomen, ut *Mamilius*. Festus Pompeius: *Mami-
 liorum familia a Mamilia Telegoni filia, quam Tusculi pro-
 creaverat, quando id oppidum ipse condidisset.* In nummis
 apud Ant. Augustinum Archiep. Tarrac. omnis eruditionis pro-
 mum condum, scriptum vidi C. MAMILIUS. LIMETANUS. Quo
 nomine quidam apud Sallustium Tr. Pleb. in Iugurthino. In
 aversa parte Ulysses cum scipione et pileo (de quo Plinius
 XXX. X.) cum cane qui eum solus agnovit, cum domum ab
 Ilio cessim, ut Varronianis utar, revertisset. *Schottus.*

P. 378, 13. τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα.] Quaesitum
 a nonnullis observavi, quaenam apud Proclum nostrum ἐν
 χορηστομαθείᾳ, quae in Photii C. P. legitur Bibliotheca, τὰ
 ἐπικοῦ κύκλου ποιήματα vocentur. *Κύκλια carmina*, quasi
 trivialia, quae in triviis canebantur. Isidorus lib. VI. Origi-
 num c. XVII. An forte quia orbem efficiunt, et in corona
 hominum accinebantur? Unde et artes *Cyclicae* dictae, Graece,
κύκλια quidem semper apud Aristophanem pro Dithyrambicis
 sumuntur tantum, propter genus chori, quo utebantur. Unde
 et *κυκλιοδιδάσκαλοι* Cinesias et Philoxenus et alii Dithyram-
 bici ab eo appellati: et *pueri Cyclici* Plutarcho in Aristide
 fortasse pro choro, qui dithyrambos canebat; sed haec signi-
 ficatio nihil ad Procli locum, licet illam ad omnia Lyrica
 traducat Io. Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam τῶν

ἐγκυκλίων significationem esse voluit. Multo autem magis ab hoc loco aliena, quibus idem docet ex Porphyrio *de vitis Philosophorum*, isto nomine contineri τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc est, quas vulgus *liberales* appellat *septem artes*, et praeterea Philosophiam. Ita interpres Aristophanis in *Nebulis*, κύκλια μαθηματικά vocat metricam et rhythmicam, et alias: sed videndum an apud eundem ἐν ταῖς ὕρμισι intelligi possit hoc genus Poematis, de quo loquitur Proclus, dum ait, κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα, ἔστι δὲ διηγηματικόν. Nam hoc genus poematis, ut ait Proclus, a Chao ad reditum usque Ulyssis, perpetua serie historiarum et temporum perducebatur, atque erat διηγηματικόν. Illud torquet, quod μέλη appellat; sed potuit γενικώτερον τὸ μέλη usurpari. Veriorem tamen sententiam existimo Ioannis Philoponi, in lib. I. *Analyt. Poster. Aristotelis*, [p. 34. b.] cuius verba, non Graece, (sunt enim plurima) neque ut vulgo inepte versa circumferuntur, sed ut ipse reddenda censeo, apponam: Κύκλον ait Aristoteles τὰ ἔπη, *Carmina, hoc est Epigrammata sic conscripta, non ut ultima primi versus voce inchoet sequens, et tertius, sicque deinceps, sed ut liceat idem carmen, nunc initio, nunc in fine, collocare. Quale est illud:*

Χαλκῆ παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κῆμαι. G.418
 ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέη, καὶ δένδρον μακρὸν τεθῆλη,
 ἡελίος τ' ἀνιὼν λάμπη, λαμπρὰ τε σελήνη,
 αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτω ἐπὶ τύμβῳ
 ἀγγελέω παρῴσι Μίδης ὅτι τῆδε τίθειται.

Vides enim tanquam in circulo, licere a quolibet versu initium ducere, hoc modo:

αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτω ἐπὶ τύμβῳ.

*Deinde χαλκῆ παρθένος, et deinceps. Vel sic, χαλκῆ παρθένος, deinde αὐτοῦ τῆδε μένουσα, πορ ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέη, et quod inde excurrit. Refert autem in Homeri vita Herodotus, Homeri esse hoc carmen in Midam Phrygiae Regem conscriptum. Unde nunc talia Epigrammata κύκλον appellant. Est et aliud κύκλος, poema proprie dictum, quod alii aliis tribuunt, nonnemo Homero etc. Haec Philoponus, e quorum extremis verum sensum Procli eruo, de quodam certo poemate et opere sic dicto. Themistius item eruditus Aristotelis explanator, in eundem librum: εἰ δὲ λέγεται καὶ ἔπη τινὰ κύκλος, ἀλλ' οὐκ ἔα ταῦτα κύκλον ὑπολαβεῖν τὸν γεωμέτρην ὁ τοῦ κύκλου λόγος. In *Ethicis Nicom.* idem Philosophus *Encyclicorum* a se scriptorum meminit, lib. I. 5. ibidemque, et in *Analyticis Homero Cyclicis* tribuit; in ποιητικοῖς vero ἀνωνόμου esse ait. Et in libro de *Coelo*, ubi*

Simplicius, ἐγκύκλια φιλοσοφήματα laudat. Hoc etiam nomine *artes liberales* comprehenduntur; ut in Oppiani vita incerti auctoris; καὶ ἐγκύκλιον ἅπασαν παιδευσιν καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μαθημάτων ἐκπαιδεύσας. Idecirco fortasse, quod universim totum artium κύκλον, ab ovo, quod dicunt, ad mala, hoc est, a Grammatica et Logicis, quas in scholis vocant, disciplinis, et deinceps Mathematicas complecterentur. Has simul connexas Graeci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Plutarchus περὶ παιδῶν ἀγωγῆς p. 7. C. ἐγκύκλια παιδεύματα appellat. M. Fabius l. 10, 1. orbem *disciplinarum* vertit. Seneca Epist. LXXXVIII. ἐλευθερίας *artes* nominat. Reponit vero ibidem M. A. Muretus: haud scio an de veteri libro, ἐγκυκλίως. Προβλημάτα item *Encyclicorum* citat Agellius Lib. XX. c. 3. quae hodieque reperiuntur ad verbum in Aristotele Probl. IX. sect. XXX. qui et Politic. c. IV. ἐγκύκλια διακονήματα et mox διακονίας ἐγκυκλίως dicit, *Encyclicia ministeria*. Item in Ethicis Nicomachiis, haerente ibi aqua Dion. Lambino, caetera accurato. Hinc etiam planius intelligi queat, quod est a grege interpretum Horatii diligenter quaesitum, a paucissimis tamen hactenus intellectum, quem in Arte Poetica *patulum orbem* nominet, cum ait,

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem.

Nam per *orbem patulum* poema κύκλος dictum intelligit; quod cyclicus ille scriptor τὰ Ἰλιακὰ κύκλω scripserit, quasi a gemino ovo, belli Troiani reliqua καθολικῶς universe completens. *Vilem* vocat, quia proiecti est animi κατὰ πλάτος, καὶ παχνῶς docere; quomodo interpretatur Ausonium Ios. Scaliger, Epist. ad Cl. Puteanum, opusculis posthumis, et Is. G.419 Casaubonus ad Athenaeum, Animadv. lib. VII. c. 3. Pet. Victorinus in Aristotelis Politica: Fr. Patricius lib. VI. Discussionum Peripateticarum, et singulari, ut audio, libello, Octavianus Ferrarius Mediolan. Schottus Obs. Hum. II. 1.

P. 378, ult. εἰς Στασίνον.] Saepe in auctoribus corruptum hoc poetae nomen, forte quod infrequens esset et insolens. *Stasinum* per *M* hic scriptum erat depravate, ut et in Athenaeo VIII. p. 334. B. XV. 682. E. *Stasimius* quatuor syllabis, et in Homeri Scholiaste [forte Schol. min. II. A. 5.] Tarasinus cum sit trisyllabum, et scribendum *Stasinus*. Hunc vero Cyclicum Scriptorem reprehendere Flaccus putatur in A. P. ubi κύκλον, *orbem*, vertit: *Nec circa patulum vilemque moraberis orbem*. Sic Ios. Scaliger in Catull. p. 100. Turnebus vero *orbem* pro circumstantium corona interpretatur Advers. XIX. 9. Verum enimvero Proclus noster *Stasinum* Cypriorum poetam diserte a Cyclicis distinguit.

Non ergo *Cyclicus* Horatio erit *Stasinus*, sed alius quispiam ex *Cyclicis*, ut optime in *Athenaeum* VII. 3. *Casaubonus* animadvertit. *Aeroni* itaque potius assentiar, qui in *Antimachum* dictum notat, cuius *Thebais* κυκλική citatur a *Grammaticis*: *Qui reditum Diomedis ab interitu Meleugri* lilris quatuor et viginti continua serie deduxit; cuiusque operis hoc initium fuisse *Graeci* produnt: Ἐννέπετε Κρονίδαο Λιδὸς μεγάλαιο θυγάτρως. Quo de et *Catullus*, XCIII. 10. *At populus tumido gaudeat Antimacho*. Talis et ille ^m μικρῆς Ἰλιάδος auctor ἄδηλος: *Qui gemino bellum Troianum orditur ab ovo*. Quem citat incerto nomine *Pausanias* Phoc. p. 862. Lac. p. 278. ut et *Is. Tzetzes*, non semel allatis ex ea versibus in *Lycophronis* *Cassandram*; semel vero *Leschen* auctorem illius laudat: alii *Homero* tribuunt, sed, ut mox apparebit, falso. Adeo verum illud, *Grammatici certant, et adhuc sub iudice lis est*. Quae *Ilias* minor, et *Κυπριακὰ* inscribatur; cuius initium; Ἦλιον ἀείδω, καὶ Λαοδαμῆν ἔρατεινήν. De qua et in *Poetica* *Aristoteles*. Eam *Iliadem* parvam, *Laevius* vetustissimus poeta *Latinis* versibus reddiderat; cuius *Cypriae* *Iliados* nomine citatur a *Charisio* *Sosipatro* *Grammat.* I. p. 118. in quo tamen vulgo sic legitur, *C. Naevius lib. I. Cypriae Iliados: pro Laevius. Caelum marmoreum torques aurata coronat*. *Priscianus* item *Gramm.* X. p. 881. ex lib. II. *Fecundo penetrat penitus, thalamoque potitur*. Ceterum ex *Cypriacis* *Stasini* poetae, quo de hic agitur, versus de *Dioscuris* laudat idem *Tzetzes* in *Lycophronem* v. 511. praeter *Androclis*, et *Philostephani* historiam *Cypriam*. Versus autem hi sunt: — ἀψα δὲ Λυγκὸς Τηῦγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθὸς, Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέροκετο νῆσον ἅπασαν Ταγκαλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἶσιδε κῆρυξ ἦρωσ Λεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, Κῆστορά θ' ἰππόδαμον, καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα. Similiter ex parva *Iliade* *Leschae* undecim hos versus ab interitu vindicavit, ad v. 1263. Ἄνταρ G.420 Ἀχιλλῆος μεγαθύμου παιδῖμος νιὸς Ἐκτορέην ἄλοχον κατὰ γυ κοίλας ἐπὶ νῆας· Παῖδα δ' ἔλων ἐκ κόλπου εὐπλοκάμοιο τιθήνης. Ῥίψε ποδὸς τεταγῶν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταίη. Ἐκ δ' ἔλετ' Ἀνδρομάχην, ἠὔζωνον παράχοιτιν Ἐκτορος, ἣν τε οἱ αὐτῷ ἀοιστιῆς παναχαιῶν Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρῶν, Αὐτὸν τ' Ἀγχίσαιο κλυτὸν γόνον ἰπποδάμοιο Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν, Ἐκ πάντων Λα-

m) Vide *Tyrwhittum* ad *Aristot. Poet. sect. XXXVIII.* et in *indice.*

ναῶν ἄγεμεν γέρας ἕξογον ἄλλων. Verum operae pretium fore confido, et in his bellorum civilium tempestatibus alloquium consolationemque allaturum spero, cum *toto saevit Mars impius orbe*, referre Stasini elegans carmen, de Terra communi omnium parente, quae tot inutilia improborum pondera sustineat, ut ingratisimorum hominum impietatem detestans cum elementis omnibus, mortalium scelera exosa esse videatur. Hinc officium suum detrectare, et fame, peste, bellorumque calamitatibus sublevari: bonos vero constantesque ut in fornace aurum ostendi declarat apologus ille nimis verus: atque utinam, quod precibus assiduis obtestandum, Deus O. M. nostri aliquando misertus, scelera condonando, haec mala ab Europae finibus longe averruncet, in hostesque fidei convertat. Nostris enim meritis atque peccatis (quod et T. Attico sua tempestate questus est Cicero) in has acumnas incidimus. Poetae versus, ad verbum ediscendos, appendere libet ex collectis in Homeri Iliadem commentariis, lib. I. geminamque Euripidis sententiam, quae Oreste extremo legitur: "Πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονί, Καὶ Φρυγί δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτιῶν Πλήθους τε κορυφίσαι μητέρα χθόνα, Γνωτὸν τε θείῃ τὸν κράτιστον Ἑλλάδος. Sic Stasinus. Apud Tragicum vero Apollo ad Menelaum, ne de Helena in deos translata, sit sollicitus, tamquam ex tripode oraculum fatur; Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι Ἑλληνας εἰς ἓν καὶ Φρυγας ξυνήγαγον, Θανάτους τ' εἰθίκαν, ἄς ἀπαντλοῖεν χθονὸς Ὑβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πλετώμιτος. Schottus.

P. 378, ult. Ex his emendo Scholia antiqua illa et erudita II. A. 5. ubi cum aliquot carmina ex his Cycliis citantur, male legitur ἡ δ' ἱστορία παρὰ Ταρρασίῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι. Στασίῳ plane reponendum et Κυπρία παροξυτόνως, nisi nos fallit Proclus. Hunc locum expressit Philoponus loco supra citato. Nunnsius.

P. 379, 1. Οἱ δὲ Ἑγήσιον.] Ἑγήσιαν leg. haud dubie ex Athenaeo XV. pag. 682. D. Hegesias quoque Maronites Georgικῶν poeta laudatur a Varrone I. de R. R. quamquam

n) Hic locus est ex Euripid. Helen. 38. Stasini versus, quos prae nimia festinatione omisit Schottus, ex Schol. ad II. A. 5. suppleantur. Ἦν ὅτε μυρία φῶλα κατὰ χθόνα πλαζόμενα — βαθυστέρνου πλάτος αἴης. Ζεὺς δὲ ἰδῶν

ἔλεγε, καὶ ἐν πυκναῖς προπίθεσσι Σύνθετο κορυφίσαι ἀνθρώπων παμβύτορα γαῖαν, Ἐπίλους πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιάκοιο, Ὅσφα κενώσειεν θανάτω βάρος· οἱ δ' ἐν Τροίῃ Ἡρώδες κτείνοντο. Αἰὸς δ' ἐτελέετο βουλή.

mendose illic ° *Aegesias* legitur. Alterius item *Hegesias Magnesii* dictum frigidum in Alexandri natalem refert Plu-G.421 tarchus in Alexandro p. 665. E. et Dionys. Halic. *περὶ Συνθ. ὄν.* p. 126. *Schottus.*

P. 379, 1. Quid si *Ἡγησίαν* legamus? quod nomen magis receptum. *Nunnesius.*

Ibid. 2. *οἱ δὲ Ὀμηρον.*] Cypria, seu Cypriaca, et Cyclica, pro iisdem habita hinc apparet. Homero autem attributa fuisse a quibusdam e Philopono iam docui: ut et illud in Midam auctore Herodoto in eius vita. Idem tamen Homero Cypria adiudicat in Euterpe, 116. 117. Versibus enim ex Iliad. Z. 289. et Od. A. 227. Paridem probat, cum Helenam abduceret, in Aegyptum delatum tempestate. Itaque ait, hi versus, tum vero locus non minimum, immo vero maxime probant Cyprios versus, non Homeri sed cuiuspiam alterius esee: in quibus dicitur Alexander ex Sparta Helenam ducens, triduo Ilium pervenisse, secundo vento usus, et tranquillo mari, cum in Iliade dicat, cum Helenam abduceret, errasse. Sed suavissimi scriptoris Ionici verba Graeca arponam: ταῦτα τὰ ἔπεα, καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἤχιστα, ἀλλὰ μάλιστα δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὀμήρου τὰ Κυπρία ἐπέα ἐστί, ἀλλ' ἄλλον τινός· ἐν μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται ὡς τριταῖος ἐκ Σπάρτης Ἀλέξανδρος ἀπικετο εἰς τὸ Ἴλιον ἄγων τὴν Ἑλένην, εὐαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος, καὶ θαλάσση λείη· ἐν δὲ Ἰλιάδι λέγει ὡς ἐπλάζετο ἄγων αὐτήν. Aristoteles in Poeticis Dicaeogenis Κυπρία citat: post tamen, tamquam nomen ignoretur, ὁ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Nisi, ut nomine, ita et re diversi auctoris fuerint poemata. Pausanias quoque in Laconicis p. 246. de Hilaira et Phoebe, dubitans et ipse de auctore, ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια, θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός γησιν εἶναι. Et Athenaeus VIII. p. 334. B. eosdem quos Proclus Cypriorum auctores nominat, haerens interim cui attribui ea vindicarique iure Quiritium debeant: ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη εἴτε Κύπριός τις ἐστίν, ἢ Στασίνοσ, ἢ ὅστις δὴ πότε χαίρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωχομένην ὑπὸ Διός, καὶ εἰς Ἰχθῦν μεταμορφουμένην. Quem locum explicat erudite H. Iunius Animadv. I. XV. Rursum vero Athenaeus XV. p. 682. D. in magno illo fragmento, quod Gul. Canterus, amicus, dum vixit noster, primus protulit, Nov. Lect. III. 31. Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται μὲν ὁ τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκὼς Ἡγησίας, ἢ Στασίνοσ. Δημο-

o) *Hegesias* diserte edit. Scalig. 1619. p. 4.

δάμας γὰρ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος, ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασσοῦ, Κύπρια· Ἀλικαρνασσεὺς δ' αὐτὰ εἶναι φησι ποιήματα, λέγει δ' ὄν, ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ ἰά. οὕτωςί. κ. τ. λ. Ceterum Lilius Gyraldus ab Eucleo Cyprio *Cypria* primum carmina condita tradit, nescio quem auctorem secutus. *Schottus.*

[Ibid. ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς.] *Homerus*, inquit *Proclus*, duxit uxorem, *Stasini* poetae filiam, cui *Κύπρια* poema donavit; auxitque munus inscriptione, qua nomen patriae *Stasini*, qui *Cypro* oriundus erat, praeferret. Non igitur gloriae perinde studiosus *Homerus*, atque *Aristoteles*, qui cum *Rhetorica* sua *Theodectae* pro suis edenda obtulisset, post pro suis laudando repetiisse visus est; auctor *Valerius Max.* VIII. 15. Sed, ne erres, ab hac narratione *Procli* dissensit *Aelianus*; *Homerum* cum propter rei familiaris inopiam elocare dotatam satis filiam suam non posset, dotem ei *Cypria* carmina dedisse; quod et *Pindarum* memoriae prodidisse sic narrat *Var. H.* IX. 15. λέγεται δὲ κάκεινο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προίκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος. Cui adstipulatur *Ioan. Tzetzes Chil.* XIII. 496. v. 638. qui et *Ἀρσιφόνην* *Homeri* filiam nominat. *Suidas* item *Homeri* filiam *Stasino* *Cyprio* nupsisse auctor est, in *Homero*: et *Cypria*, *Cyclum*, parvamque *Iliadem* inter opera enumerat, quae attribui illi solent; ut hinc non idem opus fuisse utrumque intelligas: incertumque relinquatur generne an socer *Stasinus* *Homeri* fuerit; sed, ut ille dicebat, non in eo positae sunt fortunae *Graeciae*. Veritatem alius, cui maius otium supeditat, ex *Democriti* puteo eruet; cuius est, critque semper, investigatio praestantissima. *Schottus.*

P. 379, 4. οὐ τίθεται ὁ συγγραφεύς.] *Pro* συντίθεται, id est, *Proclus* non assentitur huic sententiae. Sed cur *Κύπρια* παροξυτόνως inscribendum deest, quod ἐπισχεπτιόν. Sed antequam a *Cyclicis* abeamus, videndum an *Horatius* *Cyclicum* *Antimachum* vocet, non quod *Cyclica* scripserit, sed quod *Episodia* *Episodiis* addens, ut in *Cyclo* *Epico* viginti quatuor libros implevisset, antequam septem duces usque ad *Thebas* perduceret, quod refert *Porphyrio*, aut quicumque ille *Interpres*. Mihi hoc πιθανώτατον. De *Epico*rum autem digressionibus, et *Cyclo*, *Philostratus* in *Epist.* XIII. ad *Iuliam* ita scribit: αἱ δ' ἀποστάσεις εἴτε προσβολαὶ τῶν λόγων *Γοργίου* ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δ' ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ. *Nunnesius.*

Ibid. 7. τὴν δὲ ῥ' Ἐλεγείαν συγκεῖσθαι.] Ovidius ad Cupidinem De Ponto III. III. 29. *Tu mihi dictasti iuvenilia carmina primum, Apposui senis, te duce, quinque pedes.* Sidonius Apollinaris, de laudibus Narbonis XXIII. 22. *Ibant Hexametri superbientes, Et vestigia iuncta, sed minora Per quinos Elegi pedes ferebant.* Schottus.

P. 379, 8. τοῖς κατοικομένοις.] Κατ' εὐφημίαν, pro mortuis. Sic Latini, *ad plures abiisse, vel fuisse, vixisseque* aliquem dicere solebant. q Terent. *Pene fuit Phronesium.* Et Virgil. Aen. II. 325. *Fuimus Troes, fuit Ilium et ingens gloria Teucrorum.* et M. Tullius sumpto de coniuratis Catilinariis, more maiorum, supplicio in carcere, egressus, *vixerunt*, inquit: auctor Plutarchus. Idemque Cicero in Pisoniana, c. 25. *argentum οἴχεται*, dixit: de quo rixantur multi. Vide M. A. Muretum Var. Lect. IV. 19. Sed in sacris literis *dormire*, et *quiescere* mortui dicuntur; et vero *mors somni consanguinea* Homero et Virgilio: ut iam ad Lycophrona

p) Ἐλεγείαν. Sequentia ex Scholiis in Dionysum Thracem MSS. legi mereatur. Barocc. 116. fol. 5.

ΤΑ ΔΕ ΕΛΕΓΕΙΑ ΛΙΓΥΡΩΣ] Ἐλεγείον ἡμετέρος ἐστὶ στίχος ἑλλεπίων ἐνὶ ποδὶ τοῦ ἥρωικοῦ στίχου, εἰς δύο πενθήμετρως (I. ρῆ) τεμνόμενος. οἶον, νηΐδες οἱ μούσης οὐκ ἔγένοντο φίλοι. οὐ μὲν πρότον τμήμα (ἄ) διαφόρων καὶ σπονδείων καὶ δάκτυλον ἐπιδέχεται· τῆς δὲ μετὰ τοὺς δύο πόδας περιτετευούσης συλλαβῆς καὶ τὴν πενθήμετρῶν τομὴν ὑποτεματίζουσης πάντως μακρῶς αὐσῆς φύσει ἢ θέσει. τὸ δεύτερον τμήμα τοὺς μὲν δύο πόδας πάντως δακτυλους θέλει ἔχειν. τὴν δὲ τελευταίαν συλλαβὴν ἀδιάφορον τῷ λόγῳ τῶν μέτρων ὡς μεμαθίχμεν. πάντος γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστι ἢ τελευταία συλλαβή. τούτῳ οὖν τῷ μέτρῳ πολλοὶ ποιηταὶ τινὰ γεγραφήκεισιν ἄ τινα καλεῖται ἐπιπέδια· πρὸς γὰρ παραμυθίαν τοῦ τελευτηκότου τῶν καλῶν μνημο-

νεύοντες τῶν συγγενῶν του καὶ φίλων τῇ παραμυθίᾳ τὴν λύπην ἀνέστελλον. διὸ καλεῖται καὶ ἔλεγεια,

HEPHAESTION.

παρὰ τὸ εὖ λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα, ἢ παρὰ τὸ ἔλεος, ὃ δηλοῦν τὸν θρήνον. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἔλεγειν ὡς περ ἔλεοντες γὰρ τοὺς ἀποικομένους, τοῦτο ἐπιπέδον τὸ μέτρον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔλεγείον ἔλεγείας διαφέρει. ἔλεγείον γὰρ ἴσπε ὅταν εἰς στίχους ὑπάρχει καὶ πεντάμετρος. Ἐλέγεια δὲ ὅταν ὅλον τὸ ποίημα ἀμοιβαία ἔχει τὰ μέτρα. λιγυρῶς δὲ οἶον ὁξέως ἀναγινώσκειν ἡμᾶς δεῖ τὰ ἔλεγεια ὡς ἂν συμπνευμένους καὶ ἐκπεληγμένους τῷ πλήθει τῶν κακῶν. ἢ λιγυρῶς δὲ ἢ γλυκερῶς, λιγύς γὰρ ὁ γλυκύς. τῇ γὰρ λύπῃ ἢ παραμυθίᾳ τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ παρακλιανθμοῦ ὁξύτερά τινα παραμυθίαι. ἔπος λέγεται πᾶς στίχος ἰαμβικός τε καὶ τροχαϊκός καὶ ἀναπαισιτικός καὶ δακτυλικός, καὶ οἷω δῆποτε ποδὶ μετρούμενος. κατ' ἐξοχὴν δὲ, τούτῳ ἐστὶ κατὰ τμήν, καὶ ὑπεροχὴν τὸ ἥρωικὸν μέτρον ἔπος ἐκάλεσεν, ὅσπερ διδάσκει ἡμᾶς εὐτόνως ἀναγινώσκειν· τούτῳσι συντόνῳ φωνῇ καὶ μὴ ἐκκελυμένῃ ὡς ἥρωων ἀνδρῶν περιέχον ἰστορίας.

q) Immo Plautus Truculentio I. II. 94.

G g

σκοτεινὸν neoretici annotarunt, et κοιμητήριον pro quiescentium sede, ut notat Victorius Var. Lect. VIII. 11. *Schottus.*

Ibid. 9. τὸ γὰρ θοῆρος.] Hinc Ovidius Art. III. El. I. *Flebilis indignos Elegeia solvo capillos, Heu nimis ex vero nunc tibi nomen erit.* Et Epist. Sapph. *Flendus amor meus est, elegeia flebile carmen.* Et ad A. Tibullum Elegiacum poetam Hor. Carm. I. 33. *Albi ne doleas plus nimio, memor Immitis Glyceræ, neu miserabiles Decantes elegos.* Ubi Porphyrio ἀπὸ τοῦ ἔ ἔ derivat; Diomedes vero lib. III. p. 482. aliique παρὰ τὸ εὔ λέγειν τοὺς τεθνεῶτας, vel παρὰ τὸ ἔλεος. Boethius Severinus in erudita illa Satyrica miscella consolationis Philosophicæ, sic auspicatur: *Carmina qui quondam studio florente peregi, Flebilis heu! moestos cogor inire modos. Ecce mihi lacero dictant scribenda camoenæ, Et veris Elegi stetibus ora rigant.* *Schottus.*

Ibid. 11. πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις.] Idem Ovidius, et amores conscribi Elegis ait: *Inter quos vultu petulans Elegia vocatur.* Quem versum per parodiam imitatus est Statius Silv. I. II. 7. *Quas inter vultum petulans Elegeia propinquat.* *Schottus.*

Ibid. 13. Καλλιῶν τε τὸν Ἐγέσιον.] Hunc Elegiaci carminis inventorem facit Terentianus Maurus. Sed metri, ut equidem interpretor, necessitate, *Callinoum*, quatuor syllabis, vocat. Alii vero Theoclem, Naxium seu Eretriensem; alii Midam, nonnulli Terpandrum. In Pausania Boeot. IX. p. 729. *ΚΑΛΛΑΙΝΟΝ* scriptum repperi, dubitare itaque coepi, Calanumne, ex Indiae Brachmanis Sophistam intelligat (de quo Arrianus Exped. VII. 3. Aelianus V. H. II. 41. V. 6. Diodorus Siculus XVII. 107. Plutarchus Alexandr. p. 668. 703. Cicero de Divin. I. 23. Tusc. Disp. II. 21. Valerius Max. I. 8. et Strabo XV. p. 1045 = 1017. aliique) an Καλλιῶν, quo magis inclinatur animus; nam et in antiquis inscriptionibus, litteratisque marmoribus Graecæ inscriptis, *Α* pro *Α*, et retro saepenumero commutari solent, ob magnam figurarum similitudinem; et ita Terentianus idem docuit. Male quoque in Nicandri explanatore Graeco, *γαλίνοσ* vocatur, pro *Καλλιῶνοσ*. Huius Cimmerica, et Sminthii Apollinis fabula laudatur a Strabone XIII. p. 901 = 870. et semel iterumque XIV. p. 930 = 899. p. 984 = 953. *Schottus.*

P. 379, 13. De his in notis dixi ad Fragmentum ἀδέσποτον Censorino additum, et hactenus, ante Lud. Carrionem, adscriptum. *Nunnesius.*

Ibid. Μίμνερον Κολοσῶνιον.] Ligyrtiadae Colophonii F. fuit, et tibicen, auctore Strabone XIV. p. 952 = 921. *Ar-*

ἄρως δ' ἐγένοντο Κολοφώνιοι τῶν μνημονευομένων, Μίμνερος ἀνλήτης ἄμια καὶ ποιήτης ἐλεγείος. Nam sunt qui Smyrnaeum faciunt, a quibus stare Pausanias videtur, cuius haec in Boeoticis sunt, Smyrnaeorum bellum conscripsisse (quod et Strabo ibidem significat) elegiaco carmine IX. XXX. p. 766. Μίμνερος δὲ ἐλεγεία ἐς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδὸν, φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ, θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας. Astypaliensem quidam faciunt. Vocatus etiam Αἰγυαστάδης paulum deflexo nomine paterno Αἰγυριάδου, διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγὸν, ob singularem eius industriam et suavitatem, auctore Suida. Laudat plenas amoris elegias Horatius, Propertius, Solinus, et Stobaeus, sermone De Vitae brevitate. Schottus.

Ibid. 14. Τὸν Τηλέφον Φίλητα, τὸν Κῶνον.] Coum facit et Aelianus^r, qui adeo exili corpusculo fuisse refert, ut plumbum calceis insutum gestarit, ne ventorum turbine raperetur. V. H. IX. 14. X. 6. at quomodo plumbeos gestaret calceos homo tam imbecillis? Fides sit itaque penes auctores. Theocriti^s Scholia Rhodium, non Coum faciunt. Telephi, patris sui nomine poema inscripsit, ut ex erudito Apollonii Rhodii Argonaut. interprete IV. 1141. didici. Huic secundas tribui auctor est Fabius, censor gravissimus, Inst. Or. X. I. 58. Laudat Ovidius, et Propertius amatoria illius; Claudianus vero hanc γνώμην Epist. IV. 9. Fors iuvat audentes, ^t Coi sententia vatis. Quam alii sic extulere, Audaces fortuna iuvat, timidosque repellit. Schottus.

Ibid. 14. Καλλιμαχον τὸν Βάττου.] Hinc Battiaedes dictus a Poetis, a patre; aliis a Batto rege, Cyrenes conditore. Ovid. I. Eleg. extr. Battiaedes toto semper cantabitur orbe. Ceterum de Cyrene Sallustius in Iugurth. (19.) 22. Ad Catabathmon, inquit, qui locus Aegyptum ab Africa dividit, secundo mari primum Cyrene est, colonia Thereῶν, ac dein-G.425 ceps duae Syrtes. Sed de patria sua ipse Callimachus Epig. 27. Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ἕστερον οὖνομα Θήρη, Μήτηρ εὐπίπου πατρίδος ἑμετέρης. Floruit Olymp. CXXVII. regnante Ptolemaeo Philadelpho, auctor Suidas. Imitatur Cal-

^r) Athenaei scrinia, ut solet, compilavit Aelianus. Vide Lib. XII. p. 552. B.

^s) Philetam bis citat Scholias-tes Theocriti II. 118. VII. 6. sed

neutro in loco Rhodium ap-
pellat.

^t) NB. Libri habent Cei, vel
Chiū, vel prisca: nullus, quod
sciam, Coi. Sic tamen coniecit
Heinsius.

Immediatè studiis Propertius, unde et Callimachus Umbertinus vii et nos inter poetas simul nominat. II. XXXIV. 7. Ταύτας μνησθῆναι· ἴστω, μύθημα· Μυθῶ ἰμῖτε Φιλίττου. Et non infra nominis Callimachii. III. 1. Callimachii nomen et Ca. inter Philotas. In vestram, quæso, me amite res membra. Et III. 2. ult. Ora Philotæis nostra rigentur æqua. Rursus. II. 9. 13. Inter Callimachi sat erit præcipuum ioculos. Et notissime modo. Cui poeta, tuis. Et IV. 6. 3. Cui Philotæus certat Romano corymbis, Et Cyrenæus unus ministrat æqua. Et Statius Silv. I. 252. hunc æque cithon præcipuum Philotæus. Callimachiarque senex, Univerbæ Propertius autem. Exstant hodieque hymni, et de comæ Beronæes, cum scholiis Græcorum, doctorumque hominum, quibus hoc seculum abundat. Quæ in hunc poetam, æqueque inter Ang. Politianus in Særis, non vacat describere. Schottus.

P. 379. 18. [αὐτῶν.] Alii præτὸ τὸ ἰάττω: quidam a Σπυρίδω, hoc est, Baccho triumphante, alii aliunde. Vide Schol. Hieronymianis p. 157. Nos maledicere dicimus Latine. Vide Aristotelem ex quo Strabo desumpsit. Inde et nostrum ἰάττω præτὸ τὸ ἰάττω ἄρτι; inde iacere maledicta apud Livium: iacere contumeliam, atque etiam iniuriam apud Ciceroem: ex quo ad eandem notionem obiiicio compositum putat Jul. Scaliger Poet. I. 12. Schottus.

Hod. 19. [ἀπὸ τῆς Τάμβης.] Hanc vetulam, Meganiræ et Cæbi ancillam fuisse annotat Caper in Virgilium; vel ut apud Nicand. in Alexipharm. [Schol. p. 48.] Hippothoontis serva, quæ Cererem, de raptu filiae Proserpinae sollicitam, contumeliose acceperit, conviciis, contumeliis, atque iniuriis. Aliter paullo Ovidius Met. V. anum quandam fessæ de via Cereri Deæ, dum a Plutone raptam filiam, accensis in Aetna facibus, dies noctesque anquirat, polentam bibendam dedisse; puerumque qui tum propter astans arrisisset, eo liquore aspersum, in stellionem transformatum; quod et Diomedes narrat lib. III. Hanc anum Baubonem ab Arnobio V. contra gentes, ex Clement. Alexand. Protrept. T. I. p. 17. unde pleraque transcripsit, vocatam existimo. Uterque Orphei hos versus ponit, ut etiam Eusebius ex Clemente Praep. Evang. II. 3. p. 66. Ὡς εἰποῦσα, πέλιος ἀνεύρατο, δεῖξε δὲ πάντα σώματος, οὐδὲ πρόποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἰαχχος, χειρὶ κέ μιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβὸς ὑπὸ κόλποις. Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν μείδησε, θεὰ μείδησ' ἐνὶ θυμῷ, Δέξατο δ' ἀλόλον ἄγρογος ἐν ᾧ κκεῶν ἐπέκειτο. De his Apollodorus Atheniensis Bibl. I. 5. Δήμητρα μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας

κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήει. Pausanias Attic. pu-
teum illum floridum vocat I. XXXIX. p. 94. Φρέαρ ἐστὶν
ἄνθρον καλούμενον· ἐποίησε δὲ Πάμφως ἐπὶ τούτῳ τῷ
φρέατι καθῆσθαι Δήμητρα μετὰ τὴν ἄρπαγὴν τῆς παιδός,
γραῖ εἰκασμένην. Ἐντεῦθεν δὲ αὐτὴν ἄτε γυναῖκα Ἀργεῖαν
ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Κελεοῦ κοιμισθῆναι παρὰ τὴν μητέ-
ρα, καὶ οἱ τὴν Μεγάνειραν οὕτω πιστεῦσαι τοῦ παιδός τὴν
ἀνατροφὴν. Schottus. G.426

P. 380, I. ἀγέλαστον πέτρα.] Παροιμίαν esse admonet Ze-
nobius (ut Suidas collectaneorum illum auctorem vocat, sive
Zenodotus is est, ut in Nebulas Aristophanis interpretes nomi-
nat) ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων εἴρηται. Ἔστι δὲ
ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δήμητρος,
ὅτε τὴν κόρην ἐξήτει. Ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλού-
των, ἤρπασεν αὐτὴν κρέμα. Δήμητρος δὲ μετὰ λαμπάδων
νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρ-
χετο· μυθοῦσα δὲ παρὰ Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἤρ-
πασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα
γυναικὶ ἤκεν εἰς Ἐλευσίνα, ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισε, τὴν
ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον. Sic ille Prov. Cent. I.
Ad. 7. quem et lege Prov. Cent. IV. Ad. 20. Apollodorus et
ipse aliter paullo. Schottus.

Ibid. 4. εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον.] Vide Scholiasten Hephaest.
p. 28, 8. Schottus.

Ibid. 8. Ἀρχιλόχος ὁ Πάριος.] Archilochum Iambici car-
minis inventorem quidam faciunt. Velleius Paterculus [I. 5.
ubi omnino conferendus Ruhnkenius] Neque quenquam alium,
cuius operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum,
praeter Homerum et Archilochum reperimus. Alii ad Sim-
miam Rhodium, (cuius esse putantur Ovum, Alae, et Secu-
ris, poemata falso Theocrito attributa) referunt: quidam Si-
monidem, nonnulli Arium vel Ananiam auctorem faciunt.
Parius autem a patria dictus etiam a Theocrito, seu potius
Mosecho in Epitaphio Bionis: in quo et de aliis Elegeiogra-
phis. Hinc Horatius, qui se primum Iambica Latine scripsisse
gloriatur, Parios numeros dixit, pro Archilochiis Epist. I.
XIX. 23. Parios ego primus Iambos Ostendi Latio, nume-
ros animosque secutus Archilochi, non res, et agentia verba
Lycamben. Et in A.P. 79. Archilochum proprio rabies armavit
in Iambo. Lycamben enim socerum, et sponsam ad laqueum
adegit, ut in eadem epist. Horatius, et Epod. VI. Itemque He-
phaestionis enarrator p. 170. et Sextus Empiricus adv. Mathe-
maticos I. XIII. 197. οἱ μὲν ἔρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλ-
καίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες, προσεκκαίονται·

οἱ δὲ ὄργιλοι, Ἰππώνακτα καὶ Ἀρχιλοχον ἀλείπτας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας. Iulianus quoque παραβάτης ἐν Μισοπωγίνι. Anacreontis versuum vetustatem et leporem laudans: Ἀλκαίῳ δ' οὐκέτι οὐδ' Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν μοῦσαν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι· μοχθεῖν γὰρ ἄλλοτε ἄλλως ἀναγκαζόμενοι, τῇ μουσικῇ πρὸς τοῦτο ἐχρῶντο, κορυφώτερα ποιοῦντες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδου τῇ εἰς τοὺς ἀδικοῦντας λοιδορία. Ceterum tam acerbo, moroso, et amarulento fuisse ingenio Archilochum ferunt, ut, quod atra bile laborantium est, seipsum non ferret, seque ipse odisset, suaeque probra palam accusaret: quae refert Aelianus V. H. X. 13. Vide et Eusebium Praep. Evang. V. 12. Antholog. Gr. I. 67. III. 25. ubi et in Hipponacta ludit. Schottus.

Ibid. 10. καὶ Ἰππώναξ ὁ Ἐφέσιος.] Qui amaritudinem car-
G.427minum distinxit in Bupalum et Anthemum sculptores; propterea quod vultus notabilem deformitatem ridentium oculis proposuissent, inquit Plinius N. H. XXXVI. v. T. V. p. 271. legunturque lepida Epigrammata Antholog. Gr. III. p. 271. ed. Steph. Iulianus item ad Alypium, et Horatius Epod. VI. *Qualis Lycambae spretus infido gener, Aut acer hostis Bupalo.* Hipponactis versum in Hephaest. p. 30. hunc repperi: *Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρπεινα.* In scholiis vero illud Archilochi, ut puto; *Πάτερ Ἀνκάμβα ποῖον ἐγρήσω λόγον; Τίς σὺς παρήειρε φρένας;* Hunc non exiguo solum et deformi, sed et gracili admodum corpore fuisse, ut et de Phileta Heroico poeta supra retuli, auctor est Aelianus V. H. I. 6. Mox *sub Amynta* non *sub Anania*, ut in nostro cod. scriptum offendi, castigandum vidit doctissimus Sylburgius ex Eusebii Chronicis. Est et *Ananias* unus de tribus Iambographis apud Isacium Tzetzen Prolegom. Lycophr. nec, ut suspicor, mendosus locus est. Nam et Hephaest. p. 30. eius meminit. Plura de Archilocho Ioan. Goropius Becanus in Chronic. Schottus.

P. 380, 9. ἢ Σιμωνίδης ὁ Ἀμορκοῦς.] Vitiosum id: Ἀμόρ-

u) Notabit diligens lector *ἰάμβων* nomine saepissime scazontas designari; e. g. Etymolog. M. p. 270, 46. *Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις· Καὶ σαῦλα βάλων ἔπος ὡς πορωνίτης.* Loca quaedam con-gessit Bentleius fragm. Callimachi p. 455. ed. Ernesti. Eiusdem coniecturam fr. XCVI. in Etymologo *χωλλίμβος* firmatur Cod.

MS. D'Orvilliano. Sed vox *ἰάμβος* aliquando videtur latius patere. Trochaicum Archilochi, quod ex Stobaeo clarum est p. 580, 21. Gesn. p. 461. Grot. sic describit Aristoteles Rhet. III. 17. καὶ ὡς ὁ Ἀρχιλόχος φέγει ποιῆσαι γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς, ἐν τῷ ἰάμβῳ,

γίος scripserat Proclus, aut Ἀμοργίνος, ut ex Stephano didici: Ἀμοργος, inquit, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίην, Μινώαν, Αἰγιάκην. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ παγκάλη, καὶ ψυχία. Ἀπὸ τῆς Μινώας ἦν Σιμωνίδης ὁ Ἰαμβοποιός, Ἀμοργίνος λεγόμενος, ὡς Ἐρκεῖνος. Λέγεται καὶ Ἀμόργιον, ὡς φησι Χάραξ. Schottus.

Ibid. 13. περὶ δὲ μελικῆς x.] De Melicis, et Epodis versibus, praeter ea quae a multis collecta sunt (ne me aliorum scrinia compilasse putes): Galenus extremo lib. XVII. de usu partium, Turnebus Advers. I. 4. ut et variis Odarum 22. generibus Athenaeus XIV. pag. 618. et Pollux IV. 7. Schottus.

Ibid. 14. Ἄ μὲν γὰρ αὐτῆς τοῖς θεοῖς, ἃ δὲ τοῖς ἀνθρώποις.] Videtur hic deesse tertium membrum, ex his quae paullo post subiungit, τὰ δὲ εἰς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Illud autem extremum ἃ δ' εἰς τὰς προσπιπούσας περιστάσεις G.428 non satis considerate additum: quod et infra agnoscens idem negat illa Poemata formas esse Melicae. Quanta inconstantia in hac φιλοτιμία τῶν διαιρέσεων Platonica, ut supra monui. Sed quam multa harum formarum in indicibus illis Odarum Horatii, qui nunc editi a Iac. Cruquio Brugensi: quam multa etiam horum apud Menandrum Laodicensem in disputatione de genere Epidictico. Nunnesius.

P. 380, 17. προσῳδιον.] Hesychius, Suidas, et y Etymol.

χορηγίῶν δ' ἄελπτον οὐδὲν ἐστίν, οὐδ'

ἀπόμοτον.

Vide Tygwhittum ad Poetic. Sect. XXXVIII. Explicatu difficilior est Athenaeus VIII. p. 365. A. μελλόντων ἤδη δεῖπνεῖν ἐπισχέειν ἐκέλευσεν ὁ Λύβρος, ἐπειπὼν τὸ ἐκ Μαρμακύνθου ἢ Ἀύρων Μεταγέρονος λαμβεῖον, ὡς περὶ ἐπειδὴν δεῖπνῶμεν πού, τότε πλείοσι λαλοῦμεν ἅπαντες. Iambographis, quorum nomina recenset Proclus, adiciendi Solon (v. Bruuck. Gnom. p. 83. Anal. I. p. 75.) Aeschrio Samius, Phoenix Colophonius, Cercidas, Hermeas, Archelaus, Hermippus, Parmeno, Callimachus, Scythianus, Timon, Samus.

x) Ad h. l. conferendus Vossius Instit. Poet. L. III. c. XIII. y) Locns Etymologi p. 690, 41.

integer debet excerpti. Προσῳδιον λιτανία μετὰ ἕμνων· παρὰ τὸ προσεῖναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. Ἰστέον ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ἕμνων, τὰ μὲν καλεῖται προσῳδία· τὰ δὲ ὑπορχήματα· τὰ δὲ στάσιμα. Καὶ προσῳδία μὲν, τὰ λεγόμενα ἄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερῶν· παρὰ τὸ προσεῖναι εἰς τὸν βωμὸν τῶν θυμῶν, ταῦτα λέγειν. Ἐπορχήματα δὲ, ἃ τινα πάλιν ἔλεγον ὀρχοῦμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιόμενων τῶν ἱερῶν. Στάσιμα δὲ, ἃ ἐστῶτες ὑστερον ἔλεγον, ἀναπαύομενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. Ὅτε δὲ περιέιρχον τὸν βωμὸν, ἀπήεσαν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστέρου μέρους ἐπὶ τὸ δεξιόν, κατὰ μίμησιν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῆ οὐρανῶ ποιῆται κίνησιν, ἀπὸ δε-

M. α προσίεναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς derivant, qua ratione per o scribendum esset: quo ordine idem Suidas in lexico collocat, et ita in Athenaeo scribitur VI. p. 253. C. Προσόδια, καὶ χοροὶ, καὶ Ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως. Sed de Prosodiaca et Apostolica saltatione plura Is. Casaubonus ad Athenaeum XIV. 7. Schottus.

P. 381, 6. τὸν ὕμνον ὠνομῶσθαι.] Hymnos scripsisse fertur et Aristoteles. (Orphei enim, Homeri, et Callimachi sunt in manibus) nam de virtute exstat elegans apud Stobaeum Serm. I. Elegiam eiusdem ad Eudemum adfert Olympiodorus minor, Platonius, comment. in Platonis Gorgiam, (praxi 41.) nondum typis, quod sciam, edito: legiturque, sed mutila, apud Franc. Patricium, Peripateticarum discussionum lib. VII. Quae lacuna sic expleri potest ex Aristotelis vita, quae praemittitur Comment. Ammonii in Categorias: Βῶμον Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος, Ἄρδρος, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις. Ὅς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς, Οἰκείῳ τε βίῳ, καὶ μεθόδοισι λόγων, Ὅς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνὴρ. Οὐ γὰρ ὅτι λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτα ποτέ. Schottus.

Ibid. 10. τὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας.] Accipio τὸ ὑπηρέτας παθητικῶς, h. e. τοὺς ὑπηρευομένους, i. e. in eos qui a Poetis colerentur, et observarentur, sive numina, sive homines essent. Nunnesius.

Ibid. γραφόμενα ὕμνος.] Menander dum accurate partitur, et a capite arcessit genera τῶν ἐπαίνων, ὕμνος censet vocari proprie τοὺς ἐπαίνους τῶν θεῶν γενικῶ λόγῳ: quamquam videtur innuere ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς εἰς τὸν Δία sic appellatos: ceteros aliis propriis nominibus, ut in Apollinem Paeanas, et Hyporchemata; in Bacchum Dithyrambos, et Iobacchos; in Venerem Ἐρωτικούς. Nunnesius.

G.429 P. 381, 13. ὕμνος προσῳδίου.] In epitoma anonymi, quae accessit Hephaestioni, docetur Palimbacchium vocatum προσῳδιακόν, quod in προσῳδίῳ ὕμνοισι adhiberi solet; sed qui fuerint ibi non explicatur. Nunnesius.

Ibid. 15. ἐλέγετο καὶ προσῳδίον.] Iulius Pollux IV. 64. τὰς πρὸς κιθάραν ὠδας ἀρέσκει Κριτία ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ καλεῖν: sed melius Etymolog. M. ex Didymo de Poetis Lyricis, Προσῳδίαί παρὰ τὸ προσίοντας ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αἶλον

σμῶν ἐπὶ ἀνατολῆς φερόμενος· ὑστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξιῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερόν ἦσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ· τελευταῖον δὲ

πάντα τὸν βωμὸν περιέτρεχον. De differentia vv. προσῳδία προσόδια v. Burretum H. A. T. T. X. p. 225.

ἄδειν. *Αἰὰ δὲ τῶν ἕμνων, ὅτι τοὺς ἕμνους πρὸς κισθάραν ἐστῶτες ἄδουσι.* Qui locus germanissimus huius: sed ille videtur sic restituendus, *ἰδίᾳ δὲ τῶν ἕμνων.* Quod hic planius ὁ δὲ κρισίως ἕμνος etc. Quanto melius tamen apud eundem Etymol. nescio ex quo auctore, illa tria genera hymnorum antitheta repetuntur, quibus utebantur in sacrificiis, *Προσώδια, ὑπορχήματα, καὶ στάσιμα.* Ut *Προσώδια* essent τὰ λεγόμενα ἄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων. *Ἐπορχήματα* autem ἅ τινά ἐλεγον ὁρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ καιομένων τῶν ἱερείων. *Στάσιμα* vero, ἅ ἐστῶτες ἕστερον ἐλεγον ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ; quae tria deinceps accommodat *Strophis, Antistrophis, et Epodis,* de quibus *Metrici* multa, et interpretes *Poetarum.* De genere etiam carminis *Proso-diaci* quale esset, in *Scholiis Aristophanis,* et apud *Metricos,* multa legere licet. *Nunnesius.*

Ibid. 18. ^z *εἰς πάντα νῦν γραφόμενος θεός.]* Latini etiam de quovis carmine *Paean* διὰ κατάχρησιν usurpant. *Virgil.* *Aen.* VI. 657. *Vescentes, laetumque choro paeana canentes.* Et *Abronius Silo* apud *Senecam Rhetorem Suasor.* 2. p. 23. *Ite agite, o Danaï, magnum paeana canentes, Ite triumphantes: belli mora concidit Hector.* De diis inferis paeana apud *Xenophontem* usurpatur *Helen.* IV. 7, 4. *ἕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιῶνα:* saepe etiam *Marti,* et quidem ante bellum, ut post bellum *Apollini,* apud eundem *Xenoph.* *Hellen.* II. 4, 17. VII. 4, 36. et *Plutarchum* in *Romulo* et *Lycurgo* quem vide, et in *T. Quinctio Flaminino,* quaeque infra ex *Erotico* eiusdem adscripsi. Ceterum de paeane, vel paeone pede, videndus est *Fr. Salinas De Musica* V. 9. *Schottus.*

Ibid. pen. *ἰδίως — τῷ Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτεμίδι.]* *Iuvenalis* *Sat.* VI. 171. *Parce, precor, Paeon, et tu depone sagittas etc.* His *Iovis* et *Latonae* filiis *carmen* etiam *seculare* *Romae* decantabatur: semel a *Catullo,* bis ab *Horatio Carm.* IV. 6. et in fine *Epodion.* Sic itaque *Flaccus:* *Hic bellum lacrymosum, hic miseram famem Pestemque a populo, et* G.430

z) *Παιάν.* *Schol. Venet.* ad *Hom.* II. A. 473. *Παιῶν καὶ παιῶν ἕμνοι εἰδὸν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ἄδόμενοι, πολλάκις καὶ προσδοκωμένου τοῦ δεινοῦ. Πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαὶ σωφρονιστικὸν, ὡς τὸ τοῦ ἀοιδοῦ Κλυταιμνήστρας ἔγκωμιαστικὸν, οἶον*

Ἀχιλλεύς εἴρηται ἄδων· παιανικόν, ὡς νῦν· θρηνητικόν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει· καὶ ὑπορχηματικόν. Cum his conferas *Valckenaerium* ad *Schol. Euripid. Phoen.* 1109. Plura de hisce carminibus quaerenti dabit *Burretus* *H. A. I. T. X.* p. 301.

principe Caesare, in Persas atque Britannos Vestra motus aget prece. Apollo vero pestis auctor depulsorque sub imagine Solis, credebatur: ut ex Homeri II. A. cognoscitur; idemque ἀλεξίκακος, et *Averruncus* priscis Latinis; καὶ λοιμῖος. Παιὰν autem ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας, vel ἀπὸ τοῦ παύειν. Unde ὄναξ παιὰν, pro ὃ ἄναξ dictus Apollo. Orpheus apud Hesych. ὄναξ παιὰν, ὃ βασιλεῦ, ὃ κακὰ παύων Ἄπολλον. Elegans ἀκρόστιχis ἀδήλου, ordine alphabetico exstat apud Girald. Syntag. 7. cuius hoc initium. Ὑμνεῖω Παιᾶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα, quem hymnum explanandum duxit homo eruditiss. Io. A. Brassicanus. Lege Macrobi. Saturn. I. 17. Ἀρτέμιν vero Lunam, quasi ἀρετόμην vocant Graeci, quod aera secet. Idem Macrobius VII. extr. Plutarcho, et Plato in Cratylo p. 266. E. Dianae etiam hymnus sacer, *hypoepus* vocabatur, auctore Theodoreto. *Paeanis* et *minuritionis* mentio in Cicerone de Oratore I. extr. quem locum illustrat H. Turnebus Advers. I. 12. ex Alexandro Aphrod. qui παιανίζειν dixit, quod *paeanam citare* M. Tullius. De Minuritione vero, et Plutarchus ὑγμεινοῖς, et Seneca Philosophus Ep. XIII. Paeana etiam Aristoteles lusit in Hermiam, tamquam Apollinem alterum: ut Laertius refert, emendante ibidem εὐστόχως Casaubono, et de Hermia eunucho Suidas: cuius sive filiam, sive neptem uxorem duxit, et sacra illi, ut Cereri Eleusinae Athenienses solent, fecit: quod merito reprehendit Eusebius P. E. XV. c. 2. in Graeco quidem Rob. Steph. exemplari, ut nos in vitis Aristotelis et Demosthenis admonuimus Ol. CVIII. an. I. Ex Bacchylide quoque ἐν παιᾶσιν hanc παροιμίαν attulit Zenobius Ἄρχιτου παροιμίαις ἴχνη μὴ ζήτει. Refert et Laertius Aristotelis de Empedoclis versibus hoc iudicium Homericō stylo conscriptos videri. Et in Apollinem scripsisse προοίμιον, forte παιᾶνα melius legeretur, si veteres libri faverent; nihil tamen demuto. Scio enim prooemia cantuum esse. *Schottus.*

P. 382, 3. Διθύραμβος ^a εἰς Διόνυσον.] In Bacchi laudem *Dithyrambus* a Lyricis decantabatur, furore quodam Bacchio concitatis, et quasi temulentis; idque a Graecis potissimum: minus enim est hoc genus poematis tractatum a Latinis inquit Tullius, De Perfect. Or. (sic enim legendum vidit Romulus Amasacus, contra atque Turnebus emendat Advers. I. 4.) *Poematis*, inquit, *Tragici, Comici, Epici, Me-*

a) Vide Burretum H. A. I. T. X. p. 306. Vossium Instit. Poet. III. XVI.

lici etiam, ac Dithyrambici, quod minus est tractatum a Latinis, suum quodvis est diversum a reliquis. Equidem tertius in M. Tullio minore vi reponere audeam, Melici, ac dehinc Iambici. Meminit et lib. III. de Oratore ad Q. Fratrem, ab Anapaestis licentior ille, et divitior fluxit Dithyrambus. Legend. Coel. Rhodig. Ant. Lect. VII. 5. Dithyramborum autem Scriptores hi fere ab Athenaeo nominantur: Licymnius Chius, Amphis Cornicus, Anaxandrides, Cleomenes Rheginensis, Lamprocles, Melanippides Milesius, Philoxenus Cytherius, et Telestes. Aristoteles in ^b Poet. c. 4. Dionys. item Halicarn. περὶ Συνηθ. ὄν. (p. 132. ed. Reisk.) insignem in hoc genere fuisse aiunt Philoxenum Cytherium, atque Timotheum. His adiecit Is. Tzetzes in Lycophronem Chalcidium, Rasenum poetam, Ariona Methymnaeum; his posteriores extitere ^c Labines, Lasus (cuius et meminit Aelianus H. A. VII. 47.) Hermioneus, Melanippides Milesius Dithyramborum libros reliquisse, quos et Xenophon sit admiratus, dicitur: et Pericles Lesbius primus concinuisse. Pindarus quoque in his excelluit, ut auctor est Scholiastes et Flaccus; sed interciderunt omnia. Diagoram etiam Melium primum Dithyrambicum fuisse Sextus Empiricus πρὸς μαθηματικὸς refert. Sic enim elegans scriptor IX. 53. p. 561. Διαγόρας δὲ ὁ Μήλιος διθυραμβοποιὸς, ὡς φασί, γενόμενος, ὡς εἴ τις καὶ ἄλλος δεισιδαίμων, ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον. Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται. Ἀδικήθεισ δὲ ὑπὸ τινος ἐπισηκῆσαντος, καὶ μηδὲν ἔνεκα τούτου παθόντος, μεθρημόσατο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι θεόν. Quem eo libentius Graece, hoc est, sua, quam aliena, lingua loquentem induxi, ut videant, quanto eruditionis fructu careant, qui Graecarum litterarum inscientia non contenti, ab hac etiam et abhorreant vehementer, et alios improbe deterreant. Ceterum Philoxeni illius, cuius et Cyclopa poema adnotat Zenobius, Prov. οὗ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν, et Telestae Dithyrambos ab Harpalo missos Alexandro Regi, una cum Tragicis Aeschylō, Sophocle, et Euripide, magni muneris loco, in eius vita narrat Plutarch. p. 668. D. De quibus etiam Tragodiae principibus, ut obiter admoneam, Ptolemaeo Aegypti

b) Vide Hermanni Comment. Laert. I. 42. Λάσος, Χαβρόνον, Ἐρμιονίης. Inter dithyrambicos Polyidum recenset Diodorus Siculus XIV. 46. T. I. p. 679. cf. Athenaeum VIII. p. 552. A.

c) Perperam haec; legendum enim cum Meuagio ad Diog.

regi Alexandriam dono missis, legant poeticae studiosi Galenum, in Hippocrat. Epidem. III. (T. V. p. 412. ed. Basil.) ut quo in pretio haberi debeant, hic discant. Tantum de Dithyramborum scriptoribus; nunc reliqua videamus. Schottus.

P. 382, 5. κατὰ τὴν Νύσσαν.] Νύσσαν unico σ scriptum vidi in Stephano, qui decem urbes cognomines collegit: inter quas Euboica una eademque die vitem florentem fert, et racemos maturos producit. Pomponius Mela III. 7. de India: *Urbium, quas incolunt, sunt autem plurimae, Nyssa est clarissima et maxima; Montium Meros, Iovi sacer; Famam hinc praecipuam habent, quod in illa genitum; in huius specu Liberum arbitrentur esse nutritum; unde Graecis auctoribus ut femori Iovis insutum dicerent, aut materis ingessit, aut error.* Ad quem locum olim plura annotata memini, quae non repeto: Herodoti tantum in Euterpe c. 146. geminum locum adscribam, ut Graeca cum Latinis coniungendo, Lector fructum referat: Διόνυσον λέγουσιν οἱ Ἕλληνες, ὡς αὐτίκα γενόμενον, ἐς τὸν μηρὸν ἐνεθρόαψατο Ζεὺς, καὶ ἤγεκε ἐς Νύσσαν τὴν ὑπὲρ Αἰγύπτου ἐοῦσαν ἐν τῇ Αἰθιοπίῃ. Theocritus Id. XXVI. 33. quod Bacchae inseribitur; Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νηθεῖντι Ζεὺς ὑπατος μεγάλην ἐπιγοννίδα θήκατο λύσας. Schottus.

P. 382, 5. ἐπ' ἄντρον διθυράμβου.] In antro bifori, reddidi: διθυρον enim bivallem, seu bipostem portam significat. Vide Phornutum, et Lexicographos Graecos. Διθύρα, hoc est, bivalvia, in foliis dixit Aristoteles lib. De luventute et Senectute c. 1. p. 62, 16. ed. Sylburg. In antro autem nutritum Bacchum, Pausanias in Laconicis c. 24. p. 272. auctor est, campumque ipsum, Διονύσου κῆπον, hoc est, Bacchi hortum appellatum. Διθύραμβος igitur, vel quod bis natus, duabus ianuis egressus in lucem Bacchus, semel ex utero materno, Semeles fulgure ictae; iterum ex Iovis femore: ut ex eiusdem cerebro Pallas; ἀπὸ τοῦ Διονύσου, τοῦ ἐκ δύο θύρων ἐξεληθόντος, inquit interpretes Pindari, dithyrambici summi; et Isacius in Lycophronis Proleg. vel quod ex Iove, et Cerere natus, discerptus a Titanibus sit; a matreque recoctus, et in vitam revocatus; ut Diodorus Sic. III. 62. Origines contra Celsum p. 171. ed. Spencer. et Eusebius narrant. Hinc et Βιμάτωρ est Orpheo; ab Ovidio vero bimater redditur Metamorph. IV. 11. *Turaque dant Bacchumque vocant, Bromiumque Lyaeumque, Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem.* Phornutus vero a Rhea Deum matre secundo compositum ait: qui et διθύραμβον dictum putat, quod arcanum demens delegat ebristas:

ebrius enim et temulentus, vas est rimarum plenum, hac illac perfluens. Ridet haec deliramenta, et quidem merito, Arnobius Adv. Gentes I. et V. Tu vide et Macrobius in Somnium Scipionis I. 12. Schottus.

Ibid. 6. *λυθέντων τῶν ῥαμμιάτων.*] *Esset itaque διθύραμβος quasi λυθίραμβος, per ι scribendum; quod dum Bacchum parituriret femori assutum, acclamarent Nymphae, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα solve ligaturam.* Sed in his compositionibus ludentes nimium quantum sibi indulgent, acuti, (tum vero praecipue Stoici) originationum interpretes, et saepe etiam φλυαρώδεις. Sed hic lege Etymologum Magnum. [*Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος. Ἐπίθειόν ἐστι τοῦ Διονύσου ὄμι ἐν διθύρω ἄνθρωπος τῆς Νύσσης ἐτρόφη. Καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος. Ἡ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τὴν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμελῆς, καὶ τὸ μηρὸν τοῦ Διός· ἴν' ἧ ὁ δὲς θύραζε βεβηκώς. Πίνδαρος δέ φησι λυθίραμβον. (T. III. p. 66.) καὶ γὰρ Ζεὺς, τιχοιμένου αὐτοῦ ἐπεβόα, Ἄθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα· — ἴν' ἧ λυθίραμβος καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν.*] Schottus.

Ibid. 9. *Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει.*] Locus Pindari est Olymp. XIII. 26. et βοηλάτην eum nominat, vel quod cum clamore accinebatur, vel quia victoribus bos erat praemium, ut interpreti placet d. *Tripodem* autem praemio dari solitum in Prolegom. Tzetzae in Lycophronem lectum est; qui et G.433 primum dithyrambum Corinthi a Philoxeno Cytherio institutum ait; ab Arione Aristoteles, ut hic Proclus refert. Locum enim adhuc requiro, nisi forte in iis, quae extremo lib. 3. Poeticae interciderunt. Nunc Dircaei vatis Iyram iucundam audiamus: *ἄπαν δ' ἐρόντιος ἔργον. Διονύσου πόθεν ἐξέγαυαν Σὺν βοηλάτῃ χάριτες Διθυράμβῳ.* Ubi Scholiastes, quisquis is est, primum in Naxo, deinde Thebis, post Corinthi, repertum primum Dithyrambum; eiusque sententiae auctorem facit Pindarum ipsum Dithyrambopoeum, optimum eorum, qui temporis iniuria perierunt. Quid est, si hoc non est, pugnantia dicere? Schottus.

P. 382, 10. *Ἀριστοτέλης Ἀρίωνα λέγει.*] Philoxenus primus hoc reperit, si credimus Tzetzae in Lycophronem. Nusquam autem in his quae exstant, quod sciam, Aristotelis libris de Arione legitur. Scripserat fortasse tribus illis libris de Poetis, qui citantur a Plutarcho in Homeri vita; aut in Poeticis quae perierunt; nam tantum habemus primum eorum librorum; aut certe ἐν ταῖς διδασκαλίαις, ubi et Dithyram-

d) Vide Bentleii Dissert. Phalarid. p. 302. cf. eandem p. 295.

bici commemorabantur. Vide Harpocrationem in *Λιδάσκαλος*. Multa autem legitur de eo argumento scripsisse apud auctorem optimum eius vitae anonymum, qui per me lucem aspexit. Ex quo decurtato vita illa descripta, quae praepositur Comment. Ammonii in *Categorias*. Sed quid propero? Arionem auctorem fuisse huius chori prodiderat antea Hellanicus in *Cranaicis*, et post Aristotelem Dicaearchus ἐν τῷ περὶ Λιωνσιακῶν ἀγώνων. Antipater tamen, et Euphronius ad *Lasum Hermioneum* referunt. Scholiastes Aristoph. ἐν ὄρνισι. v. 1403. *Nunnesius*.

Ibid. τὸν κύκλιον χορόν.] Tzetzes in *Lycophr. Cyclios*, in choris conficere circulum constantem viris quinquaginta, totidemque et in dithyrambicis; commune enim id esse utrisque, sed de choris *Suidas* legendus, et quae de *Cyclicis* supra observanda docui. *Schottus*.

Ibid. 12. Νόμος ε.] *Nomus*, modus, seu modulatio quaedam carminis. I. *Pollux* IV. 9. περὶ ἁρμονικῶν ἀνλητικῶν, *Aristoteles* in *Poetica*, et *Problem.* XIX. 28. (cf. 15.) ubi *nomos* exponunt *odas*. *Plutarchus* *Sympos.* VII. quem et lege *De Musica* p. 1132. et *Athenaeum* XIV. apud *Suidam* alia significatio in νόμοι κισθαρωδικοὶ ex eodem *Aristotele*, alia item notione *Aristophanis* interpretis doctissimus *Equit. init.* in hunc versum συναλλίαν κλαύσωμεν Οὐλίμπου νόμον. *Athenaeus* XIV. p. 619. C. tradit *cantionem nomiam* ab *Eriphanide Menalcae* venatoris amore capta vocari. *Schottus*.

G.434 P. 383, 13. νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων.] *Νόμιος* vocatur, una dempta litera, apud *Macrobius* et *Phornutum*; sed et hi sententiis variant. A pastoralis cura παρὰ τὸ νέμω, *Νόμιος*, *Phornutus*; nam et *Admeti* regis pecora pavisse fabulantur poetae; ille vero, quia *Sol*, qui *Phoebus* est, pascit omnia, quae terra profert, unde non unius generis pecorum, sed omnium pastor canitur. Sic enim *Macrobius* verba leniter immutanda putavi *Saturn.* I. 17. *Theocritus* Id. XXV. 21. Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίσιον Ἴερὸν ἄγρον, ξεῖνε, τελειοτάτοιον θεοῖο. *Callimachus* H. *Apoll.* 47. Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκωμεν ἐξ ἔτι κείνου Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρόσω ζευγῆτιδας ἔτρεφεν ἵππους Ἡϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτιο. Et *Maro*, quem nihil *Graecorum* arcanorum fugit,

e) De *Nomis* consulendus I. C. *Bulengerus* *De Theatro Lib.* II. c. XXVIII. *Thesaur. Antiq. Graevii* T. IX. p. 1036. cap. XLII. p. 1054. necnon *Spanhemius* ad

Callimachi H. *Del.* 304. Adde *Burretum* in *Mémoires de Littérature Hist. de l'Acad. des Inscriptions*, T. X. p. 218. 232.

Georg. III. init. *Pastor ab Amphryso*. Et Lucanus Phars. VI. 367. *et flumine puro Irrigat Amphrysus fumulantis pascua Phoebi*. Proclus noster et Pindari Scholia a νόμος Νόμιον derivant, a musico nimirum modulo; M. vero Tullius a legum severitate cum Arcadibus Apollo imperaret, *Nomionem* appellat Nat. Deor. III. 23. Probus Grammat. in Virgil. Georg. I. ad illud *et cultor nemorum cui pinguis Caeae*, Aristaeum in Deorum numerum relatum ait, appellatumque *Nomium* et *Aegoros*, quod et agresti studio, et cura pecorum armentorumque non mediocriter hominibus profuisset, idque ex Varronis Attacini Argonauticis. Verum ex Apollonii Rhodii Ἀργοναυτικοῖς, quando Varronis interierunt, emendandum esse ἀργεὺς pro *Aegoros*, quod depravatum est, primus vidit Lilius Giraldus, Syntagm. I. in *Aristaeo*, et 2. in *Iove Icmæo*. Reliqua suggerent Scholiastae Apollonii, qui appellationis causam reddunt, ut et Pindari interpretes; qui vates in Pythiis IX. 115. Iovem et Apollinem, singulos Aristaeos nominatos ait, ut et ἀργεὺς καὶ νόμιον. Sed plura G. Lilius Syntagm. 7. et alibi, quae non describo. Νόμιμος autem recipio prae illo Νόμιος. Quamvis enim Νόμιος dictus Apollo ἀπὸ τῆς νομῆς, aut ἀπὸ τοῦ νομεύς; hoc tamen loco ἀπὸ τοῦ νόμον Musicae ducitur etymon indicio, ut dixi, Procli et Pindari Scholiastae: quod ad Apollinis templum solus Chrysothemis absque choro *Nomon* primus cecinisset. At a nomine νόμος nullo modo νόμιος sine altero μ oriri potest, sed omnino paronymon eius est, τὸ νόμιμος, ut νόμιμα βαρβαρικά liber Aristotelis a M. Varrone L. L. VI. p. 76. citatus, et ab Athenaeo eiusdem Τυρρῶνων νόμιμοι I. p. 23. D. Quare νόμιμος retinendum puto. *Schottus*.

Ibid. Quod Apollo quidem Νόμιος, et pastor Admeti, sexcenti testes. Sed quod Νόμιμος ἀπὸ τῶν νόμων diceretur, singulare prope est, nec alibi, quod sciam, lectum. In Schol. Aristoph. ἐν Ὀρνισί 746. cum chorus ait, Πανὶ νόμους ἱερὸς ἀναφαίνω, sic legitur, Ἐπεὶ Νόμος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος, καὶ τῶν ὀρνέων δ' ἐν ὄρεσιν αἱ διατριβαί. Retineo tamen scripti libri lectionem. *Nunnesius*.

Ibid. 14. ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἱστάντων.] Aristot. Problem. XIX. 15. docet Nomorum poema ἀγωνιστικὸν factum; ob eamque causam carere Antistrophis. Dithyrambicum item prius tantum Choricum fuisse, post in ὑπόκρισιν G.435 mutatum, quod hoc loco Nomis contigisse diserte refert Proclus. *Nunnesius*.

P. 382, 15. Χρυσόθεμις ὁ Κρηῖς.] De hoc in notis ad illud ἀποσπασμάτιον falso adscriptum Censorino. *Nunnesius*.

Ibid. 16. πρώτος στολῆ χρησόμενος.] Quam belle haec illustrantur illa descriptione citharoedi Lib IV. ad Herennium c. 47. *Uti citharoedus cum prodierit optime vestitus, palla inaurata indutus, cum clamys purpurea, coloribus variis intexta, et cum corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata, citharam tenens exornatissimam, auro et ebore distinctam: ipse praeterea forma et specie sit, et statura apposita ad dignitatem etc. Nunnsius.*

Ibid. 19. Τέρπανδρος μὲν πρώτος.] Huic Nomi inventionem plerique acceptam referunt; nonnulli Philammoni, alii Clonae. Plutarchi verba comment. de Musica audiamus, p. 1132. C. ὁμοίως δὲ Τερπάνδρῳ Κλονᾶν, τὸν πρῶτον συστησόμενον τοὺς ἀλλοδικοὺς νόμους καὶ τὰ προσόδια, ἐλεγείων τε καὶ ἐπῶν ποιητὴν γεγονέναι· καὶ Πολύμνηστον τὸν Κολοφώνιον τὸν μετὰ τοῦτον γενόμενον, τοῖς αὐτοῖς χρῆσασθαι ποιήμασιν. Et Plinii VII. 56. *Citharam Amphion, ut alii, Orpheus, invenit. Septem chordis tribus ad quatuor additis Terpander: octavam Simonides addidit; nonam Timotheus. Schottus.*

Ibid. Fortasse ex his quae sequuntur de Phryne certo coniecere licet, ut Chrysothemis solutis numeris Nomos canere coepisset: ita solent initia rudia et impolita esse: deinde Terpander perfecit illud carmen numero Heroico: post Phrynes ἐκαινοτόμησε addens soluto τὸ ἤρωον. Haec si Pet. Victorius vidisset, οὐχ ἄπλῶς pronunciasset Dithyrambicos Heroico usos. De modis quos adiunxit Chrysothemis citharae non satis exploratum ex illo ἀποσπασματίῳ quod Censorino falso inscriptum: tamen si quis acute consideret, percipi ex eodem posse videtur, ab Apolline τρίχορδον tantum instrumentum repertum, qualis noster *Rabiquete*, pastoricium: huic additam paramesen chordam a Lino Apollinis F. (nam *nymphas* in illo loco plane suspectum) factamque citharam tetrachordon, quam nostri flexo inde nomine *Gitarra* vocant. Illi a Chysothemide additum alterum Tetrachordon τῶν συντημένων, factamque citharam ἐπτάχορδον, quae nostris *Vihuela*, *o laud de siette cuerdas*. Post a Terpandro alterum huic tetrachordon τῶν διεξευγμένων adiunctum, quam nostri *Tumbam undecim chordarum* appellant. *Nunnsius.*

Ibid. 21. Ἀρίων ὁ Μηθρυναῖος.] Nota in vulgus historia, sive fabula ea est, de Arione delphino vecto; qui Tarento Corinthum traicere cum vellet, a nautis in mare praecipitatus, tergoque delphini exceptus, in Taenarum delatus est, ex Herodoto in Clione, Plinio IX. 8. et ibi notata Dalechampio, Plutarch. Conviv. p. 161. B. Aelian. H. A. VI. 15.

XII. 45. Fabii dicterio Inst. Or. VI. 4. Agellio XVI. 19. Hygino Astron. II. 18. Ovid. Fast. II. 83. Bianor in Antholog. I. p. 62. ed. H. St. Anal. Brunck. II. p. 156. IV. p. 348 = 154. Herodoti verba, ob singularem scriptoris amoenitatem, non pigebit exscribere. Is enim in Κλείω primum G.436 Corinthi dithyrambum docuisse refert (quod hic ad Aristotelem Proclus retulit) Ἀρίονα τὸν Μηθύμναϊον ἐπὶ δελφῖνος ἐξελεχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἕοντα κιδαρῶδὸν τῶν τότε ἕοντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον, πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντά τε καὶ οὐνομάσαντα, καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. Huncque a nautis improbis in mare desilire coactum ait, στάντα ἐν τοῖσι ἐδωλίοισι διεξελθεῖν Νόμον τὸν Ὀρθιον· τελευτῶντος δὲ τοῦ Νόμου, εἶπαι μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἐωυτόν. Quae sic Agellius Latine reddidit XVI. 19. *Stansque in summae puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Is loco et oppido Methymnaeus, terra atque insula omni Lesbios fuit.* Sic ille: in quo suspecta mihi de mendo vox illa *sublatissima* dure ferit aures: tentabam *sublata et ima*: est enim dithyrambus numeris innumeris solutus, ut Flaccus canit; sed nihil absque librorum veterum auctoritate temere mutandum censeo. Porro et illud observa; *Θούριον λογοποιόν* (ut Herodotum appellat Iulianus Imp. in Epist.) non distinxisse videri alba, quod aiunt, linea *Nomon* et *Dithyrambum*: cum tamen *Νόμος* in Apollinis, *διθύραμβος* vero in Bacchi honorem caneretur: sitque ille canendi modulus cum certo intensae remissaeque vocis flexu. Dithyrambus vero numeris solutus feratur. *Orthius* autem modus Palladis est, argumentum bellicum habens; ut Timotheus Alexandro regi ostendit, inquit Plutarchus in Musica f, et Eustathius II. A. p. 827 = 758, 8. *τοιούτος γὰρ παρὰ τοῖς μουσικοῖς Ὀρθιος Νόμος, ἤγονν τρόπος ἐκεῖνος ὠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιον ἄσας τοσοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἐπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὄπλα εὐθὺς ἐκείνον ἀναπηδήσαι. Orthium* alii vocant et Dianae attribuunt: de quo eius cognomento L. Giraldus Syntagm. 12. et 1. de historia Poetarum. Ὀρθιος vero quid ab illo differat Phrynichus Lexicogr. in Atticismis docet; etsi Glareanus *Orthium* tuetur. *Orthium* vero rescribendum putat I. Hartungus Dec. III. c. X. *Schottus.*

P. 383, 1. καὶ χορδαῖς τῶν ἐπτὰ πλείοσιν ἐχρήσατο.] Non

f) An haec historia apud Plutarchum extet, nescio. Sed eam narrat Dio Chrysostomus De regno Or. 1. init. et Basilii De leg. Graec. Libris p. 99. ante Stobaeum Grotii.

Phryno, sed Timotheo uno ore omnes attribuunt. Pausanias in Laconicis, III. XII. p. 237. ἐνταῦθα ἐκρέμασαν Λακεδαιμόνιοι τὴν Τιμόθεου τοῦ Μιλήσιου κιθάραν, καταγρόντες ὅτι χορδαῖς ἐπὶ ταῖς ἀρχαίαις ἐφεῦρεν ἐν τῇ κιθαρωδία τέσσαρας χορδὰς. Ceterum ψήφισμα a Lacedaemoniis contra Timotheum latum, etiamnum in Boethii Severini de Musica Comm. legitur, dialecto Dorica, hoc est, veteri Spartanorum lingua, ρ litteram loco σ substituente, scriptum, quod communi dialecto editum a G. Lilio in historia Poetarum; castigatius vero a Paulo Leopardo Miscell. VIII. 14. quod et nos ex Boethii codice perveteri Bibliothecae Toletanae olim

G.437 contulimus ἔ: Ἐπειδὴ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παραγινόμενος εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν τὴν παλαιὰν μολπὴν ἠτίμαξε, καὶ τὴν διὰ τῶν ἐπὶ χορδῶν κιθάρισιν ἀποστρεφόμενος πολυφωνίαν εἰσάγων λυμαίνεται τὰς ἀκοῦς τῶν νεῶν διὰ τῆς πολυχорδίας· καὶ γὰρ καινότητα τοῦ μέλους ἤνεγκε, καὶ ποιῶν ἀντὶ ἀπλῆς καὶ τεταγμένης ἀμφιέννυται τὴν μολπὴν ἐπὶ χροματός συνιστάμενος τὴν τοῦ μέλους δίεσιν ἀντὶ τῆς ἑναρμονίου ποιῶν ἀντίστροφον ἀμοιβὴν· παρακληθεῖς δὲ καὶ ἐς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐλευσινίας Δῆμητρος ἀπροεπῆ διεσκεδάσατο τὴν τοῦ μύθου διδασχὴν. Τὴν γὰρ Σεμέλης ὠδῖνα οὐκ ἔνδοξα τοὺς νέους διδάσκει (aliter ἐδίδασκε) δεδόχθαι φαιμέν περὶ τοῦτων τοὺς βασιλέας καὶ τοὺς ἐφόρους μέμψασθαι τὸν Τιμόθεον, ἐπανακτῆσθαι δὲ καὶ τῶν ἑνδεκα χορδῶν ἐκταμῶντας τὰς περιττὰς ὑπολειπομένας τὰς ἐπὶ, ὅπως ἕκαστος τὸ τῆς πόλεως βάρος ὄρων εὐλαβῆται εἰς τὴν Σπάρτην ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν ἐθῶν, μὴ ποτε ταράττηται κλέος ἀγῶνων. Athenaeus quoque XIV. p. 636. E. accusatum ait Timotheum, quod veterem Musicam labefactaret, atque corrumpere; quemadmodum Plato, et ex illo M. Tullius Legg. II. 15. III. 14. Musicam mutari vetabat, quod haec fere mutationem Reip. adferret: (ut hodie religionis immutatio: unde tot Tragoediae, caedes, Rerump. interitus etc.) Sic enim divinus ille Philosophus De Repub. IV. p. 447. A. εἰδος καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον, ὡς ἐν ὄλω κινδυνεύοντα. οὐδαμοῦ γὰρ κινεῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὡς φησὶ τε Δάμων, καὶ ἐγὼ πείθομαι. Cumque chordas supervacuas praecidere quidam paratus esset, ostendisse Timotheum, stantem apud ipsos, exiguam Apollinis imaginem; in cuius lyra tot essent fides, et eodem situ et ordine porrectae; ideoque absolutum. Rursum Athenaeus VIII. p. 352. A. Polyidae glorianti quod dis-

g) Confer omnino ed. Oxon. 1777.

cipulus eius Philetas Timotheum canendo vicisset: *Mirror*, inquit, *si ignoras Timotheum νόμον condere; Philetam vero ψηφίσματα*, ludens in ambiguo, ut ego quidem accipio. *Lex* enim, et νόμος Graecis, et Musicis modulus est. *Decretum* vero respexit quo damnatus Timotheus est. Ibidemque Dithyrambum de Semele Bacchum parturiente docuisse refert Timotheum. *Schottus*.

P. 383, 2. Τιμόθεος ὕστερον εἰς τὴν νῦν ἤγαγε τάξιν.] De Timotheo Suidas scribit, molliorem factam ab illo Musicam; de quo etiam legimus in eodem illo Fragmento Censorini, auctam ab illo citharam fuisse duobus τῷ παραμέσῳ καὶ τῷ ὑπερβολαίῳ, ut esset quatuor Tetrachordorum; quibus terminis in commune vocis humanae remissionem et intentionem prisci circumscribi notarunt. Legimus tamen apud Suidam a Terpandro primum Heptachordum inventum, et a Timotheo additam decimam, et undecimam chordas; etsi in fragmento quod adiunctum legitur Nicomachi Harmonicis dicitur nona chorda addita a Theophrasto quodam Pierita, decima autem ab Histiaeo Colophonio, at undecima a Timotheo Milesio. Apud Bryennium cap. de Tono, p. 389. ed. Wallis. hic locus exstat de his ex Ione, et Terpandro: ἐπὶ μὲν τοῦ φθόγγου χρωῶνται τῷ ὀνόματι οἱ λέγοντες ἐπτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδρος καὶ Ἴων. Ὁ μὲρ γάρ G.488 φησιν, Ἡμεῖς τοὶ τετράγγηρον ἀποστέροζαντες αἰοιδᾶν, Ἐπτάτονω φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους. Ὁ δ' ἐν δεκαχόρδῳ λέρα, τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα, Τὰς συμφωνούσας ἀρμονίας τριόδους, Πρὶν μὲν σ' ἐπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες Ἕλληνες, σπανίαν μοῦσαν ἀειράμενοι. Sed de his omnium optime Franc. Salinas Salmanticae Professor, Musicorum Homerus, in suis de Musica libris. Ex hoc loco illustremus illum Pasicratis ἐν τῷ α' τῶν μετὰ τὰ φυσικά. [Aristot. p. 28, 22. ed. Sylburg.] Εἰ δὲ μὴ Φρύγεις, Τιμόθεος οὐκ ἂν ἐγένετο. *Nunnesius*.

P. 383, 4. διθύραμβος — πολὺ ἐνθουσιῶδες.] *Dithyrambus* enim in Bacchi, *Nomos* in Apollinis, ut dixi, honorem decantabatur. Ille in furorem agebat, cornuaque, ut Poetae loquuntur, addere solet; hic vero Musis cum praesit, unde et *Musagetes*; et poeticae artis auctor sit, quietus est: Ille solutus, hic numerosus; ille audax, hic concinnum poema postulat. *Baschatur* in orgiis Dithyrambus, hinc proverbialia, *διθύραμβοποιῶν νοῦν ἔχειν ἱλάττονα. Dithyrambus non est, si bibat aquam*, aliaque id genus. Vide Suidam, et Zenobium in Proverb. *Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον*, et Strabonem VIII. p. 584=552. *Heliodor. Aethiop. II. p. 102, 6. ἐπεισόδιον*

δι' τοῦτο οὐδὲν φασὶ πρὸς τὴν Διθύρακτον ἐπισηκυχλήσας. Character itaque diversus. *Nomos* enim, ut et vox sonat, legibus vinetus et adstrictus, solutus contra *Dithyrambus* et liber; unde et *Lyaeus*, liberque dictus, et *audax*. Observavi tamen commutari haec nomina interdum solere, et, nisi quid iudicans fallor, confundi nonnunquam, ut et supra monui, et ex Aristotele clarum est. Quaerit enim Problem. XIX. 15. quamobrem *nomoi* sine conversionibus a poetis scriberentur, cum alia cantica chororum per conversiones strophorum et antistrophorum, et *Epodi* scriberentur a Lyricis. Subdit. οἱ διθύραμβοι, ἐπειδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐκ ἔτι ἔχουσι ἀρτιστροφούς, πρότερον δ' ἔχον. Schottus.

Ibid. 7. καὶ ἀπλουστέρας δὲ χέχρηται λέξεσιν.] Atqui *Dithyrambi* verba sunt nodosa, composita, tumentia, et ut Flaccus alibi, *sesquipedalia*: vel, ut Graeci literatores vocant, *πολύπλοκοι λόγοι*. Sic enim in Poetica Aristoteles, τῶν δὲ ὀνομάτων τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἀρμόττει τοῖς διθύραμβοις. Et Rhet. III. 9. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρημένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθύραμβοις ἀναβολαί. Hinc et *Dithyrambica oratio*, pro obscura, Platoni in *Phaedro* p. 341. D. Ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφοληπτος προϋόντος τοῦ λόγου γένομαι, μὴ θαυμάσης· τὰ γὰρ οὐκέτι πρόῳσι διθύραμβων φθέγγομαι. De quibus et criticus Dionys. Halic. Epist. ad Cn. Pompeium; cuius verba initio retuli. Plutarchus quoque in vitis Sophistarum saepe *Διθύραμβῶδες* dixit pro *tumentia et grandia dicere*. Certe talia mihi Nonni Panopolitani *Διονυσιαζὰ*, et forte Dionys. *Βασσαρικὰ* a Stephano lib. de urbibus aliisque laudata, et Lycophronis *Cassandra* esse videntur: licet Epico non Melico carmine conscripta: adeo *Dithyrambicum*, hoc est, compositorum verborum plena sunt omnia, ut aegre reddi Latine queant: cum

G.439 Graeci Romanis, compositorum in vocibus felicitate longe antecellant. Talia et illa fortasse apud Latinos in elegantissimo illo Catulli Galliambo in *Cybelen*, a Caesare Scaligero valde probata, *hederigerae, hederifugae*: et *ubi cerva sylvicultrix, ubi aper nemorivagus*. Quodque eiusdem, ex Vere, citat Fl. Sospater IV. p. 248. *Conciturum tetuli gradum; protuli*, aliaque sexcenta. Nec compositis tantum vocibus, sed et audacter traductis utebantur *Dithyrambici*. Hoc adeo verum esse didici ex Eustathio in illam II. B. auream γνώμην. Οὐ γὰρ παννύχιον εὐδεῖν βουλευφόρον ἄνδρα ὧι λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέμηλεν. Sic enim doctissimus ille interpres. Ἰστέον δ' ὅτι πάντως εὐρυκρείων ὧ λαοὶ ἐπιτετράφεται, καὶ ὅτι δοκεῖ εὐλόγως παρὰ Λάκωσι Ζεὺς Ἄγα-

μέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς ὁ Λυκόφρων λαλεῖ. Ἀγαμέμνων τε γὰρ εὐρυκρείων, καὶ Ζεὺς εὐρυμίδων. Εἰ δὴ ταυτὸν εὐρυκρείων, καὶ εὐρυμίδων, λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο διθυραμβικώτερον, καὶ Ἀγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων.

Libet nunc et Horatium Flaccum in partes vocare, quo nemo clarius de Dithyrambis inter Latinos scripsit (Graecos enim semper excipio, in omni re diligentiores accuratioresque) idque eo libentius, quod hanc Odam IV. 2. quae de Pindari est Dithyramborum principis laudibus, nemo satis diligenter, quem quidem viderim, explanarit. Venusinus vero Pindarus sic de Dircaeo Vate, Thebis nato, quod et Bacchi natale solum Poetae fingunt: *Fervet, immensusque ruit profundo Pindarus ore, Lauream donandus Apollinari, Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit, numerisque fertur Lege solutis.* Quo loco perinde sudant interpretes hodie, ut qui Olympia certabant, vel ad Eurotam fluvium Laconum exercebantur; quasi hic crucem posteris fixisse Poeta videatur. Hugolinus Martellius, Etruscus, singulari edito libro, τὸ *audaces* ad *διαβολὺς*, quae materia sit: *nova verba*, ad *λέξεως* quae instrumentum; *numeros lege solutos*; ad *ῥυθμὸν καὶ μέτρον* methodum refert: quae tria fere in omni scriptiois genere considerari solent; nam et idem Horatius in A. P. *Verbaque praevisam rem non invita sequentur.* Sed non sequor; neque enim *audaces, verba et numeri*, ita opponuntur, ut tua illa *διάνοια: λέξεις, καὶ μέτρον*, quod postulat ille *ἔρημνεία*. Non me fugit I. Scaligerum, P. Victorium, et F. Robortellum, bone Deus, quos et quantos viros, audaciam dithyramborum aliter interpretari. Illi ad numerorum incertum modulum, libertatemque carminis referunt: hic vero ad verborum novationem traduxit; quae duo a Flacco mox subiici quis non videt? Acro vetus interpres τὸ *audaces* dupliciter videtur explicasse, aut quia vehementiores ceteris rhythmis, aut propter verborum innovationem. Posteriorem explanationem secutum video Robortellum. Porphyrio ad scriptum Pindari refert, quo raptus multum sibi permisit, et ausus hoc genere metri novas historias canere; de qua Porphyrionis explicatione nihil possum existimare, quando Pindarici dithyrambi perierunt. Acronis utraque et illa Scaligeri, et Victorii consentiunt naturae dithyramborum, quam quidem ex veterum scriptis noscere datum est. Sequor itaque aut priorem Acronis, aut posteriorem copulatam cum illa Scaligeri; ut *audaces* quidem dicantur, et quod sint *καινοτόμοι*, et quod *exleges et ἀθέμιστοι*. Utrumque enim ma-

gnae audaciae argumentum. Ita non erunt tria ἀντίθετα, ut voluit Martellius; quod nec verba Horatii prae se ferunt; sed duo posteriora, quod est apud omnes Graecos, Latinosque scriptores frequentissimum, erunt ἐπεξηγήσεις prioris. Atque utinam non in reliqua odæ parte explananda eum fugisset ratio. Subiicit enim, quoniam *Lyricæ*, inquit, *poeseos finis est laudatio*; quatuor laudationum formae totidem versibus proponuntur a Flacco. Sed o felicem illum, qui potuerit τὰ πολλὰ εἰς ἓν συναθροῖσθαι. Fortunatos enim eos iudicat apud Platonem Socrates, qui hac facultate valerent. Censetne tot tamque varios *Odarum* Horatii iudices καὶ ἐπιγραφῶς, πρὸς μίαν φύσιν pertinere? Quid autem commune τοῖς παρααιν-τικοῖς cum Encomiasticis? Illis monemus, ut plerumque Anacreon et Horatius τὰ Ἐπικούρεια: his laudamus. At commune utriusque τὸ πείθειν esse dicit. Ἀλλὰ τὸ πείθειν est finis, non Poeticae, sed Rhetoricae; quem cum adhibet Poeta, Rhetoris personam induit. Ἡ δianoia γὰρ τῆς ποιητικῆς ex Rhetorum fontibus petenda, ut in Poeticis docuit Aristoteles, Philosophorum prope Deus. Quid praeterea commune his duobus generibus cum aliis Odis? ut cum quinta et 13. lib. 1. ut ceteras mittam, quae longissime ab utroque genere abhorrent. Assentior itaque iis, qui hunc *Lyricæ* finem proponunt, animos hominum, qui haec legerint, audierintve, exhilarare, et levare gravitate illa heroica, asperitate Iambica, et Comica, et acerbitate sensus Tragica, atque Elegiaca; ut ad Musicae finem, cum qua arctissimum illi vinculum intercedit, quam proxime accedat. Nam in *Epicediis* et *Threnis*, quos canit: *dum vires, animumque moresque Aureos educit in astra, nigroque Invidet Oroo*. Qui necessitudine aliqua defunctos attingunt, immensum quantum in ea etiam doloris acerbitate non solum mitigantur, verum etiam quodammodo gestiunt et exsiliunt. Sed de fine satis superque. Ad formas *Lyricæ* veniamus, quas quatuor esse ex Horatii locis elicere conabor. Vel enim Dithyrambicis versibus homines in Dionysiacis et Orgiis divino numine pleni, quasi ἐνθουσιασµῶ rapiabantur; vel Dii, Deorum filii reges laudabantur, ut ad imitationem alii raperentur; vel res praeclare gestae virtutesque hoc carmine celebrabantur, vel denique ut fidus amor ab oblivionis iniuria vindicaretur, studiose dant operam. In his fere omnis Lyricorum opera consumitur. Sic itaque Poeta: *Seu Deos, regesque canit Deorum Sanguinem etc.* Quot etiam Lyricorum argumenta 4. idem in Epistola ad Pisones complexus est: *Musa dedit fidibus Divos, puerosque Deorum, Et pugilem victorem, et equum certamine primum,*

Et iuvenum curas, et libera vina referre. Non enim evincit Martellius, nec mihi persuadet; fortasse nec aliis eruditioribus. Neque enim duo illi loci, quos inter se componit, quasi gemini sint, eadem volunt. Horatius certe in Odis, ut mihi quidem videtur, non est *τεχνικός*: nec ab illo expectandum, ut ἀκριβέστατα genera Lyricorum (quae poesis πολυμερειαύτη est, et διαφόρους ἔχει τομὰς, ut vere noster G.441 ait Proclus) distinguat et partiatur. Satis est illi in ea Oda aliquot genera recensere eorum, quae Pindarus suis hymnis prosecuturus erat. Haec si spectasset Hugolinus, non in eos se errorum laqueos induisset, dum nimis Methodicus esse vult. Facit enim tertium genus Lyricae, *res praeclare gestas canere*. An excidit illi vetus illud Rhetorum praeceptum, in incunabulis etiam artis bene dicendi decantatum, αἱ πράξεις κυριώτατον κεφάλαιον τῶν ἐγκωμίων; qui igitur hoc genus auctet a primo et secundo seiungere? partem κυριωτάτην toti detrudere? Abi: exime cor, aut cerebrum homini, quae spes reliqua erit? Illud autem ex Ep. ad Pisones — *et libera vina referre*, quod est plane Anacreontium, ubi legitur in oda illa de Pindaro? Sed reprimam me; nec enim illi Procli Chrestomathiam legere contigit; cuius divisionem qui legerit, nae ille ἀκριβεστέραν non admodum requireret. Omnis enim poesis lyrica aut ad Deos, aut ad homines, aut ad utrosque denique pertinet; nam quartum idem reiicit. Horum generum formae sunt multae, quarum aliquot ab Horatio, plures a Proclo nostro recensentur. Schottus.

P. 383, 7. ἀπλουστέροις κέχρηται ταῖς λέξεσι.] At Aristoteles de Poeticis τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἀρμόττει τοῖς διθυράμβοις. Et Rhet. III. 3. χρησιμώτατον ἢ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιῖς, et addita ratione. Idem Schol. Aristoph. Nub. 334. et Pac. 829. et alii. Hanc ego difficultatem sic explico ex loco illo Aristotelis Rhet. III. 3. ut sequipedalia illa nomina, quibus utebantur Dithyrambici, dicantur ἀπλουστέρα, quia minus εὐσύνθετα nec tam facilis et proclivis eorum compositio atque εὐφωνος, quam vulgarium. In Nomis vero διπλασίαι λέξεις, sed εὐσύνθετοι. Si exstarent Dithyrambi et Nomi, illustrius ista cernerentur. In Dithyrambo illo Pindari (T. III. p. 67.), qui legitur apud Dionys. Halicarn. ἐν τῷ περὶ συνθέσεως (p. 180. ed. Upton.), duo illa nomina iuncta εαριδρέπων, et ἐλικάμπυκα. Sed illis duriora etiam et horridiora deprehenduntur, ut illud στερηταιύλαν Philoxeni. Nunnesius.

Ibid. 8. ὁ δὲ Νόμος τοῦναντίον διὰ τῶν . . . ἀνεῖται.] Quid desit affirmare non possum, fortasse ἡθῶν. Sunt enim

πὲρ τῆς ἐπιπέρας αὐτῆς πᾶσαν: et de Dichyrambo, quem comparat cum Hymino Nomico, dixerat eis τὰ πᾶσα κατασκευασμένης Νυμφωνίας.

Ibid. τὴν καὶ τῆς ἰσθμίου.] *Dionysus Halicarn.* περὶ συνθ. ἰσθμ. ed. Uje. p. 116. *Q. de Isidoro* ἀπονομαστικῶς καὶ τοῦς τρόποις ἀπονομαστικῶς. *Συρίων* τε καὶ *Φρυγίας* καὶ *Λυδίου* ἐν τῷ ἰσθμῷ πινυόμενοι. καὶ τῆς ἀεικιδίας ἐξήλλαττον, τότε αὖτε ἠμικυβήτων πινυόμενοι. τῆς δὲ χροιαστικῆς, τότε καὶ διασπαστικῆς. καὶ τῆς ἰσθμίου κατὰ πᾶσαν ἀδελφῶν ἐνεξουσιάζοντες ἰσθμίου. *Aristoteles* vero *Polit.* VIII. 7. *Phrygia*, καὶ *Doria* indigere harmonia dichyrambos ait: *Phrygius* enim modus vehementis appellatur, et violentus a Luciano, hominem concitat, et in furorem accendit. Hinc et materia petita a *Declamatoribus* apud *Fabium Quintilianum* I. 10. lege et de *Pythagora* cum modis Musicis mutante simul etiam G. 44 *Maniani* perturbationes, quae πᾶσα *Graeci* vocant, apud *Plutarchum*, *Boethium*, et *Martianum Capellam*; ut et *Ischiadicis* mederi tiliarum cantum apud *Agellium* N. A. IV. 13. *Schottus*.

P. 383, 12. τὸν Φρυγίον καὶ Ἰσοφρυγίον ἀρμόζειται.] *Malim* τὸν Φρυγίον καὶ Ἰσοφρυγίον. De his modis *Lucianus* in *Harmonide* T. I. p. 851. τῆς ἀρμονίας ἐξύστης διακρίπτειν τὸ ἰσθμῶν τῆς Φρυγίας τὸ ἐνθρον, τῆς Λυδίου τὸ μυχικόν, τῆς Σωρίων τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Ex quo, ut pleraque fabulae Milesiae, est mutuatus *Appuleius Madaurensis*, *Florid.* p. 342. ed. *Elmenborst*. *Tibicen* quidam fuit *Antigenidas* omnis voculae melleus modulator, et idem omnis modi peritus modificator, seu tu velles *Aeolion simplex*, seu *Iasium varium*, seu *Lydium querulum*, seu *Phrygium religiosum*, seu *Doricum bellicosum*. De quo tibi-cine etiam *Cicero* in *Bruto*, *Plinius* XVI. 36. *Valerius Max.* VII. 7. *Agellius* XV. 17. Plura *Plutarchus* *Comment.* de *Musica* et *Boethius*, *Musicae* item *Theoreticae* princeps, *Franc. Salinas Burgensis*, caecus ab octavo aetatis anno, IV. 11. et 13. de *Musica* Latine et eleganter conscripta; post *Aristoxeni*, *Ptolemaei*, et in eius *Harmonica* *Porphyrii* comm. *Manuelis Bryennii*, et *Aristidis Quintilianii* libros ἀρμονικῶν; quos ego auctores Graece in *Bibliothecis Italiae* et *Hispaniae* adhuc latentes videri memini. *Schottus*.

Ibid. τὸν φρυγίον.] *Libet*, priusquam manum de tabula tollam, *Aeliani* loco obscuro lucem, qua possum, adferre ex coniectura. Interpretes enim, *Venetum* et *Germanum*, rem acu non tetigisse video: adscribam autem eo libentius Graece, ut prudens lector, quantum sit fidei adhibendum alienis ver-

sionibus, intelligat, dum possit sine cortice, quod aiunt, nare, et suis, non alienis, ut caeci, oculis cernere verum. Sic enim ille V. H. XIII. 21. Ὅτι ἐν Κελαιναῖς τῇ δορᾷ τοῦ Φρυγῶς ἐὰν προσανλῆ τις τὴν ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἢ δορὰ κινεῖται, ἐὰν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ καὶ ἔοικε κωφῇ. Vulteius, Germanus, sic reddidit; *Si Apollini, vel ad Apollinem, quieta, mutaque videtur pellis.* Iac. Laureus, Venetus: *quasi qui ad Apollinis simulachrum concinit Phrygium modum, immobilis sit et muta.* Reperit autem Marsyas Phryx Phrygios modos Musicae, geminasque tibias, ut Lydios Amphion, et Doricos Thamyras Thrax: auctor Plinius VII. 56. Respexit vero Aelianus, nisi fallor, ad Marsyae Phrygis pellem, qua illum Apollo cantando victor excoriavit: Ovid. Met. VI. et Appuleius init. Floridorum. Ille itaque Apollinis *delubrum*, hic *simulachrum* animo concepit; ego vero, pace illorum, Musicos modos comparari existimo; *Phrygium* nimirum, et quo Paeana Apollini accinebant; estque de ἀντιπαθία sermo; qua et aquilarum plumae avulsae, ceterarum avium pennas consumunt: et tympana ex pelle ovina, ad corii lupini conticescunt. Variis autem modis *Paeana* et *Dithyrambum* accini solere, unus Plutarchus docebit περὶ τοῦ Εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς, p. 389. ^h ἄδουσι τῷ μὲν Διθύραμβικὰ μέλη παθῶν **G.443** μεστὰ καὶ μεταβολῆς, πλάνην τινὰ καὶ διαφόρησιν ἐχούσης, Μιζοβόαν γὰρ, Αἰσχύλος φησὶ, πρόπει Διθύραμβον ὁμαρτεῖν Σύγκοινον Διονύσω· τῷ δὲ παιᾶνα τεταγμένην καὶ σώφρονα μοῦσαν, ἀγγίρω τε τοῦτον αἰεὶ καὶ νέον, ἐκεῖνον δὲ πολυειδῆ καὶ πολύμορφον ἐν γραφαῖς καὶ πλάσμασι δημιουργοῦσι· καὶ ὅλως τῷ μὲν ὁμοιότητα καὶ τάξιν καὶ σπουδὴν ἄκρατον, τῷ δὲ μεμιγμένην τινὰ παιδίαν καὶ ὕβρει, καὶ σπουδῇ, καὶ μανίᾳ προσφέροντες ἀνωμαλίαν, Ἐὐιον ὀρσιγυναῖκα Διόνυσον μαινομέναις συνθέοντα τιθήναις ἀνακαλοῦσιν, οὐ φαύλως ἐκατέρως μεταβολῆς τὸ οἰκεῖον λαμβάνοντες κ. τ. λ. Sed emersimus iam tandem ex hoc pelago dithyrambico, et scopulos enatavimus; in quo hic fortasse consecuti, secuti saltem sumus, ut rem a nemine tractatam, explicaremus in Proclo: (quae nemo de hac ipsa re, aut copiosius, aut apertius) vel suppeditaremus ea, quae alii maiori otio, et librorum copia abundantes, augere facile queant, et quasi calamistris inurere. *Schottus.*

P. 383, 12. In Dithyrambo, modis Phrygio et Hypophrygio canebatur, quos vulgo Musici tonum tertium et quartum

^h) NB. Latina tantum dederat Schottus.

vocant. Aristoteles Problem. XIX. 49. ἡθός δ' ἔχει ἢ μὲν ὑποφρονιστὶ πρακτικόν. διὸ καὶ ἐν τῷ Γηρυόνη ἢ ἔξασος καὶ ἢ ἔξόπλισις ἐν ταύτῃ πεποιήται. Ex his percipitur quam aptus esset modus Hyprophrygius Dithyrambo, cum et Dithyrambus ut ἐνόπλισις illa quae in fabula inducebatur, πρακτικὸς esset. Nam de Phrygio diserte idem Aristoteles Polit. VIII. extr. ὁ Διθύραμβος ὁμολογουμένως εἶναι δοκεῖ Φρύγιον, quod et testimonio doctorum eius artis confirmatur, et Philoxeni Dithyrambici, qui cum tentasset Dithyrambos modo Dorio, postea, re ipsa doctus, in Phrygium, Dithyrambo maxime congruentem mutavit: quin et Phrygium modum ὀργιαστικὸν καὶ παθητικὸν esse docet Aristoteles eodem libro. Hic locus me admonet obiter, quam turpiter peccatum sit in Poeticis Aristotelis ab eius explanatoribus, quo loco docet hoc differre Nomos a Dithyrambis, quod illis personas graves, his leves imitentur; citatque testes Philoxenum et Timotheum in Cyclope et Persis. Ræcte vero, ne otio abutar aliorum erratis commemorandis. Nam Timotheus, ut auctor Nomorum, aperte hic et alibi citatur. Persas autem illius nominatim laudat Plutarchus in Philopoemene p. 362. C. et Suidas, qui eum Nomon ait inscriptum fuisse Πέρσαι ἢ Νάπλιον. Quod autem argumentum Persarum grave esset declarant Tragoediae a Phrynicho, Aeschylo, et aliis Tragicis eo nomine inscriptae. Nam de Philoxeno quod Dithyrambicus fuerit lippis notum. Induxerat autem ille in fabula Galatea Cyclopem ut pastorem bardum et stupidum, qui suo gregi praecineret. Videndus Aristophanis interpretes in Pluto; quin et Zenobius in Paroemiis adagio οἶω μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν fabulam nomine Cyclopis attribuit Philoxeno, atque locum illius laudat. Ludovicus Castelvetrius, Italicus Aristotelis interpretes, nescio qua confidentia locum totum immutavit, quo invexit Ἀργῶν quendam, μεχθηρῶν ἀσμάτων poetam ut ait Athenaeus, contra fidem omnium **G.444**dicum. Ceteri modestiores, licet haereat illis aqua. Haec ego, et alia multa lucrifeci hoc ἀποσπασματίω τοῦ Προκλου. Revertamur ad modos, quibus hae fabulae fiebant. *Nuñnesius.*

P. 383, 13. ὁ Νόμος δὲ τῷ συστήματι τῷ τῶν καθαρωδῶν Ἀυδίω.] Donatus erudite in Prologo ad Adelphos: *Modulata est tibiis dextris, id est Lydiis, ob seriam gravitatem qua fere in omnibus Comoediis utitur hic Poeta: saepe tamen mutatis per scenam modis etc.* Nihil ergo aptius Nomis, id est, gravi poemati modo Lydio; quamvis hic modus, si intentionem soni spectes, acutior est Phrygio et Dorio, ut Musici docent, ac propterea fortasse visus quibusdam le-

vior. Sed de his Musici disceptent. Illud tamen molestum Aristot. Probl. XIX. 48. τὴν ὑποδωριστὶ ἁρμονίαν ait convenientissimam esse citharis; de quo viderint et Musici. In Politicis certe Dorianum et Lydium modos eidem usui accommodat, scilicet τῇ παιδείᾳ τῶν νεωτέρων, cum Dorius στασιμώτατος sit, et mediocritatem quandam obtineat, atque ad mores viriles sit vehementer aptus. Lydium vero κόσμον τε καὶ παιδείαν ἔχει. Octavus autem hymnus Nemeorum Pindari dicitur ab interprete editus modo Lydio. Nunc ad reliqua. *Nunnesius.*

Ibid. καὶ συστήματι.] Retinui vocem Graecam, quamvis non ignorem Boethium constitutionem reddidisse; est enim artis vocabulum, a Latinis, ut pleraque alia, retentum. Atque utinam id genus plurima, ut in Geographicis, vocabula reliquissent Graece, potius quam inepte conversa venditassent. Sed venit in mentem, et Photio eidem opem ferre, qui interpretis vitio, quantum conicio, male acceptus est, in Synopsi septem Conciliorum generalium, ubi legitur initio *Hosius Cordubae Episcopus*: Nicaenae enim primae Synodo interfuit. Vulgo male legitur, *Pius Cordumbres Episcopus*. Innumera id genus in mundo sunt; sed Photio debui hanc operam. *Schottus.*

Ibid. 15. καὶ ἐν τοῖς τόποις.] Omnino legendum ἐν τοῖς πότοις, inverso ordine literarum; qui error etiam manavit in ea quae infra leguntur, ἦδετο περὶ τοὺς τόπους. Restituendum ποτοῦς, ut ex omnibus scriptoribus huius argumenti liquet. *Nunnesius.*

Ibid. 16. ὁ δὲ Νόμος δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ Παιᾶνος ὀνομασθῆναι.] Quid mirum, cum uterque Apollini potissimum fuerit consecratus; quamquam et Pani Nomos attributos, et Dianae Paeanas legimus. Sed Pan pastor item et magister Apollinis; Diana vero soror. *Nunnesius.*

P. 384, 3. Ἀδωνίδα.] De *Adonide* Veneris amasio Eidyllum est Theocriti XV. quod inscribitur Ἀδωνιαζοῦσαι. Rursum legitur ex XXX. Eid. in mortem eiusdem, Anacreontico carmine. Meminit et XIX. Eid. in Epitaphio Bionis, quod Moscho verius attribuitur, quam Theocrito: item XXIV. Hanc et inter lactucas collocasse Adonim refert Athenaeus II. p. 69. D. quod de Phaone tamen Lesbio Aelianus prodidit V. H. XII. 18. qua de re et Andr. Alciati I. C. doctiss. emblema elegans circumfertur. Fulgentius Mythol. III. *SuemG.445* quoque ob caedem aversari poetae fabulantur, sive Martem zelotypum. Sic enim Nonnus Panopolita Dionysiac. XLI.

a maiori hyporchematicum (sic enim lego apud Marium Victorinum in Didascaliceis p. 2539. non ὑπερχρωματικόν) et quartus Paeon hyporchematicus appellatus a Metricis. *Nunnesius*.

Ibid. 10. *Κουρήτας*.] De Curetibus, seu Corybantibus, et Cretensibus, a quibus Iupiter nutritus dicitur in fabulis Poetarum, multa Strabo lib. X. p. 713 = 678. sqq. Pyrrhichiam saltationem ἐνοπλίην, hoc est, armatam reperisse: ἐνθουσιασμόν G.446 quoque, et ritus ceremoniarum. De his Diodorus Siculus V. 65. T. I. p. 382. et Plinius VII. 56. ἐνοπλίην a Pyrrhica distinguere videtur; *Saltationem*, inquit, *armatam Curetes docuere; Pyrrhichen Pyrrhus*; ut et doctissimus Budaeus in Pandect. annotavit. Lege et I. Dalechampii in Plinium annot. VII. 56. et Pindari interpretem Pyth. II. 127. Oppianus Cynege. III. in init. in leones conversos a Saturno Curetas, Iovis altores, fabulatur, repugnantibus reliquis poetis. Eleganter vero Dionysius Halic. VII. extr. ἡ σκευαὶ δὲ τῶν ὄρχηστῶν ἦσαν χιτῶνες φοινίκιοι, ζωστήροισι χαλκίοις ἐσφιγμένοι, καὶ λογαὶ βραχύτεραι τῶν μετρίων τοῖς δ' ἀνδράσι καὶ κράνη χάλκεια, λόφοις ἐπισήμοις κεκοσμημένα καὶ πτεροῖς. Ἠγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὄρχησεως σχήματα πρῶτος, εἰδοφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ἑλληνικὸν δ' ἄρα καὶ τοῦτο ἦν ἐν τοῖς πᾶσι παλαιῶν ἐπιτήδευμα, ἐν ὅπλοις ὄρχησις ἢ καλουμένη Πυρρήϊχη, εἴτ' Ἀθηναῖς πρῶτης ἐπὶ Τιτάνων ἀφανισμῷ χορεύειν καὶ ὄρχεῖσθαι σὺν ὅπλοις τὰ πινίκια ὑπὸ χαρᾶς ἀρξάμενης, εἴτε παλαιότερον εἴτε Κουρήτιον αὐτὴν καταστησαμένων, ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενοι θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὄπλων, καὶ κινήσει μελῶν, καὶ ῥυθμῶ, καθάπερ ὁ μῦθος ἔχει. Δηλοῖ δὲ καὶ τούτου τὴν ἀρχαιότητα, ὡς ἐπιχωρίου τοῖς Ἑλλησιν, Ὅμηρος πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλη, μάλιστα δ' ἐν ἀσπίδος κατασκευῇ, ἣν Ἀχιλλεὺς δωρήσασθαι ἤρπασεν Ἡφαιστον. Schottus.

P. 384, 10. Nota haec ex aliis. Ab his Paeon tertius Curetici nomen reperit apud Metricos. Quare et hic aptus esset huic generi hymnorum, ut et secundus qui et Creticus vocatus, et Creticus ipse his par, cum et ὑπορχήματα ipsa Κρητικὰ dicta fuerint, ut observaverat Sosibius [apud Schol. Pindari Pyth. II. 127.] et ὑπορχήματα canebantur Cretico, ait Marius Victorinus. *Nunnesius*.

h) NB. Schottus exhibuerat versionem Latinam Geleuii. Mibi visum est melius Dionysii ipsius verba proferre.

Ibid. 11. *Πυρρικήν* ⁱ.] De Saltationibus Pyrrhichis Eustathius ad Homerum non semel, et Athenaeus XIV. ad Cretenses refert. *Κρητικὰ* vocat Homerus et ad Merionem refert, qui Cretensis erat. Meminit et Herodianus H. Aug. IV. c. 3. ubi de Imperatorum ἀποθεώσει. Callimachus H. in Iovem, 52. et ibi Germanus interpres., Lucret. II. 629. de Curetibus. Strabo X. p. 680 = 716. Solinus cap. XVII. Appuleius Metam. X. p. 253. ed. Elmenhorst. Tacitus Annal. XI. 31. et German. 24. Suetonius Caes. 39. Xiphilinus. Polydor. Virgil. de Invent. II. 13. Leonicus V. H. I. 87. Erasmus Adag. Hieron. Mercurialis de Arte Gymnast. Phrynichus poeta *Πυρρικήστιαῖς* edita tragoedia, adeo placuisse legitur, ut ab Atheniensibus belli dux, ut et Tyrtaeus vates alius sit delegatus; auctor Aelianus V. H. III. 8. Idem tamen XIII. 17. in exilium ab iisdem Atheniensibus actum poetam refert, dum Mileti obsidionis fabulam ageret. Sed locus est depravatus, *Ἀριθμὸν σφηκῶν πτήσσει Φοῦνιχος ὡς τις ἀλεκτρυών*. Emendandum primus vidit P. Leopardus, Belgarum ingens in literis decus, *Ἀριστοφάνης Σφηξίν*. *Πτήσσει Φοῦνιχος ὡς τις ἀλέκτωρ* Emend. II. 12. Consule Aristoph. Vesp. 1481. eiusque Scholiasten. De *Pyrrhichio* Marius Plotius de Metris editus, sic scribit p. 2624. *Pyrrhichius pes ex duabus brevibus constat, temporum duum, ut herus; qui a Pyrrhichia, lusus genere, nomen accepit: quia hoc sono milites usi sub armis per ludum, ut ait ille, ciebant simulacra pugnarum. Ipsa tamen Pyrrhicha dicta est a Pyrrhicho Cydonio, qui primus Cretenses sub armis saltare ad huius pedis sonum instituit. Alii dicunt a Pyrrho Achillis filio, quem primum ad tumulum patris sui armatum honoris gratia saltavisse [ferunt.] Aristoteles autem Achillem ait huius lusum inventorem fuisse. Quibusdam placet ab ardore, id est, a velocitate sui soni nomen accepisse hunc pedem, ἀπὸ τοῦ πυρός, id est, a flamma. Cognatus enim sensus ardoris ac velocitatis est; unde, Instant ardentem Tyrii, id est festinantes, et, Ardet abire fuga, id est festinat. Hactenus ille. Schottus.*

P. 384, 11. De his praeter alios Diomedes in *Pyrrhichio*, sed omnium copiosissime Pindari interpres Pyth. II. 127. ubi et initium cuiusdam ὑπορχήματος Pindarici legitur eiusmodi: *Σύνες ὃ τι λέγω ζαθέων ἱέρων ἐπώνυμε*. Sed apud Diomedem omnia fere depravata, in quibus illud conabar obiter: *Et Cinesias esset cognominatus. Fidem huius enarrationis*

ⁱ) Vide supra ad Schöbl. Heplorum messem dedit Meursius phaest. p. 157. Largam exem- in Orchestra p. 63.

facit Aristophanes Comicus, nomen eius dictans characterem Πυρόλιγην τὴν Κινησίον. ἐκ τῶν βατράχων Aristophanis; ubi antea pro his Graecis *achenchinream* legebatur. Vide et Suidam in Πυρόλιγαις. Nunnescius.

Ibid. 12. ὁ ἐπινίκιος.] Tale mihi illud carmen fuisse videtur I Reg. XVIII. quod egressae mulieres ex urbibus Israel Davidi victori, caeso Goliath, immani Gigante, cecinerunt, choros ducentes in tympanis laetitiae et sistris, dicentes, *Percussit Saul mille, et David decem millia.* Legiturque mox c. 21. et 29. et Eccles. 47. Schottus.

Ibid. 14. τὸ δὲ σχολιὸν μέλος.] Σχολιὸν carmen, seu obliquum, in conviviis canebatur, in laudem praestantium virorum, qui pro Republ. cecidissent; vel virtutis aliquam saltem praedicationem continebat; idque ad citharam, quam ex Catonis Originibus Cicero Tuscul. I. 2. et Quinctilianus I. 10. in Graecorum conviviis obambulare solitam aiunt: nec ἐφεξῆς, hoc est, *ordine* per triclinia accumbentium, sed ἐναλλάξ, id est *per saltum* arbitrato eius qui proxime cecinisset. Canebant autem vel Simonidis plerumque, vel Stesichori odas. Et myrteum ramum manu tenentes, cum Aeschyli versus; vel laureum termitem, dum Homericos accinerent. Ab hoc ordine implexo Σκολιά dicta, διὰ τὸ πολυκαμπὲς τῆς περιόδου. Haec fere ex eruditis Aristophanis enarrationibus simul et Plutarchi Symposiacis convertimus; quorum et hic lib. de Musica, Pindari auctoritate, Scolii inventionem Terpandro tribuit. Exstarent qui de Scolio olim conscripsere, magnam nobis in his tenebris lucem attulissent. Tyrannionis enim, C. Caesaris iussu, liber conscriptus olim exstitisse fertur. Didymus quoque, χαλκέντερος ille, συμποσιακὰ codscripserat, quorum tertius liber varia de Scolii etymo continebat, ut refert Etymologici auctor. Scripsit et Iou Chius τὰ σχολιά: Origines item, in quae obscura et perplexa coniecerat. Scolion de Admeto Thessalo; cuius Alcestis, notae et fortitudinis et pietatis in coniugem, uxor fuit, exstat hodieque apud Eustathium in II. B. p. 326 = 247. et Aristophanem Vesp. 1231. eiusque interpretes. Item de Harmodii scholio; qui cum Aristogitone, interfecto Hipparcho, Pisistratidarum tyrannidem convellit idem meminit in Acharn. 977. et in Athenaeum XV. 14. 15. explicat Casaubonus. Omitto nunc Scolia quae apud Platonem in Gorgia leguntur, de tribus vitae bonis, valetudine, fortitudine, et divitiis; et Timocreonis Rhodii in opulentiae detestationem, apud Suidam: aliaque apud Eustathium II. A. p. 641 = 351. quae olim sunt accurate collecta ab H. Iunio Animadv. III. 7. Sed nondum vi-

derat ille fragmentum illud ingens Athenaei XV. p. 693. seqq. quod primum est ex Italicis Bibliothecis editum nostra memoria a Gul. Cantero, familiari olim nostro, Nov. Lect. IX. in quo multa, et praeclara de Scolio; legiturque nunc Latine etiam in Athenaeo Iac. Dalechampii integro. De Scolio lege et Suidam, et Euthymium prolegom. in Psalm. Davidis: Choliastem autem Batavum non uno in loco. Ceterum Scolio ὄρθιος νόμος opponi videatur, si nomina tantum spectes; at si vim et notionem nomini subiectam, non item. Nam ὄρθιος νόμος, ut scribit I. Pollux IV. c. 9. a genere rhythmici nomen duxit, ut ὁ τροχαῖος. Erat autem *rhythmus Orthius* ex tetrasema arsi, et octasema thesi compositus, ut docet Aristides Quinctilianus in Musicis; at νόμον σκολιὸν non legi, μέλος σκολιὸν legimus. Sed etymon illius ex genere rhythmici nullus, quod sciam, tradidit. Quamquam memoria teneo amphibrachyn pedem apud Diomedem *Scolion* nominari, a genere quodam citharae *Scolio* nominato, ut idem prodidit, cui habiliter componebatur. Potest autem fieri, ut *citharam* pro melo, quod fit cithara, usurpaverit. Et videtur sane amphibrachys saepe interpositus in illis scoliis quae leguntur apud Eustathium ἐν τῷ ἠ Ὀδυσσεύς, p. 1574=276. Si quis appendat, hac ratione fieri potest, ut *Orthius rhythmus* repugnet *Scolio*. *Orthius* enim nominatus, ut voluit idem Aristides, διὰ τὸ σεμνὸν τῆς ὑποκρίσεως τε καὶ βύσεως, ut in *Orthio* sit gravis gestus, et incessus; in *Scolio* vero levis, qualis ab onustis vino potest expectari. *Schottus*.

P. 384, 14. Didymus in tertio τῶν συμποσιακῶν commemorat diversas Etymologias huius nominis Σκολίου, ut in Etymologico legitur: de quibus Etymologiis, et hoc genere hymni multa Scholiastes Aristophanis Ran. 1338. Acharn. et Vesp. atque eadem apud Suidam ex illis Scoliis: Eustathius G.449Od. H. observat Σκόλια pronuntiari προπαροξυτόνως, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, et tria illorum genera fuisse σκολιὰ: quale illud in Plutum ex Timocreonte Rhodio, cuius fit mentio in Scholiis Aristoph. Acharn. 531. Ran. 1337. Alias πρὸς ἔρωτα, ut illud Pindari apud Athenaeum X. p. 427. E. Χάριτάς τε ἀφροδισίων ἐρώτων. Et alia σπουδαία, qualia illa θρηνητικὰ in Admetum, de quibus Aristophanes Vesp. 1231. et eius interpres, atque Paroemiograph. Nanesius.

P. 384, 17. οὐχ ὡς ἐνίοις ἤρεσε κατ' ἀντίφρασιν.] Idem refellunt Schol. Aristoph. Vesp. 1231. et Suidas, atque paene ut hoc loco his verbis: ἐνιοὶ δὲ φασὶν ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου προσηγορεύθησαν σκολιὰ τὰ παροίγια μέλη. Ἀπλῶ γὰρ αὐτὰ

ἔχρησεν εἶναι καὶ εὐκόλα ὡς παρὰ ποτὸν ἀδόμμενα. Οὐκ εἶδεν δὲ τοῦτο· τὰ γὰρ δύσφημα ἐπὶ τὸ εὐφημοτέρου μεταλαμβάνεται, οὐ μὴν τοῦμπαλιν· ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐξῆς ἢ λύρα τοῖς συμπόταις ἐδίδοτο, ἀλλ' ἐναλλάξ, διὰ τὴν σχολιὰν τῆς λύρας περιφορὰν, σχολιὰ ἐλέγετο. In Scholiis tamen Ran. 1337. quasi non sint eiusdem, aut non sequantur eundem auctorem, σχολιὸν τὸ ῥάδιον κατ' ἀντίφρασιν, μέλος τι ὀλιγόστιχον. Eustathius item refellit hanc Etymologiam. Unde constat locum hunc τοῦ ἀποσπασματίου mutilum esse, reponendumque, dum melius exemplar non contingat, post τὸ κατ' ἀντίφρασιν, τὸ γὰρ κατ' ἀντίφρασιν: aut τοῦτο γὰρ, et post τὸ εὐφημισμού inserendum ἀλλά. Nunnsius.

Ibid. 20. διὰ τὸ προκατελιημένων.] Quid si legas, ἀλλὰ διὰ τὸ εἶναι προκατελιημένων: et mox v. 20. ἕκαστον αὐτῶν ἀκροσφαλῶς συγκύπτεισθαι. Et supra paullo, locus quoque mutilus, ὡς ἐπίπαν, addendumque fortasse τὸ, vel τοῦτο γὰρ κατ' ἀντίφρασιν ὡς ἐπίπαν τοῦ εὐφημισμού στοχάζεται. De antiphrasi autem Servius, Fabius, Priscianus, Diomedes, Donatus, Augustinus, Dathus, et Franciscus Sanctius in Paradox. Schottus.

Ibid. Aliam rationem adferebat Dicaearchus Messenius Aristotelis auditor, ἐν τῷ περὶ ἀγῶνων μουσικῶν, aliam item Aristoxenus et Phyllis Musici attulerunt, ut in iisdem Scholiis legimus. Ille ex ordine canentium, hi ex situ lectorum ad carmen nomen transtulerunt. Proclus ex gestu canentium. Diomedes amphibrachyn pedem scribit scolium vocatum, quia habiliter componebatur Scolio, quae erat citharae species. Nusquam alibi hoc legi. Fortasse citharae speciem pro meli specie, quae cithara fieret, posuit. Nam in conviviis cithara circumferebatur σχολιῶς, ad quam et Scolia μέλη canebantur. In exemplis autem eorum Scoliorum quae leguntur apud Eustathium ad Od. H. loc. cit. apparent multi amphibrachi. In hoc genere Scoliorum floruisse Praxillam, Alcaeam, et Anacreontem prodit Athenaeus XV. Nunnsius.

P. 385, 4. τὰ δ' Ἐρωτικά.] Huiusmodi apud Anacreontem et Horatium multa. Epithalamii item et Hymenaei exstant aliquot veterum. Tzetzes Epithalamiorum poetas recenset Agamestorem Pharsalium, et Hesiodum in Epithalamio Pelei et Thetidis, a quo fortasse Catullus est mutuatus. De methodo autem Epithalamiorum Dionysius Hal. in Arte p. 247. ed. Reisk. et ibidem περὶ τῶν ὑμεναίων in Methodo τῶν γα-G.450 μηλίων, p. 233. quibus subiiciuntur Hymenaei. Nunnsius.

P. 385, 6. καὶ τὰ Ἐπιθαλάμια.] Hesiodus Epithalamium scripserat in Peleum et Thetim, ex quo Is. Tzetzes prolegom.

et *Λαλακίον* *Λαλακίον* non verum protulit: *Τοῖς μάλιστα* ... *Παυλοῦ* ... *Πηλεῖς* ... *Επιθαλάμῳ* ... *Lucianus* ... *Theocriti* ... *Sesichorum* ... *Latinoꝝ* ... *Claudianus* ... *Dionys. Halicarn.* ... *Schottus.*

Ibid. A. *Σαλαμῶν* ... *Etyma* ... *Eustathius* ... *Iliad.* ... *Νυνεσία.*

Ibid. II. *Ἄργεον* ... *Argivum* ... *Eustathius* ... *Argivum* ... *Nynnesia.*

Ibid. IX. *Ἐπιθαλάμῳ* ... *Quidam Musis* ... *Claudianus* ... *Schottus.*

Ibid. II. *ἄφαντ' γενέσθαι* ... *Sunt qui nuptiarum die* ... *Schottus.*

Ibid. 12. *ἀφελῆσθαι κούρας Ἀττικῶς* ... *Refert hanc historiam* ... *appellan-*

du, in Statii Theb. III. 283. Atticas virgines, dum sacra Cereris Eleusinae operarentur, a piratis captas: in his et Hymenaeum, qui et inter illas muliebri habitu, amori ut indulgeret, versabatur. Post a persequentibus somno captos piratas interemptos: Hymenaeum vero, qui nuncium Athenas attulisset, quam adamasset, praemii loco petitam, accepisse. Quae nuptiae, quia feliciter cesserunt, placuit Atheniensibus nomen illud, boni ominis gratia, in nuptiis invocari: ut apud Romanos ex non dissimili eventu, *Thalassionis*. Servius vero Honoratus in Aeneid. I. 651. et Donatus in Terent. Adelph. V. VII. 7. et I. Tzetzes Chil. XIII. v. 589. sqq. aliter paullo; Hymenaeum ipsum raptos piratas, somno oppressos, interfecisse referunt. *Schottus*.

P. 385, [3. ἐγὼ δὲ οἶμαι.] In his verbis pro *συνέχεσθαι* reponendum *συνεύχεσθαι*. Consentanea huic illa originatione in Etymologico, ἀπὸ τοῦ ὁμοιοῦν τοὺς νυμφίους ὁμοσε ναλοντας, τροπῇ Αἰολικῇ. Nam Aeoles, quod vulgo notum, o in v commutant. Idem alias Etyimi rationes adfert, et Eustathius, quarum nulla plane id exprimit, quod Proclus hoc loco. *Nunnesius*.

Ibid. 17. οἶον ὑμεναίειν.] ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ναίειν, a coniunctissima viri et uxoris habitatione. Alii ἀπὸ τοῦ ὑμῆν, quae membrana solvitur, — *audet Dum sponsus zonam solvere virgineam*. Illud memorabile apud Aelianum Hist. An. XII. 44. ex P Euripide pastores Hymenaeos ad tibiam canentes, equas ad Venerem incitare: atque etiam equos ad ineundas feminas incendere. *Schottus*.

Ibid. 18. Σίλλος πεφασμένως.] Sic lego, quasi *aperte dicas*; legitur tametsi in Etymologico, ubi eadem reperias, *πεφασμένως*. *Sillus* autem specie Comicae poeseos ab aliis vocatur. Carmen erat maledicentiae plenum, et conviciorum: mordax nimis et amarulentum, quale Timon *σιλλόγραφος* (nam alius hic a *μισανθρώπων* est, Laertio, Luciano, et Suida) et Xenophanes conscripserunt, quae citantur non raro ab eodem Diogene Laertio, Sexto Empirico, Suida, et aliis. Mnaseas quoque apud Athenaeum; tu vide Eustathium in II. B. p. 204=154. ubi de Thersite, a quo primum hoc carminis genus deridendo natum putant. Ammianus Marcellinus XXII. extr. Didymum, Sillographos imitatum, in Ciceronem libros sex conscripsisse ait. Nomen autem derivat Pollux, Suidas, et Eustathius, ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν τοὺς ἴλλους, *ocu-*

p) Vide Musgraviium ad Alcest. 588.

los irridendo movere. Alii παρὰ τὸ τίλλω, quod est *irrideo, cavillor.* Schottus.

Ibid. Totidem verbis leguntur haec in Etymologico, ubi recte *πεφουσιμένως* est, quamvis posset reponi *πεφουσιμένως* quasi aperte hoc facerent; sed et illud potest retineri, quia τὸ σιλοῦν, ut ait Dionysius Aelius, est *ἡρέμια παρατρέπειν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ διασύρειν.* Mihi certe *πεφουσιμένως* magis arridet. Horum Poematum Homerum fuisse auctorem et saepe eo usum docet Eustathius ad II. B. loc. cit. Xenophanes in eo excellit, sed Timotheus Phliasius Pyrrhonius omnium maxime; cuius Sillorum maximam partem Diogeni Laertio debemus. Nunnsius.

P. 385, 19. καὶ διασυρμούς.] Graeci etiam *μυκτῆρας* appellant, ut Latini poetae *nasum* pro *irrisione*. Sed de hac voce nos agere memini in notis ad Senecae Rhetoris Suasoriam primam, qui locus haud dubie desumptus ex Ciceronis Epist. ad Famil. XV. 19. Addam alterum ex Eunapio Sardiniano: sic enim Libanii vita p. 133. Καὶ ὁ πάντες οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺν καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀλισμὸν αὐτὸ καλοῦσιν. Schottus.

Ibid. 20. διαφέρει δὲ τοῦ Ἐπικηδείου ἡ.] Eadem quae hic leguntur ad verbum in Etymologico de Epicedio et Threno; ex quo reponendum et hic ἔτι pro ἔστι, ubi et *προκειμένου* legitur, quod hic *κειμένου*. Sensus constabit utrovis modo. Dionysius H. in Methodo τῶν ἐπιταφίων p. 259. docet τοὺς Ἐπικηδείους et Θρήνους genera esse Poematum. Eustathius in Od. A. p. 1673, 48. hanc differentiam exponit τοῦ Ἐπικηδείου καὶ Θρήνου. Καθότι Θρήνος μὲν φασιν ἄδεται παρ' αὐτῆ τῆ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ἀδόμενος ὑπὸ Θεραπεινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. Ὁ δὲ Ἐπικηδείος ἔπαινός ἐστι τοῦ τελευτήσαντος μετὰ τινοσ μετρίου σχετλιασμοῦ· ὥστε συγγενῶς ἔχει ὁ Ἐπικηδείος λόγος τῷ μνηματικῇ καὶ Ἐπιταφίῳ· οἱ μὲντοι Θρήνοι διεκπίπτουσιν εἰς ἀλλόφυλον, προσήκοντες αὐτοὶ τοῖς παρ' Ὀμήρω ἀοιδοῖς Θρήνων ἑξάρχουσιν· οἷς ἰοίκασι καὶ οἱ τοὺς ἐλεγείους ἄδοντες. Nunnsius.

Ibid. τοῦ ἐπικηδείου.] Ἐπιτάφιον iidem Graeci vocant: cuius et praecepta Dionysius Hal. in Rhetoricis tradidit; et pro funere viros fortes, beneque de Rep. meritos laudari solitos,

g) Vide Ammonium de differentiis in voce p. 54. ed. Valckenaeii.

etiam matronas illustres laudatas, auctor et Plutarchus Poplicola, et Caesare, ac Tranquillus. Causam vero reddit T. Livius V. 50. qui et his laudationibus factam esse historiam Romanam mendosiorum extremo lib. VIII. ait, ex Ciceronis Bruto c. 16. quos hic legendos censeo. *Epicedion* autem Bionis exstat in Theocriti Idylliis, quod ad Moschum potius auctorem refertur: meminit enim ibi Theocriti. Alterum item Adonidis Id. XXIII. quod et ipsum Bioni poetae Bucolico, ademptum Theocrito, adiudicandum critici censent: meminit enim τοῦ Ἀδώνιδος φιλήματος ἐν τούτῳ Ἐπιτάφιῳ, τοῦ καὶ πρότερον ἐν τῷ εἰς Βίωνα. Est et ἐπιτάφιος λόγος Demosthenis, quam licet agnoscat Plutarchus, abiudicat tamen Halicarnasseus, *De gravi dicendi genere Demosthenis*. Et M. Tullius Philipp. XIV. extr. in funere veteranorum legionis Martiae peroravit. Et Philipp. IX. de statua Ser. Sulpicio in legatione mortuo collocanda. Grylli item Epitaphium, et Encomium scripsisse plurimos, ut patri gratificarentur, Aristoteles ait in Xenophontis vita apud Laertium. Hinc *Siti* dicuntur mortui: et *Siticines* in Agellio ex M. Catone XX. 2. unde et illud: *Hic est ille situs*, apud Ciceron. Legg. II. 22. et in Republ. I. III. Seneca Ep. CVIII. de Scipione Africano: *Hic est ille situs, cui nemo civi' nec hostis Quivit pro factis reddere oprae pretium*. Ad quem locum Hieronymus Columna nobilis iuxta ac doctus plura adnotavit in Ennianis fragmentis. Schottus.

P. 385, 20. ὁ Θρήνος.] *Threnos*, et *Naenias* scripsit Simonides; sed longe illo prior Hieremias, vates divinus; quos Ecclesia catholica mater nostra, anniversario ritu eo tempore lugubri voce decantat, quo Salvatoris nostri mortem cum lacrymis pie religioseque colimus, *Priores duo ordines Sapphico metro decurrunt reliqui Alphabeti Hebraici literis ἀκροστιχῶς dispositi sunt*, ait D. Hieronymus Praef. Comment. in Lament. Hieremiae. Item Epist. 103. ad Paullinum. Eadem in Iob praefatur, qui et ipse *Threnos* scribit, et numeris poeticis decurrit. Gregorius quoque cognomento Theologus *Threnos* carmine elegiaco dedit, pios iuxta et elegantes. De *Threnis* vero, et *Naenia* et *Hymenaeo* Iulius Scaliger Poet. I. 50. eiusque filius Iosephus, in Sextum Pompeium Festum v. *naenia* et Catullum. Schottus.

Ibid. 24. τὰ δὲ λεγόμενα Παρθενεῖα.] De his Schol. Aristoph. Av. 919. in illud, κνκλιά τε πολλὰ, καὶ καλὰ, Καὶ παρθενεῖα. Παρθενεῖα δὲ, ἃ αἱ παρθένοι ἤδον. Non memini me plura de his legisse, sed quia sub idem genus atque τὰ διαφρηφορικὰ cadunt, non magnopere laborandum, quando

τῶν δαφνηφορικῶν tam accurata afferatur a Proclo explicatio, ut nihil fere necesse sit aliis illustrari, pauca igitur et strictim attingam. *Nunnesius.*

P. 386, 2. κατώκουν Ἄρνην.] Pausanias Boeot. c. 40. p. 793. Lebadensibus proximi sunt Chaeronenses. Eorum urbs olim *Arne* est appellata. Filiam Aeoli *Arnem* fuisse dicunt, a qua urbs altera etiam in Thessalia *Arne* fuerit nuncupata. Idem in Arcadicis c. 8. p. 613. fontem nominat, ab agnis, (ἄρνας Graeci vocant) ducta appellatione. Porro pro ἐῶων leg. videtur τῶν Κόων. Ait enim Is. Tzetzes in Lycophr. Ἄρνην Boeotiae urbem *Coon* dictam. Addit igitur hoc ut *Arnem* Boeotiae distinguat ab *Arne* Arcadiae fonte. *Schottus.*

Ibid. 7. τοῦ Μέλανος ποταμοῦ.] Idem Pausanias in eadem Boeotia c. 38. p. 787. ab Orchomeno stadia septem, Herculis templum ostendi, ubi *Melanis* fontes ostendantur, scriptum reliquit; qui fons et ipse in Cephisidem influit. Rursum et in Arcadia, c. 28. p. 659. frigidae aquae *Melas fluvius*, qui praeter Sidam Pamphiliae decurrat. *Schottus.*

G.454 P. 386, 20. ἄστρα τε καὶ ἀστέρας.] Notum ex Grammaticis et Astronomis ἀστέρας singulas stellas appellari χωρίως, ἄστρα vero quae ex multis constant, ut τὰ ζώδια. *Nunnesius.*

Ibid. ult. ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς.] De hoc puero Pausanias in Boeoticis c. 10. p. 730. quem describit diligenter. *Nunnesius.*

P. 387, 2. ὃ κωπὴ καλοῦσι.] Nusquam alibi incidi in hoc nomen. *Κώπη* aut *κώπεα περιτραχήλιος κόσμος* est Suidae, unde fortasse natum nomen. *Nunnesius.*

Ibid. 5. Ἰφικρατίδας δέ.] *Iphicratidarum*, quod est Atticum calceamenti genus, ab Iphicrate sutore patre nato (nam et Harmodius illi generis ignobilitatem obiecit, in Rhetoricis Aristot. II. 24.) meminit praeter Pollucem VII. 89. et Suidam ex Damascii Historia Philosophica ap. Photium p. 1045. Diodorus Siculus XV. 44. Ἰφικράτης τὰς ὑποδέσεις τοῖς στρατιώταις ἐλλύτους καὶ κούφας ἐποίησε, τὰς μέχρι τοῦ νῦν Ἰφικρατίδας ἀπ' ἐκείνου καλουμένας. *Schottus.*

Loca Suidae et Pollucis citat etiam *Nunnesius.*

γ) Parum accurate hic, ut saepe, *Schottus.* Tzetzae verba sunt, ad v. 614. Κράτων δὲ παρὰ τὸ ἄρνας πολλοὺς ἔχειν, καὶ τὴν Κῶν

ὁ αὐτὸς οὕτω φησὶ κληθῆναι, παρὰ τῶν οἰκοντιῶν αὐτῆν *Καρῶν*. κῶν γὰρ τὸ πρόβατον οἱ *Κῆρες* φασίν.

Ibid. 7. κλώνας πρὸς ἱκετηρίαν.] *Εἰρσειώνη* s Graecis dicta, de qua non exscribo quae in Theseo Plutarchus p. 10. Clemens Alexandrinus Strom. IV. c. 2. p. 566. Strabo I. p. 31 = 25. Suidas in v. Eustathius II. X. p. 1283 = 1389, 36. Schol. Aristoph. Plut. 1055. Herodotus in Homeri vita. Ut autem palma victorum erat, sic oleae rami supplicum. Virgil. Aen. VIII. 116. *ramos praetendit olivae*, et aliis pluribus locis. Mos hic Palaestinarum, ut Christo Hierosolymam invento occurrerent acclamantes, cum ramis palmarum, ut victori, et olivarum, ut supplices. Sic enim explicat Dorotheus Serm. XV. fuit et Graecorum. Livius lib. XXIX. 16. *Decem legati Loerensium obsiti squalore et sordibus, in comitio sedentibus coss. velamentu supplicum, ramos oleae, ut Graecis mos est, porrigentes, ante tribunal cum flebili vociferatione humi procubuerunt.* D. Hieronymus adversus Luciferianos, *tu pacem cum scuto petis, et nos olivae ramum gladio inserimus*, proverbii specie dixisse videtur. De palma victoriae signo in prodigiis pugnae Pharsalicae in Trallibus e pavimento prodeunte refert Caesar Bell. Civ. III. 105. Schottus.

Ibid. 9. Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου.] Huius Dei sacerdos *κρωίως, δαφνηφόρος*, hoc est, *Laurifer*, cognominabatur; quem forma et genere insignem quotannis sacrabant; qui a colle *Ismeno*, ad dexteram Thebarum portam sic dictus est. Pausanias in Boeot. X. p. 730. Stephanus vero lib. de Urbibus ab *Ismenio* flumine, et Hesychius appellatum tradunt. Schottus.

Pausaniam citat *Nunnesius*.

Ibid. Γαλαξίου.] *Galaxius* Apollo, a Galaxo Boeotiae loco; de quo Plutarch. in lib. *Cur Pythia oracula reddere desierit*. p. 409. A. Sic *Ismenius* hic ante dicitur ab *Ismenio* colle, G.455 vel *Ismenio* flumine Boeotiae. Schottus.

P. 387, 10. τὸ δὲ Τριποδιφορικὸν μέλος.] Sup. cum proponebat Hymnorum formas, non proposuit hoc genus *τριποδιφορικὸν*, nec alibi, quod sciam, fit eius mentio: praeterquam quod Pausanias eodem loco, cum *Daphnophorum* puerum descripsit, addit ab illis *Daphnophoris* tripodem aeneam dedicari solitum Apollini, qualis unus cerneretur *Amphitryonis* propter *Herculem*, qui *δαφνηφόρος* fuerat, Apollini consecratus: incertum tamen esse an ab omnibus, an a filiis tantum locupletior dedicaretur. Ad eam dedicationem hoc genus Hymni factum credibile est, et quia τῆς δαφνηφορίας extre-

---

s) Vide Meursii Graec. Fer. lib. V. in voce *ΠΙΤΑΝΕΨΙΑ*.

mus actus erat ἡ τριποδιφορία, recte Proclus sup. non expressit nominatim hoc genus hymni, de quo multa hic, eaque elegantissima leguntur. *Nunnesius.*

Ibid. 12. Πάνακτον τῆς Βοιωτίας.] Stephano ex Andro-
tione castellum est Atticae, ut Pausan. I. c. 25. p. 60. non
procul Salamine. *Schottus.*

P. 388, 4. λευκάς — ψῆφους.] Candida enim creta fau-
cata signabant veteres, atro colore infusa. Persius II. 1.
Hunc, Macrine, diem numeram meliore lapillo. Et Athenien-
ses reum morti adiudicaturi, calculo suo inscribebant Θ, in-
dicantes eum esse θανατωτέον: ut Romani C litera condemna-
bant, teste Asconio Pediano ad Ciceron. Div. in Verrem. c.
7. Hinc proverbii specie Lucianus in Apolog. (T. I. p. 723.
λευκήν — ἐνεχθῆναι.) λευκήν ψῆφον προσθεῖναι, apud Chi-
liasten Erasm. I. 5, 53. vide et Ovid. Metam. XV. 41. Per-
sius Sat. IV. 12. *Et potis es vitio nigrum praefigere Theta.*
Martialis VII. 36. *Nosti mortiferum Quaestoris, Castrice,*
signum? Est operae pretium discere Theta novum. Et Au-
sonius Ep. 120. *Tuumque nomen Theta sectilis notet.*
Schottus.

Ibid. 11. ὀσχοφορικὰ μέλη.] De horum Oschophoricorum
institutione Plutarchus in Theseo p. 10. et alii. Vocata ὀσχο-
φορία, ἀπὸ τῆς ὄσσης, id est, palmite onusto uvis, ut Har-
pocratio, et ex illo Suidas, Hesychius, et alii. Sed an ἡ
ὄσση Hippocratis, et ὄσχεια Aristotelis, aut ὄσσεος, ut Pol-
lux Onom. II. 172. observat, hoc est, sinus ille quo τὰ αἰ-
δοῖα continentur, ἀπὸ τῶν βοτρύων nomen duxerit, an con-
tra, incertum; utrumque alteri simile. Si ἀπὸ τοῦ ὄσσειον
deducas, ut Etymologici auctor, et alii, ab animalibus ad
stirpes translatum erit; de quo tamen non magnopere labo-
randum. *Nunnesius.*

Ibid. 12. ἔστολισμένοι.] Stola indui solere in his ludis,
etiam Etymologus, qui pleraque id genus ex Proclo transcrip-
sit, auctor est. *Schottus.*

Ibid. 15. ἄρξαι δὲ Θησεία φασί.] Plutarchus in Thesei vita
id confirmat de hac apud Athenienses celebritate Oschophorio-
G.456rum: scribitque ὀσχοφόρια per ω in prima syllaba; ut et var-
rie Lexicographi Graeci: Iulius Pollux, Hesychius, et ex Phi-
lochoro et Hyperide Harpocratio. Nonnullis etiam, nisi li-
brariorum, ut fit plerumque, vitium id est, ὀσχοφορία, pa-

ε) Vide Meursii Graec. Feriat. lib. V. in voce.

roxyt. Plerisque enim proparoxytonum est, ὄσχοφορία. Theophilus, ut et Proclus noster, παρὰ τοῦ ὄσχου, hoc est, *uva et raminis* derivat. *Oschophorion* item locus Athenis; in quo Dianae fanum; non procul a Phalero, ubi Minervae Sciriadis templum fuit, auctore Hesychio, Nicandri interprete in Alexipharm. et Etymologici auctore: qui et stola indui solere festis illis diebus operatos ait; nam quod Ἰσχοφορία in eo vulgo legitur, apertum mendum est. Callimachi versus, qui in extremo in Delum Hymno leguntur, huc transluli: *Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱερὸν ἄγαλμα Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἦν πότε Θεσεὺς εἶσατο σὺν παιδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει. Οἱ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον νῖα φνγόντες Παισιφάης, καὶ γναμπτὸν ἔδος σκολιοῦ Λαβυρίνθου, Πότνια σὺν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἠγήσατο Θεσεύς. Ἐνθεν ἀειζώνοντα Θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπονσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.* Schottus.

Plutarchum et Harpocrat. citat *Nunnesius*.

P. 388, 19. τὴν Δίαν.] *Diam* Stephanus insulam et urbem Peloponnesi agnoscit, et quatuor cognomines; unam, quae et *Naxos*; alteram iuxta *Miletum*; tertiam iuxta *Sarmossum*; quartam ad *Cnossum* *Cretae*. Vide *Glossar. vetus. Schottus*.

Ibid. 20. *Δυσὶ νεανίας ἐσχιατρεφημένοις.*] Quos adolescentes elegerit *Theseus*, qua forma, ut illos educaverit, nemo melius nec copiosius *Plutarcho*. Addit *Harpocratio*, quod et repetit *Suidas*, lectos illos ἐκ τῶν γένει τε καὶ πλούτῳ προεχόντων. *Nunnesius*.

Ibid. 22. ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ.] *Athenaeus* XI. p. 495. ex *Aristodemo* lib. III. περὶ Πινδάρου, τοῖς Σκιρῶσι, φησὶν, Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμῳ, τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον τὸν καλούμενον ὄσχον. τρέχουσι δ' ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου μετρὶ τοῦ τῆς Σκιρῶδος Ἀθηνῶν ἱεροῦ. De festo *Scirrhorum* et *Minervae* cognomine *Σκιρῶδος* *Harpocratio*, et *Schol. Aristophanis Eccles. init.* *Nicandri* quoque *Scholiis* in *Alexipharmaca* haec illustrantur. Ὄσχοφοροί, inquit, λέγονται Ἀθηνησὶ παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἀμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς· οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκιρῶδος Ἀθηνῶν ἱερόν. *Nunnesius*.

Ibid. 23. τῆς Ἀθηνῶν τῆς Σκιριάδος.] *Minerva* cognominata *Scirias*, aut *Sciras*; idque a *Sciro*, vate *Dodoneo*, qui vetustissimum eius *Deae* templum condidit; unde et *Atticae* loco nomen datum; ut refert in *Atticis* *Pausanias* c. 36. p.

88. Σκιρῶδος duplici ρ est in Athenaeo XI. p. 495. Σκιρῶδος singulari canina litera in Schol. Alexiph. Nicandri, et Hesychius Σχειρῶς, inquit, ἢ Ἀθηνᾶ. Harpocration vero G.457 Ἀθηνᾶν Σκιρῶδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι. Strabo quoque IX. p. 603=571. Eadem fere Stephanus de Urbibus. Schottus.

Ibid. 388, ult. ἐκ τῆς πενταπλῆς.] Hic *Cinnus* erat, ex oleo, vino, melle, caseo, et hordeacea farina; quae singula mystice designabant aliud: de hoc versus leges super Eiresiona, hoc est, oleae ramo lana coronato, in Theseo, Plutarchi, qui et initio quarti Stromatum apud Clementem leguntur. Lege et Homeri carmen apud Herodotum in vita eius, Aristophanem, eiusque interpretem doctissimum loeis aliquot, Suidam, Eustathium, Favorinum, et alios. Schottus.

Ibid. Athenaeus l. c. addit haec ex illo loco Aristodemi: Καὶ ὁ νικήσας λαμβάνει κύλικα τὴν λεγομένην πεντάπλοον, καὶ κωμάζει μετὰ χοροῦ· πενταπλόα δ' ἢ κύλιξ καλεῖται καθόσον οἶνον ἔχει, καὶ μέλι, καὶ τυρόν, καὶ ἄλφιτον, καὶ ἐλαίον βραχύ. Nunnesius.

P. 389, 3. Εὐχτικὰ δέ.] *Hymnorum* species sunt Menandro Rhetori Laodicensi εὐχτικοί, [p. 30. ed. Heeren.] hoc est *precatorii* seu *voti*, qui tenuem quandam deprecationem continent, sine aliis orationis partibus: et ἀπευχτικοὶ contra, quibus contraria precamur. Vide Lud. Coelium Antiq. Lect. VII. 5. Schottus.

Menandrum citat etiam Nunnesius.

Ibid. 5. Πραγματικά.] Eiusmodi hymni sunt aliquot apud Horatium, non omnes tamen Odae, quae inscribuntur Πραγματικά. Nunnesius.

Ibid. 6. Ἐμπορικά.] Περὶ ἀποπεμπτικῶν accurate idem Menander, qui ἐπελέγοντο ταῖς ἀποδημίαις θεῶν νομιζομέναις ἢ γινομέναις. Huiusmodi refert editos a Bacchylide. Illud tamen τῶν ἐμποριῶν, ad homines videtur potius pertinere. Nunnesius.

Ibid. 8. ἀποστολικά.] Cum de aliquo ad alium scribimus. Huiusmodi multae exstant hodieque epistolae versibus dictatae Antholog. VII. Tale putatur Pindari Isthm. II. Sic enim nos monet Scholiastes: Οὗτος ὁ ἐπινίκιος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀκραγαντῖνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διὰ τινος Νικασίππου, ὥστε εἶναι ἀποστολικὸν αὐτόν. Tales, sed prosa oratione, non vineta, et veterum Christianorum Praesulum, iam inde ab initio nascentis Ecclesiae, seseque propagantis, *Epistolae* commendatitiae pauperum, iterque facientium; de quibus diserte Gregorius Naz. cognomento Theo-

logus στηλιτευτικῆ α΄ adversus Iulianum Imp. καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίαν, τὴν τε ἄλλην ὀπόσῃν καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασιν, οἷς ἡμεῖς ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος τοὺς χρῆζοντας παραπέμπομεν. Harum epistolarum mittendarum ratio in Nicaena prima Synodo instituta est bono publico Ecclesiae, de quibus Burchardus Wormaciensis II. de Eccles. Ord. c. 227. et Gratianus 73. distinct. et Ivopar. VI. de caussis clericorum c. 434. et seq. De his erudite disseruit singulari libello, amicus noster Gerardus Rodolphus, Graviensis: manum itaque de tabula. *Schottus.*

P. 389, 8. ἀποστολικά.] Hi videntur Hymni προπεμπτι-G.458 χοῖ, de quibus idem Menander Rhetor. *Nunnesius.*

Ibid. 12. τὰ γεωργικά.] Praeter innumeros Rei Rusticae scriptores a M. T. Varrone, Columella, Plinio enumeratos, Orphei γεωργικά nominat Is. Tzetzes. Talia Hesiodi ἔργα καὶ ἡμέραι, quod opus expressit, vel vicit potius divinus Maro, libris quatuor Georg. Sic enim de se: *Ascræumque cano Romana per oppida carmen.* Pithoclis Samii ἐν τρίτῳ γεωργικῶν meminit Plutarchus. Chrysippus vero, Pamphili, et Paxami ἐν γεωργικοῖς Laertius et Suidas. Antiphontem, Dorionem, et Aeschylidem Athenaeus citat III. 78. A. XIV. 650. D. E. Omitto eos, qui μελισσοουργικά scripserunt, Philistum, Neoptolemum, et Aristomachum a Plinio saepe laudatos; et Nicandri Colophonii τῶν μελισσοουργικῶν secundum advocat Athenaeus III. p. 68. C. et Menecrates Ephesius poeta *de apibus*, laudatus a Varrone R. R. III. p. 5. cuius et Nicandri Scholia meminerant. Plura collegit Camerarius iunior. *Schottus.*

Ibid. 10. γνωμολογικά.] Ut Theognidis, Phocylidis, Pythagorae, Solonis, Tyrtaei, aliorumque ἀποσπασμάτια saepius iam in vulgus data; collecta ex Plutarcho, Athenaeo, Clemente Alexandrino, Stobaeo, ceteris. *Schottus.*

Ibid. Videntur Odae Paraeneticae, quales Horatii multae; nisi velis τὰς παραινήσεις Theognidis et Phocylidis accipere; quae Hymni non erunt; quod malim, quum Proclus supra negaverit haec Melica esse. Sic et Georgica, quorum deinceps meminit, non sunt Melica, neque etiam τὰ Ἐπισταλτικά: quales Epistolae fortasse Ovidii, et aliorum. Plura Odarum genera legantur in Indicibus illis Horatianis, et apud Menandrum, e quibus aliqua possunt ad haec revocari: ut οἱ κλητικοὶ (p. 33.) πρὸς τὰ Εὐκτικά. *Nunnesius.*

Ibid. 12. χώρας καὶ φυτῶν.] Primum hoc praeceptum dat Maro agricolae, ut situm, habitumque locorum diligenter con-

templetur; et ante illum Hippocrates, et Theophrastus sapius *περὶ φυτῶν αἰτιῶν*. Διαφέρει γὰρ πρὸς τὴν τελείωσιν χώρα τε χωρῶν, καὶ ἀγρὸς ἀέρος. Ex quo M. Varro R. R. I. est mutuatus, quae non exscribo; et de his Oeconomicis Xenophon, dux idem bonus, et Philosophus. *Περὶ φυτῶν*, de stirpibus vero, praeter Theophrastum, et Dioscoridem principes, varii scripsere; Phantias Eresius ab Athenaeo laudatus, et Dionysius *περὶ φυτῶν* a Varrone, sive ut P. Victorius emendat, *ἐνφυτῶν*. Oppius de silvestribus arboribus, a Macrobio Saturn. III. 19. citatus. Macer quoque carmine Latino, et alii. Nec enim Nomenclaturam institui; tantum quantum sic facta, in ipsa etiam poetica, Scriptorum iactura, recenseam. *Schottus.*

PRAEMONENDA TYCHSENI. G.459

QUAE hic in lucem emittimus, anecdota talia sunt, ut non valde ambitiosi esse videamur, si grata fore lectoribus nostris confidamus, et ipsa expectatione maiora. Sunt ea omnia Procli Lycii Platonici, de cuius vita et reliquis scriptis hic nihil attinet dicere: sufficit de his, quae iam prodire iussimus, reliquiis, pauca monere, et, unde quodque petitum sit, indicare. *Vitam Homeri et de Cypridis Carminibus* libellum descripsi e codice Iliados Homeri praestantissimo et valde antiquo, qui asservatur in Bibl. S. Laurentii Escorialensi, in quo haec duo, e Chrestomathia Procli excerpta, praefixa leguntur Iliadi uberrimis scholiis instructae, de quibus alias plura fortasse dicentur. Sed Homeri vitam sub Procli nomine iam olim edidit Leo Allatius in libro *De patria Homeri* Lugd. 1640. 8. p. 30. nulla tamen mentione facta unde ducta sit, hoc solum addito: *Proclum meae mihi qualescunque schedae*. Nos iam e codice auctiorem sistimus, collato insuper alio apographo e codice Veneto, cuius descriptionem dedimus supra, ut cum simul reliquis Chrestomathiae fragmentis, ad quae pertinuit olim, legeretur.

Quae sequuntur plane sunt inedita, et, si quid iudico, haud vulgaris pretii habenda, quippe quae plurimorum veterum carminum ex cyclo epico argumenta exhibent, et insignem Chrestomathiae Proclianae partem restituunt, et in vitam quasi revocant, de quibus omnibus, post renatas literas praeter coniecturas et exilia Procli excerpta, vix quidquam legebatur. Sed de his G.460

ad quem illa, quae e codd. nunc primum edita sunt, pertinere. Itaque, ubi de epica poesi ex Proclo Photius agere incipit: γενομεθα δε. inquit, τοῦ ἐποῦς ποιητῶν κρείιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πυθαγόρας, Πανύσιος, Ἀντίμαχος. (Sunt hi quos Grammatici Alexandrini epicorum poëtarum principes pronuntiarunt. Διόρχεται δὲ (Proclus) τούτων, ὡς οὖν τὴ ἐστὶ, γένος τε καὶ πατρίδας, καὶ τινὰς ἐπὶ μέρους πράξεως (unde intelligitur vitam Homeri hoc loco insertam fuisse) μεταλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἀρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ

nis Aubrii: adeoque utramque ex eadem officina: est tamen prior multo emendatior Fr. Sylburgii opera, quam altera haec ignorat, Andr. Schotti praefatiuncula praemissa. Cum tamen satis constet, ab Andr. Schotto primo Procli Chrestomathiam editam esse, cumque Sylburgii editio ipsi Schotto inscripta sit, mirari licet, quomodo in nova editione ab ipso Schotto parata et XXV annis post iterum in lucem emissa, subiecta quoque Schotti *Observationum humanarum* libris quinque *Hanoviae typis Wecheliani apud heredes Io. Aubrii*, deteriora iterum lectoribus obtrudi potuerint. Suspiscabar habendum hoc inter librariarum tabernarum fraudes, quibus illi nos haud raro ludificant. Verum repetenda res est a Schotti malevolentia. Itaque de toto hoc genere ita erit statuendum: Andr. Schottus primo in Hispania exscriptum fragmentum hoc ex Codice (qui tamen Photii non fuit, ut ex

Schotti praefatione ad Photium assequi licet) bibliothecae Antonini Augustini Archiepiscopi Tarraconensis, cum latina versione vulgaverat. Missum id ad se iterum edidit in Germania et Apollonio de Syntaxi subiecit Fr. Sylburgius 1590. sed adhibito alio exemplo, quod olim ex Henr. Stephani bibliotheca descriptum, et ad duo codd. collatum ille habebat, multo plenius et emendatius: adiectae quoque ab eo Notationes p. 385. 6. 7. Non neglecta est Sylburgii opera in Photio ab D. Hoeschelio paullo post 1601. edito. Sed ignorare eam videri voluit Schottus primo in vertendo e cod. Rom. Photio 1606. (in quo bonorum ille obtrectator Hoeschelii nomen studiose silentio praeterit) tum in nova editione Procli ad calcem *Observationum humanarum*, in qua ne nomine quidem Sylburgium meminit, attexuit tamen Petri Io. Nunnesii, Hispani Valentinii, notas.

Γῆς μυθολογουμένης μίξεως· ἐξ ἧς αὐτῶ (l. αὐτοὶ) καὶ τρεῖς παῖδας γεννώσιν (ita leg. pro γινώσκουσι) Ἐκατοντάχειρας, καὶ τρεῖς ἑτέρους (ἀποτίκτουσι) Κύκλωπας. Διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν τὰ τε ἄλλα τοῖς Ἑλλήσι μυθολογούμενα, καὶ εἴ που τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. (Haecenus *Cyclus epicus ipsi est Cyclus ipsarum rerum, quae argumentum poetis suppeditabant, adeoque is quem melius dicimus *Cyclum mythicum*, h. e. complexus mythorum, quos antiquiores poetae suis carminibus exposuerant: ducit is exordium inde a deorum genealogia et cosmogonia et procedit usque ad extrema Ulyssis fata.) καὶ περατοῦται ὁ ἐπικός κύκλος συμπληρούμενος ἐκ δια-^{G.463}φόρων ποιητῶν μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδύσσεως· ἐν ἧ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἶη, κτείνεται. (Nunc *Cyclus epicus* paullo aliter accipitur de ipso poetarum numero, qui mythos Cyclo paullo ante dicto comprehensos *carminibus epicis* exposuerant. Horum carmina secundum argumenta mythorum, quos pertractabant, ita constitui potuere, ut, dum aliud ex alio se excipiebat, contextum fabularum inde a prima rerum origine usque ad Ulyssis exitum haberes. Haec *altera est notio Cycli epici*, cum illa priore plerumque confusa.) Λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῶ πραγμάτων. (Si vera haec sunt, quod cur dubites causam non video, *Procli aetate cyclici poetae adhuc legebantur*: et Proclus ex iis argumenta ipse conficere potuit quae in chrestomathia perscripserat.) Λέγει καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευομένων τὸν ἐπικὸν κύκλον. (Proclus in sua Chrestomathia non modo argumenta carminum, quae *Cyclum epicum* constituebant, verum etiam poetarum, qui ea contexuerant aut contexuisse ferebantur, nomina et patriam adscripserat: adeoque etiam v. c. Leschei, Arctini, Stasini etc. quae omnia ab excerptore Photio omissa sunt, qui ne carminum qui-*

dem cyclicorum mentionem fecit nisi *Cypriorum* in loco qui hinc sequitur: *Λέγει δὲ καὶ περὶ τῶν Κυπρίων ποιημάτων* etc. locum apponemus paullo post, ubi ad illa carmina perventum erit. Nunc igitur sic erit statuendum: Proclus enarraverat carmina, carminumque argumenta et auctores, ex ordine, qui mythos antiquiores inde ab Urano carmine epico persequuti erant; et quidem partim veterum grammaticorum ductu (erat enim liber *χρηστομαθία γραμματικὴ*) partim lectione istorum carminum. Haec quidem interiере omnia. Debuerе autem esse in eorum numero Genealogiae deorum, Titanomachia, Argonautica, Thebais, Heracleis, Theseis et alia. Verum ubi in his mythis, adeoque in ipsis enarrandis carminibus, perventum erat ad *belli Troiani* tempora, ecce fuit Grammaticus, qui ex Proclo particu-
 G.464 lam aliquam excerptam suo codici adscriberet: atque ex hoc servata sunt nonnulla, quae hic apponimus: primo loco Vita Homeri iam ab Allatio vulgata, sed truncata: altero loco Cypriorum reliquorumque Cyclicorum carminum argumenta, antea prorsus ignota. Debentur illa sollertiae et doctrinae TYCHSENI nostri V. C. qui cum Codicem Iliadis Matritensem evolvebat, Procli nonnulla scripta animadvertit ac descripsit. Excitavit idem studium viri doctissimi SIEBENKEES, Venetiis degentis, ut e cod. bibliothecae S. Marci alia fragmenta describeret, de quibus sigillatim monebitur.

Quae igitur nunc primo loco hic apposita est Vita Homeri ab Allatio olim edita, emendatior ac plenior nunc exhibetur partim e codice Matritensi V. C. TYCHSENI opera, partim e cod. Veneto a viro doctissimo SIEBENKEES, exscripta. Si tamen eam modo interpolatam et aliena opera auctam, modo sub finem truncatam dixeris, non habeo quod reponam. Sunt nonnulla ex his, quae ex aliis Grammaticorum vitis Homeri apud Allatium, Barnesium, et nuper apud Wassenbergium V.

C. illustrari forte possunt: nolo tamen in his haerere, quae satis nota sunt aut esse possunt.

Quae de stirpe et nomine Homeri narrantur, sunt fere petita ex poetarum, qui Homeri mentionem fecerant, ornamentis ac figmentis poeticis, alia ex Grammaticorum acumine super etymō ludentium, quod et caecum et obsidem denotat, ducta, nec pro historica veritate erant illa venditanda. Si tamen priora illa sequuti sunt scriptores Hellanicus, Damastes Sigeensis, et Pherecydes, qui ad Orpheum genus Homeri retulerunt, reputandum est, eos scripto mandasse mythos, seu ea quae mythice tradita erant: est autem hoc mythicum, si a Musis, ab Orpheo, Lino, Musaeo, vates genus ducere dictus est. Antiquior ceteris fama fuisse videtur illa, quae ad Meletem fl. natales eius retulit.

(A) Π Ρ Ο Κ Λ Ο Υ

ΠΕΡΙ

Ο Μ Η Ρ Ο Υ. *)

ἘΠΩΝ ποιητὰὶ γέγονασι πολλοί· τούτων δέ εἰσι κρά-
τιστοι, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Παννύσις,
Ἀντίμαχος. ^a Ὅμηρος μὲν οὖν τίνων γονέων, ἢ ^b ποίας
πατρίδος, οὐ ^c ῥάδιον ἀποφῆνασθαι· οὔτε γὰρ αὐτός
τι λελάληκεν· ἀλλ' οὐδὲ οἱ περὶ αὐτοῦ εἰπόντες συμπε-
φωνήκασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ μηδὲν ῥητῶς ἐμφαίνειν περὶ
τούτων, τὴν ποίησιν αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ἀδείας ἕκαστος,
οἷς ἐβούλετο, ἐχαρίσατο. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Κολο-
φώνιον αὐτὸν ^d ἀνηγόρευσαν, οἱ δὲ Χῖον, οἱ δὲ Σμυρ-
ναῖον, οἱ δὲ Ἰήτην, ἄλλοι ^e δὲ Κυμαῖον· καὶ καθόλου
πᾶσα πόλις ἀντιποιεῖται τοῦ ἀνδρός, ὅθεν εἰκότως ἂν
κοσμοπολίτης λέγοιτο. Οἱ μὲν οὖν Σμυρναῖον αὐτὸν
G.466^f ἀποφαινόμενοι, Μαίονος μὲν πατρός λέγουσιν εἶναι,

*) Cod. Ven. Πρόκλοῦ χρη-
στομαθίας τῶν εἰς δ' διηρημέ-
νων τὸ ᾱ. Ὅμηρον χρόνοι,
βλος, χαρακτήρ, ἀναγραφὴ
ποιημάτων.

a) Hic demum incipit Alla-
tius, Ὅμηρος ὁ ποιήτης τίνων
μὲν γον.

b) ἐγένετο addit Allatius et
MS. Ven.

c) ῥάδιον Allat. et MS. Ven.
in MS. Esc. ῥαδίως.

d) ἀνηγόρευσαν Allat. et
MS. Ven. sed Allat. omisso αὐ-
τόν, Escur. ἠγόρευσαν.

e) οἱ δὲ K. Allat.

f) ἀποφαινόμενοι Allat.
Ven. At MS. Esc. καταφαι-
νόμενοι. Mox Μαίονος melius
MS. Ven. Allat. et Esc. Μαίω-
νος.

γεννηθῆναι δὲ ἐπὶ Μέλητος τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν καὶ Μελησιγενῆ ὀνομασθῆναι· δοθέντα δὲ Χίοις εἰς ὀμηρείαν, Ὅμηρον κληθῆναι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς τῶν ὀμμάτων πηρώσεως, τούτου τυχεῖν αὐτὸν φασὶ τοῦ ὀνόματος· τοὺς γὰρ τυφλοὺς ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὀμήρους καλεῖσθαι. ^h Ἐλλάνικος δὲ καὶ Δαμάστης, καὶ Φερεκύδης εἰς Ὀρφέα τὸ γένος παράγουσιν αὐτοῦ. Μαίονα γὰρ φασὶ τὸν Ὀμήρου πατέρα, καὶ Δίον τὸν Ἡσιόδου γενέσθαι Ἀπελλίδος, τοῦ Μελανωποῦ, ταῦ Ἐπιφραδέως, τοῦ Χαριφήμου, τοῦ Φιλοτέρπεως, τοῦ Ἰδμονίδα, τοῦ Εὐκλέους, τοῦ Λωρίωνος, τοῦ Ὀρφέως. Γοργίας δὲ ὁ Λεοντῖνος εἰς Μουσαῖον αὐτὸν ἀνάγει. Περὶ δὲ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ τοιοῦτός τις ⁱ φέρεται λόγος. Ἀνελεῖν φασιν αὐτῷ τὸν θεὸν, χρωμένῳ περὶ ἀσφαλείας, τάδε,

Ἔστιν Ἴος νῆσος, μητρὸς πατρίς, ἣ σε θανόντα
 Λέξεται· ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἰνιγμα φύλαξαι.

Λέγουσιν οὖν αὐτὸν εἰς Ἴον πλεύσαντα διατρίψαι μὲν παρὰ Κρεωφύλῳ, γράψαντα δὲ Οἰχαλίας ἄλωσιν, τούτῳ χαρίσασθαι, ἣτις νῦν ὡς Κρεωφύλου περιφέρεται. Καθεζόμενον δὲ ἐπὶ τινος ἀκτῆς, θεασάμενον ἄλιεις, προσειπεῖν αὐτοὺς, καὶ ἀνακρῖναι τοῖςδε τοῖς ἔπεσιν·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρήτορες, ἣ ᾧ ἔχομεν τι;

^k Ὑποτυχόντα δὲ αὐτῷ ἕνα εἰπεῖν·

Ὅς ἔλομεν, ληπόμεσθα· οὐκ ἔλομεν, φερόμεσθα. G.467

Οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἶνιγμα, ὅτι ἐπ' ἰχθυίαν καταβάντες ἀφήμαρτον, φθειρισάμενοι δὲ, ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν ἀποκτείναντες ἀπολείπουσιν, ὅσοι δὲ ^l αὐτοῦς διέφυγον, τούτους ἀποκομί-

g) τῶν ὀμμάτων Allat. et MS. Ven. τοῦ ὀμματος Esc. Ven. firmat: in Escur. erat ἀπὸ Ἑλλάδος.

h) Haec omnia usque ad ἀνάγει desunt apud Allat. Mox τὸ γένος ἀνάγουσιν αὐτοῦ melius MS. Ven. etiam Μαίονα et τὸν Ἡσιόδου. τοῦ H. Escur. Porro Ἀπελλίδος dedimus, quod res postulabat, et MS.

i) λόγος τις φέρεται τοιοῦτος Allat.

k) Codex Escur. ὑποτυχόντες, male. Ven. αὐτῶν.

l) αὐτοὺς Allat. et MS. Ven. recte. Escur. αὐτῶν.

ζουσι· οὕτω δὲ ἐκείνον ἀθυμήσαντα, σύννου^m ἀπιέναι, τοῦ χρημοῦ ἐννοίαν λαμβάνοντα· καὶ οὕτως ὀλισθέντα περιπταῖσαι λίθῳ καὶ τριπταῖον τελευτῆσαι. ⁿ Ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν πολλῆς ἔχεται ζητήσεως· ἵνα δὲ μήτε τούτων ἀπειρος ὑπάρχῃς, διὰ τοῦτο εἰς ταῦτα κεχώρηκα. Τυφλὸν δὲ ὅσοι τοῦτον ἀπεφάναντο, αὐτοὶ μοι δοκοῦσι τὴν διάνοιαν πεπηρῶσθαι. Τόσαῦτα γὰρ ^o κατείδεν ^p ὅσα οὐδεὶς ^q ἄνθρωπος πώποτε.

Εἰσὶ δὲ ^r οἵτινες ἀνεψιὸν αὐτὸν Ἡσιόδου παρέδωσαν, ἀτριβεῖς ὄντες ποιήσεως. Τοσοῦτον γὰρ ἀπέχουσι, τῷ γένει προσήκειν, ὅσον ^s ἢ ποιήσις διέστηκεν αὐτῶν. Ἄλλως δὲ οὐδὲ τοῖς χρόνοις συνεπέβαλον ἀλλήλοις. ^t Ἄθλιοι δὲ τὸ αἶνιγμα πλάσαντες τοῦτο·

Ἡσιόδος Μούσαις Ἐλικωνίοι τόνδ' ἀνέθηκε,
ἔμψυ νικήσας ἐν Χαλκίδι δίον Ὀμηρον.

Ἀλλὰ γὰρ ἐπλανήθησαν ἐκ τῶν Ἡσιοδείων ἡμερῶν· ἕτερον γὰρ τι σημαίνει. Τοῖς δὲ χρόνοις αὐτὸν οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀρίσταρχον φασὶ γενέσθαι κατὰ τὴν τῆς Ἰω-
G.468 γίας ἀποικίαν, ἥτις ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἐτῶν ἐξήκοντα. Οἱ δὲ περὶ Κράτητα ἀνάγουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους. Φαίνεται δὲ ^u γηραιὸς ἐκλελοιπῶς τὸν βίον. Ἡ γὰρ ἀνυπέρβλητος ἀκρίβεια τῶν πραγμάτων ^x προβεβηκυῖαν ἡλικίαν παρίστησι. Πολλὰ δὲ ἐπεληθυσθῶς μέρη τῆς οἰκουμένης ἐκ τῆς πο-

m) ἐπιέναι Allat.

n) Totum hoc quod sequitur comma deest apud Allatium. Pro κεχώρηκα MS. Ven. κατεχώρησα.

o) ὁ ἄνθρωπος addit Allat. et MS. Ven.

p) ὅσον Allat.

q) Hic ἄνθρωπος omittit Allat. et MS. Ven.

r) Allat. τινές, οἱ.

s) ἢ addidi ex Allat. et MS. Ven.

t) Quae sequuntur usque ad τρωϊκοὺς χρόνους desunt apud Allat.

u) γῆρα Allat. et paullo ante ἔτεσιν ἐξήκοντα MS. Ven. qui et addit τὸ δὲ περὶ τοὺς Ἡρακλείδας λείπεται τῶν Τρωϊκῶν ἔτεσιν ἐξήκοντα, etc. Sic et in altera vita.

x) προβεβηκυῖαν Allat. et MS. Ven. et Escur. τελείαν.

λυπειρίας τῶν τόπων εὐρίσκεται. ^γ Τούτῳ δὲ προσυπονοητέον καὶ πλούτου πολλὴν περιουσίαν γενέσθαι· αἱ γὰρ μακρὰ ἀποδημίαι πολλῶν δέονται ^z ἀναλωμάτων, καὶ ταῦτα κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, οὔτε πάντων πλεομένων ἀκινδύνως, οὔτε ἐπιμισγομένων ἀλλήλοις πωτῶν ἀνθρώπων ῥαδίως. ^a Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν. ^b Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ, οἱ μέντοι ἀρχαῖοι καὶ τὸν Κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν· προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνια τινὰ, Μαργίτην καὶ ^c Βατραχομουμαχίαν· ἔντε πακτίον ^d αἶγα Κέρκωπας κενούς.

γ) τοῦτο δὲ πρ. Allat. et MS. Escur. Quod emendaveram firmat MS. Ven.

z) ἀναλ. δέονται Allat. In MS. Ven. exciderant αἱ γὰρ — ad ἀναλωμάτων.

a) γέγραφε Allat. et MS. Ven. γεγράφθαι MS. Escur. nisi exciderat in hoc φέρεται, λέγεται. Paulo ante ex Ven. dedi οὔτε ἐ. ἀ. πω pro πῶς.

b) Quae sequuntur desunt ap. Allat. qui solummodo habet: προστιθέασι δὲ τινες αὐτῷ cet. Pro ξένων MS. Ven. τῶ ξένων.

c) Ita et Allat. βατραχομουμαχίαν. In Cod. Esc. βατραχομαχίαν ἢ μνομαχίαν. Ex Ven. eadem laudantur, nisi quod κνομαχίαν exaratum.

d) ἐντεπέκτιον MS. Ven. Corruptam hanc vocem similiter exhibet Allatius, qui coniiicit ἐπταπέκτιον, villosam. Hesych. ἐπταπέκτιος, ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα: scilicet est a πέκω, tondeo. Videtur hoc spectare ad Capram Amaltheam.

I N P R O C L U M
A N N O T A T I O N E S.

P. 465, ult. *ΜΑΙΩΝΟΣ*.] Mellus *Μαίονος*. Corruptum in altera Homeri vita in *Μάρωνος*. v. Wassenb. In Certam. H. et H. alia corruptela *Βίωνα* pro *Μαίονα*.

P. 466, 6. *Ἑλλάνικος*.] Eadem ex Charace repetita apud Suidam in *Ὀμηρος*. Charax illa seu in historiarum Graecarum libb. XL. seu in Chronicis tradiderat. Qui hic *Ἀιελ-λις* est, apud Suidam legitur *Ἀπελλῆς*, quod idem nomen avi materni ex Ephoro proditur in Vita Homeri Plutarcho adscripta, et in altera quae sub Herodoti nomine fertur. *Χαριφήμος* ibidem *Ἐϋφήμος*, et *Δορίων*, *Δορῆς*, Orphei f. Alia varietas est in Certam. H. et H. p. XXII. ed. Barnes. De Gorgia alibi lectum hoc, quod hic editur, non memini.

Ibid. 12. *Περὶ δὲ τῆς τελευτῆς*.] Unde absurda haec, per omnem tamen antiquitatem propagata, narratio ortum haberit, non exputare licet. Valde antiquam esse necesse est, ortam forte ab aliquo, qui inventi a se vel ab alio aenigmati graviolem auctorem subiicere volebat. Carmen *Ἔστιν Ἴος νῆσος* etiam in Plutarchi V. Homeri legitur. Quod in altero carmine *Θηρήτορες* est, etiam in Plut. et in Cert. H. et H. occurrit; at ceteri legunt *ἀλιήτορες* accommodatiore verbo. Pro *οὐς ἔλομεν* — *οὐς δ'* (ad quod accommodari posset lectio apud Plutarch. loc. cit. et in Certam. H. et H. ἢ *ὄ' ἔχετ' ἰχθῦς*) iidem *ὄσσ'* — *ὄσα δ'*, et Herodot. *ἄσσ'* melius. In Plut. *τὰ δ' οὐχ ἔ.* In *οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἶνγμα* nihil variant libri. Expectabam *οὐ συμβάλλοντος*, etsi nec hoc satis convenit. Ceterum *ἰχθῦσαν* dixit, quam alii *τὴν ἀλείαν*. Pro *ἀπολείπουσι* debet esse *καταλείπουσι*. Sed non tam accurate loquitur auctor.

Quod illiso pede lapsus mortem contraxit Homerus, occurrit quoque in Certam. H. et H. sub finem.

P. 467, 10. *Τυφλὸν δὲ ὄσοι.*] Cum acumine hoc dictum, caecutire quicumque Homerum caecum fuisse prodiderint. Homerum patruelem Hesiodi fuisse Ephorus tradiderat: v. Vita Homeri Plutarcho tributa. Quod Noster id negat, feramus: sed ratio adiecta est ieiuna, quod ex poematum diversitate rem manifestam esse vult, haud patruales eos esse potuisse. *Ἄθλιοι δὲ οἱ τὸ αἶνιγμα πλάσαντες.* Cur *αἶνιγμα* dixerit, quod *ἐπίγραμμα* erat, non dixerim. Respuendum hoc tanquam serius fictum nemo dubitaverit. Egere de hoc passim viri docti, etiam in Hesiodi vita; vide vel Robinsoni Diss. Potuit tamen tripus in Helicone positus esse, qui ad Hesiodum referebatur, *τόνδ' ἀνέθηκεν* in Anthol. Steph. est *τῆ δ' ἀνέθηκα*. Locus in Hesiodi *Εργ.* est 654—658. Quae paullo post de rerum copia Homero ex peregrinatione affluente subiiciuntur, aut Procli aut alterius iudicium haud admodum acutum produnt, qui res non ex Homericis, sed ex sua aetate aestimare et diiudicare maluit. Non minus e pravo ad sua tempora facto iudicio alii Homerum *ἀλήτην* aliquem et errorem stipe collecta se sustentantem exhibuerant: prorsus immemores priscae vitae, qua *αοιδοὶ* adire solebant urbes et coetus hominum, et ab iis hospitio excepti invitari, ut carmina sua recitarent.

P. 468, 2. *Οἱ δὲ περὶ Κράτητα.*] Conveniunt Tatiani verba: *Οἱ περὶ Κράτητα πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου φασὶν αὐτὸν ἠμακέναι μετὰ τὰ Τρωικὰ ἐνδοτέρω ὀγδοήκοντα ἔτων.* Eadem cum Dionysio (Barnes. p. XXX.) alter Grammaticus ap. Wassenberg. p. 2. Recte vero ille: *τοῦτο δὲ ἀπίθανον ὑπάρχει· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ὑστεροῦνται πολλοῖς χρόνοις ἑαυτὸν ἀποδείκνυται λέγων· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.*

Ibid. 11. *Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο.*] In hoc sane acutiores consentiunt: recte et alter Grammaticus ap. Allat. *οὐδὲν δὲ αὐτοῦ θειότερον ἔξω τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας etc.* Confer Wassenb. not. p. 11.

Ibid. 12. *Xenon* sane vel *Xenion* inter historicos memoratur; sed ad h. l. vix spectare videtur. Puto *Zenon* (*Ζήνων*) *Citiensis*, quem in Iliadem, Odysseam et Margiten scripsisse satis constat, vel ex Dione Chrys. et Laertio. Nec tamen satis bene ille cum Hellanico iungitur. Post *Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ* videntur excidisse nomina; etsi retrahi ad illa verba potest e seqq. *τὸν κύκλον.* Illud

in his animo tenendum: antiquiores multo plura tribuisse Homero quam Grammaticos Alexandrinos: quia Hellenici aevō nulla adhuc critica subtilitas aut fuit aut esse potuit.

Ibid. ult. Ἐν τε πάκτιον αἶγα.] Bentleius Diss. ad Malelam p. 63. ingeniose, sed perperam τὸν Ἑπταεπάκτιον emendarat, respectu ad praedones ἐπ' ἀκτῆς in Herodot. Vit. Hom. 19. 20. et Certam. H. et H. At Allatii emendationem ἐπτάπεκτον αἶγα, villosam, hirsutam, ita ut vel septies tonderi possit, satis firmavit Toupius Ep. Crit. p. 142. (T. II. p. 578.) Κέρκωπας κενούς. Ultima vox nata videtur ex καὶ Νόστους, quos Homero cum Cyclo tributos esse constat. Toupius eodem loco Κέρκωπας ἐκείνους legit, quod vix probes.

(B) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοις φερόμενα ἔνδεκα· ὧν ^α περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐροῦμεν, ἵνα μὴ τὸν ἐξῆς λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ G.472

Hunc praeclarum locum de *Cyprio carmine* unice Codici Escorialensi debemus. Argumento hoc eorum semel cognito lux affunditur multis antiquiorum poetarum et scriptorum locis, qui de fabulis Troianis agunt, quarum primus auctor adhuc ignorabatur. Nolo hic repetere ea, quae ad Virgilii Aen. II. Exc. I. (secundis curis in nova paratur editione) exposita sunt cum de reliquis, tum de Cypriis: multo minus de fabulis ipsis hic recensitis. Sufficit Cypria XI. libris complexa esse res inde a Thetidis et Pelei nuptiis usque ad Iliadis initia.

a) ὧν περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐροῦμεν.] Fuit συγγραφεὶς quisnam esset eius carminis auctor fuit: quippe de quo parum liquido constitit, cum alii ipsum Homerum, alii Sta-

sinum vel Hegesiam, alii alios traderent. Sed probabilior auctoritas ea est, quae de Stasino Cyprio habetur, a cuius patria quoque nomen ductum. Ceterum illa, quae Proclus de auctore post haec adiecerat, suppleri ex parte possunt ex Photio: λέγει δὲ καὶ περὶ τινῶν Κυπρίων ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἑγησίον τὸν Σαλαμίνιον (Hegesias est Athen. XV. p. 682. D.) αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Σασίνῳ (Homerum ea dedisse pro dote, filia ei elocata) καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κυπρίῳ τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ, μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα. Obscura haec ultima

περιέχοντά ἐστι ταῦτα. Ζεὺς βουλευέται ^b μετὰ τῆς Θέμιδος περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· ^c παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλλους ἐνίστησιν Ἀθηνᾶ, Ἥρα, καὶ Ἀφροδίτη· αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν Ἰδῆ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν ἄγονται· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἐπαρθεὶς τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος. Ἐπιτα δὲ, Ἀφροδίτης ὑποθιμένης, ναυπηγεῖται· καὶ Ἑλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ· ἐπιβάς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενέλαω· καὶ Ἑλένη παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἂν ἀπαλλάγωσιν. Ἐν τούτῳ δὲ Ἀφρο-
 C.473 δίτη συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθήμενοι, νυκτὸς ἀποπλεύουσι· χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἥρα· καὶ προσενεχθεὶς

sunt et perplexa: putas carmen fuisse inscriptum ἢ Κυπρία sc. ποιήσις, non τὰ Κύπρια ἔπη. Hoc tamen nomine cum alii tum ipse utitur: ut forte inversa ratione scribendum sit: καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. Cui rationi scriptor (Proclus) non accedit, μηδὲ γὰρ Κυπρία παροξυτόνως ἐπιγράφεισθαι τὰ ποιήματα: scilicet, si a Cypro dicta esset poesis, ἢ Κυπρία sc. ποιήσις inscripta esse deberet. Sed vel sic argutiae sunt.

b) μετὰ τῆς Θέμιδος scriptum erat: verum μετὰ τῆς

Θέμιδος legendum: cum illa enim consilia miscet Iupiter; eadem super eventu nuptialium fatali monuit: nasciturum esse filium patre potentiorum v. Pind. Isthm. VIII. 58. sq. 68. Apollon. IV. 800. Apollodor. III. 15, 5.

c) Fabulae notae sunt omnes, quae hic sequuntur. Breviorem earum texturam, cum ipsa Iliade, videbis in Vita Plutarcho tributa p. 148. Ern. Iudicii dearum fundus fuit II. Ω. 19. 30. Nonnulla alia ex antiquis petita, sed recentioribus figmentis interpolata dabit Coluthus. Mox αὐτοῖς leg. αὐτῶ.

Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος, αἰρεῖ τὴν πόλιν· καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κάστωρ μετὰ Πολυδύκους τὰς Ἴδα καὶ Λυγκέως βουῶς ὑφαιρούμενοι ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἴδας ὑπὸ Πολυδεύκους, καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἐτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἴρις ἀναγγέλλει τῷ Μενελάῳ τὰ γεγνότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ παραγενόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἰλίου στρατείας βουλευέται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγεῖται αὐτῷ, ὡς Ἐπωπεὺς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα, ἐξεπορθήθη· καὶ τὰ περὶ Οἰδίπου καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν· καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδην. Ἐπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν, ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα· καὶ μαινέσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρᾳσαν, Παλαμήδους ὑποθεμένου, τὸν υἱὸν ἱ Τηλέμαχον

d) De Castoris et Pollucis pugna cum Ida et Lynceo praeclarus locus est Pindari Nem. X. Alia v. ad Apollod. III. 11, 2. p. 730. Pro Λυγκέως scriptum erat Λυγέως et Λυγεὺς, porro αἰρεῖ, et ὑφαιρούμενοι. Reliqui mox ἀναγγέλλει usitatius ἀπαγγέλλει.

e) ὡς Ἐπωπεὺς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα ἐξεπορθήθη.] Obscurior fabula, cuius tamen vestigia reperire mihi videor apud Apollodorum III. 5, 5. Sed vitium inesse arbitror nomini *Lycurgi*: Λύκου legendum est. Lycus, Nyctei frater, regnum Thebanum tenebat. Nyctei filia erat Antiopē, quae a Iove compressa, ut patris minas effugeret, Sicyonem ad Eropeum regem fu-

git, eique nupsit. Nycteus pater, dolore victus, sibi manus infert, fratri tamen Lyco iniungit, ut filiam et Eropeum ulciscatur. Ducit Lycus copias adversus Sicyonem, eaque capta et Eropeo caeso Antiopen captam abducit, e qua nascuntur Zethus et Amphion. Haec est illa narratio, cuius fundum in Cypriis fuisse nunc discimus. De Iovis amoribus nihil hic narratum esse videtur: cum Eropeus vitiasse filiam Lyci dicatur, non a Iove compressam in matrimonium duxisse.

f) τὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρθύσαντες.] Vulgaris narratio est de puero Telemacho arantis Ulyssis aratro subiecto: v. Hygin. f. 95. et ibi laudata. Primus auctor in

ἐπὶ κόλασιν ἔξαρχάσαντες. Καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δεικνύται· καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς· ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανία προσίσχουσι· καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν. Τήλεφος δὲ ἠ ἐκ βοήθειας Θέρσανδρον τε τὸν Πολυνείκους κτείνει, καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκειται· ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμῶν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυνται· Ἀχιλλεύς δὲ Σκύρω προσχῶν γαμῆ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα ἰ Δηιδάμειαν· ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντείαν παραγεγόμενος εἰς Ἄργος ἰάται Ἀχιλλεύς, ὡς ἠγεμόνα γενησόμενον τοῦ ἐπ' Ἴλιον πλοῦ. Καὶ τὸ δεύτερον ἠθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλιδι Ἀγαμέμνων κ ἐπὶ Θήραν βαλὼν ἔλαφον, ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεν αὐτοῦς τοῦ πλοῦ, χειμῶνας ἐπιπέμπουσα. Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν, καὶ Ἰφιγένειαν κελύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον

Cypriis rem ita narrare debuit, ut Achivi se iratos Ulyssi puerum Telemachum vi protractum necare velle simularent.

g) ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανία προσίσχουσι.] Habemus hic duplicem ad Troiam navigationem. Priore, qua ad Mysiae littus escensione facta, res cum Telepho gestae sunt: de quibus copiose exposuit Dictys Cretensis II. 1. sq. καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν: mirus error, si pro Ilio habuerit? Leg. ὡς Ἰλιέων. quippe Mysi societate cum Troianis innecti. Teuthrania, Mysiae regio. v. Pausan. VI. 4. c. Strab. et Steph. Byz.

h) ἐκ βοήθειας, ut vim propulsaret, dum opitulatur, neo

necesse ἐκβοηθήσας scribere. Thersandrum Telephus occidit Polynicis filium. Sic et Pausan. IX. 5. p. 722. Dictys II. 2. Mox διασκεδάννυνται scriptissimus pro διασκεδάννυνται.

i) De Achillis cum Deidamia nuptiis aliter hic traditum, quam quod ab aliis narratur ad Lycomedem, Seyri regem, puellari habitu deductus esse; quod forte Tragicis debetur. Mox leg. παραγεγόμενον. Ibid. τοῦτ' ἐπ' Ἴλιον πλοῦν in codice erat.

k) ἐπὶ Θήραν βαλὼν f. excidit ἐπὶ Θήραν ἔξιων, vel ἔξαγαγὼν, καὶ β. Paulo post ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι, in cod. erat αὐτῇ.

αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμφάμενοι, θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἀρ-
 τεμις δὲ αὐτὴν ἐξαρκάσασα εἰς Ταύρους μετακομίζει,
 καὶ ἀθάνατον ποιεῖ· ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίσ-
 τησι τῷ βωμῷ. Ἐπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον· καὶ
 εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης, ὑφ' ὕδρου πληγείς,
 διὰ τὴν δυσσομίαν ἐν Λήμνῳ κατελήφθη· καὶ Ἀχιλλεὺς
 ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα· ἔπειτα
 ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἴργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ
 θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἐκτορος· ἔπειτα Ἀχιλλεὺς
 αὐτοὺς τρέπεται, ἀνελὼν ἱ Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος· καὶ
 τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται· καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς
 Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες· ὡς
 δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχοῦσιν.
 Ἐπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς πε-
 ριοίκους πόλεις· καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπι-
 θυμῆι θεάσασθαι, καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ
 Ἀφροδίτη καὶ Θέτις. Ἔϊτα ἀπονοστεῖν ὠρμημένους τοὺς
 Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει· καὶ ἀπελαύνει τὰς Αἰνείου
 βόας, καὶ Λύρνησον καὶ Πήδασον πορθεῖ, καὶ συχνὰς τῶν
 περιοικίδων πόλεων· καὶ Τρώϊλον φρονεῖ. ^m Λυκάονά G.476
 τε Πάτροκλος εἰς Λήμνον ἄγων ἀπεμπολᾷ· καὶ ἐκ τῶν
 λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηίδα γέρας λαμβάνει, Χρυ-
 σηίδα δὲ Ἀγαμέμνων. Ἐπειτὰ ἐστὶ Παλαμήδους θάνα-
 τος· καὶ Διὸς βουλή, ὅπως ἐπικουφίσῃ τοῦς Τρῶας,
 Ἀχιλλέα τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας· καὶ
 κατάλογος τῶν τοῖς Τρῶσι συμμαχησάντων.

l) De Cycno hoc inter plu-
 res hoc nomine memoratos v.
 ad Apollod p. 415.

m) Λυκάονά τε Πάτροκλος
 εἰς Λήμνον ἄγουσιν ἀπεμπολᾷ.
 Ductum hoc ex Il. Φ. 35. sq.

quemadmodum multarum alia-
 rum a Stasino et aliis Cyclicis
 narratarum rerum prima sta-
 mina ex loco aliquo Homericō
 ducta sunt: quae res facile ex-
 emplis pluribus doceri potest.

647 ΠΡΟΚΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑΣ

ΤΟ Γ^b ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΙΘΙΟΠΙΔΟΣ ἘΑΡΚΤΙΝΟΥ.

ΕΠΙΒΛΑΛΕΙ δὲ τοῖς προειρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης βιβλῶ *Ἰλιάδα Ὀμήρου. μεθ'* ἣν ἐστὶν *Αἰθιοπίδος βιβλία ε' Ἀρκτίνου* ^c *Μιλησίου* περιέχοντα τάδε.

a) Quae hinc sequuntur, exscripta sunt e *Cod. Veneto D. Marci* a viro doctissimo Io. Pet. Siebenkees, Norimbergensi. Codex ille est praestantissimus *Iliadis* (Num. 454.) scholiis instructus, quorum editionem avide expectamus a V. C. Villoison. In eius primis foliis, partim margine, partim in foliis singulis, Procli haec excerpta sunt adscripta. Praecedebat vita Homeri titulo praefixo: *Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς τῶν εἰς δ' διηρημένων τῶν α. Ὀμήρου χρόνοι. βίος. χαρακτήρ. ἀναγραφῆ ποιημάτων.* Subiecta a Proclo esse debuit superioribus brevis expositio argumenti *Iliadis*: hancque excipere *Arctini Aethiopsis*: etsi in codice *Νόστων* argumentum praemittitur, om-

ninoque ordo diversus est, sed haud dubie perturbatus.

Est in Bibliotheca D. Marci Codex 531. qui complectitur 1. *Ἐξηγήσεις τινὰς μετ' ἀλληγοριῶν καὶ ἱστοριῶν τινῶν εἰς τὸν Ὀμηρον.* 2. *Ἐπιτομὴν νέαν γραμματικῆς ἐν βιβλίοις β.* 3. *Ἐπιτομὴν τῶν ἐννέα μέτρων.* 4. *Φουρνούτου ἐπιτομὴν περὶ τῶν παραδεδομένων περὶ θεῶν κ. τ. λ.* 5. *Αἰνίγματα καὶ ζητήματα.* 6. *Ἐξήγησιν εἰς τὸν Διονύσιον τὸν περιηγητὴν.* 7. *Πλουτάρχου περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως.* 8. *Ἡφαιστίωνος περὶ μέτρων.* 9. *Ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογὰς.* Codex est in folio minore, quod vocatur, papyraceus, fuitque olim inter *Bessarionis* copias: **inscriptum**

Ἀμάζων Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμα-G.478
 χήσουσα, Ἄρειος μὲν θυγάτηρ, Θραῖσσα δὲ τὸ γένος,
 καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ Τρῶες
 αὐτὴν θάπτουσι καὶ Ἀχιλλεύς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοι-
 δορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ, καὶ ὄνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πεν-
 θεσίλειᾳ λεγόμενον ἔρωτα. καὶ ἐκ τούτου στάσις γίνε-
 ται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. Μετὰ δὲ
 ταῦτα Ἀχιλλεύς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι
 καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Ἀητοῖ, καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπὸ
 Ὀδυσσεύς. Μέμνων δὲ, ὁ Ἡοῦς υἱός, ἔχων ἠφαιστό-

enim est primo folio ab eius manu: τοῦτο τὸ βιβλίον πολ-
 λὰ καὶ καλὰ καὶ δυσεύρετα πε-
 ριέχον ἐστὶν ἐμοῦ Βεσσαρίω-
 νος Καρδινάλεως τοῦ τῶν
 Τούσκλων. Procli nomine al-
 lectus humanissimus vir, Sie-
 benkees, libro inspecto nihil
 aliud quam Excerptum Photia-
 nae Bibliothecae reperit. Ἐξη-
 γήσεις vero primo loco adscri-
 ptas scholia haud contemnenda
 continere vidit, quorum Spe-
 cimen ad nos misit. Idem Pho-
 tii codicem praeclarum in ea-
 dem bibliotheca manu versaverat
 N. 450.

b) Quomodo haec expediri
 possint, non reperio, nisi se-
 cundum ea, quae supra expo-
 sui, mecum statuas, e binis
 Chrestomathiae Procli libris fa-
 ctam esse Epitomen quatuor
 libris comprehensam: ex qua
 Excerpta aliquis codici suo ad-
 scripserat plura: e quibus de-
 rivata sunt, quae Escorialen-
 sis et Venetus nobis servarunt.
 Itaque cum ex Epitomes seu
Eclogarum libro primo Ex-
cerptum appositum esset pri-

HEPHAESTION.

num de Homero, et argumen-
 tum *Cyprii Carminis*, prae-
 termissis iis, quae altero *Eclo-*
garum libro de Iliadis argu-
mento apposita erant, nunc *ex*
tertio Eclogarum libro Τμήμα
 τὸ δεύτερον, *Excerptum al-*
terum apponitur. Itaque ἐν τῇ
 πρὸ ταύτης βίβλῳ *Eclogarum*
 intellige. Pro *Ἰλιάδα* in MS.
 erat *Ἰλιάς*, cum tamen prae-
 cessisset ἐπιβάλλει.

c) De *Arctino* v. ad Virgil.
 Aen. II. Exc. I. add. ad lib. I.
 Exc. XIX. In iis, quae se-
 quuntur, comparanda sunt Pa-
 ralipomena Quinti Smyrnaei:
 quorum novam recensionem
 dabit Tychsen noster V. C.
 Complexa autem est *Aethiopsis*
 non modo Memnonis ex Ae-
 thiopia res gestas, verum om-
 nia, quae inde ab Iliadis ar-
 gumento, Hectore caeso, ad
 Troiam contigerunt. Vitia
 scripturae codicis manifesta
 statim sustuli. Ita pro *Θραῖσσα*
 erat *Θρασα* (sic).

d) ἠφαιστότευκτον.] Dictum
 de hac voce ad Apollodorum p.
 52.

L I

τευκτον πανοπλίαν, παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων·
καὶ Θέτις τῷ παιδί τὰ κατὰ τὸν Μήμονα προλέγει·
G.479 καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μήμονος ἀναι-
ρεῖται. ἔπειτα Ἀχιλλεὺς Μήμονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν
Ἦως, παρὰ Διὸς αἰτησαμένη, ἀθανασίαν δίδωσι.

Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας, καὶ εἰς τὴν
* * * εἰσπεσὼν, ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλω-
νος· καὶ ἕως τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μά-
χης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσεὺς
ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θά-
πτουσι, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως προτίθενται· καὶ
Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Θρηνηῖ
τὸν ἕ παιδα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἢ Θέτις
ἀναρπάσασα τὸν παιδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομί-
ζει, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χῶσαντες ἀγῶνα τιθέασι·
καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὄπλων Ὀδυσσεὶ καὶ Αἴαντι στά-
σις ἐμπίπτει.

e) εἰς τὴν f. πόλιν. l. πόλιν. puta. Hic ille threnus est, de
f) μέχρι τοῦ πτώματος.] quo praeclare Pindar. Isthm.
Puto περὶ τοῦ πτ. nisi fuit: VIII. 124. praeter Quintum
μέχρι του [τινὸς] περὶ τοῦ πτ. III. et Odys. Ω. p. 58. Leu-
per aliquod tempus. Mox in ce insula Borysthenis ostio ob-
Cod. ἀνελόμενον. iecta, vel ex Mela et Plinio
g) ἀδελφᾶς Nereidas esse nota.

ἸΛΙΑΔΟΣ ΜΙΚΡΑΣ Δ

Λ Ε Σ Χ Ε Ω.

ΕΞΗΣ δ' ἐστὶν Ἰλιάδος μικρᾶς βιβλία τέσσαρα Λέσχω Μιτυληναίου περιέχοντα τάδε· Ἡ τῶν ὀπλων κρίσις γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηναῖς λαμβάνει. Αἴας δὲ ἐμμανῆς γενόμενος τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχῆσας Ἐλενον λάμβανει, καὶ, χρήσαντος περὶ τῆς ἀλωσέως τούτου, Διομήδης ἐκ Δήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. Ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος, καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ, κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες.

Μετὰ δὲ ταῦτα Δηϊφοβος Ἑλένην γαμεῖ· καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν, τὰ ὄπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός· καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπικούρος τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος.

Καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται· καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἰλιον Ἀθηναῖς προαίρεσιν τὸν Δούρειον Ἴππον κατασκευάζει. Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν, κατάσκοπος εἰς Ἴλιον

a) Egimus de *Iliade parva* in Exe. I. ad Aen. II. Ex Argumento hoc e Proclo servato intelligitur exordium illud carmen habuisse ab Achillis morte et armorum iudicio et productum fuisse usque ad urbis ex-cidium. [Conferendus Herman-

nus ad Aristot. Poet. XXIII. 7.] In Cod. lectum erat ἐξ ἧς, et Μιτυληναίου solita varietate. Et pro Ὀδυσσεὺς (sc. αὐτὰ) λαμβάνει, scriptum erat Ὀδυσσεῖα; et τὴν τέλειαν et sic al.

παραγίνεται; καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται· κτείνας τε τινὰς τῶν Τρώων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται· καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ Παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου.

Ἐπειτα εἰς τὸν Δούρειον Ἴππον τοὺς ἀρίστους ἐμβιβάσαντες, τὰς τε σκηναὺς καταφλέξαντες, οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται· οἱ δὲ Τρῶες, τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι, τὸν τε Δούρειον Ἴππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται, ὡς νευικηκότες τοὺς Ἕλληνας.

Ι Λ Ι Ο Υ Π Ε Ρ Σ Ι Δ Ο Σ Β

Α Ρ Κ Τ Ι Ν Ο Υ .

ΕΠΕΤΑΙ δὲ τούτοις Ἰλίου πέρσιδος βιβλία β' Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε·

Ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρωῆς ὑπόπτως ἔχοντες, περιστάντες βουλευόνται, ὅ τι χρὴ ποιεῖν. καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ, κατακρημνίσαι αὐτὸν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἰερὸν αὐτὸν ἔφρασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος, μικᾶ ἢ τούτων γνώμη. Τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην, εὐωχοῦνται, ὡς ἀπηλλαγμένοι ταῦ πολέμου.

Ἐν αὐτῷ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Λαοκόοντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθοροῦσιν· ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνεΐαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἴδην, καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποιήτος^b. οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες, καὶ οἱ ἐκ Δουρείου Ἰπ.^{G.484} που, ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ πολλοὺς ἀνελόντες, τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

a) Vide de Arctino eundem Excursum ad Aen. II. Complexum est carmen hoc novissima Troiae, inde ab urbe capta ad discessum Archivorum. Pleraque ex his nota vel ex Virgillii Aen. II. ad quem multa illustrata dedimus. cf. Pausanias X. 26. [Huius operis egregium exstat fragmentum

in Schollis ad Homerum Victorianis apud Heynium T. VI. p. 631.]

b) προσποιήτος e cod. notatum. προσποιήτος, etsi paullo duriore verborum positu, hominem fictum et simulatorem designat. Forte fuit προσποιήτως, simulate per fraudem.

Καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἑλένην, ἐπὶ τὰς ναῦς κατάγει, Δημόφοβον φρονεύσας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀϊλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν, συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες, καταλεῦσαι βούλονται τὸν Αἴαντα. ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει, καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐπειτα ἀποπλεύουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν ἀντιοῖς ἢ Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται. ^c . . . . ^d * * * * καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀστυάνακτα ἀνελόντος, Νεοπτόλεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει· καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται. Δημοφῶν τε καὶ Ἀκάμας Αἴθραν εὐρόντες ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν. ἔπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν, Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον.

c) In apographo haec ita scripta erant, ut desiderari nonnulla significaretur. Videntur tamen carminis argumentum in hoc substituisse.

d) De hoc fragmento vero non habeo quod satis tuto statuat. Superioris argumenti particula esse non potuit. Sed narrationis alterius est particula. Siebenkees V. C. haec monuit: „tertium folium desiderari, in quarto haec legi.“ Etsi non assequor, quomodo ea, quae praecesserunt, folii spatium explere potuerint, suspicor tamen hanc esse parti-

culam alterius *Excidii Ilii*, a *Lescheo perscripti*. Eius enim *Ἰλίου πέρις* apud Pausaniam memoratur X. 25. 26. et ibi nonnulla ex his ipsis, de quibus hic agitur. Suspicebam aliquando, fuisse illam forte eandem cum ea, quae Arctino ab aliis esset tributa. Nunc probabilius videtur, diversam eam ab illa fuisse: adeoque Proclum nunc subiecisse argumentum illius. Dicerem etiam tertiam Stesichori *Ἰλίου πέρις* partem folii occupasse; si satis esse putarem apponere meras coniectationes.

^a ΝΟΣΤΩΝ Ἐ ΑΥΓΙΟΥ.

ΣΥΝΑΪΤΕΙ δὲ τούτοις τὰ τῶν Νόστων βιβλία ἔ
 Ἀυγίου Τροϊζηνίου, περιέχοντα τὰδε·

Ἄθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔρον καθί-
 στησι περὶ τοῦ ἔκπλου^b. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς
 Ἄθηνᾶς ἐξιλασόμενος χόλον ἐπιμένει. Διομήδης δὲ καὶ
 Νέστωρ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκίαν διασώζονται. Μεθ'
 οὗς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος, μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἰγύ-
 πτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρειῶν νεῶν ἐν
 τῷ πελάγει. Οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντία καὶ
 Πολυποίτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα, Τειρεσίαν
 ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι^c.

a) Νόστοι fuere plures a
 diversis auctoribus profecti:
 conf. Suid. et ibi Kuster. et ad
 Apollodorum p. 990. fuere in
 his *cyclici* h. e. qui ad *Cyclum*
epicum referebantur. Horum
 auctorem nunquam alias legere
 memini *Augiam Troezenium*,
 nomen prorsus ignotum.

b) Fundus fabulae in Od. I.
 132. sq. sic et reliquorum,
 quae hic sequuntur cod. et
 quarto libro.

c) Si haec recte se habent,
Tiresias Colophonem fuit ab-
 ductus; id quod alii de filia
 eius *Manto* narrant, quae The-
 bis captis ab Epigonis Delphos
 pro manubiis missa (Apollod.
 III. 7, 4. Diod. IV. 66.) inde
 in Asiam ducta templum Cla-

rium ad Colophonem constituit
 (vid. Schol. Apollon. I. 308.
 Pausan. VII. 3.) Sané iam ap.
 Apollod. III. 7, 3. et ap. Pau-
 san. IX. 33. fama inter Grae-
 cos memoratur, *Tiresiam* ipsum
 Delphos abductum ad fontem
Tilphussam animam efflasse:
 potuit nunc idem aliter orna-
 tum esse ab aliis. Iam in *Ti-
 resiam*, seu *Manto*, incidunt
Achivi, qui eo perrexerant,
Calchas, *Leonteus*, et *Poly-
 poetes*. *Calchantis* quidem in
 haec loca adventus nobilis est
 congressu cum *Mopso* vate,
Mantus f. facto: videndi de his
 laudd. Not. ad Apollod. p. 655.
 Incoluit idem *Pamphyliam*:
 Pausan. VII. 3. p. 529. Stra-
 bo XIV. p. 984. A. *Leonteus*

G.486 Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων, Ἀχιλλέως εἶδωλον ἐπιφανὲν πειράται διακωλύειν, προλέγον τὰ συμβησόμενα. Εἴτ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμῶν, καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ.

^d Νεοπτόλεμος δὲ, Θέτιδος ὑποθεμένης, πεζῇ ποιῆται τὴν πορείαν· καὶ παραγενόμενος εἰς Θράκην Ὀδυσσεῖα καταλαμβάνει ἐν Μαρωνείᾳ· καὶ τὸ λοιπὸν ἀνύει τῆς ὁδοῦ, καὶ τελευτήσαντα Φοίνικα θάπτει, αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσούς ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεΐ. [^e ἔπειτα] Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ἀναίρεθέντος, ὑπ' Ὀρέστου καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Μεγέλαου εἰς τὴν οἰκίαν ἀνακομιδῆ.

et Polypoetes, ex Gyrtone aliisque Thessalicae urbibus copias ad Troiam duxerant: II. B. 138, iidem Aspendum in Pamphylia condiderunt. cf. Eustath. ad I. c.

d) Plura ad haec monita ad Virgil. Aen. III. Exc. X. et XII.

e) Ex Cod. notatum Πηλεΐ . . . τα αγαμ. Potuit esse ἔπειτα τὰ Α. — καὶ τούτων ὑπ' Ο.

G.487 Τ Η Λ Ε Γ Ο Ν Ι Α Σ Β

^a Ε Υ Γ Α Μ Μ Ω Ν Ο Σ .

ΜΕΤΑ ταῦτά ἐστιν Ὀμήρου Ὀδύσσεια· ἔπειτα Τηλεγονίας βιβλία δύο Εὐγάμμωνος Κυρηναίου περιέχοντα τάδε·

a) De Eugammonis nomine vix satis adhuc constabat. Meminerat Hieronymus in Chron. Euseb. ad Ol. LIII. Eugamon Cyrenaeus, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur: et Syncell. p. 239. (191.) Εὐγάμμων Κυρηναῖος, ὁ τὴν

Τηλεγονίαν ποιήσας, ἐγνωρίζετο. Eugammonem Cyrenaeum integrum librum de Thesprotiis ex Musaeo transcripsisse narrat Clemens Alex. VI. Strom. pr. et ex eo Eusebius Praep. Ev. X. 1. ctsi in hoc Eugrammon editur. Fabulam

Οἱ μῆστορες ὑπὸ τῶν προσηκόντων θάπτονται· G.488
καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις, εἰς Ἥλιον ἀποπλεῖ, ἐπι-
σκευόμενος τὰ βουκόλια, καὶ ξενίζεται παρὰ Πολύξενῳ,
δῶρον τε λαμβάνει κρατῆρα. Καὶ ἐπὶ τούτῳ τὰ περὶ
Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην καὶ Αὐγέαν. Ἔπειτα εἰς
Ἰθάκην καταπλεύσας, τὰς ὑπὸ Τειρεσίου ῥηθείσας τε-
λεῖ θυσίας. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖ-
ται, καὶ γαμεῖ Καλλιδικὴν βασιλῖδα τῶν Θεσπρωτῶν.
Ἔπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύ-
γους, Ὀδυσσεὺς ἡγουμένου· ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ
τὸν Ὀδυσσεῖα τρέπεται, καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηναῖα κα-
θίσταται· τούτους μὲν Ἀπόλλων διαλύει.

Μετὰ δὲ τὴν Καλλιδικῆς τελευτῆν, τὴν μὲν βασι-
λείαν διαδέχεται Πολυποίτης, ὁ Ὀδυσσεὺς υἱὸς, αὐτὸς
δὲ εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται· κἀν τούτῳ Τηλέγονος ἐπὶ
ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποβάς εἰς τὴν Ἰθάκην,

de Telegono ad mentem Eu-
gammonis expressam videbis
apud Hygin. f. 127. Ad Ody-
saeae ductum, uti res ipsa fer-
re debuit, pleraque fuere com-
parata, *summa vero carminis*
ad Od. A. 118 — 136. Alia
aliunde. Ita *Musis sacrificat*
Ulysses, secundum Od. N.
347. sq. 355. sq. E. 435.
De armentis in Elide subna-
ta res ex Od. A. 635. *Po-
lyxenus* autem ex Il. B. 623.
Episodium de *Trophonio* et
Agamede, Ergini Minyae fi-
liis, fundum habere potuit in
Hymno ad Apoll. 295. sq.
Quae enim de thesauro Hy-
rici ab ipsis exstructo clam-
que expilato narrata sunt v.
c. ap. Pausan. IX. 37. ea
transtulere alii ad Augeae do-
mum, qui rex Elidis fuit: di-

versus utique ab illo anti-
quiore ab Hercule caeso. *Sa-
cra a Tiresia monstrata* sunt
in *Νεκρία* Od. A. 128. sq.
Ad Thesprotos in continente
accessit sec. v. 120. sq. *Bry-
gi* Thraces ex Herod. VI. 45.
noti esse possunt. *Telegonus*
ignarus patrem occidit, sec.
A. 132. ubi v. Interpretes.
Telum autem pastinacae ma-
rinae (τηρυγόμος, marinam tur-
turem Dictys VI. extr. dixit)
aculeo erat munitum: unde
Sophoclis fabula, Ὀδυσσεὺς
ἀκανθοπλήξ inscripta: qua de
re plures egere. Andr. Schot-
tus ad Proclum p. 22. (416.
h. ed.) Salvagnius ad Ovidii
Ibin et al. ad Homeri l. c.

b) *συνοικειοῖ* scripsi: cum
e cod. notatum esset *συνοί-
κει*, ipsa ratione grammatica

τέμνει τὴν νῆσον· ἐκβοηθήσας δ' Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν. Τηλέγονος δὲ ἐπιγνοὺς τὴν ἁμαρτίαν, τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα καθίστησιν· ἢ δὲ αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ ^b συνοικεῖοι τὴν μὲν Πηνελόπην Τηλέγονος, Κίρκην δὲ Τηλέμαχος.

postulante: sibi matrimonio coniungit, adsciscit. Hyginus loc. cit. Eiusdem Minervae monitu Telegonus Penelopen, Telemachus Circeam duxerunt, sc. nunc deas factas.

Secundum has particulas, magno cum literarum beneficio e Proclo servatas, de poetis cyclicis longe aliter, quam vulgo factum, statuendum erit. Eginus ea de re ad Virgillii Aen. II. Exc. I. Ut, ad Procli ductum, rem paucis complectar: *Cyclus epicus* variis modis dictus est: primo, ut sit *cyclus mythorum* inde ab Urano usque ad Ulyssis reditum in Ithacam et mortem: hic proprie est *Cyclus mythicus* dictus tamen *epicus*, quoniam plura erant carmina epica, quibus illae fabulae expositae erant: secundo *Cyclus epicus* dictus est *ipsorum horum carminum epicorum*, quae ita digesta et ordinata a Grammaticis fuerant, ut contextus fabularum inde a Theogonia ad Ulyssis novissima haberetur. *Carmina* haec dicta *cyclica* et *poetae cyclici*. Iam in hoc Cyclo extremum, nec ignobilem tamen, locum tene-

bant res Troianae, adeoque carmina, quibus illae expositae erant. Huius partis posterioris notionem nunc habemus pleniorum ex Procli fragmentis hic in lucem prolati. Scilicet secundum historiarum ordinem comprehensa in hoc Cyclo, parte quidem extrema, fuere haec: *Cyprium carmen*. *Homeri Ilias*. *Arctini Aethiopsis*. *Leschis* sive *Leschei Ilias parva*. *Arctini Excidium Ilii*, forte et alterum *Leschei*. *Nosti*. *Odyssea*. *Telegonia*. Carmina haec fundum fecerunt fabularum quae hinc a Tragicis variis modis tractatae, ab aliis poetis pro suo cuiusque ingenio fuere ornatae, inter haec etiam a rerum Graecarum scriptoribus pro antiquissima rerum memoria in fronte historiarum praefixae sunt. Fuit quoque *Dionysius Milesius*, qui in historiarum suarum corpore *Cyclum Mythicum* et *historicum* constituit. Ad quae melius discernenda, diiudicanda, et ordinanda patefactam nunc esse viam arbitror.

INDICES QUATUOR.

- I. *Scriptorum ab Hephaestione et Scholiastis laudatorum.*
- II. *Vocabulorum, quae in locis ab Hephaestione laudatis reperiuntur.*
- III. *Rerum et Versuum.*
- IV. *Rerum in Procli Chrestomathia memorabilium.*

INDEX SCRIPTORUM

AB

HEPHAESTIONE ET SCHOLIASTIS LAUDATORUM.

Numerus prior paginam (edit. Londin.), alter versum designat.

- ACHAEUS** (*Κύκλω*) 18, 6.
Aeschylus (*Νιόβη*) 7, 6. (sine nomine auctoris) 163, 20.
Aeantides Tragicus, unus ex Pleiade 53. 185.
Alcaeus (p. 105.) 16, 2. (102.) 29, 14. 43, 7. (105.) 58, 3. (105.) 60, 9. (105.) 61, 1. (104.) 67, 1. (104.) 79, 1. (104.) 80, 3. (102.) *ibid.* 12. (104.) 90, 7. (104.) 120, 6. 122, 9. 134, 2.
Alcman (sine n.) 24, 3. (69. 65.) 40, 1. 7. 49, 20. (67.) 66, 13. (65.) 76, 7. (66.) 81, 15. 134, 9. 176, 19.
Alexander Tragicus, unus ex Pleiade 53. 185.
Anacreon (LX.) 8, 8. (CXXI.) 11, 4. (XCV.) 29, 8. (XXXVIII.) 30, 2. (CIX.) 36, 9. (CXXII.) 39, 2. (LXXXVI.) 51, 13. (LXXXVII. LXXXVIII.) 52, 5. 11. (LXXX.) 59, 7. (LXXXIX.) 68, 9. (LXIX.) 69, 3. (CXXVI.) *ibid.* 7. (CXVIII.) 70, 2. (CXX.) 90, 11. (CLVII.) 96. 10. 101, 2. 122, 10. (LX.) 124. et 125, 5. (CXXIII.) 130, 2. 134, 2.
Ananias 30, 12.
Archebulus 49, 10.
Archilochus (sine n.) 25, 9. 28. 25. 30, 6. 34, 1. 35, 8. (*Επωδ.*) 38, 16. (*Επωδ.*) 39, 9. 40, 3. 47, 7. 48, 3. 5. 83, 4. 84, 1. 86, 9. 87, 6, 14. 88, 8. 12. 13. 89, 1. 4. 12. 90, 3. (*Ιοβάκχοις*) 94, 3. 120. 12. 15. (*Επωδοῖς*) 129, 12. 15.
Aristarchus 134, 5.
Aristophanes, (Comicus) (Ran. 13) 8, 3. (Ran. 1264.) 33, ult. (Nub. 959.) 44, 11. (incert.) 48, 10. (*Αλολοῖξ.*) 51, 7. (*Αμφιαρ.*) 52, 14. (*Γεωργ.* VIII.) 73, 3. (IX.) *ib.* 15. (Vesp. 1266.) *ib.* 6. (Thesm. 2. XXII.) *ib.* 16. (Nub. 529.) 109, 8. (Nub. 638.) 139, 17. (Ran. 101.) 170. 22. 180, 18.
Aristophanes (Grammaticus) 134, 5.
Aristoxenus 45, 9. 180, 15.
Asclepiades 58, 3.
Bacchylides (202.) 76, 12. (203.) 130, 12.
Callimachus (Fr. 27.) 15, 4. (CCCXIX.) 34, 10. (CXV.) 35, 3. (CXVII.) 36, 2. (CXI.VI.) 49, 11. (XXXVI.) 53, 2.

- (CXCI.) 89, 6. (CXCII.) 93, 10. (CXVI.) 94, 10. (XLI.) 102, 4. (CXVIII.) 111, 6. et 118, 4. 180, 24.
- Cleomachus (an poeta Tragicus in quem nonnulla Cratini exstant apud Athenaeum XIV. p. 638. F.?) 62, 13. In schol. p. 35, 13. corrigendum videtur *Καλλιμάχειον*.
- Comici 29, 2. 31, 17. 36, 14. 98, 3. 101, 2. 134, 8.
- Corinna (p. 46.) 22, 9. et 106, 2.
- Cratinus (*Πανόπταις*) 14, 3. 18, 1. (*Χείρωσι*) 17, 3. (*Κλεοβουλῆναις*) 17, 6. (*ᾠραῖς*) 18, 3. (incert.) 44, 13. (*Ὀδυσσ.*) 46, 6. 11. et 47, 1. (*Τροφονίω*) 72, 6. (incert.) 84, 3. (*Ἀρχιλόχοις*) 88, 8. (*Στριφτοῖς*) 89, 8. (incert.) 96, 15. 109, 9.
- Critias (Eleg. ad Alcibiadem) 22, 2.
- Demosthenes (De Coron.) 138.
- Dionysiades Tragicus, unus ex Pleiade 53.
- Dionysiaci hymni 159, 15.
- Dithyrambopoeorum hymni in Bacchum ibid.
- Draco (Metricus) 3, pen. οἱ *Δραματοποιοὶ* 44, 3. 135, 20.
- Empedocles 4, 3.
- Epicharmus (*Μεγάριδι*) 14, 6. (*Χορεύοντες* et *Επινίκιον*) 45, 2. (*Λόγος καὶ Λόγωνα*) 45, 5. 180, 15. 184, pen. *Ἐποποιοὶ* 111, 4.
- Euphorion *χεψόγονησιώτης* 105, 3.
- Eupolis (*Βάπταις*) 27, 7. (*Κόλαξι*) 73, 9. (*Πόλειον*) 85, 12. (*Ἀστρατεῦτοις*) 98, 7. (*Χρυσῶ Γένει*) 108, 12. (*Ἀστρατεῦτοις*) 110, 2. (incert.) 132, 5.
- Euripides (Hec. 1107.) 10, 3. (Phoen. 250.) 33, 9. (incert. CXCVIII.) 94, 6. (Phoen. 2) 155, pen. (Bacch. 1.) 170, 18. (Bacch. 1051.) 171, 1.
- Glycon 56, 8.
- Heliódorus 16, 8. 138, 3. 141, 22. 142, 1. 183, 33.
- Hermias 121, 1.
- Hipponax 10, 2. 30, 8. 11. 31, 6. 8. 158, 4.
- Homerus (Od. A. 1. Il. A. 108.) 6. (Il. ε. 489.) 9. (Il. II. 235. Od. K. 243. Il. H. 47. Il. T. 287.) 11. (Od. P. 90.) 16. (Il. ε. 421.) 18, 14. (Il. M. 144. O. 396. ε. 1. Od. I. 109. Il. Z. 194.) 19. (Il. E. 349.) 20. (Od. T. 227. A. 183. I. 283.) 21. (Il. A. 402.) 22. (Il. A. 350. Γ. 152. A. 15.) 23. (Il. B. 1.) 26, 11. (Il. A. 1.) 38, 10. (*ἔπη*) 111, 4. (Margites) 112, 18. (Rhapsodiae) 118, 11. (Margites) 120, 1. (Od. A. 351.) 137. (Il. I. 16.) 141, 16. (Il. Φ. 352.) 144, 2. (Il. I. 147.) ibid. 4. (Il. B. 486.) 145, 3. (Il. Γ. 164.) 147. (Il. M. 208.) 148, 13. (Il. A. 76.) ibid. 21. (Il. Z. 62.) ibid. 24. (Il. Z. 81.) 149, 13. (Il. Z. 366.) 149, 16. (Il. A. 193.) ibid. 22. (Il. II. 353.) 150, 3. (Il. I. 457.) ibid. 24. (Od. ψ. 13.) ibid. 26. (Il. septies) 152. (Od. I. 39.) 164, 9. Il. H. 1.) ibid. 26. (Il. A. 442.) 170, 6. (Od. I. 347.) 177, 3. (Il. quinquies) 178. (bis) 179. (Od. A. 682.) 182, 6. (Od. K. 60.) ibid. antep. (Il. quinquies) ibid. (saepius) 183. (saepius) 184.
- Homerus Tragicus, unus ex Pleiade 53, 185.
- Ἰαμβοποιοὶ* 29, 2. 31, 16. 32, 2. 36, 13.
- Longinus 47, 19.
- Lycophron Tragicus, unus ex Pleiade 53, 185.
- Lyrici 74.
- Menander (Comoediae) 118, 9. (*Λευκαδία*) 126, ult. οἱ *Νεώτεροι* 68, 1. 89, 5. 172, 6.
- Nicomachus 27, 1.
- Orpheus 141, 5.
- Parthenius 9, 2.
- Phalaeus 57, 3.
- Pherecrates 56, 3. (*Κοριαντοὶ*) 101, 6.

- Philicus, unus ex Pleiade 53, 5. 54, 6. 185.
 Philoxenus 138, 2.
 Phrynichus Tragicus 67, 4.
 Phrynichus Comicus 67, 8.
 Pindarus (Fr. LXV.) 79, 15. (LXVII.) 91, 4. (C.) ibid. 5. (LXVIII.) ib. 13. 123, 5.
 Plato Philosophus 140, 10.
 Plato Comicus (*Ξανθραίας*) 91, 9.
 Pleiades Tragicorum 53. 185.
 Poetae veteres 132, 5. 172, 1.
 Poetarum, qui non nominantur, versus 3, 11. (Alcman) 3, 13. (Aleman) 24, 3. 25, 17. 26, 1. 29, 13. 34, 5. 35, 1. 36, 7. 37, 4. (f. Sapph.) 41, 8. etc. (Alcaeus) 43, 9. (q. Tyrtaei) 46, 3. 46, 18. 50, 7. 51, 2. 4. 56, 1. (f. Alcaei) 59, 1. et 4. 62, 13. (f. Sapph.) 63, 9. ibid. 12. (f. Sotadis) ibid. 19. 65, 4. 68, 7. 75, 13. 77, 3. 81, 9. (Pindari LXVII. C.) 91, 4. 5. (f. Callimachi) 92, 11. 16. 93, 1. 7. (f. Sapph.) 95, 5. 109, 7. 128, 12. 14. 157, 15. 165, 7. 168, 3. 8. 21. (Euripid. Bacch. 1.) 170, 18. (Aristoph. Ran. 101.) ibid. 22. (Eurip. Bacch. 1051.) 171, 1. (quinquies) 172.
 Praxilla (p. 53.) 22, 12. (53.) 43, 12.
 Rinthon (Oreste) 9, 8.
οἱ Πυθμικοὶ, 150, 9.
 Sappho (sine n.) 25, 3. (286.) 41. (10.) 42. 43. (7.) 52, 3. (9.) 60, 3. (15.) 63, 3. (13.) 64, 3. (7.) ibid. 10. (10.) 65, 10. (13.) 66, 16. (16.) 69, 3. (7.) 78. 79. (10.) 82, 2. (7.) 85. 2. (287.) 95, 5. (7. 11.) 102, 9, 13. (13.) 103, 1. 112, 2. 116, 9. 122, 10. (11.) 129, 2. 134, 2.
οἱ Σχολιογράφοι 159, ult.
 Simmias 38, 14. 46, 13. (*Πελέκει*) 54, 2. (*Πτέρυξι*) 54, 4. 60, 11. 74, 6. 75, 2. 9. (*Ἔσον*) 114, 20. et 124, 11.
 Simonides (Epigr.) 26, 17. (Epigr.) 112, 20. et 119, 12. 123, 5.
 Sophocles (Ai. 1118.) 8, 1. (Eleg.) 8, 11. (Electr.) 126, 10.
 Sophronius Christianus Poeta 173, 3.
 Sosiphanes Tragicus, unus ex Pleiade 185.
 Sositheus 53. 185.
 Sotades (Adonide) 8, 5. (Iliade) 21, 9. 63, 14.
 Telesilla (sine n.) 26, 5. (49.) 62, 6.
 Theocritus (XI. 18.) 10, 5.
 Theopompus Comicus (*Παισὶν*) 76, 1.
 Timocreon (Epigram.) 4, 1. 71, 2.
 Timothei Citharoedi *Νόμοι* 119, 9.
 Tragici 29, 2. (ut puto 31, 17.) 32, 3. 36, 14. 134, 8.
 Tyrtaeus num 46, 3.?
 Ulysses Metricus 140, ult.
 Xanthus *ἐν Λυδικοῖς* 14, 1.
Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε
 Versus Christiani poetae in S. Ioannem Baptistam 172, 19.

INDEX VOCABULORUM

QUAE IN

LOCIS AB HEPHAESTIONE LAUDATIS

REPERIUNTUR.

NB. * *Stellula verbo praefixo indicat restitutam esse, aut restituendam lectionem.* † *Obelus pravam lectionem designat, notatu tamen non indignam.*

ΑΒΡΑΙ 52, 4.	ἀδοιάστος 11, 6.
ἀβροῦν 74, 8.	ἀδυμελής 39, 3.
ἀβροῦ 59, 10.	ἄδων 108, 7.
ἀβροός 59, 4.	Ἄδωνις 59, 4.
ἀβροῶς 59, 9.	ἄεθλα 129, 15.
ἄγ' 25, 17.	ἄει 100, 1.
ἀγαθὰ 73, 11. 76, 4.	ἄειδε 11, 1: 38, 10.
ἀγαθῆς 73, 5.	ἄειδειν 49, 13.
ἀγαθοῖς 100, 1.	† ἀείρατε 129, 6.
ἀγαθὸν 152, 13.	* ἀείρετε 129, 6.
ἄγαν 91, 14.	ἄητον 183, 10.
ἀγαπατὰ 95, 6.	Ἄθανα 54, 3.
ἄγε 24, 3: 40, 9.	Ἄθαναν 91, 13.
ἄγεσθαι 39, 1.	ἄθανάτ' 78, 4. 11.
ἄγετ' 46, 3.	Ἄθηναίοισι 26, 19.
ἄγέτω 49, 13.	Ἄθηναῖον 22, 5.
ἄγιων 172, 18.	ἄθηρηλοῖγόν 184, 32.
ἄγκος 171, 1.	ἄθροῖζεται 34, 5.
ἄγνὰ 46, 14: 80, 14.	Ἄλαν 61, 3.
ἄγναι 59, 1.	Ἄλαϊον 35, 5.
ἄγνῆς 94, 4.	αἰγιόχῳ 60, 10.
ἄγνοήσεν 76, 13.	* αἰδῶς 80, 4.
ἄγνῶ 91, 13.	αἰέν 11, 10.
ἄγοις 79, 16.	αἵματι 184, 29.
ἀγορᾷ 73, 15.	αἰνέει 36, 3.
ἀγρίων 124, 31: 125, 8.	αἰρησαν 91, 14.

αἶολον 148, 14: 183, 6.
 Αἰόλου 182, 25.
 αἶσμα 148, 26.
 αἰτία 147, 6.
 αἰτιοί 147, 6.
 αἰχμάν 52, 1: 75, 3.
 ἄτων 172, 18.
 ἄκμονίδα 54, 5.
 ἄκμων 17, 8.
 ἄκρ' 76, 10.
 Ἀκρίσιος 102, 8.
 ἄκρον 31, 9.
 ἄκουόντισσι 137, 12.
 ἄκουσαθ' 31, 6.
 ἄκουσον 85, 13.
 ἄκουω 94, 11.
 ἄκουων 88, 1.
 ἄλαζονίαν 45, 11.
 ἄλγε' 178, 17.
 ἄλγών 16, 4.
 Ἀλείος 113, 3: 119, 15.
 Ἀλείς 59, 6.
 ἄλις 21, 1: 152, 9.
 ἄλων 74, 9.
 Ἀλκιβιάδην 22, 6.
 ἄλλ' 76, 13.
 ἄλλ' ἄντα 31, 9.
 ἄλλη 69, 5.
 ἄλληλοιῖν 184, 21.
 ἄλλοι 26, 13: 178, 23.
 ἄλλον 109, 7.
 ἄλλοσε 109, 7.
 ἄλλοτριονγνώμοις 14, 5.
 ἄλλυδις 54, 5.
 ἄλος 23, 2.
 ἄλοχον 149, 18.
 ἄλος 4, 4.
 ἄλφειόν 62, 9.
 ἄμ' 47, 6.
 ἄμαξαν 49, 15.
 ἄμαχανον 42, 10.
 ἄμειψίαν 36, 7.
 ἄμέτρως 22, 8.
 ἄμοιβάν 82, 4.
 ἄμοσχρόν 9, 5.
 ἄμφιπέληται 137, 12.
 ἄμφισση 138, 17.
 ἄμγκα 67, 9.
 ἄκαλιῖν 74, 3.
 ἄκαπ' 54, 5.
 ἄκατος 9, 7.
 ἄλκιδας 21, 4: 74, 3: 152, 9:
 182, 9.
 ἄξ 38, 14: 80, 3: 91, 5: 96, 18.

HEPHAESTION.

ἀναπαύστοις 56, 6: 102, 2.
 ἀναπέτομαι 52, 9.
 ἄνδρα 6, 4.
 ἄνδρας 37, 4.
 ἄνδράσιν 76, 4.
 ἄνδρες 51, 10: 102, 1: 129, 6.
 Ἀνδροθέα 54, 3.
 ἄνδρομέα 177, 4.
 Ἀνδρομέδα 82, 4.
 Ἀνδρομέδαν 43, 2.
 ἄνδρων 91, 10: 124, 35.
 ἄνεμος 164, 9.
 ἄνέξων 47, 14.
 ἄνέρες 26, 12: 178, 23.
 ἄνημέρους 124, 36.
 ἄνῆρ 3, 13: 71, 4.
 ἄνηροτα 19, 7: 148, 3.
 ἄνθεια 172, 17.
 ἄνθεμοισιν 95, 5: 96, 5.
 ἄνθη 76, 10.
 ἄνθος 65, 4.
 ἄνθρωποι 137, 11.
 ἄνθρώπων 45, 11: 130, 13.
 ἄντλασι 64, 10.
 ἄνιπτόποδες 11, 8.
 ἄνολβος 34, 5.
 ἄντι 95, 7: 96, 7.
 ἄξιος 80, 4.
 ἀοιδίην 137, 11.
 ἄπαλᾶς 64, 5: 139, 1.
 ἄπαλοῖς 93, 10.
 ἄπαλόν 35, 10: 40, 6: 89, 1.
 ἄπας 40, 2: 47, 3.
 ἀπίχθετο 43, 1.
 ἀποδείξομεν 73, 11.
 ἀποθανεῖν 69, 5.
 ἀποκλᾶς 59, 8.
 Ἀκολλόδωρος 27, 3.
 Ἀπολλον 80, 3.
 Ἀπόλλων 81, 18.
 ἀποπεμπ' 109, 7.
 * ἀποτεμῖν 67, 7.
 ἀποφανῶ 37, 4.
 ἀπώλειαν 33, 24.
 ἄραο 102, 15: 16.
 Ἄργος 58, 1.
 ἀρετήν 11, 3.
 ἄρετῆς 172, 17, 26.
 Ἄρεως 46, 3.
 Ἄρηι 129, 8.
 Ἄρης 33, 11: 90, 13.
 ἄρθοίς 130, 3.
 ἄριθματοὶ 18, 2.
 ἄριστοι 109, 8.

M m

ἄριστε 84, 5.
 Ἀριστογείτων 26, 19.
 Ἀριστοδάμος 113, 3: 119, 15.
 ἄριστον 61, 3: † 45, 7.
 Ἀριστόξενος 45, 8.
 Ἀρκάδεσσι 63, 12.
 ἀρμάτεσσ' 81, 9.
 ἄρμενα 90, 10.
 Ἀρμόδιος 26, 20.
 Ἄρτεμι 124, 32: 125, 9.
 Ἄρτεμις 26, 5: 46, 18: 62, 8.
 ἄρτι 49, 17.
 ἀρούρης 44, 14.
 ἄρξ' 40, 10.
 ἀρχαῖον 53, 1: * 45, 7.
 ἀρχάν 77, 3.
 Ἀρχελαίδος 9, 5.
 Ἀρχέλεως 9, 1.
 ἄσαισι 64, 10.
 ἀσαιμίνθου 16, 6.
 ἀσαροτέρας 64, 6.
 ἄσπαρτα 19, 7: 148, 3.
 ἀστειράν 49, 15.
 ἀστήρ 94, 9.
 ἀστῶν 84, 1: 87, 7.
 † ἄτε 42, 6.
 * Ἀτθί 42, 6: 43, 1.
 ἀτράκτω 81, 10.
 Ἀτρεΐδαι 182, 21.
 Ἀττική 73, 4.
 αἰρμι 46, 8.
 αἰτ' 25, 17: 149, 15.
 αἰταρ 19, 3: 170, 8.
 αἰτε 42, 9.
 αἰτοκασίγητον 153, 2.
 αἰτὸς 10, 1.
 Ἀυτόμενες 73, 8.
 αἰτοφυές 73, 4.
 αἰτῶν 51, 12.
 Ἀφροδίτα 76, 9: 78, 4. 11: 94, 12.
 Ἀφροδίταν 60, 6: 82, 5.
 Ἀχαιοὶ 182, 21.
 Ἀχαιοῖς 178, 17.
 Ἀχαιῶν 147, 17: 148, 8.
 Ἀχίλλεα 61, 3.
 Ἀχιλλῆος 38, 10.
 ἀχρειόγελως 84, 4.
 ἀωρολείων 88, 10.
 † ἀωρυλλείων 88, 10.

B.

Βαβάκτα 57, 3.
 Βάδιππε 88, 10.

βαθύπομα 48, 11.
 βαθυσιτέρον 54, 5.
 βάτνει 170, 9.
 βάλετ' 183, 3.
 βάντες 16, 6.
 βασίλευε 141, 17.
 βασιλῆος 61, 3.
 βασιλεύς 121, 3.
 Βασσαοῖδες 69, 8.
 βασιτάζουσι 27, 9.
 Βατουσιάδης 25, 9: 39, 11: 129, 16.
 βέβηλος 105, 4.
 βέβηλο 184, 15.
 βῆ 182, 25.
 βήσσαις 89, 4.
 βλασιτέ 165, 7.
 βοῶν 74, 4.
 Βοιώτιον 44, 14.
 βοὸς 184, 15.
 Βορέης 183, 10.
 βουκόλ' 21, 3.
 βραδινῶν 60, 6.
 βραδινῶ 41, 13.
 βροντῶν 93, 2.
 βροτοῖσι 73, 10.
 βροτῶν 48, 11.
 βρωμὸν 63, 5. 10.

Γ.

Γαλλαὶ 68, 7.
 † γάλλων 57, 3.
 γαλώων 152, 29.
 γαμβρὸς 41, 12: 103, 15.
 γαμβρὸς 25, 3: 129, 8.
 γαμον 34, 3.
 γάμος 102, 15.
 γὰς 54, 5: 58, 5.
 γέγαθε 107, 2.
 γεγενῆσθαι 41, 9.
 γέγονεν 76, 4.
 γελοῖον 83, 7.
 γενάρχει 53, 4.
 γενεῆ 93, 11.
 γένετο 19, 3.
 γενοῖτ' 69, 5. 6.
 γένοιτο 30, 9.
 γένος 61, 3.
 γέροια 106, 4.
 γέροντος 36, 10.
 γεωργεῖν 168, 22.
 γήραος 30, 7.
 γῆς 165, 7.
 γιγνομένου 138, 20.

γινώσκεις 27, 4.
 * Γλόκου 108, 7.
 γλυκύπικρον 42, 10.
 γλυκεία 60, 5.
 † Γλύκου 108, 7.
 γλώσσαν 8, 2.
 γνώμη 99, 3.
 γουνοῦμαι 124, 30: 125, 7.
 γραμματικοὶ 53, 9.
 γυναικα 130, 15.
 γυναικας 21, 1: 152, 9: 182, 9.
 γυναικες 51, 3.
 γυναικῶν 149, 15.
 Γυρίνω 139, 1.
 Γυρινῶς 64, 5.

Δ.

Δαίρα 153, 2.
 δαίρων 152, 29.
 δαίρ 152, 32.
 δακρύνουσιν 52, 1.
 δακρυχέων 178, 15.
 δαμείσα 60, 6.
 δαμνεται 90, 3.
 δαίμονες 44, 14: 53, 4.
 Δαναῶν 19, 3.
 δάπεδον 73, 5.
 δέδεντο 178, 20.
 δέδυκε 66, 10.
 δειλῶν 67, 2: 120, 8: 121, 4.
 δειλῆ 12, 1: 147, 12.
 δεινὰ 51, 11.
 δέξ' 42, 2.
 δέξας 92, 17.
 δένδρεα 165, 7.
 ενδρέφ 23, 6: 152, 26: 153, 4.
 έξαι 30, 1.
 εξιόν 22, 1.
 έσποιν' 124, 32: 125, 9.
 έσποτα 85, 13.
 εύοντο 184, 29.
 εύρ' 99, 3.
 εύρο 102, 11.
 εύτε 36, 6: 52, 4: 102, 11.
 ήτων 182, 19.
 ήμητρι 47, 14: 53, 7: 102, 5.
 ήμητρος 94, 4.
 ήμιουργός 37, 4.
 ήμος 129, 15.
 ήτ' 34, 5: 35, 1.
 ήτα 29, 10.
 ήμος 40, 2.
 ήα 26, 13: 63, 19.
 αλέγεσθαι 88, 2.
 ανεκῶς 22, 11.

† διανήξας 35, 5.
 * διατηήξας 35, 5.
 διατρύφην 184, 26.
 διαφτυέσομεν 73, 15.
 διδάσκαλος 74, 5.
 Διδύμων 53, 4.
 διθύραμβε 128, 14.
 δικύζεσθαι 35, 1.
 δίκαια 44, 11.
 δίνησι 124, 34.
 Δινομένει 90, 9.
 Διόνυσος 10, 1: 170, 20.
 Διονύσου 69, 8: 105, 4.
 Διός 24, 3: 40, 9: 60, 10: 66,
 14: 75, 9: 80, 3: 93, 2: 124,
 31: 125, 8: 170, 19.
 Διοσκουρίδew 93, 11.
 δις 113, 1: 119, 13: 121, 3.
 δισσὰ 18, 2.
 δίχα 49, 13.
 δμωῆσιν 182, 7.
 δόμοισι 183, 12.
 δόμους 18, 8: 10.
 δονεῖ 42, 9.
 δονεῖται 108, 8.
 δούσαις 67, 6.
 δούρατος 108, 4.
 δρέφας 172, 17.
 δρόμαδες 68, 17.
 * δρῶν 53, 1.
 δρῶσαι 51, 11.
 δύναμαι 60, 5.
 δυνατὸν 27, 8: 99, 4.
 δυσπαιπάλους 89, 4.
 δύστηνον 179, 1.
 δῶκεν 75, 3.
 δώματα 182, 25.
 δῶρα 53, 7: 9.
 Δῶρι 74, 9.
 δῶρον 54, 3.

Ε.

Έασι 152, 23.
 έγειρε 72, 7.
 έγένοντο 92, 11: 93, 5.
 έγκαθόρα 124, 35.
 έγγέσπαλος 75, 2.
 έγχώριον 56, 2.
 † έδυσάμην 34, 3.
 * έδαισύμην 34, 3.
 έδείματο 102, 8.
 έδείξανθ' 59, 1.
 έδμεναι 11, 10.
 έδουσιν 11, 10.
 έδράουρτα 54, 5.

- ἰθέλουσαν 170, 23.
 ἰθῆκε 178, 17.
 εἶδον 101, 3.
 εἶδος 18, 4.
 εἰκιάσθω 41, 12, 13.
 εἰκὸς 168, 22.
 εἴκοσι 141, 7.
 εἶμ' 26, 1.
 εἶνεκα 178, 26.
 εἰπέμεναι 182, 7.
 εἶπερ 8, 4.
 εἰπὼν 164, 27.
 εἰσηγήσασθ' 45, 8.
 εἰσομένα 106, 4.
 ἐπήρκεισε 3, 11.
 ἐκίστοτο' 51, 10.
 ἐκατόγχειρον 22, 16.
 Ἐκατόν 66, 14.
 ἐκατόν 179, 4: 184, 34.
 ἔκλυε 178, 15.
 ἔκοπεν 68, 11.
 ἔκπεσε 184, 26.
 ἐκτελέεσθαι 150, 4.
 ἐκτετέλειτο' 102, 16.
 Ἐκτορ 11, 15.
 Ἐκτορ 164, 27: 184, 23.
 * Ἐκφαντίδης 96, 18.
 ἔλαθεν 19, 5: 147, 15: 148, 10.
 † ἐλάσας 16, 4.
 Ἐλάτειαν 138, 17.
 ἐλαφηβόλε 124, 30: 125, 7.
 ἐλάφου 157, 15.
 ἐλέαιρε 179, 1.
 ἐλεγείω 22, 7.
 ἐλεφαντίναν 58, 5.
 ἐλήλυμεν 17, 3: 18, 8.
 ἐλήλυτε 18, 10.
 ἔλθ' 78, 13.
 † ἐλθεῖν 72, 10.
 ἔλθετε 173, 4.
 ἐλικοβοστρήχους 74, 3.
 ἔλκων 31, 9.
 Ἐλλάδου 27, 3.
 Ἐλλήσποντον 182, 12.
 ἔλουσεν 68, 12.
 ἔλομαι 76, 13: 150, 4.
 ἔμαντόν 53, 1.
 ἐμβατεύων 58, 1.
 ἐμβλέποισα 43, 12.
 ἐμέθεν 43, 1.
 ἐμῆς 76, 4.
 ἐμμελέως 63, 9.
 ἐμὴ 36, 4.
 ἐμὸν 93, 2.
 ἔμπεδος 19, 5: 147, 15: 148, 10.
 ἔμπονος 172, 26.
 ἐμπερῆ 95, 6.
 ἔνερθε 43, 13.
 ἔνεστ' 94, 11.
 ἐνθάδε 74, 5.
 Ἐνν 49, 17: 81, 10.
 ἔννεπε 6, 4.
 ἐνοπῆς 107, 3.
 ἔνοπλοι 46, 3.
 ἔντεα 68, 8.
 Ἐνυάλιος 75, 3.
 ἐξαμερὲς 141, 7.
 ἐξαπάλλαξαι 10, 4.
 ἐξέλαμψεν 94, 9.
 ἐξέπιον 59, 9.
 ἐξεπόνασαν 42, 2.
 ἐξέσσυτο 164, 27: 184, 23.
 ἐξενρήματι 56, 5: 102, 1.
 ἐξώλη 10, 1.
 ἔοντα 48, 5: 88, 2: 182, 14.
 ἔοικεν 77, 3.
 εὐκότες 29, 13.
 † ἐπάγει 4, 4.
 * ἐπάγη 4, 4.
 ἐπανέρχομαι 52, 13.
 ἐπέδραμον 19, 1: 147, 17: 148, 8.
 ἐπεὶ 6, 5: 19, 3: 21, 3: 148, 14: 177, 4.
 ἐπειδὴ 182, 12.
 ἔπειτα 170, 8.
 ἔπειθεν 152, 18.
 ἔπειθον 22, 14.
 ἐπέοντο 48, 11.
 ἐπέων 40, 10.
 ἐπιβδαις 84, 4.
 ἐπίδεσμα 157, 15.
 ἐπιδιφριάδος 178, 20.
 ἐπικλείουσι' 137, 11.
 ἐπιλήσμοσι 14, 5.
 ἐπιπνέει' 51, 4.
 ἐπιρήουσι 163, 20.
 ἐπίτονος 184, 15.
 ἐποιχόμενοι 149, 15.
 ἔπος 91, 14.
 ἐπράθομεν 108, 6.
 ἐπὶ 121, 3.
 † ἐπταθόργυιοι 41, 15.
 ἐπτάκις 89, 7.
 * ἐπτορόργυιοι 41, 15.
 ἔρανα 64, 6.
 ἔρανάν 95, 7: 96, 9.
 * ἔρας 130, 13.

- Ἐρασμολίδη 47, 10: 83, 7: 86, 10: 83, 10.
 Ἐρατῶν 40, 10.
 Ἔργα 51, 11: 172, 26.
 Ἔργοις 77, 4.
 Ἐρέω 48, 3: 88, 1.
 Ἐρήμου 168, 8: 172, 11.
 Ἐριθοί 60, 12.
 Ἐριν 75, 13.
 Ἐρμῆς 36, 3.
 Ἐρξή 34, 5.
 Ἐρόεντα 63, 10.
 Ἐρόεσσαν 59, 9.
 Ἐρος 42, 9.
 Ἐρύθησαν 148, 14: 183, 6.
 Ἐρχεθ' (παρέρχεθ') 65, 11.
 Ἐρχεται 35, 5: 129, 8.
 Ἐρώ 29, 10.
 Ἐρως 68, 11: 76, 9.
 Ἐρωτα 71, 1.
 Ἐρωτι 130, 4.
 Ἐρώτων 94, 12.
 Ἐσακοῦσαι 8, 7.
 Ἐσει 109, 2.
 Ἐπειρεῖν 168, 3.
 Ἐσσει 9, 5.
 Ἐστάθησαν 63, 5.
 Ἐστε 29, 13.
 Ἐστεφανώθη 113, 1: 119, 13.
 Ἐστήριξε 170, 9.
 Ἐστασιασίν 43, 9.
 Ἐταρε 38, 14.
 Ἐταίρε 90, 3.
 Ἐταῖροι 99, 3.
 Ἐταίρων 48, 3: 88, 1.
 Ἐτέων 92, 17.
 Ἐτικτε 84, 6.
 Ἐτος 51, 8.
 εὐαδε 93, 7.
 εὐβουλον 91, 4.
 εὐδαίμον' 84, 6.
 εὐδαίμων 109, 2.
 εὐδεις 22, 11.
 εὐδον 26, 13.
 εὐέθειρα 36, 10.
 εὐεργεσίας 105, 5.
 Εὐία 96, 18.
 εὐίππος 75, 2.
 εὐκνήμιδες 182, 21.
 εὐμορφότερα 64, 5: 139, 1.
 εὐναίους 118, 6.
 εὐξείνων 46, 14.
 εὐπῶλος 75, 2.
 εὐσκοπον 75, 3.
 εὐστεφάνου 172, 17.
 εὐτ' 130, 8.
 * εὐτε 129, 15.
 εὐτριχε 17, 8.
 εὐνμος 15, 1.
 εὐφράνας 109, 7.
 εὐνμότατοι 13, 4.
 Ἐφα 71, 5.
 ἐφαίνεθ' 63, 4.
 ἐφαρμόζειν 22, 7.
 Ἐφασκ' 96, 18.
 ἐφεζόμενοι 23, 6: 152, 26: 153, 4.
 Ἐφη 15, 5.
 ἐφίλησεν 52, 1.
 ἐφιμερον 40, 10.
 ἐφορῆ 109, 1.
 ἐφορῶ 129, 12.
 Ἐχε 26, 13: 47, 3.
 Ἐχει 82, 4.
 Ἐχειν 75, 8: 184, 32: † 118, 7.
 Ἐχεις 102, 16.
 * Ἐχθειν 118, 7.
 Ἐχοισ' 81, 10.
 Ἐχοισα 15, 2: 95, 6.
 † Ἐχοισαν 67, 2.
 Ἐχοντα 101, 3.
 ἐχόρευσε 46, 18.
 Ἐχω 49, 13.
 Ἐχων 58, 6.
 ἐψόφησ' 62, 14.
 Ἐως 4, 4: 149, 24.
 Ἐως 94, 9.

Z.

- * Ζαελεξίμαν 69, 2.
 Ζαθίας 38, 14.
 Ζαχαρίου 172, 20.
 Ζεῦ 34, 3: 53, 4.
 Ζεὺς 150, 25.
 Ζεφυρετήν 183, 25.
 Ζέφυρος 183, 10.
 Ζώης 10, 4.
 ζώνην 183, 3.

H.

- Ἡβας 38, 14.
 ἦβη 172, 26.
 ἦβης 89, 4.
 ἦδει 182, 14.
 ἦδη 85, 10: 40, 6: 49, 15: 89, 1: 99, 3.
 ἠέλιοιο 4, 4.

ἡθροῦζετο 129, 15.
 ἡκεις 72, 9.
 † ἡκου 8, 9.
 ἡκουσάτην 109, 8.
 ἡκω 31, 6: 105, 5: 168, 8: 170, 19.
 † ἡκων 31, 9.
 ἡλθε 138, 18.
 ἡλθεσ 58, 5: 72, 10.
 ἡλιε 155, 33.
 * ἡμενος 3, 13.
 ἡμετέρας 84, 5.
 ἡμισυ 141, 17.
 ἡνθουν 44, 11.
 ἡνία' 26, 19.
 ἡνίχ' 56, 9: 94, 9.
 ἡπεροπεύεις 21, 1: 152, 9: 182, 9.
 ἡρα 54, 3.
 ἡρόμαν 42, 6.
 * ἡμαν' 74, 9.
 Ἡρην 63, 19.
 ἡρίστησα 59, 8.
 ἡρόμην 96, 13.
 ἡραν 84, 1.
 ἡσθα 22, 11: 109, 2.
 ἡσθίμην 94, 12.
 ἡυτε 68, 11: 71, 1.
 † ἡχη 15, 3.

Θ.

Θάλος 56, 11.
 Θάλλεις 35, 10: 40, 6: 89, 1.
 Θεά 38, 10.
 Θεατῶν 91, 10.
 Θείη 10, 1.
 Θελοιο 182, 7.
 Θεῖμεν 59, 4.
 Θεῖω 47, 6.
 Θελέτ' 8, 7.
 Θελων 30, 4.
 Θεμιν 91, 4.
 Θεοὶ 26, 12: 89, 11: 178, 23.
 Θεόκριτος 130, 13.
 Θεὸν 89, 7.
 Θεὸς 36, 3: 49, 13.
 Θεράποντα 79, 16.
 Θεβαίαν 170, 19.
 Θήβας 81, 9.
 Θηρῶν 124, 32: 125, 9.
 Θίγης 76, 10.
 Θιν' 23, 2.
 Θουῖς 155, 33.
 Θουῖσιν 33, 24.

Θουρίβου 133, 20.
 Θούριος 33, 11.
 * Θράσιδος 113, 3: 119, 15.
 † Θρασὺς 113, 3: 119, 15.
 Θρεοκαρδίων 124, 34.
 Θρηγήθεν 183, 10.
 Θυγατερ 24, 3: 40, 9.
 Θυμελικῶν 75, 13.
 * Θυμῆσας 56, 14.
 Θυμὸν 11, 6: 22, 14: 149, 24: 152, 18: 184, 19.
 Θυμῶ 147, 12.
 Θυρίδων 43, 12.
 Θυρωρῶ 41, 15.
 † Θωμητας 56, 14.
 Θώρηκας 182, 19.

I.

Ἰαμβεῖω 22, 8.
 Ἰάμβους 45, 7.
 Ἰαχη 19, 3: 5: 147, 15: 148, 10.
 Ἰαχοντες 19, 1: 147, 17: 148, 8.
 Ἰδον 148, 14.
 † Ἰδῶν 53, 1.
 Ἰεῖσι 23, 6.
 Ἰερά 93, 11.
 Ἰερεῦσιν 67, 9.
 Ἰερῶν 170, 23.
 Ἰήε 128, 12.
 Ἰθάκη 47, 5.
 † Ἰθ' 10, 2.
 Ἰθι 75, 13: 157, 15.
 Ἰκοντο 182, 12.
 Ἰκου 124, 33: * 8, 9.
 Ἰκρίων 84, 6.
 Ἰλιόθεν 164, 9.
 Ἰμῦσι 178, 20.
 Ἰμερον 40, 10.
 Ἰμερῶ 103, 1.
 Ἰνα 150, 4.
 Ἰνώ 81, 19.
 Ἰξύι 183, 3.
 Ἰόπλοχ' 80, 14.
 Ἰπαρχον 26, 20.
 Ἰπόδαμον 152, 13.
 Ἰπποις 33, 24.
 Ἰπποισι 155, 33.
 Ἰπποκοροσταὶ 26, 12: 178, 23.
 Ἰππους 179, 4: 184, 34.
 Ἰππότας 94, 9.
 Ἰππω 108, 4.
 Ἰπώνακτος 10, 2: 31, 6.
 Ἰσθι 72, 10.

Ἰσθμία 113, 1: 119, 13.
 ἴσον 118, 7: 141, 17.
 ἴσος 129, 8.
 Ἰστία 46, 14.
 ἰστόν 60, 5.
 ἰστοπόνοι 50, 7.
 Ἰστοριῶν 8, 7.
 * Ἰστρος 7, 6.
 ἰσχυο 178, 26.
 ἰστροῦ 59, 8.

Κ.

Καβαίων 76, 10.
 Κάδμον 170, 20.
 κάδον 59, 9.
 καθαιρεῖ 30, 7.
 καθαρύειν 67, 9.
 καθιδῶ 65, 11.
 καθημένα 157, 15.
 Κάϊκε 153, 20.
 καινογραφοῦς 53, 9.
 καινῶ 56, 5: 102, 1.
 κακοῖσιν 51, 9.
 κακὸν 39, 1.
 κακοτύτων 67, 2: 120, 8: 121, 12.
 κακοῦ 30, 7.
 κακῶ 21, 3.
 καλὰ 95, 5: 96, 3: 106, 4.
 καλὰν 82, 4.
 καλεῖ 79, 15.
 καλέσεται 22, 16.
 καλέσαι 41, 8.
 καλή 30, 9.
 καλήν 101, 3.
 Καλλιόπη 24, 3: 40, 9: 85, 8.
 καλλίκομοι 52, 4.
 καλλίστη 109, 1.
 καλὸς 130, 13.
 καλὸν 43, 12.
 καλῶς 41, 12.
 κάπρος 56, 9.
 καρδίας 163, 8.
 κάρη 170, 9.
 κάρφεται 35, 10: 40, 6: 89, 1.
 Καστορα 152, 13.
 καταβριμούμενοι 108, 5.
 κατάκλειστος 111, 7: 118, 4.
 καταπύγων 109, 8.
 κατιάξει 21, 7.
 κατέδον 71, 1.
 * κατερέκισθε 59, 5.
 κατερέκισθε 59, 5.
 κατερώτα 78, 13.
 κατέχοσ' 46, 8.
 * καιθνήσκει 59, 4.
 κατόπισθεν 84, 1: 87, 7.
 * καττόν 45, 7.
 καττύπτεσθε 59, 5.
 κέαιτ' 90, 10.
 † κέαιμος 3, 13.
 κείνα 184, 11.
 κείνος 3, 13.
 κείνων 91, 5.
 κείσεται 22, 8.
 Κέκροπος 73, 4.
 κέλομαι 41, 8.
 κέρα 6, 7.
 κεφαλάν 43, 13: 67, 7.
 κεφαλῆς 6, 7.
 κεχαρισμένη 147, 12.
 κέχεται 103, 1.
 * κήλων 57, 3.
 Κικόνεοσι 164, 9.
 κίνασιν 46, 3.
 κισσοχαῖτ' 96, 18.
 Κλησίππω 25, 17.
 Κλεινίου 22, 5.
 κλεινὸς 27, 3.
 Κλειῆς 95, 6.
 Κλέων 109, 1.
 κλύειν 56, 1.
 κλύθι 36, 10: 74, 8.
 Κλυμένω 53, 7.
 κλυτὰ 79, 16.
 κλύων 27, 3.
 κνεφαῖος 105, 6.
 κνίσση 56, 14.
 κόλπῳ 59, 1.
 κολυμβῶ 130, 4.
 κόμαι 184, 29.
 κομήσει 96, 13.
 κομφὸς 71, 4.
 κόραι 26, 5: 59, 5: 62, 8.
 κόρε 75, 9.
 κόρη 170, 20.
 Κόρης 94, 4.
 Κόρινθα 22, 11.
 κόροκος 46, 19.
 κορύσσεται 170, 8.
 κόσμου 172, 18.
 κούρα 36, 10.
 κοῦρε 172, 20.
 κοῦροι 46, 3.
 κούφαις 52, 9.
 κούχι 53, 1.
 κράνια 18, 2.

κρατερῶς 54, 3.
 κρέα 177, 4.
 κρέειν 60, 5.
 Κρητικόν 72, 7.
 Κρησσαι 63, 9.
 κριτής 84, 5.
 προκόπελοι 66, 15.
 Κρονίδα 61, 3.
 Κρόνῳ 59, 1.
 κρόταλα 68, 8.
 κτείνει 26, 20.
 Κυθερείας 51, 4.
 * Κυθήρη' 59, 4.
 Κύκλωψ 177, 4.
 Κύκνου 18, 8.
 Κυλλάνας 79, 3.
 κύμα 130, 4.
 κυμοκτύπων 74, 9.
 κυπαιρίσκῳ 76, 10.
 Κύπριδος 56, 11.
 Κυπρογενήα 69, 2.
 κυρξείν 77, 3.
 κωμάζοντα 30, 1.
 κωμάζων 59, 10.

Λ

Λαβῶν 58, 6.
 † λαῖτμα 105, 6.
 λαμβανόμεσθ' 51, 12.
 λαμπρά 52, 13: 90, 10.
 * λάσας 16, 4.
 Λατοῖ 79, 16.
 λαχάνοισιν 46, 19.
 Λεβάδειαν 44, 14.
 λέγειν 9, 1.
 λέγεσθαι 11, 3.
 λέγεται 67, 6.
 λέγω 85, 13.
 λέγων 44, 11.
 λειριόεσσαν 23, 6.
 λέληθ' 53, 1.
 λεπτόν 81, 10: 183, 3.
 λεπτοῦ 59, 8.
 λεόντων 51, 2.
 Λευκάδος 130, 3.
 λευκοπέλοις 107, 1.
 λευκωλένου 51, 4.
 λεύσσετε 54, 5.
 Ληθαίου 8, 9: 124, 33.
 ληκύθειον 83, 24.
 λιγουροκατῆλης 107, 2.
 λίθου 172, 9.
 λίθον 81, 10.

λιπαρόν 73, 5.
 λιποῖσαι 102, 11.
 λίσσομαι 30, 1.
 λόγον 47, 4.
 λόγος 67, 6.
 λογῶν 138, 20.
 λογεύεται 7, 6.
 Λυδῶν 95, 7: 96, 7.
 † λυεῖσα 26, 1.
 * λυθείσα 26, 1.
 λυθέντων 91, 5.
 Λυκάμβα 129, 12.
 Λύκειος 81, 18.
 Λύκοι 19, 9.
 λύσης 94, 11.
 λυροποιόν 96, 13.
 λυσιμελής 42, 9: 90, 3.
 λύσις 69, 6.
 λώβα 63, 12.

Μ

Μαίετε 56, 1.
 μαινόλης 56, 9.
 μαινομαι 29, 11.
 μάκαρ 38, 14: 75, 13.
 μακάρι' 73, 8.
 μακαρίζομεν 73, 8.
 μάκαρς 3, 13.
 μοκάρων 173, 4.
 μαλακόν 65, 4.
 μάλιστ' 41, 13.
 μάλλον 46, 11: 109, 2.
 μάντις 45, 11.
 μάργος 76, 9.
 Μάσσης 14, 1.
 μάσδων 81, 19.
 † μάττεισαι 65, 4.
 μάτερ 60, 5: 74, 8.
 ματέρ' 71, 5.
 * μάττεισαι 65, 4.
 μαχεσθαι 30, 4.
 μαχέσθω 30, 5.
 μέγ' 26, 19: 84, 4.
 μέγα 19, 1: 27, 9: 107, 2: 147,
 17: 148, 8.
 μεγάλου 172, 20.
 μεγάλω 80, 3.
 μεγάλω 68, 11.
 μέγιστ' 73, 11.
 * μέδεις 79, 3.
 † μέδων 79, 3.
 μεθύων 130, 4.
 μῆζον 99, 4.

μειλίχοις 29, 13.
 μειλιχόμειδε 80, 14.
 μείρακες 50, 7.
 μείρειο 141, 17.
 Μέλαγχρος 80, 4.
 μέλαθρον 129, 4.
 Μελανίππου 60, 12.
 μέλι 10, 2.
 μελίην 22, 1.
 † μελίχροος 103, 1.
 μέλος 72, 7.
 μεναιχμάν 90, 13.
 μένος, 4, 4.
 Μένωνα 41, 8.
 μέσα 46, 14.
 μέσαι 65, 10.
 Μεσσήνη 184, 21.
 μέτρον 10, 2.
 μέτρων 141, 7.
 μηδὲ 88, 2.
 μηδὲν 91, 14.
 μηδοσύνας 54, 3.
 μήν 67, 6.
 μήνιν 38, 10.
 μήτε 74, 3, 4.
 μητηρ 84, 6: 178, 15.
 μητρὸς 68, 7.
 μικρον 59, 8.
 Μνασιδικα 64, 5: 139, 1.
 μνῆται 39, 6.
 μνημονικοῦσι 14, 5.
 Μνησάοχειος 15, 5.
 μνηστῆρες 183, 12.
 Μοῖσαι 52, 4: 102, 11.
 μόλε 157, 15.
 μόλις 81, 10.
 μολῶν 33, 11.
 μόνα 65, 11.
 μορφᾶν 95, 6.
 μουνος 130, 13.
 μούνω 130, 15.
 μουσα 6, 4: 72, 7, 9.
 Μουσαγέτης 79, 15.
 Μούρας 74, 3.
 Μούσης 92, 11: 93, 5.
 μουσικᾶν 15, 2.
 μύρι' 178, 17.
 μυραινίφ 90, 10.
 Μυσιαί 163, 20.
 μυστικά 53, 7.
 μυχῶν 74, 9.
 Μῶσ' 24, 3: 40, 9.
 Μῶσαι 66, 15.

IV.

Ναλουσ' 11; 8.
 Ναυκρατίτης 102, 8.
 ναῦς 46, 11.
 ναύτησι 148, 23.
 νέα 21, 7.
 νεανία, 17, 8.
 νεαρὲ 75, 9.
 νεβροχίτων 75, 9.
 Νεμέα 113, 1: 119, 13.
 νενομιστο 44, 11.
 νέοισιν 22, 6.
 νέου 105, 4.
 Νέστορα 19, 5: 147, 15: 148, 10.
 νέφος 46, 8.
 νεωτάτη 137, 12.
 νῆας 182, 12.
 νήδυμος 26, 13.
 νηίδες 92, 11: 93, 5.
 νηὸν 102, 8.
 νικῶν 113, 2: 119, 14.
 νόμοισι 98, 1.
 νοῦν 56, 5: 102, 1.
 οὔκτες 65, 11.
 Νύμφα 25, 3: 43, 13: 49, 15.
 Νύμφαις 60, 10.
 νυμφᾶν 74, 8.
 οὔν 33, 10.

Ξ.

Ξανθᾶν 91, 13.
 Ξανθὰς 179, 4: 184, 34.
 Ξανθῆ 124, 31: 125, 8.
 Ξίφειος 58, 6.
 Ξένια 67, 6.
 Ξένιου 98, 1.
 Ξένοισι 29, 13.
 ξένος 15, 5.
 Ξύλλογε 91, 10.
 Ξυμβλήτην 184, 21.
 Ξυμβουλευεῖν 4, 2.
 Ξυνεγνώμην 100, 1.

O.

Ὀαρισμοὺς 118, 6.
 ὄγμος 30, 7.
 ὀδέων 105, 6.
 ὀδόντι 56, 10.
 Ὀδυσσεῖ 47, 6.
 Ὀδυσσοῖος 182, 7.
 οἶα 11, 10: 76, 9.
 οἶδ' 11, 8.

οἶδα 53, 1.
 οἶκαδ' 39, 1: 109, 7.
 οἰκίαι 43, 9.
 οἰκίαις 149, 18.
 οἶκον 25, 17.
 † οἴκου 8, 9.
 οἰνηρῆς 35, 5.
 οἶνον 177, 4.
 οἶνοπα 21, 5.
 οἴνου 59, 9.
 οἶος 11, 3: 89, 4.
 οἴπερ 152, 23.
 † οἴστρος 7, 6.
 ὀλβιε 102, 15.
 ὀλέθρω 118, 7.
 ὀλέσαι 67, 7.
 ὀλλγη 92, 17: 170, 8.
 Ὀλυμπία 113, 1: 119, 13.
 Ὀλυμπίας 74, 4.
 Ὀλυμπον 52, 9.
 ὀμιλε 84, 4.
 † ὀμιλετής 84, 4.
 ὀμοῖαι 184, 29.
 ὀμόσαι 170, 23.
 ὀμόσας 89, 7.
 ὀμως 11, 6: 85, 10: 40, 6: 72, 9: 89, 1.
 ὄναρ 69, 2.
 ὄνασιν 41, 9.
 ὄξει 67, 7.
 ὄπα 23, 6.
 ὄπερ 36, 3.
 ὄπως 72, 10.
 † ὄρας 130, 13.
 ὄρατε 36, 7.
 ὄργια 51, 4.
 ὄρει 48, 11.
 ὄρείης 68, 7.
 ὄρεσι 171, 1.
 ὄρέων 89, 4.
 ὄρθιον 141, 7.
 ὄρπαι 41, 13.
 ὄρπετον 42, 10.
 * ὄρσόλοπος 90, 13.
 ὄρωμαι 46, 8.
 ὄρων 11, 1.
 ὄσας 109, 1.
 οὐ γὰρ ἀλλὰ 27, 8: 31, 6.
 οὐδαμὰ 64, 6: 69, 6.
 οὐδὲ 51, 2: 95, 7: 96, 7.
 οὐθαρ 44, 14: 73, 5.
 οὐκέθ' 35, 10.
 † οὐκέτι 3, 11.
 οὐλομένην 178, 17.

οὔνομ' 9, 5.
 οὔποτε 152, 18.
 οὐρανίαν 91, 4.
 οὐράνιον 46, 8.
 οὐρανῶ 170, 9.
 οὔτος 27, 3.
 οὐχί 27, 8.
 ὀφθαλμοὶ 18, 2.
 ὄφιν 148, 14: 183, 6.
 * ὀχήμενος 81, 9.

H.

Ἠάγκλυτε 172, 20.
 ἡάθη 10, 4.
 † ἡάθος 90, 3.
 ἡαῖ 80, 3: 124, 31: 125, 8.
 ἡαιών 128, 12.
 ἡαιδ' 59, 10.
 † ἡαιδ' 61, 3: 67, 2.
 ἡαιδός 60, 6: 173, 4.
 ἡαῖς 76, 9: 111, 7: 118, 4: 170, 19.
 ἡαῖς 81, 9: 95, 5: 96, 3.
 ἡαῖσατε 92, 17.
 * ἡαῖσδε 76, 9.
 ἡάλα 113, 3: 119, 15.
 ἡάλαι 42, 6.
 ἡαλαιογόνων 91, 10.
 ἡαλαιοστράταν 89, 7.
 ἡαλαιῶν 8, 7.
 Ἠάν 58, 1.
 Ἠανδιονίς 66, 17.
 ἡανήγυριν 94, 4.
 ἡαννύχιοι 26, 13.
 ἡάντ' 76, 4.
 ἡάντα 10, 7: 47, 4: 52, 13: 97, 1: 148, 3.
 ἡάντες 89, 11: 137, 11.
 ἡάντη 149, 15.
 ἡαντοῖα 165, 7.
 ἡαντοσόφων 91, 10.
 ἡάντων 84, 5.
 ἡαρειπῶν 148, 26.
 ἡαρεσι 30, 5.
 ἡαρέχει 45, 11.
 ἡαρέχειν 73, 10.
 ἡαρήειρε 129, 13.
 ἡαρθέρε 43, 13.
 ἡαρθέρον 102, 16.
 ἡαρθένος 30, 9.
 † ἡαρθένου 7, 6.
 * ἡαρθένους 7, 6.
 Ἠαρίω 93, 7.
 ἡάρος 22, 11.

- πάσαν* 15, 2: 27, 3: 95, 7: 96, 9.
πασῶν 67, 2: 120, 8: 121, 12.
πᾶσι 51, 9.
Πάσης 14, 1.
πασῶν 109, 1.
παταγεῖται 68, 8.
πάτερ 34, 3: 129, 12.
πάτρις 47, 5.
Πάτροκλε 12, 1: 147, 12.
πατροφόνων 60, 12.
 * *πεδ'* 61, 3.
 * *πεδέχοισαν* 67, 2: 120, 8: 121, 4.
πειθαρχῆ 46, 11.
πέιθεο 178, 26.
Πελασγικόν 58, 1.
Πελασγῶν 102, 5.
πέλασσε 164, 9.
πελέκει 68, 12: 91, 13.
πελέκεσι 108, 8.
πεντέβοια 42, 1.
πεντήκονθ' 108, 2.
πεντήκοντα 179, 4: 184, 34.
περῶτων 58, 5.
περιδρομον 171, 1.
περικλιετὲ 76, 13.
περισσόν 81, 18.
περισσώς 91, 14.
Περσεφόνη 53, 7.
περσιδάμων 172, 18.
πευσει 47, 4.
πέτρας 168, 3.
πέτρης 130, 4.
πεφυρμένην 168, 22.
πῆ 34, 5.
πηδαλλοῖς 46, 11.
πηκτὶδ' 101, 3.
πηκτίδα 59, 10.
Πηληϊάδεω 38, 10.
Πηληϊάδα 22, 1.
Πηλουσιακόν 105, 6.
 † *Πηνελόειο* 9, 7.
 * *Πηνελόειο* 9, 7.
πίε 177, 4.
πίνοντα 19, 5: 147, 15: 148, 10.
πίνων 62, 14.
πίονγγοι 42, 2.
πλάγχθη 6, 5.
πλάτανον 73, 15.
πλάτῃ 113, 2: 119, 14.
πλείστα 73, 10.
πλείσταν 45, 11.
πλείστον 147, 12.
πλέομεν 47, 6.
πλέονες 183, 12.
πλέων 21, 5.
Πληταδες 65, 10.
πλῆν 98, 1.
πληρης 63, 4.
πνέουσα 183, 25.
πόας 65, 4.
 † *πόδ'* 67, 2.
πόδες 41, 15.
πόδεσσι 63, 9.
ποθ' 63, 9.
 * *πόθος* 90, 3.
πόθω 90, 6.
ποιήσω 8, 4.
ποικίλοθρον' 78, 4. 11.
ποιμαίνεις 124, 37.
ποιόν 129, 12.
πόκα 42, 6: 78, 13.
πόλεμον 138, 17.
πόλεως 27, 9.
πόλι 73, 4: 109, 1.
πολιῆς 23, 2.
πολιήτας 124, 37.
πόλιν 80, 4: 108, 6: 124, 85.
πολιόν 130, 4.
πόλις 107, 2.
πολιτῶν 37, 4.
πολλοὶ 84, 1.
πολλῶν 138, 20.
πολὺ 48, 3: 73, 10: 88, 1.
πολύβωτον 89, 11.
Πολυδεύκεα 152, 13.
πολύολβον 82, 5.
πολύς 35, 5.
ποντίαν 89, 11.
ποντον 11, 1: 21, 5: 46, 8.
πόντω 21, 7.
πόνων 69, 6.
Ποσειδάων 21, 7.
ποταμοῦ 52, 13.
ποτὲ 46, 18: 63, 19: † 43, 2.
 * *ποτῆ* 43, 2.
ποτὶ 46, 3.
πότνια 74, 8: 79, 8: 178, 15.
 * *πρᾶτος* 45, 8.
πράττουσα 99, 4.
Πριάμοιο 11, 15.
πρὶν 72, 10: 149, 15.
προβούλευμα 27, 8.
 † *προταχετε* 99, 3.
προπηθήσεται 77, 4.
 † *προσελεξάμην* 69, 2.
προσιδόντι 18, 4.
 * *προσίχατε* 99, 3.
πρόσχετε 56, 4: 102, 1.

προσώπῳ 103, 1.
 πρότερον 109, 2.
 * προτίμα 35, 1.
 προφανής 103, 7.
 πρῶτα 18, 8: 170, 8.
 πρῶτον 91, 4.
 πτεροφόρον 157, 15.
 πτερύγεσαι 52, 9.
 πτώχον 36, 7.
 * Πυθόμανδρον 71, 1.
 πυλαίη 102, 5.
 πυλέων 164, 27: 184, 23.
 πύματι 75, 9.
 πυμάτοις 178, 20.
 πύξ 152, 13.
 † πυσάλω 26, 1.
 πῶς 22, 7.
 πώλῳ 17, 8.

P.

Ῥέξιν 93, 7.
 ῥεῖθρον 172, 9.
 ῥέξομεν 150, 4.
 ῥήξιν 182, 19.
 ῥινόιο 184, 15.

Σ.

Ῥαλασσομέδοισαν 81, 19.
 σάλευσι 3, 13.
 * σάμβαλα 42, 1.
 Σαπφοῖ 80, 14: 82, 5.
 σαύλαι 69, 8.
 σαφές 72, 10.
 σίβων 94, 4.
 σείων 22, 1.
 σείλινα 63, 4: 65, 10.
 Σέριφον 89, 11.
 σθένος 51, 2.
 σιγάν 47, 3.
 Σικελία 49, 17.
 Σικελός 71, 4.
 Σίμαλον 101, 3.
 σκήπτρω 23, 8.
 σκήψιν 17, 3.
 σκότῳ 35, 1.
 σκυλακοκτόνῳ 56, 10.
 σοφίαις 84, 5.
 σοφοὶ 91, 14.
 Σπύρτης 46, 3.
 στεφανώσω 22, 5.
 στεφάνων 93, 7.
 στήθεσιν 22, 14: 152, 18: 182, 19.
 σιράτος 34, 5.
 Στράτιν 96, 13.

στυγνόν 48, 5: 60, 12: 88, 2.
 † σύμβολα 42, 1.
 σύες 11, 10.
 σύμμετρον 9, 1.
 συμποσίας 41, 9.
 συμπτύκτοις 56, 6: 102, 2.
 συνθέσεως 53, 9.
 συνουσίας 76, 4.
 σφύρα 17, 8.
 σχεδόν 121, 3.
 Σχοινίανος 98, 1.
 σώματος 113, 2: 119, 14.
 σωφροσύνη 44, 11.
 σάφρων 109, 8.

T.

Ταλαίτης 10, 4.
 τάμον 19, 9.
 Ταναγρίδεσαι 107, 1.
 ταῦθ' 102, 8.
 ταῦρος 77, 3.
 ταῦτα 40, 2: 73, 11.
 τάχα 47, 4.
 ταχύποδος 157, 15.
 τεχνέων 33, 10.
 τεῖχος 3, 11.
 τέκτο 91, 13.
 τεκματρὸν 18, 4.
 τεκόντες 111, 8: 118, 5.
 τέκτονες 129, 6.
 τελεταὶ 105, 4.
 τέλημα 105, 6.
 τέμενος 19, 9.
 τεῖον 22, 14: 152, 18.
 τέρας 148, 23.
 τέρεινα 30, 9.
 τέρεν 65, 4.
 τερπικέρανον 63, 19.
 τέρπειαι 88, 1.
 τετευχώς 184, 15.
 τετραχθῶ 184, 26.
 τετόρων 141, 7.
 τετυγμέναις 60, 10.
 τέχνα 113, 2: 119, 14.
 τέω 41, 12.
 τῆω 177, 4.
 τίθει 40, 11.
 τίκει 170, 20.
 τίκτεσθαι 93, 2.
 τιμῆς 141, 17.
 τίνων 54, 3.
 Τίρυνς 3, 11.
 τίς 48, 11.
 τριαῦτα 11, 1.

* τοιαύτας 7, 6.
 τοιαύτην 8, 2.
 † τοιαύτης 7, 6.
 τοιοῦδε 18, 10.
 τοιοῦτος 81, 9.
 τοίχων 46, 14.
 τολμητὰ 97, 1.
 τοῦνομ' 22, 7.
 τοῦνομα 27, 3.
 τοῦτον 102, 5.
 τριάκοντα 121, 3.
 † τριβωλέτερ' 63, 12.
 τριχθὰ 184, 26.
 Τρώης 6, 5.
 τρόποις 22, 6.
 τρόπον 45, 7.
 τροφαὶ 51, 2.
 Τρώες 148, 14: 185, 6.
 τυγχάνει 99, 4.
 τυιδ' 78, 13.
 τυπεὶς 91, 13.
 Τυρόακῆψ 90, 9.
 τυχοῖσα 64, 6.
 * τῶδ' 49, 13.
 † τῶδ' 49, 13.
 τῶς 15, 5.

Τ.

Ἐβριος 178, 26.
 ὑδρίην 62, 13.
 υἱὲ 11, 15.
 υἱες 147, 17: 148, 8.
 υἱον 22, 5: 66, 14.
 Ἐμέναιον 129, 5. 7.
 ἑμετέροισι 183, 12.
 ὑμνήσας 22, 6.
 * ὕμνον 40, 11.
 † ὕμνω 40, 11.
 ἕπνος 26, 13.
 ὑποθήκας 17, 3.
 ὑποφῆται 11, 8.
 * ὑσσάχω 26, 1.
 ὑψηλῆς 11, 1.
 ὕψι 129, 4.
 ὑψικρημον 171, 1.

Φ.

Φάγεις 177, 4.
 φάγροισιν 100, 1.
 φαιδίμος 164, 27: 184, 23.
 φαιδίμω 184, 32.
 φαινόμενον 39, 1.
 φαλακρὸς 39, 6.
 † Φαντίδης 96, 18.

φασὶ 60, 10: 111, 8: 118, 5.
 φασὶν 63, 19.
 φάτο 178, 15.
 φάτταν 168, 22.
 Φεραῖος 36, 3.
 φέρειν 172, 26.
 φέρουσα 52, 13.
 φέρω 53, 9.
 φέρων 164, 9: 168, 8.
 φεύγεις 130, 15.
 φεύγουσα 62, 9.
 φεύγων 71, 1.
 φῆη 184, 32.
 φημι 73, 10.
 φησὶν 74, 5.
 φθύσαντος 77, 4.
 φλε 41, 12.
 φιλέει 90, 13.
 φιλέειν 48, 5: 88, 2.
 φλη 73, 4.
 φλην 59, 10.
 φλην 130, 15: 149, 18.
 φλης 172, 11.
 φιλήσειν 89, 7.
 Φιλίκου 53, 9.
 Φίλιππος 138, 18.
 Φιλόθυρσοι 68, 7.
 φηλοι 92, 11: 93, 5.
 φιλόλυρος 15, 2.
 φιλοφρόνως 75, 13.
 φίλταθ' 48, 3: 88, 1.
 φιλωτέρα 49, 17.
 φλώσιν 51, 10.
 Φοῖβε 53, 4.
 φόνον 60, 12.
 φορεῖν 18, 2.
 φορητὰ 97, 1.
 φόως 26, 19.
 φρούσομεν 67, 9.
 φρένα 149, 24: 170, 23: 184, 9.
 φρένας 129, 13.
 φρονέοντι 179, 1.
 † φρόντις 43, 2.
 * φροντίσθην 43, 2.
 φυγαίχμα 36, 4.
 φύοντα 165, 7.
 φύονται 19, 7: 148, 3.
 Φωκεὺς 54, 8.
 φωτὸς 18, 10.

Χ.

Χαῖρ' 84, 4: 96, 18.
 χαίρει 38, 14: 57, 3: 72, 9: 73,
 5: 79, 3: 91, 10.

- χαίρετε 44, 14: 89, 11.
 χαιρέτω 25, 3.
 χαιρούσα 25, 3.
 χαιρουσ' 124, 36.
 χαλιφρονέοντα 150, 25.
 χάλκεια 68, 8.
 χαλκεὺς 68, 11.
 χαλκῶ 67, 7.
 χαμαιεννάδες 11, 10.
 χαμαιεῖναι 11, 8.
 χαράδρη 68, 12.
 χάριεν 183, 3.
 χαρίεντα 40, 11: 41, 8.
 χαρίεσσα 39, 4.
 Χαρίλαι 47, 10: 83, 7: 86, 10.
 Χάριτας 74, 4.
 Χάριτες 52, 4: 59, 1.
 Χαρίτεσσιν 184, 29.
 Χάρον 98, 1.
 χειμερῆ 68, 12.
 χεῖρας 47, 14.
 χειρὶ 148, 26.
 χειρὸς 184, 26.
 Χειρῶνες 17, 3.
 χειλίδοι 39, 4.
 χειλιδῶν 66, 17.
 * χῆρος 4, 2.
 † χῆρσι 4, 2.
 χερσὶ 149, 15.
 χερσίν 91, 5.
 χερσὸν 157, 15.
 χθόνα 170, 19.
 χθονὶ 170, 9.
 χθονίη 53, 7.
 χθονός 73, 5.
 Χίου 35, 5.
 χιτῶνας 59, 5.
 χιτῶνι 130, 15.
 χορεῦσαι 79, 15.
 χορὸν 40, 11: 74, 4.
 χορῶ 94, 11: 97, 1: 101, 3.
 χρῆ 11, 3: 35, 1.
 χρῆμα 41, 9: 83, 7.
 Χριστιανῶν 173, 4.
 χρῶα 35, 10: 40, 6: 89, 1.
 χρονία 72, 9.
 χρυσοῖσιν 95, 5: 96, 5.
 χρύσειον 102, 11.
 χρύσειω 23, 8.
 χρυσοδέταν 58, 6.
 χρυσόκερω 57, 3.
 χρυσόπεπλε 36, 10.
- ψ.
- ψάλλω 59, 10.
 ψόφησις 84, 6.
 ψυχῆν 168, 22.
 ψυχῶν 31, 9.
- Ω.
- ὦδ' 63, 9.
 ὦδε 9, 1: 150, 4.
 ὦλεσε 56, 11.
 ὦμον 22, 1.
 ὦμω 184, 32.
 ὦρα 65, 11.
 ὠράνα 66, 17.
 ὠργιασμέτος 105, 5.
 ὠρμαινε 149, 24: 184, 9.
 ὠρχεῦνθ' 63, 10.
 ὠσατο 148, 26.
 ὡσπερ 31, 9: 67, 6.
 ὡστ' 26, 1.
 ὡστε 68, 11.
 ὡχ' 22, 16.

INDEX

RERUM ET VERSUUM.

- ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ** τελευταίας συλλαβῆς 26, 9; 157, 9: 191, 8.
 Ἀδιάφορος ἀρχὴ μέτρον 31, 10.
Adonium metrum 335.
Aeschrionion metrum ex duobus Iambicis dim. cat. Marius Vict. p. 2552.
Aeschyleum antiapasticum dochmiacum Plotius p. 2657.
 Αἰολεῖς 63, 6: 64, 9.
 Αἰολικὸν μέτρον 40, 13; 64, 3: 176, 3.
 Ἀκατάληκτα 24: 162, 10.
 Ἀκίφαλος ἴαμβος 34, 2.
 — ἠρωϊκὸς 182, 11: 184, 7. Diomedes p. 499.
 Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον 43, 7. Diomedes p. 510.
 — δωδεκασύλλαβον 80, 12.
 — ἑνδεκασύλλαβον 79, 18. Diomedes p. 510.
 — *Iam. trim. brachyc.* Marius Victorinus p. 2591.
 — *Iamb. dim. hypercat.* Diomedes p. 510. Servius p. 1818.
 — *Antispast. tetr. brachyc. et acat.* Servius p. 1823, 1824.
 Ἀλκμαϊκὸν δωδεκασύλλαβον 58, 10. Sed quaere, an legendum Ἀλκαϊκόν?
Alcmanicum Dactyl. trim. cat. Servius p. 1820.
 — *hypercat. ibid.*
 — *tetram acat, et hyperc. ibid.*
- Alcmanicum Dactyl. hexam. hypercat. ibid.* 1821.
 — *Anapaest. dim. hypercat. ib.* 1822.
 — *trim. cat.* (Marius Vict. p. 2522.) *et tetram. brachycat. ibid.*
 — *Ion. Min. tetram. acat. ib.* 1823.
 — *Trochaicum dim. acat. ib.* 1819.
 — *Iambicum trim. brachyc. ib.* 1818. Sed NB. hoc metrum Alcaeo tribuit Marius Victorinus p. 2591.
 — *Dochm. dim.* Vide Plotium cit. p. 300. n.
 Ἀλκμᾶνος ἑξάμετρον 76, 7.
 Ἀλλοιόστροφον 127, 6.
 Ἀμικτα κατὰ στίχον 118, 11.
 Ἀμφίβραχος 159, 7.
 Ἀμφίδοξος συλλαβὴ 6, 9.
 Ἀμφιλιπὲς metrum Choerilium 354.
 Ἀμφιμακρὸς 159, 11.
 — καθαρὸς 177, 19.
 Ἀνάκλασις 321.
 Ἀνακλώμενον μέτρον 67, 11: 81, 24: 172, 23: 321.
 Ἀνακρέοντιον 30, 2. 172.
Anacreonticum, Iamb. dim. brachyc. Servius p. 1818. sed ed. Santen. melius *Iamb. dim. cat.*
 — *Iamb. trim. hyperc. ib.*
 — *tetram. acat. ibid.*

- Anacreontieum Trochaic. tetram. acat.* *ibid.* 1820.
 ——— *dim. acat.* Plotius p. 2648.
 ——— *Choriamb. trim. cat. ib.* 1822.
 ——— *Antispast. trim. acat. ib.* 1823.
 ——— *Ion. a min. dim. acat. ibid.*
 ——— *ex 3 dactylis et spondeo* Plotius p. 2638.
 ——— *Glyconicum* Diomedes p. 509. Marius Vict. p. 2597.
 ——— *ex 2 Ion. mai. et dactylo* Marius Vict. p. 2557.
 * *Ανακύκλησις* 112, 16: 119, 6. 12.
 * *Αναπαιστικὸν μέτρον* 44: 180: 196, 5. Diomedes p. 504.
 * *Ανάπαιστος* * 24: 159, 4.
 * *Αναφώνημα* 127, 11. Vide et var. lect. v. 4.
Angelicum metrum 354. Plotius p. 2633. Hoc nomine Marius Victorinus designat. *Troch. dim. acat.*
 * *Ανομοιόστροφα* 127, 1.
 * *Αντιπόδοσις* 119, 5.
 * *Αντεπλήρημα* 132, 15.
 * *Αντίγραφοι παλαιοὶ* 117, 10.
 * *Αντιδάκτυλος* 159, 6.
 * *Αντιθετικά* 114, 14: 124, 6.
 * *Αντιπάθεια* 78: 199, 17.
 * *Αντιπαθῆ* 83, 21.
 * *Αντιπαθόντα μέτρα* 76, 20.
 * *Αντισπαστικὸν μέτρον* 55: 197, 24. Diomedes p. 505.
 * *Αντισπαστική ἐπιτάσιμος* * 24.
 * *Αντίσπαστος* 160, 18.
 * *Αντιστρέφοντα μέτρα* 201, 3.
 * *Αντίστροφος* 132, 14: 186, 25.
 * *Ἀπεμφαινοντα* 104, 14: 200, 19. Marius Victorinus p. 2553.
 * *Ἀπεριόριστα* 127, 14.
 * *Ἀπηρητισμένος* 184, 22.
Aphrodisiacum metrum 294.
 * *Ἀπόθεσις ἢ καὶ κατάληξις* 24: 162.
 * *Ἀπόκροτον.* Marius Victorinus p. 2520. de metro anapaestico agens, *Nam et iambus in clausula invenitur, et appellatur Archebulium. At si trisyllabo pede sui dumtaxat generis terminetur, adaeque Archebulion,*
sed integrum: nam prius, in quo Iambus, ἀπόκροτον dicitur.
 * *Ἀπολελυμένα* 112, 5: 119, 7: 200, ult.
 * *Ἀριστοφάνειον μέτρον* 44, 9: 51, 6: Servius p. 1822.
Aristophanium Iamb. monom. hypercat. Servius p. 1818.
 ——— *Tetram. brachycat. ib.*
 ——— *Tetram. cat. ibid.*
 ——— *Anapaest. dim. brachycat. ib. p.* 1821.
 * *Ἄρσις* Diomedes p. 501. v. not. 366.
 * *Ἀρχαῖοι* 172, 1.
 * *Ἀρχεβούλειον* 49, 9. Diomedes p. 513. Servius p. 1822. Vide *Ἀπόκροτον.*
 * *Ἀρχέλιος καὶ Ἀρχέλιος* 8, 10: 9, 1.
 * *Ἀρχιλόχειον* vid. *Archilochus* in indice auctorum.
 * *Ἀσκληπιάδειον* 58, 3. Diomedes p. 508.
 * *Ἄσματα δεκατεσσάρων στροφῶν* 134, 10.
 * *Ἀστερολόκος* 133, 4.
 * *Ἄστροφα* 126, 6.
 * *Ἀσυνάρτητον* 83: 199, 11.
 * *Ἄτακτα μετρικὰ* 112, 15: 119, 10.
 * *Ἄτμητα* 127, 7.
 * *Ἄφωνα* 187, 9.
 * *Ἄφωνον κακόφωνον* 11, 22.
- B.**
- Βαχχειακὸν μέτρον* 72: 77: 199, 4.
Βαχχῆος * 24: 159, 14.
Βαχχῆος κατ' ἴαμβον 160, 20.
Βαχχῆος κατ' τροχαῖον 160, 23.
Βαχχῆος κατὰ τροχαῖον 160, 23.
Bacchylidium metrum troch. dim. hypercat. Servius p. 1819.
Βάσις 169, 6. 224. n. Diomedes p. 501.
Bassaricum metrum 329.
Βιωτικὸν metrum est quod in usu vitae et humana conversatione taxatur. Marius Victorinus p. 2494.
Βουκολικὸν 178, 18: 271.
Bucolicus versus Diomedes p. 494.

Βραχέα συλλεβή 1.
 Βραχέα ἐκτετατομένα 2, 9.
 Βραχυκατάληκτον 25, 14: 162,
 pen.
 Βραχυνόμενον φωνήεν 1.
 Βραχυσυλλαβος πούς 158, 19.

Γ.

Caesura vide τομαὶ, *Incisiones*.
Calabrian metrum, i. q. *Phaliscum*. Marius Vict. p. 2578.
 Γαλλιαμβικὸν μέτρον 67, 10. Diomedes p. 513. ult.
 Γάλλοι 68, 13.
 Γλυκωνεῖον 56, 7.
 ————— Πολυσημῆτιστον 106,
 1.
Glyconicum Troch. dim. cat. Diomedes p. 510.

Δ.

Δακτυλικὸν 38: 176: 195.
 Δάκτυλος 24: 158, 24.
 Δασία τὴν βραχίαν μηνύουσα 149, 21.
Delphicum metrum 353. *Hexam. heroic.* Plotius p. 2629.
 Δελφικὸς πούς 161, 1.
 Δέρτρον 141, 18.
 Διδυμῆος 161, 1.
 Δίχειαν κατὰ 135, 23. ΑΙ. συνέχειαν.
 Δίλαμβος 160, 6.
 Δικατάληκτον ἐξ ἀντισπαστικῶν διμέτρων καταληκτικῶν 101, 5
 ————— ἐξ ιαμβικῶν ἐφθημιερῶν 102, 3.
 ————— ἐξ ἰσφυαλλικῶν δύο 102, 9:
 ————— ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθημιερῶν 102, 12.
 Δίμορφον ἔπος 176, 23.
 Δίμορφον ἔπικόν Marius Vict. p. 2564. 2565. 2576.
 Διονύσιος πούς 159, 19.
 Διπλᾶ 187, antep.
 Διπλᾶ ἴσω καὶ ἴξω νενεκῆαι 133, 3.
 Διποδία τι 196, 11. Diomedes p. 501.
 Δισπονδῆος 160, 5.
 Διτρόχιος 160, 9.

ΗΕΡΗΛΕΣΤΙΟΝ.

Diphilium metrum 353.
 Διφύς 154, 11.
 Διχόριος 160, 10.
 Δίχρον 187, 13.
 Δολιχόουρος 183, 1.
 Δοχμιακόν 55, 10.
 Δόχιος 161, 9.
 Δρόμιος 161, 1.
 Δυαδικὰ 114, 10.
 Δυαδικὴ τρίσημος καὶ τετράσημος 163, 3. 4.
 Δωδώνη 158, 22.

Ε.

Ἐγκωμολογικὸν μέτρον 90, 5.
 Ἐγκυρῖδιον τι 141, antep.
 Ἐκὴ γεγραμμένα 119, 20.
 Εἰσόδιον 289.
 Ἐλεγῖον μέτρον 92: 186: 195, 15.
 Diomedes p. 502.
 Ἐλεγία ἰσνάριστα 83, 12.
 Ἐμβατήριον *metrum* 278.
 Ἐπορῖος *versus* 275.
 Ἐξάμετρον 177, 16.
 Ἐξάσημος τετραδικὴ 163, 4: 165, 4.
 Ἐλένεις, *coniugatio* 321.
 Ἐπιλογισμὸς 104, 17.
 Ἐπίμικτον μέτρον 50, 2: 323.
 Ἐπιπλοκαὶ * 25: 163.
 Ἐπίσθημα 132, 13.
 Ἐπιόνθετα 83, 17. 21: 102, 6.
 Ἐπίτριτοι * 24: 161, 8: 192, 16.
 Ἐπιθρηνητικὰ 130, 8.
 Ἐπιφώνημα 127, 4.
Ericharmium metrum Troch. tetram. catalect. Marius Vict. p. 2530.
 Ἐπιχοριαμβικὸν 78, 2: 199, 21.
 Ἐπιωνικὸν πολυσημῆτιστον 108, 9.
 Ἐπιωνικὸν ἀπ' ἑλάσσονος 81, 14.
 Ἐπιωνικὸν ἀπὸ μείζονος 79, 17: 81, 4: 199, 17.
 ————— ἀνακλιώμενον 81, 23.
 Ἐπίσημος τροχαικὴ 65, 17: 66, 6.
 Ἐπτάστροφον 134, 11.
 Ἐπος 38, 9: 178, 8.
 Ἐπωδικὰ 113, 17: 122, 11.
 Ἐπωδικὴ τριάς, τετράς, πεντάς 123, 3.
 Ἐπώδος 186, 25.

N n

- *Ἐπῶδοι 129, 10.
 *Ἐτερόμετρον ἄσμα 133, 17.
 *Ἐτερόστροφον 127, 6. v. Schol.
 Aristoph. Nub. 262.
Εὐπολλίδειον 109, 3.
 ——— *Iamb. dim. brachyc.*
 Marius Vict. p. 2527.
Εὐριπίδειον 33, 8.
 ——— *τεσσαρεσκαίδεκάσυλλαβον*
 94, 6.
Euripideum Iamb. dim. brachyc.
 (sic enim ed. Santen.) Servius
 p. 1818. Sed hoc metrum *Eu-*
polidi tribuit Marius Victorinus
 p. 2527. *Euripideum ex*
duobus troch. hephthem. ibid.
 p. 2553. *Euripideum antispa-*
sticum dochmiacum Plotius p.
 2657.
 *Ἐφθήμερος 56, 16: 162, 7:
 197, 5.
 *Ἐφύμνια 128, 9: 130, 9.
 *Ἐφύμνιον 127, 3.

H.

- *Ἡγεμών 157, 10.
Hemidexium trim. dactyl. 274.
 *Ἡμιεπίς 274.
 **Ἡμιόλιον τροχαϊκόν* 83, 5: 24.
 *Ἡμιφωνα 12, 3: 187, 8.
 **Ἡμιφωνον πρὸ ὕργου* 13.
Heroici versus figurae. Diome-
 des p. 495.
 *Ἡρωϊκόν 161, 12: 177, 16: 195,
 9.
 *Ἡρωϊκοῦ διαφοραὶ 178, 10.
 *Ἡρωϊκοῦ σχήματα 165, 27.
Heroicus versus Diomedes p.
 493. seqq.
 *Ἡρόος πούς 159, 3.
Echoicus versus, quoties sonus
ultima syllabae penultima con-
gruit, ut,
 Exercet mentes fraternas
 gratia rara.
 Servius p. 1826.

Θ.

- **Θεοπάμπειον μέτρον* 76, 2.
 **Θέσαι μακρὰ συλλαβαὶ* 3, 5.
 *Θέσαι Diomedes p. 501. v. not.
 366.

Thesmorphorion metrum. Marius
 Victorinus p. 2592. *E duobus*
dactylis et semipede respetitis fa-
ciunt Elegiacum, adiecta in
prima syllaba una, et in medio
altera inserta, quod Thesmo-
phorion vocatur.

I.

- *Ἰαμβέλεγος 91, 1.
 *Ἰάμβη 157, ult. 170, 1.
 *Ἰαμβίζειν 158, 7: 169, ult.
 **Ἰαμβικὴ ἐπτάσημος* * 24.
 **Ἰαμβικὴ ταυτοποδία* * 24: 160, 8.
 *Ἰαμβικόν μέτρον 28: 167: 196,
 18. Diomedes p. 503.
 ——— *χωλόν* 30, 11: 196, pen.
 *Ἰαμβικοῦ σχήματα 166, 1.
 ——— *χαρακτήρες* 170, 14.
 *Ἰαμβος * 24: 157, 17: 169, an-
 ter.
 **Ἰαμβος οὐ πᾶς λοιδορός* 28, 8.
 *Ἰάμβον λύσεις 31, 12.
Ibycium metrum Dactylicum hex-
am. acat. Servius p. 1821.
 ——— *heptam. cat.* ibid.
 ——— *hyperc.* ibid.
Ictus 237. seqq.
 **Ἰουφαλλικόν μέτρον* 35, 7: 40,
 5: 47, 8: 83, 6.
 *Ἴνα τὸ α μακρὸν 150, 5.
Incisiones versus Heroici Dio-
 medes p. 496.
 *Ἰππειος 161, 9.
 **Ἰππωνάκτειον μέτρον* 30, 11: 56,
 13.
Hipponactium Iamb. trim. cat.
 Servius p. 1818.
 ——— *claudum* ibid.
 ——— *Troch. tetram. cat. clau-*
dum ib. 1819. Terent. Maur.
 p. 2426.
 ——— *Ion. mai. dim. brachyc.*
 ib. 1824.
 *Ἰσόχρονος 184, 17.
 *Ἴωνικόν μέτρον 62: 66: 198. Dio-
 medes p. 505.
 **Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος* 66: 198.
 Hoc metro usos esse Alcaeam,
 Anacreontem, Euripidem, et
 Comicos, auctor et Marius
 Victorinus p. 2567.
 **Ἴωνικὸν ἀπὸ μελλονος* 62: 198.
 *Ἴωνικὸς πούς * 24: 160.

Κ.

- Κακόφωνος 184, 30.
Callimachium choriamb. pentam.
cat. 53, 2. Servius p. 1823.
Callinous, metri elegiaci inven-
tor 352.
 Καρικὸς * 24: 161, 9.
 Κατακλείς 29, 6: 37, 5: 162, 1.
 Καταληκτικά 25: 162, 11.
 Κατάληξις 24, 23: 162. Diome-
 des p. 501.
 † Κατάμικτα συστήματα 121, 5.
 Κατενόπλιον 178, 13.
 Κέλεος 157, 18.
 Κλεομάχειον μέτρον 35, 13: 62,
 10. Plotius p. 2659.
 Κοινὰ ποιήματα 111, 16.
 Κοινὰ συστηματικά 117, 7: 121, 10.
 Κοινὰ κατὰ σχέσιν 113, 6: 115,
 1: 125, 4.
 Κοινή συλλαβὴ 6, 1: 147, 1.
 Κοινῆς κόσμος 20, 12.
 Κόμμα 116, 5.
 Κομμάτιον 132, 3.
 Κορωνίς 133, 3.
 Κορυνοῦλιον 172, 7.
 Κουφήτες 158, ult.
 Κουρητικός 161, 1.
 Κρατίτιον μέτρον 96, 15.
 ————— πολυσημάτιστον 98, 3:
 109, 9.
 Κρητικὸν μέτρον 72: 198, antep.
 Κρητικὸς ποὺς * 24: 159, 13:
 160, pen. 161, 3.
 Κρητικὸν λύσεις 72, 4.
 Κύκλιος 160, 22.
 Κῶλον 116, 4.
 Κωμικοὶ βίαν μιμούμενοι 31, 20.
 Κωμικοὶ παύουσιεν 27, 6.
 Κωμικὸν λαμβικὸν 169, 16: 170,
 15.

Λ.

- Λαγαφὸς 182, 23. Diomedes p.
 499.
 Λακωνικὸν μέτρον 46, 1.
 Ληκυθιον μέτρον 33, 9.
 Λογοειδὴς 179, 5: 184, 33.
 Λογοειδικὰ 194, 17.
 ————— δακτυλικά 43, 3: 176,
 3: 196, 4.
 Λογοειδικὸν ἀναπαιστικὸν 49, 5:
 196, 13.
 Λυκαμβίδες 170, 3.

Μ.

- Μακρὰ συλλαβὴ 2.
 Μακρὸν, εἶδος τῆς παραβύσεως
 132, 7.
 Μαλακοειδὴς 184, 27.
 Μέλους 183, 5. Diomedes p. 499.
 Μέλος 132, 12.
 Μέσα μέτρα 200, 3.
Messeniacum metrum Anapaesti-
cum trim. cat. Marius Victorin-
 us p. 252.
 Μεθύμιον 129, 1.
 Μεσοδικὰ 123, 8.
 Μισοφοῖ 130, 6.
 Μετανέλη 157, ult.
 Μετρικὰ ἄτακτα 112, 15: 119, 2.
 Μέτρον ἄριστον 139, pen.
 Μέτρον τι 138, 5: 139, antep.
 193, 3.
 ————— διαφέρει ὄνθμοῦ 193, 3:
 193, 5. Diomedes pag. 512.
Varro dicit inter rhythmum,
qui Latine numerus vocatur,
et metrum, id interesse, quod
inter materiam et regulam. v.
not. p. 365.
 Μέτρον πέρας 26, 16.
 Μέτρον ἢ τελευτάτα συλλαβὴ ἀδιά-
 φορος 26, 9.
 Μέτρα ἀλλήλοις ἀντιπαθούντα 76,
 21.
 Μέτρων ἀπόθεσις 24.
 Μέτρων κατ' ἀντιπάθειαν μῆξις
 78.
 Μέτρων καταμέτρησις 120, 20.
 Μετροῦν καὶ μετροῦμενον 140, 2.
 Μητροφικὸν μέτρον 67, 10.
 Μικτὰ γενικά 117, 2.
 Μικτὰ ποιήματα 111, 14.
 Μικτὰ κατὰ στίχον 118, 9.
 Μικτὰ κατὰ σχέσιν 113, 4: 114,
 22: 124, 13.
 Μικτὰ συστηματικά 121, 7.
Molossicum metrum. Diomedes
 p. 513. vide Mar. Victorin. in
 not. p. 283.
 Μολοσσὸς 62, 11: 158, 20: 191,
 18.
 Μονογενῆς ποὺς * 24: 161, 10.
 Μονοειδῆ μέτρα 77, 5: 333.
Monometra. Marius Victorinus
 p. 2523. *Leges caetera etiam*
Monometra, id est, ultimas
metrorum particulas, quae

propagatae Dimetron ex se faciunt, inter Metra numerari, e quibus Dimetron profecto compositum est. Hae plerumque in Tragoediis seu Comoediis concitati animi motibus, quos Graeci πάθη dicunt, exprimentur, et per interiectionem quorundam affectuum solae efferruntur, ut, Eheu, Papae, Babae. Confer. et p. 2531.
 Μοσοτροφικά 113, 15: 122, 8.
 Μοσοτροφικά ἄσματα 120, 13.

N.

Νόμοι κιθαρωδικοί 119, 8.
 Νεώτεροι 68, 1: 89, 5: 172, 6.

O.

Οἶκος 172, 7.
 Ὀκτάκωλος στροφή 125, 11.
 Ὀκτώσημος 164, 5.
 Ὀμοιοειδῆ ἀσυνάρτητα 83, 18.
 Ὀμοιοειδῆ μέτρα 77, 5.
 Ὀμοίων ἐξ 112, 12: 120, 3: 127, 12.
 Ὁξυνομένης ποσότης 148, 16.

Π.

Πάθη τῶν στίχων 182, 4.
 Παίων * 24: 72, 12: 75, 7: 160, 24.
 Παιωνικὸν μέτρον 72: 198, antep. Diomedes p. 506.
 Παιωνικὸς ποὺς 159, 12: 160, 29.
 Παλιμβάκχειακὸν μέτρον 72.
 Παλιμβάκχειος 159, 17.
 ——— καθαρὸς 177, 19.
 Παλιωδικά 114, 5: 123, 10.
 Pancratium metrum 261.
 Panicum (de lectione dubitatur) metrum Antispast. trim. brachyc. Servius p. 1823.
 Παράβασις 131, 6.
 Παράγραφος 133, 2.
 Παράλληλος ἱαμβὸς 160, 8.
 Παρίαμβος * 24: 157, 7.
 Πάρσος 128, 4.
 Παροιμιακὸν μέτρον 46, 15. Servius p. 1821. ex duobus Anap. herpithem. Mar. Vict. p. 2553.
 Πενθημιμερῆς 162, 4: 197, 5.

† Πενταδύκτυλος 50, 10.
 Percussio, cuiuslibet metri in pedes divisio. Marius Victorinus p. 2521. γ. not. p. 240.
 Περιχοπή ἀνομοιομερῆς 114, 8: 123, 17: 131, 4.
 Περιοδικὸς 161, 11: 178, 16.
 Περίσος 38, 26: 114, 10: 120, 4. 25. Marius Victorinus p. 2498. Periodus, quae Latina interpretatione circuitus vel ambitus vocatur, id est, compositio pedum trium, vel quatuor, vel complurium similium atque absimilium, ad id rediens unde exordium sumit, sicuti temporis lustrum, vel sacrorum trieterici, vel in poematibus, quando non versus omni metri genere panguntur, sed ex variis versibus carmen omne compositum per circuitum quendam ad ordinem suum decurrit. Περίσος dicitur omnis hexametri versus modum excedens, unde ea quae modum et mensuram habent, metra dicta sunt. Subsistit autem ex comate, colis, et versibus. Vide Stasima.

Περιορισμοὶ ἄνισοι 127, 18.
 Περιπωμένη 149, 11.
 Περιωδικά 114, 3: 123, 14.
 Περσικὸς 160, 17.
 Phaliscum metrum simile Parmiaci Anapaestico Marius Vict. p. 2579. Item, et tribus dactylis ex iambo Terent. Maurus p. 2427. Marius Vict. p. 2578. 2580. Servius p. 1824.
 Πινδαρικὸν ἐνδεκασύλλαβον 79, 10.
 ——— τριπενθημιμερῆς 91, 11.
 Pindaricum metrum anapaesticum dim. acat. Servius. (Santen. p. 14.)
 ——— trim. brachyc. Servius p. 1822.
 Πλατωνικὸν μέτρον 91, 7: Marius Victorinus p. 2592.
 Ποίημα 200, 24.
 Ποιημάτων διαίρεσις 111.
 Πολιτικὸν 179, 2: 247.
 Πολυσημιαιστὰ 104.
 Πομπευτικὸς 159, antep.

Ποὺς ομώνυμον 156.
 Πόδες * 24: 154: 191, 11.
 Ποδῶν διώγραμμα * 24.
 Πραξίλλεια μέτρα 43, 10: 63, 1.
Praxilleum metrum Ion. mai trim.
brachycat. Servius p. 1824.
 Marius Victorinus p. 2538.
Id autem quod trochaicum recipit Praxillum dixerunt, ut metrum Praxillae Poetriae Sicyoniae, quod est trimetrum brachycatalectum habens semper in secunda regione trochaicam Basin post Ionicam primam.
 Plotius p. 2657. recenset, *Antispastum trimetrum brachycatalectum Praxillum.*
 Πριάπιον 59, 6.
 ————— πολυσχημάτιστον 59, 11:
 104, 5.
 Πριαρείου Diomedes p. 494. 505.
 512.
 Πρὶν τὸ ε μακρὸν 149, 15.
 Προκλεισματικὸν μέτρον 48, 8:
 157, 13. Diomedes p. 513.
 Προκλεισματικός 160, 2.
 Προκέφαλος 182, 5: 183, 13.
 Προκόλιος 182, 17.
 Προσοδιακὸν 84, 11. *Prosodiacum hyporchematicum* Plotio p. 2664.
 Προσοδιακὸς ποὺς 159, antep.
 Προσδικὰ 123, 6.
 Προσδὸς 130, 1.
 Πιολεμῆϊος Φιλάδελφος 8, 14:
 185, 1.
 Πυρόχη 157, 3.
 Πυρόχηκων 48, 15: 157, 14.
 Πυρόχησις * 24: 157, 1.
 Πύρρος 157, 4.

P.

*P ὡς φωνήεν 184, 5.
Reciprocus. Diomedes p. 515.
Reciprocus versus apud Neotericos talis est.
 Versu volo Liber tua praedicentur acta.
 Acta praedicentur tua Liber volo versu.
Sotadicus est ex utraque, sed durus, ut ad recursum posset convenire. De Sotadico iam

dictum. Reciprocus versus alter huiusmodi est;

Esse bonus si vis, cole divos, optime Pansa.

Pansa optime divos cole, si vis bonus esse.

Hic in procursu hexameter est, in recurso Sotadicus. Reciproci genus metri invenerunt otia curiosa. Nam repertum est, hexametrum posse per hexametrum recurrere in illo versu,

Musa mihi caussas memora, quo numine laeso.

Laeso numine quo memora caussas mihi Musa.

Reciprocum neoterici, si non fallor, novum protulerunt, ut per duos versus, duo alii recurrant, ut in illis versibus.

Nereides freta sic verrentes caerulea tranant,

Flamine considens ut Notus Icarium.

Icarium Notus ut considens flamine, tranant

Caerulea verrentes sic freta Nereides.

Hic et in currentibus et recurrentibus versibus priores hexametri sunt, posteriores pentametri elegiaci. Reciprocus item talis est:

Pio precare thure caelestum numina.

Numina caelestum thure precare pio.

Hic decurrit Iambicus, recurrit elegiacus; sed Iambicus recipit post novam (?) syllabam ab ultimo tertiam, ut possit recurrere. Vide Servium p. 1826. Mar. Victor. p. 2561.

*Ρόδιος * 24.

Rhopalicus versus est, cum verba, ut sequuntur, per syllabas crescunt, ut,

Rem tibi confeci, doctissime, dulcisonoram.

Rervius p. 1826. Eiusdem generis versum laudant grammatici ex Hom. II. I'. 182. sed

eos certissime refutavit Da-
wesius M. C. p. 172.
Ῥυθμός μέτρον πατήρ 137.
Ῥυθμου μέτρον διαφέρει 139, 3.

Σ.

Σαπφικὸν τεσσαρεσδεκασύλλαβον
42, 3.
————— ἑνεασύλλαβον 56, 12.
————— ἑκκαίδεκασύλλαβον 60, 7.
————— ἑνδεκασύλλαβον 78, 3.
Diomedes p. 508. Terentia-
nus Maurus p. 2440. *Phalae-
cium* hendecasyllabum *Sap-
phicum* etiam nuncupat.
————— ἠρωικὸν 178, 21.
*Sapphicum metrum trochaic.
trim. brachyc.* Servius p. 1819.
————— *trim. hyperc.* ibid.
————— *choriamb. tetram. cat.*
ibid. 1822.
————— *Ion. min. trim. cat. et
acat.* ib. 1823.
————— *dimetrum hendecasylla-
bum ex Anapaesto calalecticum*
Marius Vict. p. 2591. *Antis-
pasticum Tetrametrum catale-
cticum, Sapphicum, Priape-
ium* Plotius p. 2658. *Antispa-
sticum tetram. hyperc. Sapphi-
cum* ibid. *Metrum Antispasti-
cum* Sappho invenit Atilius
Fortunat. p. 2694.
Σατυρικὸν λαμβικὸν 170, 15.
*Saturnium metrum Iamb. trim.
hypercat.* Diomedes p. 512.
Vide Not. p. 341. 342.
Σείστρον 141, 18.
Σημασίαι, χρόνοι 33, 19.
Σημεῖα 133.
Σιμμιακὸν μέτρον 61, 1.
Σιμμειον 38, 13.
*Simonidium metrum dactylicum
trim. acat.* Servius p. 1820.
————— *pentam. acat.* ibid.
————— *anapaest. trim. hyperc.*
ib. 1822.
*Sotadicum metrum troch. trim.
acat.* Servius p. 1819.
————— *tetram. brachyc.* ibid.
Marius Vict. p. 2530.
————— *Ion. mai. tetr. brachyc.*
ib. 1824.

Sotadicus vide *Reciprocus*.
Spondaicus versus Diomedes p.
494.
Σπονδειακὴ ταῦτοποδία * 24.
Σπονδειακός 160, 19.
Σπονδεῖος 158, 12.
Stasima. Marius Victorinus p.
2522. *Duae periodi, seu sta-
sima, ut quidam vocant.*
*Stesichorium metrum dactylicum
pentam. cat.* Servius p. 1820.
————— *heptam. cat.* ib. 1821.
————— *anapaesticum. trim. acat.*
ibid. 1822.
Στίχος 116, 1.
τὰ κατὰ Στίχον 111, 3: 200, 24.
Στοιχείον 187, 5.
Στροφή 186, 23.
Συγκεχυμένον 104, 13: 200, 10.
Marius Vict. p. 2553.
Συζυγία 192, pen. Diomedes p.
501.
Σύλλαβῆ 142: 188.
Συμβληκτός 160, pen.
Συμπυκτός ἀνάπαιστος 101, 6.
Συναλοφῆς καὶ συνεκφωνήσεως δια-
φορὰ 20, 24: 153, 8.
Συνάρεια 234: 324.
Συνεκφώνησις 20: 194, 19.
Συνέχειαν κατὰ 135, 23. Al. διέ-
χειαν.
Συρίζειν 153, 12.
Συνέξεις 20: 152.
Susarionium compositum 350.
Συστήμα 116, 6. Συστήματα 1.
κατὰ σχέσιν. 2. ἀπολειψμένα. 3.
ἀτακτα. 4. ἑξομοίων. 5. μικτὰ 6.
κοινά. 119, 1.
Συστήμα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιο-
μερῆς 131, 4.
Συστηματικὰ ποιήματα 111, 11.
Σφηκοειδής 182, 23.
κατὰ Σχέσιν ποιήματα 112, 8:
119, 5: 201, 1.
Σχήματα 104, 20.
Σωιάδειον μέτρον 63, 14. Vide
notas ad Quintilian. I. 8, 6.
IX. 4, 6. 90. Diomedes 511.

Τ.

Τάξις 112, 16.
Τέλειον 178, pen.
Τετραδικὰ 114, 12.

Τετραδική ἑξάσημος 163, 4.
 Τετράσημος δυαδική 163, 4.
Timocratium metrum Ion. min.
dim. cat. Servius p. 1823.
 Τομαὶ ἠρωικοῦ 195, 13.
 ——— λαμβικοῦ 197, 4.
 ——— τροχαικοῦ 197, 16.
 Τομή τι 195, 22.
 Τόνοι 149, 8.
 Τραγικὸν λαμβικὸν 169, 16: 170,
 14.
 Τραχὺς 184, 24.
 Τριαδικὰ 114, 11.
 Τριακοντάσημον 76, 6.
 Τρίβραχυς 158, 16.
 Τριπενθημιμερές 91, 6.
 Τρίσημος δυαδική 163, 3.
 Τροχαϊκὴ ἑπτάσημος * 24.
 Τροχαϊκὴ ταυτοποδία * 24: 160,
 10.
 Τροχαϊκὸν μέτρον 33: 174: 197,
 7. Diomedes p. 504.
 Τροχαϊκὸν χωλὸν 34, 6: 197, 14.
 Diomedes p. 508.
 Τροχαῖος * 24: 158, 9.
 Τροχαῖος συγγενὴς ἰωνικῶ 63, 24.

Τ.

* Τυρά 184, ult.
 * Τυρὸν εὐόλισθον 11, 23.
 πρὸ τοῦ * Τυροῦ τὸ ἡμίφωνον 13.
Hymenaeicum metrum dactylicum
dim. acat. Servius p. 1820.
 * Τυροθετικὸς πόνος 159, 9.
 * Τυροκατάληκτα 25, 20: 162, 8.
 * Τυρομετρον μέτρον 35, 14.

* Τυροβακχεῖος 159, 16: 160, 22.
 * Τυροκύκλιος 160, 13.
 * Τυροθύθμον 178, 24.
 * Τυροχηματικὸς 161, 2.

Φ.

Φαλακτεῖον 57, 2. Diomedes p.
 509.
 Φερεκράτειον μέτρον 56, 3: 111,
 10.
 Φόρτρον 141, 18.
Philiacium metrum 53: 297.
Phrynicium asynart. p. 341.
Phrynicium (sic pro vulg. *Tri-*
nicium Santenius) *anapaest.*
monom. Servius p. 1821.
 ——— *Ion. min. tetram. cat.*
 ib. 1823.
 Φωνήεντα 187, 7.

Χ.

Χαριέστεροι (οἱ) 48, 15.
Choerilium metrum dactylicum
pentam. hyperc. Serv. p. 1820.
 Vide notas p. 353.
 Χορείος * 24: 158, 16.
 Χορλαμβικὸν μέτρον 50: 197, 19.
 Diomedes p. 505.
 Χορλαμβος * 24: 160, 20.
Choricum metrum p. 290.
 Χρόνος ἄλλος μετρικοῖς καὶ ῥυθμι-
 κοῖς 150, 8.
 Χωλὰ ἔπη 181.
 Χωλαμβικὸν 169, 1: 196, pen.

**INDEX RERUM
IN PROCLI CHRESTOMATHIA
MEMORABILIA.**

- ΑΔΡΟΝ** τὸ 375, 7.
Ἀδωνίδεια 384, 3.
Αἰθιοπὶς Ἀρκτίνου 477.
Ἀμφιθαλῆς παῖς 337, 1.
 † *Ἀνάσιος Μακεδῶν* 380, 11.
Ἀνθηρόν τὸ 375, ult.
Ἀντίμαχος 377, 10.
Ἀπόλλων Ἰσμήνιος καὶ Γάλαξις 387, 8.
Ἀποστολικά μέλη 389, 8.
Ἄργον τὸ 376, 6.
Ἄρεται λόγου καὶ ποιήματος 375, 4.
Ἀριστοτέλης 382, 10.
Ἄρων 362, 10. 21.
Ἀρκτίνου Αἰθιοπὶς 477.
 ————— *Ἰλίου πέρις* 483.
Ἀρχλοχος 380, 8.
Ἀγίου Νόστοι 485.
Γεωργικά μέλη 389, 12.
Γνωμολογικά μέλη 389, 10.
Δαφνηφορικά 385, 25.
Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ 377, 7.
Διηγηματικόν 376, 9.
Διθύραμβος 382, 3: 383, 4.
Ἐκλελυμένον τὸ 376, 6.
Ἐκφράσεις λευμῶν καὶ ἄλσων 376, 3.
Ἐλεγεία 379, 7.
Ἐμπορικά μέλη 389, 6.
Ἐπημέρον 375, 4.
Ἐπιθαλάμια 385, 6.
Ἐπικός κύκλος 378, 3.
Ἐπικήδιον 385, 21.
Ἐπιπίσιος 384, 12.
Ἐπισταλτικά μέλη 389, 14.
Ἔπος 376, 14.
Ἔπους ποιηταὶ 377, 9.
Ἐρωτικά 335, 4.
Ἐδγάμμωνος Τηλεγονία 487.
Εὐκτικά μέλη 389, 3.
Ἠγησίας 379, 1.
Ἡσίοδος 377, 10.
Θρήκος 385, 22.
 ————— *ἔλεγχος* 379, 9.
Ταμβος 379, 17.
Ἰλιάς μικρά 481.
Ἰλίου πέρις 483.
Ἰόβαχχος 384, 5.
Ἰππώναξ 380, 10.
Ἰσχνόν τὸ 375, 6.
Ἰσικρατίδεις 337, 5.
Καλλίμαχος 379, 15.
Καλλίνος 379, 13.
Κουρῆτες 384, 10.
Κύκλιος χορὸς 382, 10.
Κύκλος ἐπικός 378, 4.
Κύπρια ποιήματα 378, 18: 471.
Κωπὴ 387, 2.
Λέσχει Ἰλιάς μικρά 481.
Λύδιον σύστημα τῶν κισσαρῶν 383, 13.
Μελική πόησις 380, 13.
Μέσον τὸ 375, 7.
Μιμητικόν 376, 10.
Μίμητρος 379, 13.
Νομος 382, 12: 383, 8.
Νόστοι Ἀγίου 485.
Ὀμηρος 379, 2: 465.
 ————— *ὁ ποιητὴς* 377, 7.

- Ὀσοφορικά μέλη 388, 11.
 Παιάν 381, 18.
 Πανύσις 377, 10.
 Παρθένεια 385, 24.
 Παροίνιον 384, 15.
 Πίνδαρος 382, 9.
 Πίσανδρος 377, 10.
 Πολεμάτας ὁ τῶν Βοιωτῶν ἀφη-
 γούμενος 386, 8.
 Πραγματικά μέλη 389, 5.
 Προσώδιον 381, 15.
 Πυθόρχη 384, 11.
 Σίλλος 385, 18.
 Σιμωνίδης 380, 9.
 Σκληρὸν τὸ 376, 4.
 Σόλιον 384, 14.
 Στασίνοσ 378, 19.
 Ταπεινὸν τὸ 376, 5.
 Τέροπανδρος 382, 13.
 Τηλεγονία Εὐγάμμωνος 487.
 Τιμόθειοσ 383, 2.
 Τοπογραφίαι 376, 2.
 Τρίμετρα ἔπη 377, 8.
 Τριποδιφορικὸν μέλοσ 387, 10.
 Τμέναιοσ 385, 9.
 Ἔμνοσ 381, 6.
 Τπόρχημα 384, 7.
 Τποφρύγιος (ῥυθμὸσ) 383, 12.
 Φημονόη 376, 14.
 Φιλητᾶσ 379, 14.
 Φιλοκατάσκευον σύνθεσιν 375, 9.
 Φρύγιος (ῥυθμὸσ) 383, 12.
 Φρύνισ 382, 22.
 Χρυσόθεμισ ὁ Κρήσ 382, 15.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

IN TEXTU.

Pag. 40, 12. πεντάμετρον δὲ legitur Turneb. 57, 11. ἐφθνημιμερές. 67, 11. πέδ'. 73, 5. ὀπόταν 77, 3. γένοιτ' 81, 16. ὄμως 82, 5. χορὸν 87, 2. οἶον. *adde* (Ursin. 104.) Ibid. 6. συνεπίπτον 94, 2. ἐφαρμόζον 95, 5. παίωνος 96, 1. μολοσσὸς 103, 8. χορῶ 123, 5. ἀπολελυμένον, 128, 6. ποιητής Ibid. 7. γέγραπται 134, 14. καθάπερ. 137, 11. ἐν ταῖς 142, 4. φαιμέν 205, 3. προσήκοι.

IN SCHOLIIS.

Pag. 50, 2. Ὡς 51, 5. ἀρχῆ; pen. δάκτυλος. 54, 16. χορίαμβός ἐστιν οἶον 19. ἀμφίμακρος 24. μακρᾶ 67, 6. μία 74, 1. συλλαβῆ 83, 5. τετάρτον 92, 1. ἀπαρτίζον. 94, 2. μολοττὸν 115, ult. ONΥΣΟΥ. 117, 11. χορίαμβος. 120, 8. ΠΟΙ ΔΕΥΡ' ΗΛΗ. 133, 7. ἀνόμοια 158, 22. αἰτίη 168, 9. Ἔστιν οὖν πρῶτος ὁ Ibid. 19. παντὸς 169, 9. γαμετῆ 169, 12. ῥυθμῶ 171, 19. 20. 24. βραχείας. Ibid. 26. 27. ὑποβάκχειος 173, 7. Ἐκτος Ibid. 9. βραχειῶν Ibid. 11. ἱστορίας 179, 15. Pro εὔρας κόμμα 1. εὐρισκομένα 186, 15. 19. 25. ὁ 186, 33. et 187, 3. ἐδέθειρα 189, 25. αἰτίη ἀπηρητισμένοι 190, 17. ἡ 192, 10. Ἄρτεμις 196, 29. ἀήτον 197, 7. δύναται 198, 1. ταῦθ'.

IN NOTIS.

P. 4, col. 2, 13. „Acatalectus.“ Et ita saepius. Forma altera *acatalecticus*, *brachycatalecticus*, *analogiae legibus*

CORRIGENDA ET ADDENDA.

repugnat. In Prisciano laudato infra pag. 233. *Acutalectos*, *hypercatalecti*, *brachycatalecti* recte conservat editio Aldina. ult. *χέρς*.

P. 37, col. 1, 2. Adde, „Lambinum ad Horat. Ep. I. 3. 14.“ Ibid. col. 2, 27. „οἰνάνθης“ et dele „forte τ' ἄγων.“ 41, col. 1, 29. „πενθημιμερῆ“, 47, col. 1, ult. „διαιρουμένου.“ Ibid. col. 2, 1. „αὐτω“ 48, col. 2, 20. „Athenaeus XV. p. 699. A. γέγραφε δὲ καὶ κωμωδῖαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον.“ Ibid. 21. ἀλαζονίαν iam correxerat Morellus Pros. Gr. 53, col. 2, 7. De vv. αὐτοῖς et Ἀττικοῖς permutatione vide eundem Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 256. 61, col. 2, 6. ὑπερκατάληκτον 62, col. 2, 6. „ἐναντία.“ 63, col. 2, 6. In fragmento Telephi Euripidei apud Dionys. Halic. T. II. p. 59. = Συναθροισ. p. 256. ed. Upton. recte reposuit Musgravius ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον Πᾶν ἐμβατεύεις. Euripidis versus ob oculos proculdubio habuit Castorio Athenaei X. p. 455. A. 67, col. 2, 12. „πέδ’“ 83, col. 2, 6. Nec minus esset vitiosus versiculus, si secunda vocis Ἐνθάλιος corripereetur. Paeon enim tertius ^{ου}ιος εἰσοκὸ numerorum legibus adversatur. 88, col. 2, 2. Vide Pier-sonum ad Moerin p. 263. 101, col. 2, 20. Adde, Alio detorsit Strato in Analectis Brunckii T. II. p. 360. ἐβδόμα-τον δὲ Καὶ δέκατον ζητεῖν οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός. 103, col. 1, 6. χορηγῶ. 109, col. 2. In versibus Metagenis corrigendis rem Arnaldo longe melius gessit Elmsleius in au-ctario annotationum ad Aristoph. Acharn. 108. 132, col. 1, 3. „ὀπόσα“ 143, col. 2, 3. Dele comma post „agit“ 150, col. 1, 8. „παραδεδήμεθα“ 168, col. 1, 12. „antep.“ Ibid. col. 2, 10. In alio ed. Turneb. exemplo penes me recte legitur διαλλάσσοντες. 172. col. 1, 10. Monuisse debueram verba φυλοκρινέω φυλοκρίνομαι in H. Stephani Thes. IV. p. 242. 246. comparere, nullis tamen scriptorum veterum locis munita et illustrata. Mox l. 18. pro „quanta“ lege „quotquot.“ 176, col. 1, 3. „Macrobium Saturn. V. 20.“ 186, ult. διανύσας Turn. 199, col.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

2, ult. post p. 233. „et sic MS. N.“ 210, 21. „V. 143.“
 225, 33. Hunc versum Manuscriptorum iussu deleuit Hein-
 sius. Vide eius notam ad I. 332. 233, 20. „Ἐπιχρό-
 της.“ Pessime correxi. Nunc video minima vocabulorum
 traiectione legendum, Ἐπίχαρμος, Ὀμηρος, Χοίριλος — ib.
 28. Exempla vocis ἀθάνατος prima longa protulit Elmsleius
 Addend. ad Aristoph. Acharn. 47. 234, 38. Emendant
 viri docti λυσσίμην. Mox dele „et 1140 ἀμφὶ ῥυτάν.“ In
 Simylo prq ῥηθέν forsan quis malit λεχθέν. 247, ult.
 „Amphimarus,“ Delendum videtur hoc vocabulum, ex „Am-
 phimaerus“ in vicinia profectum. 258, 17. „ἀνηρπάσθη“
 263, 18. οὐδ' ἐνὶ divisim scribendum observavit Elmsleius.
 273, 21. Dele „leg. ὄψφίς.“ Ibid. in col. 2, 1. Pro „qui“
 lege „de quibus,“ 277. not. ult. post μηδὲ adde, Et sic
 nunc serius video Scaligerum citasse ad Catalect. pag. 268.
 Μηδενός et οὐδενός confunduntur in MSS. Polybii III. 42-
 274, 18. Hoc metrum adhibuit Ausonius Epigr. 78. De
 usu dactylicae hephthemimeris haec Terentianus Maurus p.
 2426.

*Quum autem hephthemimeres fuerit divisio versus,
 In tragicis plerumque choris deprehenditur unus
 Insertus multis non una lege creatis.*

*Fabula sic Euripidis inclyta monstrat Orestes;
 Nam tali versu, cunctis trepidantibus intus,
 Argivum fugiens eunuchus flagitat ense.
 Caetera non simili componit lege; sed aptos
 Continuo trepidos plures connectit iambo.*

Confer Marium Victorinum p. 2578.

P. 327, 14. Pro „dimetros“ lege „monometros.“ 328,
 4. βλέποντες. 350, 26. et 27. ab im. οὔτε. 376,
 37. ὁδῶ. 391. not. Locum Pherecratis ex Suida et Pol-
 luce emendate protulit Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 730.
 415, col. 1, 2. et 3. ὡς τὸ, (Aristoph. Thesm. 200.)

